

Mục lục

Chương 1: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1
Chương 2: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2
Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3
Chương 4: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4
Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5
Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6
Chương 7: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7
Chương 8: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8
Chương 9: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9
Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10
Chương 11; Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11
Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1
Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2
Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3
Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4
Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây, Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5
Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6
Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7
Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8
Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9
Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10
Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11
Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12
Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13
Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14
Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây , Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15
Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16
Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17
Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18

Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19	
<u>Chương 1: Cố Đại, Đấy Ngã Hoàng Đế</u>	
<u>Chương 2: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 2</u>	
<u>Chương 3: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 3</u>	
<u>Chương 4: Cố Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 4</u>	
<u>Chương 5: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 5</u>	
<u>Chương 6: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 6</u>	
<u>Chương 7: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 7</u>	
<u>Chương 8: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 8</u>	
<u>Chương 9: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 9</u>	
Chương 10: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 10	
Chương 11: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 11	
Chương 12: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 12	
Chương 13: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 13	
Chương 14: Cố Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 14	
Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 15	
Chương 16: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 16	
Chương 17: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 17	
Chương 18: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 18	
Chương 19: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 19	
Chương 20: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 20	
Chương 21: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 21	
Chương 22: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 22	
Chương 23: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 23	
Chương 24: Cổ Đại, Đấy Ngã Hoàng Đế 24	
Chương 25: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 25	
Chương 26: Cổ Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế 26	
<u>Chương 1: Cổ Đại, Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo</u>	
Chương 2: Cổ Đại, Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 2	
Chương 3: Cố Đại, Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3	
<u>Chương 4: Cố Đại, Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4</u>	
<u>Chương 5: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5</u>	

Chương 6: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6
Chương 7: Cố Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7
Chương 8: Cố Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8
Chương 9: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9
Chương 10: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10
Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11
Chương 12: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12
Chương 13: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13
Chương 14: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14
Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15
Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16
Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17
Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18
Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19
Chương 20: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20
Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21
Chương 22: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22
Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23
Chương 24: Cổ Đại. Đấy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24
Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25
Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26
Chương 27: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27
Chương 28: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28
Chương 29: Cố Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29
<u>Chương 1: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện</u>
<u>Chương 2: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 2</u>
<u>Chương 3: Phương Tây, Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 3</u>
<u>Chương 4: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 4</u>
<u>Chương 5: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 5</u>
Chương 6: Phương Tây, Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 6
Chương 7: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 7
Chương 8: Phương Tây, Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 8

<u>Chương 9: Phương Tây, Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 9</u>
Chương 10: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 10
<u>Chương 11: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 11</u>
<u>Chương 12: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 12</u>
Chương 13: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 13
Chương 14: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 14
Chương 15: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 15
Chương 16: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 16
Chương 17: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 17
<u>Chương 18: Phương Tây. Đấy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 18</u>
Chương 1: Phương Tây, Đây Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (1)
Chương 2: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (2)
Chương 3: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (3)
Chương 4: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (4)
Chương 5: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (5)
Chương 6: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (6)
Chương 7: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (7)
Chương 8: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (8)
Chương 9: Phương Tây, Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (9)
Chương 10: Phương Tây. Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (10)
Chương 11: Phương Tây. Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (11)
Chương 12: Phương Tây. Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (12)
Chương 13: Phương Tây. Đấy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (13)
Chương 14: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (14)
Chương 15: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (15)
Chương 16: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (16)
Chương 17: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (17)
<u>Chương 18: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (18)</u>
<u>Chương 19: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (19)</u>
<u>Chương 20: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 1</u>
<u>Chương 21: Phương Tây. Đấy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 2</u>
Chương 29: Dhương Tây Đấy Ngã Thiấu Tướng Đổ Quốc - Ngọại Truyền 3

Chương 1: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều*
Chương 2: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều
<u>Chương 3: Tu Tiên. Đấy Ngã Bệnh Sủng (3)</u>
Chương 4: Tu Tiên. Đấy Ngã Bệnh Kiều (4)
Chương 5: Tu Tiên. Đấy Ngã Bệnh Kiều (5)
Chương 6: Tu Tiên. Đấy Ngã Bệnh Kiều (6)
Chương 7: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (7)
Chương 8: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (8)
Chương 9: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (9)
Chương 10: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (10)
Chương 11:   Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (11)
Chương 12: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (12)
Chương 13: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (13)
Chương 14: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (14)
Chương 15: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều 15
Chương 16: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều 16
Chương 17: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (17)
Chương 18: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều (18)
Chương 19: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều 19
Chương 20: [Tu Tiên] Đấy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại
<u>Chương 21: Cố Đại. Đấy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại</u>
Chương 1: Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân
Chương 2: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 2
Chương 3: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3
Chương 4: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4
Chương 5: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5
Chương 6: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6
Chương 7: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7
<u>Chương 8: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8</u>
<u>Chương 9: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đấy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9</u>

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1

Diệp Huyên là một sinh viên năm tư hệ xuyên không vô hạn, sắp tới sẽ chuẩn bị tham gia cuộc thi tốt nghiệp.

Hệ xuyên không vô hạn được đánh giá là hệ khó nhất trong học viện xuyên không, Diệp Huyên lúc trước ghi danh vào hệ hot nhất trong học viện- hệ xuyên không bàn tay vàng. Ai biết chỉ thiếu một điểm, Diệp Huyên bị học viện phân đến hệ này. Trải qua bốn năm không chút nghiêm túc học hành, gần đến thời gian thi, cô nàng cuối cùng cũng cảm thấy bối rối.

Dạo một vòng trên diễn đàn học viện Thủy Vũ Thiên, đa số sinh viên hệ xuyên không vô hạn cho rằng cuộc thi tốt nghiệp chính là tập hợp các bộ phim kinh dị mà bản thân không có năng lực vượt qua; phải là trên trời dưới đất không gì không làm được, một chút không cẩn thận sẽ là vạn kiếp bất phục; sau khi đọc vài báo cáo "tử trạng" cực kì thê thảm, Diệp Huyên liền cảm thấy cả người không ổn. Sớm biết hệ xuyên không vô hạn khó như vậy, còn không bằng học lại một năm rồi thi lại hệ bàn tay bàn vàng đâu. Bình thường có thể sống ngày ngày không có lý tưởng,nhưng một khi không vượt qua cuộc thi tốt nghiệp thì liền phải học lại bốn năm. Lòng cô nóng như lửa đốt, thật sự không biết bản thân mình từ trước đến giờ chưa từng nghiêm túc nghe giảng làm thế nào có thể thông qua cuộc thi, tư tiên tưởng hậu, cô quyết định đi tìm lão sư hỏi một chút đề thi. Diệp Huyên là

nữ sinh duy nhất của hệ xuyên không vô hạn, lại cộng thêm ngoại hình ngọt ngào, các lão sư thường ngày cũng có đôi chút chiếu cố cô.

Đẩy cửa ra, trong phòng chỉ có một vị thầy giáo trẻ tuổi mang kính mắt viền vàng đang dựa vào bàn làm việc. Diệp Huyên nhẹ nhàng đi tới ghế dựa ngồi xuống: "Cố lão sư, tuân sau sẽ tổ chức cuộc thi,em không biết nên làm thế nào, mong thầy chỉ điểm cho em một chút."

Cố lão sư ngầng đầu: "Thế nào, bình thường không chịu lên lớp, hiện tại lại biết sốt ruột?"

"Em thực sự biết sai rồi." Diệp Huyên tỏ vẻ nghe lời kèm theo vẻ mặt áy náy, "Người sẽ không thực sự nhẫn tâm nhìn em không thể tốt nghiệp, đúng không?"

"Thầy biết với những tình huống đánh đánh giết giết nữ sinh như em quả thật không thể ứng phó được." Cố lão sư khẽ đẩy gọng kính, "Trong hệ gần đây mới thiết kế một hệ thống tình huống thi khác, em nếu đã thực sự không muốn tham gia thi theo hệ thống phim kinh dị cũ, thầy có thể nói với trong khoa một tiếng, cho em tham gia thi bằng hệ thống thi mới, em thấy như thế nào?"

"Thật ạ?" Diệp Huyên kinh hỉ mở to mắt, "Hệ thống thi mới có cấp số nguy hiểm là bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Cố lão sư giơ ra ba ngón tay, "Ba sao."

Ba sao? Diệp Huyên nhất thời cảm thấy trong lòng nở hoa, ngay cả cuộc thi của hệ bàn tay vàng, cấp số nguy hiểm cũng là sáu sao. Cuộc thi của hệ xuyên không vô hạn thì càng khỏi phải nói, cấp số nguy hiểm tăng đến mức chín sao.

"Tuy là cấp số nguy hiểm thấp, nhưng thầy phải nói cho em biết, hệ thống thi này chưa có ai thi thử, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống bất

ngờ, em thực sự đồng ý thử?"

"Có bao nhiều phần trăm xảy ra tình huống bất ngờ?"

"Đại khái khoảng 10%."

"Được!" Diệp Huyên dứt khoát nói đồng ý, "Em quyết định thi bằng hệ thống thi này."

"Sảng khoái." Cố lão sư mim cười gật đầu, "Vậy thầy liền gọi điện cho chủ nhiệm hệ."

Không hiểu vì sao, Diệp Huyên cẩm thấy trong mắt lão sư lóe ra tia sáng cổ quái, chắc là mình nhìn thấy ảo giác.

Trong hệ rất nhất đồng ý chuyện này, ba ngày sau, Diệp Huyên đứng trước một cỗ máy móc cổ quái. Cố lão sư chỉ vào 5 khoang liên tiếp mà cô sẽ lần lượt đi qua, Diệp Huyên đang định nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề liền lên tiếng hỏi: "Cố lão sư, hệ thống xuyên không này có chủ đề là gì?"

Hệ thống thi cũ của hệ tuy cũng là xuyên không qua nhiều thế giới, nhưng đều sẽ có một chủ đề nhất định. Hệ thống thi cũ có chủ đề là phim kinh dị, còn hệ thống thi mới này có cấp số nguy hiểm không cao, hẳn là thể loại vườn trường hay gì đó tương tự đi.

"Oh, chủ đề hả!" Cố lão sư vừa mở cửa khoang vừa ý vị thâm thường cười cười, "Em tuyệt đối đoán không được."

"Là cái gì?"

"Là thịt văn."

"Hả? Đợi chút, thầy vừa nói cái gì? Chủ đề là cái gì?"

Thit văn?!!!

Cạch một tiếng, cửa khoang bị đóng kín lại. Thân thể Diệp Huyên được bao bọc bởi một luồng ánh sáng lam, cô thân bất do kỷ bắt đầu lâm vào hôn mê bên trong nguồn sáng đó.

Còn chưa có đem Cố lão sư vừa mới để lộ ra kinh người tin tức tiêu hóa hoàn, chợt nghe bên ngoài khoang thuyền nam nhân ác liệt cười nói: "Đúng rồi, kém chút quên nói cho người. Nếu hoàn bất thành mỗi một giai đoạn nhiệm vụ, phải vĩnh viễn lưu ở nơi đó. Cho nên, ngàn vạn muốn hoàn thành nga, tiểu huyên ~ "

Tiểu huyên ngươi muội a! Cố Dần Thành, ngươi cho ta chờ!

Còn chưa kịp đem thông tin kinh người mà Cố lão sư vừa mới nói ra tiêu hóa xong, chợt nghe bên ngoài khoang nam nhân gian xảo cười nói: "Đúng rồi, kém chút quên nói cho em biết. Nếu không hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ nào, sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi đó. Cho nên, Tiểu Huyên, em nhất định phải nhớ kỹ bắt buộc phải hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ nha."

Tiểu Huyên em gái ngươi! Cố Dần Thành, ngươi chờ đấy cho ta!

(từ giờ sẽ chuyển sang gọi n9 là nàng)

Tỉnh Đông Dương, trong phái Thương Lan, Diệp Huyên từ trong mộng dần dần tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, nàng liền nhìn quanh bốn phía cẩn thận đánh giá một lượt. Đây là một gian phòng rộng rãi, trong phòng mặc dù không có đồ trang trí hay hoa văn chạm trổ bằng vàng, nhưng bàn là bàn bạch ngọc, ly cũng là ly lưu ly. Từng ngọn cây nhánh cỏ được bao phủ bởi ánh trăng thuần khiết lại lộ ra nội liêm tinh xảo, cao quý.

Diệp Huyên nhìn lại bản thân trong gương, khối thân thể này chỉ là một tiểu cô nương. Mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh vần theo kiếu tùng vãn, lại cài thêm một chiếc trâm đáng yêu. Vóc người chưa trưởng thành, nhưng dáng vẻ trong sáng đáng yêu, vừa liếc mắt nhìn liền biết sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Lúc này, nàng đã ở trong một thế giới khác. Hiển nhiên, bản thân đã bị Cố lão sư, không đúng, Cố Dần Thành lừa.

Trước mắt đây là thế giới đầu tiên mà Diệp Huyên xuyên đến, cũng là bài thi thứ nhất của nàng. Nhiệm vụ mà hệ thống đặt ra cho thí sinh rất đơn giản, thí sinh xuyên đến thể loại thịt văn, thay thế nhân vật nữ trong thịt văn, sau khi hoàn thành tâm nguyện của nhân vật là có thể qua cửa.

Mà tâm nguyên đa phần là cùng người mà nhân vật nữ thích lăn lên giường. Mà việc lên giường bao nhiều lần mới tính là hoàn thành tâm nguyện thì được quyết định bởi ý nguyện của nhân vật nữ.

Nhìn bảng hướng dẫn trên mặt sàn, Diệp Huyên kém chút tức đến hộc máu. Tuy rằng bình thường nàng thường xuyên hoàng văn, nhưng bản thân vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ! Nhiệm vụ cùng nam nhân lên giường này đến cùng là phải làm thế nào?

Nhưng nêu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải vĩnh viễn ở lại thế giới này, Diệp Huyên tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Nàng không ngừng tự cổ vũ bản thân, không quan hệ, coi như chơi một trò chơi 18+, dù sao cũng không phải thân thể của chính mình.

Sau khi tự trấn an bản thân một phen, Diệp Huyên tiếp tục xem thông tin nhiệm vụ.

Thế giới nàng xuyên không đến đầu tiên là một thế giới Tu tiên. Nhân vật trong nhiệm vụ cũng gọi là Diệp Huyên, là chân truyền đệ tử của phái

Thương Lan-môn phái lớn nhất trong giới tu tiên. Diệp Huyên hiện thời mới mười ba tuổi, từ khi còn nằm trong tã lót, đã được sư phụ nhặt về núi, tự tay dưỡng dục cho đến bây giờ.

Mà mục tiêu công lược của Diệp Huyên là sư phụ của khối thân thể này, trưởng lão Phụng Chân điện của Thương Lan phái, Trương Diễn.

Đọc đến đoạn này, Diệp Huyên không khỏi chậc lưỡi. Tiểu cô nương này đúng là... thế nhưng đối với sư phụ không khác gì phụ thân của mình lại sinh ra cái loại tình cảm này. Đáng tiếc là, vị Phụng Chân điện trưởng lão này luôn coi nàng là tiểu nữ hài, tiểu cô nương trong tối ngoài sáng ám chỉ vài lần, hắn vẫn không có một chút phản ứng.

Nghĩ lại cũng thấy đúng, đối với tiểu nữ hài mười ba tuổi, lại do mình tự tay nuôi dạy, có thể có phản ứng gì, tiểu cô nương này cũng quá vội vàng.

Dù sao thời gian trong thế giới của nhiệm vụ so với thời gian trong thế giới thực là không trùng nhau, mà hệ thống lại không quy định thời hạn hoàn thành, Diệp Huyên liền vui vẻ ngốc trong này vài năm. Sống cuộc sống của tiên nhân, mỗi ngày đạp mây cưỡi gió, cảm giác nhất định rất tuyệt.

Vui vẻ quyết định xong, Diệp Huyên tính toán trước tiên đi xem công lược mục tiêu. Dù sao về sau sẽ cùng hắn lên giường, vẫn là tìm hiểu rõ một chút thì tốt hơn.

Nàng vừa mở cửa ra, trong phút chốc, cảm thấy bầu trời trước mắt mênh mông vô tận. Thì ra điện của Diệp Huyên nằm trên một vách đá dựng đứng cao chót vót, phóng mắt nhìn xuống, dưới chân là mây mù trắng xóa, bất chợt có bầy hạc từ trong mây bay vút lên, lướt qua trước mắt nàng. Mây trắng tản ra, từng đợt kim quang lóe sáng, từ mái cong của các phủ điện, ngọc lâu thật đúng là tiên cảnh.

Giữa trời xanh, bỗng thấy một đạo kiếm quang bay tới, trong giây lát liền đến trước mặt Diệp Huyên. Một thanh y đồng tử từ trên thân kiếm nhảy xuống, vừa thấy Diệp Huyên liền lộ ra cung kính tươi cười: "Diệp sư thúc, ngài đã dậy? Sư thúc tổ có việc triệu ngài tới."

"Ù." Diệp Huyên qua loa gật đầu, sư phụ của nguyên thân là Trương Diễn ở Thương Lan phái có bối phận cực cao, nên Diệp Huyên đi theo cũng hưởng được một phần hào quang, tuy nàng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi nhưng người khác gặp nàng cũng phải cung kính gọi nàng một tiếng sư thúc.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Diệp Huyên cũng vừa vặn phải đi gặp sư phụ của mình, may mắn bây giờ có người dẫn đường.

Ngay sau đó, nàng lấy từ trong tay áo một con hạc giấy, nhẹ nhàng thổi một cái, con hạc giấy liền hóa thành một con bạch hạc to lớn, nghển cổ kêu một tiếng, liền kính cẩn gục đầu xuống trước mặt Diệp Huyên. Sau khi xuyên không, Diệp Huyên không chỉ kế thừa nguyên thân trí nhớ, còn có được toàn bộ kỹ năng của nguyên thân. Lúc này đây, nàng tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới tu tiên nhưng trong lòng cũng không sợ hãi.

Cưỡi lên bạch hạc, đi theo đồng tử đang bay phía trước. Bay qua vô số hoa mỹ lầu các, cuối cùng đồng tử đó cũng dừng lại trước tiền điện của tòa cung điện cao ngất chìm giữa mây mù. Tấm biển phía trên tiền điện, ba chữ Phụng Chân điện thật to, đúng là nơi ở của Trương Diễn.

Diệp Huyên hướng đồng tử phất phất tay, ý bảo hắn tự mình lui ra. Nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nhìn thấy mục tiêu công lược, Trương Diễn cùng nguyên thên dù sao cũng là thầy trò, sớm chiều ở chung, khó đảm bảo chắc chắn hắn sẽ không nhìn ra khác thường. Tại Tu Tiên thế giới, thường xuyên phát sinh việc tranh đấu, nếu bản thân bị ma môn gian tế bắt lấy...

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, chợt nghe trong điện truyền đến một giọng nam nhàn nhạt: "Trò đã đến, còn đứng ngoài làm cái gì."

Âm thanh này trầm thấp thuần hậu, lại tựa như chuông vàng ngọc khánh, truyền vào trong tai, liền cảm thấy trong tâm một trận ngứa ngáy. Diệp Huyên trong lòng khẽ động, lại cảm thấy thanh âm này quả thực rất dễ nghe, tức thời cúi đầu, chậm rãi đi vào Phụng Chân điện.

Trong điện rộng lớn u tĩnh, trừ bỏ vài đồng tử đứng cạnh cửa, không nhìn thấy thân ảnh của Trương Diễn. Diệp Huyên dựa theo trí nhớ của nguyên thân, thuần thục xuyên qua đại điện, lại đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, tiếp tục đi qua vài tòa núi giả, cuối cùng cũng bắt gặp một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh kia mặc một thân đạo bào huyền sắc, đầu đội bạch ngọc quan, đưa lưng về phía Diệp Huyên, nhìn về ngọn núi phía xa. Hai tay chắp sau lưng, từ trong ống tay áo rộng rãi lộ ra đôi tay thon dài, mười ngón khớp xương rõ ràng, thập phần hữu lực.

Diệp Huyên nhịp không được nuốt nước miếng, cũng không biết là bởi vì khẩn trương, hay là vì bàn tay hoàm mỹ của người kia.

"Sư phụ" nàng khẽ gọi "Đệ tử đã đến."

"Ân" Trương Diễn lên tiếng, quay người lại. Đúng lúc này, một cơn gió từ phía sau thổi đến, ống tay áo của Trương Diên khẽ bay lên, sau lưng hắn mây trắng cuồn cuộn, tựa như từng đợt thủy triều trắng xóa. Trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ mặt vân đạm phong khinh(mây nhạt gió nhẹ), vô bi vô hỉ(không buồn không vui).

"A Huyên." Trương Diễn lạnh nhạt gọi.

Diệp Huyên trong tai ông một tiếng, trong phút chốc cái gì cũng không nghĩ được, trong lòng chỉ có một ý niệm vô cùng mãnh liệt: Ta yêu ngươi,

sư phụ, ta nhất định đoạt được người! Mặc kệ là thân thể hay tâm của người, toàn bộ, toàn bộ đều là của ta!

Nàng phải dùng hết toàn bộ bản thân khí lực, mới chế trụ được dục vọng muốn bổ nhào qua người Trương Diễn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Xong đời, Diệp Huyên bất đắ dĩ nghĩ, nàng không chỉ kế thừa trí nhớ cùng kỹ năng của nguyên thân mà còn kế thừa toàn bộ tình cảm của nguyên thân đối với mục tiêu công lược. Kế hoạch ở thế giới này vui vẻ ngốc vài năm còn chưa bắt đầu liền tuyên bô thất bại. Nàng cần phải nhanh chống đẩy ngã Trương Diễn, bởi vì dù chỉ một giây nàng cũng không nhịn được.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2

Làm thế nào để đẩy ngã một người tâm tư kiên định, lạnh lùng tự chủ, không gần nữ sắc, đây là một vấn đề lớn. Tránh ở trong phòng cân nhắc ba ngày, Diệp Huyên sửa sang lại quần áo, đầu tóc mang một thân khí phách hiên ngang xuất môn. Không quan tâm kế hoạch đẩy ngã có thể thành công hay không, ít nhất phải thử một lần.

Hôm nay vừa đúng là ngày Trương Diễn ở Phụng Chân điện giảng đạo, chờ Diệp Huyên tới nơi, trong điện ngồi đầy đệ tử phái Thương Lan. Trương Diễn không chỉ có bối phận cao, mà xét về tu vi ở phái Thương Lan cũng xếp hàng nhất nhì. Tuổi trẻ tài cao, một mình đánh bại cả ngàn vạn tu sĩ của ma môn. Khó có dịp hắn khai đàn giảng đạo, mọi người tự nhiên sẽ đổ xô đến nghe.

Diệp Huyên vất vả tìm được một vị trí ở trong góc, tuy chỗ ngồi hơi hẻo lánh nhưng có thể nhìn rõ ràng sườn mặt của Trương Diễn, đối với Diệp Huyên mà nói, chỗ ngồi này quả thật rất tốt.

Một tiếng chuông vang lên, giảng đạo bắt đầu.

Diệp Huyên ngồi trên bồ đoàn, làm bộ nghiêm cẩn nghe giảng, mắt lại không chớp lấy một lần nhìn chẳm chẳm Trương Diễn. Thật đúng làn nên khen ngợi nguyên thân thật tinh mắt, khoan nói về những thứ khác, chỉ tính mỗi bề ngoài của sư phụ đã là tuấn mỹ vô cùng.

Nam nhân cao lớn ngồi xếp bàng trên đài ngọc, sườn mặt tựa như ngọc, một khuôn mặt xứng với 4 chữ thanh tâm quả dục, dáng ngồi thắng tắp, nàng thực hận không thể xông lên làm bẩn một phen.

Ý niệm vừa xuất hiện, Diệp Huyên cảm thấy cả người khô nóng. Không khỏi thầm mắng trong lòng, đây chắc chắn là ý nghĩ của nguyên thân quấy nhiễu, nàng tuyệt đối không phải là người vừa thấy mỹ nam liền nảy ra dâm ý.

Nàng cật lực bình phục nỗi lòng, ai biết càng nhìn Trương Diễn, hô hấp ngày càng dồn dập, cái mông cũng không yên bắt đầu nhích tới nhích lui, không cẩn thận phát ra tiếng động. Mi tâm Trương Diễn nhảy dựng, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Diệp Huyên một cái, nàng lập tức cứng người, ủy ủy khuất khuất cúi đầu.

Trương Diễn không khỏi cảm thấy buồn cười, tiểu đồ nhi của mình thế nào lại ngồi ở trong góc, bộ dạng giống con thỏ nhỏ.

Bị Trương Diễn liếc nhìn một cái, Diệp Huyên cũng không dám lỗ mãng. Thành thành thật thật ngồi yên đến khi Trương Diễn nói xong, trong lòng nàng khẽ động, vội vàng đứng lên đi theo.

Trương Diễn đang bước đi, chợt cảm thấy tay áo bị người khác giữ chặt, hắn quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Huyên cúi đầu, khe khẽ gọi một tiếng: "Sư phụ."

Hai đầu lông mày khẽ nhếch lên, Trương Diễn im lặng không lên tiếng, chỉ thấy Diệp Huyên hết mím môi rồi lại lắp bắp nói nhỏ, mũi chân vô thức xoay tròn trên mặt đất: "Sư phụ, ngài, ngài có phải hay không còn giận trò?"

Trương Diễn nói: "Khó có được hôm nay trò không trốn đi chơi, vi sư liền không trách trò không tiếp thu được."

"Trò, trò không phải nói chuyện này." Khuôn mặt Diệp Huyên đỏ lên, sợ hãi ngước mắt nhìn lên, lại thấy Trương Diễn không tiếp lời, lại vội vàng cúi đầu, "Trò nói đến..., trò nói đến chuyện tắm rửa mấy hôm trước..." vài chữ cuối cùng nói ra, âm thaanh nhỏ không khác gì tiếng muỗi vo ve.

Nhưng Trương Diễn lại hiểu rõ, lúc trước nguyên thân thử vài lầm ám hiệu đều không được, bí quá hóa liều, cố ý để Trương Diễn nhìn thấy thân thể bản thân trong lúc tắm, cứ nghĩ rằng làm vậy có thể câu dẫn được sư phụ. Ai biết Trương Diễn mắt cũng không chớp một cái, lạnh nhạt phủ thêm quần áo lên người nàng. Ngày thứ hai liền đem nguyên thân đồ đạc chuyển khỏi Phụng Chân điện, chuyển đến điện mà Diệp Huyên ở hiện giờ. Nguyên thân trở về liền khóc suốt ba ngày, cho rằng sư phụ đã triệt để chán ghét mình. Sau đó, Diệp Huyên xuyên đến. Diệp Huyên cảm thấy, phương pháp công lược của nguyên thân quả thật là mười phần đều sai

Lúc này, nàng thấy Trương Diễn không trả lời, cũng không dám ngầng đầu, bàn tay nhỏ bé chỉ dám dùng sức nắm chặt ống tay áo của Trương Diễn. Kìm lòng không được mà nức nở, rồi dường như lại sợ Trương Diễn phát hiện, lập tức ngừng nức nở.

Trương Diễn thấy bộ dạng đáng thương của nàng cũng không khỏi thở dài: "Đừng khóc, vi sư không có giận trò."

"Trò, trò mới không có khóc đâu." Diệp Huyên nấc lên một tiếng rồi ngắng đầu lên, cặp mắt đen láy đong đầy nước mất, lông mi nhẹ nhàng chớp khẽ một cái, giọt nước mắt khẽ lăn xuống.

Trương Diễn cười nói: "Không khóc, vậy trong mắt trò là cái gì?"

"Là do có hạt cát vừa bay vào mắt." Diệp Huyên hàm hồ trả lời, vừa nói, vừa quật cường lau đi nước mắt hai bên má,bộ dáng mười phần giống tiểu hài tử. Nàng bây giờ đã mười ba tuổi, nhưng khuôn mặt lại đáng yêu giống

trẻ con. Khóc thút thít một lát, chóp mũi có hơi ửng đỏ tựa như được điểm son, khiến người ta động lòng.

"Thật sự?!" Diệp Huyên ngay lập tức nín khóc mà nở nụ cười, vội vàng kéo tay áo Trương Diễn, lau loạn trên mặt, lại kích động kéo ngón tay út của Trương Diễn, "Vậy sư phụ không được đổi ý."

Trương Diễn thoáng sửng sốt, rồi lại hiểu ra là nàng muốn ngoéo tay. Không khỏi cười thầm trong lòng, quả nhiên vẫn là trẻ con. Tức thời vươn ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Diệp Huyên.

"Ngoéo tay, sư phụ sau này liền viễn vĩnh đều là của ta." Diệp Huyên mím môi cười. Trương Diễn cảm thấy trong lòng mềm nhũn, nhớ lúc Diệp Huyên còn nhỏ, cũng luôn miệng nói những lời này. Nhưng khi nàng lớn lên, lại không thân cận với sư phụ giống như lúc trước. Đêm đó Trương Diễn không cẩn thận nhìn thấy Diệp Huyên tắm rửa, hắn hoàn toàn không hoài nghi đây là do đồ đệ mình cố ý gây nên. Chỉ là bỗng nhiên ý thức được, Diệp Huyên đã trở thành một đại cô nương, Trương Diễn cảm thấy rối loạn, lại không thể không lo lắng đến việc nam nữ khác biệt, cho nên mới có chuyện chuyển Diệp Huyên ra khỏi Phụng Chân điện.

Nếu nguyên thân biết được chân tướng sự việc là như thế này, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức hộc máu, đây cũng là nguyên nhân Diệp Huyên nói phương pháp công lược của nàng(nguyên thân) là sai lầm.

Nguyên thân một mực cho rằng vì Trương Diễn coi mình như tiểu hài tử nên bản thân mình mới không lọt được vào mắt xanh của hắn. Liền dốc hết sức ở trước mặt Trương Diễn bày ra mị lực của bản thân, cũng không chịu làm những hành động mang tính khí trẻ con. Nhưng nàng lại quên mất, với một người chính nhân quân tử như Trương Diễn, một khi ý thức được đồ đệ đã trưởng thành thì ngay lập tức sẽ tìm cách kéo dãn khoảng cách giữa hai người, tránh làm tổn hại thanh danh của đồ đệ. Trương Diễn tận lực xa cách bản thân thì làm thế nào có thể đẩy ngã hắn. Cho nên Diệp Huyên sẽ làm

ngược lại, chỉ cần Trương Diễn vẫn xem mình như tiểu hài tử, nàng có thể quang minh chính đại tiếp cận Trương Diễn. Đến lúc đó lại thân thân một chút, ôm ôm một chút dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, hồn nhiên trong sáng, làm cái gì cũng có thể lý giải.

Trong khi Trương Diễn còn không biết ấu đồ của mình đã hóa sói, vì Diệp Huyên không chịu buông hắn ra nên hắn liền nắm tay dẫn Diệp Huyên đi. Trong lòng bàn tay to lớn của mình bây giờ đang nắm chặt lấy bàn tay vừa nhỏ vừa mềm, bên tai là giọng nói líu ríu của Diệp Huyên, cho dù tính tình hắn lạnh lùng, cũng không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng cười cười.

Tối hôm đó, Diệp Huyên lại dọn đồ đạc về lại Phụng Chân điện. Lúc này, trăng đã lên cao, Trương Diễn ngồi bên bàn đọc sách, chợt nghe cửa phòng chi nha một tiếng, đưa mắt nhìn qua, thì thấy một cái đầu nhỏ đang thập thò tiến vào. Phát hiện ra bản thân đang nhìn, nàng lập tức rụt trở về.

Trương Diễn buông sách: "Còn trốn cái gì nữa, vi sữ đã nhìn thấy trò." Thân ảnh nho nhỏ phía sau cánh cửa khẽ giật giật, chậm chập bước ra, trong tay cầm một cái gối đầu, cúi đầu đứng trước mặt bản thân. Trương Diễn nhíu mày: "Trò đây là muốn làm gì?"

"Sư phụ." Diệp Huyên cắn cắn môi, "Trò muốn ngủ chung với người."

"Không được." Trương Diễn không chút do dự từ chối thẳng thừng. Đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Huyên bỗng chốc liền tối đi, tiểu cô nương lại cắn cắn môi, tay gắt gao túm chặt cái gối, không nói thêm câu nào, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Trương Diễn nhất thời không đành lòng, bật thốt lên hỏi: "Trò vì sao muốn ngủ cùng vi sư?"

Diệp Huyên nổi giận nói: "Dù sao thì người cũng không đáp ứng ta, ta mới không nói cho người."

Trương Diễn bật cười: "Vậy nếu vi sư đáp ứng trò, trò có nguyện ý nói cho vi sư biết?"

Diệp Huyên nghe vậy, đôi chân vốn đang chuẩn bị bước ra ngoài ngay lập tức dừng lại. Chỉ thấy nàng đem cái gối ném lên trên giường, lại hoan hô một tiếng nhào lên giường Trương Diễn: "Tốt quá, sư phụ sư phụ, nhanh lên giường ngủ."

Trương Diễn dở khóc dở cười: "Người cũng đã lớn như vậy, sao còn bướng bỉnh như thế."

Diệp Huyên ngồi xếp bàng trên giường, hướng trước mặt Trương Diễn làm ra cái mặt quý: "Ta chỉ bướng bỉnh với sư phụ, hừ."

Trong khi nói chuyện, nàng bất động thanh sắc nhìn quanh bốn phía. Trương Diễn một lòng thanh tu, bởi vậy bày trí trong phòng vô cùng ngăn nắp, đơn giản. Chỉ có một cái bàn, một cái giường, phía sau đều là giá sách.

Thật ra, hắn đối với Diệp Huyên là thật tâm đau nàng, sủng nàng. Trong điện mà Diệp Huyên chỉ mới ở một ngày, Trương Diễn cũng lệnh cho hạ nhân bày trí tinh xảo, thoải mái. Hắn tu đạo đã ngàn năm, đồ đệ chân truyền cũng có hơn mười người, có hơn phân nửa là thu nhận lúc hắn còn trẻ, theo thời gian, đồ đệ dần dần trở thành bằng hữa, đối với Trương Diễn cùng là kính sợ nhiều hơn là thân cận.

Chỉ có Diệp Huyên, hắn tự tay dưỡng dục nàng lớn lên, lúc gặp được sinh mệnh nho nhỏ này hắn đã trải qua cuộc sông thanh lãnh, nhạt nhẽo mười mấy năm. Tuy tính tình hắn nghiêm cẩn, nhưng đối với việc Diệp Huyên không chuyên tâm tu đạo, Trương Diễn cũng chưa từng một lần trách móc nặng nề.

Hắn chính là trời sinh tính tình như thế, không biết cách nói chuyện nhẹ nhàng, làm hại nguyên thân luôn cảm thấy sư phụ đối xử với bản thân lãnh đạm, âm thầm thương tâm rơi lệ không biết bao nhiều lần. Diệp Huyên

không khỏi cười nhạt trong lòng, uổng phí nguyên thân đối với sư phụ yêu đến chết đi sống lại, liền ngay cả tính cách Trương Diễn cũng chưa từng thăm dò. Đối phó với loại hình mục tiêu này, ngàn vạn lần không thể dè dặt, có chuyện phải nói thắng ra, nếu không sẽ đem bản thân mình nghẹn chết.

Nàng âm thầm tính toán lại kế hoạch đã vạch sẵn trong lòng, sau đó nhiệt tình lớn tiếng gọi: "Sư phụ, ta mệt nhọc, người mau tới ngủ đi."

Thanh âm mềm mại của tiểu cô nương không ngừng vang lên bên tai, Trương Diễn đành phải buông sách: "Ngươi là cái quỷ nha đầu."

Diệp Huyên hướng hắn bày ra ánh mắt xem thường, trong lúc lơ đãng, quanh người lộ ra một cỗ mị thái khôn cùng. Trương Diễn không khỏi ngắn người, lại nhủ thầm chắc là bản thân hoa mắt, tiểu đồ nhi của mình còn cái gì mà mình không hiểu đâu.

Hắn đã là Nguyên Anh chân quân, căn bản là không cần ngủ, nhưng chính là đồ đệ muốn ngủ, hắn cũng chỉ đành liều mình bồi quân tử. Bên người Diệp Huyên xuất hiện một cỗ thân thể ấm áp. Nhất thời, Diệp Huyên ngửi thấy một cỗ mùi hương thanh nhã, trong mắt khẽ chuyển, liền thuận thế núp vào trong lòng Trương Diễn. Không đợi Trương Diễn kịp phản ứng, tay chân nàng đã gắt gao ôm lấy thân thể nam nhân nóng hừng hực.

"Sư phụ, người đã thật lâu không có ngủ cùng A Huyên." Nàng nói vậy là do trước kia, lúc nguyên thân sáu tuổi, bởi vì nhát gan sợ bóng tối, nên thường ngủ cùng Trương Diễn. Khi nói chuyện, khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn ở trong ngực Trương Diễn không ngừng cọ cọ: "Cũng đã thật lâu người không có ôm A Huyên."

Trương Diễn mặc một bộ trù sam màu trắng, trong lúc nàng cọ cọ, liền đem cổ áo hắn cọ mở ra, lộ ra một mảng cơ ngực cường tráng. Diệp Huyên làm ra vẻ ngây thơ không biết gì cả, đem khuôn mặt dán lên trên cơ ngực

Trương Diễn, cảm thấy thật ấm áp, lập tức thấy thoải mái mà tiếp tục cọ cọ, lại không biết xấu hổ mà nói: "Sư phụ, người mau ôm A Huyên." Trương Diễn xấu hổ không thôi, với tình thế bây giờ, hắn làm sao có thể ôm lấy Diệp Huyên. Nhưng khi cúi đầu xuống, liền nhìn thấy ánh mắt vừa tha thiết vừa hồn nhiên, chỉ đành phải đem thân thể Diệp Huyên ôm vào lòng: "Tốt lắm, mau ngủ đi."

"Vâng." Diệp Huyên cao hứng lên tiếng, đem cánh tay nam nhân đặt lên trên eo mình, "Không được buông ra nha." Lần này, Trương Diễn liền triệt để ôm lấy nàng. Thân hình bé bỏng của nữ hài tử nằm gọn trong lòng hắn, thân thể nhẹ nhàng phập phồng theo nhịp hít thở. Nàng cũng chỉ mặc một bộ trù sam mỏng manh, một tay nắm lấy vạt áo Trương Diễn, một tay đặt ở trên bụng hắn. Người nàng nằm nghiêng, cổ áo buông lỏng khẽ rơi xuống, lộ ra bả vai mượt mà, phía trong cổ áo lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết. Trương Diễn vừa liếc thấy liền vội vàng dời mắt, nhưng thị lực bản thân cực tốt dù chỉ lướt qua cũng nhìn thấy rõ ràng khe rãnh thật sâu giữa hai bầu ngực trắng, cùng hai điểm mềm mại hồng hồng nộn nộn.

Trong lòng hắn nhảy dựng, theo bản năng định đem người Diệp Huyên đẩy ra. Nhưng vừa nhấc tay lên lại dừng lại. Nếu thật sự làm vậy, A Huyên nhất định sẽ thương tâm, nàng chính là toàn tâm toàn ý ỷ lại bản thân àm thôi. Trương Diễn chỉ đành phải thầm than một tiếng, lại buông tay xuống. Đêm này chắc chắn là một đêm không ngủ.

Hắn thanh tâm quả dục nhiều năm, lúc thiếu niên, từng có không ít yêu nữ ma môn ở trước mặt bản thân bày ra đủ loại tư thế khiêu khích, nhưng trong tâm không có một chút dao động nhưng đêm hôm nay, Trương Diễn ôm lấy khối thân thể mềm mại, thơm ngát vào lòng lại cảm thấy nỗi lòng khó mà thanh tĩnh.

Trong đầu hắn không tự chủ nhớ lại lần trước bắt gặp Diệp Huyên tắm rửa, nữ hài tử kinh hoàng đem hai tay che lại trước ngực, lại không che được phong cảnh mê hoặc nhân tâm phía dưới.

Hắn vừa nghĩ, liền cảm thấy hạ thân một trận khôn nóng, cúi đầu nhìn xuống nhất thời cảm thấy sợ hãi. Chỉ thấy nơi tiết khố của hắn phồng lên một khối, côn thịt bất tri bất giác cứng lên lại bị một bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết nắm chặt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3

Côn thịt thô to bị bàn tay nhỏ nắm chặt khiến cho hắn cảm nhận được một loại khoái cảm khó có thể mở miệng chạy thắng từ đỉnh đầu cho đến hai chân. Trong khi Trương Diễn đang giãy dụa trong khoái cảm, Diệp Huyên không biết nằm mơ thấy gì, trên môi thì nở nụ cười ngọt ngào, còn bàn tay phía dưới thì vô thức vỗ về chơi đùa dương vật của hắn.

Trương Diễn chưa bao giờ cảm thấy kinh hoàng như lúc này, hắn vội vã đem tay Diệp Huyên kéo ra. Bởi vì hoảng hốt động tác của hắn dùng lực quá lớn, khiến Diệp Huyên lười biếng "ưm" một tiếng rồi tỉnh dậy. Tiểu cô nương vẫn còn buồn ngủ, khế dụi dụi đôi mắt: "Sư phụ, trời đã sáng rồi sao?"

Đôi mắt đen nhánh của nàng vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ, hai má phấn hây hây đỏ tựa phù dung sau cơn mưa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, ở bên gáy Trương Diễn thở ra từng đợt hương thơm. Sau đó, Trương Diễn kinh hoàng phát hiện dương vật đáng xấu hổ của bản thân lại trướng lớn thêm một vòng.

Đại khái là phát hiện ngoài cửa số vẫn là màn đêm đen kịt, Diệp Huyên lầu bầu một tiếng: "Sư phụ trứng thối, A Huyên đang nằm mơ mà." Cũng không quan tâm Trương Diễn sắc mặt vẫn cứng ngắc, nàng lập tức chui vào trong lòng nam nhân, tay chân giống nhau bạch tuộc, đem Trương Diễn ôm thật chặt. Lúc Trương Diễn lấy lại tinh thần, tiểu đồ nhi đã ngủ say, bàn tay

nhỏ bé bây giờ an phận đặt trước ngực hắn nhưng côn thịt của hắn vẫn một mực cứng rắn.

Phía bụng dưới phảng phất như có một trận lửa nóng đang thiêu đốt, Trương Diễn nằm thắng tắp trên giường, trong lúc nhất thời tâm thần khó lòng bình tĩnh lại. Có lẽ, bản thân nên tìm một người đạo lữ? Hắn đột nhiên suy nghĩ, cho dù tu vi cao tới đâu, hắn vẫn là một nam nhân bình thường. Nam nhân có phản ứng sinh lý, Trương Diễn tự nhiên cũng sẽ có. Việc này cho dù là phản ứng sinh lý hay là cảm xúc dao động chỉ cần niệm một lần thanh tâm quyết, tất cả ngay lập tức sẽ biến mất.

Nhưng tình huống bây giờ... Trương Diễn tập trung tinh thần niệm đến mười lần "đạo đức thanh tâm Minh Thần thư", côn thịt trong khố gian vẫn như trước chưa từng nhuyễn(mềm) xuống. Ngày mai, hắn thầm nghĩ, tuyệt đối không thể mềm lòng cho Diệp Huyên ngủ cùng mình. (thứ lỗi cho mk, mk k biết edit cái tên này ntn đành để nguyên vậy)

#

Lúc diệp Huyên tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, ánh nắng xuyên qua khe hở rơi xuống mặt đất lấp lánh ánh vàng, phần đệm bên cạnh hơi nhàu chứng tỏ đã từng có người ngủ ở đây. Chỉ là bây giờ người đã không ở đây, nhưng mùi hương nhàn nhạt vẫn còn lưu lại trong không khí. Diệp Huyên tham luyến hít vào mùi hương đó, trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái. Trương Diễn trời sinh thích sạch sẽ, lại không đốt huân hương, quanh năm trên quần áo luôn thoang thoảng mùi hương giống như thảo mộc thanh nhã, tươi mát.

Nam nhân này chất lượng siêu cao, bản thân mình nếu đem lần đầu tiên cho hắn, vẫn cảm thấy có lời, Diệp Huyên không có tiết tháo tưởng tượng. Tối ngày hôm qua, lúc ban đầu Diệp Huyên cố ý giả bộ ngủ để đùa giỡn Trương Diễn, nên bộ dạng hoảng loạn, rối rắm không biết làm thế nào của Trương Diễn nhìn rõ mồn một.

Nàng âm thầm đắc ý trong lòng, vốn dĩ định tiến thêm một bước, nhưng lại sợ tiến triển quá nhanh sẽ khiến Trương Diễn hoài nghi. Chỉ có thể kiềm chế sắc tâm đem Trương Diễn hạ gục xuống, để Trương Diễn một mình trắn trọc không yên, còn bản thân thoải mái nằm ngủ, cũng không biết Trương Diễn đêm hôm qua làm như thế nào mà vượt qua. Trong lúc nàng đang cân nhắc, chợt nghe tiếng bước chân, Trương Diễn đã trở lại. Hắn hiển nhiên là vừa mới tắm xong, chỉ mặc một kiện trường bào màu xanh, một đầu tóc đen xõa tung trên người, khí chất thanh lãnh trên người giảm bớt không ít, lộ ra một cỗ nhu hòa nhàn nhạt. Diệp Huyên vừa nhìn thấy hắn, cười đến độ hai mắt cong cong, đôi chân nhỏ nhắn chạy nhanh đến trước mặt Trương Diễn, cũng không biết lấy chỗ nào ra một chiếc trâm cài tóc: "Sư phụ, để A Huyên búi tóc cho người."

Trương Diễn thấy nàng vẫn chưa mặc quần áo tử tế, trên người chỉ mặc áo lót rộng lùng thùng, định mở miệng trách cứ nàng lại thấy tiểu đồ nhi chạy đến trước mặt mình, vẻ mặt tha thiết, ngước đôi mắt to tròn lên nhìn mình, hai tay giơ lên một chiếc trâm ngọc. Ngay lập tức hắn lại mềm lòng, mặc cho Diệp Huyên kéo mình ngồi lên trên ghế còn nàng thì giẫm lên trên một chiếc ghế khác, hai tay nâng mái tóc của Trương Diễn lên, ghé chóp múi vào ngửi ngửi: "Sư phụ, tóc người thơm quá."

Nàng bày ra bộ dạng con chó nhỏ chọc Trương Diễn bật cười, khác với nụ cười lúc trước mang chút lạnh lùng, bây giờ trong mắt hắn cũng đong đầy ý cười, chân mày cũng theo đó mà hạ xuống nhu hòa hơn. Không khí trong phòng như dòng nước lững lờ trôi... diệp Huyên đem thanh ngọc trâm cắm vào trên búi tóc của Trương Diễn, rồi xoay trái xoay phải đánh giá một phen, bỗng bất ngờ hôn bẹp một cái lên mặt Trương Diễn. Trương Diễn sửng sốt, rồi lập tức nhíu mày nói: "Hồ nháo."

Diệp Huyên vẫn không chút sợ hãi, ngược lại ôm cổ Trương Diễn cười khanh khách: "Sư phụ,trong dân gian có phong tục, tướng công sẽ giúp nương tử của mình cài trâm lên tóc. Sư phụ là nương tử của ta, còn ta là

tướng công?" Trương Diễn dở khóc dở cười: "Trò ở chỗ nào xem được những thứ lung tung đó, tiểu quỷ bướng bỉnh, trò có biết tướng công với nương tử là gì không?"

Diệp Huyên từ nhỏ lớn lên ở phái Thương Lan, xung quanh lui tới đều là đồng môn dốc lòng học đạo bởi vậy Trương Diễn cho rằng nàng không hiểu ý nghĩa thật sự của cách xưng hô trong dân gian.

"Ta tất nhiên là biết." Diệp Huyên quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn, "Tướng công cùng nương tử là những người sẽ vĩnh viễn sống cùng nhau, giống như ta với sư phụ bây giờ." Lúc nàng nói câu này lại cố ý dùng ánh mắt vừa hồn nhiên vừa chân thành nhìn Trương Diễn.

Chỉ thấy TRương Diễn bỗng giật mình, thần sắc có chút mất tự nhiên, lại nhanh chóng che giấu đi, ngữ khí cũng thay đổi: "Trò đã tỉnh, liền đem gối trở vền phòng đi."

Diệp Huyên chớp chớp mắt: "Vì sao phải đem về?"

Trương Diễn thấy nàng thần sắc mờ mịt không rõ, trong lòng có chút không nhẫn nại, nhưng vẫn thản nhiên nói: "Đêm nay trò về phòng mình mà ngủ." Diệp Huyên nhất thời ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hồn thần lại chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, ta đã làm gì khiến người tức giận sao?"

Chỉ mới mấy ngày mà nàng đã hỏi câu này lần thứ hai, Trương Diễn than nhẹ trong lòng, nàng một mực hỏi rằng có phải bản thân chọc sư phụ tức giận, lại không biết rằng sự thật là bản thân không còn mặt mũi nào mà đối mặt với nàng. Trương Diễn trầm mặc không nói, cảm thấy đau đầu không dứt. Diệp Huyên thấy thế, nhất thời nước mắt nhịn không được rơi xuống. Lúc nàng khóc không có phát ra âm thanh, mà nước mặt lại cứ một giọt tiếp một giọt tí tách rơi xuống mặt đất, vỡ tan không chút dấu vết.

Hơn nửa ngày, Trương Diễn vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, nhịn không được đảo mắt qua nhìn, liền thấy khuôn mặt Diệp Huyên đầy nước mắt. Tâm Trương Diễn thoáng chút như bị nắm thật chặt, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, vốn định trách cứ nàng vài câu nhưng đến cuối cùng vẫn là thương tiếc Diệp Huyên, chỉ cố ý trầm giọng nói: "Bảo trò về phòng của mình, chẳng lẽ là vi sư ủy khuất trò?"

Diệp Huyên muốn lên tiếng, nhưng vừa mở miệng âm thanh nức nở liền bật ra. Nàng vội vàng dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn bật ra tiếng khóc thút thít, tiếng nức nở nghẹn trong cổ họng, đem khuôn mặt hoa lê đái vũ nghẹn đến đỏ bừng. Trong lòng Trương Diễn căng thắng, nên ngay cả khi giọng nói của hắn trở nên nhẹ nhàng hơn hắn cũng không có phát hiện: "Chớ khóc, trò nếu là không muốn, liền nói cho vi sư nghẹ, đến cùng là tại sao?"

Hắn còn chưa dứt lời, Diệp Huyên nhất thời khóc càng lớn tiếng hơn, đôi bàn tay nhỏ bé trắng noãn lau lung tung trên mặt một trận, giọng nói hàm chứa ủy khuất cùng oan ức: "Sư phụ, sư phụ có phải hay không không cần trò nữa? Trong môn phái, sư môn sư điệt đều nói là người không cần trò nữa mới đem trog đuổi ra khỏi Phụng Chân điện... còn nói trò là thứ không ra gì, đã mười mấy tuổi rồi mà vẫn là Trúc Cơ kỳ, căn bản không xứng làm đồ đệ của người... còn nói, còn nói người ghét bỏ trò, muốn đuổi trò đi."

Nàng vừa khóc vừa nói âm thanh không rõ ràng câu chữ cũng lộn xộn, nhưng Trương Diễn là loại người nào, tất nhiên ngay tức thì hiểu rõ Diệp Huyên ý tứ. Khuôn mặt hắn trầm xuống, xem ra bản thân là trưởng lão Phụng Chân điện nhưng lại quá khiêm tốn, trong môn phái thế nhưng lại có người không có mắt dám đánh chủ ý lên Phụng Chân điện, lại còn dám khi dễ Diệp Huyên!

Nghĩ đến việc hắn đem Diệp Huyên chuyển ra khỏi Phụng Chân điện lại khiến một số người nổi lên tâm tư không an phận. Mà hành động của Diệp Huyên cũng dễ dàng hiểu được, nàng rất sợ sư phụ sẽ thật sự không cần bản thân nữa, cho nên một lòng muốn dính lên người sư phụ. Nếu Trương

diễn thật sự nhẫn tâm đem nàng đuổi trở về phòng, tiểu cô nương sợ là bị tổn thương thấu tâm đi. Thôi thôi, Trương Diễn lại thầm than một tiếng: "Trò còn tiếp tục khóc, vi sư liền thật sự không cần trò nữa."

Diệp Huyên nghe vậy ngay lập tức ngừng khóc. ngước đôi mắt to tràn đầy lo sợ, nghi hoặc lại có chút đáng thương mà nhìn Trương Diễn, lòng Trương Diễn liền mềm nhũn. Hắn hướng Diệp Huyên vẫy vẫy tay: "lại đây cùng ta đi rửa mặt."

Diệp Huyên thút tha thút thít một tiếng: "Vậy, vậy gối đầu thì..."

"Không cần đem đi nữa."

Diệp huyên vội nín khóc, lấy tay áo ở trên mặt lau loạn một trận, rồi sung sướng nở nụ cười tươi rói: "Vâng!"

Trương Diễn khẽ búng lên trán nàng: "Quỷ khóc nhè."

"Sư phụ trứng thối, không cần lại đặt ngoại hiệu lung tung cho người ta."

Trương Diễn nắm lấy tay nàng, im lặng không nói, nhưng khóe môi lại cong lên, làm thế nào cũng không giấu nổi nụ cười.

#

Đến buổi tối, Trương Diễn lại kìm lòng không được vì bản thân lúc sáng mềm lòng mà hối hận. Ở trong lòng hắn bây giờ là Diệp Huyên đang nằm nghiêng, nằm đêm nay mặc áo lót màu hồng nhạt, da thịt trước ngực trắng như tuyết, vừa giống như bạch ngọc vừa giống như cánh hoa phù dung, hết sức động lòng người.

Cách vải vóc phập phồng lên xuống, phía trước bầu ngực cong cong là hai quả anh đào kiều diễm đỏ như chu sa. Tuy rằng cách một tầng tơ lụa mỏng, nhưng lấy bản thân Trương Diễn thị lực, lại thêm vải vóc ngày hè

vốn là trong suốt, đập vào trong tầm mắt là hai khỏa anh đào nho nhỏ, căn bản là muốn quên cũng không quên được. Mà đây vẫn không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Hắn không biết rốt cuộc tâm tình của bản thân bây giờ là như thế nào, trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy bàn tay nhỏ bé tắng noãn đặt lên vật ở giữa hai chân hắn. Trong lúc Diệp Huyên vô thức đưa tay vuốt ve, nguyên bản côn thịt đang an phận thủ thường lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, rất nhanh, liền cứng thẳng thành một căn thô dài, cơ hồ muốn đem vải dệt xuyên thủng. Theo Diệp Huyên không quy luật nhẹ nhàng vuốt ve, côn thịt bắt đầu run run nảy lên. Trương Diễn khí huyết dâng trào, cổ họng khô rát, phải dùng hết khí lực toàn thân, mức chế trụ được xúc động do bàn tay bé nhỏ đặt tại hạ thể mang lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, dè dặt cẩn trọng chống nửa người ngồi dậy, hắn tính toán hất bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyên ra. Nào ngờ Diệp Huyên bỗng giật giật, bàn tay đang đặt trên côn thịt của hắn bỗng nắm chặt, đem thô to dương vật của hắn nắm trọn trong tay. Trương Diễn khẽ rên một tiếng, chỉ cảm thấy quy đầu giật giật, kém chút nữa đem nguyên dương bắn ra. Hắn vội vã nhịn xuống xúc động muốn bắn tinh, há mồm thở dốc vài tiếng, mới dần dần cảm thấy bình tĩnh lại.

Chính là bụng dưới vẫn như trước có cảm giác nóng như lửa đốt, ngược lại Diệp Huyên lúc này lại bất động, tay nhỏ bé yên tĩnh nắm giữ Trương diễn côn thịt, cách một tầng vải vóc mỏng manh, Trương Diễ có thể tinh tế cảm nhận được lòng bàn tay của nàng có bao nhiều non mềm.

Hắn không khỏi ảo não ngồi trên giướng suy nghĩ, đồ nhi của mình từ khi nào lại học được thói quen xấu này, vì sao... chỉ cần nằm ngủ, sẽ sờ sờ nơi đó của mình...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4

Khi một việc làm đã biến thành thói quen, ngươi lại muốn thay đổi nó, thì sẽ nhận ra rằng điều này là vô cùng khó khăn. Liên tục mấy tháng bị tiểu đồ đệ trong lúc ngủ nắm chặt côn thịt mình, bản thân Trương Diễn vốn là người có tâm tính kiên định lại bất ngờ phát hiện ra rằng mình thế nhưng đối với việc này đã có xu hướng mặc kệ.

Hắn cũng không phải không suy nghĩ biện pháp để giải quyết tình trạng này, đáng tiếc là, mặc kệ là đem Diệp Huyên đánh thức, hay là đêm tay nàng hất ra, đến cuối cùng nàng vẫn luôn lại một lần nữa ghé vào trong lòng Trương Diễn, bàn tay lại nắm lấy dương vật đang cương cứng của hắn, giống như đó là một thứ trân bảo hiếm có. Có một lấn hắn thực sự rất khổ não, hắn thi triển phép thuật chế trụ trên người Diệp Huyên. Tiểu cô nương nửa đêm tỉnh lại phát hiện trong tay không có cảm xúc quen thuộc, liền khóc lớn lên. Nàng khi đó nửa tỉnh nửa mê, nước mắt lại liên tục rơi xuống, trong chiếc miệng nhỏ nhắn tràn ra âm thanh nỉ non: "Ta muốn... Sư phụ,trả lại cho ta..."

Trương Diễn sửng sốt mất một lúc lâu cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc thân thể, còn cho nàng... hay là, Diệp Huyên cho rằng côn thịt của mình là đồ chơi? Trương Diễn tất nhiên là không có khả năng đem vấn đề này đi hỏi Diệp Huyên, chỉ có thể cam chịu thỏa hiệp với thói quen xấu của đồ đệ. Tệ hơn là, "thói quen xấu" của Diệp Huyên càng ngày càng có xu thế

nghiêm trọng hơn. Trong lúc ngủ, nằm trong lòng Trong Diễn cọ quậy, không cẩn thận liếm liếm trước ngực hắn là việc nhỏ. Cách đây mấy ngày, không biết Diệp Huyên nằm mơ thấy cái gì, lảm nhảm trong miệng vài tiếng, liền a ô một tiếng cắn vào đầu vú Trương Diễn. trương Diễn nhất thời cứng đờ cả người, chỉ cảm thấy chiếc lưỡi mềm mại ở trên đầu vú mình liếm nhẹ một vòng, hàm răng lại áp sát vào, hung hăng nghiền nát một phen.

Trương Diễn là Nguyên Anh chân quân, thân thể vô cùng cứng rắn, một chút khí lực của Diệp Huyên tất nhiên là không thể làm hắn bị thương. Nhưng khi bị hàm răng nhỏ cắn lên đầu vú vài lần, lại khiến cả người hắn trở nên tê dại, hạ thân bạo trướng. Dựa vào ý chí kiên định hơn người hắn gian nan đem tiếng rên rỉ trong yết hầu ép xuống, Trương Diễn vừa định đem đầu của Diệp Huyến nhấc lên, rồi hung hăng giáo huấn nàng một trận. nào ngờ cái lưỡi nàng liếm nhẹ một vòng rồi lưu loát lật người, tiếp tục ngủ say sửa.

Trương Diễn cả người tràn ngập dục hỏa mà không có cách nào phát tiết, chỉ có thể nằm ở trên giường giương mắt nhìn trần nhà. Trương chân nhân oai phong một cõi, chưa bao giờ cảm thấy nghẹn khuất như thế, thế nhưng hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Về chuyện hai người phần phòng, thì càng là chuyện không có khả năng. Trương Diễn đã vài lần làm mặt lạnh cự tuyệt cho phép Diệp Huyên ngủ cùng bản thân, cuối cùng bản thân lại không đành lòng nhìn khuôn mặt đồ đệ đầy nước mắt, kết quả đều là hắn chịu thua nàng. Hắn cũng không phải chưa từng tự hỏi bản thân nhưng trải qua mấy trăm đêm đồng giường cộng chẩm, Trương Diễn đã sớm quen với sự tồn tại của Diệp Huyên. Hắn không cần giấc ngủ, trong vô số đêm khuya trước đây, đều chỉ có ngọn đèn bầu bạn cùng hắn cô độc khổ tu.

Vậy mà chẳng được bao lâu, mỗi khi màn đêm buông xuống, bản thân lại dựa theo bản năng nằm trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia. Người tu đạo, vốn là tính tình ngay thắng, bộc trực. Trải qua vô số lần

tự hỏi lòng mình, Trương Diễn chỉ có thể thừa nhận, bản thân, đã yêu tiểu đồ đệ của hắn.

Hắn không có cách nào đối với phần tình cảm này làm như không thấy, nếu như thật sự làm như thế, Trương Diễn cũng không còn là Trương Diễn. nhưng phần tình cảm này lại không thể nói ra, không phải tại vì bối phận của hai người. ở trong Tu Chân giới vốn không quá coi trọng vấn đề bối phận, nếu hai người tâm đầu ý hợp việc thầy trò kết làm đạo lữ không phải ít. Nhưng điều khiến Trương Diễn khó có thể đối mặt chính là tâm tính trẻ con của Diệp Huyên. (Diệp Huyên trĩ tử chi tâm, đây là nguyên văn cv, k bik mk edit vậy có đúng k nữa)

Nàng hồn nhiên, ngây thơ như thế, đối với tình cảm nam nữ hồn nhiên không biết, Trương Diễn làm sao có vào dụ dỗ nàng vào lúc này. Bây giờ, hắn chỉ có thể kiệt lực tử nhủ với chính mình, lấy thân phận là trưởng bối mà chăm sóc Diệp Huyên, chứ không phải là một người nam nhân. Nếu như Diệp Huyên biết được suy nghĩ của Trương Diễn, chỉ sợ sẽ phải hối hận đến nỗi muốn đập đầu vào tường. Sắm vai tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ quá thuận lợi, cuối cùng lại khiến bản thân bị hố.

Nàng bây giờ đã quá chìm đắm trong trò chơi đùa giỡn sư phụ cấm dục, mỗi đêm đúng giờ đúng địa điểm lại tiếp tục ăn đậu hũ, chơi đến bất diệc nhạc hồ (vui đến quên trời quên đất). Trong lòng Diệp Huyên không khỏi cân nhắc, điểm mấu chốt của sư phụ đại nhân đến cùng là nơi nào? Nàng là người thuộc phái hành động, vừa nghĩ tới, liền quyết định đi thăm dò một phen. Vì thế, đêm nay khi Trương Diễn trở lại phòng, liền nhìn thấy một màn khiến hắn khí huyết dâng trào.

Chỉ thấy cặp đùi trắng muốt của Diệp Huyên đều lộ ra ngoài, mông nhỏ tròn tròn nhếch lên cao, cũng không biết ghé vào trên giường làm gì, cái mông nhỏ mềm mại uốn éo, theo động tác của nàng, lộ ra hoa huyệt nho nhỏ màu hồng nhat.

"Sư phụ!" Diệp Huyên nghe thấy tiếng bước chân của Trương Diễn, lập tức vui vẻ hoan hô một tiếng, chạy chân trần đến trước mặt hắn, ôm lấy cơ thể đang ngây ra như phỗng của sư phụ. "Sư phụ, người sao vậy?" Tiểu cô nướng mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, phát hiện ra vẻ mặt của sư phụ có chút không đúng. Nàng thấy Trương diễn không đáp, liền thuần thục ôm thắt lưng Trương Diễn, đem hai chân cũng quắp lên.

Đây là động tác mà lúc bình thường nàng thích làm nhất, muốn sư phụ bế, chỉ cần nhẹ nhàng kẹp một chút, Trương Diễn sẽ cẩn thẩn nâng nàng lên, ôm chặt lấy nàng trong khuỷu tay hắn.

Mà lần này cũng khong ngoại lệ, nhìn thấy Diệp Huyên mở hai chân ra, lõa lồ hộ khẩu trực tiếp dán lên lưng bản thân, Trương Diễn nhất thời hoảng hốt. Hắn vội vàng đem Diệp Huyên nhắc lên, tay phải nắm lấy eo nhỏ của nàng. Diệp Huyên cảm thấy có chút ngứa ngáy, theo bản năng nhúc nhích cơ thể, lần lại chính là vừa vặn, bàn tay Trương Diễn, liền chạm đúng nơi ở giữa hai chân của nàng.

Bàn tay to lớn nóng bỏng bao phủ lên hộ khẩu mềm mại của thiếu nữ, lòng bàn tay nam nhân có chút thô ráp, chỉ vừa nhẹ nhàng động, liền mang đến cho Diệp Huyên cảm giác tô ngứa cùng với khoái cảm khác thường.

Diệp Huyên "ưm" một tiếng, lập tức mềm nhũn nằm trong lòng Trương Diễn. may mà nàng còn nhớ rõ bản thân mình là một tiểu cô nương không rành thế sự, nên đành phải nén xuống lòng tràn đầy xuân tình, khuôn mặt ửng hồng nhìn Trương Diễn: "Sư phụ, ngứa..."

Thàn sắc trong mắt Trương Diễn thay đổi trong nháy mắt, trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyên có cảm giác như đã nhìn thấy một con mãnh thú, gắt gao nhìn chằm chằm bản thân, dường như sẽ bạo khởi ngay lập tức, nuốt gọn nàng vào bụng. Cuối cùng cũng bị mình đẩy ngã sao? Diệp Huyên cảm thấy vô cùng kích động.

Nhưng ngay sau đó, nàng thấy Trương Diễn giận tái mặt, đem bản thân thả xuống trên ghế tựa, lạnh giọng trách mắng: "Hồ nháo!" rồi không chút do dự xoay người rời khỏi phòng. Cái kia, tình huống bây giờ có vẻ không đúng lắm... ngày thứ hai, Trương Diễn sai đồng tử tới tìm Diệp Huyên, lại một lần nữa chuyển đồ đạc của Diệp Huyên ra khỏi Phùng Chân điện.

Diệp Huyên nhất thời há hốc mồm, chẳng lẽ tối hôm qua nàng đùa giỡn quá mức? Đáng lẽ kết quả phải là sư phụ đại nhân hóa thân thành sói, đem tiểu bạch thỏ ăn sạch sành sanh. Nhưng, tình huống hiện tại là như thế nào? Bất kể vì sao, nàng cũng tuyệt đối không chấp nhận kết quả lại bị đuổi ra khỏi Phùng Chân điện.

Diệp Huyên quệt quệt miệng, quyết định đi tìm Trương diễn. chỉ một đêm không gặp thế nhưng Diệp Huyên cảm thấy sư phụ có chút thay đổi. Trương Diễn ngồi bên cửa sổ, trên người khoác đạo bào huyền sắc giống như lần đầu tiên Diệp Huyên gặp hắn. hắn ngồi xoay lưng về phía nàng, Diệp Huyên không thể nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn. chỉ thấy bàn tay đang nắm lấy gáy sách của hắn, đầu ngón tay hơi hơi trắng bệch. "Sư phụ." Diệp Huyên đáng thương hề hề mở miệng.

"Trò không cần nói nữa." Không đợi nàng nói xong, Trương Diễn lạnh nhạt nói, "Ngoan ngoan chuyển đến Vọng Tinh Phong đi, mỗi tháng vào ngày mùng năm và mùng mười, vi sư sẽ sai người gọi mang trò đến đây." Ngữ khí của hắn cũng không tính là quá nghiêm khắc, nhưng Diệp Huyên vừa nghe xong liền cảm thấy cả trái tim đều rơi xuống đáy cốc.

Trương Diễn là người vui giận đều không thể hiện trên mặt, lúc hắn cực kỳ cao hứng hoặc cực kỳ tức giận, đều trưng ra sắc mặt nhàn nhạt, ngữ khí lúc nói càng bình tĩnh. Hiển nhiên, bây giờ là lúc hắn đang cực kỳ tức giận. lúc này, hắn quyết định bất kỳ việc gì, đều sẽ không có chuyện thay đổi. Sự tình đến cùng là có vấn đề ở chỗ nào? Diệp Huyên nghĩ mãi cũng không ra, nàng vừa khóc, vừa ở trong lòng mắng bản thân làm hỏng chuyện. đáng

tiếc mặc kệ nàng khóc có bao nhiều thê thảm, Trương Diễn lần này đều bất sở vi động.

Hắn dường như đã biến thành Nguyên Anh chân quân lạnh lùng, cứng rắn dùng tư thế cao cao tại thương mà nhìn Diệp Huyên, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng. Nhu tình mặt ý của ngày xưa, giờ khắc này đều hóa thành bọt biển, tan biến không chút dấu vết. Diệp Huyên càng khóc trong lòng càng cảm thấy ủy khuất. Cũng không biết là chịu ảnh hưởng của nguyên thân, hay là nàng đã thực sự nảy sinh cảm tình đối với nam nhân như ngọc kia.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, Diệp Huyên cảm thấy cả đầu đều choáng váng, xuyên qua tầm mắt mơ hồ, nàng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trương Diễn, vừa thương tâm lại vừa tuyệt vọng, nàng oán hận bỏ lại một câu "Sư phụ đại phôi đản!", tiểu cô nương cuối cùng chạy thắng ra ngoài mà không thèm nhìn lại.

Thân ảnh bé bỏng ấy vừa rời khỏi, Trương Diễn cảm thấy cả người đều hư thoát, thở dài một hơi. Nếu như Diệp Huyên kiên quyết không đi, hắn thực sự sợ bản thân không thể kiên trì hạ quyết tâm, đêm đó Trương Diễn phải dùng hết khí lực toàn thân mới chế trụ được xúc động muốn hôn lên môi Diệp Huyên. Nếu vẫn tùy ý để bản thân và Diệp Huyên tiếp tục sớm chiều ở chung, rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ làm ra loại hành vi không bằng cầm thú.

Cứ như vậy đi, hắn thở dài trong lòng, lúc này nhân tâm chặt đứt về sau sẽ dần buông xuống được. "Minh Nguyệt." Hắn đứng thẳng người, gọi đồng tử đang đứng hầu ngoài cửa điện vào, "Thông truyền Phụng Chân điện, ta muốn bế quan nửa năm, ai tới cũng không gặp."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5

Thời gian nửa năm thoáng cái đã trôi qua, Trương Diễn từ từ mở ra hai mắt, từ giữa ngày hè đã chuyển sang ngày đông giá rét. Ba ngàn dặm núi Thương Lan tuyết trắng phủ đầy, vách đá dựng đứng thấp thoáng sau mây mù cũng đã bị tuyết phủ kín. Hắn cất bước ra khỏi điện, một trận gió lạnh phả vào mặt, Trương Diễn cũng không thấy lạnh, chính là dù đứng giữa trời đầy tuyết, trong tâm hắn là một mảng mềm mại, không hề có cảm giác vắng vẻ.

"Chân quân." Đồng tử đứng hầu ngoài cửa điện vội vàng chạy đến chào hỏi. Trương Diễn há miệng thở dốc, trong lòng rõ ràng muốn hỏi tin tức của người nọ, lời nói đã đến bên môi, lại nghẹn ở cổ họng, đành thản nhiên nói: "Trong điện gần đây như thế nào, có phát sinh chuyện gì không?" Đồng tử mang theo thần sắc kính cẩn đáp lời: "cũng không có việc gì lớn, đúng rồi..." hắn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, "Diệp sư thúc một thời gian trước đã xuống núi lịch lãm."

Đồng tử cúi đầu, một lúc lâu sau, mới nghe nam nhân dùng ngữ khí không chút phập phồng nói: "Cũng tốt, ra ngoài lịch lãm, có thêm kiến thức..." Rồi gặp được nam tử tuổi tác tướng mạo tương xứng, sẽ không còn xem lão gia hỏa như bản thân là bảo bối. Trương Diễng cũng không biết trong lòng mình bây giờ là loại tư vị gì, hắn đứng tại chỗ hồi lâu mới hồi thần, phất tay nói: "Ngươi lui xuống đi." Đồng tử ngẩn ra: "Chân quân ngài

lại muốn bế quan nữa sao?" Trương Diễn còn chưa kịp trả lời, cách đó không xa bỗng truyền đến một trận bước chân dồn dập, một đồng tử trong Phùng Chân điện vội vàng chạy tới, vừa thở hồn hền vừa nói: "Mau! Mau thông tri chân quân... Đã, đã xảy ra chuyện!"

"Xảy ra chuyện gì?" Mi tâm Trương Diễn nhảy dựng. Đồng tử đó đầu tiên sửng sốt ngần người, sau mới vội vàng nói: "Không tốt, chân quân, Diệp sư thúc đã xảy ra chuyện!" ngày hôm nay, khi đang trực trong thần điện, đồng tử đột nhiên phát hiện ngọc bài trong nội điện Phùng Chân điện bỗng nhiên phát ra ánh sáng chính là tín hiệu xin cầu cứu của đồ đệ, mà tín hiệu này lại là do Diệp Huyên truyền đến. Trong điện không ai không biết, vị Diệp sư thúc này là ái đồ của Trương chân quân, vạn lần không thể xảy ra sơ suất.

Hắn vừa dứt lời, liến thấy Trương chân quân vốn bình tĩnh vô ba trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt. Sau đó, hắn cảm thấy hoa mắt, thân ảnh chân quân liền triệt để biến mất, nghĩ đến việc phải đi cứu Diệp sư thúc, đồng tử kia không khỏi thắc mắc: "Chân quân đi vội vàng như vậy, cũng đâu biết Diệp sư thúc đang ở nơi nào?" Đồng tử canh giữ cửa điện liền cười nói: "Ngươi có điều không biết, trên người Diệp sư thúc đã được chân quân thi ấn, hai người máu huyết tương liên, chân quân tự nhiên biết được Diệp sư thúc đang ở đâu."

Trương Diễn không hề biết đến cuộc nói chuyện giữa hai đồng tử, lúc này cả người hắn đang tràn ngập lửa giận, trong lòng vừa giận lại vừa sợ. Giận là vì Diệp Huyên gặp nạn, mà không dẫn động pháp ấn của bản thân thi triển trên người nàng. Nếu như đồng tử kia không kịp báo cho mình, nàng chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm. Sợ là vì không biết được tình trạng hiện giờ của Diệp Huyên, chỉ cần nghĩ đến việc tiểu đồ nhi có khả năng bị thương, Trương Diễn liền cảm thấy trong ngực một trận quặn đau.

Dựa theo pháp ấn, hắn tựa như một trận gió lạnh, chỉ trong chớt mắt đã bay xa ngàn dặm. Đứng ở nơi cao nhất Vân Đoan, Trương Diễn nhìn thấy

rõ ràng đám mãnh thú đang rục rịch dưới kia, liền nhất thời cảm thấy sợ hãi. Trong thế giới Tu Chân, có một loại gọi là thông u dị thú. Còn thú này thích sống theo bầy đàn, trời sinh tính hung mãnh, nhưng có nhiều tu sĩ lại muốn bắt giết chúng. Mà nguyên nhân bắt giết, không phải do lông của chúng đáng giá, cũng không phải do trên người chúng có bô phận gì có linh tính.

Mà bởi vì đám thông u thú này có khả năng phân bố ra một loại chất thôi tình. Nhân loại chỉ cần ngửi được, mặc kệ tu vi cao bao nhiêu, đều cũng sẽ bị tình dục khống chế, phải cùng người khác giới ân ái một hồi, nếu không kết quả duy nhất là thất khiếu chảy máu không ngừng cho tới chết.

Hai mắt Trương Diễn bốc hỏa, bàn tay khẽ động, Quang Mặc Vân kiếm đã nằm trong tay. Một trận bạch quang xuất hiện, chỉ nghe "oanh ầm ầm" mấy tiếng, trong chớp mắt, mấy trăm con thông u thú phía dưới đã trở thành bột mịn. ngay lúc xuất ra kiếm quang kia, hắn đã đáp mây bay xuống, tay áo nhẹ phất một cái, đã đem Diệp Huyên ôm vào trong ngực. "A Huyên." Hắn vừa mở miệng, thanh âm đã khàn khàn lợi hại.

Thần chí Diệp Huyên là một mảng mơ hồ, lúc trước đã dốc hết toàn lực cùng thông u thú đánh nhau, bất quá chỉ dựa vào một điểm ý thức thanh tỉnh. Từ trong hỗn độn, nàng bống nhiên ngửi thấy được một trận mùi thơm dễ chịu mà quen thuộc. Giống như mùi hương bên gối mà trước kia lúc nàng tỉnh dậy mỗi sáng ngửi được, yếu ớt thở dài một hơi. "Sư phụ..." Diệp Huyên vừa mở mắt nước mắt đã không nhịn được mà rơi xuống.

Trương Diễn cảm thấy trong lòng đau như cắt: "Chớ khóc, vi sư đã ở đây rồi." Thanh âm của thiếu nữ tựa như con mèo nhỏ: "Sư phụ, ta tưởng người sẽ không bao giờ để ý đến ta nữa." Nàng vươn bàn tay nhỏ bé ra, gắt gao bắt lấy vạt áo Trương Diễn, "Sư phụ, ta thấy rất khó chịu." Trương Diễn tất nhiên là biết Diệp Huyên khó chịu, cánh tay mà hắn ôm thiếu nữ lúc này đang run nhè nhẹ. Nếu như hắn không cứu Diệp Huyên, thì nàng sẽ chết. Nếu như hắn cứu Diệp Huyên, thì chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó

khăn, không bằng cầm thú. Nhưng muốn bảo hắn đem Diệp Huyên giao cho nam nhân khác, thì chính là có chết hắn cũng không làm được

"A Huyên." Trương Diễn đè xuống cơ thể đang vặn vẹo không ngừng của thiếu nữ, "Ngươi nghe vi sư nói, ngươi đã trúng dâm độc của thông u thú, nếu như không..." hắn dừng lại một chút, rồi mới khô khốc tiếp tục, "Nếu như không cùng nam tử ân ái, thì sẽ chết," Diệp Huyên hai mắt mêm mang nhìn hắn: "Sư phụ... Sư phụ muốn giúp ta giải độc sao?"

"Nếu như ngươi không muốn.." Trương Diễn phải dùng hết khí lực toàn thân mới từ trong kẽ răng nói tiếp, "Vi sư cũng có thể mang ngươi đến chỗ nam tử mà ngươi thích."

"Không!" Diệp Huyên mạnh mẽ ôm lấy cổ Trương Diễn, nước mắt rơi liên tục, "Ngươi muốn đem ta giao cho người khác sao, ta không cần, ai ta cũng không cần! ta chỉ cần người, sư phụ!" cả người Trương Diễn chấn động: "A Huyên, ngươi có mình hay không ngươi đang nói cái gì?"

"Ta biết..." Diệp Huyên nức nở, "Sư phụ, người chán ghét ta cũng được, hận ta cũng được, ta không bao giờ nghĩ sẽ tiếp tục che dấu nữa." Đôi mắt nàng tràn ngập nước mắt, "Ta yêu ngươi." Nàng nhẹ giọng nói, "Sư phụ, Ta yêu ngươi." Trong nháy mắt đó, vui sướng tới quá bất ngờ khiến cả người Trương Diễn choáng váng. Hắn dường như chết lặng nhìn chằm chằm Diệp Huyên, nói từng từ một: "Ngươi vừa nói cái gì? A Huyên, ngươi nói lại lần nữa."

"Ta yêu ngươi." Diệp Huyên vừa khẩn thiết vừa kiên định nhìn hắn, "Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh. Ta không cần trường sinh, ta chỉ cần ngươi." (khụ, ai biết xin giúp giùm)

Đã sống hơn ngàn năm, nhìn thấu hồng trần, Trương Diễn cũng đã từng nghe vô số người nói với hắn vô số lời hoa mỹ, nhưng đến tận bây giờ hắn

mới cẩm thấy mình đã nghe được câu nói tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời này.

Hắn gắt gao đem Diệp Huyên ôm vào ngực mình, Diệp Huyên không nhìn thấy hắn, chỉ nghe hắn nhẹ nhàng than thở bên tai đáp lại: "Ta cũng chỉ muốn nàng."

#

Dâm độc đã xâm nhập vào lcuj phủ ngũ tạng của Diệp Huyên, nàng thực sự chịu không nổi, nhỏ giọng rên rỉ. Lúc này, trên gương mặt thiếu nữ trắng nỗn như bạch ngọc, hai má đã sớm nhiễm một tầng ửng đỏ như đóa hoa đào. Trong mắt hàm chứa lệ quang trong suốt, tựa vào trước ngực Trương Diễn, thân thể không ngừng cọ xát trên người nam nhân. "Sư phụ, ngứa... A Huyên rất ngứa..." Bàn tay cũng không an phận kéo mở vạt áo Trương Diễn, không chút do dự cắn lên gáy hắn một ngụm.

Trương Diễn hô lên một tiếng, lắc mình mang theo Diệp Huyên trở lại trong điện. Diệp Huyên thấy thế, động tác ngày càng lớn mật. Nàng một mặt ở trên cổ Trương Diễn khế cắn, một mặt mạnh mẽ cởi quần áo của hắn. Công lược nhiệm vụ gì gì đó, trước mắt hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Diệp Huyên, dâm độc phát tác ngày càng lợi hại, nàng chỉ một lòng suy nghĩ đem nam nhân trước mắt nuốt vào trong bụng, giải tỏa khát vọng bức thiết trong người.

Trương Diễn biết rõ nàng tất nhiên là thập phần khó chịu, nhưng mà cho dù Diệp Huyên đã tròn mười bốn tuổi thì suy cho cùng vẫn còn quá nhỏ. Hắn sợ làm Diệp Huyên bị thương, chỉ có thể kiệt lực đèn nén dục hỏa nơi hạ thân, một bàn tay vỗ nhẹ lên eo nhỏ của Diệp Huyên, một tay đem nàng đặt trên giường: "A Huyên, ngoan ngoãn, nghe lời vi sư nói."

Diệp Huyên đâu còn tâm trí mà nghe hắn nói, thân thể nóng rực không ngừng giãy giụa trong lòng Trương Diễn, hai chân quẫy đạp lung tung, thừa

dịp Trương Diễn không kịp chuẩn bị, liền kẹp chặt thắt lưng hắn.

Thắt lưng nam nhân hẹp mà rắn chắc hữu lực, tuy cách lớp đạo bào nặng nề, lại vẫn có thể thấy rõ ràng chỗ nào đó đã đỉnh lên một khối to. Diệp Huyên như cá gặp nước, hô hấp dồn dập, không ngừng chậm rãi cọ xát ở Trương Diễn khố hạ. Hoa huyệt của nàng đã sớm ướt đẫm, hai phiến hoa môi ướt đẩm khế hé mở lộ ra tiểu ngọc châu sưng đỏ. Mỗi lần cọ xát, tiểu ngọc châu nằm giữa cái miệng nhỏ nhắn lại lập tức phun ra hoa dịch trong suốt. Chỉ một lát sau, trên trường bào chỗ hạ phúc của Trương Diễn đã bị thấm ướt một mảng lớn.

Cho dù cách nhiều lớp vải vóc, Trương Diễn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nơi mềm mại nóng ẩm giữa hai chân Diệp Huyên. Bị tiểu yêu tinh này không ngừng cọ xát, cho dù là thánh nhân cũng không chịu được. Huống chi hai người bây giờ là lưỡng tình tương duyệt, Trương Diễn cũng không muốn nhẫn nại nữa, việc cấp bách giờ là giải dâm độc cho Diệp Huyên.

Dâm độc của thông u thú, chỉ có cách giải là nam nữ ân ái, nhưng bắt buộc phải có nam tử nguyên dương hoặc nữ tử nguyên âm (tức là xử nam hoặc xử nữ). bây giờ trúng độc là Diệp Huyên, thì cần nam tử nguyên dương.

Trong lòng Trương Diễn đã định, đem hai chân Diệp Huyên đang tác loạn trên người mình giữ chặt lại, pháp quyết xuất hiện trong tay, đêm Diệp Huyên cố định lại trên giường.

"Sư phụ." Nhất thời thiếu nữ không thuận theo, nàng vốn đang cọ vô cùng thoải mái, bỗng bị buộc rời xa thân thể sư phụ, hoa huyệt lập tức trở nên ngứa lợi hại hơn. Cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, nàng nức nở: "Sư phụ đại trứng thối, chỉ biết khi dễ người ta."

Một câu này âm thanh kiều mị đến tận xương, khiến cả người Trương Diễn ngứa ngáy. "Đừng hồ nháo, vi sư giải độc cho trò." Trương Diễn vươn tay cởi bỏ đai lưng Diệp Huyên, động tác của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng đôi mắt đang nhìn chằm chằm thiếu nữ lại đang đè nén lửa nóng ngập trời. Rất nhanh, thân thể xinh đẹp trắng nõn của nàng đã hoàn toàn hiện ra ở trước mắt Trương Diễn. Diệp Huyên thấy Trương Diễn không chớp mắt nhìn chằm chằm bản thân thì khong khỏi đỏ mặt xấu hổ: "Sư phụ, đừng nhìn..." Đáng thương là lúc này nàng không thể cử động, muốn che lại cũng không làm được.

"Ta không nhìn." Trương Diễn mim cười, rồi cúi đầu, ngậm lấy điểm hồng anh trước ngực Diệp Huyên, khiến thiếu nữ khẽ kinh suyễn một tiếng, đầu lưỡi nam nhân ở trên đầu vú khẽ đảo, tay phải cũng nắm lấy một bên tuyết nhũ khác của nàng, năm ngón tay thon dài khi thì khẽ bóp, lúc lại dịu dàng vuốt ve tuyết nhũ, một lúc sau, khí lực cũng càng lúc càng lớn. cảm thấy bóp nhẹ vẫn chưa thỏa mãn, hắn một chốc thì khẽ búng đầu vú, một chốc lại nắm lấy khẽ đảo quanh theo quầng vú.

Diệp Huyên bị thủ pháp của nam nhân tra tấn phải rên rỉ liên tục: "Sư phụ, không cần... Đau quá, ân..."

"Nơi nào đau?" Trương Diễn chuyển lên hôn cổ Diệp Huyên, tuyết nhũ vừa bị hắn yêu thương qua, dính đầy nước bọt sáng lấp lánh. Diệp Huyên trong miệng mơ hồ không rõ: "Đầu vú... Đau quá, sư phụ thật xấu, dùng răng nanh cắn đầu vú A Huyên..."

"Vi sư không cắn." Trương Diễn rất nghe lời, môi của hắn hôn dần xuống dưới, dọc theo đường cong cơ thể lung linh của thiếu nữ, từ xương quai xanh hôn đến trước ngực, rồi lại từ ngực hôn xuống bụng. Đầu lưỡi dọc theo miệng rốn vẽ vòng tròn, cuối cùng dừng lại ở trước hộ khẩu. Trương Diễn thắng người dậy, dương vật giữa hai chân đã sớm cứng rắn nóng bỏng, hơi thở của hắn dồn dập ồ ồ, lại một lần nữa cúi đầu xuống, đem hai chân thiếu nữ nhẹ nhàng mở ra, hôn lên chỗ thơm tho kia.

"A!" Diệp Huyên hét ầm lên, "Sư, sư phụ, không cần!" ngữ khí của nàng mang theo tiếng khóc nức nở khẩn cầu, trong thanh âm tràn đầy hổ thẹn. Nhưng Trương Diễn lại bất vi sở động, hắn đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra, hai tay nắm chặt bắp đùi Diệp Huyên, đem cả khuôn mặt dều vùi trong hoa huyệt đã ướt đẫm. Giống như vừa rồi trêu đùa đầu vú Diệp Huyên, Trương Diễn đem hai cánh hoa kia ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt lúc nặng lúc nhẹ, khi thì dùng sức đâm sâu vào tiểu huyệt, đem mật nước mà thiếu nữ tiết ra đều nuốt vào bụng.

Xung quanh đều quanh quẩn tiếng nước tư tư đầy dâm mỹ, Diệp Huyên bây giờ đến cả khí lực khóc kêu cũng không có. Khoái cảm khó có thể tưởng tượng đang chiếm cứ mọi giác quan của nàng, khiến nàng mê muội. Trương Diễn vừa liếm Diệp Huyên thịt huyệt, vừa vuốt ve bắp đùi nàng. Mũi của hắn thường cọ đến tiểu ngọc châu đã sung huyết, khiến cả người Diệp Huyên co rút một trận, huyệt khẩu hồng nhạt lại phun ra một lượng lớn dâm dịch.

Trương Diễn hơi nhíu mày, trực giác cảm thấy Diệp Huyên muốn tiết ra nguyên âm. Như vậy thì không được, lúc này đâm độc trong người vẫn chưa được giải, nếu lúc này tiết ra, đối với tu vi sau này sẽ có trở ngại lớn. lúc này, hắn ngẩng đầu, ôn nhu gọi: "A Huyên." Diệp Huyên vẫn đang kịch liệt thở dốc, nghe vậy kinh ngạc nhìn Trương Diễn, chỉ thấy đôi mắt của sư phụ vốn thanh lãnh như hồ sâu không thấy đáy nay tràn ngập dục vọng. Môi mỏng của hắn khẽ mở, trên môi vẫn còn ánh nước trong suốt. Nhận thấy Diệp Huyên đang nhìn, hắn vươn đầu lưỡi liếm một vòng, dường như muốn liếm đi thứ nước đó, lại dường như muốn nếm lại tư vị vừa rồi.

Diệp Huyên trong đầu nổ ầm một tiếng, dù nàng một lòng muốn đẩy ngã sư phụ tiên phong đạo cốt của mình, nhưng nhìn thấy một màn như vậy trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc. "Sư phụ..." Cả người nàng ngứa ngáy, hoa huyệt lại càng ẩm. "A Huyên, vi sư cho người thuốc giải." Giọng

nói của Trương Diễn như nghẹn trong họng, "Nếu như người không muốn..."

"Đều do sư phụ làm chủ." Diệp Huyên căn bản không nghe rõ lời của Trương Diễn, chỉ trả lời theo bản năng.

Sau đó, nàng thấy trước mắt tối sầm, Trương Diễn cởi đạo bào rồi khóa ngồi trên người nàng. Đợi chút, hai mắt Diệp Huyên trừng lớn, sư phụ nói giải độc, chẳng lẽ không phải là cắm vào mà là... Trương Diễn liếc qua một cái liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng: "Trước giải độc cho người, sau đó chúng ta sẽ làm chuyện của vợ chồng."

Tiếp đó, căn côn thịt kiên đĩnh sẽ đưa đến bên môi Diệp Huyên. Căn côn thịt kia theo từng lớp quần rơi xuống chậm rãi ló đầu ra, bộ dạng tuyệt không giống với dáng vẻ thanh lãnh cấm dục của sư phụ, thân vừa thô vừa dài, cả căn đều có màu hống nhạt, xung quanh gân xanh nổi lên. Quy đầu to lớn đập thắng vào trước mắt Diệp Huyên, lỗ nhỏ phía trên không ngừng có dịch trắng chảy ra, Diệp Huyên chỉ thoáng nhắc đầu, liền có thể cọ đến trên căn côn thịt kia.

Một màn này đánh sâu vào trong tâm nàng, Trương Diễn vốn quần áo chỉnh tề, mũ miện đoan chính bây giờ trên khuôn mặt tràn ngập tình dục. Nguyên Anh chân quân nghiêm nghị không thể xâm phạm, cuối cùng trong giờ phút này cởi xuống đạo bào, từ trên mây ngã xuống phàm trần. diệp Huyên nghĩ rằng, có thể nhìn thấy một màn trước mắt này, bây giờ có muốn nàng chết thì cũng đáng. Mà Trương Diễn cũng không đè nén dục vọng đã bạo trướng của mình, hắn đem côn thịt đưa tới phía trước, chạm vào đôi mềm mại của thiếu nữ. "Ngoan, A Huyên, mau ngậm lấy nó."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6

Lúc này, pháp chế cố định Diệp Huyên đã được giải, thiếu nữ kiều kiều ngắng đầu, mở ra hai cánh môi hồng nhuận, đem côn thịt Trương Diễn ngậm vào. Lúc vừa ngậm lấy côn thịt, quy đầu lớn như trứng vịt ở trong miệng Diệp Huyên lại trướng lớn một vòng, cái lưỡi hương nhuyễn bị côn thịt khế đỉnh, chỉ có thể đảo lung tung trong miệng.

Trương Diễn thẳng eo, khoái cảm to lớn khiến hắn lập tức liền muốn bắn ra. Hắn rên khẽ một tiếng, đưa tay nắm lấy cái cằm khéo léo của Diệp Huyên: "A Huyên, không cần... Không cần ngậm chặt như vậy." Việc này Diệp Huyên không thể khống chế, côn thịt hắn lớn như vậy, mà miệng nàng lại nhỏ như vậy.

Diệp Huyên ô ô nỉ non, theo bản năng dùng đầu lưỡi đẩy côn thịt Trương Diễn, không ngờ lại thành liếm lên quy đầu mã mắt, thắt lưng Trương Diễn trầm xuống, quỳ hai chân kẹp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyên. Hơn phân nửa côn thịt vốn đang ở ngoài cũng nhân thể nhảy vào trong miệng Diệp Huyên, một căn vừa thô vừa dài, nóng như thiêu đốt, cổ họng Diệp Huyên như run lên.

Hai mắt Diệp Huyên doanh đầy nước mắt, Trương Diễn đem côn thịt rút ra ngoài, khẽ vút hai bên miệng nhỏ của Diệp Huyên, trong mắt tràn đầy đau lòng: "Là vi sư càn rỡ."

"Sư phụ." Diệp Huyên không đồng ý, "Không phải nói muốn giải độc cho A Huyên sao, A Huyên, A Huyên muốn..." trong mắt Trương Diễn là một mảng âm trầm: "Thật sự muốn?" "Vâng." Tiểu cô nương xấu hổ gật gật đầu, thanh âm mềm mại khe khẽ, "Côn thịt sư phụ ăn ngon..."

Đây cũng không phải là Diệp Huyên nói dối, côn thịt Trương Diễn đúng là không có hương vị kỳ quái gì, ngược lại mang theo mùi thảo mộc thơm ngát giống như trên người hắn. "Tiểu yêu tinh, ngươi có biết bản thân mình đang nói gì?" Trương Diễn giơ tay đánh khế lên bầu vú mềm mại của nàng, "Hửm?" Hoa huyệt Diệp Huyên nhất thời phun ra một lượng dâm dịch lớn, nam nhân từ cổ họng bật ra một tiếng "Hửm?", quả thực không khác gì móng vuốt mèo cong cong gãi vào trong lòng nàng. "Sư phụ..." Nàng yêu kiều gọi một tiếng, vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy dương vật Trương Diễn, "A Huyên biết." Rồi đem côn thịt ngậm vào miệng.

Lúc này đay thiếu nữ đang quỳ gối giữa hai chân Trương Diễn nên không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Nàng từng chút từng chút một đem cây gậy to lớn đó nuốt vào, cái lưỡi thơm tho lại nhiệt tình liếm quanh thân cây gậy. Đôi tay nhỏ bé cũng không nhàn rỗi, cẩn thận vuốt ve nửa cây gậy còn lộ ra bên ngoài. Trương Diễn khép hờ hai mắt, một tay đỡ đầu Diệp Huyên, từ trong cổ họng phát ra từng tiếng than nhẹ. Khuôn mặt tuấn tú bây giờ đỏ bừng, sắc thái tràn ngập tình dục, Diệp Huyên thấy thế, không khỏi hưng phấn nghĩ muốn lấy lòng hắn nhiều hơn, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt nuốt vào sâu hơn một chút, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức mút nó.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đang hưng phấn ăn dương vật bản thân, thần sắc nàng mê say, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, nước bọt trong suốt không khống chế được mà theo khóe môi chảy xuống, trong không khí dâm mỹ dường như sắp hòa tan hắn. khoái cảm to lớn kích thích hạ thân, Trương Diễn không kìm được lòng mà đè đầu Diệp Huyên xuống, bắt đầu chậm rãi co rúm trong miệng nàng. Diệp Huyên vừa khẽ rên rỉ, vừa nắm lấy hai viên cầu căng phồng dưới chân

Trương Diễn, theo tiết tấu trừu sáp của hắn mà nhẹ nhàng vuốt ve. Trương Diễn trừu sáp càng lcus càng nhanh, côn thịt cũng đỉnh càng ngày càng sâu. Lúc này, trog mắt Diệp Huyên bao phủ một màn nước, cảm thấy côn thịt cứng ngắc thô to kia dường như muốn đâm xuyên miệng nàng.

Tay nàng nắm lấy hông Trương Diễn, hắn vẫn đang mặc y bào chỉ để lộ chỗ kia ra ngoài. Diệp Huyên gắt gao nắm chặt bắp đùi cứng rắn của Trương Diễn, chỉ là điểm khí lực ấy đối với Trương Diễn mà nói không khác gì gãi ngứa, càng kích thích hắn động tác thêm kịch liệt. Diệp Huyên nức nở một tiếng, muốn trả thù hắn bèn nắm lấy mấy sợi âm mao đen nhánh hung hặng kéo xuống. (Khụ, chắc là đau lắm nha)

Trên mặt Trương Diễn lộ ra thần sắc khó nhịn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu trứng thối, có phải hay không muốn sư phụ giáo huấn ngươi." "Ngô... Ân... Không cần..." Diệp Huyên thật sự chịu không nổi, đây không phải là lần đầu tiên của sư phụ đại nhân sao, vì sao mạnh như vậy, nàng cảm thấy bản thân dần hít thở không thông. Trương Diễn đến cùng vẫn là thương tiếc nàng, thở hồn hển ở trong khoang miệng nóng bỏng ướt át của Diệp Huyên trừu sáp mấy chục lần, cuối cùng mãnh liệt bắn ra một trận tinh dịch thẳng vào cổ họng nàng.

Tinh dịch Trương Diễn vừa nhiều lại vừa đặc, Diệp Huyên động quai hàm, ra sức nuốt xuống mấy lần mới đem toàn bộ nguyên dương của sư phụ đại nhân ăn vào trong bụng. Chất lỏng nóng bỏng vừa trôi vào trong họng, nàng liền cảm thấy một trận ấm áp trong cơ thể, cảm giác ham muốn nam nhân cũng diu lại, Diệp Huyên tựa vào giữa hai chân Trương Diễn há miệng thở dốc. Dương vật vừa nhuyễn xuống của Trương Diễn lại có xu thế cứng rắn trở lại. Nhưng hắn vẫn chưa hành động, chỉ dem Diệp Huyên ôm vào lòng, bàn tay to lớn đặt trên bụng thiếu nữ: "Như thế nào, có dễ chịu hơn không?"

Diệp Huyên gật đầu, nguyên dương của sư phụ quả nhiên hữu hiệu, lúc này cảm giác ngứa ngáy trên người nàng đã dần dần biến mất, hiển nhiên là

dâm độc đã được giải. "Sư phụ." Diệp Huyên tựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn, "A Huyên rất mệt." Trương Diễn nhìn thiếu nữ trong lòng, chỉ thấy khuôn mặt nàng đỏ hồng, cặp môi thơm kiều diễm ướt át, làn da trên người cũng ửng đỏ, bộ dạng đúng là không chịu nổi ân trạch. Bất quá...

Trương Diễn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi nâng lên, ở bên tai nàng thấp giọng: "Thế nào, giải độc xong thì không cần sư phụ nữa sao?" "Muốn." Diệp Huyên dịu dàng nói, "Lần sau thôi." Nói xong ôm cổ Trương Diễn, ở trên người hắn cọ cọ. Trương Diễn vốn định buông tha nàng, thấy nàng bày ra tư thế dụ hoặc, hắn làm có thể còn kiềm chế được. Dương vật giữa hai chân của hắn đã sớm hiên ngang đứng thẳng, tuy rằng đây là lần đầu tiên của hắn, nhưng thân là Nguyên Anh chân quân, làm sao có thể giống tiểu tử phàm trần không thể đánh lâu dài.

Trương Diễn cũng không nói nhiều, ở trên người Diệp Huyên đốt lửa, một tay bắt đầu cởi quần áo. Tầng tầng lớp lớp y bào rơi xuống trên giường, lộ ra cơ bắp cân xứng, cơ ngực rắn chắc bóng loáng cùng thắt lưng hẹp hữu lực. Về phần đại gia hỏa giữa hai chân, càng khí phách hiên ngang, khí diễm kiêu ngạo. Diệp Huyên không khỏi nuốt nước miếng, tiểu huyệt lại ẩm. "Còm muốn hay không?" Trương Diễn đem thân thể trắng nõn của thiếu nữ kéo lại gần người, thân hình cao lớn áp lên người thiếu nữ tạo ra cảm giác bức bách. "Muốn..."

Diệp Huyên chủ động nên đầu lên, hôn lên hai phiến môi mỏng kia. Đầu tiên, nàng vừa hôn vừa nhẹ nhàng liếm lên môi Trương Diễn, lại duỗi ra cái lưỡi thơm tho của mình, như linh xà tiến vào trong miệng nam nhân. Mà Trương Diễn cũng không đẩy ra, cái lưỡi đình hương kia ở trong miệng hắn như cá gặp nước, dễ dàng thăm dò, tìm được đầu lưỡi Trương Diễn, bắt đầu cùng hắn dây dưa trong miệng. Cái lưỡi của nàng đảo quanh lưỡi hắn, lại cuốn lấy gốc lưỡi dùng sức mút.

Mắt thấy tiểu gia hỏa được một tấc lại muốn tiến lên một thước, ở trong miệng Trương Diễn làm càn, còn nghĩ muốn đem đầu lưỡi duỗi đến cuống

họng hắn (cv là hắn hầu gian, k bik dịch vậy đúng k nữa). Trương Diễn hung hăng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không an phận, đẩy trở về trong miệng Diệp Huyên, bắt đầu ở trong miệng thiếu nữ áp đảo. Hai người cuồng nhiệt dây dưa môi lưỡi, cả người Diệp Huyên dường như đều bám lên người Trương Diễn. da thịt kề sát da thịt, hơi thở gia hòa nhau, tiểu thỏ ngọc non mềm của thiếu nữ lúc có lúc không cọ xát trước ngực Trương Diễn, khiến cả người hắn run rẩy.

Hắn rốt cục không thể nhẫn nại được nữa, bàn tay hướng xuống sờ nơi giữa hai chân Diệp Huyên, nơi đó cũng đã ẩm ướt một mảng. "A Huyên." Giọng nói của Trương Diễn khàn khàn, "Sau hôm nay, người người ở huyện Đông Dương đều sẽ biết, nàng là đạo lữ của Trương Diễn." ở trong giới Tu Chân khác với ở dưới nhân gian, phàm là tu sĩ muốn cùng người khác kết thành đạo lữ, chỉ cần thông truyền cho đệ tử, tuyên cáo với đồng đạo là được. Câu nói vừa rồi của Trương Diễn, đó là muốn cùng Diệp Huyên kết thành phu thê. Diệp Huyên đỏ bừng khuôn mặt gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu: "Sư phụ, có phải hay không... Có phải hay không sẽ có người lên án sư phụ."

Trương Diễn nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng: "Không có người dám lắm miệng." Trong lòng hắn thở dài, thế gian nhiều chuyện thị phi, chỉ là người bị chỉ trích sẽ là Diệp Huyên mà không phải là hắn Trương chân quân. Hắn không muốn tiểu đồ đệ chịu dù chỉ một chút ủy khuất, nhưng lại không muốn buông tay nàng. Nếu như thực sự có người dám lắm miệng, ánh mắt Trương diễn lạnh đi, hắn sẽ làm người đó không dám nói nữa.

Diệp Huyên có cảm giác vừa rồi trên người sư phụ tản ra hơi thở lạnh lẽo, không khỏi có chút lo sợ không yên mở to hai mắt: "Sư phụ..." Trương Diễn vội vàng ôm lấy nàng, ở trước ngực nàng tinh tế duyện hôn, lại đem côn thịt nóng bỏng đỉnh vào giữa hai chân nàng: "Ngoan A Huyên, nhanh chút để sư phụ đi vào." "Vậy người, chính người tự đi vào thôi..." Thanh âm thiếu nữ mềm mai như nước.

Trương Diễn lại tiếp tục trêu đùa nàng, côn thịt ở nơi ướt át giữa hai chân Diệp Huyên lúc đâm lúc khế cọ, thỉnh thoảng lại đem hai cánh hoa mềm mại mở ra, quy đầu to lớn cọ xát không ngừng lên tiểu ngọc châu đã sung huyết. "Sư phụ!" Diệp Huyên thật sự ủy khuất, lúc này trong người nàng lửa nóng khó nhịn, mà Trương Diễn trên trán cũng toàn là mồ hôi, hiển nhiên hắn cũng đang nhẫn nhịn cực độ, nhưng lại vẫn không nhanh không chậm tra tấn bản thân. Nam nhân xấu xa này, thực sự nghĩ muốn bản thân cầu hắn sao.

Hừ, nàng chu miệng lên, ngươi không đến, vậy ta tự mình đến! nàng nhanh chóng vươn tay bắt lấy căn thịt heo bổng nóng rực hướng dâm huyệt bản thân đâm vào. Hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên ri, Trương Diễn là thỏa mãn, còn Diệp Huyên là đau. Trong lúc nóng vội Diệp Huyên đã quên mất một chuyện nàng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi hơn nữa còn là xử nữ, mà dương vật của sư phụ lại thiên phú kinh người (ặc, vấn đề này cũng tính là thiên phú hả?), cho nên Trương Diễn chưa đi vào ngoại trừ muốn trêu chọc nàng cũng là vì đau lòng nàng.

Thiếu nữ nước mắt lưng tròng nức nở: "Sư phụ đau..." tiểu huyệt của nàng theo bản năng co rút lại muốn đem tên vô lại đang cắm giữa hai chân nàng đẩy ra. Trương Diễn là sao có thể cho Diệp Huyên được như ý nguyện, hắn dĩ nhiên là thương tiếc đồ nhi còn nhỏ nhưng lúc này đây là tên đã lên dây không thể không bắn. "Ngoan, A Huyên, đừng sợ." Trương Diễn thở hồn hển, kiệt lực đè nén dục vọng muốn ngay lập tức đâm vào trong," Sư phụ sẽ nhẹ một chút, rất nhanh sẽ không đau."

Lời còn chưa dứt, hắn liền đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra một chút, vươn tay đem dâm dịch lau lên thân cây gậy của mình, tâm tình hưng phấn hung hăng vọt vào bên trong hoa huyệt. "A!" Đau lớn kịch liệt khiến cả người Diệp Huyên run rẩy, nàng liều mạng giãy giụa, vừa khóc vừa nức nở nói, "Sư phụ đại trứng thối! Sư phụ gạt ta, đau quá... ô ô ô đau quá..."

Trương Diễn vội vàng đè lại thân thể đang vặn vẹo lung tung của nàng, côn thịt cũng nằm yên trong dâm huyệt không động. Hắn đau lòng hận không thể đem côn thịt lập tức rút ra, nhưng lại luyến tiếc cảm giác ướt át khít khao trong tiểu huyệt của nàng, cảm giác đó giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn mút lấy hắn. nếu hắn không có sự tự chủ kinh người sợ là lập tức sẽ ở trong hoa huyệt hung hăng trừ sáp nàng.

"Không đau... Không đau..." Trương Diễn dùng môi hôn lên nước mắt trên má Diệp Huyên, bàn tay to không ngừng vuốt ve ngực cùng bụng nàng. Sau một lúc, cảm giác đau đớn như muốn xé rách thân thể nàng mới dần dần biến mất. Mà mồ hôi trên trán Trương Diễn không ngừng rơi xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống, có giọt rơi xuống trên ngực Diệp Huyên, có giọt lại rơi dọc theo cổ hắn rồi biến mất trong đám lông dưới khố.

Trong lòng Diệp Huyên không khỏi mềm xuống lại vừa cảm thấy chua xót, nam nhân này thật sự thương tiếc nàng, tình nguyên ép bản thân nghẹn đến sắp nổ mạnh, cũng không muốn khiến nàng đau đớn. nàng vươn cánh tay, đem Trương Diễn kéo xuống áp vào ngực nàng: "Sư phụ, A Huyên không đau, người... Động đi." Căn côn thịt thô to kia liền lập tức bắt đầu chuyển động, nhưng Trương Diễn cũng không dám vội vàng buông thả bản thân, chậm rãi từng chút từng chút nghiền nát hoa huyệt non mềm. Hắn lại không biết cảm giác như vậy mới khiến con người điên cuồng nhất, Diệp Huyên rất nhanh liền chìm đắm trong đó. Khoái cảm tê dại theo hoa huyệt lan ra khắp cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong miệng cũng y y nha nha rên rỉ: "Ân... Sư phụ, rất ngứa... Nhanh một chút..." Lần này Trương Diễn thuận theo nàng, tốc độ trừu sáp bắt đầu nhanh hơn, mà tiếng rên rỉ của Diệp Huyên cũng ngày càng lớn. nàng tựa như chú mèo con nho nhỏ ở bên tai Trương Diễn kêu lớn, âm thanh vừa giống như nỉ non lại vừa giống như thở dốc khiến Trương Diễn sắp đánh mất lý trí.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, nơi giao triền giữa chân hai người dâm thủy không ngừng vẩy ra âm thanh xì xì phát ra liên tục. Lửa nóng của nam nhân hung hăng đánh lên hoa khẩu thiếu nữ, thân thể va chạm nhau tạo ra âm thanh nặng nề, vang dội. Diệp Huyên giống như một con thuyền mất lái không ngừng chìm nổi, trong hoa huyệt dường như có một căn cột đá cứng rắn không ngừng đội lên trong bụng nàng. Hai chân nàng vô lực mở ra, rơi xuống bên hông Trương Diễn đang vận động. Trong tầm mắt đang dần trở nên mê man, nàng chỉ nhìn thấy căn côn thịt dữ tợn kia rút ra toàn bộ rồi lại cắm vào đến tận gốc. Hai quả trứng to lớn dưới gốc căn côn thịt đánh lên hoa khẩu của nàng, cảm xúc nóng rực khiến Diệp Huyên co rúm người.

"Sư phụ... Không cần... Ân a... Không cần... Thật nhanh... A... Thật lớn... A Huyên, A Huyên chịu không nổi..." miệng nhỏ thiếu nữ khẽ nhếch, nước bọt không khống chế được theo khóe môi chảy xuống, làm đôi môi càng thêm ướt át, kiều diễm. "Ngươi muốn." Trương Diễn hung hăng cắn vành tai thiếu nữ, âm thanh trầm thấp giống sói đói, làm Diệp Huyên có chút kinh diễm.

"Đại... Ân... Đại phôi đản..." Diệp Huyên khóc nức nở kêu lên, nào ngờ động tác Trương Diễn càng thêm hung ác. Hắn đem chân nàng mở lớn ra sức rong ruổi, miệng thì cắn vành tai nộn nộn lung linh, trong giọng nói cũng không đè nén được sự hưng phấn: "A Huyên, ngoan, gọi ta một tiếng sư phụ." Cái này, thật biến thái! Diệp Huyên cắn môi không chịu gọi, hai đầu lông mày Trương Diễn khẽ nhếch, côn thịt trong hoa huyệt lại điều chỉnh góc độ, dùng sức đâm vào chỗ mẫn cảm của hoa huyệt.

"A!" khoái cảm chợt đánh úp tới khiến trước mắt Diệp Huyên trắng xóa, nàng banh thẳng hai chân, theo TRương Diễn từng đợt hung hăng đâm vào gần như hỏng mất, "Sư phụ, không cần... Vàn cầu người... Không cần đâm nơi đó... A..." "Dám không gọi, ân?" thanh âm nam nhân nghe qua có vẻ khí định thần nhàn (bình tĩnh, thong dong-chắc vậy) nhưng lại mị hoặc

khôn cùng. "Trứng thối..." diệp Huyên chịu thua khóc thành tiếng, mà Trương Diễn lại tiếp tục nặng nề đâm vào, quy đầu còn ở chỗ đó nghiền nát một vòng, côn thịt rút ra, Diệp Huyên cũng run rẩy tiết ra chất lỏng trong suốt. Thắt lưng thiếu nữ bây giờ mới chạm xuống giường, nàng có giảm giác như đang nằm trong mây, chỉ có thể nằm đó kinh ngạc nhìn nam nhân vươn tay đem chất lỏng bản thân vừa tiết ra hứng ở trong lòng bàn tay rồi từng chút từng chút liếm vào miệng. "Ân..." nàng không khống chế được mà rên rỉ một tiếng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ- nam nhân cấm dục mấy ngàn năm, quả nhiên 100% là cầm thú.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7

Ngoài cửa sổ, đêm đã về khuya. Trên chiếc giường rộng lớn, cùng với tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ tiếng nam nhân thở dốc đầy gợi cảm, là thân thể cường tráng của nam nhân cùng thân thể trắng nõn, yêu kiều đang chặt chẽ giao triền. bàn tay thon dài của Trương Diễn đang vuốt ve, âu yếm Diệp Huyên eo nhỏ, rồi lại từ thắt lưng chuyển xuống trêu chọc cái mông vềnh lên của nàng. Bàn tay hắn nắm lấy bờ mông co dãn, mượt mà bắt đầu vuốt ve, chà xát.

"Ách a... A..." Diệp Huyên rên rỉ không thành lời, "Sư phụ... A... Ân a... Đau quá..." kêu khóc trong thời gian dài cổ họng nàng như bị lửa đốt, Trương Diễn nhoài người tới hôn nàng, đem nước bọt làm ẩm khoang miệng thiếu nữ: "Đồ nhi ngoan, cổ họng còn đau hay không? Hay là..." Hắn dừng một chút rồi hung hăng thúc thắng vào hoa tâm thiếu nữ," Tiểu huyệt đau?" "A!"

Theo tiếng thét chói tai của nàng, tiết tấu vừa mới hòa hoãn đôi chút lại bắt đầu tăng nhanh. Trương Diễn dùng lực chế trụ eo nàng, quy đầu mãnh liệt va chạm với hoa tâm non mềm, cấp tốc ma sát, co rúm ở bên trong, tầng tầng lớp lớp nộn thịt trong hoa huyệt thiếu nữ lần lượt bị đè ép mở ra, lúc côn thịt đâm vào lút cán lại vào lúc côn thịt rút ra co rút trở về.

Nơi ân ái giữa chân hai người đã sớm lầy lội một mảnh, hai chân thon dài, thắng tắp của thiếu nữ bị nam nhân vác lên vai, theo côn thịt cuồng

mãnh co rúm, dâm dịch không ngừng vẩy ra, men theo viền mông thiếu nữ chảy xuống, thấm ướt ga giường thành một bãi dâm dịch sáng lấp lánh. Mỗi một lần hắn mãnh liệt va chạm, cặp mông non mềm co rúm lại. Trương Diễn mê muội nhìn thiếu nữ sắc mặt đỏ ửng dưới thân, nàng mảnh mai như thế, lại có thể chịu được bản thân không ngừng thao phát ra từng đợt rên rỉ động lòng người. Từ ban ngày đến khi đêm về, trận kịch liệt này tính ra đã giằng co vài canh giờ. Trước ngực Diệp Huyên rải đầy dấu tay dâm mỹ, hai trái anh đào hồng hồng nộn nộm yêu kiều đứng thắng, bởi vì hắn dùng sức vuốt ve, bú mút mà thũng đau không chịu nổi.

Tiểu huyệt giữa hai chân lại càng đáng thương hơn, côn thịt thô to đem huyệt khẩu của thiếu nữ mở rộng đến cực hạn. Mỗi một lần rút ra, liền đem hai phiến hoa kiều diễm nơi huyệt khẩu kéo ra. Mỗi một lần sáp vào, hai phiến hoa sưng đỏ kia lại bị nhục bổng kéo theo, dường như cũng sắp bị kéo vào trong tiểu huyệt. Trương Diễn không ức chế được từ trong yết hầy bật ra tiếng gầm nhẹ: "Thật nhanh... thật nhỏ..." nhục bổng cực đại của hắn đã đâm đến chỗ sâu nhất, mở ra hoa tâm mềm mại, thẳng đến vách tường trong tử cung nóng ẩm.

"A... Muốn hỏng rồi... Sư phụ, không cần... Ân a..." Diệp Huyên bất lực rên rỉ, bàn tay bé nhỏ nắm lấy cánh tay nam nhân, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, lại khiến hắn càng điên cuồng trừu sáp. "Nơi nào muốn hỏng rồi, ân?" Âm thanh của nam nhân giống như ác ma,ở bên tai mê hoặc thiếu nữ, "Nói cho sư phụ, nơi nào của A Huyên muốn hỏng rồi?" "Tiểu huyệt... tiểu huyệt của A Huyên..." Diệp Huyên nức nở một tiếng, "Tiểu huyệt của A Huyên sắp bị sư phụ sáp hỏng rồi..."

Cả người Trương Diễn căng thắng, dùng sức banh rộng cặp mông của nàng, càng thêm hung mãnh va chạm vào giữa hai chân nàng: "Tiểu trứng thối, tiếu huyệt rõ ràng còn tốt, nơi nào sắp hỏng." hắn tát mạnh một cái lên tuyết mông của nàng, hung hăng kẹp lấy chu quả đang đứng thẳng trước ngực thiếu nữ, bàn bạo dùng sức lôi kéo, "Tiểu lừa đảo!" kịch liệt kích

thích khiến cả người Diệp Huyên vặn vẹo, khoái cảm tích lũy lâu ngày trong cơ thể cuối cùng ở giờ khắc này đều bùng nổ, dưới thế tiến công gió nổi mây phun của Trương Diễn, Diệp Huyên thét chói tai rồi tiết ra dâm dịch.

"Muốn tới." Tiểu huyệt xoắn chặt làm Trương Diễn kém chút nữa phát điên, hắn buông lỏng hạ thân, cuối cùng gầm nhẹ phun ra một cỗ tinh dịch, bắn thắng vào tử cung thiếu nữ. trừ bỏ lần dầu tiên giúp Diệp Huyên giải độc, tiếp sau đó ân ái vài giờ, Trương diễn cũng không bắn thêm một lần nào nữa. Lúc này bắn tinh kéo dài vài phút, Diệp Huyên bị tinh dịch nóng hầm hập kích thích lại tiết thêm lần nữa, đến tận lúc nàng mơ hồ gần như ngất đi, Trương Diễn mới rút côn thịt đã nhuyễn xuống ra.

Cả người Diệp Huyên không còn chút sức lực nào, hai chân vô lực mở lớn, khóe miệng vẫn còn vết nước bọt. Hai phiến hoa đáng thương lại khép về, nhưng huyệt khẩu vẫn run rẩy, dưới thân dâm thủy đầm đìa. Tiểu huyệt bị buộc hàm chứa quá nhiều tinh dịch, theo huyệt khẩu run rẩy khép mở, một dòng bạch trọc chảy xuôi xuống giường.

Nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ như vậy, côn thịt Trương Diễn vừa nhuyện xuống lập tức lại ngóc đầu thắng dậy. Nhưng hắn đến cùng vẫn không đành lòng lại tiếp tục ép buộc tiểu đồ nhi. Khẽ nâng tay ôm Diệp Huyên vào lòng, thiếu nữ đã sơm mệt mỏi nói không ra lời, mềm yếu dựa vào trên ngực Trương diễn: "Sư phụ, A Huyên buồn ngủ quá..." Trương Diễn hôn nhẹ lên trán nàng: "Vậy thì ngủ đi, sư phụ ở cạnh ngươi." Nghe vậy, tiểu nha đầu gật đầu một cái, liền ngủ say.

Trương Diễn không khỏi bật cười, trong lòng thầm hối hận bản thân hôm nay chỉ biết càn rỡ, vốn dĩ là tính toán nhẹ nhàng làm một lần liền buông tha nàng, ai biết vừa tiến vào trong thân nàng thì đúng là không muốn ngừng. dù bản thân đã là Nguyên Anh chân quân, vẫn không tự chủ được ép buộc Diệp Huyên thành bộ dáng này. Hắn ôm thiếu nữ đứng lên, thân thể xích lõa bước ra khỏi phòng. Trương Diễn trời sinh thích yên tĩnh, trong

nội điện không có đồng tử canh đêm. Lúc này, trong nội điện rộng lớn, chỉ có hai người hắn cùng Diệp Huyên. Hắn ôm Diệp huyên đã ngủ say ra đến sau điện, chỉ nghe có tiếng nước chảy róc rách, hơi nước bốc lên, trong nội điện thế nhưng có ôn tuyền tự nhiên.

Nước trong ôn tuyền chỉ cao đến thắt lưng Trương Diễn, hắn đem Diệp Huyên nằm tựa vào trên thạch bích, bắt đầu vì thiếu nữ tinh tế tửa rẩy. Diệp Huyên mơ màng tỉnh dậy, cảm giác được ngón tay sư phụ đang chạm vào bản thân hoa huyệt, không khỏi cáu kỉnh dùng chân đạp một cái: "Sư phụ... Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn..." nói xong, nghiêng đầu một cái lại ngủ mất. Trương Diễn nhịn không được búng mũi nàng: "Vi sư nếu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thì nên đè ngươi ra lại làm một hồi, mới không uổng công gách vác cái danh này."

Diệp Huyên tất nhiên là không nghe được lời ấy của sư phụ, khuôn mặt nàng đỏ ửng mang theo chút xuân sắc, dịu dàng, yên tĩnh nằm trong khuỷu tay Trương Diễn, bộ dạng đáng thương mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. Trương Diễn cảm thấy tâm hỏa bốc lên, cuối cùng ức chế không được, đem côn thịt đâm vào giữa hai chân thiếu nữ, một tay nâng lên tuyết mông của nàng, đem hai đùi trắng như tuyết kẹp chặt lấy côn thịt bản thân, thở dốc trừu sáp mấy trăm lần mới một lần nữa bắn ra. Trong lúc mê man, Diệp Huyên cảm giác được nơi hoa huyệt truyền đến một trận nóng bừng, nhưng nàng thực sự quá mệt, mắng thầm trong lòng một tiếng "cầm thú", liền nặng nề ngủ thiếp đi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8

Một hồi chuông vang lên, buổi giảng đạo trong Phùng Chân điện kết thúc. Cho đến khi thân ảnh huyền sắc cao lớn trên ngọc đài đứng dậy rời đi, đệ tử trong điện mới lục tục đi ra khỏi điện. diệp Huyên không ngồi cùng với để tử bình thường, xuyên qua trướng mạn, có thể mơ hồ thấy được bên ngoài đám đệ tử đang trật tự rời đi. Hôm nay tới nghe giảng có chừng hơn trăm đệ tử, nhưng khi rời đi, ngoại trừ tiếng bước chân sàn sạt, thì không có một chút âm thanh nào khác-uy thế của Trương Diễn ở phái Thương Lan, giống như mặt trời ban trưa.

Nam nhân cao cao tại thượng, được vạn người kính ngưỡng, lúc này chỉ thuộc về một mình Diệp Huyên nàng. Nghĩ đến đây, dù biết rõ đây chỉ là một hồi ảo mộng, trái tim Diệp Huyên vẫn không nhịn được mà cảm thấy lâng lâng. Vừa thấy bóng dáng quen thuộc, Diệp Huyên liền duyên dáng gọi to một tiếng "Sư phụ", rồi chạy tới ôm cánh tay Trương Diễn. trương Diễn không như thường lệ xoa đầu nàng mà lại nhăn mày: "Mới vừa rồi đang ngồi nghe giảng trong điện, ngươi thất thần." Diệp Huyên quệt miệng: "Sư phụ, A Huyên biết sai rồi, lần sau nhất định sẽ không tái phạm."

Trương Diễn biết nàng nói những lời này chỉ là có lệ, Diệp Huyên đối với việc tu đạo không quá để tâm. Trước kia Trương Diễn dung túng nàng, mỗi lần như vậy chỉ hơi hơi trách cứ nàng hai câu liền thôi, nhưng hiện giờ không thể lại nuông chiều. Khi tin tức hắn cùng Diệp Huyên kết làm đạo lữ

truyền ra, ở huyện Đông Dương sẽ nhấc lên một trận sóng to gió lớn. cho dù Trương Diễn đã ẩn cư nhiều năm, lấy thân phận cùng địa vị của hắn, việc lớn này không có khả năng tiến hành trong yên lặng.

Đúng như Trương Diễn dự đoán, giới Tu Chân đối với hắn không có quá nhiều phán xét, ngược lại đối với Diệp Huyên lại liên tục phê bình kín đáo. Tất cả những tu sĩ khác kết làm đạo lữ với nhau, phần nhiều là do chí hướng, sở thích hợp nhau, tu vi cũng tương đương. Đối với những trường hợp thầy trò kết làm đạo lữ, hai người tu vi cũng kém nhau không nhiều. Bởi vì sau khi kết làm đạo lữ, có thể tu luyện phương pháp song tu. Đạo môn song tu, chú ý âm dương điều hòa, cho nên nam nữ song tu phải có tu vi tương đương. Nếu không sẽ biến thành thải âm bổ dương hoặc thải dương bổ âm, người sở hữu tu vi cao hơn kia sẽ chịu thiệt. Như Trương Diễn cùng Diệp Huyên, một người là Nguyên Anh chân quân, một người là Trúc Cơ tu sĩ, sẽ có không ít người bàn tán. Thậm chí có những người nhỏ nhen, lời nói đều nhằm vào Diệp Huyên nói nàng muốn lợi dụng tu vi Trương chân quân, cho nên mới cùng Trương Diễn kết làm đạo lữ.

Trương Diễn cảm thấy tức giận không thôi, nhưng miệng lưỡi thế gian, hắn cũng không thể không quan tâm. Cách tốt nhất lúc này chỉ có nhanh chóng đem tu vi Diệp Huyên tăng lên, mới không khiến Diệp Huyên chịu khổ sở vì lời đồn. Đáng tiếc Diệp Huyên không hiểu nội tình, Trương Diễn cũng không cho nàng biết những loại đồn đãi này. Mắt thấy tiểu đồ nhi vẫn bộ dạng lười biếng như cũ, Trương Diễn cũng không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn đem Diệp Huyên ôm lên trên gối, ngồi xuống ghế tựa: "Vi sư nhớ được ngày hôm trước ngươi cũng trả lời như vậy."

Diệp Huyên ôm cổ hắn, bắt đầu nhõng nhẽo làm nũng: "Ngày hôm trước là ngày hôm trước thôi, ta cam đoan, ngày mai nhất định ngoan ngoãn nghe sư phụ giảng đạo." "Ngươi nếu vẫn không nghe?" Thanh âm Trương Diễn trầm thấp. "Vậy sư phụ liền phạt ta." Diệp Huyên không chút do dự trả lời,

trong lòng nàng rất rõ ràng, Trương Diễn luyến tiếc mới không phạt nàng đâu. "Ngươi nhất định nghĩ trong lòng, vi sư luyến tiếc phạt ngươi." Trương Diễn thản nhiên nói, "Một khi đã như vậy, vi sư hôm nay liền muốn hảo trừng phạt ngươi." Đôi mắt khẽ chuyển, Diệp Huyên ngọt ngào cười: "Sư phụ muốn phạt A Huyên như thé nào?"

Trương Diễn cười cười, bỗng nhiên đem Diệp Huyên lật úp nằm trên đùi mình, nâng tay đánh nhẹ lên tiểu mông của nàng: "Đánh mông ngươi, như thế nào?" Diệp Huyên bất ngờ bị đánh, cúi người ghé vào giữa hai chân TRương Diễn, cảm thây trên mông một trận tê dại, không khỏi nũng nịu kêu: "Sư phụ..." một tiếng này thanh âm nàng vừa giận dữ vừa có chút vui mừng, cổ họng Trương Diễn căng thẳng. "Xem ra vi sư xuống tay còn chưa đủ nặng." hắn thấp giọng cười nói, "Tiểu gia hỏa ngươi còn thật có tinh thần."

Diệp Huyên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đại sắc lang biến thái, thế nhưng lại bày ra trò này. Bên tai là thanh âm trầm thấp lại khêu gợi của nam nhân, trong lòng nàng như có móng vuốt nhỏ cào cào, ước gì Trương Diễn lại đánh thêm vài cái, nên nằm trên đùi Trương Diễn cọ xát: "Sư phụ trứng thối, mông A Huyên đau quá." Đồi núi nhỏ trước ngực thiếu nữ ở trên đùi nam nhân cọ đến cọ đi, cách vải vóc mỏng manh, hai quả anh đào đã lặng yên đửng thẳng.

Trương Diễn cũng cảm giác được Diệp Huyên động tình, hắn cười như không cười nhìn Diệp Huyên: "Rất đau sao? Cũng không biết kế tiếp trừng phạt đồ nhi có chịu được hay không." Dứt lời, bàn tay to lại nâng lên, liên tiếp đánh lên hai phiến mông thịt mượt mà. Khí lực của hắn không lớn, lại cố tình khiếp Diệp Huyên ngứa ngáy. Lửa nóng từ bàn tay truyền vào mông thịt, năm ngón tay thon dài khi có khi không bóp mông nàng, Diệp Huyên thậm chí có thể cảm nhận được đầu ngón tay Trương Diễn thô ráp lại ma nhân. Loại trêu đùa tán tỉnh này quả thực chính là khổ hình rất giày vò người khác, mỗi lần nam nhân đánh xuống, Diệp Huyên liền cảm thấy giữa

hai chân ướt thêm một phần. nàng nhịn không được than nhẹ một tiếng: "Sư phụ, không cần đánh nữa."

"Vì sao?" Trương Diễn vẫn không ngừng tay, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm trang. Dù lấy tính cách không chút tiết tháo của Diệp Huyên, cũng không thể thốt ra từ đáng hổ thẹn như vậy. Vì sao, đương nhiên là vì phía dưới nàng đã dâm thủy chảy thành dòng a... ngày hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu vàng, lúc này giữa hai chân lộ ra hoa khẩu, bị người nhìn thật rõ ràng. Vải dệt ướt nhẹp dính sát vào hoa môi đầy đặn, trong mắt Trương Diễn đã có thể nhìn thấy rõ ràng nhìn ảnh dâm mỹ. Trong không khí lan tỏa mùi hoa dịch thơm ngát, yết hầu Trương Diễn chuyển động lên xuống, hắn bất động thanh sắc nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: "Ngươi nếu như không trả lời, vậy vi sư liền tiếp tục trừng phạt."

Diệp Huyên xém chút quỳ xuống bội phục vẻ đạo mạo giả tạo của sư phụ. Nàng tức giận bất bình nghĩ, hắn là muốn nàng trả lời bản thân ướt thôi, nàng cứ không nói. Trương Diễn vừa thấy, liền hiểu ra tiểu đồ nhi nổi lên tì khí. Hết cách, nam nhân ung dung nghĩ, hắn có rất nhiều biện pháp trị tiểu trứng thối này. Bàn tay đang vuốt ve tuyết mông chuyển dần xuống, hung hăng đánh lên hoa huyệt giữa hai chân Diệp Huyên.

"A..." Thiếu nữ không ức chế được mà phát ra tiếng rên rỉ, sau đó, cảm giác khó nhịn không ngừng truyền đến. hoa môi mềm mại bị bàn tay nam nhân đánh lên lạnh run rẩy, Diệp Huyên chỉ cảm thấy giữa hai chân vừa ngứa vừa đau,khoái cảm giống như bị điện giật, nàng banh thắng hai chân, đến ngón chân cũng cuộn lên vì vui sướng. Trương Diễn càng đánh càng nhanh, khí lực cũng càng lúc càng lớn, Diệp Huyên tiểu khổ đã sớm ẩm ướt, dâm thủy chảy tràn giữa hai chân thành một mảng lầy lội. Bị nam nhân tra tấn mà nhỏ giọng rên rỉ, trong miệng liên tục y y nha nha mơ hồ không rõ.

Đến tận lúc này nàng vẫn như trước không chịu mở miệng cầu xin Trương Diễn. nàng kiên quyết chống đỡ, trong mắt đã hàm chứa ánh nước trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực như quả đào, bên trong cơ thể nhiệt khí dần dần bốc lên. Bên tai nghe tiếng nam nhân thở dốc ồ ồ, bàn tay đánh lên hoa huyệt nàng nóng rực như bàn ủi. Khối thân thể này quả nhiên càng ngày càng mẫn cảm, mới quen với tính phúc, Trương Diễn thương tiếc Diệp Huyên còn nhỏ, tuy rằng hắn sau mấy ngày năm mới khai bao, nhưng mỗi đêm chỉ cố nén làm một lần liền thôi. Nhưng thân thể ngây ngô của thiếu nữ dần dần thuần thục, cũng có thể thích ứng với đại gia hỏa của Trương Diễn, liền đổi thành mỗi đêm hai lần.

Đến bây giờ, Trương Diễn không chỉ lần đến hai ba lần mỗi tối, ban ngày lúc hưng trí, hai người cứ như bây giờ vậy, có đôi khi một ngày làm đến năm sáu lần. Diệp Huyên không thể không cảm khái trong lòng, cái gì đạo cốt tiên phong chi lan ngọc thụ (mị k bik dịch), cởi quần áo ra thì đều là cầm thú. Cầm thú sư phụ đại nhân ham thích ép buộc tiểu đồ đệ, ở trên giường động tác đa dạng, thủ đoạn khó lường. vừa mới đầu Diệp Huyên có chút không quen, liên tục vài ngày bị hắn ép đến nỗi không xuống giường được. Diệp Huyên có một lần thật sự không nhịn được nữa, liền hỏi Trương Diễn: "Sư phụ, người làm sao có thể... tinh thông thuật trong phòng như thế?" chẳng lẽ dáng vẻ thanh tâm quả dục trước kia đều là giả.

Sư phụ đại nhân ra vẻ đạo mạo trả lời: "Đạo môn vốn chú ý dưỡng sinh, vi sư tinh thông hoàng xích chi đạo, chính là cần thiết cho việc tu luyện, có gì kỳ quái." Diệp Huyên nghẹn một hơi trước ngực, chỉ nghe Trương Diễn âm thanh lạnh nhạt tiếp tục nói: "Ngược lại là ngươi, A Huyên, thật sự là học nghệ không tinh, vi sư cần phải hảo hảo dạy lại một phen." Sau đó tất nhiên là nàng bị sư phụ đặt lên giường cao thấp toàn thân dạy dỗ một phen...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9

Bên trong điện chỉ nghe được tiếng bàn tay đánh lên da thịt phát ra từng đợt ba ba, cùng thanh âm thiếu nữ tinh tế rên rỉ. Dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyên chảy ra càng nhiều, mùi thơm ngào ngạt giống như hương hoa không ngừng phiêu tán trong không khí, phối hợp với âm thanh dâm mỹ, khiến thân thể thiếu nữ nhanh chóng muốn bốc cháy. Lúc này nàng thật sự không chịu nổi, cũng bất chấp mặt mũi, nhỏ giọng khẩn cầu: "Sư phụ, sư phụ, A Huyên chịu không nổi... Van cầu người, đừng đánh..."

Trương Diễn cũng không có ép buộc nàng, nghe lời dừng động tác trong tay: "Được rồi, vậy vi sư không đánh nữa." Diệp Huyên không khỏi thở dài nhẹ nhõm, bàn tay to lớn vừa rời khỏi nơi giữa hai chân nàng, cảm giác ngứa ngáy nơi tiểu huyệt trở nên rõ ràng. Nàng kìm lòng không được mà cọ xát hai đùi, hạ thể trên đùi Trương Diễn cũng vặn vẹo đứng lên. Cách một tầng vải dệt mỏng manh, nam nhân cứng rắn lửa nóng ma sát Diệp Huyên một trận tê dại. Nàng nhịn không được thốt ra một tiếng than thở thoải mái, cọ xát vài lần, lại cảm thấy nơi đó càng thêm hư không.

"Sư phụ." Khuôn mặt Diệp Huyên đỏ ửng,"Ta muốn." "Muốn cái gì?" Không đợi Diệp Huyên trả lời, nam nhân chợt nhíu mày, "Muốn sư phụ liếm tiểu huyệt của người?" Vẻ mặt hắn bình thản, nhưng lời nói thì vô cùng hạ lưu. Diệp Huyên ưm một tiếng, dùng tay bụm mặt, không thể trả lời mà gật gật đầu: "Vâng." Trường chân quân thanh lãnh tự chủ cầm thú

đứng lên, ngay cả người không có tiết tháo như Diệp Huyên cũng không chịu nổi. Trên mặt nàng nóng lên, đem mặt chôn vào giữa đùi Trương Diễn, không dám nhìn động tác của nam nhân. Chỉ cảm thấy hai chân bị tách ra, dưới thân chợt lạnh, tiểu khố đã bị xé thành hai mảnh.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy giữa hai đùi trắng như tuyết của thiếu nữ, hai cánh hoa đầy đặn mềm mại run lên nhè nhẹ. Dưới ánh mắt nóng rực của hắn, cánh hoa co rúm lại một chút liền phun ra một cổ chất lỏng trong suốt. Cổ họng Trương Diễn căng thắng, một tay ôm Diệp Huyên lên, thiếu nữ bất ngờ không kịp phòng bị kinh hô một tiếng, hắn cúi đầu xuống giữa hai đùi ngọc, há mồm hàm lấy thịt huyệt trước mặt.

"A!" kích thích bất ngờ khiến Diệp Huyên bật khóc, hai bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm gốc áo Trương Diễn, đầu nàng hướng xuống dưới, hạ thân lõa lồ ở trên, cứ như vậy bị Trương Diễn ôm vào lòng. Hai chân mở lớn gác lên vai nam nhân, nhục phùng nho nhỏ đối diện với mặt Trương Diễn, bị nam nhân ngậm trong miệng, không ngừng liếm hút. Diệp Huyên điên cuồng vặn vẹo mông, miệng không ngừng kêu khóc: "Không cần... Sư phụ... Ân... A a... quá kích thích... Không cần liếm... A... Không cần liếm nơi đó!"

Một chút sức lực đó của nàng, Trương Diễn căn bản không để vào mắt. Ngược lại theo động tác cọ xát của thiếu nữ, càng làm nam nhân thêm hưng phấn. hơi thở nóng rực của hắn phun lên hoa môi, khuôn mặt tuấn tú theo động tác liếm hút, cách tiểu huyệt Diệp Huyên càng ngày càng gần, dường như sắp dán lên chỗ ướt át kia. Mà động tác vặn vẹo của thiếu nữ càng khiến dâm thủy vẩy ra xung quanh, đem khuôn mặt nam nhân cọ ướt một mảng. trương Diễn ba một phát hung hăng đánh lên mông nàng: "Tiểu trứng thối, đừng lộn xộn, dâm thủy đều dính lên hết lên cằm sư phụ." Diệp Huyên xấu hổ đỏ bừng mặt: "sư phụ, đừng nói... A... Không cần nói..."

"Ngươi ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, sư phụ sẽ không nói." Nam nhân đem đầu lưỡi từ trong hoa huyệt rút ra, vừa cắn cắn bắp đùi non mịn của nàng vừa cười nhẹ nói. Thân hình mềm mại trong ngực lập tức bất động,

Trương Diễn cười thầm trong bụng, tức thời không trêu đùa Diệp Huyên nữa, cui đầu vào nơi thơm tho kia há mồm dùng sức liếm. Thiếu nữ liên tục rên rỉ miệng không ngừng ân a, mỗi khi bị liếm đến hoa châu, nàng kìm lòng không được mà run rẩy, mông trắng sẽ nghênh đón Trương Diễn phát một cái không chút khách khí.

Mông thịt trắng noãn đã đỏ bừng một mảnh, vết dấu tay rõ ràng. Dâm thủy theo đường cong phập phồng tí tách rơi xuống, có vài giọt rơi xuống mặt Diệp Huyên, lẫn với nước mắt, tình trạng dâm mỹ đến đáng thương. Thời gian dài duy trì tư thế như vậy đến cùng sẽ làm Diệp Huyên khó chịu, Trương Diễn tỉ mỉ đem hoa cốc thiếu nữ liếm sạch một lần, ngay cả cúc huyệt cũng không buông tha, cuối cùng buông Diệp Huyên xuống, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nâng lên: "Đồ nhi ngoan, trừng phạt như vậy được chưa?"

Diệp Huyên bị hắn khẩu giao đã tiết một lần, dâm dịch phun ra cũng bị Trương Diễn nuốt vào bụng. lúc này thấy trên cằm sư phụ quả nhiên ướt nhẹp, nàng xấu hổ đến mức muốn tìm cái động mà chui xuống, nắm tya nhỏ không ngừng đấm lên ngực nam nhân: "Sư phụ trứng thối, khi dễ người ta." Trên mặt Trương Diễn ướt sũng nhưng hắn cũng không lấy khăn lau đi ngược lại cười nói: "Tiểu trứng thối, trên mặt sư phụ đều là dâm thủy của người, người nói xem là ai khi dễ ai."

Sau khi bị hắn đùa giỡn một phen, dục vọng của Diệp Huyên đã thoáng dịu xuống, lúc này vừa nghe lời nói hạ lưu như vậy, tiểu huyệt không ngờ lại bắt đầu ngứa, cả ngươi cảm thấy trống rỗng, thầm nghĩ tìm thứ vừa nóng vừa lớn gì đó trừu sáp một hồi, là cách tốt nhất hết tô ngứa. "Sư phụ." Thiếu nữ nâng tay ôm cổ Trương Diễn, "Sư phụ lại phạt A Huyên nữa được không?" "A Huyên muốn phạt như thế nào?" Diệp Huyên mị nhãn như tơ, thanh âm là mềm mại, quyến rũ: "A Huyên muốn sư phụ dùng cây gậy lớn mà phạt..."

Vổn tưởng rằng sau khi nghe xong những lời này, sư phụ đại nhân không biến thành hổ đói vồ mồi, ít nhất cũng phải lửa dục khó nhịn, ai biết Trương Diễn lại cười nhẹ: "Nga? Nếu vi sư cho ngươi ăn cây gậy lớn, chẳng phải là thỏa mãn ý nguyện của ngươi sao, nơi nào còn gọi là trừng phạt." "Vậy sư phụ muốn làm như thế nào?" Diệp Huyên cắn ngón tay, mắt to chớp chớp. Trương Diễn lại vờ như không thấy nàng vứt cái mị nhãn, vẫn như cũ phi thường lạnh nhạt: "Ngươi nếu đáp ứng với vi sư, từ nay về sau phải nghiêm túc nghe giảng đạo, vi sư liền thỏa mãn ý nguyện của ngươi."

Diệp Huyên ghét nhất là bộ dáng nắm hết mọi chuyện trong tay của hắn, hừ, bổn cô nương lửa tình khó nhịn, chẳng lẽ sư phụ đại nhân người thật không muốn? diệp Huyên chép chép cái miệng nhỏ nhắn, vươn tay nắm lấy côn thịt đã đứng thẳng dưới khố Trương Diễn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đắc ý: "Sư phụ, người cũng cứng rắn." ngụ ý, đại gia đều đã cứng rắn, người đừng hòng lấy chuyện này đến uy hiếp ta. Lông mày Trương Diễn vẫn không động, hắn chậm rãi đẩy tay Diệp Huyên ra, lại chậm rãi cởi thắt lưng. Diệp Huyên tưởng rằng sư phụ đã thỏa hiệp, ai biết sau khi cởi bỏ thắt lưng, Trương Diễn đem dương vật lấy ra, nhưng lại tự mình thủ dâm.

Giữa ngày xuân nắng vàng rực rỡ, nam nhân áo quần không chỉnh tề, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng. Đạo bào nhăn nhúm, vạt áo bị xốc lên, lưng quần buông lỏng. giữa hai chân là một căn côn thịt to lớn, dữ tợn, âm mao đen nùng, giương nanh múa vuốt đứng thẳng, bàn tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng bao phủ nó, nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống. diệp Huyên kìm lòng không được nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng khô rát, dưới hạ thân dâm thủy cuồn cuộn chảy ra không ngừng. nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ, mị hoặc đến cực độ như này, đừng nói là nàng, đến thần tiên cũng không chịu nổi.

Trương Diễn híp hai mắt: "Như thế nào, đồ nhi có hay không bằng lòng đáp ứng yêu cầu của vi sư?" tay hắn làm ra động tác dâm mỹ, thanh âm vẫn như trước bình tĩnh. Cực đại tương phản như thế, mới khiến nam nhân

trước mắt càng thêm quyến rũ. Trong mắt Diệp Huyên lấp lánh ánh nước, thanh âm kiều mị đến mức ngay cả nàng cũng khó mà tin được: "A Huyên đáp ứng sư phụ, sư phụ..." Nàng ngắng đầu, mâm mê đôi môi kiều diễm, "Tiểu huyệt A Huyên rất ngứa, sư phụ, sư phụ có thể dùng cây gậy lớn giúp A Huyên hết ngứa sao?" trương Diễn buông tay phải xuống, trong thanh âm cuối cùng cũng lộ ra một tia lửa dục khó nhịn, côn thịt thô to ở giữa hai chân hắn cũng hơi nảy lên: "Đồ nhi ngoan, tự mình đến." diệp Huyên gật đầu, nâng người lên, bàn tay nhỏ bé đẩy hoa môi đang khép chặt ra, đối diện với cây gậy lớn nóng hừng hực, ngồi xuống thật sâu.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10

"A..." vừa ngồi xuống, Diệp Huyên không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ kiều mị, hai chân nàng mở lớn kẹp chặt lấy thắt lưng Trương Diễn, mông nhỏ dán lên háng nóng rực của hắn. dương vật trong tiểu huyệt nhảy lên, quy đầu cực đại nghiền nát vách tường hoa huyệt non mềm, tuy rằng không có động tác gì lại khiến Diệp Huyên trướng đến mức nói không ra lời. "Thật lớn... Sư phụ, hảo chống đỡ..." cho dù đã cùng nam nhân làm qua không dưới trăm lần, nhưng bị dương vật cứng rắn xâm nhập vào trong cơ thể vẫn khiến Diệp Huyên không biết làm thế nào. Nhất là tư thế này khiến côn thịt Trương Diễn vào càng sâu, chỉ cần hắn đâm nhẹ đã có thể đâm đến hoa tâm làm thiếu nữ bủn rủn. diệp Huyên vặn vẹo vòng eo, dùng chân cọ xát lưng nam nhân: "A... Sư phụ, động đậy... Mau động..."

Trương Diễn chậm rãi đem thắt lưng hướng phía trước đâm tới: "A Huyên, là muốn sư phụ động như vậy?" "A... Đâm đến..." thiếu nữ căng thẳng chộp vào cánh tay nam nhân, trong tiểu huyệt là có một trận khoái cảm bủn rủn, khiến nàng thoải mái đến độ kêu thành tiếng. trận khoái cảm đó qua đi, Trương Diễn lại bất động, Diệp Huyên bất mãn nhéo lên cánh tay cơ bắp của hắn, "Sư phụ" "Vi sư đã động rồi." Trương Diễn nhíu mày. "Lại động nữa, trong tiểu huyệt rất ngứa... sư phụ người mau động..." thiếu nữ quệt miệng, hai tròng mắt mê ly mơ hồ có nước mắt tràn ra.

"Được." Trương Diễn sủng nịnh vuốt đầu nhỏ Diệp Huyên, phần eo nhẹ nhàng nhấc lên, "Đồ nhi vì vi sư mà động, vi sư chắc chắn sẽ làm theo." Nam nhân thong thả hữu lực trừu sáp trong tiểu huyệt thiếu nữ không ngừng lên xuống, diệp Huyên ghé đầu lên vai TRương Diễn, thoải mái phát ra tiếng hừ nhẹ. Động tác xâm nhập sâu ôn nhu như vậy, đem nàng hoa kính mỗi một chỗ đều cọ xát qua. Diệp Huyên có thể rõ ràng cảm nhận được, trên căn côn thịt thô to ấy, gân xanh cùng mạch máu nổi lên dữ tợn. mị thịt gắt gao bao lấy côn thịt, khi côn thịt rút ra, khoái cảm vẫn lưu lại không dứt. "Ân a... A... Thật thoải mái... Sư phụ sáp A Huyên thật thoải mái..." trong đầu Diệp Huyên là một mảng hỗn độn, miệng nhỏ theo bản năng thốt ra từ ngữ dâm đãng.

"Tiểu huyệt còn ngứa hay không?" Trương Diễn ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai tắng noãn. Diệp Huyên bị cảm xúc ấm áp đó làm giật mình, ý thức đang đắm chìm trong ôn nhu hoan ái bỗng bừng tỉnh: "Ngứa, còn ngứa..." không chỉ như thế, cảm giác khao khát, ngứa ngáy còn nhiều hơn so với lúc trước. Cả người nàng nóng rực, hai con thỏ ngọc trước ngực cũng run rẩy đứng thắng, quả anh đào cũng đã sớm cứng rắn, cọ xát lên vải vóc mềm mại, cảm giác ngứa ngáy không ngừng chạy dọc thân thể nàng.

"Sư phụ..." lúc này nàng bất chấp tất cả, bàn tay nhỏ bé lung tung kéo mở vạt áo, nâng lên hai bầu vú trắng mềm, đưa đến bên môi Trương Diễn, "A Huyên cái vú cũng rất ngứa, sư phụ mau sờ... A, sờ A Huyên cái vú..." trương Diễn cũng tự nhiên là chiều lòng đồ đệ, hắn dùng tay nâng lên bầu ngực của nàng, mới đầu ngực của thiếu nữ cũng không tính là lớn, nhưng được nam nhân liên tục cày cấy, hiện tại cũng đã lớn hơn một vòng. Bàn tay Trương Diễn nắm lấy bầu ngực trắng noãn, xoa tròn một vòng lại một vòng đến khi bầu ngực trong lòng bàn tay mềm mại, co dãn.

"A... Sư phụ, mạnh một chút..." Diệp Huyên thoải mái than nhẹ một tiếng, Trương Diễn cũng rất nghe lời trên tay gia tăng lực đạo, khi thì chà

xát khi thì niết lấy hai bầu ngực, động tác có chút tàn nhẫn lại khiến thiếu nữ càng thêm hưng phấn, nhưng phía dưới lại hư không khó nhịn, Diệp Huyên rên rỉ khẽ đấm lên ngực nam nhân, "Sư phụ... phía dưới như thế nào lại không động..." Trương Diễm khẽ liếm chóp mũi nàng: "Sờ cái vú cùng sáp tiểu huyệt, chỉ có thể chọn một cái."

"Không cần..." Diệp Huyên nhịn không được cọ xát hạ thân hắn, "A Huyên muốn cả hai cái..." nàng bị Trương Diễn ép buộc cả người vô lực, chỉ có thể vặn vẹo vòng eo tiểu huyệt không ngừng mút lấy côn thịt. Nhưng một chút động tác đó làm thế nào so được với nam nhân cuồng dã mạnh mẽ trừu sáp, càng làm Diệp Huyên càng cảm thấy hư không khó chịu. Cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, Diệp Huyên cuối cùng ủy khuất khóc lên, "Sư phụ trứng thối, rõ ràng đáp ứng A Huyên là A Huyên hết ngứa... A Huyên thật sự rất khó chịu, rất ngứa..."

"Đồ nhi ngoan... A Huyên ngoan..." môi Trương Diễn ngậm lấy đầu vú thiếu nữ, tay nâng lên mông thịt, "Vậy ngươi về sau có hay không nghe lời sư phụ nói?" Diệp Huyên nào dám không nghe, khóc thút thít gật đầu: "Nghe..." "Bảo bối ngoan." Đôi môi đang ôn nhu liếm đầu vú bỗng rời đi, sau đó, Trương Diễn hung hăng cắn một ngụm xuống dưới. Côn thịt nam nhân đã sớm rút ra từ lúc hắn nâng mông Diệp Huyên lên, chỉ để lại quy đầu chống đỡ huyệt khẩu. Hắn buông tay, vào lúc thiếu nữ không kịp phòng bị, hung hăng cắm thẳng đến chỗ sâu nhất, đỉnh khai miệng tử cung của nàng.

"A!" kích thích mãnh liệt khiến Diệp Huyên đạt tới cao triều, từ trong tiểu huyệt phun ra một cổ chất lỏng đặc sệt, mị thịt gắt gao bao lấy dương vật, dường như muốn ép côn thịt bắn ra mới bỏ qua. Trương Diễn không những không bất động mà còn ôm Diệp Huyên đứng lên, trong lúc kích thích hung hăng va chạm hoa tâm đang run rẩy của thiếu nữ. cánh tay siết chặt eo nhỏ Diệp Huyên, đem thân thể nàng nhấc lên lại buông xuống không ngừng. cứ như vậy vừa đi vừa trừu sáp, mỗi bước đều đam vào thật

sâu, cơ hồ muốn đem miệng tử cung Diệp Huyên xé rách. Âm tinh liên tục tiết ra, Diệp Huyên run rẩy, trong mắt một mảng mê ly. "Không cần, sư phụ không cần... A Huyên không được, A Huyên biết sai rồi... A... A, lại muốn tiết... A!..."

Ngay tại lúc Diệp Huyên cho rằng bản thân sẽ chết vì tiết, Trương Diễn lại hung hăng ôm lấy nàng, đem nàng dựa lên ván cửa. Nam nhân phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, bắn ra tinh dịch, liên tục không ngừng phun lên hoa tâm. Diệp Huyên bị sức nóng của tinh dịch làm cho run rẩy một trận, trong miệng không khống chế được mà chảy từng đợt chỉ bạc, mềm yếu ngã vào trong lòng Trương Diễn, liền một câu rên rỉ cũng không phát ra được.

Trương Diễn chậm rãi đem côn thịt rút ra, ba một tiếng, một bãi hỗn hợp bạch trọc rơi thẳng trên mặt đất. Hắn vươn tay sở nơi giữa hai chân Diệp Huyên: "Đồ nhi ngoan, nơi này có còn ngứa hay không?" Diệp Huyên nâng mí mắt lên, dùng một tia khí lực còn sót lại nhìn về phía hạ thân nam nhân, quả nhiên, căn côn thịt vừa mới bắn xong kia lại trướng lớn, đứng thẳng lên. "Ô ô ô..." Diệp Huyên oa một tiếng khóc lớn, "Sư phụ đại trứng thối!" ta không muốn làm tình với người nữa!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11

"Ngươi có nghe nói không, Mục sư thúc sắp trở về." Trước Phụng Chân điện, hai đồng đạo hưng trí bừng bừng nói chuyện phiếm. "Mục sư thúc rời khỏi sư môn tự lập môn phái, đã lâu rồi chưa trở về phái Thương Lan, bây giờ sao lại đột ngột về núi?" một đồng đạo có vóc người thấp hơn một chút hạ giọng nói: "Ta đoán, là vì chuyện Diệp sư thúc." Hắn thấy đồng môn kia kinh ngạc mở to mắt, lại thấp giọng nói, "Chân quân cùng Diệp sư thúc kết làm đạo lữ, trong môn phái không ai không than thở. Diệp sư thúc qua mười mấy năm vẫn là Trúc Cơ tu vi, chân quân kỳ tài ngút trời, hai người thật sự không tương xứng."

"Nhưng Mục sư thúc, tu vi cao lại là đệ tử xuất sắc nhất của chân quân. Hơn nữa Mục sư thúc dung mạo khuynh thành, đã cùng chân quân trải qua hoạn nạn, nếu như chân quân muốn tìm đạo lữ từ số các đệ tử của mình, chẳng phải Mục sư thúc càng thích hợp hơn sao?" người kia gật gật đầu: "Ngươi nói có đạo lý, không biết có bao nhiêu người tài giỏi ái mộ Mục sư thúc, nhưng Mục sư thúc đều không có bất kỳ thái độ gì. Theo ta thấy, nói không chừng là vì Mục sư thúc đã có người trong lòng. Dù sao chân quân tài năng hiếm thấy. Hai người lại nhiều năm sớm chiều ở chung, tình cảm nhất định thâm hậu."

Hắn đang chuẩn bị nói thêm vài câu nữa thì thấy người đồng đạo có vóc người thấp bé kia hướng bản thân nháy nháy mắt, hắn mặc danh kỳ diệu

xoay người lại, liền nhất thời ngây người— đứng phía sau hắn là một thiếu nữ mĩ mạo mặc váy màu lam, không phải là Diệp Huyên thì còn là ai. "Diệp, Diệp sư thúc..." diệp Huyên cũng không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt phân phó: "Sư tỉ ít ngày nữa sẽ về, các ngươi cẩn thận một điểm." Dứt lời, nhấc chân bước qua, trên mặt cũng không có gì khác thường.

Nhưng bên trong, trái tim Diệp Huyên như bị rán trong chảo dầu. Mục sư thúc trong lời nói của hai đồng đạo kia chính là đại sư tỷ của nàng, đại để tử của Trương Diễn, Mục Y Lan. Mục Y Lan hiện giờ đã là Nguyên Anh chân quân, tự lập môn phái bên ngoài phái Thương Lan. Nàng thiên tư hơn người lại mười phần cần cù khắc khổ, bởi vậy chỉ mới sáu trăm tuổi đã trở thành Nguyên Anh, so với Trương Diễn chỉ chậm hơn vài thập niên. Diệp Huyên so với Mục Y Lan lại không có thiên phú hơn người cũng không cần cù chăm chỉ bằng nàng, hai người một người là học sinh đứng đầu lớp, một người là học sinh cặn bã cuối lớp, một giỏi một kém, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Mà Trương Diễn cũng rất coi trọng đại để tử của mình, hắn thu nhận Mục Y Lan làm đồ đệ khi mới hơn hai mươi tuổi. Lúc đó trong môn phái, hắn hoàn toàn không có gia tộc chống lưng, cũng không được sư trưởng bảo hộ, có thể nói là một nghèo hai trắng. hai đồng đạo kia nói Trương Diễn cùng Mục Y Lan đồng cam cộng khổ vượt qua hoạn nạn cũng không phải là khoa trương. Một người tài sắc vẹn toàn, còn cùng chung hoạn nạn với Trương Diễn, một người đại sư tỷ như vậy sắp về núi, Diệp Huyên sao có thể không khẩn trương.

Nàng mặc dù gọi Mục Y Lan một tiếng đại sư tỷ, nhưng không gặp Mục Y Lan được mấy lần. thời điểm Trương Diễn thu dưỡng Diệp Huyên, Mục Y Lan đã sớm ra ngoài sống. ở trong trí nhớ của nguyên chủ, chỉ nhớ Mục Y Lan là người xuất chúng, hào quang bắn ra bống phía. Bởi vì tự ti, xấu hổ nguyên chủ thậm chí ghen tị với Mục Y Lan. Diệp Huyên không phải là nguyên chủ là một tiểu cô nương vừa mẫn cảm lại tự ti, nhưng vì hoàn

thành nhiệm vụ, nàng không để xảy ra việc gì ngoài ý muốn.. hệ thống cuộc thi công nhận Diệp Huyên hoàn thành nhiệm vụ căn cứ vào hai tiêu chuẩn. thứ nhất dựa vào chỉ số tình cảm, thứ hai là chỉ số tình dục.

Chỉ số tình dục trải qua quá trình hai người không ngừng ba ba ba, đã đạt tới yêu cầu, nhưng chỉ số tình cảm thì chỉ thiếu một chút nữa là đạt tiêu chuẩn. chỉ cần cả hai chỉ số này đều đạt tiêu chuẩn, Diệp Huyên liền có thể thoát ly thế giới này, tiếp tục cuộc thi của mình. Tuy rằng trong lòng đối với sư phụ đại nhân lưu luyến không nỡ, nhưng Diệp Huyên hiểu rõ rằng, bản thân không có khả năng ở lại chỗ này vĩnh viễn, ly biệt là điều hiển nhiên.

Nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sau đó quay lại thế giới thực, hung hăng tẩn cho Cố Dần Thành một trận. vừa suy nghĩ Diệp Huyên tăng nhanh cước bộ trở về điện của Trương Diễn. trước cửa điện ngoài đồng đạo của Phùng Chân điện là Thanh Phong còn có một tiểu cô nương lạ mắt. Diệp Huyên nhíu mày, hướng Thanh Phong hỏi: "Thanh Phong, vị này là?" "Diệp sư thúc, ngài tới rồi." Thanh Phong cười nói, "Đây là thị nữ của Mục sư thúc, Mục sư thúc cùng chân quân đều đã ở bên trong."

Mục Y Lan đã về?

Diệp Huyên sốt ruột không thôi, nghĩ rằng đi vào nghe một chút hai người đó nói cái gì, nhưng lại không chắc chắn về thái độ của Trương Diễn.. lúc này, bên trong điện, Trương Diễn đang cùng một nữ tử trẻ tuổi đánh cờ. Nàng ấy mặc một thân bạch y, vạt áo dài có chút rối loạn rũ xuống đất, trên lưng chỉ dùng một dải lụa thắt lại. Đầu ngón tay ngọc ngà, thon dài kẹp một quân cờ, động tác thanh nhã, khí chất như thần tiến tùy thời theo gió bay đi.

Nàng nhẹ nhàng đặt quân cờ xuống, ôn nhu nói: "Sư phụ, ngài đã quyết định?" Trương Diễn thản nhiên cười: "Vi sư đã quyết định việc gì thì sẽ không bao giờ thay đổi." Khóe môi hắn khẽ cong lên một chút, "Ta cho

rằng, ngươi tới là để khuyên nhủ ta." Mục Y Lan đặt xuống quân cờ cuối cùng, ẩn ẩn thở dài: "Ta sao lại không rõ ràng, sư phụ một khi quyết định sẽ không thay đổi." Hai người tuy lời nói không rõ ràng, nhưng trong lfong đều biết rõ ràng đối phương có ý gì.

"Ta đã thua." Mục Y Lan đứng lên, thi lễ một cái, "Thấy sư phụ vẫn khỏe mạnh như cũ, đồ nhi an tâm." Hiển nhiên, nàng là đang cáo từ. Trương Diễn ngưng mắt nhìn nàng, dường như nghĩ tới những năm tháng đã qua, thần sắc hắn xưa nay thanh lãnh nhưng bây giờ lại hiện ra chút nhu tình: "Y Lan, yên tâm đi, nàng là một cô nương tốt." Nam nhân rũ xuống mi mắt, "Vi sư... rất hạnh phúc." Mục Y Lan mím môi, trầm tư trong chốc lát cuối cùng chân chính nở nụ cười: "Một khi đã như vậy, ta đây cũng an tâm."

Hoàn toàn khác với lời đồn đãi bên ngoài, nàng đối với Trương Diễn không có chút tình cảm nam nữ. nàng xem Trương Diễn như huynh như cha, bây giờ thấy Trương Diễn cuối cùng cũng gặp được người tri âm, trong lòng vui mừng. nàng vừa đẩy cửa ra, liền thấy một thiếu nữ mặc váy lam. Thiếu nữ kinh hãi lắp bắp, có chút sợ hãi nhìn Mục Y Lan: "Sư tỷ..."

Mục Y Lan hướng nàng vuốt nhẹ cằm liền phiêu nhiên rời đi. Diệp Huyên ngây người nhìn bóng lưng Mục Y Lan. Cho đến khi sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc, thanh âm kia mang chút ý cười, ấm nhuận như ngọc, êm tai dễ nghe: "A Huyên, còn không nhanh lại đây." Diệp Huyên dường nwh chợt bừng tỉnh, nhào vào lòng Trương Diễn: "Sư phụ, ngươi, ngươi sẽ không không cần ta..."

Trương Diễn nhìn chẳm chẳm vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng: "A Huyên thì sao? A Huyên sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?" "Tất nhiên rồi." Thiếu nữ nhỏ nhẹ trả lời một cách chắc chắn, nàng nắm lấy vạt áo Trương Diễn, "Ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi sư phụ, vĩnh viễn." bàn tay thon dài đêm đầu nàng ấn vào trong ngực, dán lên vị trí trái tim. "Ta cùng người gắn bó cả đời, không rời không bỏ."

"Đinh, chúc mừng thí sinh hoàn thành nhiệm vụ, chỉ số tình cảm cùng chỉ số tình dục đều đạt tiêu chuẩn. chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ly túc thể, thoát khỏi thế giới... nhiệm vụ tiếp theo, thế giới Phương Tây cổ đại, kính thỉnh chờ mong."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1

"A... Anh trai..."

Khoái cảm đi qua, thân ảnh phập phòng trên giường cũng chợt dừng lại. Diệp Huyên vừa xuyên không đến từ trong cảm giác khó chịu tỉnh táo lại, liền cảm thấy một cỗ nóng rực phun vào tử cung bản thân. Trong tầm mắt nàng, là một nam nhân cả người trần trụi. Tóc đen trước trán rũ xuống hắn, hơi che khuất đôi mắt xanh biếc kinh người. Mồ hôi chảy xuống dọc theo da thịt màu mật ong, chảy qua cái cổ thon dài, lồng ngực kiên cố, cơ bụng bằng phẳng... Ánh mắt Diệp Huyên nhịn không được mà đảo qua trên rốn hắn một lát, mới hướng theo giọt mồ hôi kia đã trượt xuống chỗ hai người gắt gao kết hợp dưới hạ thân.

Tuy rằng đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo, nhưng trí nhớ cùng cảm xúc của nguyên thân đã cuồn cuồn không ngừng tiến vào đầu nàng. Diệp Huyên theo bản năng kêu một tiếng: "Anh trai..." khuôn mặt nam nhân không chút biểu cảm từ trên người nàng đứng dậy, hai mắt bình tĩnh không một gợn sóng, chỉ có hơi thở thoáng dồn dập, mới có thể chứng tỏ rằng hắn vừa mới trải qua một hồi kịch liệt. Côn thịt đã mềm xuống nhưng vẫn thô to như trước từ trong hoa huyệt Diệp Huyên rút ra, ba một tiếng, hỗn hợp tinh dịch cùng dâm thủy cũng theo đó mà chảy ra. Diệp Huyên cảm thấy trong hoa huyệt một trận run rẩy lại có chút tô ngứa, nàng nhịn không được yêu kiều rên rỉ một tiếng, lại theo phản xạ có điều kiện mà bưng kín miệng lại.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng, vươn tay lấy khăn bên giường. hắn thoáng ngừng lại một chút, ngay sau đó, lại tiếp tục động tác trong tay. Diệp Huyên cố gắng chống đỡ thân thể mệt mỏi ngồi dậy, ánh nến trong phòng lay động, chiếu lên thân thể trần trụi, cao ngất kia. Hắn đem khăn tùy ý lau hạ thân, bắt đầu nhặt lên quần áo rơi toán loạn trên mặt đất. Đầu tiên là áo sơmi tơ lụa màu trắng, khác với những nam nhân trong vương quốc thích áo sơmi thêu hoa văn, đó chỉ một chiếc sơmi trơn, y luôn luôn cài đến cúc trên cùng ngay dưới yết hầu. Quân trang màu đen phẳng phiu, trên vai và trước ngực có mấy đường dây kết màu bạc rủ xuống. trên cổ áo đính một viên đá quý được viền bạc, trường kiếm chính là quyền trượng của hắn, hơi thở lạnh như băng tràn đầy khí thế vương giả.

Hắn thắt xong đai lưng, khoác lên áo choàng. Trước áo choàng là một hàng cúc bạc loáng bóng, dưới ánh sáng của nên ẩn ẩn sắc lạnh. "Anh trai, người phải đi sao?" nam nhân hởi quay đầu lại, thiếu nữ ngồi trên chiếc giường cực lớn, giống như hoa tường vi trắng nở rộ giữa đêm đen, dáng người yểu điệu da thịt trơn bóng, dưới ánh nến lộ ra không sót chút gì. Trên da thịt trắng noãn, dấu tay xanh tím cùng dấu hôn đỏ sẫm càng thêm bắt mắt.

Cảnh đẹp như vậy, nam nhân lại chỉ lãnh đạm ừ một tiếng, không chút lưu luyến nghiêng người cầm lấy bội kiếm, ngón tay trên chuôi kiếm thon dài, hữu lực. ủng đen đi trên sàn phát ra tiếng đốc đốc nho nhỏ, mắt thấy nam nhân muốn đi, thiếu nữ kiềm chế không được mà bật thốt: "Anh trai, ta chờ ngươi." "Không cần chờ ta." Hai câu này dường như phát ra cùng lúc, thân thể thiếu nữ cứng đờ, đầu vẫn gục xuống, cố gắng che dấu tiếng khóc, thấp giọng trả lời.

Cho đến khi bóng lưng hắn biến mất ở ngoài cửa, ánh mắt quyến luyến, khát vọng mới thu về. Sau vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, đoàn thị nữ nối đuôi nhau đi vào. Trong không khí hương vị dâm mỹ thơm ngọt vẫn còn, trên giường chăn gối hỗn loạn cũng chứng tỏ rõ ràng chuyện gì vừa

mới xảy ra trong gian phòng này. Nhưng chúng thị nữ đối với cảnh tượng này lại coi như không thấy, tập mãi thành thói quen ôn nhu nói: "Nữ hoàng, nước tắm đã chuẩn bị xong."

#

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, Diệp Huyên mới có thời gian suy xét những chuyện mới xảy. Vừa xuyên không liền phát hiện bản thân đang cùng một nam nhân xa lạ lăn lộn trên giường, cho dù Diệp Huyên đối với việc hệ thống không có chút tiết tháo đoán trước được vài điều, nhưng đến cùng vẫn là bị dọa sợ không nhẹ. Cũng may sau khi xuyên không tình cảm mà thí sinh sinh ở thế giới trước bị hệ thống tiến hành cách ly, xử lý, cho nên đối với việc một giây trước còn thè non hẹn biển với sư phụ, giây tiếp theo liền cùng nam nhân khác ba ba ba Diệp Huyên cũng không có quá nhiều cảm giác không thoải mái. Nhưng có một điều khiến nàng cảm thấy không khỏe là, nam nhân cùng nàng ba ba kia lại chính là anh trai ruột của khối thân thể này.

Tình huống lần trước mang theo chút cảm giác cấm kị, nhưng lần này là loạn luân thực sự. Diệp Huyên chỉ có thể tự an ủi bản thân, dù sao khối thân thể này cũng không phải là của mình. Rất rõ ràng, mục tiêu công lược lần này chính là nam nhân cặn bã lạnh như băng lúc nãy, Cesare Gattuso. Thân thể mà Diệp Huyên xuyên không vào chính là em gái cùng mẹ khác cha của Cesare tên là Margaret. Cũng không biết có phải là hệ thống cố ý đặt ra, tên tiếng anh của Diệp Huyên cũng là Margaret. Mẹ của hai người chính là nữ hoàng Olivia- nữ hoàng trước đây của đế quốc Phỉ Lãnh Thúy. Olivia vì bệnh mà qua đời vào năm ba mươi lăm tuổi lúc còn thượng vị, chỉ để lại con gái duy nhất là Margaret năm đó mới mười sáu tuổi, mà cha của nàng là thân vương đã qua đời từ khi nàng mới năm tuổi.

Tuổi còn trẻ đã bước lên ngai vàng, nàng trở thành nữ hoàng trẻ tuổi nhất trên đại lục. Bản thân là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, Diệp Huyên cảm thấy nữ hoàng là cái gì a, thiệt tình làm không được a. Cũng may bên

người Margaret còn có Cesare, công tước xứ Valentino Cesare bây giờ chỉ hai mươi ba tuổi, lại sớm trở thành quý tộc hàng đầu trong đế quốc. Hắn không chỉ có được vùng đất phong lớn nhất mà còn là người có thực quyền lớn nhất bên người nữ hoàng. Trong tay cầm binh phù, nắm giữ quyền lực to lớn, ngay cả đương nhiệm Giáo hoàng Gary đời này cũng là con rối do Cesare dựng lên.

Người người đều bàn tán sau lưng rằng Phỉ Lãnh Thúy chỉ sợ đã không còn là của họ Ace, mà là của họ Gattuso. Nữ hoàng Margaret đối với chuyện này biết rất rõ ràng, nhưng nàng không muốn thay đổi hiện trạng như lúc này một chút nào. Nguyên nhân nàng không muốn là vì, chuyện phong lưu của nữ hoàng trẻ tuổi cùng nam nhân nắm trong tay trọng quyền đã sớm trở thành chuyện người người đều biết, từ quý tộc cho đến bình dân, xưa nay trong hoàng gia không thiếu những loại hương diễm bí văn như thế này. Chuyện phát sinh trên người hai anh em này càng khiến cho người ta bàn tán say sưa. Chỉ có điều không ai đoán được rằng lời đồn đãi nữ hoàng loạn luân này lại là sự thật.

Margaret yêu sâu sắc người anh trai khác cha này, thậm chí cam tâm tình nguyện vì hắn mà dâng lên mọi thứ. Ngay cả việc đem binh quyền giao cho Cesare cũng không chút do dự. Thiếu nữ từ yêu say đắm biến thành khát vọng điên cuồng, năm nàng mười lăm tuổi đã câu dẫn Cesare, đem anh trai ruột thịt của mình lừa lên giường. sự tình phát sinh sau này lại khiến Margaret đau thấu tâm, Cesare giữ lấy thân thể của nàng, nhưng đối xử với nàng càng tệ hơn. Bất luận nàng dâng lên cho hắn thứ gì, tài phú, địa vị... nàng thậm chí còn chủ động dâng mỹ nhân cho hắn, nhưng Cesare thì ngay cả một nụ cười lạnh lẽo cũng keo kiệt không cho nàng.

Diệp Huyên thở dài, xem bảng chỉ số mà hệ thống cung cấp. Bởi vì Margaret cùng Cesare đã xảy ra quan hệ nên đã có một chút chỉ số tình dục. Nhưng cái khó là chỉ số tình cảm, dựa theo thái độ của Cesare, muốn nam nhân này yêu nàng quả thật còn khó hơn lên trời. Khác với sư phụ thanh

lãnh, cấm dục, Trương Diễn tuy rằng đối vời tiều đồ đệ lúc đầu không có tình yêu nam nữ, nhưng vẫn thật tâm yêu thương nàng. Trái lại thì tình cảm của Cesare đối với am gái mình rất phức tạp.

Nam nhân này lãnh khốc lại tàn nhẫn, đối với địch nhân cùng đối với bản thân đều như thế. Hắn có lẽ vĩnh viễn sẽ không yêu bất kỳ ai, ngay cả cha ruột của hắn, đều chết dưới âm mưu của hắn. đối với hắn chỉ có quyền lực giống như rượu đỏ trong ly, thuần hương mê người, khiến người tay say mê. Chỉ đơn thuần cùng Cesare lên giường sẽ có được tâm hắn? Diệp Huyên nhắm mắt lại, thậm chí có thể tưởng tượng được biểu cảm của Cesare khi nghe được chuyện cười này, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười mìa mai, lạnh như băng, "Lily thân ái, kiếp sau, người có thể có được."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2

"Thân ái, ngươi mặc cái vày này thật sự rất đẹp." Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyên chải ra sau đầu, chúng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lơn nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tó xoăn như hải tóc xõa tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mị hoặc. "Viên minh châu đẹp nhất Phỉ Lãnh Thúy." Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quỳ một chân trước mặt nàng, "Ta có thể có vinh hạnh cùng ngươi nhảy một khúc hay không? Diệp Huyên nhịn không được mà bật cười, "Annie, ngươi cũng thật thú vị." Annie ra hiệu để chúng thị nữ tới nhấc làn váy Diệp Huyên: "Thân ái Lily, ta vẫn là nên đưa ngươi tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hắn nhất định rất muốn gặp ngươi." Thần sắc Diệp Huyên khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: "Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi."

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm

và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Lý Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á lý Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mối hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyên thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyên hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung khổng lồ, đèn đuố đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ túm năm tụm ba nói chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lầu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngắng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Hoàng gia phương Tây. Lãnh khốc ca ca-

"Thân ái, ngươi mặc cái vày này thật sự rất đẹp." Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyên chải ra sau đầu, chúng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lơn nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tó xoăn như hải tóc xõa tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chồng lên

nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mị hoặc. "Viên minh châu đẹp nhất Phỉ Lãnh Thúy." Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quỳ một chân trước mặt nàng, "Ta có thể có vinh hạnh cùng ngươi nhảy một khúc hay không? Diệp Huyên nhịn không được mà bật cười, "Annie, ngươi cũng thật thú vị." Annie ra hiệu để chúng thị nữ tới nhấc làn váy Diệp Huyên: "Thân ái Lily, ta vẫn là nên đưa ngươi tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hắn nhất định rất muốn gặp ngươi." Thần sắc Diệp Huyên khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: "Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi."

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Lý Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á lý Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mối hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyên thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyên hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung khổng lồ, đèn đuố đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ túm năm tụm ba nói

chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lầu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngắng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Trong số đó nổi bật nhất là vị tiểu thư tóc vàng, nàng so với những nữ quan khác không chỉ đẹp hơn một phần. "Rey thấy được không?" người thanh niên lấy khuỷu tay huých vào người bạn bên cạnh, "Đó là con gái của hầu tước Nederland, là bạn tốt nhất của nữ hoàng." Hắn ái muội hướng đồng bạn nháy mắt, "Đợi đến khi người cùng nữ hoàng thành hôn, là có thể thuận lý thành chương đem nàng kéo lên giường." việc này ở trong giới quý tộc đã thành truyền thống, vợ chồng đều có quyền tự do có tình nhân bên ngoài, mà thường thường là bạn của vợ hoặc chồng mình.

"Candace." Nam nhân nhíu mày, thanh âm của hắn nhẹ nhàng, êm tai, "Không nên nói về tiểu thư West như vậy, lại càng không nên nghị luận về nữ hoàng như vậy, điều này là không tôn trọng hai vị nữ sĩ." Có vị tiểu thư đi ngang qua tình cờ nghe được lời nói của hắn, tò mò quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nam tử cao lớn có mái tóc vàng kim, dưới ánh nến, đường nét trên khuôn mặt hắn tựa như được điêu khắc từ cẩm thạch, tuấn mỹ đến độ làm người ta hít thở không thông. "Đó là Rey vương tử..." Nàng ta thì thào nói nhỏ, nữ hoàng đúng là may mắn, có vị hôn phu hoàn mỹ như vậy.

Rey thấy Candace không nói thêm gì nữa, nhịn không được đem ánh mắt hướng về phía sau chúng nữ quan. Thân ảnh mà hắn tâm tâm niệm vẫn chưa xuất hiện, cho dù phía trước có vị tiểu thư xinh đẹp nhất hắn cũng không muốn nhìn lâu dù chỉ một lát. Có lẽ các vị thần đã nghe thấy tâm nguyện của hắn, ngay tại lúc Annie đi xuống cầu thang, một góc váy màu ngà cuối cùng cũng xuất hiện. "Trời ạ, nàng thật xinh đẹp..." "Nữ hoàng vẫn trước chói mắt như trước."

Cho dù đã nhìn qua vô số lần, khi thiếu nữ tóc đen ấy bước đến, mọi người vẫn là không kìm được lòng mà ngừng hết thảy động tác. Bọn họ không nhịn được kinh hô ra tiếng, nhìn thiếu nữ như một chú thiên nga tao nhã đi tới. Rey đã hoàn toàn ngây dại, lần trước gặp mặt vị hôn thê nàng chỉ mới mười lăm tuổi, trên người toát lên vẻ ngây thơ, hồn nhiên. Còn nàng của hiện giờ, đã hoàn toàn trưởng thành, như một đóa hoa đã nở rộ-một đóa hoa mê hoặc lòng nhất đại lục.

Hắn si ngốc nhìn theo thân ảnh kia, chỉ thấy thiếu nữ dừng lại nơi chỗ rẽ chân cầu thang. Nàng nhìn quanh toàn trường một lượt, không một nam nhân nào khi ánh mắt của nàng lướt qua mặt mình mà trong lòng không điên cuồng hô "Nàng nhìn ta sao?" quả nhiên, nam nhân kia vẫn chưa tới. Diệp Huyên nhịn không được lại thở dài trong lòng, từ khi bắt đầu nhiệm vụ cho đến nay, nàng đã thở dài không biết bao nhiêu lần. nguyên nhân rất đơn giản, Cesare thật sự quá khó để đẩy ngã.

Thực ra nhiệm vụ trở nên khó khăn như vậy, phần lớn nguyên nhân là trách nhiệm của nguyên chủ. Đối với Cesare mà nói, Margaret là muội muội duy nhất, cũng là người thân duy nhất của hắn trên đời này. Margaret có ý nghĩa quan trọng với Cesare, đáng tiếc nguyên chủ lại không lợi dụng điểm này, ngược lại đem Cesare đẩy xa ra. Nhưng mà điều này cũng thật bình thường, Margaret yêu Cesare, là tình yêu giữa nam nữ. nàng không muốn thừa nhận Cesare là anh trai mình, dù sao việc loạn luân như thế này người bình thường đều có cảm giác tội lỗi.

Nhưng Cesare lại khác, hắn đối với Margaret có vài phần tôn trọng là vì nàng là em gái của hắn. Diệp Huyên rất dễ dàng đoán được điểm này, nam nhân biến thái này yêu cầu Margaret ở trên giường phải cọi hắn là anh trai, Margaret lại vô cùng miễn cưỡng. ở trước mặt người khác nàng chỉ gọi tên Cesare, chứng tỏ nàng trăm phương nghìn kế muốn lảng tránh quan hệ huyết thống giữa mình cùng người yêu. Sau khi Diệp Huyên xuyên không đến, đã nghĩ cách để vãn hồi lại mọi chuyện. nhưng tính cách Cesare quá

mức lãnh đạm, thêm vào đó sự vụ trong hoàng cung quá nhiều, ngoại trừ lần đó vừa xuyên không đến đã ba ba, thì trong suốt ba ngày này, Diệp Huyên cùng Cesare không có mấy lần gặp mặt.

Vũ hội đêm nay nàng cũng mới hắn đến, nhưng Cesare cũng đúng như Margaret dự liệu, không có tới. Mục tiêu lớn nhất không có ở đây, Diệp Huyên liền cảm thấy ủ rũ. Nàng không yên lòng cùng

một đám quý tộc hàn huyên một phen, nhấc làn váy, muốn chuẩn bị khiêu vũ mở màn. "Nữ hoàng, ta có thể có vinh hạnh mời ngài cùng nhảy không/" Diệp Huyên hơi nghiêng đầu, nam nhân tóc vàng khom nửa người, ôn nhu nhìn bản thân. Nàng cấp tốc lục lại trí nhớ, vị nam tử tuấn mỹ trước mắt này hình như là vị hôn phu của thân thể này? Trước mặt mọi người, không thể không cho hắn mặt mũi, Diệp Huyên chỉ có thể nhếch môi: "Đây cũng là vinh hạnh của ta."

Tươi cười trên mặt Rey càng thêm xán lạn, hắn khẩn trương nắm lấy tay Diệp Huyên, dẫn nàng vào sàn nhảy. Tiếng nahcj du dương chậm rãi vang lên, một đôi nam nữ dắt tay nhau đi vào sàn nhảy, trở thành cặp đôi chói mắt nhất ở đây. Khi Cesare đi vào phòng thì thấy ngay một màn cảnh đẹp ý vui này. Eo nhỏ thiếu bị nam nhân nắm trong tay, theo góc độ Cesare nhìn sang, nàng dường như đang nép vào trong lòng người kia. Lúc này, âm nhạc kết thúc. Diệp Huyên liếc mắt đảo qua liền thấy bóng dáng nam nhân kia. Nàng vội vã buông tay Rey, tao nhã hướng Rey vuốt nhẹ cằm, liền chạy về phía Cesare.

"Anh trai." Con ngươi thiếu nữ tràn ngập vui mừng, "Ta nghĩ ngươi sẽ không đến." Cesare nghe thấy xưng hô này mà giật mình, hắn không chút để ý cởi bao tay: "Huấn luyện trong quân doanh vừa kết thúc." Trên người hắn vẫn còn mặc quân trang màu đen, so với vô số quần áo hoa lệ nơi này có chút thua kém. Nhưng vào lúc hắn bước vào điện, lập tức khiến mọi người theo bản năng mà im lặng. Diệp Huyên lại giống như không thấy phản ứng của mọi người, mở to hai mắt nhìn hắn: "Anh trai con chưa kịp

nghỉ ngơi sao?" nàng vừa cao hứng vừa lo lắng, mím môi giống con thỏ nhỏ, "Anh trai, người có mệt không?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần nhiên xinh đẹp, trần ngập vẻ thân thiết cùng ngọt ngào, khiến Cesare không thể bỏ qua. Margaret chưa từng ở trước mặt người khác trắng trợn biểu hiện tình cảm của bản thân như thế, Cesare không phải là đồ ngốc, mà ngược lại hắn rất thông minh. Hắn biết Margaret chán ghét quan hệ huyết thống của hai người, nàng xấu hổ đối mặt với chuyện này, bởi vì làm như vậy, sẽ không có cảm giác cấm kỵ tội lỗi.

Nhưng ta sẽ không cho được như ý nguyện, Cesare cười lạnh nghĩ. Margaret càng thương hắn, hắn càng muốn đem nàng đẩy ra xa. Thế nhưng tối hôm nay, Margaret lại rất khác thường. Cesare nhất thời có chút ngây ngẩn cả người, cho đến khi Diệp Huyên kéo cổ tay hắn, động tác mang chút trẻ con, nhưng một cái lông chim quét qua ngực hắn. "Nữ hoàng." Hắn nghe được một giọng nam trong sáng, Cesare ánh mắt trầm xuống, đối với việc Rey đang đi tới bên này, hắn đưa tay đặt trên đỉnh đầu nàng, có chút vô cùng thân thiết xoa đầu nàng: "Ta không thấy mệt."

Diệp Huyên thụ sủng nhược kinh trong giây lát, lòng tràn đầy vui mừng làm hai má nàng đỏ ửng lên. Hạ thân nổi lên một cỗ lửa nóng, Cesare bỗng nhiên vươn tay, cầm tay thiếu nữ: "Còn nhớ rõ chuyện ba ngày trước không? Ngươi nói chờ đến lúc ta rảnh, muốn đem chuyện đó hoàn thành." Chuyện gì? Diệp Huyên theo bản năng muốn mở miệng hỏi lại, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên má nóng bừng, thấp giọng đáp: "Vâng, anh trai nghĩ đi ngay bây giờ... đi luôn sao?" "Đương nhiên."

Đến khi Rey đi tới đứng trước mặt Diệp Huyên, lại thấy nàng chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt giấu không được sự thất vọng: "Nữ hoàng, ngài muốn rời đi sao?" Diệp Huyên hơi hơi vuốt cằm: "Ta có chút không thoải mái,

vũ hội đêm này là vì ngài mà chuẩn bị, đáng tiếc ta không thể bồi ngài. Những tiểu thư xinh đẹp nhất Phỉ Lãnh Thúy đều ở đây, kỹ năng khiêu vũ đều rất tốt, hi vọng đêm nay ngài có thể chơi vui vẻ."

Nhưng người xinh đẹp nhất nơi này là ngài a, hơn nữa ngài là vị hôn thê của ta, ta làm sao có thể vui vẻ khiêu vũ cùng người khác. Rey muốn thổ lộ tình cảm của bản thân, nhưng Diệp Huyên đã xoay người rời đi, theo nam nhân mặc quân trang màu đen kia âm thầm rời đi. Hắn lưu luyến nhìn chằm chằm bóng lưng xinh đẹp kia, cho đến khi không thấy nữa, mới buồn bã thất vọng thu hồi ánh mắt. "Hắn yêu ngươi, Lily." Cesare thấp giọng cười cười. "Nhưng ta không yêu hắn." Diệp Huyên quệt quệt miệng. bước chân của Cesare đột ngột dừng lại: "Hắn là vị hôn phu của ngươi."

Diệp Huyên đi sau lưng hắn, bất ngờ không kịp phòng bị, đâm sầm vào vòng tay ấm áp của hắn. Cesare xoa gương mặt nàng, ôn nhu nói: "Các ngươi có hôn ước, ngươi phải gả cho hắn." không hiểu sao Diệp Huyên cảm thấy có một cỗ nguy hiểm đang ập đến, nàng thốt lên: "Ta không muốn gả cho hắn, ta..." nàng nhìn vào đôi mắt sâu thắm của Cesare, đột nhiên ôm lấy thắt lưng hắn, "Ta thầm nghĩ được... gả cho người, anh trai." Hạ thân dường như sắp nổ mạnh, một tay Cesare nắm lấy vai Diệp Huyên, hung hằng đè nàng lên tường: "Ngươi muốn gả cho ai?" âm thanh của hắn lạnh lùng.

Trên hành lang không một bóng người, ánh nến yếu ớt ảm đạm, trong bóng tối, Diệp Huyên dường như thấy được một đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nàng nhịn không được cắn môi, cuối cùng rõ ràng, kiên định nói: "Anh trai, ta muốn gả cho người." Nụ hôn kích động như mưa trút xuống, Cesare hung mãnh, thô lỗ cắn môi nàng, đầu lưới không chút khách khí cạy mở miệng nàng, tiến quân thần tốc. Hắn tùy ý ở trong khoang miệng ướt át tung hoành, một đường liếm từ vòm họng Diệp Huyên, răng nanh, rồi cuốn lấy cái lưỡi đinh hương mà mút điên cuồng. Diệp Huyên cảm thấy nam nhân trức mắt tựa một con sói độc ác, hắn vừa cắn vừa mút,

khiến môi nàng như sắp chảy máu. "Gả cho ta?" Cesare thở dốc cười lạnh, "Lily, ngươi đang mộng tưởng hão huyền sao?"

Hắn ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyên, hung hăng cắn một ngụm: "Ngươi sớm hay muộn cũng sẽ nằm dưới thân nam nhân kia mà rên rỉ, không, có lẽ không chỉ một người nam nhân đi? Dù sao thì năm mười lăm tuổi người đã biết kê đơn anh trai ruột thịt của mình, người chính là một cái dâm phụ!" Diệp Huyên đau đến mức lệ rời đầy mặt, "Không phải..." nàng nức nở, cũng không biết là vì đau đớn, hay là vì thương tâm, nước mắt chuối trân châu đứt dây không ngừng thi nhau rời xuống, rời ở trên môi Cesare, "Ta chỉ cần người, anh trai..."

Nàng gọi một tiếng tiếp một tiếng, dường như có thứ gì đang nắm chặt cổ họng Cesare. Nam nhân bỗng nhiên phát cuồng, xoẹt một tiếng xé bỏ váy nàng, đem dục vọng đang chờ phát động của bản thân đâm vào giữa hai chân Diệp Huyên. "Không cần!" Diệp Huyên kinh hoàng hô lên. Càng khiến nàng bất lực hơn nữa là thế giới phương Tây này không có quần lót, bàn tay Cesare dọc theo đùi nàng liền dễ dàng chạm đến hai phiến cánh hoa mềm mại, ngây ngấy, hắn không chút do dự đè xuống: "Không cần?" nụ cười bên môi tràn ngập mỉa mai, "Ngươi vừa mới nói dối ta?"

"Không, không phải..." động tác nam nhân vô cùng thô lỗ, Diệp Huyên cảm thấy hoa huyệt vừa đau vừa xót, nàng hít một ngụm khí lạnh, ngón tay thon dài đang để chỗ hoa huyệt mềm mại bắt đầu hung hăng đâm vào. "Không cần ở nơi này." Diệp Huyên lung tung bắt lấy tay Cesare, giọng nàng mang theo tiếng khóc nức nở, khẩn cầu nói: "sẽ bị người khác nhìn thấy, anh trai." "Bị người khác nhìn thấy không phải là rất tốt?" thanh âm nam nhân tàn khốc lạnh như băng, "Như vậy bọn họ đều biết người là cái tiểu dâm phụ câu dẫu anh trai ruột."

Có lẽ những từ ngữ hạ lưu này kích thích Diệp Huyên, trong hoa huyệt mật nước giàn giụa đột nhiên trào ra một cỗ dâm dịch khiến bàn tay Cesare ướt sũng. "A…" Cesare dùng môi lướt qua bên tai thiếu nữ, nhẹ giọng nói:

"ƯỚt như vậy... có phải hay không chỉ cần nam nhân khiêu khích người, người sẽ ẩm ướt như thế?" "Không phải..." Diệp Huyên không kìm được mà bật khóc, nàng bắt lấy vạt áo Cesare như cọng cỏ cứu mạng, hoảng loạn nói, "Không phải, không phải như thế... chỉ có anh trai sờ ta, ta mới có thể ướt như thế." Từ trong yết hầu Cesare phát ra một tiếng gầm nhẹ, lửa nóng nơi hạ thân tăng vọt hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đem côn thịt cơ hồ muốn nổ mạnh lấy ra, hung hăng đâm vào.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3

Căn dương vật nóng bỏng vừa mới cắm vào, Diệp Huyên co rút run rẩy. Nàng nắm chặt vạt áo Cesare, nước mắt hòa cùng chỉ bạc nơi khóe miệng cùng nhau rơi xuống: "Anh trai, không cần, a... Quá sâu, đâm vào bên trong rồi..." Cesare ồ ồ thở dốc bên vành tai nàng: "Không cần? Vậy ngươi còn mút nhanh như vậy." Trong hoa huyệt ướt át, tựa hồ có hàng trăm cái miệng nhỏ nhắn điên cuồng mút lấy côn thịt Cesare, khiến hắn nửa bước cũng khó đi. bàn tay hắn nắm lấy mông Diệp Huyên, một bên vuốt ve, một bên dùng sức nắm lấy đùi nàng mở rộng ra.

"Ân..." nam nhân thét lớn một tiếng, thừa dịp hoa huyệt thoáng thả lỏng một chút, không chút do dự đâm vào tận cùng, cắm vào nơi sâu nhất trong hoa huyệt. Hạ thân hai người kết hợp với nhau không chút khe hở, âm hộ trắng noãn không một sợi lông của thiếu nữ hung hăng đánh lên háng hắn, hai túi thịt sẫm màu ba một tiếng đánh lên hoa môi Diệp Huyên,dâm thủy bắn ra tung tóe khiến làn váy Diệp Huyên thấm ướt cả một mảng lớn. "A, nóng quá... quá sâu, anh trai van cầu ngươi, quá sâu..." Diệp Huyên cảm thấy cơ thể mình sắp bị xét tan thành hai mảnh, côn thịt như một bàn ủi nóng bỏng, đem nơi vô cùng non mềm giữa hai chân nàng hòa tan. Xâm nhập quá sâu khiến nàng nói không nên lời, chỉ có thể theo động tác cấp tốc trừu sáp của Cesare nhỏ giọng rên rỉ.

Trong hành lang yên tĩnh không tiếng động, ánh nến mờ mạt chiếu lên thân hình hai người tạo nên chiếc bóng không ngừng lay động trên tường. thân hình cao lớn của nam nhân đem thiếu nữ hoàn toàn che khuất, chỉ thấy một đôi chân khéo léo trắng noãn, từ trong tầng tầng lớp lớp lộ ra, cuốn lấy hông nam nhân. Đôi chân một lúc duỗi thẳng, một lúc lại vì quá mức vui vẻ mà cuộn lại. Tần suất trừu sáp cảu Cesare thực sự quá nhanh, đầu óc Diệp Huyên trống rỗng, chỉ biết thở dốc không ngừng theo từng lần va chạm mạnh mẽ của hắn. đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, chỉ bạc không khống chế được mà chảy xuống. da thịt trắng tuyết nơi cổ áo một mảng nước sáng loáng, có nước bọt của nàng cũng có mồ hôi của Cesare.

Quần áo hoa mỹ đã sớm nhăn thành một nhúm, dâm thủy theo làn váy thêu ren chảy xuống, từng giọt tí tách rơi trên mặt đất tạo thành một bãi dâm thủy nho nhỏ. Cesare cảm thấy quần áo phiền phức, vướng víu duỗi tay đến cổ Diệp Huyên, xoẹt một tiếng xé rách thân váy. Diệp Huyên vội vàng bắt lấy tay hắn: "Anh trai, đừng..." khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, "Nếu xé, ta, ta làm thế nào về tẩm cung." "A..." Cesare khẽ cười một tiếng, ở bên tai nàng liếm liếm, "Có phải anh trai làm ngươi chưa đủ mạnh, khiến ngươi còn nghĩ trở về?" vừa dứt lời, hắn liền tăng nhanh tốc độ cuồng sáp mạnh mẽ.

"A!" Diệp Huyên kinh nhịn được mà kinh hô, dưới sự hung bạo của Cesare, cả người nàng cơ hồ nảy lên. Mở ra rồi kép lại, hai phiến cánh hoa non mềm bị côn thịt không ngừng lôi kéo. Nộn thịt trong tiểu huyệt gắt gao mút lấy côn thịt, lại bị côn thịt đè ép co rúm lại. "Tiểu dâm oa." Cesare mút vành tai Diệp Huyên, "Tiểu huyệt cắn nhanh như vậy, có thích anh trai sáp người như vậy, ân?" bàn tay hắn chạm lên cánh hoa Diệp Huyên, một bên vuốt ve, một bên tìm kiếm tiểu hoa châu sưng đỏ, tàn nhẫn nhéo lên. "A! Không cần, không cần, anh trai!" Diệp Huyên hoảng hốt bắt lấy tay Cesare, lại bị nam nhân nắm ngược lại cổ tay, chỉ có thể vô lực lụi xở trong lòng Cesare.

Quá nhiều khoái cảm khiến nàng không thể hô hấp, Cesare lại như ác ma ở bên tai nàng thấp giọng lặp lại: "Có thích hay không? Anh trai sáp người rất sướng đi." Hắn bỗng nhiên hạ giọng, bạo ngược lạnh lùng nói, "Nói mau! Có phải hay không mỗi ngày đều muốn thịt heo bổng của anh trai, tiểu huyệt chảy nhiều nước như vậy..." ngòn tay thon dài vuốt ve nơi hoa huyệt thiếu nữ, phốc kỷ phốc kỷ, tiếng nước vang vọng khắp hành lang, "Tiểu dâm phụ, chỉ cần nhìn thấy nam nhân liền phát lãng, tiểu dâm phụ!"

"Ta muốn thịt heo bổng của anh trai... muốn anh trai làm ta, hung hăng làm ta... sáp nát tiểu huyệt của ta." Diệp Huyên đã không còn ý thức được bản thân đang nói cái gì, nàng chỉ biết theo ý Cesare mà thốt ra dâm ngữ, toàn bộ tinh thần đều tập trung nơi căn côn thịt trừu sáp không ngừng nghỉ, muốn hắn thao nát bản thân, muốn hắn đâm mở hoa tâm bản thân, đem bản thân đưa đến cao trào vui vẻ nhất. "A! Đến, muốn tiết!" hia huyệt kịch liệt run rẩy, quy đầu cực đại đâm mở Diệp Huyên miệng tử cung, đem tinh dịch nóng rực phun lên vách thịt trong tử cung. Một trận lạ một trận liêng tục không ngừng phun vào, hoa tâm Diệp Huyên cũng tiết ra một cỗ lớn hoa dịch. Tầm mắt nàng trở nên mơ hồ, khi tinh dịch phun vào thân thể vô thức run rẩy, giống như một bãi xuân thủy, sa vào trong khoái cảm thật lâu không tự thoát ra được.

Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện Cesare đang ôm mình đi tới phía trước. Diệp Huyên giật nảy mình: "Anh trai, ngươi muốn đi đâu?!" Cesare cười một cách ý vị thâm thường: "Ngươi không phải là nói muốn về tẩm cùng sao, Lily, anh trai đưa ngươi trở về." Diệp Huyên xém chút ngất xỉu, nàng nói về cung, là sửa sang lại quần áo chỉnh tề rồi về tẩm cung, nhưng phải như bây giờ, trong tiểu huyệt còn côn thịt nam nhân bán nhuyễn đang cắm vào, một bước đi lại đâm vào một chút, còn có hốn hợp bạch trọc cùng hoa dịch theo giữa hai chân chảy xuống. quần áo nhăm nhúm vén lên tận hông, hai chân vô lực vắt lên bên hông nam nhân. Trên bộ ngực trắng như tuyết toàn là dấu hôn đỏ sậm, đôi môi sưng đỏ, gò má ửng hồng, vừa nhìn thấy liền biết vừa bị nam nhân hung hăng yêu thương

qua. Nếu thật sự bị Cesare cứ như vậy mà ôm về tẩm cung, vậy bản thân còn có mặt mũi nào mà làm người?

Diệp Huyên hốt hoảng, kinh sợ, nhưng nàng biết tính tình của Cesare, lcus này tuyệt đối không thể nói thắng ra bản thân không muốn bị hắn cứ như vậy ôm về. Nàng chỉ có thể đáng thương hề hề cầm lấy vạt áo Cesare, âm thanh nức nở còn mang theo dư vị sau cao trào:"Ta không cần, anh trai... Ta không muốn bị nam nhân khác nhìn thấy." Trong nháy mắt sắc mặt Cesare trở nên ảm đạm, ngay tại lúc Diệp Huyên run sợ cho rằng hắn sắp nổi giận, hắn lại vươn tay sờ gò má Diệp Huyên: "Được rồi, anh trai sẽ che khuất người."

Diệp Huyên còn chưa hiểu rõ ý tứ Cesare, trước mặt liền tối sầm. Áo choàng rộng rãi đem cả người nàng che dấu kỹ càng, Diệp Huyên rúc vào trong lòng nam nhân, diện mạo đều bị che khuất, chỉ còn cặp chân còn lộ bên ngoài, người sáng suốt nhìn thấy liền có thể minh bạch Cesare đang làm gì, lại nhìn không thấy nữ nhân trong lòng hắn. cứ như vậy ôm Diệp Huyên, Cesare bước chân vững vàng xuyên qua hành lang, đi vào vườn hoa. Tuy rằng bây giờ đã khuya, nhưng dạ tiệc trong cung còn chưa kết thúc, trong vườn hoa thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba nhóm người qua lại.

Diệp Huyên giống con thỏ nhỏ bị kinh sợ rúc vào trong ngực Cesare, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nàng nghe được tiếng nói chuyện nho nhỏ, dường như có nhóm người sắp đi tới đây! Quá khẩn trương, tiểu huyệt Diệp Huyên đột nhiên co rút, khiến côn thịt Cesare trướng lớn một vòng, thẳng tắp cứng rắn đứng lên. "Tê..." Cesare vỗ lên mông Diệp Huyên, "Không muốn khiến anh trai ở đây làm người, liền ngoạn ngoãn thả lỏng một chút."

"Ta, ta..." Diệp Huyên gấp đến độ nước mắt sắp trào ra, đây đâu phải chuyện mà nàng cứ muốn thả lỏng là thả lỏng được. Chưa bao giờ trước mặt người khác làm loại chuyện này, Diệp Huyên cần tự nhủ không cần khẩn trương, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới hấp càng chặt. Nàng cảm giác

được rõ ràng là côn thịt Cesare dần dần trướng lớn, so với vừa rồi còn ở trong hành lang còn lớn hơn. Trong đôi mắt xanh biếc của hắn, mạnh nước ngầm đang mãnh liệt cuộn trào. Hắn vươn ngón tay ra, ở trong miệng Diệp Huyên khuấy đảo. Trong bóng đêm, nam nhân lộ ra một cỗ nguy hiểm trí mạng khẽ nói: "Lily, côn thịt anh trai trướng đau, người nói nên làm cái gì bây giờ?"

"không cần, không cần." Diệp Huyên liều mạng lắc đầu, "Anh trai, chúng ta về tẩm cung không tốt sao? Van cầu ngươi, chỉ cần về tẩm cung, ngươi... ngươi muốn làm gì đều có thể." "Nếu ta đây muốn làm chết ngươi?" khóe môi Cesare gợi lên. Diệp Huyên kìm lòng không được co rúm lại một chút, đón lấy ánh mắt u ám của Cesare, nàng mê muội nỉ non: "Ta, ta nguyện ý bị anh trai làm chết..."

Cesare thở mạnh một hơi, hung hăng phát một cái lên tuyết đồn Diệp Huyên: "Tiểu dâm phụ, tiểu huyệt đã ngứa không chịu nổi nữa phải không." Diệp Huyên đột nhiên tỉnh táo lại, đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn. nàng thế nhưng nói ra loại lời nói này, trước khi xuyên không, nàng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ đâu. Nàng vội vã đem khuôn mặt chôn sâu vào ngực Cesare, không dám nhìn tới ánh mắt tràn ngập tình dục của nam nhân: "Ta mới không phải là tiểu dâm phụ, đều do anh trai... đều do anh trai dụ dỗ ta." Nói đến nửa câu sau, giọng của nàng càng ngày càng nhỏ. Nhìn thấy cô gái trong lòng bày ra bộ dạng trẻ con, trong lòng Cesare không khỏi mềm nhũn. Dục hỏa đang bốc cháy tạm thời giảm đi một chút, hắn ôm thiếu nữ càng chặt hơn, quyết định tạm thời buông tha nàng, chờ trở về tẩm cung sau đó mới thật tốt uy no cái miệng nhỏ nhắn kia. "Di, công tước đại nhân?" thanh âm quen thuộc bỗng vang lên, Diệp Huyên cả người cứng đờ, Annie?

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4

"Di, công tước đại nhân?" nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong hoa viên, Annie không tự chủ được mà đi tới. Ánh trăng rơi xuống vừa vặn trên khuôn mặt nam nhân, còn một nửa khuôn mặt hắn khuất trong bóng đen, vẻ tuấn mỹ nhuốm thêm chút tà khí. "Sao ngài lại ở trong này?" thiếu nữ tốc vàng tiến lên một bước, bỗng nhiên thấy được Cesare đang ôm một nữ nhân trong lòng. Tuy rằng bị áo choàng bao phủ kín kẽ, nhưng Annie vẫn nhìn ra được, đó là một nữ nhân nhỏ nhắn. cánh tay phải của Cesare vắt ngang bên hông nàng, đem cả người nàng tựa vào trong ngực mình. Xuyên qua ánh trăng mông lung, đôi chân nhỏ lộ ra càng thêm đáng yêu. "Tiểu thư West." Cesare hơi vuốt cằm, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, âm cuối còn mang theo chút run rẩy. Annie có chút kỳ quái nhìn hắn, tại sao nàng lại cảm thấy thanh âm của công tước đại nhân có gì là lạ?

Annie tất nhiên là đoán không được, nam nhân trước mặt đang cố gắng đè nén tiếng hừ trong cổ họng, bởi vì côn thịt của hắn đang bị tiểu huyệt ướt át, nóng ẩm hàm chứa, nhuyên thịt trong tiểu huyệt tầng tầng lớp lớp giữ chặt lấy côn thịt, tựa như những cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút, muốn đè ép côn thịt bắn ra tinh dịch đậm đặc. Tiểu hỗn đản! Cesare nghiến răng nghiến lợi mà nghĩ, chờ trở lại tẩm cung, bản thân nhất định phải giáo huấn thật tốt cái miệng nhỏ không nghe lời của em gái nhà mình. Diệp Huyên không ngừng kêu khổ trong lòng, không dám có chút động tác khác, cả người nàng cứng ngức dựa vào lòng Cesare, nếu Annie phát hiện nữ

nhân trong lòng Cesare là mình, vậy thì nàng liền xong đời. Lại cố tình Annie là người bạn tốt nhất kiêm nữ quan bên người Margaret, hai người sơm chiều ở chung, nàng vô cùng hiểu rõ Margaret.

Trong tình huống căng thắng như thế, hoa huyệt nhỏ hẹp càng thêm khít khao. Côn thịt nóng cắm trong dũng đạo nóng bỏng, mỗi khi Diệp Huyên vô thức co rút vách tường, lại nhẹ nhàng hấp chặt côn thịt thêm một chút. Nhuyễn thịt bên trong hoa huyệt không ngừng mấy máy, giữa hai chân thiếu nữ đã sớm là một mảng hỗn độn, dâm thủy tí tách rơi xuống không ngừng. "Công tước đại nhân, ngài ở trong này làm?" tuy rằng rất muốn biết nữ nhân trong lòng Cesare là ai, nhưng Annie vẫn duy trì thái độ dè dặt, khắc chế bản thân không nhìn vào bóng lưng kia. "Ân..." từ trong xoang mũi Cesare bỗng bật ra tiếng kêu đau đớn, hắn không thể nhịn được nữa, hung hăng vỗ lên mông Diệp Huyên, "tiểu dâm vật, hấp thật nhanh."

"Nha!" Annie kinh ngạc che miệng, khuôn mặt đỏ bừng thối lui vài bước. Đã bị phát hiện, Cesare cũng lười tiếp tục che dấu, hắn cười như không cười nhíu mày: "Như ngươi đã thấy, West tiểu thư." Hắn vỗ vỗ llen người nữ nhân trong lòng, "Tiểu tao hóa này bỗng nhiên phát lãng, lắc lắc thân thể cầu ta đâm nàng. Ta luôn luôn tôn trọng thỉnh cầu của các vị nữ sĩ, tự nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng." "Công tước đại nhân, ngài, ngài làm sao có thể..."

Annie đỏ mặt nói không nên lời, Cesare không chú ý đến nụ cười e thẹn trên mặt nàng. Tâm thần nam nhân đều bị tiểu tao hóa trong lòng hấp dẫn, đại khái là bị ngôn từ hạ lưu kích thích, thiếu nữ chảy ra càng nhiều dâm thủy, hoa tâm cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu. Diệp Huyên không kìm được mà vặn vẹo hai cái, bàn tay nhỏ bé bắt đầu dao động trên người Cesare, cách lớp tơ lụa, như có như không khảy nhẹ vài cái lên đầu vú hắn. "Lại phát lãng?" Cesare khẽ cười nói, ngay trước mặt Annie, cánh tay đang ôm lấy Diệp Huyên bắt đầu vuốt ve Diệp Huyên tuyết đồn, tầm mắt Annie

bị tấm áo choàng cản trở, bàn tay kia không tiếng động với vào dưới làn váy Diệp Huyên.

Đầu tiên, bàn tay kia kẹp lấy hoa môi thiếu nữ, sau khi niết vài cái liền bắt đầu kìm lấy tiểu hoa châu

giữa hoa môi đã sớm sưng đỏ. Diệp Huyên cắm chặt răng, liều mạng nhẫn nhịn tiếng rên rỉ. Nhưng Cesare cố tình lại thấy không đủ, kẹp chặt lấy tiểu hoa châu, vừa kéo vừa niết, còn dùng ngón tay búng lên. "A..." tiếng rên rỉ vừa thốt ra, Diệp Huyên lập tức cắn vào ngực Cesare, chỉ mong vừa rồi Annie không nhận ra âm thanh của nàng. Trong lòng vừa tức vừa hận, cái lưỡi cuốn lấy nút áo Cesare, mất không ít khí lực mới cởi ra được, nàng bắt đầu dùng sức mút cơ bắp trước ngực hắn.

Nhưng khi mút độ mạnh yếu không nắm giữ tốt, Cesare nàng thiếu nữ đang chôn đầu trước ngực mình, sau đó, âm thanh chậc chậc liền cang lên, vô cùng vang dội. "A..." Cesare thanh âm trầm thấp, "Xem ra tiểu tao hóa này chờ không kịp nữa rồi." Hắn ngắng đầu nhìn Annie, "West tiểu thư, thứ lỗi ta không thể ở lâu. Hoa huyệt của tiểu gia hỏa ngứa ngáy khó nhịn, ta phải trở về hung hăng thao nàng, khiến nàng học được cách làm một cô gái ngoan ngoãn." Vừa dứt lời, hai tay hắn nâng mông Diệp Huyên, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Lily, kẹp chặt thắt lưng anh trai." Thiếu nữ nhỏ giọng thì thầm: "Ta mới không cần." nhưng hai chân nàng vẫn vây quanh thắt lưng hẹp của nam nhân, căn côn thịt nóng bỏng kia cũng theo đó mà cắm càng sâu vào trong.

Hai người đều không có dư thừa tinh lực mà chú ý phản ứng của Annie, Cesare ôm em gái mình bước nhanh về tẩm cung, mỗi một bước đi, côn thịt ở trong tiểu huyệt lại trừu sáp một chút. Côn thịt nam nhâ vừa thô vừa dài, nhiều lần đỉnh đến khối nhuyễn thịt nơi hoa tâm. Diệp Huyên miệng ngậm đầu vú Cesare nhưng vẫn không ức chế được tiếng rên rỉ. Từ hoa viên đến tẩm cung chỉ khoảng vài trăm thước, vậy mà bọn họ lại đi hết 20 phút. Chờ đến khi trở lại tẩm cung, Diệp Huyên đã cao trào hai lần. trong nháy mắt

khi Cesare rút ra côn thịt, tiểu huyệt lại phun ra một cỗ dâm thủy. Thiếu nữ âm hộ dính đầy trọc dịch, dâm thủy lại theo hoa khẩu chảy xuống, đem thảm thiên nga thấm ướt một mảng lớn. "Tiểu dâm oa!" xoẹt một tiếng, Cesare rõ ràng, lưu loát xé rách váy trên người nàng. Trong mắt nam nhân tình dục đã nhuộm kín hừng hực cháy như hỏa diễm, dường như sẽ ngay lập tức dâng trào, đem Diệp Huyên đốt thành tro.

Hắn bắt lấy hai chân Diệp Huyên, đem thân thể non mềm của thiếu nữ nâng lên. Côn thịt dữ tợn đáng sợ dính đầy dâm thủy, Diệp Huyên duyên dáng gọi to một tiếng, huyệt khẩu nhỏ bé trong nháy mắt bị mở rộng ra, côn tịt cắm vào tận cùng, nặng nề đâm vào nơi hoa tâm. "A, anh trai... quá sâu, không cần... nơi đó bị đỉnh mở, nha!" Cesare động tác trừu sáp vừa nhanh lại vừa mạnh, cảm giác cao trào vẫn chưa đi qua, hoa huyệt đang ở thời điểm mẫn cảm nhất, Diệp Huyên cảm thấy hoa tâm bủn rủn vô cùng, miệng tử cung hắn ngoạn lệ đỉnh mở ra, "A!" nàng hét lên một tiếng, cả quy đầu đều đã đâm vào.

Cesare đưa tay đánh lên vú nàng một cái: "Nơi đó là nơi nào? Tiểu tao hóa, lúc trước không phải còn cầu anh trai giết chết ngươi, có phải hay không cao trào xong liền trở mặt?" hắn tiếp tục ba ba ba đánh lên vú nàng, trên nhũ thịt trắng nõn rất nhanh liền xuất hiện dấu hồng ngân dâm mỹ. Cesare càng hưng phấn, đem hai chân thiếu nữ mở lớn ra, đem côn thịt hung hăng đỉnh vào trong tử cung nàng. "A!... muốn hỏng rồi... Anh trai, muốn hỏng rồi!" Diệp Huyên khóc hô, liều mạng vặn vẹo thân thể, trước mắt nàng một màn trắng xóa, cảm thấy bản thân sẽ thực sự chết dưới thân Cesare, "Tha ta đi, anh trai, ta không dám phát lãng nữa..."

"Đã muộn." Nụ cười Cesare bạo ngược, tàn khốc, hắn nhéo trái dâu trước ngực thiếu nữ, theo tần suất trừu sáp mà nhu lộng, đem núm vú đỏ au kéo dài ra, "Tiểu dâm phụ nếu không phát lãng, làm sao có thể gọi là tiểu dâm phụ?" hắn nhẹ giọng cười nói: "Kỳ thực người rất thích phải không Lily, tiểu huyệt vừa nhuyễn vừa ẩm, lại hấp nhanh như vậy, có phải hay

không sáng sớm sẽ chờ anh trai tới thao nát ngươi." "Không có, ta không có..." Diệp Huyên phản bác theo bản năng, lại tiếp tục bị hắn nhéo chặt núm vú.

"Đến cùng là có hay không?" thanh âm Cesare lạnh băng nhuốm màu tình dục. "Có..." thiếu nữ khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng càng thêm điềm đạm, đáng yêu, làm cho người ta thầm nghĩ hung hăng chà đạp nàng, đem bụng nhỏ nàng làm trướng lên, phun vào tinh dịch đậm đặc, khiến nàng không còn khí lực giãy giụa. "Tao hóa, chỉ suốt ngày nghĩ đến câu dẫn anh trai, tao hóa!" Cesare cắn một ngụm lên hộ khẩu Diệp Huyên, "Ngươi câu dẫn anh trai là muốn làm cái gì, hửm?"

Ý thức Diệp Huyên đã hoàn toàn mơ hồ, khoái cảm kịch liệt xâm nhập hạ thân, nàng giống như một con cá mắc cạn không ngừng thở hổn hển, khóe miệng rớt ra chỉ bạc, đều bị Cesare nhanh chóng liếm không còn gì. "Ta muốn... ta câu dẫn anh trai sáp ta, ta thích thịt heo bổng của anh trai, muốn anh trai bắn cho ta... A, làm chết ta... làm nát tiểu huyệt của ta..." "Có phải hay không chỉ muốn anh trai sáp người." Cesare ồ ồ hít thở, hắn cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của thiếu nữ vừa liếm vừa mút, hai mắt gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tình dục, cái miệng sưng đỏ như hắn mong muốn phun ra dâm từ lãng ngữ.

"Chỉ muốn anh trai sáp ta, tiểu huyệt của ta chỉ cấp anh trai làm... A, anh trai, muốn tới..." Diệp Huyên bắt lấy tay Cesare, cả người kịch liệt lay động, dâm huyệt giữa hai chân mở lớn bị côn thịt nam nhân cắm vào, mã mắt nơi quy đầu buông lỏng, một cỗ tinh dịch nồng đậm phun vào trong tử cung nàng. Hai chân Diệp Huyên vô lực rũ xuống, tinh dịch nóng bỏng vẫn tiếp tục phun vào, thiếu nữ vô thức run rẩy, ngay cả khí lực để rên rỉ cũng không có.

Cảm giác cao trào qua đi, bị Cesare ôm đặt trên giường, đầu óc mơ hồ của nàng mới khôi phục được một chút tỉnh táo. Cố gắng chống đỡ ngồi dậy, chỉ thấy Cesare đang cởi quần áo đã dính đầy tinh dịch của hắn xuống.

"Anh trai." Diệp Huyên có chút dự cảm không rõ ràng, nàng kìm không được mà co rúm người lại, "Ngươi muốn đi tắm?" "Đương nhiên không phải." Cesare khó có dịp nở nụ cười mang theo chút ôn nhu, tựa như thợ săn đang nhìn con mồi của mình. Hắn toàn thân trần trụi bước lên giường, đem mấy lọn tóc dính trước trán Diệp Huyên vuốt ra sau tai. Hạ thân nam nhân, côn thịt vừa mới bắn tinh cũng không có nhuyễn xuống, ngược lại càng trướng to hơn.

Hắn bắt lấy mắt cá chân Diệp Huyên, nàng cảm thấy đất trời đảo lộn, Diệp Huyên đã bị nam nhân áp dưới thân. Khuôn mặt chôn trong chăn đệm tơ lụa, eo nhỏ bị bàn tay to lớn dễ dàng nhấc lên, bị hắn biến thành bộ dáng quỳ nằm sấp mông cao cao nhếch lên. "Anh trai còn chưa thỏa mãn dục vọng của người." Cesare ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên vành tai thiếu nữ, thanh âm nam nhân trầm thấp như ác ma. Diệp Huyên run run, cảm giác được một căn côn thịt nóng bỏng đứng thắng nơi bản thân huyệt khẩu, "Cho nên, kế tiếp anh trai sẽ làm người dục tiên dục tử."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây. Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5

Sáng nay nắng ấm vừa vặn, đi theo thị nữ dẫn đường, Rey đi xuyên qua hành lang huy hoàng, đi tới phòng khách gặp nữ hoàng. Từ sau buổi tối dạ tiệc kết thúc, hắn đã mấy ngày rồi không được gặp nữ hoàng. Trong cung đều nói thân thể nữ hoàng không khỏe, đang nằm tĩnh dưỡng trên giường. rey sốt ruột lo lắng, hắn từ Á LÝ Nam An xa xôi dến đây, cũng phải vì muốn tham gia những yến hội xa hoa. Hắn muốn nhìn thấy cô gái mà mình thương nhớ, càng muốn cùng bồi dưỡng tình cảm trước khi kết hôn.

Trong cung cũng hiểu rõ ý đồ của Rey, thật ra theo lẽ thường mà nói khi công chúa cùng vương tử kí kết hôn ước, đều là công chúa tới quốc gia của vương tử. Nhưng Margaret là nữ hoàng của Phỉ Lãnh Thúy, nàng không có khả năng vì hôn ước của mình mà đi Á Lý Nam An. Thậm chí sau khi nàng cùng Rey kết hôn, nữ hoàng cũng sẽ ở lại Phỉ Lãnh Thúy. Sau khi Rey thừa kế vương vị, hai vợ chồng liền chỉ có thể ở riêng hai nơi.

Đối với những việc này, Rey đều vui vẻ chịu đựng. hắn chưa bao giờ nói rõ tâm ý bản thân với bất kỳ ai, nếu Margaret yêu cầu, hắn có thể buông tha việc thừa kế vương vị, ở lại Phỉ Lãnh Thúy làm hoàng phu của nàng. Nghĩ đến bản thân sắp gặp cô gái xinh đẹp ấy, Rey không khỏi khẩn trương trong lòng. Thị nữ đẩy cửa ra, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chảy lên người nàng, một thân cung trang hoa mỹ đang lười nhác dựa vào băng ghế bọc nhung. Nàng đang đọc sách, ngón tay mảnh mai kẹp lấy trang

sách, lông mi cong dài như cánh bướm, đổ xuống trên khuôn mặt tinh xảo của nàng một bóng mờ.

"Nữ hoàng, Rey vương tử đã đến." thị nữ nhẹ giọng nói. Diệp Huyên buông xuống cuốn sách trong tay, đang định ngồi dậy, nàng ưm một tiếng, lại mềm yếu ngã về. "Nữ hoàng, ngài sao vậy?" Rey sốt ruột không thôi. Hai má Thiếu nữ đột nhiên ửng hồng, nàng hơi thở không ổn định: "Cơ thể của ta còn chưa khỏe, khiến cho ngài chê cười rồi." Rey cũng không truy hỏi nguyên nhân cặn kẽ mà thân thiết quan tâm mình, Diệp Huyên không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, nàng vừa mới có một chút động tác nhỏ, tiểu huyệt sưng đỏ giữa hai chân đã bị ma sát đau đớn. quả nhiên vẫn chỉ có thể nằm trên giường, nàng đau đầu nghĩ, anh trai đại nhân nói được làm được, tuy không có làm mình đến chết, nhưng lại khiến Diệp Huyên vài ngày không xuống giường được. Một đêm kia, Diệp Huyên cũng không biết bản thân đến cùng đã cao trào bao nhiêu lần, càng không biết bản thân cùng Cesare làm bao nhiêu lần. nam nhân kia cơ hồ đem tất cả các tư thế mỗi tư thế đều là một lần.

Nắm giữ bản thân eo nhỏ,từ phía sau sáp vào thật sâu. Ôm bản thân ngồi lên chân hắn, khiến côn thịt đỉnh vào chỗ sâu nhất, từ dưới mãnh liệt đỉnh lên. Đem hai chân nàng vắt lên vai, hắn vừa đùa giớn vú nàng vừa sáp nàng đến thần chí không rõ... trên giường rộng rãi là một bãi hỗn độn, khắp nơi đều là dâm thủy Diệp Huyên. Cesare ôm nàng vừa đi vừa sáp, lại đem nàng để trên tường, hai chân bị nam nhân nhấc cao lên, đành phải dựa vào côn thịt đang cắm trong hoa huyệt giữ thăng bằng. hắn còn ở trước gương đùa giỡn Diệp Huyên, lại buộc thiếu nữ nói những dâm từ khó nghe. Thậm chí còn ra lệnh Diệp Huyên đi phía trước, hắn dùng cây gậy lớn sáp nàng từ phía sau, sáp hai chân Diệp Huyên như nhũn ra, chỉ có thể không ngừng kêu khóc cin tha thứ.

Đợi đến Cesare buông tha nàng, Diệp Huyên hoa huyệt đã bị làm đến sung huyết. Bắp đùi bỏ bừng từng mảng, hoa môi nóng bừng đau đớn. Diệp Huyên đến cả khí lực đứng lên cũng không có, bơi vì thời gian dài kêu khó rên rỉ, cổ họng cũng nói không ra tiếng. hai khỏa núm vú đỏ au vẫn luôn đứng thẳng, cho dù không có ngón tay nam nhân vuốt ve, núm vú cũng không thể mềm xuống. Diệp Huyên chỉ có thể nằm trên giường, lấy lý do thân thể không khỏe, hủy bỏ hết tất cả hoạt động. nàng ngay cả quần áo cũng không mặc, nhưng khi vải vóc mỏng manh đụng tới kiều khu rải đầy dấu hôn cùng dấu tay cũng khiến nàng đau đến phát run.

Đại khái là cảm thấy bản thân quá đáng, mấy ngày kế tiếp, anh trai không bằng cầm thú lại không động chân động tay. Khó có được nữa là hắn mỗi đêm đều đến tẩm cung Diệp Huyên, nhưng chỉ ôm nàng vào ngực, có đôi khi còn hôn nhẹ lên trán nàng một cái. Cho nên, tuy rằng nàng xém chút bị giết chết trên giường, Diệp Huyên vẫn cảm thấy thật đáng giá. Có thể khiến nam nhân lãnh khốc này toát ra một chút nhu tình, quả thật là

khó khăn lắm mới đạt được.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy Rey, tâm tình tốt đẹp của Diệp Huyên liền bay mất. nàng không chán ghét Rey, nhưng hắn là vị hôn phu của nàng. Vì không để Cesare hiểu lầm, Diệp Huyên hận không thể cách Rey càng xa càng tốt. Nhưng hoàng gia lại an bày buộc nàng mỗi ngày phải ở chung với rey một lát, lấy lý do là để nàng đối với vị hôn phu này không quá xa lạ. Diệp Huyên không biết quyết định này Cesare có biết hay không nhưng để bảo đảm, Diệp Huyên phải nhanh chóng đuổi Rey đi.

"Cám ơn ngài quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều lắm." Nàng ôn nhu cưới nói, "Luôn không thể khoản đãi điện hạ thật tốt, là lỗi của ta." Không mặn không nhạt trò chuyện như vậy tuy Rey rất muốn tiến thêm một bước để tìm hiểu vị hôn thê nhưng không biết phải làm sao. Thái độ thiếu nữ dè dặt mà cao nhã, lộ ra ý tứ cự tuyệt nhàn nhạt. Rey cảm thấy ảm đạm, nhưng

hắn luyến tiếc cứ rời đi như vậy, liền làm bộ không nhìn ra ý tứ tiến khách của nàng, coi như không có chuyện gì tiếp tục trò chuyện.

Trong hành lang, Cesare mang người hầu đi tới. hắn hôm nay không mặc quân trang, nhưng vẫn mặc áo quần màu đen, trên lễ phục dùng chỉ bạc thêu hoa văn chìm tinh xảo, khiến vẻ đẹp của nam nhân càng thêm quý khí lại có phần cấm dục. Lúc đi ngang qua phòng khách, hắn bỗng nhiên dừng lại, hướng thủ vệ bên ngoài cửa hỏi: "Nữ hoàng cùng Rey vương tử đang ở bên trong?" Diệp Huyên đoán không sai, Cesare quả thật biết nàng mỗi ngày phải ở chung với Rey vương tử. nhưng Diệp Huyên căn bản không thể nghĩ tới, mệnh lệnh này là do Cesare hạ xuống.

Lúc đầu, Cesare làm vậy là muốn Margaret đừng quá dính bản thân, khi biết Rey định đến Phỉ Lãnh Thúy, hắn liền bảo một đại thần lập ra quy củ này, liền đem chuyện này ném ra sau đầu. nhưng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng thiếu nữ xinh đẹp cùng vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng vui vẻ trò chuyện, Cesare lại cảm thấy phiền chán. "Bọn họ ở cùng nhau bao lâu rồi?" Hắn lạnh giọng hỏi. Nghe được thủ vệ kính cẩn trả lời, Cesare kìm lòng không được mà nhíu mày, đã lâu như vậy. lily cùng rey chưa bao giờ gặp mặt, tìm đâu ra nhiều lời muốn nói vậy?

Hắn quyết định không để ý đến chuyện này, nhưng vừa đi được vài bước, hắn lại bất giác ngừng lại. "Công tước đại nhân?" Người hầu có chút nghi hoặc. Nam nhân xoay người, bước chân vững vàng, nhưng mang theo một tia vội vàng xao động mà chính hắn cũng không nhận ra. Tay đặt lên cửa phòng khách định gõ cửa thì cánh cửa liền bị mở ra từ bên trong. Thị nữ kinh ngạc nhìn Cesare, mà ánh mắt Cesare cũng dừng lại trên người thiếu nữ ngồi bên cửa sổ. thiếu niên tóc vàng anh tuấn, quỳ một chân xuống, nâng bàn tay mềm mại của thiếu nữ lên, nhẹ nhàng in lên mu bàn tay của nàng một nụ hôn: "Nữ hoàng, mong ngài sớm khỏe lại, ta cáo từ."

Hôn tay là lễ tiết cơ bản nhất của giới quý tộc, trước đó, không biết đã có bao nhiều nam nhân thực hiện lễ tiết này với nàng, nhưng một màn trước

mắt này, Cesare vẫn cảm thấy cực kỳ chói mắt. Sau khi Rey rời đi, Diệp Huyên mới nhìn thấy Cesare đang đứng ngoài cửa, trong lòng nàng lộp bộp một tiếng, hỏng bét, anh trai có phải là đã nhìn thấy chuyện vừa rồi? Thiếu nữ cuống quít muốn đứng lên, nhưng hoa môi nóng bừng đau đớn, tư thế không ổn định, ngã lăn xuống đất. Cesare bước đến trước mặt nàng, cánh tay dài duỗi ra, ôm Diệp Huyên vào lòng. Diệp Huyên không kịp thở vội vàng bắt lấy vạt áo Cesare, đáng thương hề hề nhăn mũi: "Anh trai, ta, ta bảo đảm sẽ rửa tay."

Lòng Cesare tràn đầy lửa giận thế nhưng bị một câu nói này làm tiêu tán không còn chút bóng dáng, trong lòng hắn mềm nhũn, xoa đầu thiếu nữ, đem bàn tay bị người khác hôn lên nắm trong lòng bàn tay. Bàn tay nhỏ bé, tinh tế, đáng yêu giống hệt cô em gái đang tựa vào ngực hắn, khiến người ta nhịn không được phải yêu thương nàng, lại cũng khiến người ta muốn hung hăng chà đạp nàng.

Hắn đem tay Diệp Huyên đặt bên môi, dọc theo nơi mà Rey hôn qua, từ mu bàn tay tới ngón tay, mỗi một tấc da thịt đều bị hắn liếm qua một lần. ngón tay bị nam nhân dùng răng nanh cắn lên, hắn hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyên khàn khàn nói: "Tốt lắm, anh trai giúp người rửa sạch." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyên đỏ bừng, ấp úng một hồi lâu, mới mềm yếu nói: "Anh trai thật xấu..." Nàng chớp chớp mắt, "Anh trai, ta có thể không ở cùng hắn được không?" Con người linh động vòng vo chuyển động, "ta, ta nơi đó vẫn còn rất đau, cho nên..." "Không quan hệ." Cesare vuốt ve vành tai nàng, "Anh trai đêm nay giúp người xoa xoa."

Kết quả là Diệp Huyên phải kêu khóc cả đêm. Đại khái là vẫn thấy canh cánh trong lòng, động tác Cesare mãnh liệt, bạo ngược, hắn đem Diệp Huyên đặt lên giường, đem thiếu nữ ép buộc thành một thân xanh tím, tiểu hoa châu vừa mới hết sưng bây giờ lại run rẩy sưng lên. Ngày thứ hai gặp Rey, hắn thấy nàng sắc mặt mệt mỏi, nhưng kỳ lạ là, khóe mắt, đuôi lông mày đều đỏ ửng. đó là bởi vì hoa huyêt Diệp Huyên đang cắm một căn

dương vật giả cực đại, làm từ ngà voi, dựa theo kích thước côn thịt Cesare mà điêu khắc. thời gian dài ngâm trong hoa huyệt đầy dâm thủy, dương vật giả vốn lạnh ngắt bây giờ đã ấm áp. Chỉ cần Diệp Huyên vừa động, có thể cảm giác được giả dương vật đâm vào mị thịt làm nàng run rẩy một trận, còn có cảm giác no trướng, khó chịu.

Buổi sáng trước khi rời giường, Cesare đem côn thịt của hắn rút ra. Tinh dịch trong tiểu huyệt còn chưa kịp chảy ra, đã bị căn dương vật giả đẩy trở về. "Anh trai." Diệp Huyên bị cảm giác lạnh lẽo làm cho run sợ, "Thật trướng, ta không cần..." "Cô gái ngoan." Cesare hôn lên môi nàng, "Ngươi không muốn tinh dịch anh trai ở lại trong bụng?" "Ta..." Diệp Huyên cắn cắn môi, "Nhưng mà anh trai bắn nhiều lắm, trong bụng chứa không hết." "Tiểu tao hóa, tối hôm qua còn khóc cầu anh trai bắn cho ngươi." Cesare đem căn dương vật giả cắm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyệt, "Côn thịt anh trai cắm trong tiểu tao huyệt cả đêm, ngươi nếu không ngoan, về sau tiểu tao huyệt ngứa ngáy khó chịu, đừng có cầu cin anh trai."

Diệp Huyên đành phải ỡm ở nhường Cesare đem dương vật giả hoàn hoàn chỉnh chỉnh cắm vào, Cesare mở rộng hai chân nàng, bàn tay to nâng lên tuyết đồn của thiếu nữ, đem sợi dây cuối dương vật giả quấn quanh hông thiếu nữ. Đây là để cố định dương vật giả, dây nhỏ xuyên qua hoa môi thiếu nữ, quấn quanh hông, đè lên phấn nộn cúc huyệt, cuối cùng thắt nút tại tiểu hoa châu.

Chỉ cần khẽ cử động, tiểu hoa châu liền bị ma sát run rẩy sưng lên, mị thịt trong hoa huyệt càng co rút, dâm thủy tiết ra bị giả dương vật giữ lại bên trong, nguyên bản bụng nhỏ no trướng càng thêm khó chịu khiến thiếu nữ ngứa ngáy không chịu nổi. Hai chân như nhũn ra, Diệp Huyên cật lực đè nén tiếng rên rỉ đã tràn đến bên môi. Từ tẩm cung đến phòng khách, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, đối với nàng mà nói không khác gì khổ hình. Một lát sau, nàng thế nhưng liền cao trào.

Nhìn Rey đang ôn nhu mim cười trước mắt, lại nghĩ đến lời Cesare thì thầm trước khi rời tẩm cung: "Cùng vị hôn phu uống trà tán gẫu, tiểu huyệt lại chứa đầy tinh dịch anh trai. Lily ngươi thật đúng là tiểu dâm phụ. Ta đoán ở trước mặt hắn, ngươi nhất định sẽ cao trào nhanh hơn." Không ngờ vừa nghĩ đến lời anh trai nói, Diệp Huyên xấu hổ, giận giữ cảm giác được, bản thân quả nhiên lại cao triều. khoái cảm giấu kín cùng cảm giác cấm kỵ khiến bản thân càng thêm hưng phấn, đây chính là dụng ý của Cesare đi. Hắn muốn nhục nhã em ruột hắn, bởi vì hắn cũng không muốn thừa nhận đáy lòng bị cảm giác ghen tỵ quấy phá.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6

Sau khi Rey về nước, Diệp Huyên bị anh trai liên tục ép buộc mười ngày, nàng cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành. Cesare tựa hồ đã có thói quen qua đêm ở tẩm cung em gái, lúc trước luôn là Margaret dùng mọi thủ đoạn để dụ hắn tới, mà hiện tại, thời điểm màn đêm vừa buông xuống, chân hắn liền tự động đến phòng ngủ của nữ hoàng bệ hạ. Cesare không suy nghĩ sâu xa đến việc thói quen này đại biểu cho cái gì, hắn biện minh là do em gái mình thời gian gần đây quá dịu ngoan. Dù sao nàng đáng yêu như vậy, bản thân là một nam nhân bình thường, lưu luyến trong sự dịu dàng của nàng cũng là chuyện bình thường.

Đêm nay, hai người như cũ mây mưa một hồi. mấy ngày hôm trước Diệp Huyên bị anh trai giày giò, nhưng nàng biết đây là do Cesare đang ghen, vì thế cũng tùy ý để nam nhân đàu bỡn bản thân. Nhưng Rey đi rồi, Diệp Huyên liền nổi lên tính khí. Nếu ở trên giường Cesare không ôn nhu một chút, thiếu nữ liền bặm chặt môi, ôm tiểu huyệt không cho Cesare đi vào. Cesare vừa bực mình lại vừa buồn cười, hắn biết bản thân quả thật quá đáng, nên cũng ôn tồn dỗ em gái, mỗi đêm đều hết sức ôn nhu vỗ về chơi đùa nàng, đem em gái hầu hạ vẻ mặt đầy xuân sắc.

Lúc này, Diệp Huyên đang nằm trong lòng Cesare, thân thể trần trụi chặt chẽ tiếp xúc cùng da thịt nam nhân. Nửa người dưới hai người dây dưa với nhau, dương vật Cesare cắm trong tiểu huyệt Diệp Huyên, đem bụng nhỏ

nàng nhét đầy. Cesare cầm công văn ban ngày chưa xem xong, đọc câu được câu không, tay phải vỗ về mái tóc Diệp Huyên. Thiếu nữ vì quá mệt mỏi nên đã sớm ngủ, lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, tựa hồ đang mơ thấy chuyện gì không vui, cái mũi nhỏ phập phồng, đôi môi cũng nhếch lên. Cesare nhịn không được cười cười, hôn lên đôi môi kia, cảm thấy trong lòng đều ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn đến tình báo mới đây, lông mày hắn nhăn lại. đế quốc Phỉ Lãnh Thúy lãnh thổ rộng lớn, số lượng lãnh chúa đếm không xuế. Trong số những người này, có người trung thành với hoàng thất, thì tự nhiên cũng có những kẻ mang trong lòng ý nghĩ làm phản. Tình báo nói về hầu tước Anderson, vừa đúng là người đứng đầu trog danh sách những người cần đề phòng. Hầu tước Anderson đã sớm có lòng làm phản, Cesare ở trong lãnh thổ hắn sắp xếp không ít mật thám. Trước mặt có một mật thám truyền tin về, báo là hầu tước Anderson đang triệu tập binh mã, có vẻ không an phận. trong tay Cesare nắm quyền lực to lớn, đối với loại nghịch thần có gan phản loạn này, hắn cũng không chùng tay. Hầu tước Anderson là thủ lĩnh quý tộc phương bắc, có chút thân phận, xem ra lần bình định này bản thân cần phải tự mình xuất chinh.

Nghĩ đến đây, Cesare không khỏi nhìn về phía em gái trong lòng mình. Hầu tước Anderson có lãnh địa ở cao nguyên phía bắc, nếu bản thân rời cung, thì cũng mất ít nhất nửa năm. Hắn đã lãnh binh xuất chinh vô số lần, nhưng không có đêm nào Cesare cảm thấy giống như đêm nay, trong lòng tràn ngập lưu luyến. hắn nghĩ đến nếu bản thân rời cung, nửa đêm em gái gặp ác mộng thì làm sao bây giờ. Những nam nhân vẫn như hổ rình mồi nhìn chằm chằm em gái, tuy nàng là nữ hoàng, nhưng tính cách ôn nhu, mềm mại, nói không chừng sẽ bị nam nhân to gan lớn mật vô sỉ lừa mất thì làm sao. Nam nhân yên lặng ngắm nhìn Diệp Huyên, có lẽ ánh mắt của hắn quá mức mãnh liệt, nàng nửa tỉnh nửa mê, mở to mắt. nàng dịu dịu khóe mắt, phát hiện anh trai đang nhìn mình. Lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, ôm lấy cổ anh trai, hôn lên môi hắn.

"ta rất thích người, anh trai..." Nàng thì thầm một câu, khuôn mặt nhỏ nahwsn cọ cọ lên cổ Cesare, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi. Cesare nhất thời ngây người, hắn nhớ lại câu nói kia, cảm thấy trái tim mềm nhũn. Nhưng em gái đáng yêu thế này nhưng cuối cùng lại thuộc về người khác. Chưa một khắc nào Cesare cảm thấy ghen tị với Rey như thế. Chẳng quan tâm đến việc hắn sớm có được em gái, chỉ cần nghĩ đến việc Rey có thể quang minh chính đại đứng bên nàng, Cesare liền muốn đem hắn chém thành từng mảnh nhỏ. Thời điểm Rey cùng Margaret ký kết hôn ước, hắn cũng không thấy xúc động như bây giờ-bản thân đến cùng đã bị gì vậy? đêm nay, trong lòng luôn nôn nóng, đến khi trời gần sáng Cesare mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7

Vài tiếng gỗ cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa thư phòng bị đẩy ra. Nam nhân đang đứng trầm tư, nhìn thoáng về phía người vừa mới tới: "Edward, người tới rồi." Nam nhân trung niên cúi thấp người xuống: "Buổi sáng tốt lành, thiếu gia Cesare." "Ta đều đã nói qua, giữa chúng ta không cần thiết phải giữ lễ tiết như vậy." Cesare vẫy vẫy tay, ý bảo Edward ngồi xuống ghế, "Ta muốn người thay ta đi giết một người." Edward mặt vẫn không đổi sắc, khóe môi vẫn như cũ mang theo một chút ý cười: "Cung kính nghe phân phó của ngài."

Cesare vươn tay, ngón tay thong dài kẹp lấy tờ giấy: "Đi giết Rey, làm sạch sẽ một chút." Edward giật mình: "Ngài nói là..." "Không sai, chính là vương tử của vương quốc Á Lý Nam An." Nhắc tới tên người này, Cesare không tự chủ nhíu mày. "Nhưng... Hắn là vị hôn phu của nữ hoàng." Edward bỗng ngây ngần cả người, "Thiếu gia, ngài..." Cesare lạnh giọng đánh gãy lời nói của hắn: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng Phỉ Lãnh Thúy bây giờ còn cần hôn nhân chính trị để duy trì hòa bình biên giới? Hôn ước của nữ hoàng vốn là bất đắc dĩ, huống hồ trước sau gì Phỉ Lãnh Thúy cùng Á Lý Nam An cũng sẽ đánh một trận, cần gì lãng phí một cơ hội hôn nhân chính trị, Phỉ Lãnh Thúy cần một thân vương thích hợp hơn."

Không sai, đây chính là lý do của ta, Cesare nhủ thầm. sở dĩ muốn phái người đi ám sát Rey, cũng không hoàn toàn là vì hắn không muốn gả em

gái cho nam nhân kia. Theo gốc độ chính trị, thì việc hôn ước này quả thật đã lỗi thời. lúc Margaret mười bốn tuổi, nữ hoàng Olivia đã ký kết hôn ước này. Khi đó Phỉ Lãnh Thúy đang phải đối mặt với nguyn cơ loạn trong giặc ngoài, quý tộc phương bắc nổi loạn, biên giới thì có nước láng giềng như hổ rình mồi. vì mượn binh của Á Lý Nam An, Olivia không thể không hy sinh con gái.

Margaret là người thừa kế hoàng vị duy nhất, trừ khi nàng chết yểu nếu không nàng nhất định sẽ trở thành người thống trị Phỉ Lãnh Thúy. Mà sau khi nàng cùng Rey kết hôn, sinh ra người thừa kế sẽ đồng thời kế thừa cả hai ngôi vị hoàng đế. Người thừa kế mang dòng máu lai, đợi đến trăm năm sau, Phỉ Lãnh Thúy sợ rằng phải đổi họ. olivia tất nhiên là biết quốc vương Á Lý Nam An đánh chủ ý gì, nhưng nàng thật sự không còn phương pháp khác, chỉ có thể định ra hôn ước với lang sói.

Sau đó, hai đế quố liên minh tiến quân lên phương bắc, kết thúc ba năm phản loạn. mà cũng đúng lần đó Cesare vừa mới nhập ngũ đã lập được nhiều công trạng, chỉ mới hai mươi tuổi đã là vị tướng tài ba của Phỉ lÃnh Thúy. Sau khi chiến tranh kết thúc, quan hệ giữa Phỉ Lãnh Thúy và A Lý Nam An lại trở nên căng thẳng. hai quốc gia thực lực tương đương, cho nên đều có ý muốn thôn tính đối phương, từ vài năm trước đã trận lớn trận nhỏ đánh nhau không ngừng. mà hôn ước giữa Margaret và rey chỉ là biến cuộc chiến thành công khai thành cuộc chiến ngầm. đáng thương Rey hồn nhiên, ngu xuẩn vẫn ở đó mơ mộng, phụ hoàng ngoan độc của hắn chỉ ước gì sau khi hắn cùng Margaret kết hôn sinh ra người thừa kế xong liền đi đời nhà ma.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cesare càng lanh hơn. Nhưng Phỉ Lãnh Thúy không thể đơn phương hủy bỏ hôn ước này, biện pháp giải quyết duy nhất bây giờ chính là giết Rey. "thiếu gia, đây có phải là suy nghĩ thật của ngài?" Edward nghiêm cẩn quan sát Cesare. Edward là một trong số những người có thể nhìn thắng Cesare mà không bị giáng tội, bởi vì thân thế đặc biệt của

hắn, từ khi Cesare ra đời, thì không nhận được bao nhiêu sự quan tâm của cha mẹ, chính tay hắn đã nuôi Cesare lớn lên. Edward là người trong gia tộc Gattuso, khi Cesare còn nhỏ, hắn chiếu cố cuộc sống của tiểu chủ nhân, cũng phụ trách sự an toàn của người thân Cesare. Đợi đến khi Cesare trưởng thành, Edward tiếp nhận cơ sở ngầm của tiểu chủ nhân. Hắn thay Cesare quản lý một đội quân ám sát tinh anh, chỉ cần là kẻ thù của Cesare, đều do đội quân này loại bỏ.

Cho nên Edward có thể thắng thắn chất vấn hắn như vậy.thấy Cesare trầm mặc không nói, hắn lại tiếp tục: "Chẳng lẽ ngài không phải vì nữ hoàng mới làm ra quyết định này?" "Ngươi muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?" Cesare lạnh lùng nhìn hắn. Edward thở dài: "Cho dù ngài muốn mạng ta, ta cũng không chút do dự mà dâng lên. Chỉ là, thiếu gia, ngài đã quên kết cục của lão gia?" cha của Cesare là giáo hoàng Alexander đời thứ năm, mọi người đều biết, giáo hoàng là người của thánh thần, phục vụ thượng đế nên không thể kết hôn. Cho nên Alexander không có vợ, nhưng lại có rất nhiều tình nhân và con tư sinh. Trong rất nhiều người con tư sinh, cuối cùng Cesare là người thừa kế lãnh địa gia tộc Gattuso, trở thành công tước Valentino."

Việc này không phải là vì

Alexander yêu thương Cesare nhất, mà là vì mẹ ruột của Cesare. Cho dù Alexander là quý tộc thì thân phận con tư sinh này của Cesare cũng không thay đổi. nhưng vì mẹ của hắn là nữ hoàng Phỉ Lãnh Thúy, mà nữ hoàng Olivia đã sớm kết hôn. Nàng cùng Alexander yêu đương vụng trộm rồi sinh ra Cesare, đứa trẻ mà cả hai gia tộc đều chối bỏ. lúc Cesare còn nhỏ, một năm hắn chỉ được gặp mẹ một lần. nữ nhân cao quý không thể với tới đó, tao nhã mê người, có mị lực hấp dẫn nam nhân. Ngay cả giáo hoàng đa tình cũng cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy nàng.

Thật ra có rất ý người biết, Olivia cùng Alexander là thanh mai trúc mã. Lúc Olivia còn là công chúa, nàng đã từng ở nhà cậu Gattuso một thời gian rất dài. Khi đó, nàng kết bạn cùng tiểu công tước Alexander. Sống chung lâu ngày, bọn họ yêu nhau. Alexander coi Olivia là ngọn đèn sinh mệnh của mình, nguyện vì nàng dâng lên mọi thứ mình có. Nhưng hai người không kết hôn, Olivia trở thành nữ hoàng, mà Alexander khoác lên mình chiếc giáo bào. Nguyên nhân chính là vì trước khi đăng cơ Olivia cần một người dẫn binh đánh tan toàn thành chống đối hoàng thất.

Đương nhiên, Alexander có được hồi báo phong phú. Hắn là chính khách trời sinh, rất nhanh liền nắm trong tay quyền lực tối cao, trở thành người đứng đầu tòa thánh. Nhưng hồi báo này không phải là điều mà Alexander ao ước, hắn vẫn không thể sánh vai cùng Olivia, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu ôm ấp cùng người đàn ông khác. Sau đó, Alexander bắt đầu ăn chơi đàng điếm, khắp nơi phong lưu. Thống khổ cùng hối hận giày vò hắn, nhưng chỉ cần có chỉ thị của Olivia, hắn liềm giống như con chó trung thành bên chân nữ hoàng, vì nàng diệt hết kẻ thù. Mỗi khi hắn cảm thấy do dự, Olivia sẽ dùng cạm bây tình yêu dụ dỗ hắn, khiến hắn vui vẻ chịu đựng. cuối cùng, hắn vì nữ hoàng làm quá nhiều việc dơ bẩn, Olivia lại không cần hắn. Cesare vẫn nhớ ngày đó, Olivia đem một cái ly thủy tinh đựng đầy độc dược đưa cho hắn.

"Cho hắn uống đi, Cesare." Nữ nhân mim cười nói: "Chỉ cần hắn chết ta liền cho người trở thành công tước xứ Valentino đời tiếp theo. Ta biết người sẽ không do dự, con yêu." Thanh âm Olivia mê hoặc hắn, "Người giống ta, chúng ta đều chảy dòng máu của gia tộc Ace. Không có điều gì mê người hơn quyên lực, vì thứ đáng yêu này, cái gì chúng ta cũng có thể bỏ qua." "Như ngài mong muốn." Cesare cười cười, "Mẹ." sau khi, Alexander chết, Olivia cũng chết. nghe được tin tức nữ hoàng đã chết, Cesare đang xem một tập thơ, trong đó có một câu: "Bản thân đem dao hướng về người khác, cuối cùng cũng sẽ đâm trúng trái tim mình."

"Hương vị độc dược thật không sai đi, mẹ."

_____

=======

Về kịch tình tiến triển vấn đề, ở trong này nói một chút ý nghĩ của ta

Ta đối bài này định nghĩa nói thịt văn đại khái không xác thực, hẳn là phiêu văn

Cũng chính là loại bỏ thịt bộ phận, thừa lại tình tiết là có thể một mình thành lập, trọng điểm miêu tả là nữ chủ công lược nam chủ quá trình, cũng chính là phiêu nam chủ

Nam chủ nhân vật hình tượng rất trọng yếu, ta nhận vì tuyệt đối không thể băng nhân thiết, này là của ta nguyên tắc

Tại đây cái đại tiền đề hạ, cấm dục sư phụ không có khả năng một giây biến cầm thú gục nữ chủ, lãnh khốc ca ca cũng không có khả năng ba phút sau liền đối nữ chủ khăng khăng một mực yêu phải chết muốn sống, giống cái loại này ba qua sau liền chí tử không du tình tiết, nô tì thật sự không chịu nhận có thể

Cho nên, mỗi một chuyện xưa tiến triển có sắp có chậm, nhưng đều là thành lập ở nam chủ trên tính cách

Về phần ngược nam chủ ngược nữ chủ cách nói, nói thực ra, ta cảm thấy nếu mỗi chuyện xưa đều một cái dạng, nam nữ chủ mỗi ngày liền tương tương nhưỡng nhưỡng, nam chủ phải đối nữ chủ mọi cách che chở tất cả cúng bái, kia nhanh xuyên văn viết cũng không có ý tứ gì

Mặt khác còn có về phối hợp diễn vấn đề, ở trong này muốn dự cái cảnh

Ở ta không có nói rõ này chuyện xưa là NP thời điểm, trừ nam nữ chủ ngoại mỗi một cái phối hợp diễn, đều có khả năng biến thành vật hi sinh

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8

Trời sắp đổ mưa, ngoài cửa sổ sắc trời trầm xuống, Cesare ngồi trong thư phòng, không thắp đèn, trong bóng đêm dày đặc chỉ thấy được sườn mặt lạnh lùng của hắn. câu nói của edward luôn quanh quần bên tai hắn, "Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?" Cesare làm sao có thể quên, mẹ của hắn đã chính miệng hạ lệnh hắn tự mình độc chết cha ruột của mình. Đương nhiên, hai người họ cuối cùng đều chết, là người giết người, nhưng trong lòng Cesare không có chút gợn sóng. Đúng vậy, lời nói của nữ nhân kia là đúng. Hắn cùng nữ nhân kia giống nhau, vì quyền lực, hắn nguyện ý buông tha tất cả. bởi vì chỉ khi bản thân nắm trong tay sức mạnh, mới không có người tính kế hắn, phản bội hắn.

Nhưng một giây kia, Cesare cảm thấy em gái không giống như vậy. trong người chảy dòng máu gia tộc Ace, lại không giống bọn họ lãnh khốc vô tình. Nàng hồn nhiên, tựa như đóa hoa trên cành. Cánh hoa mỏng manh, trong suốt tựa như chỉ cần một làn gió thổi qua nháy mắt sẽ lụi tàn. Cesare muốn bảo vệ nàng, giống như hắn muốn bảo vệ con rối nhỏ mà hắn vô cùng quý trọng lúc còn nhỏ. Bởi vì hắn biết bản thân không thể ỷ lại, từ bi, yếu đuối, tín nhiệm... những từ ngữ mang theo sắc ấm này vĩnh viễn cũng không xuất hiện trên người hắn.

Nhưng mà đóa hoa kia, dù màu sắc có thuần khiết, hoàn mỹ thì vẫn mang gai nhọn của hoa hồng. hắn không biết bản thân đã ngồi im bao lâu,

cho đến khi cửa thư phòng bị đẩy ra, bàn tay thiếu nữ đặt lên cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào phòng, hướng chỗ hắn nở nụ cười mềm mại. "Anh trai." Nhận thấy Cesare có chút không thích hợp, Diệp Huyên không tự chủ được mà thả nhẹ bước chân, nàng đi đến bên người Cesare, cầm lên bàn tay đang gác lên đầu gối của hắn, "Tay người thật mát." "Lily." Cesare mở miệng nói, trong âm thanh của hắn, mang theo chút chần chờ khác thường khiến Diệp Huyên lo lắng, "Ta phái người đi ám sát Rey." Cái gì?!

Diệp Huyên cả kinh, theo bản năng buông tay Cesare. Tuy rằng nàng đối với vị hôn phu trên danh nghĩa này không chút tình cảm, nhưng không có nghĩa là Diệp Huyên muốn hắn chết. nàng có chút hoảng hốt, lắp bắp nói: "vì, vì sao?" "Bởi vì hắn là vị hôn phu của ngươi." Cesare cười cười, trong ý cười kia có chút ý tứ khiến Diệp Huyên hoảng hốt, dường như sắp không thở nổi. "Nhưng..." nàng không biết bản thân muốn gì, biết rõ nói như vậy sẽ khiến Cesare tức giận, nhưng Diệp Huyên không thể nào thừa nhận bởi vì tâm tư ghen tị của Cesare, một người đang sống sờ sờ bị giết chết, "Ta có thể hủy bỏ hôn ước với hắn." dưới ánh mắt lạnh băng của nam nhân, Diệp Huyên vẫn kiên trì nói hết.

"Hủy bỏ hôn ước?" Cesare bật ra một tiếng cười lạnh ngắn ngủi, "Ngươi muốn lấy lý do gì hủy bỏ hôn ước, nói cho mọi người biết ngươi cùng anh trai ruột thịt lăn lên giường, không thể gả cho nam nhân khác?" mặt Diệp Huyên đỏ bừng, nàng muốn

phản bác rằng không phải không có cách khác, nhưng có vắt hết óc mà suy nghĩ, thì Diệp Huyên lại bi ai phát hiện rằng, chỉ khi Rey chết bất đắc kỳ tử, nàng mới có thể thuận lý thành chương thoát khỏi chuyện hôn ước này. "Ngươi vì sao không đồng ý?" Cesare xoa nhẹ lên gò má thiếu nữ, "Là vì không đành lòng thấy hắn chết, hay là ngươi không muốn ở bên anh trai."

"Không phải." Diệp Huyên cắn chặt môi, "Ta muốn ở bên anh trai, nằm mơ cũng muốn, nhưng là... nhưng là, Rey cũng không có làm gì sai trái."

"Vậy ngươi muốn làm như thế nào?" thanh âm Cesare vô cùng ôn nhu, giống như một tình nhân hoàn mỹ, thì thầm bên tai Diệp Huyên, "Ngươi là tiểu quỷ tham lam, ngươi muốn gả cho Rey, cũng muốn anh trai làm tình nhân của ngươi."

"Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?" – a, ta không quên, ta đương nhiên không quên. Lại là một nữ nhân muốn đùa bỡn người khác, nàng khuynh quốc khuynh thành, nàng khiến ta rơi vào cạm bẫy ôn nhu mà không thể tự kiềm chế, mà nàng cũng chỉ là một dâm phụ lợi dụng nam nhân vì nàng băng qua núi đao biển lửa.

"Lily, ta nghĩ ngươi khác nàng." Cesare mim cười nhìn thiếu nữ, hắn cười cười, mà bàn tay Diệp Huyên bị hắn nắm lấy lại không khống chế được mà run lên. "Anh trai, ta..." thiếu nữ lắp bắp, ánh mắt giống như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ. "Đừng khóc." Cesare ôn nhu giúp nàng lau đi nước mắt, hắn đem Diệp Huyên ôm vào trong lòng, trái tim đã từng nóng chảy nay lại dần dần lạnh xuống. "ta chỉ là đùa một chút." Thanh âm nam nhân thật bình tĩnh quanh quẩn bên tai Diệp Huyên, "Rey là vị hôn phu của người, ta làm sao có thể giết hắn, em gái yêu quý."

______

=======

Tốt lắm, Rey tránh được một kiếp = =

Ca ca chính là cái đa nghi thiếu yêu biến thái, công lược khó khăn cao tới năm sao

Rất nghĩ hỏi tiểu thiên sứ nhóm ta có thể hay không trước tạm dừng này chuyện xưa, trước viết ta cong tâm cong phế ngóng trông khai tân não động, nhưng mà ta biết cũng không thể 【 nằm bình nhìn trời

Về đến tiếp sau cp vấn đề, tuy rằng ta có thể xem cha và con gái văn, nhưng thiệt tình không viết ra được đến, này cp tổ hợp liền thật có lỗi

Về phần NP, có tám phần tỷ lệ không biết viết

Bởi vì ta cảm thấy trừ phi là chịu giới hạn trong xã hội hoàn cảnh, tỷ như nói mạt thế a nữ nhân đều chết sạch cái gì, nếu một người nam nhân ái nữ nhân, cơ bản không có khả năng hội nhận cùng nhân cùng chung nàng, tựa như nữ nhân cũng thật chán ghét nam nhân tả ủng hữu ôm giống nhau đi

Hơn nữa ta cảm thấy loại này cảm tình không thuần túy, không phù hợp ta phiêu văn ước nguyện ban đầu, cho nên phỏng chừng không có, thứ lỗi

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9

Rất nhanh liền đến tháng bảy, gió lạnh đãn dần thay thế cho ngày hè, hai vạn đại quân đang chờ xuất phát, tiến quân lên phương bắc dẹp phản loạn. đại tướng quân tất nhiên là người độc chưởng quân quyền công tước Valentino, tuy Cesare chỉ hai mươi ba tuổi nhưng hắn đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ chiến bại. ngay cả đám quý tộc bất mãn chuyện hắn chuyên quyền cũng không thể phủ nhận rằng hắn là tướng quân trăm trận trăm thắng. tuy là thế, nhưng khi nghe nói Cesare lãnh binh xuất chinh, tâm Diệp Huyên vẫn không yên. Sau khi nàng xuyên không, trí nhớ cùng tình cảm của nguyên thân cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thân, đây là công năng mà hệ thống thiết kế để thí sinh dễ dàng dung nhập vào thế giới sau khi xuyên không gọi là "Cộng hưởng tình cảm."(trong cv là cộng tình, mk thấy dịch như vậy vẫn gượng gạo nhưng k nghĩ ra từ khác, ai có cao kiến xin giúp đỡ)

Bởi vì bị ảnh hưởng bởi tình cảm của Margaret, tình cảm của Diệp Huyên dành cho Cesare là thuần khiết không chút tạp chất. tuy rằng nàng tiếp cận Cesare là vì hắn là mục tiêu công lược, nhưng thật chất quá trình công lược này cũng là vì thỏa mãn khát vọng khiến Cesare yêu bản thân. Biết rõ bản thân sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ rời khỏi đây, nhưng Diệp Huyên vẫn không khắc chế được vì Cesare mà lo lắng. nhưng Cesare lại đối với phần lo lắng này làm như không thấy, từ ngày mà hắn nói với Diệp

Huyên hắn muốn ám sát Rey, bị Diệp Huyên phản đối, Diệp Huyên mẫn cảm phát hiện, Cesare lại một lần nữa xa cách mình.

Tuy rằng bọn họ vẫn như trước vài ngày lại qua đêm cùng nhau, nhưng hắn lấy lý do chuẩn bị việc xuất chinh, đã thật lâu Diệp Huyên không nói chuyện cùng hắn. quả nhiên, lúc ấy đã đi nhầm một bước. Nếu cho Diệp Huyên một cơ hồi trở lại lúc đó, nàng nghĩ bản thân vẫn là lựa chọn như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết làm thế nào để bù đắp lại, Diệp Huyên cùng Cesare cứ như vậy giằng co, cuối cùng cũng đến ngày xuất chinh. Dựa theo thông lệ, trước khi xuất chinh nữ hoàng sẽ tham gia nghi thức tiễn quân. Diệp Huyên mặc vào lễ phục đẹp đẽ quý giá, tóc được búi cao, trên đầu đội vương miện kim cương lấp lánh, chói mắt. Annie thay nàng đem vạt áo sửa lại, hoàn thành việc mặc lễ phục, chúng thị nữ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Annie do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: "Lily, hôm nay trong tiệc tiễn quân, chịu thua công tước đại nhân một lần." Công tước đại nhân trong lời nàng dĩ nhiên là Cesare, đại khái là từ chuyện trong hoa viên lần trước, nhắc tới Cesare, trong giọng Annie có chút cứng ngắc. Nàng thấy quan hệ giữa bạn tốt cùng Cesare càng ngày càng lạnh nhạt, nàng không thể không lo lắng thay Margaret. Người trong cung đều biết, nữ hoàng thoạt nhìn rất tôn quý nhưng thật ra chỉ là con rối của công tước Valentino mà thôi. Nữ hoàng không có địa vị, lại không có thực quyền, nếu một ngày nào đó Cesare muốn làm phản, Margaret chỉ sợ ngay cả một chút sức lực để phản kháng cũng không có.

Annie cùng Margaret lớn lên cùng nhau, biết vị công chúa này không có dã tâm thu lại quyền lực. Cho nên, thanh thản, nhàn nhã làm một nữ hoàng bù nhìn càng khiến Margaret vui vẻ hơn. Nhưng hậu quả của việc này chính là, Margaret phải nhìn sắc mặt Cesare mà sống. Annie không biết hai anh em này là quan hệ yêu đương ái muội, lúc trước thấy Margaret bám dính Cesare, trong lòng còn cảm thấy cao hứng. Nhất là đoạn thời gian gần

đây, quan hệ hai người ngày càng thân mật, Annie nghĩ, Cesare càng yêu thương em gái, ngày sau của Margaret có thể trải qua tốt hơn. Ai biết ngày vui ngắn ngủi, hai người không biết vì nguyên nhân gì mà trở mặt. tuy rằng thái độ Cesare trước mặt người khác vẫn như cũ, nhưng Annie nhìn ra được, hắn vô cùng mất hứng.

Diệp Huyên có chút mờ mịt: "Chịu

thua? Chịu thua thế nào?" Annie cũng là tiểu thư quý tộc được nuông chiều mà lớn lên, cũng không biết nên làm thế nào, nàng nghĩ nghĩ: "Nói vài câu quan tâm dịu dàng?" Diệp Huyên thở dài, nếu chỉ cẩn nói vài câu dịu dàng mà có thể khiến Cesare hồi tâm chuyển ý, nàng cũng không cần phải đau đầu thế này. Nhưng mặc kệ thế nào, ngay cả Annie đều nhận thấy hai người họ có chút không thích hợp, bản thân quả thật không thể cùng Cesare chiến tranh lạnh. Diệp Huyên hạ quyết tâm, không phải chỉ là lấy lòng anh trai đại nhân thôi sao, nàng biết nên làm thế nào. Sửa sang thỏa đáng, nàng mang theo ky sĩ, người hầu ngồi xe ngựa đi tới ngoài thành.

Hai vạn đại quân, sống lượng lớn như vậy tất nhiên không thể đóng quân trong thành. Ngoài thành, nơi nơi đều là quân trướng chi chít. Cờ thêu hoa hồng cùng cờ thêu sư tử vàng tung bay phấp phới, tượng trưng cho gia tộc Ace cùng gia tộc Gattuso. Cesare vẫn như trước mặc quân trang màu đen, giữa sắc trời hơi tối càng thêm lạnh lẽo. hắn cưỡi ngựa tới trước xe ngựa nữ hoàng, Diệp Huyên vốn định bảo hắn không cần hành lễ, trong lòng khẽ động, tùy ý để Cesare quỳ gối trước mặt mình. Nam nhân nâng lên bàn tay mang bao tay tơ lụa mềm mại, khẽ hôn lên mu bàn tay. Hắn cúi mắt, bỗng nhiên dừng một chút, nhìn thoáng qua Diệp Huyên. Bàn tay nhỏ bé bị hắn giữ trong tay, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn.

Động tác nho nhỏ này, lại hết sức khiêu khích. Diệp Huyên cũng không có cách nào khác, trong thế giới thịt văn không chút tiết tháo, chịu thua, liền đồng nghĩa với câu dẫn. Cesare chợt nhíu mày, hướng Diệp Huyên cười cười: "Nữ hoàng đích thân tới, thật là vinh hạnh cho ta. Không biết nữ

hoàng có muốn vào trong doanh trại nhìn một chút." Diệp Huyên khẽ buông lỏng cơ thể, thành công.

Đi theo Cesare, nàng xuống xe ngựa, bắt đầu tuần tra trong doanh trại. Theo sau hai người là một cái đuôi thật dài, Diệp Huyên không tìm thấy cơ hội thực hiện kế hoạch câu dẫn của bản thân. Lại nhìn sang Cesare, khóe mắt, đuôi lông mày của nam nhân vẫn bình tĩnh như cũ. Tuy rằng đáp lại khiêu khích của Diệp Huyên, nhưng hắn bây giờ lại giống như không hiểu rõ ý tứ của nàng, đừng nói đến bộ dạng nôn nóng, hắn ngay cả một chút dị trạng cũng không có. Diệp Huyên không khỏi tức giận, nàng là người có tính tình quật cường, tuy rằng yêu Cesare đến phát điên, từ trong xương tủy vẫn cao quý, kiêu ngạo như trước, làm sao có thể chịu được loại tình huống này. Hạ thấp bản thân, lại nhận được sự đáp lại lãnh đạm, Diệp Huyên trong lòng oán hận, dứt khoát liền không ép buộc bản thân đi câu dẫn này nọ nữa.

Nàng buông tha chuyện này, trong lòng cũng buông lỏng, lại thêm trong doạn trại quá nhàm chán, liền thản nhiên nói: "sắc trời cũng không sớm, Gattuso, nhanh chóng nhổ trại đi."

Gattuso? Mi tâm Cesare nhảy dựng, hắn bất động thanh sắc: "Nữ hoàng đi đường xóc nảy, không bằng trước hết tới doanh trướng nghỉ tạm một lát, hạ thần lại hộ tống ngài về thành." Diệp Huyên cũng cảm thấy hơi mệt, vì thế lại dẫn một đống người hướng về phía trung tâm doanh trại. Trướng này cũng không tính là lớn, toàn bộ người hầu đều đứng bên ngoài, Annie lại bị sai đi chuẩn bị trà cho Diệp Huyên, nàng nhàm chán nhìn bản đồ hành quân treo trong trướng, liền bị một khối thân hình nóng như lửa ôm lấy. Cesare cắn vành tai thiếu nữ, hơi thở nóng rực phun vào trong tai nàng: "Gattuso?"

Giọng nói thiếu nữ tuy mềm nhẹ nhưng lộ ra vài phần lãnh đạm: "Ở trước mặt người khác, ta tất nhiên không muốn công tước đại nhân bị người khác bàn tán." Vừa dứt lời, Diệp Huyên liền cảm thấy không ổn. quả nhiên, nàng thấy hạ thân chợt lạnh, xoẹt một tiếng, váy của nàng bị Cesare xé

rách. Diệp Huyên quá sợ hãi, vội vàng đem tay che lại hạ thân, Cesare bắt lấy tay nàng, đem tay nàng bắt chéo sau lưng, nắm chặt eo nhỏ đang không ngừng vặn vẹo của nàng, nhấc lên, liền lộ ra hai phiến mông mượt mà, trắng như tuyết của Diệp Huyên.

"Ngươi buông ta ra!" Thiếu nữ gấp đến độ cả mặt đỏ bừng, nàng đang đứng ngay chính giữa đại trướng, tuyết đồn đối diện với trướng mành. Vừa ròi khi Annie ra ngoài, trướng mành kia vẫn chưa kéo xuống hết, chỉ cần có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, người bên ngoài có thể nhìn thấy một thiếu nữ thân dưới lõa lồ, tư thế đứng cực kỳ hổ thẹn. "Ta?" Cesare cười cười, một tay duỗi đến trong vạt áo Diệp Huyên, hung hăng vuốt ve nhũ thịt trước ngực nàng, "Ta là ai?" Không đợi Diệp Huyên trả lời, hắn phát một cái lên mông Diệp Huyên, âm thanh thanh thúy, "Tiểu tao hóa, vừa rồi còn ở trước mặt người khác câu dẫn anh trai, hiện tại bày ra bộ dạng trình tiết liệt nữ, ngươi cho là ta không biết nơi này của người có bao nhiêu tao?" Hắn nói xong, cách vải vóc va chạm khe hở hẹp giữa hai chân thiếu nữ, từ chỗ đó lui ra, ngay trên hạ thân Cesare cùng tiểu huyệt Diệp Huyên lôi ra một đoạn chỉ bạc.

"Chậc." Tiếng cười Cesare tràn ngập mia mai, "Quả nhiên đã ẩm, nói cho anh trai biết, có phải từ lúc ngồi trong xe ngựa tiểu huyệt liền bắt đầu ngứa?" Thấy Diệp Huyên cắn môi không đáp, hắn hung hăng nhéo lên đầu vú đã sưng lên, đầu lưỡi ở trong vành tai nàng liếm mút, "Không nói chuyện?" trong lòng Diệp Huyên đột nhiên căng thắng, sau đó, liền cảm thấy một ngón tay đặt lên cúc huyệt bản thân.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10

"Không cần! Anh trai!"

Thiếu nữ trong lòng kịch liệt phản đối, nhưng hai tay Cesare giống như song sắt, đem Diệp Huyên gắt gao giữ lấy, khiến nàng không thể động đậy, tiếng cười nam nhân mang theo ý lạnh vang lên bên tai nàng: "Thế nào, hiện tại biết gọi anh trai?" Hắn vừa nói xong, ngón tay kia cũng không chút chần chừ đâm vào cúc huyệt Diệp Huyên. Cúc huyệt thiếu nữ vừa khéo léo, vừa khít khao, chặt chẽ bao lấy ngón tay hắn, tiểu huyệt theo động tác của nam nhân cũng càng thêm xoắn chặt.

Diệp Huyên sợ đến run người, lúc nói ra câu nói kia nàng liền cảm thấy hối hận. Ở chung với Cesare lâu như vậy, nàng làm sao lại không biết tính cách cường ngạnh của hắn. Vốn dĩ hai người vì chuyện của Rey mà không vui, bản thân không chỉ không dỗ Cesare, mà ngược càng thêm chọc giận hắn. Trước không nói đến nhiệm vụ công lược, nàng cho tới bây giờ cũng không bị người khác chơi đùa mặt sau, cái loại đau đớn này, vừa nghĩ lại liền khiến hai chân Diệp Huyên phát run. Ngay lập tức, nàng bất chấp mặt mũi, cuống quít nghẹn ngào nói: "Ta sai rồi, anh trai... Van cầu ngươi, van cầu người tha cho ta... Đừng sờ nơi đó, không cần... Không cần!"

Từ nơi cúc huyệt truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, vì bị dị vật xâm nhập mà đau đớn. Vách tường khô khốc không ngừng co rút lại, cật lực muốn đem ngón tay Cesare đẩy ra, lại bị hắn thô bạo khuếch trương sáp

càng sâu. Diệp Huyên cuối cùng nhịn không được ủy khuất cùng thương tâm ô ô khóc lớn. Trong động tác của Cesare, không có chút thương tiếc nàng. Nàng hạ mình cầu xin hắn thương xót, hắn cũng không chút dịu dàng. Diệp Huyên nghĩ, nàng khóc không phải vì đau đớn trên thân thể mà là trái tim nàng đang bị giày xéo. Nàng đã từng ngây thơ cho rằng Cesare có chút yêu nàng, dù sao bọn họ cũng từng có một quãng thời gian ôn nhu. Nhưng vì bản thân không chịu phụ họa theo ý của Cesare, hai người liền bước đến tình thế ngày hôm nay.

Chẳng lẽ bản thân đã lựa chọn sai? Đó rõ ràng là một sinh mạng, Diệp Huyên không thể giống như Cesare lãnh khốc vô tình nhìn Rey bị giết. bọn họ dù sao cũng là hai loại người khác nhau, Diệp Huyên lần đầu tiên hiểu được. Anh trai lãnh khốc của nàng tâm nghi ngờ rất nặng, có lẽ, hắn vĩnh viễn cũng không thể động lòng. Ngón tay Cesare không ngừng xâm nhập, bên tai âm thanh nức nở khiến hắn tâm phiền ý loạn. Theo sườn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, nước mắt rơi xuống như mưa. Không biết vì sao, nhìn thấy em gái khóc, Cesare lại cảm thấy hối hận.

Không nên như vậy, Cesare tự nhủ, hắn không cần phải thương hại cô gái này, hắn căn bản không cần thiết thương hại loại cảm xúc yếu đuối này. Nhưng bất tri bất giác, hắn vẫn dừng động tác lại. Đem ngón tay rút ra, Cesare thậm chí còn có chút dè dặt, cấn trọng, sợ bản thân làm nàng đau thêm. "Đừng khóc." Hắn lãnh đạm nói, "Ngươi bày ra bộ dạng đáng thương này cho ai xem, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta sẽ thương tiếc ngươi?" Trong phút chốc Diệp Huyên bùng nổ, không biết lấy từ đâu ra khí lực, nàng hung hăng đẩy Cesare ra: "Đúng, lúc trước mắt ta bị mù, cho rằng tim ngươi cho dù có là tảng đá, cũng sẽ có ngày mềm xuống." Ánh mắt thiếu nữ sáng rực kinh người, váy áo hoa lệ bị nam nhân xe rách, tóc dài rối tung xõa xuống dưới. Trong tình cảnh chật vật như vậy, lại toát ra một cổ cương liệt, "Không nghĩ tới a..." Nàng lộ ra một nụ cười chưa bao giờ có lạnh lẽo, mảa mai, "Ngươi thực ra không có tim."

"Ngươi sẽ không khóc, sẽ không cười, sẽ không yêu một người, càng không xứng đáng để cho ta yêu ngươi." Nói xong câu đó, khí lực cả người Diệp Huyên dường như đều bị thoát ra hết. Nàng nghĩ, bản thân sẽ không bao giờ sợ hãi Cesare nữa. bản thân sở dĩ sợ hắn như vậy, cũng chỉ vì quá yêu hắn mà thôi. "Annie." Nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, Diệp Huyên lớn tiếng gọi. Annie xốc lên mành trướng, nhất thời chấn động. Diệp Huyên lại làm như không nhìn thấy ánh mắt khác thường của nàng, tiếp tục chỉnh sửa váy áo của mình, dùng vải vóc sót lại đêm hai vú lõa lồ che lại.

"Nữ hoàng, này..."

"Không có việc gì." Diệp Huyên vén tóc ra sau tai, "Ta cùng Gattuso vui đùa một chút." Annie nhìn nam nhân đứng một bên, mặt hắn không chút biểu cảm, hơn phân nửa khuôn mặt đều bị bóng tối che khuất, không nhìn ra chút cảm xúc. Annie vội vàng đi qua, dùng tấm thảm một bên khoác lên người Diệp Huyên: "Nữ hoàng, bây giờ về cung ạ?" Diệp Huyên gật gật đầu, nàng ưỡn thẳng thắt lưng, đầu ngẩng cao. Một giây này, thiếu nữ hồn nhiên, dịu dàng đã biến mất. Nàng giống như một nữ hoàng chân chính, tao nhã rời khỏi đại trướng làm người ta hít thở không thông. Từ đầu tới cuối, không thèm liếc mắt nhìn Cesare một lần.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11

Năm nay Phỉ Lãnh Thúy mùa đông đến cực kỳ sớm, ngày thu vừa mới đi qua, trận tuyết đầu tiên liền rơi xuống. Cả vương quốc rộng lớn đều bị tuyết trắng bao phủ, nhất là cao nguyên phương bắc, tuyết đọng đếm mấy mét. Vốn dĩ chiến sự đã sắp kết thúc, lúc này lại bởi vì trận tuyết lớn hiếm thấy này mà lâm vào giằng co. Phản quân trú đống trong thành trì cuối cùng dựa vào địa thế hiểm yếu mà phản công, Cesare dứt khoát hạ lệnh tiến quân, đem phản quân vậy lại. Đại quân dựng lên nơi trú đóng tạm thời, chỉ chờ lương thực trong thành hao hết, liền dứt khoát công phá một lần.

Trận chiến này đối với Cesare mà nói cũng không quá khó khăn, hầu tước Anderson cùng vây cánh của hắn tuy rằng hùng hỗ, nhưng thật ra không mấy tinh nhuệ. Ngoại trừ mấy đại quý tộc dã tâm bừng bừng, mọi người dường như đều không đồng ý phục tùng Anderson cùng hắn làm phản. trải qua sự thống trị của hai mẹ con Olivia cùng Cesare, quốc lực của Phỉ Lãnh Thúy ngày càng hưng thịnh, bốn phương thái bình. Dân chúng yên lòng, chỉ cần có thể có cơm no áo ấm, bọn họ cũng không cần biết người thu thuế của bọn họ là ai. Cho nên khi Cesare lãnh quân tiến lên cao nguyên phía bắc, dọc đường đều tiến quân thần tốc, nghiền nát phản quân đem chúng bức lui vào vùng núi xa xôi. Uy vọng trong quân của hắn vốn dĩ đã cao, lúc này toàn quân đồng lòng, lệnh vừa ban bố, không ai dám không nghe theo.

Khoái cảm nắm trong tay quyền lực, hắn là phải khiến hắn an tâm mới đúng, nhưng tâm trạng Cesare lại vô cùng nặng nề. Nhóm tâm phúc đều nhìn ra, công tước đại nhân bình tĩnh, tự chủ bây giờ lại có vẻ vô cùng nóng nảy, sự ngoan lệ của hắn trước đây không thể hiện ra ngoài, hiện tại thường xuyên vì chút việc nhỏ mà giận dữ, thậm chí giận chó đánh mèo người khác. Mà hắn tâm sự trùng trùng đến ngay cả người chậm hiểu nhất cũng phải nhận ra, hắn dường như có cái gì đó vướng bận, lại cố gắng đè nén bản thân không để ý đến.

Trong phần lớn tâm phúc, chỉ có Edward mới thật sự biết được nguyên nhân Cesare khác thường. Sau khi phát hiện Cesare không thích hợp, Edward đi khuyên giải hắn, lại bị Cesare nổi giận mắng to, thậm chí đem Edward đuổi khỏi quân đội, sung quân đến tiền tuyến. Lần này, không còn có người nào dám đi khuyên công tước đại nhân, các tướng lĩnh nơm nớp lo sợ, chỉ mong nhanh chóng thu được tin tức từ hoàng thành, lúc đó tâm tình Cesare mới có chút chuyển biến tốt. Cứ giày vò như vậy, các tướng lĩnh đều mong trận tuyết này nhanh chóng qua đi, đem phản quân hoàn toàn tiêu diệt, khải hoàn trở về, tiện thể cách vị công tước đại nhân âm trầm khó định này xa một chút. Mỗi khi nhìn thấy lính liên lạc từ hoàng thành, là lúc bọn hắn cao hứng nhất.

Một ngày này, lại có thư từ hoàng thành. Cesare đang ở trong trướng xem quân báo, thị vệ canh giữ ngoài cửa kích động nhận thư, nghĩ lần này có thể lấy lòng công tước đại nhân, vội vàng đem thư vào. Cesare nhận lấy, thấy là dịch báo từ hoàng cung, không khỏi có chút rã rời. các tướng lĩnh chỉ nghĩ rằng thấy thư từ hoàng thành sẽ khiến hắn cao hứng, lại không biết rằng hắn chỉ quan tâm tình báo từ cơ sở ngầm trong cung truyền ra. Không phải vì nội dung tình báo này có gì quan trọng, nội dung tình báo chỉ có một, ghi lại đủ loại nhất cử nhất động của nữ hoàng.

Nàng hôm nay mặc váy màu gì, gặp người nào, thoạt nhìn cao hứng hay mất hứng. Trong mắt Cesare câu chữ lạnh lẽo trên trang giấy, lại bởi vì

miêu tả thiếu nữ ấy mà trở nên có sức sống. hắn nhịn không được ở trong lòng phác họa hình ảnh từng cái nhăn mày, tươi cười của nàng. Khi nàng cùng bạn bè uống trà tán gẫu, trời thu nắng ấm, đôi mắt hơi nheo lại khi cười có thể đem người khác hòa tan. Nàng tham gia vũ hội, màn khiêu vũ mở đầu, nàng giống như con thiên gia nhẹ nhàng nhảy múa. Thời tiết trở lạnh, nàng bị chút bệnh nhẹ, hắt hơi vài cái, chóp mũi cũng hồng lên, thoạt nhìn giống như một trái anh đào đáng yêu.

Cesare chưa bao giờ nghĩ tới, trong đầu hắn, lại có nhiều ký ức về em gái. Lúc hắn xem thư, lúc hắn nhắm mắt lại, thậm chí lúc hắn hành quân đánh trận, hình ảnh thiếu nữ bé bỏng cũng không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, nhiễm loạn tâm thần, khiến hắn không thể khắc chế suy nghĩ. Hắn nghĩ đến nhiều nhất là hình ảnh cuối cùng, lúc nàng nhấc lên mành trướng, không chút do dự rời xa bản thân. Khi đó, Cesare đứng như cọc gỗ, cũng đã quên mất bản thân lúc đó suy nghĩ cái gì. Chỉ cảm thấy đau đớn cuộn trào, trái tim như bị thô bạo xé rách, Cesare cảm thấy trước mắt toàn màu đen, ngay cả việc duy trì tư thế đứng thẳng cũng cần khí lực cực lớn.

Ngươi sẽ không yêu người khác, cũng không xứng đáng để ta yêu ngươi. Đúng vậy, hắn chưa bao giờ được người khác yêu thương, cho nên cũng mất đi năng lực yêu người khác. Hắn muốn giữ lại người kia, người duy nhất nguyện ý yêu thương hắn trong cả cuộc đời cô độc, lạnh lẽo như băng, nhưng hắn ngay cả biện pháp để giữ lại nàng cũng không biết. "Không cần yêu bất kỳ người nào, Cesare." Cesare còn nhớ rõ cha của hắn Alexander từng có một lần uống say, có lẽ trong khi say sẽ nói lời thật lòng, cũng có lẽ hắn đang dặn dò con trai của mình. Cesare ngồi bên cạnh hắn, tùy ý để hắn phun hơi rượu lên mặt mình, "Con có biết vì sao không?"

"Vì sao?" Cesare cảm thấy thật nhàm chán, nhưng vẫn nhu thuận hỏi. "Bởi vì tình yêu là thứ làm cho con người ta yếu ớt nhất." Alexander dường như vừa nghĩ tới điều gì đó, hắn cười điên cuồng, "Con dùng cái gì đi yêu

nàng? Là cả trái tim a... Ngươi bắt không được cũng sở không được, nếu bắt được, tim sẽ nát."

"Cho nên..." Hắn vỗ lên gò má non nớt của Cesare, "Nếu con thật sự thích một người, không cần yêu nàng, chỉ cần chiếm được nàng, giữ được nàng là đủ rồi."

Cesare mở thư ra, trên tờ giấy tinh xảo, chỉ có hai hàng chữ ít ỏi: Vương tử Rey đã tới hoàng thành. Nhận quốc thư của Á Lý Nam An, tháng sau, nữ hoàng cùng với vương tử Rey thành hôn.

#

Sau hai mươi mấy nắm, trong cung lại tổ chức một hồi hôn lễ long trọng. Xe ngựa của thân vương không ngừng đổ tới, cả hoàng thành tràn ngập tiếng reo hò, tiếng chuông trong giáo đường vang lên không dứt, một đôi trai gái đi vào đại điện huy hoàng, đối mặt với nhau, nhảy cùng nhau. Hạnh phúc to lớn bao phủ vương Rey khiến hắn càng thêm anh tuấn, nữ hoàng cũng rất xinh đẹp, nhưng chỉ có hắn cảm nhận được, người trong ngực hắn có chút cứng ngắc.

Rey cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, dù sao thời gian hắn ở cùng nữ hoàng không nhiều lắm, trong hôn lễ nữ hoàng cảm thấy khẩn trương cũng là điều bình thường. "Thân ái." Hắn ôn nhu hỏi: "Ngài cảm thấy mệt mỏi sao? Chúng ta có thể đi nghỉ ngơi trước." Diệp Huyên bị cái xưng hô này dọa sợ, thân ái, Cesare chưa bao giờ gọi nàng là thân ái. Cho dù là thời điểm hắn ôn nhu nhất, cũng chỉ gọi biệt danh của Margaret là Lily. Đại khái là do từ này có một chữ là yêu đi, Diệp Huyên tự giễu, mà nàng lại vọng tưởng hướng người nọ cầu xin một chút tình yêu.

Diệp Huyên gật đầu, Rey kéo nhẹ tay nàng, chu đáo cẩn thận che chở nàng trở về tẩm cung. Trong tẩm cung bố trí vô cùng ngọt ngào, chúng thị nữ nhìn thấy vợ chồng tân hôn nắm tay nhau đi đến, không khỏi cười cười

trêu ghẹo. Rey không tự chủ được mà đỏ mặt, hắn không phải là nhóc con cái gì cũng không hiểu, hắn sắp cùng cô gái mà hắn ngày đêm mong nhớ trải qua một đêm tuyệt đẹp, vừa nghĩ đến điều này, toàn thân hắn đều run rẩy vui sướng.

"Nữ hoàng, điện hạ, nước ấm đã chuẩn bị tốt." Không biết có phải là cố ý hay không, thị nữ lại nói vào lúc này. "Thân, thân ái..." Rey lắp bắp nói được ba chữ lại khẩn trương quá mà không nói tiếp được nữa. Diệp Huyên âm thầm thở dài một hơi, trong cung Rey cũng là người được hoan nghênh, không biết có bao nhiều cô gái say mê hắn, nhưng ở trước mặt bản thân lại bối rối như thế. Chỉ khi yêu sâu sắc một người mới có thể như vậy suốt ngày lo được lo mất, tiến thoái đều phụ thuộc vào người kia. Bản thân ở trước mặt Cesare, cũng dè dặt cẩn trọng như vậy.

Vẫy tay cho thị nữ lui ra khỏi phòng, dừng một chút, mới ôn nhu nói với Rey: "Thân ái, chờ ta một lát, được không?" Giữa nam nữ quý tộc, đây là ám hiệu đồng ý lên giường. Rey nhìn theo thân ảnh yếu điệu kia đi về phía cuối phòng, xuyên thấu qua mành sa mỏng manh, có thể nhìn thấy váy áo theo động tác của nàng rơi xuống, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, viền mông tinh tế. Hắn khẩn trương đến độ nói không ra lời, tiếng nước chảy xuống rào rào không ngừng, nghe vào trong tai Rey, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hắn cởi bỏ nút áo, kéo xuống thắt lưng, ngon tay vẫn run rẩy không ngừng. Phanh một tiếng, hắn đang nhắc chân lên liền kém chút ngã sấp xuống.

"Sao lại thế này?" Hắn cuống quít nhìn phía cuối điện, sợ Diệp Huyên bị ngã. Ngay sau đó, hắn liền nhận ra tiếng động phát ra từ ngoài cửa. chúng thị nữ thất thanh kêu lên, cửa gỗ khắc hoa bị đá văng ra, đập vào mặt là luồng hàn khí bức người, trước mặt Rey là một nam nhân mặc quân trang màu đen. Trên vai, trên tóc, thậm chí ngay trên lông mi của hắn đều dính tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập hàn khí, đôi mắt hắn giống như một con sói hoang đang nổi giận, chăm chú lạnh lùng nhìn Rey. "Công tước đại

nhân! Công tước đại nhân! Ngài không thể như vậy!" Thị nữ vội vàng chạy tới, quỳ gối trước mặt hắn giọng điệu khẩn cầu,lo sợ.

Công tước đại nhân? Rey nhớ lại, hắn là anh trai của Margaret công tước Valentino. "Cút." Thanh âm nam nhân bình tĩnh không chút phập phồng, nhưng khiến cả Rey lẫn thị nữ rùng mình ớn lạnh. Thị nữ đang ngập ngừng, lại nhìn thấy ánh mắt âm u của Cesare, khiến sợ lui xuống. nàng là tâm phúc của Cesare, tất nhiên là biết nữ hoàng cùng công tước đại nhân có quan hệ mờ ám. Nếu không lui xuống, nàng biết rõ rằng mình sẽ chết tại đây. Trong ánh mắt kinh ngạc của Rey, thị nữ li ra ngoài, thậm chí còn đóng cửa lại. Âm thanh ồn ào ngoài cửa rất nhanh liền biến mất, cả tẩm điện khôi phục yên tĩnh. Trong không gian yên tĩnh dường như chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Cesare, cùng tiếng hít khí dồn dập của Rey. Tiếng nước cuối điện đã ngừng lại, sau đó là

một trận âm thanh vải vóc cọ xát vào nhau. Người mặc quần áo hình như rất vội, cuống quít phủ thêm áo ngủ, lại cuống quít chạy tới phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cesare cùng lúc bước lên trước. Đế ủng gõ lên sàn nhà từng tiếng đốc đốc, hắn cùng Rey chỉ đứng cách nhau vài mét, sau vài bước, hai người liền đứng đối mặt với nhau. Rey dường như bị dọa đến ngây dại, xoạch một tiếng, Cesare rút bội kiếm bên hông ra. Trên thanh kiếm vẫn còn lưu lại máu chưa kịp chùi, Cesare từ trên chiến trường phương bắc ngày đêm ngựa không dừng vó chạy như điên về hoàng thành. "Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Bởi quá sợ hãi, giọng nói của Rey cũng run rẩy. Mà Cesare lại nở nụ cười, hắn cười nhạt nhẽo, giống như cảm thấy đáp án đã quá mức rõ ràng không cần nói nữa: "Giết ngươi."

Mũi kiếm xé gió đâm về phía trước, xuyên thủng trái tim Rey. "Dừng tay!" Diệp Huyên lảo đảo chạy tới, máu tươi trước ngực Rey liên tục trào ra, trên khuôn mặt Cesare cũng dính đầy máu. Cesare vẫn bình thản, không nhanh không chậm rút kiếm ra, âm thanh kim loại ma sát với xương thịt càng thêm chói tai. Thân hình Rey đổ ập xuống đất, Cesare lấy ra khăn tay,

đem vết máu dính trên thân kiếm lau sạch, lại tùy ý lau vài cái trên mặt. "Buổi tối tốt lành, Lily." Tâm tình của hắn dường như rất tốt, trong ý cười còn mang chút thỏa mãn.

"Ngươi, ngươi..." Diệp Huyên nói không nên lời, nàng vừa tắm rửa, mái tóc vẫn còn ướt sũng xõa tung xuống dưới, trên người còn mang theo hương hoa thơm ngát. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ bị hơi nước nóng làm cho đỏ bừng, cổ áo ngủ lỏng lẻo, lộ ra màu trắng của váy lụa mềm mại phía bên trong. Bởi vì chạy tới vội vàng, nàng không kịp mang giày, đôi chân trần đứng trên mặt đất, ngón chân mượt mà đáng yêu. "Ngươi thật đáng yêu." Cesare thì thào nói nhỏ, hắn vứt thanh kiếm trong tay xuống, bước qua xác chết không nhắm mắt của Rey, ôm lấy gò má Diệp Huyên.

Trên tay hắn cũng dính đầy máu, vẫn còn chút độ ấm, vừa mới từ trong thân thể người sống mãnh liệt bắn ra. "Dọa đến người sao, Lily." Diệp Huyên chợt bừng tỉnh, không thể tin được thì thào. "Người giết hắn?"

"Đúng vậy, ta giết hắn." Cesare đưa mũi kề sát cổ thiếu nữ tham lam hít vào mùi hương dễ chịu trên người nàng, hắn túy ý trả lời, vì em gái hỏi nên hắn mới trả lời.

"Vì sao..." "Cô gái ngốc." Cesare chạm vào gò má mềm mại của thiếu nữ, không cẩn thận đem máu dính lên mặt Diệp Huyên. Hắn vội vã dùng miệng liếm đi, xác định rõ ràng trên người em gái không có hơi thở nam nhân kia, "Ngươi chỉ có thể thuộc về ta, nếu ai nhúng chàm, thì người đó phải chết."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12

Đêm đã về khuya. Vũ hội chuẩn bị vì vợ chồng tân hôn vẫn đang tiếp tục mà thi thể của chú rể đã lạnh ngắt. Rey nằm ngửa trên mặt đất, miệng vết thương trước ngực, máu tươi đã khô lại, đỏ sậm mất đi sự sống. Mắt hắn vẫn mở to dường như không thể tin được chuyện xảy ra trước khi chết, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng sợ hãi. Máu từ vết thương chảy ra, chảy lan trên mặt đất, nhuộm đổ tấm thảm mùi máu tươi gay mũi. Đây là hiện trường mưu sát, thanh kiếm sáng lạnh vẫn còn vứt trên mặt đất, ke giết người thật lãnh khốc tàn nhẫn. nhưng xuyên qua màn lụa mềm mại, cảnh tượng trên giường lại vô cùng dâm mỹ.

Thân thể trắng noãn của thiếu nữ bị nam nhân áp dưới thân, giống như một chú sơn dương thuần khiết rơi vào tay ác ma. Nàng khắc chế tiếng rên rỉ, tay nắm chặt lấy drap giường dưới thân, cả khuôn mặt chôn trong chăn đệm, mông nhếch lên cao cao, eo nhỏ mềm mại cong xuống. một căn côn thịt thô to nóng như lửa không ngừng ra ra vào vào nơi miệng hoa huyệt của nàng, mỗi một lần rút ra, dâm thủy trong suốt lại vẩy lên bụng nam nhân. Mỗi lần sáp nhập, hai túi thịt ướt sũng ba một tiếng đánh lên da thịt thiếu nữ, trên mông nàng dấu tay đỏ tươi che kín da thịt vô cùng mê người.

"Ân... Ân... A..." Ở sâu trong nội tâm Diệp Huyên kháng cự lần giao hoan này nhưng thân thể đã sớm quen thuộc với Cesare. Ý thức được sự thật Rey đã bị Cesare giết chết, Diệp Huyên dường như sắp phát điên rồi.

nàng liều mạng đánh lên người Cesare, lớn tiếng quát mắng Cesare cút ra ngoài, nhưng Cesare vẫn bất động, hắn giam cầm Diệp Huyên trong ngực mình, vừa kịch liệt hôn lên môi nàng, vừa vội vàng cở sạch quần áo trên người nàng. Khi côn thịt cắm vào trong hoa huyệt, hai người đều khắc chế không được mà rên rỉ một tiếng. Âm đạo vẫn còn khô khốc, vách tường mị thịt gắt gao cắn mút côn thịt, cảm giác quá mức sít sao khiến Cesare xém chút bắn tinh. Hắn đem hai chân Diệp Huyên đẩy ra, dùng tay vuốt ve huyệt khẩu cùng hoa châu của nàng: "Lily, thả lỏng một chút, người thật chặt."

"Ngươi buông ta ra, đi ra ngoài... Ngô... Đi ra ngoài..." Nhân lúc dh đang giãy giụa, Cesare dùng lưỡi xâm nhập miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không ngừng hôn. Diệp Huyên chỉ có thể phát ra âm thanh kháng cự mơ hồ, dưới sự tàn sát bừa bãi của nam nhân, chỉ bạc theo khóe miệng chảy xuống. Trong hoa huyệt côn thịt chậm rãi trừu sáp, nam nhân một tay đùa giỡn núm vú Diệp Huyên, tay kia thì nhéo lên tiểu hoa châu sưng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mở ra rồi khép lại, bắt đầu có dâm dịch phun ra.

Diệp Huyên cố gắng đè nén tiếng rên rỉ của bản thân, nhưng phản ứng trên thân thể muốn giấu cũng không được. Hoa huyệt càng ngày càng ẩm, mị thịt gắt gao cắn mút dương vật cứng rắn như thiếc, côn thịt không ngừng cọ xát bên trong huyệt thịt, dâm thủy chảy ra càng nhiều, khiến Cesare ra vào càng thêm dễ dàng. Động tác trừu sáp của nam nhân ngày càng nhanh, hạ thân hắn không ngừng va chạm lên da thịt thiếu nữ, tiếng nước phốc kỷ phốc kỷ vang lên bên tai không ngừng. Cả người Diệp Huyên như nhũn ra, bầu ngực cũng theo động tác của Cesare mà lay động không ngừng, núm vú run rẩy đứng thắng, trông vừa đáng yêu cũng vừa đáng thương.

"A, không cần... Quá nhanh..." Tuy khối thân thể này bị Cesare dạy dỗ rất tốt, nhưng đã nửa năm rồi không làm, Cesare lại sáp vừa nhanh vừa sâu, nhiều lần đỉnh đến chỗ mẫn cảm, nàng quả thật không chịu nổi. Nhưng Cesare lại giống như cố ý tra tấn nàng, hắn đem đùi Diệp Huyên gác lên

vai, cái miệng nhỏ bị banh rộng, gian nan phun ra nuốt vào thiết bổng của hắn. Hắn lại đỉnh một cái thật sâu, nàng duyên dáng hét lớn, một lần lại một lần, không ngừng cắm vào hoa tâm của nàng. Vào lúc từ trng hoa tâm phun ra lượng lớn dâm dịch, hắn hung hăng sáp vào miệng tử cung Diệp Huyên, đem cả quy đầu to lớn nhét vào.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13

"A! Không được, ta không được... Không cần, quá sâu... Ta không cần..." Vừa cao trào là lúc hoa huyệt mẫn cảm nhất, Diệp Huyên cảm thấy trước mắt một mảng sương mù, ngay lúc Cesare đỉnh sâu vào, hai chân nâng cao lên, mũi chân duỗi thẳng tắp, cả người ức chế không được mà run rẩy. Ngay lúc này Cesare lại đem côn thịt rút ra, hỗn hợp dâm thủy cùng tinh dịch chảy ra, hạ thân Diệp Huyên là một mảng lầy lội. Huyệt thịt vô ý mấp máy, khoái cảm chồng chất bỗng nhiên đứt đoạn, Diệp Huyên ưm một tiếng, hoa huyệt cảm thấy vô cùng trống rỗng. Cesare nhấc thân thể nàng lên, bày ra tư thế quỳ sấp xuống. Bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ thiếu nữ, động thân một cái, côn thịt lại nhét đầy hoa huyệt. "Ân a... Thật trướng..." Diệp Huyên nhịn không được mà rên rỉ, tư thế này khiến côn thịt Cesare xâm nhập càng sâu, côn thịt của hắn vốn dĩ có kích thước kinh người, lúc này cả căn côn thịt đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, chỉ hận không thể đem hai túi thịt này đều nhét vào. Háng hắn dán sát da thịt Diệp Huyên, lông mu thô cứng không ngừng quét qua tiểu ngọc châu, côn thịt cũng không ngừng cọ xát trong hoa huyệt, cảm giác ngứa ngáy khiến Diệp Huyên sáp điên rồi.

"Thích không, Lily?" Cesare ngậm lấy vành tai Diệp Huyên, bàn tay to duỗi đếm trước ngực Diệp Huyên, niết lấy đầu vú sưng đỏ. "Ân... Ha... A..." Thấy Diệp Huyên không trả lời, Cesare lại thả chậm tốt độ, mềm nhẹ chuyển động. Quy đầu nghiền nát từng tấc từng tấc mị thịt trong hoa huyệt, so với mưa to gió lớn trừu sáp càng thêm giày vò, "Có thích hay không?"

hắn bắt đầu dùng môi lưỡi hôn lên cổ Diệp Huyên, thiếu nữ dưới sự tra tấn của hắn nhỏ giọng nức nở, hắn có chút đau lòng, động tác dưới thân vẫn vô cùng ôn nhu, "Chỉ cần người nói thích, anh trai liền tha cho người."

Diệp Huyên nức nở than nhẹ, nàng liều mạng lắc đầu: "Không thích, không thích... A, không cầm làm nơi đó... A... Thật ngứa..." Từ trong hoa huyệt lại phun ra lượng lớn dâm dịch, liên tục cao trào khiến Diệp Huyên mơ hồ muốn ngất đi, nàng cắn lấy góc chăn nức nở, "thối tha, ngươi là tên thối tha... Ngươi muốn ta thích, ta cố tình không thích!"

"Ta là tên thối tha, vậy ngươi là cái gì?" Cesare thấp giọng cười, đầu lưỡi ôn nhu liếm lên má nàng để lại dấu vết ẩm ướt. Hắn khẽ hảy lên đầu vú Diệp Huyên, đột nhiên hung hăng búng lên, rồi tàn bạo lôi kéo, "Vậy ngươi chính là tiểu dâm phụ bị tên thối tha đùa bỡn phun nước!"

Hắn nắm chặt cằm Diệp Huyên, bức bách nàng nhìn thi thể Rey trên mặt đất: "Ngươi xem, chồng ngươi chết vẫn chưa nhắm mắt." Lời nói của hắn giống như một con dao sắc bén, từng chút từng chút đâm vào lòng Diệp Huyên, đâm đến nỗi máu tươi đầm đìa, "Hắn nhất định không nghĩ tới người là người dâm đãng như vậy, tiểu huyệt đều sắp bị anh trai thao nát còn nói không thích." Hắn duỗi tay đến chỗ giữa chân hai người, dâm thủy ướt sũng, "Cái miệng nhỏ nhắn bên trên nói không thích, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới lại vui mừng chảy nước dầm dề."

"Không phải, không phải như thế..." Nước mắt không khống chế được chảy xuôi xuống, thiếu nữ liều mạng lắc đầu, nhưng chính nàng cũng không biết bản thân muốn phản bác điều gì. Đúng vậy, bản thân đúng là một nữ nhân dâm đãng, nếu không dâm đãng, làm sao có thể chủ động đánh thuốc anh trai, liều lĩnh quấn quít anh trai cùng mình loạn luân. Nàng cũng đã sớm biết Cesare là dạng người gì, thật ra nàng la cam tâm tình nguyện... Cam tâm tình nguyện bị nam nhân này tra tấn, dù bị hắn đối đãi không chút thương tiếc, cho dù bị hắn mắng là dâm phụ, tao hóa, cho dù đau lòng sắp chết, cũng không cách nào từ bỏ Cesare.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, xương cốt cũng chẳng còn. Trả giá hết thảy không chút do dự, cuối cùng khiến nàng tuyệt vọng hiểu rõ, mất đi nguồn ánh sáng mỏng manh đó, nàng cũng không thể sống tiếp. Thiếu nữ dưới thân không ngừng từ chối, Cesare càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tàn nhẫn, côn thịt kịch liệt nảy lên, mã mắt trước quy đầu mở ra, tinh dịch nóng rực phun vào tử cung thiếu nữ. Tinh dịch Cesare vừa nhiều vừa đặc, phun liên tục mấy phút mới hết, khoái cảm khiến người ta hít thở không thông mới thoáng bình ổn một chút. Cho dù trong quá trình bắn tinh, hắn vẫn không ngừng trừu sáp. Trong khi hoa huyệt liên tục co rút, ý thức của Diệp Huyên lại dần dần mơ hồ. nàng cảm giác được anh trai đang hôn mình, lưu luyến triền miên, vì nàng khóc mà thở dài. Nàng dường như nghe được anh trai thì thầm, nhưng cũng có thể là nàng mê sảng: "Đừng rời khỏi ta, ngươi hận ta cũng được, chỉ cần người không rời khỏi ta."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14

Vương phu mới của Phỉ Lãnh Thúy bất ngờ chết trong đêm tân hôn, tin tức này giống như mọc cánh, nhanh chóng truyền đi khắp vương quốc từ phố lớn cho đến ngõ nhỏ. Khiến mọi người đều chấn kinh, vốn dĩ là việc vui cả nước bây giờ lại trở thành bi kịch khiến người ta tiếc hận không thôi. Nữ hoàng không chịu nổi đả kích to lớn, liền ngất xỉu, bây giờ nằm trên người không dậy nổi. Bệnh tình của nàng có vẻ thật sự nghiêm trọng, ngay cả khi tổ chức tang lễ cho vương tử Rey nữ hoàng cũng không xuất hiện. Nhóm đại thần, quý tộc sốt ruột không thôi, sợ nữ hoàng cứ như vậy đi đời nhà ma. Bởi vì nữ hoàng không có con nối dõi, nàng người thân trực hệ duy nhất của nàng lại chính là một đứa con ngoài giá thú-công tước Valentino. Một khi nàng chết, một hồi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế gió tanh mưa máu lại nổi lên.

Mà nhóm dân chúng lại quan tâm đến phản ứng của vương quốc Á Lý Nam An nhiều hơn, Rey là vương tử của Á Lý Nam An, cũng là con trai duy nhất của lão quốc vương. Hắn bất ngờ đột tử, âm mưu bên trong quả thật nhiều không đếm xuể. Người dân hai nước Phỉ Lãnh thúy cùng Á Lý Nam An đều cho rằng, đây là vì hoàng thất muốn phá hủy hôn ước này mới xuống tay độc ác như vậy. Chỉ cần Rey chết, quốc vương Á Lý Nam An sẽ thôi không ngấp nghé đế vị của Phỉ Lãnh Thúy. Mà đổi thành báo thù cho thái tử đã mất, vốn đã có sẵn ý định động thủ với Phỉ Lãnh Thúy, đây quả thật là một lý do tuyệt hảo, quốc vương Á Lý Nam An cao giọng tuyên bố,

nếu Phỉ Lãnh Thúy không thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục đối với việc vương tử Rey tử vong, hắn sẽ dẫn quân vượt qua biên giới, tuyên chiến với Phỉ Lãnh Thúy.

Quan hệ giữa hai quốc gia càng thêm căng thẳng, không khí nơi biên giới càng thêm giương cung bạt kiếm. Trong tình thế hết sức căng thẳng như vậy, cuộc sống của Diệp Huyên lại lâm vào tình cảnh bình tĩnh kỳ dị. Trong căn phòng trang hoàng đẹp đẽ, quý giá nhưng cũng hết sức lịch sự, tao nhã, một thiếu nữ thân thể trần trụi cuộn mình trên ghế mềm, dường như đang ngủ say. Mái tóc dài đen nhánh xõa tung xuống đất, che khuất phân nửa tấm lưng trắng nõn. Hai bầu ngực cao vút theo nhịp hô hấp của nàng nhẹ nhàng phập phồng, đầu vú sưng đỏ, trên bầu ngực mượt mà in đầy dấu hôn cùng dấu tay vô cùng rõ ràng.

Trên cổ, trên bụng, trong bắp đùi nàng... Chỗ nào trên thân thể nàng cũng rải đầy hồng ngân, dấu ấn lưu lại mấy ngày hôm trước đã chậm rãi mờ đi, nhưng dấu vết kịch liệt hoan ái tối hôm qua lại rất rõ ràng. Hai chân nàng hơi mở ra, tiểu hoa châu từ trong hoa môi nhô đầu ra, bởi vì trải qua thời gian dài bị đùa bỡn, đến giờ vẫn sưng đỏ không thôi. Giữa hai cánh hoa lại lộ ra một vật lạ, giả dương vật thô to nhét đầy hoa huyệt nàng, tinh dịch cùng dâm thủy đêm hôm qua đều tắc trong âm đạo, khiến bụng nhỏ của nàng trướng to lên.

Trên mắt cá chân nàng, một vòng kim loại tinh tế bao lấy cổ chân nàng. Dây xích vừa nhìn liền thấy điểm cuối, một vòng kim loại khác được gắn chặt trên cột gỗ đầu giường. Độ dài dây xích đã được tính toánh kỹ lưỡng, để nàng có thể đi lại thỏa mái trong gian phòng, nhưng không thể đi đến trước cửa, lối ra ngoài duy nhất. Dây xích được chế tạo bởi một chất liệu đặc thù, nhìn thì nhỏ nhưng đao búa đều chặt không đứt. Dù là vậy thì trong phòng những vật sắc nhọn có thể sử dụng đều bị đem đi hết, ngay cả bốn góc nhọn của giường cũng đều được bao kín bằng vải mềm.

Nơi này là nhà của Cesare, sau đêm tân hôn đó, hắn ôm em gái đã mê man bất tỉnh rời khỏi hoàng cung, đem Diệp Huyên nhốt ở đây. Tất cả mọi người đều cho rằng nữ hoàng bị bệnh liệt giường, lại không biết rằng nàng đã bị anh trai độc chiếm. Trong lúc đang mê man, Diệp Huyên nghe thấy tiếng ổ khóa chuyển động, nàng mở to mắt, quả nhiên thân ảnh cao lớn quen thuộc kia liền xuất hiện trong tầm mắt. "Anh trai." Thiếu nữ nhu nhược gọi, lười biếng đứng dậy, dây xích trên chân nàng phát ra âm thanh đinh đinh leng keng giòn vang, theo bước chân nàng, dây xích chậm rãi kéo lên trên mặt đất. "Người đã về rồi." Diệp Huyên ôm lấy thắt lưng Cesare, cả thân thể trần trụi đều dán lên người hắn. nàng giống như một chú mèo con đang làm nũng cọ cọ trước ngực Cesare, rất nhanh liền cảm giác được nơi khố ha nam nhân căn nóng thiếc đã đứng thẳng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15

Cesare giữ chặt thân thể không ngừng vặn vẹo của thiếu nữ, vươn tay tới giữa hai chân nàng lau một phen. Quả nhiên, hoa môi dù bị giả dương vật chặn lại nhưng vẫn có dâm thủy chảy ra, "Lúc anh trai không ở đây, có phải hay không tự chơi đùa bản thân?" Vừa nói, hắn vừa dùng tay nâng mông Diệp Huyên lên, đem nàng bế bổng lên. Diệp Huyên thuận thế mở hai chân, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ Cesare, đồng thời kẹp chặt thắt lưng nam nhân, hờn dỗi nói: "Anh trai thối tha, rõ ràng không cho ta tự đùa bỡn bản thân." Cách một lớp vải, Diệp Huyên vẫn cảm nhận được thứ nóng thiếc của hắn đang ẩn ẩn nảy lên, nàng theo bản năng dùng tiểu hoa châu cọ xát chỗ nóng bỏng kia, càng cọ xát lại càng thấy ngứa ngáy khó chịu, "Anh trai, ta muốn... Tiểu huyệt rất ngứa..."

Cesare không nặng không nhẹ vỗ lên mông nàng một cái: "Anh trai vừa trở về liền phát lãng, xem ra thật sự đói khát. Buổi sáng đi vội vàng, còn chưa dùng côn thịt uy no cái miệng nhỏ nhắn của người, tiểu tao hóa có phải trông anh trai đến đỏ cả mắt?" "Mới không có đâu." Diệp Huyên chu cái miệng nhỏ nhắn, Cesare chậm rãi đem giả dương vật rút ra, nàng không khỏi ưm một tiếng, dâm thúy tí tách rời xuống, nàng cứ như vậy ở trong ngực Cesare tiết một lần. Thấy Cesare không như bình thường đem ngón tay với vào, Diệp Huyên vội vàng bắt lấy cổ tay nam nhân, "Anh trai, sáp một chút... sáp một chút thôi."

"Kẻ lừa đảo." Cesare đem căn giả dương vật đưa tới trước mặt Diệp Huyên, chỉ thấy toàn thân căn côn thịt điêu khắc từ ngọc thạch đều dính dâm thủy sáng lấp lánh, còn lẫn chút bạch trọc, Cesare cong khóe môi cười cười, "ngày hôm qua anh trai bắn nhiều như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của người kém chút ăn không hết, thế nào ngày hôm nay còn lại ít như vậy?" Diệp Huyên có chút chột dạ cúi đầu: "Đều, đều bị tiểu huyệt ăn luôn rồi." Ba một tiếng, Cesare đánh lên mông nàng một cái: "Thật sao?"

Cảm giác vừa đau đớn vừa ngứa ngáy khiến Diệp Huyên càng cảm thấy trống rỗng, nhưng nàng biết lúc này hàm hồ cho qua là không thể, đành thút thít đáp: "Hôm nay lúc anh trai không có ở đây, ta, tiểu huyệt của ta rất ngứa, cho nên liền..." Nàng ngập ngừng không chịu nói hết, bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Cesare, âm thanh liền nhỏ xuống, cuối cùng lại cuống quít bổ sung thêm, "Nhưng ta không có đem giả dương vật rút ra, chỉ là đem... ngón tay sáp vào một chút, chỉ đùa bỡn một chút chút!" Nghe nàng cường điệu theo cách trẻ con như vậy, nụ cười Cesare càng thêm nhu hòa. Vẻ mặt thiếu nữ vừa ngây thơ vừa đáng yêu, nhưng cả người đều trần rụi tựa trong ngực Cesare, cái miệng nhỏ nói ra từ ngữ dâm đãng cùng nàng bất đồng, tựa như một con sơn dương thuần khiết ngã vào bùn, lộ ra vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

"Ngươi thật đáng yêu, Lily..." Cesare vỗ về gò má thiếu nữ khẽ khàng nỉ non, đáng yêu cũng đáng thương như vậy, khiến hắn hận mình không thể thời khắc khắc cắm trong tiểu huyệt của nàng vĩnh viễn không xa rời nhau. "Ngươi có yêu ta không, Lily?" Hắn cúi đầu, dùng chóp mũi cọ xát lên đôi môi thiếu nữ. "Yêu." Diệp Huyên không chút do dự trả lời, nàng cắn cái mũi của Cesare, khanh khách cười, "Ta thích nhất anh, anh trai."

Trong nháy mắt ấy, ôn nhu trong đôi mắt Cesare dường như muốn hóa thành giọt nước rơi xuống, hắn thở dài đem nàng ôm chặt vào lòng, Diệp Huyên cho rằng hắn muốn hôn bản thân, đột nhiên hắn dùng lực niết lấy tiểu hoa châu: "Tiểu trứng thối, người cho rằng nói như vậy là anh trai sẽ

không trừng phạt người?" Thanh âm của hắn bất chợt trở nên lãnh khốc, thiếu nữ duyên dáng kêu to một tiếng, hắn một lần lại một lần hung hăng đánh lên mông Diệp Huyên, "Tiểu tao hóa, có phải hay không thiếu thao, ta một ngày không ở đây liền vụng trộm đùa bỡn bản thân, nếu ta không trở lại, người có phải hay không muốn tìm nam nhân khác đếm làm người? Hả?!" "Không phải... A, không cần... Anh trai đừng đánh... Van cầu người... đừng đánh..." Diệp Huyên liều mạng vung vẩy hai chân, dưới sự ngược đãi thô bạo của Cesare một cỗ dâm thủy lại phun ra. Tuyết đồn vừa đau vừa ngứa, hoa tâm lại càng giống như có ngàn vạn con kiếm đang bò bên trong, khiến nàng khó có thể kiềm chế, hô hấp dồn dập lung tung dùng lưỡi liếm cổ Cesare, "Anh trai, rất ngứa... đau quá... thao ta! Ta muốn anh trai đai dương vật thao nát tiểu huyệt của ta..."

Cesare vẫn bất động, hắn đem Diệp Huyên

từ trong lòng thả xuống, lạnh lùng nói: "muốn anh trai dương vật? Đem chân mở ra, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất." Diệp Huyên nức nở nằm trên thảm, hai tay nhỏ bé đem bắp đùi mở lớn, tận lực đem hai chân mình mở đến mức lớn nhất có thể. Tiểu huyệt của nàng hoàn toàn bại lộ dưới mắt Cesare, còn nam nhân thì ung dung ngồi trên ghế mềm đối diện với nàng, hạ thân đã sớm đứng thẳng đem đũng quần đỉnh lên một khối cao cao, nhưng trên mặt hắn vẫn lãnh khốc, đạm mạc như cũ. "Ngươi biết nên làm thế nào mà Lily." Cesare bưng lên ly trà, nhìn thiếu nữ vươn bàn tay nhỏ bé, đầu ngón tay run rẩy chạm lên hai cánh hoa, "Ngươi gần đây rất không ngoan, bản thân tự đùa bỡn tiết ba lần, sau đó anh trai liền đem côn thịt cho ngươi."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ hòa cùng tiếng nước vang lên khi ngón tay sáp hoa huyệt càng dị thường rõ ràng. Dưới ánh mắt chăm chú, nóng bỏng của anh trai, Diệp Huyên đã tiết hai lần. thân thể nàng bị Cesare dạy dỗ mẫn cảm vô cùng, tiểu lãng huyệt vốn dĩ ngứa ngáy khó nhịn, giờ phút này nàng tự an ủi dưới tầm mắt của anh trai càng khiến cho lửa dục khó nhịn. cảm giác hỗ thẹn cùng khoái cảm kích thích khiến da thịt trắng nõn của nàng nhiễm một tầng ửng hồng mê người,, dâm thủy liên tục phun ra, dưới thân nàng đã ướt một mảng lớn. giữa hai chân càng thêm ướt át không chịu nỗi, hoa môi khẽ nhếch lên dính dâm thủy sáng lấp lánh, từ xương mu đến tuyết đồn, ngay cả cúc huyệt của nàng cũng bị dâm thủy thấm ướt. Tuy liên tục cao trào nhưng vẫn không thể khiến nàng thỏa mãn, mị thịt trong hoa huyệt dồn dập co rút lại, âm đạo trống rỗng khó nhịn, rất muốn có một căn côn thịt nóng bỏng hung hằng sáp vào, đem nàng thao đến khóc kêu.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng rên rỉ: "Ân... A, anh trai... Muốn côn thịt... rất ngứa, rất muốn anh trai thao ta, thao nát tiểu huyệt của ta... Giết chết ta... A... A..." nhưng Diệp Huyên biết nếu mình không tiết ra lần thứ ba, Cesare tuyệt đối sẽ không thao nàng. Cho dù nơi hạ thân nam nhân, côn thịt đã trướng lớn đến độ muốn nổ mạnh, hắn vẫn có thể dùng sự tự chủ kinh người của mình đè xuống dục vọng, tiếp tục tra tấn nàng.

Đây chính là sự trừng phạt của Cesare đối với nàng, từ sau khi đem em gái nhốt trong nhà mình, thời gian hai người giao hoan nhiều đến độ ngày đêm không ngừng. Cesare đối với mọi việc bên ngoài đều mắt điếc tai ngơ, chỉ một lòng dạy dỗ, độc chiếm nàng. Chỉ cần hắn ở nhà, cho dù là lúc côn thịt không có cắm trong thân thể em gái, hắn cũng không cho Diệp Huyên mặc quần áo, chỉ cần Cesare muốn, có thể tùy thời tùy chỗ đem côn thịt cắm vào. Dấu hôn trên người Diệp Huyên ngày hôm trước chưa kịp tan đi, hôm sau liền bị Cesare in lên dấu vết mới.

Có đôi khi trong lúc Cesare xử lý công vụ, Diệp Huyên khóa ngồi trên người hắn, cái miệng nhỏ nhắn phía trên hàm chứa Cesare đầu vú, cái miệng nhỏ phía dưới nuốt trọn dương vật hắn. Lúc hai người ăn cơm, Cesare đem đồ ăn ngậm trong miệng, một ngụm tiếp một ngụm đút cho em gái. Ăn ăn, liền biến thành hắn lần lượt ăn hết toàn thân Diệp Huyên, dâm thủy trong tiểu huyệt cũng nuốt hết một giọt cũng không thừa. Lúc tắm rửa, Diệp Huyên bị hắn ép buộc dùng hai bầu ngực cao vút hầu hạ hắn, Cesare đem xà phòng bôi lên ngực nàng, sau đó Diệp Huyên ghé vào trên người hắn, dùng ngực mình cọ xát toàn thân trên dưới cao thấp một lần. Mỗi một lần tắm rửa, Diệp Huyên cả người đổ mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẽ nhếch cái miệng thút tha thút thít nói: "Anh trai, ta... Ta đã tẩy sạch rồi."

Cesare buồn cười xoa đầu nàng, trên mặt ý vị thâm thường: "Không sao, anh trai lại giúp người tẩy thêm lần nữa." Cesare nói tẩy thêm lần nữa đúng là dùng côn thịt đã sớm cứng rắn của hắn làm Diệp Huyên giống như Diệp Huyên đã hầu hạ hắn vậy. Gò má thiếu nữ, tuyết nhũ, miệng hoa huyệt... ngay cả mắt rốn tinh xảo cũng bị cực đại quy đầu cọ qua một lần, lưu lại một chuỗi bong bóng thơm ngát cùng tinh dịch nóng ẩm. Tiếng rên rỉ trong phòng tắm vang lên không ngớt, Diệp Huyên liên tục cao trào, đợi đến khi Cesare ôm nàng lên giường, nàng đã cao trào liên tục đến nỗi không có chút khí lực mà nói.

Mỗi khi Cesare có công vụ cần ra ngoài xử lý, hắn sẽ dùng giả dương vật nhét vào hoa huyệt Diệp Huyên, không được hắn cho phép, Diệp Huyên không thể tự mình đùa giỡn bản thân. Lúc thân thể ngứa ngáy khó chịu, nàng chỉ có thể kẹp chặt hai chân, bắp đùi không ngừng cọ xát vào nhau, tưởng tượng thịt heo bổng của anh trai đang cắm trong tiểu huyệt mình trừu sáp, cứ vậy mà cao trào. Từ khi bị nhốt trong nhàn giam tinh xảo này, Diệp Huyên không biết thời gian trôi qua, cũng không biết thế cục đã biến đổi như thế nào. Trong cuộc sống của nàng chỉ có anh trai, nàng hết thảy thuận theo Cesare, mặc kệ là tra tấn hay khoái cảm, đều khiến Diệp Huyên si mê không dứt.

Nàng nghĩ, bản thân đã triệt để trầm luân, tựa như Cesare cũng trầm luân trong ái dục mơ mộng. Có lẽ hắn thoạt nhìn vẫn tự chủ như trước, nhưng Cesare kỳ thực không có ý thức được, hắn không rời xa nàng, giống như nàng không rời xa hắn. Ngay tại lúc mà Rey bị giết chết, cảnh báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Diệp Huyên: "Cảnh báo! Cảnh báo! Mục tiêu công lược đã bị hắc hóa, thay đổi nhiệm vụ công lược. Thí sinh có thể giải trừ tình trạng hắc hóa trên người đối tượng nhiệm vụ có thể thành công." Diệp Huyên căn bản không quan tâm chuyện này, hắc hòa thì hắc hóa đi, chỉ cần anh trai yêu nàng là đủ rồi. Có lẽ tình yêu là cánh cửa dẫn đến địa ngục, không sao cả, chúng ta liền cùng nhau xuống địa ngục đi.

"A!" Nàng thét chói tai, cuối cùng cũng đạt tới cao trào lần thứ ba. Dưới ánh mắt mong mỏi của Diệp Huyên, Cesare chậm rãi đi tới, hắn cởi bỏ thắt lưng, lấy căn cự vật đỏ đậm đã bừng bừng nảy lên. "Anh trai..." Diệp Huyên vươn tay, bọn họ gắt gao ôm lấy nhau, mà côn thịt của Cesare cũng cắm vào trong tiểu huyệt của nàng, đỉnh thắng vào tận hoa tâm, "A, đi vào... Tuyệt quá... Anh trai đang ở bên trong ta..." "Lily đang ăn anh trai a." Cesare ôn nhu hôn Diệp Huyên, "Ăn luôn anh trai đi... Cả người của ta đều cho ngươi..."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17

Cesare càng ngày càng bận rộn, thế cục có lẽ đã đến thời điểm vô cùng khẩn trương, mặc dù hắn thầm nghĩ thời thời khắc khắc đều bồi bên người em gái, nhưng để đế quốc không lầm vào một hồi chiến hỏa, hắn không thể không đi sớm về trễ. Mặc kệ thời điểm hắn về nhà trẽ thế nào, Cesare cũng đều hung hăng yêu thương em gái một hồi, nhưng Diệp Huyên vẫn cảm thấy càng ngày càng trống rỗng. Cảm giác trống rỗng này không chỉ bời vì cơn khát trên người khó nhịn, nửa năm đã trôi qua, biên giới giữa hiện thực cùng mơ mộng dường như đều lẫn lộn. Trên thế giới chỉ có nàng cùng anh trai, bọn họ yêu thương nhau, tra tấn nhau, giống như hiện thực đều không tồn tại. Nhưng hiện tại, Cesare càng ngày càng bận rộn đem hai người kéo ra khỏi giấc mộng. Diệp Huyên không dám nghĩ tới, nhưng nàng cũng không thể hoang đường dâm loạn sống chung cùng anh trai, Cesare nhốt nàng như vậy, là đại nghịch bất đạo.

Diệp Huyên cảm thấy bản thân bắt đầu hoảng hốt, lúc không có Cesare bên cạnh, nàng thức trắng đêm, ngồi cuộn người lại, cũng không biết bản thân suy nghĩ cái gì. Nhưng thời gian Cesare ở bên nàng càng ít đi, Diệp Huyên nghĩ, nàng giống như một con chim bị nhốt trong lồng, sớm hay muộn cũng tịch mịch chết đi. Đã ba ngày Cesare không trở về, Diệp Huyên đứng bên cửa sổ, đây là khung cửa sổ duy nhất trong phòng không bị bịt kín. Bởi vì đây là trên gác xép, cửa sổ rất nhỏ, người trưởng thành không

thể chui qua lối này. Thời tiết bên ngoài dường như rất tốt, có chút ánh nắng chiếu lên người Diệp Huyên, sưởi ấm thân thể lạnh băng của nàng.

"Lily, Lily..." Thiếu nữ cuộn mình ngồi trên mặt đất, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi khe khẽ. Tiếng gọi này vẫn tiếp tục vang lên, khung cửa sổ cũng bị nhấc lên. Diệp Huyên lúc này mới ý thức được bên ngoài quả thật có người gọi mình, trái tim kịch liệt nhảy lên, vội vàng chạy đến bên cửa sổ, kiếng chân nhìn ra. "Lily, là ta a." Annie hạ giọng, kích động nhìn Diệp Huyên. "Annie?!" Diệp Huyên vừa sợ hãi vừa cao hứng, "Ngươi, người thế nào lại tới được đây?"

Ngoại trừ tâm phúc của Cesare trong hoàng cung, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Huyên đang ở trong tẩm cung dưỡng bệnh. Annie là nữ quan bên người của Diệp Huyên, không phải là thị nữ, cho nên đêm tân hôn đó nàng không ở trong tẩm cung, cũng không biết biến cô phát sinh đêm đó. Ngày thứ hai, Cesare hạ lệnh giới nghiêm toàn cung, Annie muốn tiến cung gặp Diệp Huyên, cũng bị từ chối nói là nữ hoàng đang hôn mê bất tỉnh, không thể gặp nàng. Nàng là bạn tốt nhất của Margaret, biết được bạn tốt bênh tình nghiêm trọng, Annie chỉ có thể chịu đựng lo lắng tiếp tục chờ đợi, nhưng qua nửa năm rồi, trong cung truyền ra tin tức nữ hoàng tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn rất suy yếu, nhưng thình cầu yết kiến của Annie vẫn bị từ chối như trước.

Việc này thật sự rất khác thường, Annie là người thông minh, rất nhanh liền ý thức được điểm không thích hợp. Cha của nàng là hầu tước Nederland, cũng nắm quyên trong tay. Vận dụng lực lượng trong gia tộc kiểm chứng một phen, Annie mới biết được Diệp Huyên bị nhốt. "Ta lẻn vào đây." Annie nở nụ cười, Diệp Huyên cũng biết việc này khó khăn thế nào. Tuy trong nhà chỉ có mình nàng, nhưng xung quanh nơi này Cesare đã bày ra thiên la địa võng, ngay cả con chuột cũng không vào được. "Ngươi có khỏe không, Lily." Tay Annie đặt lên cửa sổ thủy tinh, nàng muốn nắm

lấy tay Diệp Huyên nhưng bị song sắt lạnh băng ngăn trở, "Để ta nhìn người, Lily, ta muốn xác định người không có việc gì."

"Ta không sao." Diệp Huyên cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, Annie nhất định là vô cùng lo lắng thật lâu đi. Nàng chậm rãi bước lui về phía sau, đem thân thể trần trụi của mình hoàn toàn bại lộ trước mắt Annie. Tóc cũng nàng rối tung cũng thật lâu không có chải chuốt, thả dài xuống đất. trên da thịt trắng nõn, rải rác vài điểm hồng ngân chói mắt. Khuôn mặt lớn bằng bàn tay chỉ còn da bọc xương, hai má đỏ ửng bất thường. Nàng giống như một con búp bê tinh xảo, chỉ cần chạm nhẹ vào liền vỡ vụn.

"Lily..." Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, "hắn làm thế nào lại dám... Làm thế nào lại dám đối xử với ngươi như

vậy..." Annie vươn tay lau đi nước mắt trên mặt nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều, "Hắn là súc sinh..." Nàng vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy dây xích trên mắt cá chân Diệp Huyên, nghĩ đến nửa năm qua Diệp Huyên sống cuộc sống không có thiên lý như thế, giọng nói liền như bị nghẹn lại trong cổ. "Không phải..." Diệp Huyên ngập ngừng, "Anh trai rất yêu ta, hắn chỉ là, hắn chỉ là..." Hắn chỉ là cái gì? Diệp Huyên nói không nên lời, tình yêu tàn khốc, vặn vẹo như thế, đối với Annie nàng tuyệt đối không thể hiểu được.

"Cô gái ngốc." Annie nắm lấy song sắt trên cửa sổ, "Nếu hắn yêu người, lại sao có thể tùy ý nhốt người, coi người như đồ chời tình dục mà giam cầm... Người gầy đi nhiều như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?" Nàng lau đi nước mắt, "Đừng lo lắng Lily, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người." Nàng liên tục dặn dò Diệp Huyên chiếu cố tốt bản thân, Diệp Huyên nhu thuận gật đầu đồng ý, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy. "Annie, người đi nhanh đi." Diệp Huyên cẩn thận nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nếu..." Nàng không dám nói ra nửa câu sau vì đến nàng cũng không nguyện ý thừa nhận kết cục khi Cesare thấy được Annie... "Ta sẽ lại đến tìm người." Cách cửa sổ thủy tinh, Annie hướng Diệp Huyên làm ra động tác đập tay.

Diệp Huyên nhìn nàng nhảy từ trên cây xuống, không ngừng hướng bản thân vẫy tay. Nàng cũng không ngừng vẫy tay, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Annie mới lưu luyến không rời ngồi xuống cuộn người lại. Annie nói được thì làm được, nàng nhất định sẽ lại đến. Nếu... Nếu bản thân thật sự có thể rời đi, nhưng nàng thật sự buông xuống anh trai sao. Diệp Huyên không biết nên lựa chọn thế nào, nàng mờ mịt nhìn sàn nhà, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai, là giọng của Annie!

Nàng cuống quít đứng lên, nghiêng ngả lảo đảo chạy đến bên cửa sổ. nàng không nhìn thấy Annie ở chỗ nào, chỉ nghe được âm thanh nàng phẫn nộ, sợ hãi quát to: "Gattuso, người buông tay! Người tên khốn kiếp này! Người muốn làm gì? Ngô!... Ngô!... Cứu... mạng!" Rất nhanh âm thanh kia liền biến mất, Diệp Huyên đứng tại chỗ, cảm thấy cản người lạnh buốt, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Nàng thất tha thất thểu đi xuống phòng khách, âm thanh ổ khóa chuyển động quen thuộc, thân ảnh quen thuộc màu đen xuất hiện. "Annie đâu?" thanh âm của thiếu nữ vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, nàng khắc chế không được mà run rẩy, "Người đã làm gì Annie?"

Khuôn mặt Cesare không chút biểu cảm nhìn Diệp Huyên, leng keng một tiếng, bội kiếm còn dính máu tươi trong tay hắn rơi xuống đất: "Nàng muốn cướp ngươi từ trong tay ta, Lily."

"Cho nên ngươi đã giết nàng?" Cesare không nói gì, hắn nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống từ cằm nàng, một giọt, hai giọt, ba giọt... Giọt nước mắt nhỏ bé lại giống như nặng ngàn cân, từng giọt rơi vào tim hắn. "Ta hận ngươi." Hắn nghe thấy Diệp Huyên nhẹ giọng nói, "Ngươi là ma quỷ."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18

Hoa tâm bị nam nhân thô bạo trừu sáp suốt thời gian dài đã không còn cảm giác đau, một cổ tinh dịch nồng đậm dũng mãnh phun vào, trên drap giường cũng tràn đầy dấu vết dâm thủy cùng tinh dịch. Hai chân thon dài của thiếu nữ vô lực vắt lên vai nam nhân, trong miệng vô thức bật ra âm thanh yêu kiều. Trên mặt nàng toàn là nước mắt, đôi môi bị nam nhân hôn đến sưng đỏ, trên tuyết nhũ trải rộng dấu tay. Hoa huyệt nhỏ hẹp gian nan phun ra nuốt vào cự vật dữ tợn, khe hở hẹp phấn nộn bị côn thịt nam nhân chống đỡ rộng ra bằng quả trứng gà, không ngừng có dâm thủy cùng tinh dịch tràn ra. Hai cánh hoa phấn nộn mềm mại theo động tác cắm vào tàn nhẫn của nam nhân cuốn vào trong hoa huyệt, lại bị côn thịt thô bạo kéo ra.

Cổ họng Diệp Huyên vì liên tục không ngừng kêu khóc giãy giụa mà trở nên khàn khàn, hai tay bị Cesare nắm chặt, trên da thịt non mịm tạo thành một vòng màu đỏ chói mắt. Cesare thở hồn hên cắn lên tiểu hoa châu, hạ thân vẫn thô bạo trừu sáp, nàng thét lên một tiếng chói tai lại cao trào thêm một lần nữa. hắn có lẽ muốn đem bản thân đùa chết, Diệp Huyên không nhớ rõ bản thân đã cao trào bao nhiều lần, cũng không nhớ rõ Cesare bắn bao nhiều lần. trong bụng nhỏ của nàng chứa đầy tinh dịch nam nhân, theo động tác của Cesare không ngừng có tinh dịch chảy ra dọc theo huyệt khẩu.

Khi đó nàng vừa khóc vừa muốn chạy ra ngoài, lại bị Cesare hung hăng giữ lại, đặt lên giường. Mặc cho Diệp Huyên không ngừng đá đạp giãy giụa

lung tung, Cesare không chút do dự đem côn thịt sáp vào, vừa bắt đầu đã vội vàng đâm vào khiến Diệp Huyên đau đớn kêu khóc liên tục. hắn dường như hạ quyết tâm không cho nàng cơ hội thở dốc, không ngừng đùa bỡn thân thể Diệp Huyên, Diệp Huyên vừa mới cao trào xong liền bị hắn cuốn vào lốc xoáy tình dục. Bị hắn tàn nhẫn đối đãi, Diệp Huyên dần dần mất đi khí lực giãy giụa để mặc anh trai đem bản thân lăn qua lăn lại, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn ra. Trên mặt nàng, trước ngực, trên bụng, thậm chí ngay cả trên bàn chân nàng cũng dính đầy tinh dịch. Ngoại trừ cúc huyệt mỗi nơi trên người nàng đều bị Cesare đùa bỡn qua, Diệp Huyên giống như không có ý thức phản kháng, mê mam chìm trong bể dục phập phồng cao thấp.

Lại một lần nữa, từ trong yết hầu Cesare bật ra tiếng gầm nhẹ, kịch liệt phun lên hoa tâm Diệp Huyên, đem nàng đốt nóng đến run rẩy. đại khái là Cesare cảm thấy không thể tiếp tục nữa, hắn gắt gao ôm nàng vào ngực, hô hấp dồn dập, cũng không nói một câu. Diệp Huyên cực kỳ mệt mỏi, nàng yếu ớt vươn tay muốn đẩy Cesare ra nhưng cả người không có chút sức lực. Cesare cảm thấy trong lòng đau đớn, nàng bây giờ không muốn bản thân ôm nàng. Tuy rằng hắn có thể ép buộc nàng, nhưng trái tim như bị đâm một nhát. Đi tới tình thế ngày hôm nay, cũng vì bản thân đã quá ích kỷ.

Ích kỷ nghĩ muốn giữ lấy nàng, đoạt hết thảy những thứ nàng sở hữu. ghen tị, sợ hãi, lo lắng... tất cả những cảm xúc mà hắn cho rằng không thể xuất hiện trên người mình thật ra lại như bóng với hình, khiến hắn không ngừng tra tấn em gái. Nàng đau đớn một thì trong lòng hắn đau đớn gấp trăm gấp ngàn lần. Hắn như một tên bệnh hoạn, điên rồ giãy giụa trong thống khổ cũng vui vẻ. Nhưng hắn chưa từng hối hận, nhưng Cesare hiểu rất rõ, hắn không biết cách yêu thương em gái như một người bình thường.

Diệp Huyên ngăn không được mệt mỏi liền nặng nề thiếp đi trong lòng Cesare. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu, lông mày thanh tú hơi nhăn lại, lại khiến lòng Cesare cảm thấy yên bình. Nếu có thể, làm cho khuôn mặt

này vĩnh viễn vui vẻ tươi cười, cho dù phải buông tay. Hắn cúi đầu, ấn lên môi Diệp Huyên một nụ hôn khẽ khàng: "Lily, ngươi yêu ta không?"

Không có ai trả lời, Cesare đứng lên, mặc xong quần áo, cuối cùng liếc mắt nhìn thân ảnh trên giường một lần. Hắn biết, bản thân hắn sẽ không bao giờ nghe được đáp án. Hồi lâu sau, Diệp Huyên từ trong giấc ngủ mơ hồ tỉnh lại. Trên giường chỉ có mình nàng, trên drap giường còn lưu lại dấu vết của Cesare, nhưng người đã đi mất. Diệp Huyên buồn bã vuốt khóe mắt, không biết vì sao, nàng cảm thấy

nơi đó nóng rát đau đớn-dường như đã từng có một giọt nước mắt rơi xuống đây, đánh thẳng vào trong lòng nàng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19

Cuối cùng Phỉ Lãnh Thúy cũng khai chiến với Á Lý Nam An, chẳng qua không phải do A Lý Nam An chủ động, mà là do công tước Ngõa Nặc dẫn dắt quân tiên phong, ở biên giới đánh cho Á Lý Nam An trở tay không kịp. Đây là một cuộc chiến khiến cả đại lục khiến sợ, Cesare dẫn dắt ba ngàn binh lính đánh thắng một vạn hùng binh của Á Lý Nam An, hơn nữa hắn tiến quân thần tốc, đánh thẳng vào hoàng thành Á Lý Nam An. Vừa lúc này một nhánh quân khác đuổi tới, hai nhánh quân nội ứng ngoại hợp, dấy lên ngọn lửa chiến tranh trên khắp quốc thổ Á lÝ Nam An.

Cesare đem tài năng quân sự của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong trận chiến này, nhưng chiến tranh lại khong có nhanh chóng kết thúc, giới quý tộc lúc này mới khiếp sợ phát hiện, mục đích của Cesare không phải là trục xuất quân địch ra khỏi biên giới quốc gia mà là đánh một lần chiếm luôn Á Lý Nam An, đem lãnh thổ của vương quốc rộng lớn, màu mỡ này sáp nhập vào Phi Lãnh Thúy. Đối với hành động điên cuồng lần này của hắn, các quý tộc chia thành hai phe. Phái chủ chiến toàn lực ủng hộ Cesare, phái chủ hòa liên tục viết thư đề nghị Cesare thu binh, nghị hòa với Á Lý Nam An. Nữ hoàng ốm đau lâu ngày cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người, bệnh nặng vừa khỏi trông nàng gầy yếu vô cùng, nhưng lại nhanh chóng tiếp nhận quyền lực to lớn mà công tước Valentino để lại, bắt đầu quản lý cuộc chiến khiến lòng người dao động này. Có lẽ là trong người chảy huyết thống gia tộc Ace, nữ hoàng là chính khách trời sinh.

Nàng chưa bao giờ thực sự nắm quyền, lúc đầu có gặp chút khó khăn, thế nhưng sau này xử lý chính sự ngày càng thuận buồm xuôi gió. Lấy thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai ổn định đại cục trong triều, sau đó thực sự đứng vững gót chân ở đây. Trong lúc này, chuyện mà nàng quan tâm nhất cũng là chuyện chiến sự.

Buông xuống công văn trong tay, Diệp Huyên mệt mỏi day day mi tâm. Annie đúng lúc này bưng trà bánh đến, thấy thế lo lắng hỏi: "Mệt mỏi sao? Không bằng ngài nghỉ ngơi một chút?" "Không có việc gì?" Diệp Huyên cười cười lắc đầu, ánh mắt không tự chủ lại nhìn về phía phong thư trên bàn. Annie dừng một chút: "Hắn... Vẫn không đồng ý trở về sao?" "Hắn" trong miệng Annie chính là Cesare.

Diệp Huyên ủng hộ phái chủ hòa, sau khi nắm giữ triều cục, nàng một lần gửi đi mười phong thư, nội dung đều giống nhau như đúc, ra lệnh cho công tước Valentino lập tức về kinh đô yết kiến nữ hoàng. Nhưng Cesare lại không hề đọc chúng, mỗi lần gửi đi lại quay về nguyên trạng, ngay cả niêm phong trên thư cũng không bị gỡ ra. Cùng lúc đó, lại có tin từ chiến trường gửi về, đại quân do Cesare chỉ huy liên tiếp giành được thắng lợi. Công tước Valentino dường như muốn liều chết, mỗi lần tấn công hắn đều đi tiên phong. Trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, hắn liên tục bị thương mấy lần, có một lần thậm chí là trọng thương suýt mất mạng.

Thời điểm nhận được tin tức, Diệp Huyên đang tiếp kiến triều thần. Nàng lung lay từ trên ghế đứng lên, muốn chạy xuống dưới lại bùm một tiếng ngã xuống. Một giây kia, Diệp Huyên liền hiểu rõ rằng, nàng đến cùng vẫn còn thương hắn. Phần tình yêu này đã xâm nhập đến tận xương tủy, mặc dù nàng đã vô số lần tự nhắc nhở bản thân, Cesare là một người không thích hợp để yêu, hắn nguyện ý buông tay, bản thân đúng ra nên dứt khoát rời xa hắn mới phải. Cesare vì nàng mà tận lực trên chiến trường không màng sống chết, Diệp Huyên làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn làm vậy. Nếu trở lại bên người hắn, sống cuộc sống tra tấn lẫn nhau như trước

kia, thì Diệp Huyên vẫn đồng ý. Bởi vì nàng không thể không có hắn, một giây cũng không thể.

Nhưng Cesare lại quyết tâm, mặc cho Diệp Huyên ở trong thư hết dụ dỗ, đến đe dọa, rồi mềm giọng năn nỉ, hắn vẫn bất động. Diệp Huyên cười khổ cầm lấy phong thư: "Chẳng lẽ ta phải đuổi tới tận trên chiến trường hắn mới nguyện ý liếc mắt nhìn ta một cái?" Thái độ của Annie đối với Diệp Huyên phức tạp vô cùng, ngoại trừ ít ỏi vài người tâm phúc của Cesare, nàng là người duy nhất biết hai người này có quan hệ loạn luân. Annie không thích Cesare, nhưng bạn thân của mình lại yêu sâu sắc nam nhân kia, nàng cũng đành im lặng. Nhưng mà... cái nam nhân lãnh khốc vô tình kia lúc đó lại không làm hại nàng, chỉ sai người lặng lẽ đem Annie đuổi về phủ hầu tước Nederland.

Sau khi không chút lưu tình giết chết Rey, hắn mới ý thức được việc làm này tổn thương đến Diệp Huyên

nhiều như thế nào. Cho nên, dù hành động của Annie có triệt để chọc giận hắn, nhưng hắn vẫn nhẫn nại, không giết nàng. "Vì sao khi đó hắn lại gạt ngài?" Annie luôn cảm thấy không hiểu, nếu Cesare nói thật, Diệp Huyên cũng sẽ không hiểu lầm hắn giết Annie, cũng sẽ không đoạn tuyệt với hắn. Diệp Huyên lắc đầu, cũng không trả lời. Nàng (Diệp Huyên) nghĩ, có lẽ hắn đã quyết định buông tay từ trước, chỉ mượn chuyện này khiến bản thân hận hắn, rời xa hắn mà thôi. "Hắn kỳ thực là cái đồ ngốc..." Thiếu nữ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hắn ngốc ngếch yêu bản thân như vậy, giống như một con nhím cả người đầy gai nhọn, khoác lên người bộ áo giáp, nhưng trong tim lại mềm mại.

Một năm đã trôi qua, lúc này đã là cuối xuân, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc. Đại quân mang về chiến lợi phẩm to lớn đại thắng khải hoàn, Diệp Huyên trở thành nữ hoàng của Phỉ Lãnh Thúy cùng với một đất rộng lớn của Á Lý Nam An. Nàng cầm quyền trượng trong tay, ở trong giáo đường Sophia đội lên chiếc vương miện mới lộng lẫy. Lúc đại quân vào thành, đội

kỹ sĩ đi tiên phong, đại tướng công tước Valentino đi đầu lúc này lại không tự chủ được mà ngắn người, hắn nhìn thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang ngồi ở trên cao, nàng mặc lễ phục quý giá xa hoa, giáo chúng cùng vệ binh đứng thành hai hàng bên cạnh nàng, nàng giống như một con thiên nga cao quý, tao nhã bước xuống tầng bậc thềm, hướng bản thân đi tới.

Như có một lực lượng vô hình sai khiến Cesare xoay người xuống ngựa, trên ngã tư đường người người tấp nập, trong không gian tràn ngập tiếng reo hò đonh tai nhức óc, hắn càng chạy càng nhanh, cách Diệp Huyên càng ngày càng gần. Đột nhiên, Diệp Huyên nhấc lên làn váy. Nhóm nữ quan kinh hoàng hô lên, Diệp Huyên vứt xuống quyền trượng hướng Cesare mà chạy tới. Váy nàng giống như đóa hoa không ngừng bay trong gió, tóc nàng cũng bị gió thổi tung. Leng keng, leng keng tiếng chuông từ trong giáo đường vang lên. Đàn bồ câu xào xạc bay lên, giữa ánh nắng rực rỡ, nàng giống như đã tìm về thứ quý giá nhất trên đời, gắt gao ôm lấy Cesare.

"Ngươi có yêu ta không?"

Đây là câu hỏi mà Diệp Huyên chưa bao giờ nói ra, mặc dù nàng đã từng vô số lần trả lời Cesare câu hỏi tương tự. Cesare nhìn nàng, bờ môi của hắn giật giật. Dưới cái nhìn bất an của Diệp Huyên, nam nhân này thế nhưng lại đỏ mặt. "Ta yêu... người." Hắn gian nan nói ra ba từ này, hắn vốn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ nói ra được những lời này. "Ta cũng yêu người." Diệp Huyên kiếng mũi chân, dưới con mắt của vô số người, hôn lên môi Cesare.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế

"Đinh, chúc mừng thí sinh đã hoàn thành nhiệm vụ lần này, trạng thái hoắc hóa của mục tiêu công lược đã được hóa giải. Sắp bắt đầu tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ra thân thể nguyên chủ, đang thoát ra..."

Cảm giác choáng váng quen thuộc lại một lần nữa ập đến, Diệp Huyên cảm thấy tình cảm thuộc về Margaret ào ạt như thủy triều thoát ra khỏi linh hồn mình, rồi ngay lập tức trí nhớ của "Diệp Huyên" chiếm lấy đầu nàng. Dường như chỉ trong nháy mắt, nàng liền từ nữ hoàng Firenze biến thành nữ nhân đang đứng trước gương.

Mặt kính gương đồng mơ hồ, mông lung, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra mĩ mạo của nữ tử này. Túc thể cũng giống như ở hai thế giới trước, có khuôn mặt giống Diệp Huyên trước đây đến chín phần, phần còn lại là do khí chất bất đồng. Ở thế giới tu tiên trong mắt Diệp Huyên còn mang theo nét trẻ con, mà Margaret vì do khác biệt dân tộc, nên ngũ quan so với diện mạo cũ của Diệp Huyên sâu sắc hơn, còn nữ tử trong gương có dung nhan uyển chuyển, hàm xúc.

Mái tóc đen dài của nàng được vấn theo kiểu linh xà kế hoa lệ, trên đầu cài một cây trâm Phượng ngậm ngọc (hàm châu Phượng Thoa). Bởi vì đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Diệp

Huyên nhìn vào gương rồi mim cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

Không ngoài dự đoán của Diệp Huyên, nữ tử này cũng có tên là Diệp Huyên, tháng ba vừa rồi đã tròn hai mươi lăm tuổi. Đối với một nữ nhân mà nói, đây đúng là thời kỳ xinh đẹp rực rỡ như một đóa hoa nở rộ, nét ngây ngô thời thiếu nữ được rút đi, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người như trái anh đào chín mọng chọc người đến hái.

Tuy rằng xinh đẹp như vậy, nhưng lại không có nam nhân đến thưởng thức. Không phải là bọn họ không hiểu, mà là bọn hắn không dám.

"Diệp Huyên" đứng trước gương chính là Thái hậu đương triều nước Đại Dận. Từ năm mười lăm tuổi nàng đã vào cung, trải qua mưa gió bốn phương, phế lập hai đời hoàng đế, rồi một tay nâng đỡ một vị hoàng tử khác lên đế vị. Tuy chỉ mới hai lăm tuổi, nhưng nữ nhân này đã có được quyền thế ngập trời, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải quỳ bái nàng, không dám xúc phạm sự sắc sảo này.

Người có thể cùng nàng sánh vai trên thế gian này, chỉ có một người, mà người này vừa đúng là đối tượng công lược của Diệp Huyên.

"Thái hậu." Giọng nữ kính cẩn vang lên đánh gãy sự trầm tư của Diệp Huyên, nàng hơi hơi quay đầu, cung tì tầm mắt cúi thấp xuống, "Quan gia đến."

Diệp Huyên còn chưa trả lời, đã thấy một thân ảnh thon dài, cao ngất đi đến. Tiêu Diệp chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh đã tuấn mỹ phong lưu. Nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, lúc nhìn xung quanh, không biết đã câu dẫn biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân.

"Cửu lang tới rồi." Diệp Huyên thuận thế ngồi xuống bên bàn thấp, nàng chỉ vào đĩa hạt sen trên bàn, "Hương vị hạt sen năm nay không tệ, ngươi

nếm thử đi."

Hoàng đế là ấu tử của Cảnh Tông, đứng hàng thứ chín trong đám huynh đệ, người cũ trong cung đều gọi hắn là Cửu lang. Hắn hiển nhiên là vô cùng thân thiết với thái hậu, lập tức ngồi xuống đối diện với Diệp Huyên, cầm lên một viên hạt sen cười nói: "Ngày hôm qua, triều chính bận rộn, không thể đến vấn an nương nương, hôm nay vốn là đến xin người khoan dung, không nghĩ lại thành ra được thưởng."

Nội quan bên người hắn là Cao Thành Phúc ở một bên thức thời nói: "Cũng là thái hậu yêu thương quan gia, đây là hạt sen mới tấn cống hôm nay, sợ là Thái hậu vẫn chưa kịp thưởng thức đâu."

Tính khí Tiêu Diệp tốt, nên cung tì, nội quan hai điện Lân Đức cùng Thừa Hương thường cùng hắn nói chút chuyện đùa. Diệp Huyên ngồi một bên lắng lặng lắng nghe hắn kể một chút chuyện thú vị trên triều, Cao Thành Phú thường nói thêm vài câu chọc cười, cả điện Thừa Hương đều thoải mái, vui vẻ.

Không ai dám nói đương kim thánh thượng không hiếu thuận, hễ là có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều đến điện Thừa Hương vấn an thái hậu. Cặp mẫu tử chí tôn này của Đại Dận không có chút quan hệ huyết thống, thêm vào đó thái hậu trẻ tuổi, đương kim thánh thượng lại đăng cơ lúc còn thiếu niên, nghiễm nhiên tạo thành cục diện mẫu hậu nắm quyền, trong cục diện triều đình loạn lạc, lại bởi vì quan hệ giữa hai cung hết sức hòa thuận, từ đấy mà tiêu trừ.

Thái hậu có xuất thân cao quý, thủ đoạn chính trị cũng không tầm thường. Lúc trước không biết có bao nhiều đại thần ngày ngày thấp thỏm, lo thái hậu không chịu buông quyền. Lại không ai ngờ được khi kim thượng vừa cập quan, thái hậu liền chủ động trao trả triều chính, lui về hậu cung, mà khi đó Tiêu Diệp chỉ mới đăng cơ nửa năm.

Một nữ tử trí tuệ, lại hiểu lý lẽ như vậy khiến nàng rất được lòng người, mặc kệ là thủ đoạn lôi đình của nàng trong loạn ngũ vương, hay là quyết tâm tàn nhẫn trong lần phế cung, đều thể hiện rõ chỉ có người có tài năng chính trị kinh người như Diệp Huyên mới có thể. Tuy nàng vào cung đã mười năm, đến nay vẫn không có con, nhưng địa vị tôn quý này không một ai có thể lay động được.

Nhưng không ai có thể nghĩ đến, một nữ nhân cao quý như vậy, thế nhưng lại động tâm với đứa con do chính tay mình dưỡng dục.

Tuy Diệp Huyên chỉ lớn hơn Tiêu Diệp ba tuổi, trên danh nghĩa là quan hệ mẫu tử, nhưng thực tế lại giống tỷ đệ hơn, nhưng có một sự thực không thể chối cãi là, phần tình cảm cấm ky kinh hãi thế tục thậm chí vượt qua mối quan hệ huynh muội loạn luân giữa Cesare với Margaret.

Phát hiện mục tiêu công lược lần này là con trai trên danh nghĩa của mình, Diệp Huyên cảm thấy cả người đều không khỏe. Hệ thống thi này rõ ràng là đối với việc loạn luân có một tình yêu chung thủy, hơn nữa độ khó của nhiệm vụ tăng lên không chỉ một lần.

Không phải là do Tiêu Diệp so với quỷ súc Cesare khó trị hơn mà điều khiến Diệp Huyên đau đầu là thái độ của nguyên thân. Đối với vị thái hậu đã đọc đủ tứ thư ngũ kinh, dựa nền tảng giáo dục cùng tam quan của nàng mà nói nàng tuyệt không thể chấp nhận loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này. Margaret vì muốn câu dẫn anh trai mà bỏ thuốc hắn, nhưng thái hậu cho dù yêu Tiêu Diệp đến tận xương tủy, cũng sẽ không bao giờ đem phần tình cảm này biểu lộ ra ngoài.

Thậm chí, nàng căn bản là không thừa nhận bản thân đã yêu Tiêu Diệp. Chẳng qua trong tiềm thức nàng vẫn khát vọng có thể ở cùng nam nhân này mới có thể trở thành túc thể của Diệp Huyên. Bởi vì Diệp Huyên cùng nàng chịu tác dụng của công năng "Ảnh hưởng tình cảm", nên lúc này Diệp Huyên bị giày vò bên trong loại mâu thuẫn này. Nàng biết bản thân phải

đẩy ngã Tiêu Diệp, cũng rất muốn đẩy ngã Tiêu Diệp, nhưng lại bị hổ thẹn cùng áy náy trói buộc, chỉ có thể làm bộ vô tình với Tiêu Diệp.

Có thể nói như này, cho dù Tiêu Diệp có cởi sạch đứng trước mặt Diệp Huyên, nàng cũng sẽ vì ảnh hưởng tình cảm của "Diệp Huyên" mà đem Tiêu Diệp đẩy ra.

Về phần thái độ của Tiêu Diệp đối với Diệp Huyên, liền càng thêm ý vị sâu xa. Ở trong mắt mọi người, hai người bọn họ vẫn là bộ dạng mẫu từ tử hiếu, bởi vì Diệp Huyên đã từng dưỡng dục Tiêu Diệp, cho nên tình cảm của Tiêu Diệp đối với người mẫu thân trên danh nghĩa này có rất thâm hậu. Nhưng theo cảm giác của Diệp Huyên, Tiêu Diệp đối với bản thân cũng không phải là sự thân thiết như người thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã nhìn không thấu nam nhân này. Lúc Diệp Huyên mới vào cung, khi đó Tiêu Diệp mới chỉ là một tiểu nam hài mười hai tuổi. Hắn trầm mặc ít lời lại nhu thuận khiến người ta đau lòng. Diệp Huyên coi hắn như đệ đệ mà đối đãi, che chở hắn thoát khỏi vô số đả kích ngấm ngầm hay công khai trong hậu cung biếm ảo khôn lường này.

Lúc đầu, hắn kháng cự Diệp Huyên, tuy Tiêu Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Diệp Huyên là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đứa nhỏ này đối với mình vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nhưng dần dần hắn bắt đầu thân cận Diệp Huyên.

Đại khái Diệp Huyên không thể nào nghĩ tới sẽ có một ngày như bây giờ, lúc nàng vẫn chưasinh ra phần tình cảm khiến bản thân thống khổ này với Tiêu Diệp, thì Tiêu Diệp đã quá ỷ lại nàng. Diệp Huyên còn nhớ rõ Tiêu Diệp luôn cầm lấy vạt áo nàng, hắn không thường nói chuyện, lúc Diệp Huyên xoa đầu hắn, hắn sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại, ấm áp.

Nhận thấy Diệp Huyên thất thần, Tiêu Diệp hơi lớn tiếng: "Nương nương?" Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, âm điệu mang chút nghi hoặc giống như một lưỡi câu nhỏ, khiến tâm Diệp Huyên nhảy dựng.

"Sắc mặt nương nương có chút không tốt." Tiêu Diệp vươn tay, đem chén trà trong tay Diệp Huyên đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đổ lên tay Diệp Huyên, hắn lấy ra khăn lụa, cẩn thận giúp Diệp Huyên lau sạch. Ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay Diệp Huyên, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay Diệp Huyên cảm thấy một trận tê dại.

Nhận thấy mặt mình thế nhưng có chút nóng, Diệp Huyên xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thản nhiên nói: "Ta có chút mệt mỏi."

Tiêu Diệp rất biết điều: "Một khi đã vậy, nương nương liền nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại sang vấn an người."

Hắn bước đi tao nhã, thong dong không có một chút ý tử lưu luyến. Diệp Huyên vừa ảo não vừa nghi hoặc, nhiệm vụ này thì muốn mình phải hoàn thành như thế nào, bị bắt buộc trở nên buồn bực, rối loạn, Tiêu Diệp có vẻ như không có hứng thú với bản thân, chẳng lẽ chỉ có thể kê đơn?

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 2

Diệp Huyên còn chưa suy nghĩ ra nguyên do, thì đã tới lúc đi hành cung nghỉ hè. Bởi vì trong kinh thành nóng như thiêu như đốt, mỗi khi đến đầu hạ, Tiêu Diệp sẽ mang theo hậu cung cùng một số đại thần đi hành cung Dao Sơn nghỉ hè. Nói là hậu cung, nhưng vì hoàng đế vẫn chưa đại hôn, cũng không lập ai làm phi tử, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một người là thái hậu.

Xa giá của hai cung xuất phát từ Đan Dương môn, mang theo đội quân áo giáp sáng lóa, uy vũ cùng không ít vương công quý tộc, đoàn người ngựa chậm rãi đi đến Dao Sơn. Bởi vì là hành cung, nên từ triều thần đến hậu cung đều so với kinh thành thả lỏng không ít. Trên Dao Sơn không hề thiếu ôn tuyền, Tiêu Diệp bận rộn trong đại yến quần thần, Diệp Huyên trong lúc rảnh rỗi, liền quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền không nằm trong cung của nàng, trong hành cung có hai ao ôn tuyền lớn, Diệp Huyên được ban cho dùng ôn tuyền ở Khúc Thủy các. Nàng chỉ mang theo cung tì tâm phúc là Tầm Hương, một đường ngắm hoa xem liễu, còn chưa đến phụ cận, đã cảm thấy được hơi nước ướt át của ôn tuyền.

Tầm Hương hầu hạ Diệp Huyên cởi bỏ y phục, đến khi Diệp Huyên ngâm mình trong làn nước ấm áp, không khỏi thoải mái mà thở dài một

hơi. Nàng thấy Tầm Hương còn đứng hầu một bên liền nhân tiện nói: "Ta còn muốn ngâm mình một hồi, ngươi cũng thoải mái đi đi."

Nhóm cung tì cũng được ban cho một chỗ ôn tuyền nho nhỏ, Tầm Hương biết thái hậu luôn đối xử tốt với hạ nhân liền cao hứng phúc thân: "Nô tì tạ ơn thái hậu."

Thấy Tầm Hương nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, Diệp Huyên nhắm mắt lại, ngâm mình trong ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần. Nhiệm vụ liên tục không ngừng khiến cả thể xác lẫn tinh thần của nàng đều rất mệt mỏi, nghĩ đến Tiêu Diệp, Diệp Huyên lại cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát cái gì cũng không suy nghĩ, ở trong hơi nước lượn lờ, tinh thần ngày càng mơ hồ, kìm lòng không được ngủ thiếp đi.

Trong lúc mê man, Diệp Huyên cảm thấy có vật gì đó nóng rực cọ lên người mình. Cảm giác có chút cứng rắn, lại có cái gì đó ướt át cọ đến cọ đi trên cổ mình. Nàng mở choàng mắt, khuôn mặt tuấn tú của nam nhân đã gần trong gang tấc. Hắn dường như đã uống say, hai mắt nửa khép nửa mở, mùi rượu trên người hắn xộc vào mũi Diệp Huyên, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Người này đương nhiên là Tiêu Diệp.

Diệp Huyên nhất thời ngây dại, Tiêu Diệp có một chỗ ôn tuyên khác để sử dụng, hắn làm sao lại đến đây? Cung tì nội quan bên người hắn đâu, để hoàng đế say khướt đi loạn một mình, lại còn xông vào nơi của thái hậu.

Vấn đề quan trọng hơn là, Tiêu Diệp có lẽ là trượt chân ngã vào đây, quần áo vẫn mặc nguyên trên người, nhưng đều đã ướt đẫm. Quần áo mùa hạ vốn đơn bạc, vải vóc lại dính sát lên cơ thể Tiêu Diệp, Diệp Huyên có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực cân xứng của hắn, vùng bụng bằng phẳng, thắt lưng hẹp mà hữu lực, còn có vật dưới háng đã ngắng cao đầu nhô ra của hắn cũng không thể bỏ qua.

"Cửu lang..." Diệp Huyên lúc này mới phản ứng lại muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nhưng nam nhân này dính sát lên người nàng, cánh tay phải ôm ngang eo nhỏ Diệp Huyên, đem thân thể trần trụi của nàng ôm vào trong ngực. Cái này vẫn chưa tính là gì, Tiêu Diệp thật sự uống quá say, hắn đem đầu chôn nơi gáy Diệp Huyên, lúc đầu là cọ xát lung tung, miệng phát ra tiếng hừ nhẹ mơ hồ. Rồi sau đó vươn đầu lưỡi, liếm hôn lên cổ Diệp Huyên.

Diệp Huyên bỗng hốt hoảng: "Cửu lang, ngươi tỉnh lại đi, Cửu lang!" nàng liền mạng đẩy Tiêu Diệp ra, thân thể vặn vẹo, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quyền liên tục đánh lên lồng ngực kiên cố của hắn. Nhưng một chút khí lực đó không khác gì con muỗi gãi ngứa, nàng càng kháng cự càng khơi dậy hung tính của Tiêu Diệp.

"Đừng nhúc nhích." Tiêu Diệp bắt lấy tay Diệp Huyên, đem hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng, "Cửu lang?" Hắn cảm thấy xưng hô này có chút quen tai, dù sao ở trong cung, cũng chỉ mình Diệp Huyên có tư cách đứng trước mặt hắn mà gọi Cửu lang. "Lại gọi ta thêm một tiếng." Hắn cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cả người Diệp Huyên run rẩy. Sau đó, bàn tay thon dài liền nắm lấy cắm Diệp Huyên. Trong tầm mắt mê man của hắn, đôi môi như cánh hoa càng thêm đỏ mọng kiều diễm, giọng nói của hắn khàn, "Ngươi không gọi, vậy ta liền hôn ngươi." Vừa dứt lời, môi mỏng liền áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Huyên.

"Đừng..." tiếng kinh hô của Diệp Huyên bị ép nuốt vào lại trong cổ, đầu lưỡi Tiêu Diệp liền thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong cái miệng nhỏ của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay nóng rực của hắn nâng lên tuyết đồn của nàng, ở khe hở giữa hai đùi xoa nắn vài cái liền sờ lên chỗ non mềm bí mật của nàng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 3

Lúc Diệp Huyên vào cung, Cảnh Tông đã là lão nhân năm mươi mấy tuổi, bởi vì ốm đau nhiều năm, ngay cả sức lực để ăn cơm mặc quần áo cũng không có, làm sao có thể cùng nàng viên phòng. Bởi vậy, tuy rằng nàng là quốc mẫu của Đại Dận, sau khi Cảnh Tông băng hà nàng trở thành thái hậu, nhưng thật ra nàng vẫn là xử nữ.

Khối thân thể xinh đẹp này chưa từng bị nam nhân xem qua, nơi non mềm xấu hổ kia ngay cả Diệp Huyên cũng rất ít khi đụng chạm. Giờ phút này, một bàn tay nóng rực đang đặt lên nơi đó, đầu ngón tay Tiêu Diệp vân vê hoa môi, gập đầu ngón tay đẩy ra hoa phùng nhỏ hẹp, đem ngón tay đâm vào.

"Đừng!" Diệp Huyên dường như sắp chết trong nụ hôn của hắn, lưỡi bị lưỡi của hắn cuốn lấy, ở trong miệng nhỏ của Diệp Huyên tàn sát bừa bãi thành một mảng hỗn độn. Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng dưới sự đùa bỡn của Tiêu Diệp thân thể nàng càng ngày càng mềm, đợi đến khi ngón tay Tiêu Diệp bắt đầu trừu sáp trong hoa huyệt, Diệp Huyên cảm thấy hoa tâm căng thắng, bất ngờ phun ra một cỗ hoa dịch.

"Thật ẩm..." Tiêu Diệp đem ngón tay rút ra đưa tới trước mặt Diệp Huyên, chỉ thấy ngón tay hắn dính một mảng ẩm dính, sáng lấp lánh, Tiêu Diệp đem hai ngón tay hơi tách ra, dâm thủy chảy thắng xuống, ở giữa hai ngón tay tạo nên một sợi chỉ bạc dâm mỹ. Nụ cười trên mặt nam nhân nguy

hiểm đến cực điểm, hắn nhíu mày, giữ chặt cổ Diệp Huyên, đem hai chân đang khép chặt của nàng mở lớn, "Muốn?"

Diệp Huyên vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, nàng xuất thân thế gia danh môn, chưa từng nghe những lời nói hạ lưu như thế này. Trong lòng thì kháng cự vạn phần, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe nàng sai khiến. Bị Diệp Huyên cười như không cười nhìn chằm chằm, dâm thủy trong hoa huyệt không ngừng chảy ra, khiến hạ thân nàng càng thêm lầy lội.

"Cửu lang." Nàng cật lực kiềm chế, "Ngươi không muốn tạo nên sai lầm lớn thì tỉnh táo lại đi!"

"Ta rất tỉnh táo." Tiêu Diệp lười biếng bắt lấy bàn chân đang đá tới của Diệp Huyên, nhìn vẻ mặt say khướt của hắn, nơi nào có một chút thanh tỉnh. Hắn nắm lấy chân Diệp Huyên kéo tới, thân thể cũng tự nhiên sáp tới trước, đem dương vật đã cứng rắn để nơi hoa tâm Diệp Huyên. Trong lúc Diệp Huyên không để ý, quần của Tiêu Diệp đã sớm không cánh mà bay. Côn thịt nóng bỏng không có gì cách trở, trực tiếp đỉnh lên huyệt khẩu Diệp Huyên. Bởi vì Tiêu Diệp đã dùng ngón tay khuếch trương qua, huyệt khẩu vẫn nhỏ hẹp như trước, nhưng đã mở ra hoa động nho nhỏ. Mị thịt trước huyệt khẩu không ngừng co rút, hút lấy quy đầu to lớn.

"Hừ..." Tiêu Diệp kìm không được mà phát ra một tiếng hừ nhẹ khiến người ta mặt đỏ tim đập, hắn đang liếm tuyết nhũ của nàng, răng nanh khẽ ma sát lên đầu vú, phát ra âm thanh chậc chậc dâm mỹ vang dội, "Thật mềm... Hút thật thoải mái..." Hắn ngắng đầu lên trêu đùa, "Ta hút người có thoải mái hay không hửm?"

"Cửu lang, ngươi!" Diệp Huyên làm sao chịu được loại lời nói này, huyệt khẩu lại mấp máy một trận, đem quy đầu hút thêm một chút. Nàng cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, không thể tin được bản thân là loại nữ nhân không biết xấu hổ như thế. Vui sướng giấu kín trong nội tâm như

một sợi roi dài, không chút lưu tình tra tấn Diệp Huyên. Tiêu Diệp uống say, việc này vốn là một chuyện hiểu lầm. Thế nhưng bản thân không những không đẩy hắn ra, mà còn mềm nhũn nằm trong lòng hắn, tùy ý hắn đùa giỡn. Diệp Huyên chợt thanh tỉnh lại, nàng dùng hết sức lực toàn thân đẩy Tiêu Diệp ra, thừa dịp Tiêu Diệp vẫn còn say dưới chân không vững, cuống quít từ trong ôn tuyền trèo ra.

Tùy tiện cầm lấy một cái áo choàng phủ lên người, Diệp Huyên chuẩn bị rời khỏi nơi này, lại nghe thấy Tiêu Diệp phía sau thống khổ rên một tiếng. Trong lòng Diệp Huyên cả kinh, đáy ao trơn trượt, Tiêu Diệp sẽ không thực sự bị ngã xuống đi. Nàng cắn răng một cái, trở về bên ao nhìn hắn. Đột nhiên, mắt cá chân bị một bàn tay bắt lấy, trời đất như đảo lộn, Diệp Huyên nằm sấp trên mặt đất bị nam nhân áp dưới thân.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 4

Hơi nước tràn ngập trong điện, Diệp Huyên thân mình lõa lồ bị nam nhân đặt dưới thân tùy ý vuốt ve đùa giỡn. Ngón tay Tiêu Diệp kẹp chặt lấy hai cánh hoa môi, tiểu hoa châu run rẩy xuất hiện, Diệp Huyên nức nở một tiếng, thân thể không tự chủ được mà mềm xuống. Bầu ngực bị Tiêu Diệp nắm trọn trong bàn tay, đầu vú bị ngón tay hắn ma sát mà trở nên cứng rắn, lưỡi Tiêu Diệp không ngừng liếm dọc tấm lưng Diệp Huyên: "Đều đã cứng rắn, còn chạy làm gì." Hắn tựa hồ rất đắc ý sau khi lừa gạt được Diệp Huyên, đầu lưỡi mang theo mùi rượu lại tấn công cái miệng nhỏ của Diệp Huyên, giữ chặt cằm nàng bắt buộc nàng cùng hắn dây dưa.

Diệp Huyên bị hắn hôn đến nỗi thở hồn hền, cái lưới thơm tho bị Tiêu Diệp cuốn lấy, một lát bị hắn mút lấy, một lát lại bị cuốn vào trong miệng hắn. Hắn đem nước bọt trong miệng Diệp Huyên nuốt vào, lại đem nước bọt của mình mạnh mẽ đẩy vào trong miệng Diệp Huyên. Mùi rượu nồng nặc ập đến, Diệp Huyên bị nghẹn đến đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể phát ra vài tiếng vụn văt: "Dừng tay... Ngươi mau, dừng tay... Đừng, đừng có sờ nơi đó..."

"Hừ." Tiêu Diệp ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyên, dùng sức mút lấy. Ngày thường luôn là dáng vẻ nhu hòa đoan chính, bây giờ say đến thần chí không rõ, lại bá đạo, tà khí như thế, động tác đùa bỡn hoa huyệt càng thêm kịch liệt, cắn lên đầu lưỡi Diệp Huyên một cái, "Ta càng muốn sờ nơi đó, còn

không chỉ muốn sờ thôi đâu..." hắn đem dâm thủy dính đầy bàn tay xoa lên côn thịt, cả cây gậy thô to dính đầy dâm dịch ẩm dính, càng thêm dâm mỹ, "Còn muốn cắm đi vào."

"Đừng!" Diệp Huyên trong lòng căng thắng, nhận thấy quy đầu một lần tiếp một lần đỉnh lên huyệt khẩu bản thân, nàng vừa sợ vừa vội, "Cửu lang, ngươi nhìn ta! Ngươi có biết ta là ai không? Mau dừng tay!" Ngay trong lúc nàng đang giãy giụa la hét ầm ĩ, Tiêu Diệp thắng thắt lưng, bắt đầu đem côn thịt tiến vào từng chút.

Hoa huyệt nữ nhân thật sự rất chặt, hoa kính vừa nhỏ vừa hẹp, tuy rằng trên vách tường tràn đầy dâm dịch ẩm nóng, Tiêu Diệp cũng dùng ngón tay khuếch trương qua, nhưng dương vật thô to của hắn tiến vào vẫn rất gian nan. Thêm vào đó Diệp Huyên luôn liều mạng giãy giụa, hoa kính càng thêm co rút, ép côn thịt Tiêu Diệp đau đớn không thôi.

"Thật chặt..." nam nhân thở hồn hền bên tai Diệp Huyên, hắn tuy được xem như tính tình tốt, nhưng suy cho cùng là ngôi cửu ngũ, người dám làm trái ý hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vốn dĩ uống say mơ mơ màng màng, cố nén dục vọng làm tiền diễn cho nữ nhân dưới thân, lúc này, sức nhẫn nại của Tiêu Diệp cuối cùng cũng khô kiệt. Côn thịt trướng lớn bị ép đau đớn, hắn không thể nào khắc chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể thêm nữa, hừ một tiếng đem côn thịt hung hăng đâm vào.

"A!" Diệp Huyên cảm thấy đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến, côn thịt to lớn như một cây sắt nhọn, ở giữa hai chân nàng ra ra vào vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sâu. "Không cần, đau quá... Thật trướng... A, không được... Mau dừng lại..." Nữ tử dưới thân chặt kinh người, bởi vì xâm nhập từ phía sau, khiến Tiêu Diệp có thể đỉnh thắng đến nơi sâu nhất, quy đầu bị hoa tâm bao bọc, trên côn thịt giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn hút lấy hắn. Khoái cảm cực hạn khiến hắn kém chút thất thủ bắn tinh thì làm sao có thể dừng lại.

Không chỉ có như thế, hắn vuốt dọc theo đường cong duyên dáng trên lưng Diệp Huyên dừng lại nơi tuyết đồn, xoa bóp đem hai cánh mông mở lớn. Lập tức đem côn thịt rút ra, chỉ chừa quy đầu tắc ở huyệt khẩu. Không đợi Diệp Huyên thở dốc, hắn hung hắng đâm vào, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt bao quanh, đỉnh đến hoa tâm Diệp Huyên, đem phân nửa bổng thân cắm vào trong tử cung.

"A... quá sâu, quá sâu... không cần..." Diệp Huyên khóc nức nở, vừa mới phá thân, thân mình chưa từng trải qua khai phá, làm sao có thể chịu được động tác kịch liệt như vậy. Nàng đau đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, mặc dù tính tình cứng cỏi, nhưng cũng nhịn không được mà ô ô khóc lên. Tiếng khóc xen lẫn tiếng thở dốc, cùng với âm thanh da thịt va chạm vào nhau, tiếng nước vang lên nơi giữa hai chân không những không khiến Tiêu Diệp mềm lòng ngược lại càng khiến càng thêm điên cuồng.

"Không cần? Không cần mà ngươi còn cắn nhanh như vậy." Tiêu Diệp dùng sức trừu cắm, rút ra cả căn sáp vào cũng cả căn, hai túi thịt nặng trịch theo động tác kịch liệt của hắn đánh lên mông Diệp Huyên, đem cặp mông trắng nõn va chạm hồi lâu thành một mảng đỏ bừng. Tốc độ co rúm của hắn càng ngày càng nhanh, hai chân Diệp Huyên như nhũn ra, không thể tiếp tục chống đỡ thân thể đã lung lay sắp đổ.

Phát hiện nàng sắp ngã xuống, Tiêu Diệp nắm lấy eo nàng, đem mông nàng nhấc cao lên. Hắn vừa không ngừng trừu sáp vừa lôi kéo Diệp Huyên theo động tác ra vào của hắn. Xâm nhập quá mạnh mẽ khiến Diệp Huyên cảm thấy bụng của mình cũng sắp bị hắn xuyên thủng, hắn nhiều lần đỉnh đến hoa tâm, Diệp Huyên rất nhanh liền thét chói tai từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch.

Âm tinh nóng rực phun lên quy đầu Tiêu Diệp, mã mắt co rút một trận, hắn cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn bắn tinh mãnh liệt. "Giáp thật chặt, hút cũng nhanh, nước lại nhiều như vậy." Nam nhân mút lấy vành tai Diệp Huyên, động tác nơi hạ thân càng thêm dũng mãnh, "Ta sáp nát

ngươi, sáp nắt tiểu tao huyệt của ngươi... Thật nhanh, cái miệng nhỏ nhắn mút thật thoải mái..."

Dâm ngữ xấu xa không ngừng quanh quẩn bên tai Diệp Huyên, nhưng nàng đã không thể nghe rõ, khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến thần chí của nàng trở nên mê muội, chỉ có căn côn thịt không ngừng va chạm dưới thân tựa hồ vĩnh viễn không thể ngừng lại...

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 5

Tầm Hương ngâm ôn tuyền một lúc liền vội vàng đi đến Khúc Thủy các. Tuy rằng được thái hậu cho phép, nhưng nàng cũng phải biết chừng mực, không thể để thái hậu không có ai hầu hạ bên người. Đi đến trước Khúc Thủy các, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cung tì canh giữ bên ngoài sao lại không thấy nữa? Nàng thầm mắng một tiếng: "Đúng là đồ lười nhác." Vội vàng bước nhanh tới, đẩy ra đại môn.

Sau đại môn là một hành lang dài, đi đến cuối cùng chính là ao ôn tuyền. Trước ao còn có một cánh cửa, lúc này cánh cửa khép hờ, ánh nến từ bên trong hắt ra. Tầm Hương càng cảm thấy quái dị, nàng nhớ rõ ràng trước khi đi đã đóng cửa lại, chẳng lẽ thái hậu đã về tẩm điện? Nàng vội vàng chạy đến trước cửa, đột nhiên cứng người.

Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng kỳ quái, âm thanh da thịt va chạm vang dội, tiếng trừu sáp xì xì, còn có tiếng nước chậc chậc, hỗn tạp tiếng nam nhân thở dốc hòa cùng âm thanh nức nở rên rỉ của nữ tử, cho dù Tầm Hương là hoàng hoa đại khuê nữ cũng hiểu được trong phòng đang phát sinh chuyện gì.

Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là... Thái hậu? Nhưng nam nhân này là ai? Không kìm nén được lòng hiếu kỳ của bản thân, Tầm Hương nhìn xuyên qua khe cửa, vụng trộm nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái, tim nàng cơ hồ nhảy muốn nhảy lên tận cổ họng. Nàng không thể nào nghĩ đến

chuyện thái hậu bị một nam nhân áp dưới thân, mà nam nhân kia rõ ràng là quan gia!

Khuôn mặt Diệp Huyên ửng hồng, hai mắt vô thần, trên mặt trần đầy nước mắt. Bầu ngực nộn nộn của nàng bị một bàn tay to lớn vuốt ve, đầu vú từ trong kẽ tay Tiêu Diệp chui ra, hai ngọn tuyết nhũ cao ngất bị hắn nhu lộng thành đủ loại hình dáng. Mông nhếch cao lên, giữa hai chân một căn dương vật thô to đỏ đậm cấp tốc ra vào, Tiêu Diệp cưỡi lên người Diệp Huyên, không ngừng di chuyển thắt lưng rắn chắc, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc liên tục chảy ra, đem bộ lông đen sì của Tiêu Diệp thấm ướt lầy lội.

Trận kịch liệt diễn ra liên tục đã lâu, Tầm Hương đột nhiên ý thức được, có lẽ sau khi bản thân rời đi không lâu, quan gia đã tới nơi này, sau đó... Sau đó không màng liêm sỉ làm nhục mẫu thân mình. Tầm hương không dám nghĩ tới vẻ mặt Diệp Huyên, nàng hầu hạ Diệp Huyên hơn mười năm, tất nhiên biết rõ vị thái hậu này là người trung trinh, chung thủy như thế nào. Bị đứa con do mình một tay dưỡng dục nên người chiếm đoạt, người nhất định là rất khổ sở. Tầm Hương nắm chặt tay, cả người run run, sắp nhịn không được mà xông vào.

Nhưng nàng biết bản thân không thể, bởi vì nàng không chỉ không cách nào ngăn cản hành vi không bằng cầm thú của quan gia, mà còn có thể xúc phạm đến tự tôn của Diệp Huyên. Nàng chỉ có thể canh giữ ở chỗ này, cho dù mất mạng cũng muốn đem bí mật này giấu kín.

Không biết đã qua bao lâu, hai chân Tầm Hương đứng lâu đã tê rần, âm thanh dâm mỹ trong phòng mới dừng lại. "Tầm Hương." Nghe được thanh âm suy yếu vô lực của Diệp Huyên, Tầm Hương giật mình một cái, vội vàng tiến vào.

Tiêu Diệp đang ngủ, hắn bắn qua vài lần, cuối cùng không chống đỡ được mem say, nặng nề ngủ thiếp đi. Diệp Huyên cố hết sức từ trong ngực

hắn chui ra, côn thịt nam nhân còn tắc trong tiểu huyệt, lúc rút ra, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn nóng bừng khiến Diệp Huyên ngã xuống đất.

Tầm Hương vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy cả người Diệp Huyên toàn dấu hôn, còn giữa hai chân là một mảng hỗn độn hồng hồng trắng trắng, mũi nàng đau xót: "Thái hậu, ngài bị thương."

"Không có việc gì." Diệp Huyên cố hết sức khoát tay, nàng phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, không thể để Tiêu Diệp biết nữ tử mà hắn chiếm đoạt trong lúc say là nàng. Tầm Hương mặc quần áo cho nàng, vì tránh cho Tiêu Diệp sau khi tỉnh lạinhìn thấy hạ thân khác thường, Diệp Huyên cùng Tầm Hương hợp lực đỡ hắn xuống ôn tuyền. Chủ tớ hai người dựa vào nhau, nghiêng ngả chao đảo trở về tẩm điện.

Đêm nay thật khiến cho người ta mệt mỏi, dưới sự hầu hạ của Tầm Hương Diệp Huyên tẩy sạch thân thể, trong hoa huyệt vẫn có tơ máu chảy ra. "Chỉ sợ là..." Tầm Hương đỏ bừng mặt, "Chỉ sợ là bên trong bị xước da."

Diệp Huyên đau đến hút khí, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không biết nơi riêng tư của nữ tử khi bị thương phải làm thế nào. Loại chuyện này không thể mở miệng hỏi người khác, càng không thể để lộ ra bên ngoài. Tầm Hương nghĩ một lúc: "Nô tì nhớ được trong điện còn có Trân Châu cao trước kia dùng chưa hết, dùng để chữa thương trị sẹo, có lẽ có hiệu quả."

Thực ra Trân Châu cao kia cũng là do Tiêu Diệp sai người đưa tới, nguyên nhân là do có một lần Diệp Huyên bị ngã xước da nơi cổ tay. Tiêu Diệp lệnh cho thái y viện ngày đêm gấp rút điều chế ra Trân Châu cao này, chỉ cần bôi một chút lên vết thương, sau vài ngày vết thương liền biến mất, chút sẹo để lại cũng không có. Tuy rằng không biết loại cao này có thể bôi lên hoa huyệt hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Bởi vì vết thương ở loại địa phương này, Diệp Huyên kiên quyết đuổi Tầm Hương ra ngoài, bản thân tự vói tay vào, đau đến mức cả người toàn mồ hôi lạnh, dè dặt cẩn trọng đem thuốc mỡ bôi lên vách tường. Nàng không bị cụ thể là nơi nào bị thương, chỉ có thể lung tung lau một mạch, một bên bôi thuốc một bên cảm thấy vừa hận vừa thẹn, bản thân đau đến nước mắt doanh tròng, Tiêu Diệp lại thoải mái ngủ trong ôn tuyền. Hơn nữa sau khi hắn tỉnh rượu, sẽ đem chuyện đêm nay triệt để quên hết, tuy rằng đây là hy vọng của Diệp Huyên, nhưng cảm giác chua xót trong lòng không thể nào dằn xuống.

Tuy nàng cật lực đè nén tình cảm bản thân, nhưng âm kém dương sai, cuối cùng vẫn xảy ra quan hệ loạn luân cùng Tiêu Diệp. Diệp Huyên ngơ ngắn ngồi xuống, coi như đêm nay là một giấc mộng đi, nàng không thể để sai lầm tiếp tục sai lầm.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 6

Ngày thứ hai, từ trong Ngọc Anh điện truyền ra tin tức nói là thái hậu bị bệnh. Diệp Huyên mệt mỏi dựa vào ghế mềm, toàn thân cao thấp như bị xe ngựa nghiền qua một lần, đau nhức không thôi. Tiểu huyệt giữa hai chân nàng càng thêm nóng bừng co rút đau đớn, tuy rằng tối hôm qua vội vàng bôi chút Trân Châu cao, đã đỡ hơn một tí, nhưng chỉ cần nàng cử động nhẹ một chút, một cỗ đau đớn như xé rách lại truyền đến. Diệp Huyên chỉ có thể nằm trên giường không động đậy, trong lòng oán hận Tiêu Diệp quá mức thô bạo, nhưng chỉ cần hồi tưởng đến chuyện tối qua, lại cảm thấy hổ thẹn áy náy, lại có chút vui mừng vụng trộm.

Đúng lúc này, Tiêu Diệp theo thường lệ tới vấn an. Sau khi tỉnh rượu, chuyện tối qua hiển nhiên không có lưu lại trong đầu hắn nửa điểm ấn tượng. Nghe Tầm Hương nói thái hậu bị bệnh, hắn có chút lo lắng nói: "Người bệnh có nặng không?" Rồi phân phó Cao Thành Phúc đang đứng bên cạnh, "Cao Thành Phúc, đi thái y viện gọi Tôn thái y đến đây."

"Thái hậu chỉ cảm thấy có chút không khỏe, đặc biệt căn dặn nô tì, báo cho quan gia biết, không cần làm to chuyện." Tầm Hương cúi đầu, không dám nhìn mặt Tiêu Diệp, chỉ cần nghĩ đến chuyện khó coi nơi Khúc thủy các hai chân nàng liền nhũn xuống.

Diệp Huyên vốn không sao, nhưng Tầm Hương vừa sợ, nàng cũng rất xấu hổ. Thanh âm ôn hòa của nam nhân vang lên, Diệp Huyên khiến có

cảm giác như Tiêu Diệp đang ở bên tai mình nói những lời hạ lưu. Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại nói ra những lời tà nịnh bá đạo như vậy, Diệp Huyên không cách nào tưởng tượng được, Cửu lang do một tay nàng nuôi lớn, sau khi say rượu còn có một mặt như thế.

Trong trí nhớ của Diệp Huyên, Tiêu Diệp luôn luôn nhu thuận, trầm mặc. Bởi vì những chuyện xảy ra lúc nhỏ, trên người hắn không có chút kiêu ngạo của người hoàng thất, hắn luôn yên lặng đứng một bên, nói không nhiều lắm, giống như một con thú nhỏ quái gở.

Đứa trẻ như vậy sẽ không được mọi người yêu thích, mẹ đẻ Tiêu Diệp là một cung tì bình thường, bị Cảnh Tông say rượu lâm hạnh một lần cứ như vậy mà hoài long thai. Bộ dạng cung tì kia như thế nào, Cảnh Tông căn bản không nhớ rõ, qua loa ban cho nàng một danh phận tài tử, liền quên mất nàng ta.

Khi đó vì chuyện tranh giành vương vị mà trên triều lẫn trong hậu cung mạch nước ngầm đều mãnh liệt chuyển động, Tiêu Diệp im hơi lặng tiếng được sinh ra, tuy rằng hắn là con của Cảnh Tông, nhưng không được người khác coi trọng. Hắn cùng mẹ đẻ hắn yên lặng sống trong cung, nhìn các vị huynh trưởng người tới ta đi, vì tranh giành ngôi vị Thái tử đánh cho đầu rơi máu chảy.

Không được mấy năm, mẹ đẻ Tiêu Diệp qua đời, Tiêu Diệp liền triệt để trở thành người vô hình. Một đứa trẻ chưa tròn năm tuổi, cô độc sống trong thâm cung, không thể nào có được một tuổi thơ tốt đẹp. Người trong cung am hiểu nhất là chuyện phủng cao thải thấp, lúc mẹ đẻ còn sống, nữ nhân yếu đuối kia còn có thể che chở cho Tiêu Diệp vài điểm. Nhưng khi nàng mất đi, Tiêu Diệp cũng không còn ai để dựa vào.

Chính vào lúc đó, hắn càng ngày càng quái gở. Đến khi Tiêu Diệp tròn bảy tuổi, cuộc đời hắn đột ngột chuyển ngoặt.

Hiếu Thành hoàng hậu lúc bấy giờ đã nhiều năm không có con, nỗ lực hai mươi mấy năm, phát hiện bản thân không thể hoài thai, Hiếu Thành hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận số mệnh. Nàng đem Tiêu Diệp không có ai nuôi nấng chuyển vào Thanh lương điện, muốn an ủi bản thân dưới gối không có con cái. Mà Cảnh Tông cũng buông tha hy vọng có con trai trưởng, cùng vào năm đó, lập thứ trưởng tử Tiêu Thịnh làm thái tử.

Vốn tưởng rằng thái tử vị đã định, thế cục triều đình có thể ổn định xuống, nào ngờ nhóm hoàng tử vào lúc này lại tranh đấu càng thêm kịch liệt. Mẹ đẻ của Tiêu Thịnh cũng không có xuất thân cao quý, mà bản thân hắn cũng không phải là người tài đức, chỉ vì thân phận thứ trưởng tử của hắn, Cảnh Tông mới lập hắn làm thái tử. Thứ tử của Cảnh Tông, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, lục hoàng tử đều có nhà mẹ đẻ cao quý, sau lưng có không ít triều thần ủng hộ, làm sao có thể cho phép thái tử vị nằm trong túi Tiêu Thịnh. Đúng lúc này, Tiêu Diệp lại trở thành con nuôi của hoàng hậu, khiến cục diện bỗng chốc nổ oanh một phen.

Hiếu Thành hoàng hậu là tộc tỷ của Diệp Huyên, hai tỷ muội đều xuất thân từ Diệp thị Tuyên thành, là thế gia hiển hách đứng đầu Đại Dận. Càng quan trọng hơn là, trong tay Diệp thị nắm trọng binh, muốn đoạt vị thành công, lôi kéo Diệp thị là chuyện không thể không làm. Nguyên bản Hiếu Thành không có con trai, là đối tượng mượn sức của các vị hoàng tử, nào ngờ nhảy ngang ra một cái Tiêu Diệp. Ngoài miệng hoàng hậu nói nhận hắn làm con để bớt cô tịch, ai biết Diệp thị có phải hay không muốn nâng đỡ người kế vị mới, đảm bảo Tiêu Diệp thượng vị.

Cứ như vậy, Tiêu Diệp còn chưa kịp thích ứng biến hóa thân phận của bản thân, đã bị quấn vào vòng tranh đấu gay gắt. Hắn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, ám chiêu trên triều tự nhiên không tính lên người hắn, nhưng những nữ nhân trong hậu cung này, ngoài sáng trong tối có vô số thủ đoạn khiến người ta có khổ mà nói không được, lại dùng hết lên người hắn.

Mỗi lần hồi tưởng đến thời gian này, Diệp Huyên đều đau lòng không thôi, đứa nhỏ này làm thế nào mà sống được. Tiểu hài tử tầm tuổi như hắn, vốn nên không lo không nghĩ, vui vẻ chơi đùa không chút cố kỵ, mà hắn lại không dám nói nhiều thêm một câu. Trước khi Diệp Huyên tiến cung đã nghe tổ phụ nói qua, trong nhà không có ý tứ nâng đỡ Tiêu Diệp. Nhưng nhìn hắn nhu thuận nghe lời, biến hắn thành bia ngắm làm người khác rối loạn cũng rất tốt.

Hắn cứ như vậy trở thành bia ngắm suốt bốn năm, bốn năm sau, Hiếu Thành hoàng hậu hoặng thệ.

Đối với Tiêu Diệp mà nói, việc Hiếu Thành chết cũng không tạo cho hắn quá nhiều xúc động. Hắn đã từng cảm kích Hiếu Thành, nhưng phần cảm kịch này đã bị những năm tháng sống trong ám toán suốt ngày mài mòn đến độ hầu như không còn gì. Hiếu Thành nhận hắn làm con nuôi, thực ra so với nuôi mèo nuôi chó cũng không khác biệt lắm. Khi nhớ tới thì triệu tới nhìn một chút, khi không nhớ thì quăng sang một bên không quan tâm. Về phần thay Tiêu Diệp che gió chắn mưa, lại là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tân hoàng hậu vào cung, Tiêu Diệp có lẽ sẽ chuyển khỏi Thanh Lương điện. Tiêu Diệp biết bản thân là đứa trẻ không được người khác yêu thích, cung tì trong Thanh Lương điện thường nghị luận sau lưng hắn: "Cửu lang tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt thoạt nhìn giống quái nhân."

Như vậy cũng tốt, trở về nơi mình thuộc về, sống một cuộc đời bình thản như nước. Tốt xấu gì hắn cũng là hoàng tử, sẽ không sợ giống như dân thường bị đói chết.

Năm thứ năm, Diệp thị Tuyên thành Diệp Huyên nhập chủ trung cung, trở thành hoàng hậu đời thứ hai của Cảnh Tông.

Vào ngày đó, cả Đại Minh cung đều ngập tràn hương vị vui mừng, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, nhưng đều không có ngoại lệ, trên mặt đều bày ra vẻ tươi cười thoạt nhìn chân thành tha thiết. Tiêu Diệp không muốn làm người khác chướng mắt, sau yến tiệc, liền nhanh chóng trở về tẩm điện của mình. Chỉ là lăn qua lộn lại đến tận canh ba vẫn không thấy buồn ngủ. Hắn bèn mặc thêm quần áo, nhấc chân bước ra ngoài.

Lúc này đang là giữa hè, đêm mát như nước, trên trời sao sáng lấp lánh. Tiêu Diệp đi đến chỗ mình thường ngồi, lại phát hiện nơi đó đã có người ngồi trước.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ xõa tung xuống dưới, lễ phục cửu phượng ngũ sắc vẫn chưa cởi ra, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Thân thể Tiêu Diệp cứng đờ, hắn biết, đó là tân hoàng hậu.

Cảm giác được phía sau lưng có người, Diệp Huyên quay đầu lại. Nhìn tiểu nam hài quần áo lộn xộn, búi tóc trên đầu cũng có chút rối loạn, hiển nhiên là mới từ trên giường đi xuống. "Cửu lang?" nàng khẽ cười, thanh âm nhu hòa, dễ nghe, "Không ngủ được hay sao?"

Tiêu Diệp không biết vì sao, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Diệp Huyên hướng hắn vẫy vẫy tay, hắn liền không tự chủ được mà bước tới. "Nương nương." Hắn mở miệng có phần câu nệ, dường như nụ cười ôn nhu của thiếu nữ khiến hắn xúc động, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Diệp Huyên sở đầu hắn, cảm xúc mềm nhẹ chợt lóe lên, khiến Tiêu Diệp có chút thất thần, đến khi tỉnh lại đã thấy Diệp Huyên cầm tay mình. "Chúng ta cùng nhau đi ngắm sao đi." Thiếu nữ nghiêng đầu, cười khế hướng hắn nháy mắt.

"Vâng." Tiêu Diệp thấp giọng đáp lại, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, hắn lại gật đầu đáp lời rõ ràng, "Vâng!"

Trời đêm hôm đó sao nhiều hay ít, sáng hay mờ Diệp Huyên đã không nhớ rõ. Khi đó tính tình Diệp Huyên còn có chút trẻ con, không biết thâm cung hiểm ác, cũng không trải qua dồn ép phong đao sương kiếm. Nàng nắm lấy bàn tay mềm yếu, nhỏ bé của Tiêu Diệp, chỉ lên trời: "Cửu lang, ước một chuyện đi."

Tiêu Diệp nghiêm cẩn lắc đầu: "Ta không được ước." Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nói những lời này với người khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Diệp Huyên, hắn mím môi, cuối cùng vẫn quyết định nói, "Nếu ta muốn có được cái gì, không cần đến sao trời giúp ta, ta về sau sẽ tự mình làm được."

Ngoài phòng, thanh âm Tiêu Diệp dần dần nhỏ đi, hắn cuối cùng cũng mang theo chúng người hầu rời khỏi. Diệp Huyên thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào gối mềm. Cửu lang a Cửu lang, cuộc đời ngắn ngủi như thế, chúng ta lại ước muốn quá nhiều điều, lại có những chuyện dù có cầu cũng không được. Tựa như ta và ngươi, chung quy lại chỉ là ước muốn không cách nào thực hiện được mà thôi. Ta không có cách nào thực hiện, cũng không thể nào thực hiện.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 7

Sau khi Tiêu Diệp trở về Hội Ninh điện, trái lo phải nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thân thể Diệp Huyên vốn khỏe mạnh, bây giờ lại vô duyên vô cớ bị bệnh, lại không cho thái y xem. Ngón tay hắn vô thức gõ gõ lên bàn: "Cao Thành Phúc, bên Ngọc Anh điện có điểm gì không thích hợp không?"

Cao Thành Phúc kính cẩn cúi đầu, "Nô tài lúc nào cũng phái người trông coi cẩn thận, thái hậu luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ mệnh phụ nào."

"Trẫm không hỏi việc này." Tiêu Diệp nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Cao Thành Phúc rùng mình một cái, biết mình nói sai rồi. Hắn theo hầu bên người Tiêu Diệp từ lúc hắn vẫn là hoàng tử, biết vị quan gia này không đơn giản giống như bề ngoài. Nếu không phải là lúc ở trên triều, Tiêu Diệp lại dùng chữ "trẫm", chính là biểu hiện rằng hắn không vừa lòng. Cao Thành Phúc vội vàng quỳ trên mặt đất: "Là nô tài ngu dốt, thái hậu từ tối hôm qua đến nay vẫn luôn ở trong phòng, ngoại trừ Tầm Hương bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào. Nô tài thấy Tầm Hương..." hắn dừng một chút, "Bộ dạng có chút mất hồn mất vía."

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Diệp lại càng tăng thêm, hắn bỗng nhiên đứng lên: "Đi, đến Ngọc Anh điện nhìn một cái."

Lúc này trong phòng, Diệp Huyên cả người đổ mồ hôi lạnh đang tự mình bôi thuốc. Chịu ảnh hưởng của nguyên thân, Diệp Huyên đối với việc chuyện này thực sự không biết chút gì. Nàng sờ soạng hơn nửa ngày mới tìm đến được đúng chỗ, lại chịu đựng đau đớn tách ra một khe hở hẹp, đem ngón tay dính đầy thuốc mỡ chen vào.

"Tê..." Diệp Huyên đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay tìm không đúng chỗ, móng tay lại cọ đến vách tường mềm mại, nước mắt kém chút nữa liềm kìm không được mà chảy ra, nàng ngây ngô chuyển động ngón tay, lại không nhịn được mà oán thầm, "Xú tiểu tử, cho ngươi uống rượu, cho ngươi say khướt... cho ngươi tỉnh rượu lại giả bộ vô tội." Đau đớn này thật sự khiến người ta khó có thể chịu được, khiến Diệp Huyên tiểu tính khí cũng bày ra giận dỗi giống như đứa nhỏ.

Nàng cố sức hơn nửa ngày, lại có chỗ làm thế nào cũng với không tới, nàng gấp tới mức mồ hôi lạnh lại túa ra, đột nhiên nghe được Tầm Hương đứng trước cửa đề cao giọng nói: "Quan gia, thái hậu đang nghỉ ngơi trong phòng."

Tiêu Diệp sao lại đến nữa?!

Diệp Huyên cả kinh, hoang mang rối loạn đem ngón tay rút ra. Nàng không cách nào bình tĩnh được, tình cảnh trước mắt của nàng thật sự quá mức xấu hổ. Vì để tiện bôi thuốc, hạ thân nàng chỉ mặc một cái quần lụa mỏng, làn váy kéo lên tận hông. Hai chân mở lớn, đầu gối cong lên, đem nơi tối mật của nữ nhân lõa lồ bày ra. Bởi vì Tiêu Diệp thô bạo đùa bỡn, hai phiến hoa môi đáng thương đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ, huyệt khẩu co rút lại, thuốc mỡ hòa tan theo hoa môi chảy ra.

Tiếng bước chân của Tiêu Diệp cách ngày càng gần, Diệp Huyên chộp lấy tấm chăn bên người phủ lên, lại vội vàng tựa lên gối làm bộ mắt nhắm dưỡng thần, thấy Tiêu Diệp tiến vào, nàng mới mở mắt, ra vẻ nghi hoặc nói: "Cửu lang?"

Trong phòng dường như có một mùi hương kỳ lạ, vừa ngọt vừa ngấy. Thấy sắc mặt Diệp Huyên bất thường, Tiêu Diệp lúc này mới chú ý tới đôi chân đang lộ ra bên ngoài chăn của nàng. Bàn chân nhỏ nhắn, trắng mịn như ngọc áp sát vào nhau, mười đầu ngón chân mượt mà thanh tú thoạt nhìn rất đáng yêu. Tiêu Diệp bất động thanh sắc rời mắt, đi đến bên sạp ngồi xuống: "Nương nương, Tầm Hương nói người thân thể không khỏe, đến cùng là vì sao? Hay là để Tôn thái y đến xem thử."

Diệp Huyên còn chưa kịp trả lời, hắn chợt nhìn thấy được trên ngón tay nàng dính thứ gì đó trắng ngà, liền nhíu mày: "Đây là cái gì?"

Diệp Huyên nhìn theo ánh mắt của hắn, trên mặt lập tức đỏ bừng lên. Trên ngón tay nàng là thuốc mỡ vẫn chưa bôi hết liền vội vàng rút ra. Trên đầu ngón tay còn dính lại một chút thuốc mỡ trắng ngà, lại có điểm trơn bóng ánh nước hiển nhiên là hoa dịch từ trong hoa huyệt.

"Đây là thuốc mỡ đi." Tiêu Diệp sắc mặt nghiêm túc, "Nương nương, người bị thương?"

"Chỉ là bị thương ngoài da." Diệp Huyên ép buộc bản thân bình tĩnh, "Lúc trước không phải là người sai người đem tới Trân châu cao sao, ta bôi một chút liền khỏi." Nàng thật sự sợ Tiêu Diệp tiếp tục truy hỏi, Tiêu Diệp ngồi cách nàng rất gần, trong không khí toàn là mùi long tiên hương trên người hắn, Diệp Huyên không tự chủ lại nhớ đến ngày hôm qua cả người hắn toàn mùi rượu.

Dưới chăn hạ thân vẫn đang quang lõa, nếu Tiêu Diệp đem chăn xốc lên, có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Diệp Huyên một mặt thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, Tiêu Diệp làm sao có thể vô lễ đến xốc chăn lên, nhưng từ trong hoa huyệt lại không chịu thua kém cái miệng nhỏ lại phun ra một chút dâm dịch, cứ như vậy chỉ một lát sau, đã thấm ướt một mảng chăn trên giường.

Tiếc là nàng đang khẩn trương, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tiêu Diệp. Chăn vốn rất mỏng, trong lúc vội vàng Diệp Huyên lung tung phủ lên người. Lúc Tiêu Diệp tới gần, một góc chăn nhấc lên một khe hở nho nhỏ, nhìn xuyên qua đó, Tiêu Diệp thấy được một cảnh xuân sắc mà Diệp Huyên muốn che giấu. Đó là một nơi có chút màu hồng kiều diễm, lại có chút trơn bóng ướt át. Đồng tử Tiêu Diệp co rụt lại, yết hầu trượt lên trượt xuống. Hắn bỗng nhiên đứng lên, khiến Diệp Huyên kinh ngạc ngước nhìn hắn, Tiêu Diệp cúi mắt trầm giọng nói: "Vừa nhớ tới có tấu chương cần phê duyệt gấp, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm người."

_____

Diệp Huyên: Gì việc gấp chạy nhanh như vậy

Tác giả: Khởi bẩm thái hậu, quan gia cứng rắn, vội vã thư giải, cũng chính là trở về đánh bay cơ

Diệp Huyên:... Người tới, đem này biến thái tác giả tha đi xuống, không có chín ngàn chín trăm chín mươi khỏa Pearl đến chuộc nàng, liền quan tiến Hình bộ đại lao!

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 8

"Thái hậu, Trân Châu cao hết rồi." Cầm lên cái bình ngọc rỗng tuếch, giọng nói Tầm Hương mang theo chút nôn nóng.

"Nhanh như vậy đã hết?" Diệp Huyên nhớ mình mới bôi thuốc được có ba ngày, lúc trước còn dư đến phân nửa bình Trân Châu cao. Đại khái là vì chỗ kia quá mềm mại khiến nàng mỗi lần bôi đều phải bôi rất nhiều, mặc dù có hiệu quả, nhưng lại rất chậm. Diệp Huyên thở dài, "Ngươi tới thái y viện lấy thêm một bình đi."

Tâm Hương lĩnh mệnh lui ra, thái hậu muốn Trân Châu cao, thái y viện tất nhiên là không dám không cho. Viện chính Tôn Đỉnh cau mày: "Không phải là ta khó xử người, nhưng nguyên liệu điều chế ra Trân Châu cao này là cống phẩm, mỗi năm chỉ làm ra được một lọ, bây giờ muốn làm ra một lọ mới, lão hủ thật sự là hữu tâm vô lực."

Tầm Hương cũng hết cách, thái y viện quả thật không có, nàng cũng không thể ép buộc người ta biến ra một lọ khác cho nàng. Nhưng nếu không bôi thuốc, vết thương của thái hậu phải mất bao lâu nữa mới lành. Tầm Hương thấy thái hậu mấy ngày đây mệt mỏi, vô lực trong lòng cũng sốt ruột không thôi. Trong lúc nàng đang u sầu, lại gặp Cao Thành Phúc.

Hắn cười hỏi: "Tầm Hương, ngươi ra ngoài giúp thái hậu làm gì vậy?"

Tầm Hương thấy hắn đến, tâm tư liền chuyển động. Cao Thành Phúc là nội quan tâm phúc bên người quan gia, bình thường không biết đã được bao nhiêu ưu việt, không biết chừng hắn lại có cách. Tầm Hương liền đem chuyện trân Châu cao nói cho hắn, nàng cũng không nói là thái hậu cần, mà nói là nàng làm mất lọ Trân Châu cao của thái hậu, hiện tại thái hậu muốn dùng, trong lúc gấp gáp không có cách nào.

Cao Thành Phúc liếc mắt nhìn nàng một cái: "Ngươi sao lại không cẩn thận như vậy, chúng ta là phận tôi tớ, cần phải nhanh tay lẹ mắt, cẩn thận chặt chẽ mới phải." Rồi hắn lại cười, "Vừa đúng là năm trước quan gia ban cho ta một lọ, ta sai người đi lấy tới cho ngươi."

Tầm Hương tất nhiên là cảm kích vạn phần rời đi, vừa xoay người Cao Thành Phúc đã đem chuyện này nói cho Tiêu Diệp biết. Hắn tâm tư nhẵn nhụi, biết Tiêu Diệp đối với vị trong Thừa Hương điện có phần không bình thường. Trong lòng quý nhân nghĩ như thế nào, bọn họ là phận nô tài không thể phỏng đoán bừa bãi, nhưng thỉnh thoảng lấy lòng một chút, vẫn là có thể.

Tiêu Diệp lâm vào trầm tư, Tâm Hương nói mấy tháng trước đã đánh mất bình Trân Châu cao kia, nhưng ba ngày trước chính mình còn thấy Diệp Huyên bôi thuốc. Tiêu Diệp sai người đi điều tra lại hành tung của Tầm Hương, biết được tì nữ này vừa ghé qua chỗ thái y viện, nói là thái hậu muốn Trân Châu cao. Tầm Hương không phải là loại nô tì có thể làm ra loại chuyện giả truyền ý chỉ, chứng tỏ rằng thuốc này là Diệp Huyên muốn nàng ta đi lấy. Chỉ mới ba ngày, phân nửa bình thuốc mỡ đã bôi hết rồi? Hồi tưởng lại cảnh xuân sắc ngày đó, nơi Diệp Huyên bị thương rốt cuộc là nơi nào.

Nhớ lại đêm ở hành cung kia, Tiêu Diệp uống say. Hắn nhớ được bản thân đã nằm mơ, cảnh tưởng trong mơ vừa hương diễm vừa dâm mỹ, hắn đem một khối thân thể mềm mại áp dưới thân thô bạo giày vò, sáp đến độ nữ nhân đó khóc nức nở. Dung nhan người kia uyển chuyển hàm xúc, nụ

cười ôn nhu, chính là dung nhan mà hắn ngày đêm nhớ thương... Sau khi tỉnh mộng, Tiêu Diệp phát hiện bản thân đang ngâm mình trong ôn tuyền, hạ thân có một mảng ẩm dính.

Hắn thở dài, cật lực đem hình ảnh trong mộng ném ra khỏi đầu. Không biết vì sao, giấc mơ lần này so với những lần khác lại khác biệt, dường vô cùng chân thật. Hắn còn nhớ rõ cảm xúc mềm mại dưới tay, còn có khoái cảm sung sướng khi dương vật bị nơi đó gắt gao bao lấy. Liên tưởng đến đủ loại sự việc khác thường mấy ngày gần đây của Diệp Huyên, chẳng lẽ...

Phanh một tiếng, ly trà trong tay Tiêu Diệp rơi xuống đất. Cao Thành Phúc dè dặt cẩn trọng ngẩng đầu, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Diệp thì lập tức ngây dại. Đó là biểu cảm như thế nào a, vô cùng phức tạp kinh ngạc có, không yên có, áy náy cũng có... Còn có phần cuồng nhiệt dữ tợn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Diệp vội vàng đi ra ngoài, hắn vội vã theo sau: "Quan gia, quan gia... Ngài chậm chút đã. Mau mau mau, còn đứng ngần người đó làm gì, mau theo hầu quan gia."

Nhóm nội quan một đường gấp gáp chạy theo, bước chân Tiêu Diệp lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: "Đều đứng ở đây cho trẫm, Cao Thành Phúc." Cao Thành Phúc vội vàng cúi thắt lưng chạy đến trước mặt Tiêu Diệp, hắn thản nhiên nói, "Canh giữ Ngọc Anh điện cho kỹ, người có hiểu ý trẫm."

Cao Thành Phúc rùng mình một cái, hắn là tâm phúc Tiêu Diệp, tự nhiên biết rõ, ngoại trừ vài người thân tín, người hầu hạ bên cạnh thái hậu đều là người do quan gia an bày, để Tiêu Diệp có thể giám thị nhất cử nhất động của thái hậu. Nữ nhân thông tuệ đã trải qua mưa gió trên triều, nhưng lại quá tín nhiệm đứa con do mình nuôi dạy, không chút phát hiện bản thân đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Tiêu Diệp. Nếu Tiêu Diệp muốn làm việc gì đối với nàng bất lợi, nàng hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Nhưng lúc này Cao Thành Phúc thật sự không hiểu, thái hậu không lộng quyền, đúng là một vị thái hậu hiền hậu tiêu chuẩn. Dưới sự áp chế của nàng, ngoại thích tôn thất đều thành thành thật thật. Hơn nữa mới gần đây, quan gia còn đối tốt với thái hậu lắm, ngày hôm nay sao lại thế này? Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng Cao Thành Phúc vẫn lĩnh mệnh lui xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Anh điện vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Diệp mặc một thân huyền sam, bước vào tẩm điện như đi giữa chốn không người. Đợi đến khi hắn đi vào Ngọc Anh điện, cả toàn cung điện đều được thủ vệ nghiêm ngặt canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Diệp Huyên đang nằm trong phòng đọc sách, không biết có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy thái dương của mình giật giật liên hồi. Buông sách, nàng cao giọng gọi: "Tầm Hương."

Không có người trả lời, trong tẩm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách phát ra từ đồng hồ nước. Diệp Huyên lại gọi vài tiếng, đang định đi ra xem, lại thấy một thân ảnh cao ngất đi đến.

Tay phải Tiêu Diệp cầm một cái bình ngọc tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyên, hắn cong môi cười: "Nghe nói nương nương muốn dùng Trân Châu cao, ta cố ý đưa đến đây cho người."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 9

Đêm hôm khuya khoắt, sao lại đưa Trân Châu cao giờ này?

Ánh mắt Diệp Huyên trầm xuống: "Làm khó Cửu lang nhớ đến ta, đêm đã khuya, ngươi vẫn là sớm trở về tẩm cung nghỉ ngơi đi."

Tiêu Diệp lại từng bước tới gần nàng: "Không vội, ta có một chút chuyện không rõ. Mấy ngày trước nương nương nói mình chỉ bị một vết thương nhỏ, sao mới qua ba ngày, một lọ thuốc mỡ đã hết rồi?"

Nhất thời trong lòng Diệp Huyên rơi lộp bộp, sắc mặt nàng trầm xuống, trong miệng vẫn thản nhiên nói: "Ta đây thế nào lại không biết, làm mẫu thân bôi chút thuốc mà còn phải xin ý chỉ của ngươi."

"Nương nương nói quá lời." Tiêu Diệp bước đến trước mặt Diệp Huyên, nét tươi cười trên mặt hắn khiến Diệp Huyên đoán không ra, "Quan tâm quá sẽ loạn, ta sợ thương thế của nương nương nghiêm trọng, đã nhiều ngày lo lắng không thôi. Thình nương nương cho Cửu lang xem vết thương, nếu không nghiêm trọng, ta tự nhiên là vui mừng. Nếu nghiêm trọng, vẫn nên kêu thái y tới xem thử."

"Làm càn!" Diệp Huyên lớn tiếng quát, "Đường đường là thiên tử thế nhưng có thể nói ra những lời vô lễ bậc này, ngươi ngay cả việc nam nữ khác biệt mà cúng không hiểu?"

Nụ cười trên mặt của Tiêu Diệp lại càng sâu: "Nương nương nói lời này là không đúng, nương nương là mẫu, Cửu lang là tử. Giữa mẫu tử, làm gì có chuyện nam nữ khác biệt."

Diệp Huyên cười lạnh một tiếng: "Nhi đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ. Ngươi đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, giờ lại nói mấy câu vớ vẩn như này." Nàng vung tay áo, kiệt lực che giấu sự kinh hãi nơi đáy mắt, quay đầu đi: "Cửu lang, hôm nay ngươi quá vô lễ, ngươi quay về xem xét lại mình cho tốt."

Nàng thấy phía sau im lặng, tưởng rằng Tiêu Diệp đã ngoan ngoãn đi rồi, không nghĩ tới eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ôm lấy, Tiêu Diệp ở bên tai nàng thổi khí: "Còn thỉnh nương nương dạy ta, nếu làm mẫu thân mà bị con mình chiếm đoạt, về sau nên tránh hay không nên tránh?"

Những lời này giống như sét đánh bên tai, hai chân Diệp Huyên nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tiêu Diệp thuận thế đỡ lấy nàng, duỗi tay tìm được nơi giữa hai chân Diệp Huyên, cách một lớp vải đè lên hoa huyệt: "Chỉ sợ nương nương là bị thương ở chỗ này đi."

"Ngươi nói bậy bạ gì đó!" Diệp Huyên cảm thấy giọng nói của mình cũng run lên, quả nhiên hắn đã biết. Nếu lúc đầu hắn chỉ mới hoài nghi, biểu hiện bây giờ của Diệp Huyên đã chứng thực suy đoán của Tiêu Diệp. Nhưng Diệp Huyên tuyệt đối không thể thừa nhận việc này, nàng tránh thoát khỏi vòng tay hắn, lạnh lùng nhìn hắn, "Cửu lang, ta dưỡng dục ngươi đến hôm nay, ngươi lại muốn hồi báo ta như vậy? Không chỉ dùng lới nói khinh bạc ta, lại phỏng đoán việc dơ bẩn như thế. Phần tình cảm mẫu tử này, ngươi đến cùng là có còn cần hay không?"

Tiêu Diệp bỗng nhiên im lặng, hắn im lặng nhìn Diệp Huyên, đồng tử của hắn càng ngày càng tối, càng ngày càng trầm xuống. Diệp Huyên kìm không được mà rùng mình, nguy hiểm bất ngờ ập đến, khiến nàng trốn tránh theo bản năng, bằng không...

"Tình cảm mẫu tử?" Ngữ khí của Tiêu Diệp mang theo chút mia mai lặp lại bốn chữ này một lần nữa, "Tình cảm mẫu tử..." Hắn vươn tay, đem Diệp Huyên kéo vào trong lòng. Xoẹt một tiếng xé rách tiết khố Diệp Huyên. Ngón tay thô lỗ cắm vào nơi giữa hai chân Diệp Huyên, dưới tình huống không chút tiền diễn hắn thô lỗ cắm vào như vậy, khiến Diệp Huyên đau đến nỗi co rúm người lại, chợt nghe nam nhân ở bên tai nàng cười lạnh nói: "Sáp cũng đã sáp rồi, còn nói cái gì mà tình cảm mẫu tử."

"Ngươi... ngươi là cầm thú." Diệp Huyên cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng căm hận nói.

"Cầm thú?" Tiêu Diệp đem Diệp Huyên gắt gao ôm vào ngực, tay phải xoa nắn gò má mềm mại của Diệp Huyên, "Nếu không phải là cầm thú, làm sao có thể đối với nương nương làm ra loại sự tình này." Môi mỏng của hắn dao động trên mặt Diệp Huyên, "Chỉ có điều nương nương cảm thấy việc này là dơ bẩn nhưng cái miệng nhỏ nhắn kêu cũng không nhỏ." Hắn bỗng nhiên cắn lên môi Diệp Huyên, đem đầu lưỡi vói vào.

"Đừng!" Đầu Diệp Huyên bị hắn cố định, chỉ có thể bị động thừa nhận nam nhân bừa bãi tàn sát trong miệng. Nụ hôn này giống như mưa rền sấm dữ, đầu lưỡi Tiêu Diệp lướt qua mỗi cái răng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho, liều mạng triền miên, dường như muốn nuốt luôn đầu lưỡi Diệp Huyên.

Tiêu Diệp vừa hôn Diệp Huyên, vừa cởi bỏ ngọc đái bên hông, đem căn côn thịt đang chờ phát động kéo ra. Diệp Huyên cảm giác được một trận nhiệt khí đánh úp tới, sau đó, quy đầu to lớn cứng rắn đã đặt tại huyệt khẩu của nàng.

"Ngươi buông ta ra!" Nàng kịch liệt giãy giụa đối với Tiêu Diệp không chút tác dụng, ngược lại vì thân thể không ngừng vặn vẹo lại khiến côn thịt Tiêu Diệp bừng bừng hưng phấn hơn. Cảm thấy được quy đầu đang đội mở bối thịt, bắt đầu sáp nhập hoa kính, Diệp Huyên hoảng sợ nói. "Ngươi dừng

lại! chúng ta không thể như vậy... Đây là sai lầm, ta là mẫu hậu của ngươi a!"

"Đúng vậy." Đầu ngón tay của Tiêu Diệp mơn trớn trên môi Diệp Huyên, vẻ mặt của hắn vẫn ôn nhu như trước, lại ẩn ẩn chút cuồng nhiệt kỳ dị, "Ngươi không chỉ là mẫu hậu của ta, mà còn là thái hậu đương triều." Môi hắn dán lên vành tai Diệp Huyên, "Nam nhân khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình ta mới có tư cách làm ngươi." Nói xong, hắn ưỡn thắng thắt lưng, đem côn thịt cắm thật sâu vào trong thân thể nữ nhân.

Tiêu Diệp: Sáp đều sáp, còn nói cái gì mẫu tử tình cảm

Tác giả: Nếu không sáp đâu?

Tiêu Diệp: Sớm hay muộn cũng muốn sáp, càng không cần giảng

Tác giả:...

Dự cảm đến này Chương phát ra đến sẽ bị đánh, ta thực không phải cố ý tạp thịt

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 10

Nam nhân vừa đi vào liền liên tục trừi sáp, tiểu huyệt Diệp Huyên không chịu nổi dị vật xâm nhập, mị thịt vô thức mấp máy, muốn đem côn thịt Tiêu Diệp đẩy ra ngoài. "Thật nhanh..." Tiêu Diệp dùng tay niết tiểu hoa châu của Diệp Huyên, đúng, chính là loại cảm giác này. Hắn nhớ tới tối hôm đó bên bờ ôn tuyền, cảm giác khít khao khiến hắn dường như sắp phát điên. Hoa huyệt nữ nhân ấm áp, ướt át, hắn đem nơi cứng rắn nhất cũng yếu ớt nhất của mình đâm vào, mị thịt gắt gao bao lấy hắn, trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình như nằm trong mây.

Mãnh liệt khoái cảm khiến hắn khắc chế không được dục vọng bạo ngược, hắn muốn hung hăng chà đạp khối thân thể này, trừng phạt nàng, tra tấn nàng, sáp nàng đến kêu khóc không thôi, đem nàng bụng nhỏ đều quán đầy tinh dịch! Mà hắn cũng làm y như vậy, tiểu huyệt Diệp Huyên vì bị nam nhân thô bạo tra tấn đã thũng sưng không chịu nổi, cảm giác như vách tường trong hoa kính sắp bị xé rách.

Lúc này, hai nàng bị Tiêu Diệp buộc lại, côn thịt trong người giống như thanh sắt đỏ rực, thiêu đốt nàng run rẩy. Đã cách nhiều ngày, cảnh tượng lại trùng hợp một cách kỳ dị. Không thể khóc, không thể khóc... Diệp Huyên không ngừng tự nói với mình, nàng tuyệt đối không thể ở trước mặt Tiêu Diệp bày ra vẻ yếu đuối, chẳng qua cảm giác đau đớm khiến mặt nàng

trắng bệch. "Cầm thú..." Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, "Ngươi là cầm thú không hiểu đạo lý luân thường."

Tiêu Diệp cười lạnh đem Diệp Huyên đặt lên giường, hắn túm lấy hai chân nàng tách ra, xoay người khóa ngồi trên người Diệp Huyên. Nhũ phong cao ngất bị hắn dùng hai chân Diệp Huyên đè lại, đem thân thể nàng ép buộc thành độ cong không thể tưởng tượng được, cả người bị hắn đè nặng lên. "Nhìn cho rõ xem cầm thú làm người như thế nào, mẫu hậu." Tiêu Diệp lại đem côn thịt sáp vào, hắn chậm rãi mà nặng nề đâm vào, mỗi lầm đâm vào đều đỉnh đến hoa tâm mềm mại của Diệp Huyên.

Cằm Diệp Huyên bị hắn giữ chặt, bị đứa con mà mình nuôi dạy ép buộc nhìn một màn gian dâm hương diễm. Phấn nộn huyệt khẩu bị Tiêu Diệp sáp thành đỏ au như hoa hồng, dưới dáng nam nhân không ngừng chuyển động, mỗi một lần trầm xuống đều như ngồi lên hoa hộ nữ nhân. Huyệt khẩu bị một căn dương vật đỏ đậm dữ tợn không ngừng tiến tiến xuất xuất banh rộng, trên thân dương vật nổi đầy gân xanh, dâm thủy cùng tiền tinh hòa vào nhau, đem toàn thân cây gậy thô to đó thấm ướt. Dưới gốc dương vật hai khỏa túi thịt lông cũng đồng dạng ướt sũng, hoa dịch vẩy ra cũng thấm ướt lông mao đen sì của Tiêu Diệp, hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

"Đẹp mắt sao, mẫu hậu, cây gậy của Cửu lang lớn hay không lớn, làm ngươi có thoải mái không..." Tiêu Diệp cắn cắn hai khỏa núm vú yêu kiều, ở trên ngực Diệp Huyên lưu lại vết nước, "Ta biết ngươi đang rất thoải mái, chảy nhiều nước như vậy... Tiểu tao huyệt giáp nhanh như vậy, muốn cây gậy lớn của Cửu lang sáp vào, sáp mẫu hậu thật thoải mái đúng không?"

Lời nói trong miệng Tiêu Diệp càng ngày càng hạ lưu, động tác trừu sáp của hắn cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Trong hoa kính cảm giác đau đớn khiến Diệp Huyên như chết lặng, Diệp Huyên cảm giác được có chút gì đó nóng nóng chảy ra, nàng biết đó không phải là dâm thủy phun ra khi động tình mà là máu.

"Đau... Đau quá..." Nàng vẫn luôn cắn chặt quai hàm cuối cùng cũng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt như chuỗi ngọc châu bị cắt đứt ào ào rơi xuống, "Đau quá..." Nàng không biết là đau đớn trên thân thể, hay là tâm của nàng.

Động tác của Tiêu Diệp chậm rãi ngừng lại, ánh mắt có phần hoảng hốt, tay phải dừng ở giữa không trung một chút mới hạ xuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyên: "Đừng, đừng khóc."

Câu này vừa bật ra khỏi miệng, Diệp Huyên bỗng lớn tiếng òa khóc. Thương tâm cùng ủy khuất tích lũy hồi lâu cuối cùng cũng được phát tiết, nàng khóc đến nỗi không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một cục. Tiêu Diệp chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ thất thố đến vậy của Diệp Huyên, ở trong trí nhớ của hắn, nương nương vĩnh viễn ôn nhu tươi cười, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách nàng cùng mọi thứ xung quanh, khí chất thanh nhã thoát tục, khiến người khác không dám đến gần. Dù là thời điểm bị hắn cường bạo, nàng cũng chỉ cắn chặt răng, tuyệt không lộ ra một chút yếu đuối.

Trong lòng Tiêu Diệp luôn nghĩ như vậy, mới khiến hắn liều lĩnh chàn đạp nàng. Hắn biết là sẽ khiến Diệp Huyên đau, nhưng lại không có cách nào khắc chế cảm xúc điên cuồng kia trong lòng, muốn nàng kêu khóc, muốn nhìn thấy nàng mềm yếu cầu xin, muốn nàng... ỷ lại bản thân. Giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng khóc, nhưng Tiêu Diệp lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, hối hận đến mức muốn cho bản thân một cái tát. "Đừng khóc." Hắn luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyên, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt rút ra. Diệp Huyên đang khóc nức nở bị cảm giác đau đớn đánh úp tới. Tiêu Diệp vừa thấy huyệt khẩu co lại rồi phun ra một cỗ tơ máu cùng trọc dịch, hắn vội vươn ngón tay sờ vào, quả nhiên, bị thương càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hắn thở dài, lấy lọ Trân Châu cao bị quăng một góc, đem thuốc mỡ bôi khắp thân nhục bổng, chuẩn bị đem côn thịt cắm vào. Diệp Huyên đang

khóc thút thít con rúm lại một chút: "Ngươi muốn làm gì?"

Nhìn bộ dạng chọc người trìu mếm như vậy của nàng, trong lòng Tiêu Diệp mềm nhũn, cảm giác đau lòng như thủy triều dâng lên. Hắn ôm Diệp Huyên vào trong ngực, ôn nhu hôn lên trán nàng: "Đừng sợ, thuốc này sau khi làm nóng lên hiệu quả mới tốt." Côn thịt lại một lần nữa cắm vào, lúc này động tác của hắn hết sức mềm nhẹ. Tiêu Diệp vuốt ve tiểu hoa châu để Diệp Huyên thả lỏng người, đợi đến khi côn thịt hoàn toàn sáp vào, hắn mới chậm rãi co rúm bổng thân, cọ xát mọi góc trong hoa kính rồi mới dừng lại.

Diệp Huyên cuộn người trong ngực hắn, cảm giác được một cỗ mát mẻ tràn ngập trong hoa huyệt, cảm giác thoải mái qua đi, nàng bị côn thịt ma sát đến tê dại, lúc đầu còn có chút trướng, nhưng rất nhanh, nàng liền thoải mái đến ánh mắt đều mị lên.

Tiêu Diệp vuốt ve người nàng, giống như đùa giỡn mèo con: "Còn đau hay không?"

"Có." Diệp Huyên lên tiếng, trong lòng nàng cũng có chút ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy không thể vì chút biểu hiện ôn nhu của Tiêu Diệp liền tha thứ cho hắn, vì thế xoay mặt đi, chỉ để lại cho Tiêu Diệp một cái gáy.

Tiêu Diệp tự biết mình đuối lý, từ phía sau ôm lấy eo nàng: "Mau ngủ đi."

Một lúc lâu sau, Diệp Huyên mới nói: "Vậy ngươi mau ra ngoài."

"Ta để lại bên trong, cam đoan không nháo ngươi." Bị mị thịt trong hoa huyệt hút lấy mà lại không thể động, Tiêu Diệp cũng không mấy thoải mái, hắn giải thích, "Nơi đó của ngươi rất mềm mại, không để Trân Châu cao phát huy toàn bộ công dụng, miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm."

Diệp Huyên thầm mắng trong bụng, đó còn không phải là do ngươi. Nhưng nàng biết Tiêu Diệp thương tiếc nàng, mặc dù làm vậy hắn có chiếm được một chút tiện nghi. Hai người nói thêm vài câu, Diệp Huyên bị Tiêu Diệp giày vò quá mệt mỏi, liền mơ màng thiếp đi trong lòng Tiêu Diệp.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 11

Khi nắng vàng rực rỡ chiếu vào, Diệp Huyên mới từ từ tỉnh dậy. Trong hoa huyệt vẫn còn cảm giác tê dại, no trướng bởi vì bị dương vật của nam nhân cắm bên trong cả đêm, huyệt khẩu hơi hơi mở ra, lúc này mới từng chút một co lại thành khe hở nhỏ hẹp. Tuy rằng đang ở hàng cung, nhưng hôm nay Tiêu Diệp vẫn phải lên triều, giờ dần canh ba hắn đã thức dậy, về Hội Ninh điện một chuyến, nếu không bản thân đường đường là thiên tử mà sáng sớm tinh mơ lại từ trong tẩm cung thái hậu đi ra, bị người khác nhìn thấy lại có một phen ồn ào.

Nghĩ đến việc này, một chút vui vẻ trong lòng Diệp Huyên liền bay mất. Đại Dận không thể so với Firenze, luân thường đạo lý trong xã hội rất sâm nghiêm, loạn luân chính là tội ác tày trời, thế nhân tuyệt đối không dung thứ. Tuy nàng với Tiêu Diệp không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng là mẹ cả của Tiêu Diệp, chiếu theo lễ giáo, thân phận mẫu hậu của nàng so với mẹ đẻ của Tiêu Diệp còn danh chính ngôn thuận hơn mấy lần. Sự thật cũng đúng như thế, từ đầu đến cuối, Tiêu Diệp chỉ có thể gọi nữ nhân đã mất sớm kia là nương nương, xưng hô mẫu hậu chỉ thuộc về Diệp Huyên cùng Hiếu Thành hoành hậu.

Lễ giáo thế tục không thể trói buộc người hoàng thất, trên sách sử cũng có ghi lại những chuyện loạn luân của hoàng thất, nhưng những chuyện này

đều do những hoàng đế hoang dâm, vô đạo, bạo ngược, không bằng cầm thú làm ra. Mà Tiêu Diệp không giống với họ.

Sau khi Cảnh Tông băng hà, cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa mười mấy năm cuối cùng lộ ra bên ngoài. Người ngồi lên vị trí hoàng đế giống như đèn kéo quân, chỉ trong vòng năm năm ngăn ngủi đã thay đổi ba lần. Đến cuối cùng, chín con trai của Cảnh Tông chỉ còn lại ba người. Tứ hoàng tử là Lỗ vương ngu dốt yếu đuối, trong khi diễn ra loạn ngũ vương chỉ biết tránh trong vương phủ ôm nhau khóc lóc, khi Thần Võ quân tới cứu hắn, hắn còn trốn dưới váy của vương phi không dám đi ra. Thất hoàng tử Triệu vương có văn có võ nhưng mê rượu háo sắc, không có dáng vẻ của minh quân.

Ngay từ đầu Diệp Huyên cũng không có ý định phù Tiêu Diệp lên ngôi vị hoàng đế, cái vị trí cao cao tại thượng kia, là nơi lạnh lẽo nhất trên đời. Đứa nhỏ nàng nuôi dạy từ nhỏ cho đến lớn, trong thâm tâm nàng muốn hắn vui vui vẻ vẻ sống hết một đời, mà không phải sống cuộc sống cô độc như mười hai năm trước.

Nhưng Tiêu Diệp là người thích hợp nhất, nhóm triều thần nhìn lui nhìn tới, so với Lỗ vương yếu đuối cùng Triệu vương bạo ngược, Việt vương tuy là im hơi lặng tiếng, cảm giác tồn tại của hắn trong số chính người con trai của Cảnh Tông ít ỏi, nhưng ít nhất là không có khuyết điểm nào không thể dễ dàng tha thứ. Tiêu Diệp cứ như vậy khoác lên long bào, trở thành tân đế của Đại Dận.

Khi hắn đăng cơ còn chỉ được một vài đại thần xem trọng, nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả người khắc nghiệt nhất là Tương tướng cũng không thể không cảm thán một câu: "Quan gia mặc dù còn trẻ, nhưng đã có bộ dáng của minh quân." Đây là một câu nói không khoa trương chút nào, hắn quả thật có được toàn bộ phẩm chất của minh quân: khoan dung, hiểu lý lẽ, biết khắc chế, trí tuệ... Diệp Huyên nhìn hắn từ buổi đầu còn

ngây ngô cho đến bây giờ đã hoàn toàn thành thục, trong lòng không khỏi có điểm kiêu ngạo, tự hào.

Đây là Cửu lang của nàng a, hắn sẽ được sử sách lưu danh, hắn sẽ khai sáng ra một thời thịnh thế cho thiên hạ này. Diệp Huyên biết, bản thân không thể hủy hoại hắn.

Nàng là người thông minh, đối với biểu hiện của Tiêu Diệp cảm thấy quá sức quái dị. Phát hiện bản thân sau khi say rượu loạn tính đã có quan hệ cùng mẫu thân, hắn lại không có kinh hoàng, áy náy mà ngược lại một lần nữa là ra loại chuyện này với Diệp Huyên. Đây không phải là vì Tiêu Diệp đam mê nữ sắc, hắn là thiên tử, muốn có nữ nhân để giải quyết dục vọng, chẳng lẽ còn phải đi loạn luân? Liên tưởng đến việc Tiêu Diệp đi vào Ngọc Anh điện như chỗ không người, trong lòng Diệp Huyên có một loại suy đoán lớn mật-Cửu lang của nàng, đã sớm có mưu đồ với bản thân.

Mưu đồ này đến cùng là ham muốn chiếm hữu hay là tình yêu, Diệp Huyên cũng không thể phân rõ. Nàng cũng không thể thông qua hệ thống phán đoán chuyện này-hệ thống phán định thí sinh hoàn thành nhiệm vụ thông qua hai cột giá trị, nhưng thí sinh lại không thể chủ động xem số liệu này. Chỉ có thể phụ thuộc vào hệ thống đến một thời điểm nhất định chủ động cung cấp. Nhưng mặc kệ là loại nào đi chăng nữa, Diệp Huyên cũng không thể tiếp tục sai lầm. Không phải nàng không thể thừa nhận hậu quả khi chuyện này bị lộ ra ngoài, mà nàng không muốn Tiêu Diệp đứng ra gánh chịu.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 12

Trong Sùng Đức điện tiếng tranh luận ầm ĩ, vì nước sông Huân tràn đê, năm châu mười ba phủ ở Giang Nam chịu cảnh lũ lụt. Buổi triều sớm đã bãi từ lâu, nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn ở trong Sùng Đức điện, cùng thương nghị đối sách với quần thần.

Trời dần tối, trong điện thắp nến khắp nơi đem toàn cung điện chiếu sáng rực như ban ngày. Tiêu Diệp ngồi phía trên, dưới tay lần lượt là vài vị thừa tướng, sau đó là Công bộ, Hộ bộ, Thái phó... Nhóm triều thần lúc này không cố kị đến chuyện tôn ti, đều cùng nhau ngồi xuống. Nhóm nội quan chạy qua lại, đem đủ loại điều trần, dịch báo đưa đến cho các vị đại nhân xem xét.

Trà trong Tiêu Diệp đã lạnh, hắn đang xem tấu chương của tri châu Cẩm Châu, lão nhân này là Trạng Nguyên năm Khánh Nguyên, thích nhất là khoe chữ, câu chữ trong tấu chương gấm hoa rực rỡ, viết nửa ngày cũng không đề cập đến trọng điểm. Tiêu Diệp vừa xem vừa có chút không yên lòng.

Đã là giờ hợi, người nọ chắc đã ngủ rồi. Cảm giác tối hôm qua ôm trong lòng nhuyễn ngọc ôn hương dường như vẫn còn lưu lại, Tiêu Diệp ngồi nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của nàng mãi đến khi gà gáy sáng, mới lưu luyến không rời đứng dậy. Bảy năm, từ lúc hắn ý thức được tình cảm của bản thân với Diệp Huyên, hắn đã chờ đúng bảy năm, trù tính bảy năm.

Hắn cho rằng bản thân vẫn phải tiếp tục chờ đợi, nhưng có lẽ ông trời thương xót hắn, hắn cuối cùng cũng chiếm được người kia.

Lúc hắn ôm Diệp Huyên trong ngực, trong một khoảnh khắc, Tiêu Diệp vui sướng gần như bật khóc. Hắn nghĩ, bản thân tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cho dù phải bức bách nàng, hắn cũng muốn đem nàng nắm chặt trong tay. Thật may mắn, hắn nhận ra điểm khác thường nơi Diệp Huyên. Nàng tuy rằng giận dữ nhưng đối với mình không có hận ý. Một nữ tử không hận người đã chiếm đoạt mình, việc này nghĩa là gì? Tim Tiêu Diệp đập thình thịch, có phải hay không nghĩa là... nàng cũng có ý với mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Diệp không tự chủ được mà nhu hòa. Hắn là một quân vương cần cù, đối mặt với chuyện thiên tai, đáng lẽ ra hắn phải vùi đầu trong chuyện triều chính, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ tử trong Ngọc Anh điện, hắn liền đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức lao đến đem Diệp Huyên ôm vào ngực.

Trong lúc hắn mất tập trung, một Tương tướng bên cạnh ho khan một tiếng: "Quan gia." Thấy Tiêu Diệp dường như không nghe thấy, lông mày lão nhân nhếch lên, lại cao gọi thêm một tiếng: "Quan gia." Tay Tiêu Diệp run lên, nước trà hắt lên mu bàn tay hắn. "Quan gia dường như có điều cần suy nghĩ." Ánh mắt Tương tướng có hơi sắc bén.

Hành vi này vốn là vô lễ, nhưng Tương Khác là lão thần từ thời Cảnh Tông, nay cũng là Thừa tướng. Tính tình hắn chính trực, một lòng vì quốc gia, rất được Tiêu Diệp kính trọng. Đã trải qua mấy đời hoàng đế loạn thất bát tao, thật vất vả thấy Tiêu Diệp có tiềm chất minh quân, Tương Khác hận không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn thánh nhân áp lên người Tiêu Diệp. Lúc này thấy Tiêu Diệp trong thời điểm rối ren này lại thất thần, ngay lập tức trừng mắt lên nhìn.

"Tương tướng, Tương tướng." Ngụy Nguyên ngồi bên lập tức hòa giải, "Bây giờ đã là giờ hợi, quan gia bận rộn một ngày, lúc này có chút mệt mỏi, cũng là điều bình thương." Hắn là người hiền lành, trong những thời điểm thế này phụ trách giảng hòa.

"Ngụy tướng nói phải, Tương tướng tuổi tác đã cao, nên sớm nghỉ ngơi mới phải." Vừa nghe thấy lời nói âm dương quái khí như vậy, Tiêu Diệp liền biết là Trịnh Niên Khoan. Trịnh Niên Khoan là nhạc phụ của phế đế, vốn dĩ phải là quốc trượng. Kết quả sau một hồi loạn ngũ vương, Tiêu Diệu chết, nữ nhi của Trịnh Niên Khoan cũng đi theo tuẫn táng, trời khiến cho Tiêu Diệp được tiện nghi. Hắn có xuất thân huân quý, gia tổ có công lớn, bản thân lại là lão thần thời Cảnh Tông, Tiêu Diệp không thể nhổ bỏ hắn, đành để hắn lắc lư trên cái ghế thừa tướng, thình thoảng nói vài câu khiến bản thân ngột ngạt.

Trong năm vị thừa tướng đương triều, phân thành ba phe phái. Tiêu Diệp cả ngày xem bọn họ mang theo môn sinh tranh đấu gay gắt, còn có nhóm huân quý không chịu thua kém, rồi một đống tôn thất muốn xuất đầu lộ diện để tìm cảm giác tồn tại. Hắn làm hoàng đế càng ngày càng tốt, đồng thời cũng cảm thấy càng ngày càng không có thú vị.

Kỳ thực hắn làm hoàng đế cũng vì người kia thôi. Hắn biết Diệp Huyên hy vọng bản thân trở thành minh quân, liền đem toàn lực đi thống trị quốc gia này. Nói hắn nhân từ khoan dung, thực chất chỉ là giả tạo. Vì Diệp Huyên hy vọng hắn như thế, nên hắn che giấu tính cách lạnh lùng, đạm mạc của mình, đem tất cả những thứ gọi là tâm cơ thâm trầm cất giấu trong bóng tối.

Thật vất vả đợi đến giờ hợi hai khắc, Tiêu Diệp rốt cục thoát thân khỏi Sùng Đức điện. Hắn chỉ mang theo một mình Cao Thành Phúc, ngựa quen đường cũ tới Ngọc Anh điện.

Diệp Huyên vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nàng buông cuốn sách trong tay ra: "Ngươi đã đến rồi." Hai người đều là người thông minh, Tiêu Diệp sẽ đến, Diệp Huyên cũng biết là Tiêu Diệp sẽ đến. "Ngồi đi, Cửu lang." Diệp Huyên rót cho hắn một ly trà, thấy Tiêu Diệp muốn ôm bản thân, nàng cũng không có né tránh. Tùy ý để Tiêu Diệp đem cắm gác lên vai mình, Diệp Huyên thản nhiên nói, "Cửu lang, ngươi còn muốn làm quan gia sao?"

Tiêu Diệp ngầng đầu, hắn cười cười: "Có phải hay không nếu tiếp tục làm, sẽ không thể được ôm ngươi như vậy?"

Lửa giận trong lòng Diệp Huyên nhất thời bùng lên: "Ngươi đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục phạm lỗi. Hai chúng ta là không có khả năng, nếu không muốn hãm sâu đến thân bại danh liệt, sau này không cần đến gặp ta!"

"Ta không muốn."

Diệp Huyên giật mình: "Cái gì?"

Tiêu Diệp nắm tay nàng, niết niết ngón tay tinh tế của nàng: "Ta nói ta không muốn." Hắn hôn lên tay Diệp Huyên, ngữ khí nhẹ nhàng bâng quơ, lại lộ ra mấy phần bướng bỉnh khó có thể làm trái, "Ta chỉ cần ngươi, còn lại tất cả đều có thể không cần."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 13

Diệp Huyên cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, mơ mơ màng màng, nàng bị Tiêu Diệp dỗ đến trên giường. Vốn định cùng hắn nói rõ ràng triệt để, lời thổ lộ của hắn lại khiến Diệp Huyên tâm thần rối loạn. Thấy Diệp Huyên ngơ ngác nhìn mình, Tiêu Diệp hôn lên trán nàng: "Nơi đó còn đau không?"

Lúc đầu Diệp Huyên sửng sốt, sau khi hiểu được Tiêu Diệp đang nói cái gì, liền bỏ bừng mặt. Tiêu Diệp sửa lại gối đầu cho nàng rồi nhẹ nhàng đem hai chân thon dài của nàng mở ra, tiện tay luồn vào tiết khố của Diệp Huyên.

"Ngươi muốn làm gì?" Diệp Huyên vội vàng đem hai chân khép lại, kết quả không khéo là kẹp luôn cả tay Tiêu Diệp đang đặt nơi hoa môi non mềm. Bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Tiêu Diệp, Diệp Huyên thật sự là đem chân mở ra cũng không được, không mở ra cũng không được.

Tiêu Diệp thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, cắn môi không chịu nói chuyên, liền biết bản thân không thể đùa quá mức. "Ngoan." Hắn ôn nhu nói, "Để ta nhìn xem miệng vết thương đã tốt hơn chưa." Nói xong, đem tiết khố của Diệp Huyên thoát xuống.

"Ta có thể tự xem." Diệp Huyên nói thầm, cuối cùng cũng không có tránh thoát tay Tiêu Diệp.

Hoa huyệt non mềm lộ ra, hô hấp Tiêu Diệp không tự chủ được cũng dồn dập lên. Nơi đó vẫn như cũ chưa hết sưng đỏ, tiểu hoa châu run rẩy nhô đầu ra, bộ dạng đáng thương. Hoa môi đã khép kín, Tiêu Diệp đẩy ra hai cánh hoa môi đầy đặn, đưa ngón tay vào.

Cả người Diệp Huyên cứng đờ, không tự chủ lộ ra thần sắc sợ hãi: "Không, không phải người nói chỉ nhìn miệng vết thương sao?"

Tiêu Diệp thấy nàng bày ra bộ dạng này, trong lòng không khỏi áy náy, đều trách mình hai lần trước quá mức thô bạo, khiến Diệp Huyên đối với việc mây mưa sinh ra e ngại. Hắn đem Diệp Huyên ôm vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, ngón tay trong hoa kính chậm rãi nhu ấn: "Ngoan, không đau. Đợi lát nữa ta bôi thuốc cho người, nơi đó của ta quán lớn, không khuếch trương cho tốt người sẽ chịu không nổi."

Diệp Huyên bị hắn hôn đến choáng váng hồ đồ, trong miệng nhỏ không tự giác phát ra tiếng than nhẹ, có chút mê muội nghĩ, xú tiểu tử không biết xấu hổ, nào có ai lại tự khen nơi đó của bản thân... Nơi đó lớn. Nhưng khi nàng nghĩ đến nam căn khiến bản thân vừa sợ vừa yêu, bổng thân thô cứng, quy đầu cực đại, còn có trên quy đầu góc cạnh thô ráp, mỗi khi nghiền qua vách tường hoa huyệt mềm mại, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa vừa dương, liên tục phun nước. Nghĩ như vậy, tiểu huyệt quả nhiên lại phun ra dâm thủy, đem bàn tay Tiêu Diệp phun ướt đẫm.

Tiêu Diệp khẽ cười một tiếng, dưới ánh mắt xấu hổ, giận dữ của Diệp Huyên đem từng ngón tay sáng lấp lánh ngậm vào miệng liếm liếm: "... Ngọt, thơm quá." Diệp Huyên cảm thấy cả người mềm nhũn, không chịu nổi trêu chọc như vậy, kìm lòng không được mà ưm một tiếng, từ trong hoa huyệt dâm dịch chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp thấy nàng động tình, trong lòng đắc ý, dưới tay càng ra sức đùa bỡn. Dưới tay hắn không ngừng, trên miệng cũng không nhàn rỗi. Cái miệng nhỏ nhắm của Diệp Huyên cũng bị hắn trong trong ngoài ngoài ăn sạch, đầu lưỡi ẩm nóng triềm miên cuốn lấy lưỡi nàng, Diệp Huyên vui vẻ đến độ nói không nên lời.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, bản thân liền không có cơ hội xoay người. Diệp Huyên thở phì phò, cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc: "Cửu lang, ngươi... Ngươi từ nơi nào học được mấy thứ này... Ân... Mấy cái thứ, ách a... Loạn thất bát tao." Đáng tiếc lời nói của nàng bị nụ hôn của Tiêu Diệp biến thành rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con ngươi ngập nước tràn đầy mị ý, làm sao có thể khiến Tiêu Diệp có chút kinh sợ.

Diệp Huyên quả thật không hiểu, Tiêu Diệp từ nhỏ lớn lên bên nàng, mười bảy tuổi ra khỏi cung lập phủ, bên người cũng có thái giám, cung nữ Diệp Huyên phái đi theo chăm sóc hắn. Hắn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, lúc còn làm vương gia thì không cần phải nói, sau khi đăng cơ có nhiều đại thần khuyên hắn đại hôn, hắn lấy lý do các vị hoàng huynh mới mất, trong lòng đau khổ mà cự tuyệt. Không có hoàng hậu, không có cung phi, người cả cung tì trẻ tuổi theo hầu bên cạnh cũng không có. Cảnh Tông mang danh háo sắc, hắn làm con mà thanh tâm quả dục, càng khiến người ta thấy Cảnh Tông đúng là đủ háo sắc.

Một xử nam trăm phầm trăm thủ thân như ngọc, từ chỗ nào học được thủ đoạn trêu chọc lão luyện như vậy. Diệp Huyên cảm thấy vô cùng không công bằng, đều là người không có kinh nghiệm, mà bản thân lại bị Tiêu Diệp ăn sạch sành sanh. Nàng đường đường là thái hậu đương triều, chưa bao giờ chịu thiệt như lúc này.

Tiêu Diệp cắn môi Diệp Huyên:"Nương nương, chẳng lẽ ngươi không biết nam nhân trên đời đối với chuyện này đều có thiên phú vô sự tự thông sao." Hắn cười khiến Diệp Huyên phát cáu, hai gò má đỏ bừng, Diệp Huyên nổi nóng dùng chân đá hắn: "Chán ghét, không cho cười!"

"Được, ta không cười." Tiêu Diệp bắt được bàn chân mà Diệp Huyên đá tới, thuận thế đem đùi nàng đặt trên cánh tay, "Vậy ngươi cũng phải ngoạn ngoãn không được giãy giụa." Côn thịt nóng bỏng trêu chọc huyệt khẩu của Diệp Huyên, Tiêu Diệp lại dặn dò thêm lần nữa, "Ngàn vạn lần đừng lộn xộn, ta sợ sẽ làm ngươi bị thương."

"Được." Diệp Huyên cắn môi, bàn tay không khỏi nắm chặt góc chăn dưới người. Cảm giác no trướng quen thuộc đánh úp tới, bởi vì động tác của Tiêu Diệp vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn như xé rách mà nàng lo lắng cũng có truyền đến, ngoại trừ lúc đầu có chút không khỏe, mị thịt trong hoa huyệt cũng rất nhanh liền ẩm ướt, co lại hút lấy bổng thân to lớn.

"Có đau hay không?" Tiêu Diệp cố gắng đè nén xúc động muốn mãnh liệt trừu sáp, ở bên tai Diệp Huyên ồ ồ thở dốc.

"Ân a... Không đau, chỉ là rất trướng..." Diệp Huyên kìm không được mà nỉ non ra tiếng, "Thật lớn a... cắm vào thật sâu, có phải hay không... Bụng ta có phải hay không bị người sáp thủng?"

Câu nói vô tâm này kém chút khiến Tiêu Diệp khắc chế không được, hắn thở dốc một hơi, nghiến răng nghiến lợi vỗ lên mông Diệp Huyên một cái: "Thành thật một chút."

"Ta không thành thật chỗ nào." Diệp Huyên bất mãn trừng mắt nhìn hắn, xú tiểu tử này càng ngày càng kiêu ngạo, bộ dạng cung kính hữu lễ lúc trước đi đâu mất rồi.

Tiêu Diệp vừa trêu chọc nàng vừa cởi áo trên người nàng xuống, một bàn tay của hắn nắm lấy tuyết nhũ cao ngất, dùng môi lưỡi hết hôn lại liếm từ vành tai xuống bầu ngực, cuối cùng ngậm lấy đầu vú bú mút.

"Ngươi nói chỉ bôi thuốc." Diệp Huyên cố sức muốn đẩy cái đầu của nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, vì sao bôi thuốc lại biến thành đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Diệp ngắng đầu dậy, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc chỉ lên đầu vú sưng đỏ: "Nương nương nơi này cũng bị thương, ngươi xem, vừa hồng vừa sưng, rất đáng thương a."

Diệp Huyên vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Nơi đó không phải là bị thương, rõ ràng là bị ngươi..."

"Bị ta cái gì?" Tiêu Diệp thấy nàng nói càng ngày càng nhỏ, cười khẽ rồi lại nhéo nhéo đầu vú, "Không nói ta đây liền tiếp tục chữa thương."

"Ngươi vô si!" Diệp Huyên nghẹn một lúc lâu sau cuối cùng cũng chỉ phun ra được mỗi ba chữ này. Tiêu Diệp rõ ràng là biết rõ rồi mà còn cố hỏi, nếu không phải hắn luôn ở nơi đó vừa cắn vừa mút, đầu vú của mình làm sao có thể tự sưng đỏ. Đáng tiếc loại lời nói này Diệp Huyên căn bản là không thể nào nói ra, cố tình Tiêu Diệp trêu đùa nàng càng ngày càng nghiện. Hắn cũng không nhất quyết ép buộc Diệp Huyên nói những lời này, chỉ là mỗi khi dụ dỗ, nhân lúc Diệp Huyên không phòng bị, sẽ tự nói ra những từ dâm đãng này.

Sống hai mươi mấy năm, Diệp Huyên cảm thấy mặt mũi bản thân đã mất sạch trong đêm nay, nhìn bộ dạng tươi cười đáng giận trên mặt nam nhân, thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một câu-cầm thú vô sỉ này đến cùng là ai, nhanh trả lại cho ta Cửu lang nhu thuận đáng yêu!

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 14

Đã qua giờ Dậu, trời rất nhanh đã tối hẳn. Trên núi Trọng Loan, một dãy cung điện trùng điệp đã nhanh chóng chìm vào màn đêm yên tĩnh, trong hậu cung, chỉ có hai tòa đại điện Hội Ninh cùng Ngọc Anh là sáng rực ánh nến. Đây là tẩm điện của hai vị chủ nhân trong hoàng cung này, nhưng chỉ có vài người biết, trong cung điện của hoàng đế, chủ nhân của nó đã rất lâu rồi không ở lại chỗ này.

"Ngươi tránh ra." Diệp Huyên giãy giụa muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nam nhân này giống như khối kẹo mè xửng dính chặt lên người nàng, vòng tay ôm lấy Diệp Huyên. "Nương nương." Hắn ở bên tai Diệp Huyên thổi một hơi, "Ta chỉ ôm ngươi một lát, tuyệt đối không làm chuyện gì khác."

Diệp Huyên vừa nghe thấy lời này liền tức giận, đã nhiều ngày nay ngày nào Tiêu Diệp cũng nói như vậy. Chỉ cần trời vừa tối hắn liền ngựa quen đường cũ đi đến Ngọc Anh điện, Diệp Huyên đuổi hắn ra ngoài, hắn liền ôm lấy thắt lưng giả bộ đáng thương. Được rồi, Diệp Huyên nghĩ, ôm liền ôm đi, tóm lại lúc hắn còn nhỏ cũng đã từng ôm mình.

Nhưng hắn ôm được một lúc liền bắt đầu giở trò, Diệp Huyên muốn nghiêm khắc trách cứ, lại bị hắn hôn một lúc liềm mềm nhũn cả người. Chờ đến khi hắn bắt đầu thoát quần áo của mình, lại chẳng biết xấu hổ bày ra dáng vẻ nghiêm trang: "Nương nương ngoan, đem chân mở ra, để ta xem thương thế của người đã tốt chưa."

Chữa thương cũng đã nửa tháng, cho dù là mảnh mai như liễu cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn đường đường chính chính lấy cái cớ này, Diệp Huyên mơ mơ hồ hồ bị hắn cởi sạch sẽ, cả người mềm nhũn bị hắn ôm trong ngực, mặc hắn đem cây gậy đáng giận kia một lần lại một lần nhét vào hoa huyệt. Cũng may hắn nói không động thì quả thật không nhúc nhích. Lúc đầu là sợ làm Diệp Huyên bị thương, chờ sau khi thương thế của nàng tốt hơn, Tiêu Diệp tính toán tiến thêm một bước, lại bởi vì thái độ kiên quyết của Diệp Huyên mà thủy chung không được như mong muốn.

Diệp Huyên biết bản thân đang lừa mình dối người, nàng cùng Tiêu Diệp ngày ngày trần trụi quấn lấy nhau, trừ bỏ một bước cuối cùng, những gì không nên làm, Tiêu Diệp đều đã làm hết. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hắn hôn qua, cái vú bị hắn chơi đùa, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng bị hắn dùng môi hôn một lượt, thậm chí chỗ xấu hổ kia... cũng bị hắn dùng đầu lưỡi khảy lộng qua, từ huyệt khẩu đến hoa kính, trong trong ngoài ngoài liếm đến nỗi nàng cao trào liên tục. Nhưng Diệp Huyên lại luôn tự nhủ, chỉ cần hắn không có bắn vào, bản thân tốt xấu gì cũng có đường sống.

Nàng chưa khi nào không quả quyết như vậy, biết rõ bản thân cùng Tiêu Diệp đã sớm làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo, lại cố tình giống như con đà điểu đem đầu giấu trong cát. Nhưng muốn nàng kiên quyết cự tuyệt Tiêu Diệp, nàng thật sự làm không được.

Từ lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, Diệp Huyên đã không có cách nào cự tuyệt hắn, chẳng qua hắn rất ít khi nói ra yêu cầu vô lý, nhưng Tiêu Diệp bây giờ lại cố tình khiến Diệp Huyên đau đầu không thôi.

Lúc này Tiêu Diệp đang năm tay Diệp Huyên hôn lên, thấy Diệp Huyên phụng phịu, hắn gác đầu lên vai Diệp Huyên, ở bên tai nàng rầu rĩ nói: "Hôm nay trong lúc thượng triều, Trịnh Niên Khoan kia lại chèn ép ta, thất ca còn nhảy ra hát đệm cho hắn, ta nhìn hắn lại bắt đầu không thành thật, nhưng ta lại không thể sinh khí." Diệp Huyên vừa nghe thấy hắn ở trên triều bị chọc cho tức giận, liền mềm lòng. Tiêu Diệp thấy nàng không nói

chuyện, nhưng cũng không từ chối, liền cọ cọ bên gáy Diệp Huyên, "Nương nương, ta mất hứng."

Diệp Huyên thở dài, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, nếu mất hứng, cũng đem đầu gác lên vai nàng như vậy. Khi đó hắn rất nhỏ, trẻ con cùng tuổi hắn đều bắt đầu cao lên nhanh chóng, Tiêu Diệp lại gầy teo thấp bé, thoạt nhìn rất đáng thương.

Diệp Huyên tuy rằng là hoàng hậu, nhưng trong cung đều biết nàng không có khả năng có đứa nhỏ của mình. Một hoàng hậu không có con, thì còn có gì cần e ngại, cho dù Diệp Huyên là con gái của Diệp thị Tuyên Thành, nhưng thiên hạ này không phải là của người họ Diệp. Cho nên nàng bị xa lánh, bị tính kế, nàng cùng Tiêu Diệp cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau giữa chốn hậu cung sâu như biển, nhưng quãng thời gian này lại trôi qua rất nhanh.

Nhớ lại có một lần Tiêu Diệp bị nhóm tôn thất vài cái đại hà tử khi dễ, kỳ thực chuyện như vậy đối với hắn là thường như cơm bữa. Hắn theo thường lệ rửa sạch vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ điềm nhiên như không có việc gì trở về Thanh Lương điện. Chỉ là góc áo bị rách một lỗ vẫn bị Diệp Huyên nhìn thấy, Diệp Huyên mím môi cố gắng làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn rơi lệ. Cho dù lúc nàng biết mình phải vào cung gả cho một lão nhân năm mươi mấy tuổi, nàng cũng không có khóc.

"Cửu lang." Nàng ôm Tiêu Diệp vào ngực, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo Tiêu Diệp, "Sẽ không bao giờ có người có thể khi dễ người nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người khác lại khi dễ người."

Đầu nhỏ của Tiêu Diệp gác lên vai Diệp Huyên, hắn làm bộ như người lớn, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Diệp Huyên: "Nương nương, đừng khóc, ta không đau một chút nào."

Tiêu Diệp chưa bao giờ nói cho Diệp Huyên biết, hắn không phải là đang an ủi Diệp Huyên. Hắn quả thật không đau, chỉ cần nàng ôm hắn như vậy, đau đớn, thống khổ tất cả đều biến mất.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 15

"Ách a..." Nàng bật thốt lên một tiếng vừa giống khóc vừa giống rên rỉ, Tiêu Diệp tách ra hoa môi của nàng, chậm rãi đem côn thịt của hắn cắm vào. Cho dù suốt nửa tháng nay, côn thịt hắn đều cắm trong tiểu huyệt Diệp Huyên cả đêm, nhưng cảm giác khít khao ngập tràn khi vừa cắm vào giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn cắn hút hắn đến tê dại vẫn khiến Tiêu Diệp khó có thể tự chủ.

Cố hết sức đè nén xúc động muốn trừu sáp, Tiêu Diệp bình ổn hô hấp, đem Diệp Huyên đã nhuyễn thành một bãi xuân thủy ôm vào trong ngực. "Nương nương." Thanh âm nam nhân khàn khàn, trầm thấp, hắn đưa tay đến phía trước vuốt ve tuyết nhũ cao ngất của Diệp Huyên, "Thoải mái sao?"

Diệp Huyên dựa lưng vào Tiêu Diệp, khóa ngồi trên đùi hắn. Loại tư thế này khiến hắn tiến vào vừa sâu vừa nhanh, côn thịt chỉ cần động một chút đã đỉnh tới hoa tâm. Dương vật thô cứng vẫn còn một phần dư ra bên ngoài, Tiêu Diệp nắm lấy eo nhỏ Diệp Huyên nhấn xuống một cái, háng hai người liền dán sát vào nhau. Lần này hắn đỉnh vào chỗ sâu nhất, miệng tử cung mở ra, quy đầu thô ráp, nóng bỏng quát một vòng lên vách tường mềm mại bên trong tử cung. Diệp Huyên cảm thấy một cỗ khoái cảm khó diễn tả bằng lời cuồn cuộn như thủy triều mãnh liệt ập đến, ngay lập tức thét chói tai tiết dâm thủy.

Âm tinh ẩm nóng phun xuống, cả người Tiêu Diệp run lên, hai khỏa túi thịt lộ ra bên ngoài cũng bị làm ướt. Túi tinh kịch liệt nảy lên, hắn kém chút không nhịn được xúc động muốn bắn tinh, côn thịt bảo trì tư thế, ma sát trong đào nguyên cốc của Diệp Huyên. "Nương nương..." Tiêu Diệp thở hồn hền chờ cao triều mãnh liệt qua đi, hắn bắt lấy tay Diệp Huyên đặt lên hai khỏa túi thịt ướt sũng, "Mau sờ sờ nó, cầu ngươi..."

Biết rõ cảm giác muốn động nhưng không thể động này rất dày vò, nhưng Tiêu Diệp thật sự luyến tiếc rời đi cái miệng ẩm nóng nhỏ nhắn này. Hắn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đem côn thịt tắc ở trong tiểu huyệt của Diệp Huyên, tuy rằng không thể tận hứng khiến người ta rất khó chịu nhưng ít nhất vẫn còn chút ngon ngọt khác.

Ví dụ như hiện tại, đem chuyện bản thân ở trên triều bị khinh bỉ giả bộ đáng thương, Tiêu Diệp dễ dàng đem Diệp Huyên dụ dỗ lên đến trên giường. hắn trước tiên đem cái miệng nhỏ nhắn phía trên của Diệp Huyên trong trong ngoài ngoài ăn sạch một lần, lại dùng ngón tay đem cái miệng nhỏ phía dưới đùa bỡn đến phun nước liên tục. Diệp Huyên không thể nào là đối thủ của hắn, côn thịt Tiêu Diệp cọ qua cọ lại trên huyệt khẩu của nàng liền khiến nàng vừa khóc ngâm vừa cao trào.

Khối thân thể mẫn cảm này khiến Tiêu Diệp yêu thích không muốn buông tay, hắn yêu nhất là nhìn khuôn mặt Diệp Huyên đỏ hồng nhưng bộ dáng vẫn quật cường. Hoặc là khi bị hắn trêu chọc nửa chừng, Diệp Huyên cắn môi làm bộ không có chuyện gì, khuôn mặt muốn khóc mà không thể khóc quả thật rất đáng thương. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được, mới dùng khuôn mặt đầy nước mắt của mình cầu Tiêu Diệp hung hăng làm nàng.

Nữ nhân trên giường bày ra dáng vẻ vừa dè dặt vừa ngây ngô chọc người trìu mến vô cùng. Tiêu Diệp thích nhất là nghe cái miệng nhỏ của nàng nói ra những từ ngữ dâm đãng, nó giống như xuân dược mạnh nhất trên thế

gian, dụ dỗ hắn như một tên nghiện, một lần lại một lần dùng thủ đoạn càng ngày càng hạ lưu đùa bỡn Diệp Huyên.

Lòng bản tay chạm lên túi thịt ướt sũng, Diệp Huyên giống như bị phỏng hoảng hốt thu tay lại. Tiêu Diệp lại cứng rắn đem bàn tay nhỏ bé kéo trở về xoa bóp, da thịt non mềm tiếp xúc với bề ngoài thô ráp, giống như có một cọng lông chim vuốt qua, khiến Tiêu Diệp kìm không được mà hừ nhẹ. Diệp Huyên đỏ mặt, chỉ đành tùy ý hắn cầm lấy tay mình vỗ về chơi đùa hai túi thịt. Nàng biết Tiêu Diệp nhịn đến khó chịu, nghe nam nhân thở dốc đầy khiêu gợi, nếu như vậy có thể khiến hắn thoải mái một chút, vậy... cũng tốt lắm.

Chậm rãi, Tiêu Diệp buông lỏng tay ra. Diệp Huyên học theo động tác của hắn đem túi thịt nắm trong lòng bàn tay xoa nắn. Cảm giác sở lên hai khỏa này vô cùng kỳ quái, có chút thô ráp, lại trơn trượt co dãn. Nàng cảm thấy bản thân mình đại khái là điên rồi, thế nhưng thấy hai túi thịt to này có chút đáng yêu.

Đây là địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, nó nhu thuận nằm trong tay Diệp Huyên, tùy ý Diệp Huyên chơi đùa. Mỗi khi vuốt ve đến chỗ mẫn cảm của Tiêu Diệp, hắn sẽ không tự chủ được mà hừ một tiếng, động tác liếm hôn trên người Diệp Huyên cũng triền miên hơn.

Diệp Huyên chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bản thân lại cam tâm tình nguyện vì một nam nhân làm ra hành động dâm đãng đến bậc này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản là vì Tiêu Diệp muốn nàng làm như vậy, mà nàng cũng muốn Tiêu Diệp vui vẻ, cũng thích nhìn vẻ mặt tràn ngập tình dục cùng say mê trên mặt Tiêu Diệp.

Ngay tại lúc động tác của nàng ngày càng thuần thục, Tiêu Diệp rốt cuộc không nín nhịn được. Côn thịt trong hoa kính không ngừng nảy lên, hai khỏa túi thịt cũng ẩn ẩn nảy lên. Hắn thô lỗ đem côn thịt rút ra, nắm giữ bổng thân thô to, cấp tốc chuyển động lên xuống.

Diệp Huyên biết Tiêu Diệp có đôi khi không nhịn được sẽ lấy dương vật ra giải tỏa dục vọng. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ này, hai chân nam nhân mở ra, căn cự vật ướt sũng, bàn tay thon dài nắm lấy nó cấp tốc ma sát, bàn tay kia ngày ngày phê chuẩn tấu chương, cũng nắm qua ngọc tỷ, cũng đùa bỡn qua mỗi tấc da thịt của nàng. Mắt Tiêu Diệp không hề chớp lấy một cái chăm chú nhìn nàng, dục vọng cuồng nhiệt trong mắt hắn như đang cắn nuốt Diệp Huyên. Diệp Huyên cảm thấy như đang bị căn côn thịt kia trừu cắm, hắn thô bạo dũng mãnh như vậy, dường như muốn đem tiểu huyệt của mình phá nát.

"Ân a..." Nàng khắc chế không được rên rỉ một tiếng, từ trong hoa tâm phun ra một cỗ dâm thủy, nàng thế nhưng bị Tiêu Diệp thị gian mà cao trào.

Mà Tiêu Diệp cũng đạt tới cao triều, hắn vội vã nói: "Mau tránh ra." Nhưng Diệp Huyên cả người mềm nhũn ngồi ở chỗ cũ, tinh trùng đậm đặc bắn ra, phun lên đùi nàng, bụng... Thậm chí còn có một chút vẩy lên trên mặt nàng.

Tiêu Diệp nghiến răng nghiến lợi nhìn trên môi nàng dính một chút bạch trọc, ngay sau đó, hắn phát hiện bản thân lại cứng lên.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 16

Tiêu Diệp đè Diệp Huyên ra mà hôn ngấu nghiến, vốn tưởng làm như vậy ít nhất có thể giải tỏa một chút dục vọng, không nghĩ tới bản thân nơi đó lại càng hưng phấn.

Bên hông Diệp Huyên bị một căn cứng rắn ma sát, ngây ngốc nhìn Tiêu Diệp: "Ngươi như thế nào lại..." Lại cứng? Hắn vừa mới bắn xong, mà đại gia hỏa đáng giận kia lại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng lên.

Diệp Huyên ở phương diện này có phần trúc trắc, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử người ta, trước khi đại hôn, cũng được mẫu thân cùng chị dâu dạy một chút chuyện trong phòng, lão ma ma cũng dạy không ít thuật trong phòng. Diệp Huyên biết nam nhân sau khi bắn sẽ có một khoảng thời gian nhuyễn xuống, ai biết Tiêu Diệp lại thiên phú dị bẩm như thế.

Tiêu Diệp cắm môi nàng, oán hận nói: "Đều tại ngươi." Ai bảo ngươi mê người như thế. Diệp Huyên biết hắn khó chịu, lúc này cũng không phản bác hắn, thấy Tiêu Diệp lại nắm côn thịt trong tay chuyển động lên xuống.

Nàng cắn môi, đè lại tay Tiêu Diệp: "Cửu lang, ta... Để ta làm." Tiêu Diệp kinh ngạc không tin nổi nhìn nàng, nhìn vẻ mặt nam nhân, Diệp Huyên không khỏi đau lòng.

Từ trước tới nay, khi nàng ở cùng Tiêu Diệp, đều là Tiêu Diệp chủ động trả giá, mà nàng chỉ biết bị động thừa nhân. Tiêu Diệp quá mức yêu thương nàng, mà nàng lại chưa bao giờ vì Tiêu Diệp mà làm bất cứ điều gì. Ít nhất lúc này đây, Diệp Huyên nghĩ, nàng muốn khiến Cửu lang vui vẻ.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm, nhưng Diệp Huyên vẫn rất khẩn trương, thẹn thùng. Trên mặt nàng nóng bừng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Diệp cúi thấp người, đầu tiên là nắm giữ côn thịt vỗ về chơi đùa vài cái rồi vươn đầu lưỡi đến, liếm lên quy đầu của đại gia hỏa kia một cái.

"Đừng..." đầu lưỡi ẩm nóng vừa chạm vào, Tiêu Diệp cảm thấy cả người tê dại, lập tức nhịn không được hừ nhẹ. "Đừng liếm..." Hắn thở dốc ngăn lại động tác của Diệp Huyên, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn kiên quyết nói, "Nơi đó bẩn."

Không có nam nhân nào có thể kháng cự nữ nhân vì bản thân mà làm ra loại sự tình này, nhưng Tiêu Diệp không đồng ý để Diệp Huyên quỳ xuống. Hắn muốn đem cô gái này nâng niu trong lòng bàn tay, những chuyện dơ bẩn thống khổ tuyệt đối không để nàng làm.

"Không bẩn." Diệp Huyên ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng vẫn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp, "Ta..." Nàng nhẹ nhàng mà kiên định nói, "Ta nguyện ý vì người làm loại sự tình này."

Tiêu Diệp nghĩ, trong đời này đây chính là lời nói êm tai nhất mà hắn từng được nghe. Động tác của Diệp Huyên vẫn còn trúc trắc, có vài lần để răng nanh va chạm, vài lần không cẩn thẩn cắn lên bổng thân.

Cơ bắp trên người Tiêu Diệp buộc buộc chặt, hắn cật lực đè nén xúc động dùng côn thịt trừu sáp trong miệng nàng, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ làm Diệp Huyên bị thương.

Dương vật hắn rất thô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Diệp Huyên căn bản là hàm trụ không được. Diệp Huyên chỉ có thể dùng tay nắm lấy bổng thân, dùng đầu lưỡi liếm loạn, hoặc là hàm trụ quy đầu ở trong miệng mà hút, hai gò má căng lên, nước bọt trong miệng theo khóe miệng chảy xuống, làm ướt một mảng trước ngực nàng.

Tiêu Diệp mở rộng hai chân tựa vào gối đầu giường, trong tầm mắt là cái đầu đang phập phồng cao thấp của Diệp Huyên. Nàng cong người xuống, tấm lưng trắng nõn vẽ một đường cong duyên dáng, cặp mông đầy đặn mượt mà không tự chủ mà nhếch cao lên, ở trước mắt Tiêu Diệp không ngừng vặn vẹo.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vươn tay nhéo lên đầu vú Diệp Huyên: "Ngoan, đem mông nhỏ quay sang đây." Diệp Huyên đỏ mặt, trong lòng mơ hồ đoán được Tiêu Diệp muốn làm gì. Trong lúc nàng đang do dự, Tiêu Diệp lại nhéo nhéo lên ngực nàng, nàng mới chậm rì rì xoay ngược người lại, hai chân tách ra, ghé vào trên người Tiêu Diệp.

Rất nhanh, nơi mật đào đã gần trong tay Tiêu Diệp. Nam nhân đem mông thịt Diệp Huyên banh ra, hơi thở nóng rực phun lên hoa môi, tiểu huyệt run rẩy co rúm lại, đáng thương hề hề phun ra một chút dâm thủy.

Chỗ xấu hổ kia bị nam nhân nhìn chăm chú, Diệp Huyên đỏ bừng mặt, nàng càng xấu hổ, ngượng ngùng chỗ đó dường như càng thêm kiều diễm.

Thấy nàng không tự chủ được mà vặn vẹo mông nhỏ, yết hầu hắn trở nên khô khốc, Tiêu Diệp vỗ lên mông nàng một phát: "Thấp mông xuống một chút."

Thịt heo bổng ở bên môi Diệp Huyên giật giật, ý bảo nàng tiếp tục liếm nó. Đợi bổng thân một lần nữa được bao bọc trong cái miệng nhỏ ẩm nóng, Diệp Huyên nghe thấy nam nhân khẽ cười một tiếng, "Tiểu tao huyệt chảy nước nhiều như vậy..." Hắn vươn tay vuốt ve một lát, tiếp đến dán môi lên, đem hai phiến hoa môi đều ngậm trong miệng.

Diệp Huyên ưm một tiếng, mông bị Tiêu Diệp gắt gao giữ chặt, chỉ có thể phí công vặn vẹo lung tung dưới thế tấn công mãnh liệt của nam nhân. Khoái cảm kịch liệt khiến nàng khó có thể hô hấp, Tiêu Diệp không phải là chưa từng chơi đùa nơi đó của nàng, nhưng chưa bao giờ cuồng mãnh như hôm nay. Cái lưỡi linh hoạt, trêu chọc từ hoa môi đến hoa kính, đầu lưỡi liên tục đâm vào, đùa bỡn Diệp Huyên đến cao trào.

Hắn vừa liếm vừa mút, hầu kết trượt lên xuống liên tục, từng ngụm từng ngụm nuốt hết dâm dịch của nàng vào trong bụng.

"Lại tiết nhiều thêm một chút, nương nương." Thanh âm từ trong cổ họng Tiêu Diệp phát ra không rõ ràng, "Cưu lang muốn uống dâm thủy từ trong tiểu tao huyệt của người..."

Dâm thủy thậm chí còn theo cằm của hắn chảy xuống dưới, tiếng nước chậc chậc dâm mỹ vang lên không ngừng, "Ân a... Không cần liếm nơi đó... Cửu lang, van cầu ngươi Cửu lang..."

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyên đã sớm không ngậm được côn thịt của Tiêu Diệp, nàng chỉ có thể nỉ non cầu khẩn Tiêu Diệp, hai chân càng ngày càng nhuyễn, khí lực toàn thân dường như đều bị nam nhân hút khô.

"Được, ta không liếm." Tiêu Diệp đem đầu lưỡi từ trong hoa kính rút ra, Diệp Huyên cảm thấy có chút không thích hợp, nàng theo bản năng muốn chạy trốn, Tiêu Diệp cắn một ngụm lên hộ khẩu nàng, dùng răng nghiến lên âm hạch mềm mại của nàng.

"A!" Diệp Huyên rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân nàng vốn dĩ tách ra quỳ ghé trên người Tiêu Diệp, bởi vì bất ngờ cao trào hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Đùi nàng kẹp hai bên mặt Tiêu Diệp, hoa phụ, hoa môi tất cả đều dán lên mặt nam nhân, Diệp Huyên thậm chí cảm nhận được chóp mũi Tiêu Diệp đỉnh lên tiểu hoa châu của nàng.

"Nương nương, ngươi cũng thật nhiệt tình." Bởi vì miệng mũi đều chôn giữa hai chân Diệp Huyên, thanh âm nam nhân nghe qua khàn khàn, nặng nề. Môi mỏng của hắn mấy máy theo từng chữ mà hắn nói ra, ma sát lên bối thịt, kích thích cả người Diệp Huyên giống như bị điện giật. "Muốn Cửu lang hung hăng liếm người? Hay là... dùng cây gậy lớn sáp lỗ nhỏ của người?"

Ngay sau đó, hắn liên tục liếm mút nơi đó, cảm giác vừa hổ thẹn vừa thấy kích thích điên cuồng ập tới khiến Diệp Huyên điên cuồng kêu lên: "Không phải... Không cần... A, nơi đó... Muốn đi, muốn đi... Cửu lang, Cửu lang.."

Hai mắt nàng mê muội, ý thức tan rã, tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra từ miệng, nước bọt cũng theo khóe miệng mà chảy xuống. Đén cuối cùng, thần trí Diệp Huyên mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ rõ sau khi Tiêu Diệp đem nàng liếm đến cao trào liền áp nàng dưới thân, đem căn côn thịt cứng rắn, nỏng bỏng hung hăng cắm vào. Nàng đã không còn khí lực để cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Liền thuận theo Tiêu Diệp đùa bỡn nàng, ở trên người nàng muốn làm gì thì làm, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn vào tử cung nàng...

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 17

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Huyên ảo não ngồi bên giường, chỉ biết bản thân lại bị Tiêu Diệp dụ dỗ. Một khi tâm nguyện lâu nay được đền bù, Tiêu Diệp nếm được ngon ngọt, gần như ép buộc Diệp Huyên suốt cả một đêm. Vừa qua giờ mẹo, hắn mới lưu luyến không rời đem côn thịt rút ra, ôm Diệp Huyên vuốt ve một hồi, mới rời khỏi Ngọc Anh điện.

Ngày hè trời sáng rất nhanh, Diệp Huyên ở trong lòng oán trách Tiêu Diệp không biết tiết chế, lại lo lắng hắn mỏi mệt. Dù sao hắn một đêm không chợp mắt, bây giờ lại đi nghe triều thần báo cáo, lát nữa lại phải xử lý một đống tấu chương, thật sự là mệt nhọc. Đáng tiếc quan tâm của nàng là dư thừa, Tiêu Diệp vừa đến Túc Minh cung, nhóm triều thần liền hướng nhau đưa một ánh mắt-sáng nay, quan gia dường như rất hưng trí nha.

Tâm tình Tiêu Diệp quả thật rất tốt, ngay cả khi đọc được tấu chương tố cáo tri châu Chương Châu tham ô, cùng việc tham tướng Định Viễn quân vụng trộm nuốt quân lương thiếu chút nữa khơi mào binh biến cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. "Hình bộ, Đại Lý Tự cùng nhau thẩm tra." Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý Tự Khanh song song thưa vâng, Tiêu Diệp khẩn cấp nói tiếp, "Các khanh còn có gì để tấu?"

Hoàng đế biểu hiện rất rõ ràng, ngay cả người không có mắt như Trịnh Niên Khoan cũng tự hiểu mà cúi đầu. Đợi đến khi chúng thần ngước mắt chỉ kịp thấy góc áo bào thoáng qua, bóng lưng cao ngất của Tiêu Diệp đã biến mất trước mắt mọi người.

Trở về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp nhìn một đống tấu chương trên bàn, kém chút nữa liền kêu nhóm nội quan đem đống này đi thiêu. Nhưng hắn biết lúc này mà hắn đi Ngọc Anh điện, Diệp Huyên cũng không cho hắn sắc mặt tốt. Chuyện triều chính Diệp Huyên rất rõ ràng, một người thiên tử cần chính mỗi ngày đều vô cùng bận rộn. Hơn nữa Tiêu Diệp mới đăng cơ không đầy ba năm, căn cơ trong triều chưa sâu, có nhiều lúc không thể chỉ giao cho các đại thần, chỉ có thể tự mình quán xuyến. Nếu Tiêu Diệp nhàn hạ đi gặp nàng, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi Ngọc Anh điện. Thở dài một hơi, Tiêu Diệp chỉ có thể nhẫn nại bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Làm lụng vất vả cả một đêm, trên mặt hắn không có một chút mệt mỏi. Ngược lại hắn lúc này không yên lòng mà xem tấu chương, trong đầu lại không tự chủ được mà nhớ lại cảnh tượng hương diễm tối qua. Diệp Huyên nằm trong lòng mình, hắn thân dưới liên tục sáp nơi giữa hai chân nàng, phía trên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho chậc chậc mút lấy... Tay Tiêu Diệp đang phê duyệt tấu chương hơi ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn háng mình, vạt áo chỗ bắp đùi đã phồng lên một khối, quả nhiên, lại cứng.

Tiêu Diệp nhíu mày suy tư một hồi, bỗng nhiên đem bút quăng xuống, cao nói gọi: "Cao Thành Phúc, đem xấp tuyết tiên (tiên: giấy viết thư, thư từ...) năm nay Vĩnh Châu tiến cống lên đây."

Cao Thành Phúc vội vàng vâng dạ, gọi vài nội quan đang đứng hầu trước cửa đi đến khố phòng. Vĩnh Châu là địa phương sản xuất giấy nổi tiếng, tuyết tiên chính là loại tốt nhất, bề mặt bóng loáng như tơ, trắng noãn như tuyết, vô cùng tinh xảo. Tiêu Diệp đề bút lên tuyết tiên viết vài chữ, gấp thành một con bướm tinh xảo, sai Cao Thành Phúc đưa đến Ngọc Anh điện.

Cao Thành Phúc thấy đầu lông mày của quan gia đều tràn đầy ý cười, liền biết đây là chuyện tốt. Đáng tiếc hắn muốn ở lại Hội Ninh điện hầu hạ Tiêu Diệp, nên đem con bướm đặt trong hộp gỗ, dè dặt cẩn trọng giao cho nội quan ngoài cửa: "Tiện nghi cho tiểu tử nhà ngươi, nhanh đi đưa cho thái hậu, đợi lát nữa nếu quan gia thưởng ngươi, cũng đừng đắc ý vênh váo, nhỡ kỹ." Hắn lại dặn dò thêm, "Nhất định phải đưa tận tay thái hậu, nhìn thái hậu mở ra xem, rồi mới được trở về phục mệnh."

Tiểu nội quan vui vẻ tiếp nhận, Cao gia gia đã nói vậy, xem ra lần này có chuyện tốt. Hắn ôm hộp gỗ trong ngực, chạy chậm một đường đến Ngọc Anh điện, mồ hôi trên trán cũng không kịp lau. Hắn không dám nhìn thắng thái hậu, khóe mắt chỉ liếc thấy một đôi bàn tay trắng noãn chậm rãi mở hộp gỗ ra, sau đó liền ngừng lại.

Ai cũng không ngờ được, mặt trên tấm tuyết tiên tinh xảo, văn nhã chỉ viết vỏn vẹn năm chữ: Nương nương, ta cứng rắn.

Diệp Huyên cầm tuyết tiên trên tay không khỏi xấu hổ nghĩ nếu Tiêu Diệp đang đứng trước mặt mình, hắn nhất định sẽ vô lại ôm thắt lưng nàng, cọ cọ bên cổ nàng. Xú tiểu tử này, bây giờ là thời gian xử lý triều chính, hắn thế nhưng... Thế nhưng trong đầu hắn chỉ nghĩ đến loại chuyện này!

Nhưng trên mặt nàng cũng không tự giác mà đỏ bừng, trong phòng toàn bộ cung tì, nội quan đều cúi đầu, không ai nhìn thấy hai má Diệp Huyên đỏ ửng, nhưng nàng cũng làm ra vẻ trấn định ho khan một tiếng, kêu Tầm Hương lấy ra văn phong tứ bào.

Một lúc lâu sau, cung tì bên người thái hậu đưa lại hộp gỗ cho nội quan, nhẹ giọng dặn dò: "Cầm về phục mệnh quan gia." Tiểu nội quan mơ mơ màng màng ôm hộp gỗ chạy về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp mở ra tuyết tiên, trên mặt giấy dường như còn lưu lại một chút hương thơm từ ngón tay Diệp Huyên, phía dưới năm chữ mà hắn viết, là hai chữ viết theo thể chữ Khải thanh nhã, nhỏ nhắn-Hạ lưu.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 18

Tiểu nội quan, cúi đầu nghe thấy quan gia cười khẽ một tiếng. Tiếng bút lông viết lên mặt giấy phát ra tiếng sàn sạt nho nhỏ, Tiêu Diệp vừa viết, trên khóe môi cũng không tự chủ mà cong lên. Lại thêm một tờ tuyết tiên được đưa đến trong tay Diệp Huyên, chữ Tiêu Diệp viết vô cùng đẹp, nét chữ sắc nhọn, hạ bút nhanh như gió, ngay ngắn thắng hàng. Người ta nói là nét chữ nết người, trước mặt người khác hắn vĩnh viễn trưng ra bộ mặt ôn hòa khoan dung, chữ viết lúc này vẫn lộ rõ tài năng. Lúc trước Diệp Huyên vẫn chưa biết, hiện tại nghĩ lại, tâm tư tiểu tử này thật sâu nha.

Hắn luôn được người ta khen ngợi, lúc hắn còn là hoàng tử, mỗi năm có cung yến, thân thể Cảnh Tông suy yếu, phúc tự ban cho triều thần đều giao cho các vị hoàng tử viết. Cảnh Tông xem trọng nhất ai, sẽ ban thưởng cho người nọ chữ của Cửu hoàng tử viết, nhóm triều thần cũng lấy việc được ban thưởng này làm vinh dự.

Nhưng chữ viết đẹp nhất kinh thành bây giờ lại dùng để viết lời nói dâm mỹ, tuy Tiêu Diệp viết lưu loát nghiêm trang, nhưng tóm lại là cả đoạn chỉ có một ý. Cầu Diệp Huyên thưởng cho hắn cái tiết khố trong người, để hắn dùng thư giải dục vọng, miễn cho cái kia cứng rắn khó chịu.

Diệp Huyên vừa thấy, ngay lập tức vò tờ giấy quăng lên bàn. Trên mặt nàng nóng rát, cắn môi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem tờ giấy mở ra, đỏ mặt nhìn lai môt lần.

Càng xem nàng càng thấy thẹn thùng, hai má đỏ bừng, đầu vú trướng lên, không tự nhiên vặn vẹo cơ thể, giữa hai chân một trận ngứa ran, nàng thế nhưng chỉ vì một tờ giấy trên mặt là từ ngữ khiêu khích mà động tình trước mặt cả một phòng cung tì, giữa hai chân là mảng ẩm ướt. Diệp Huyên thầm mắng bản thân vô liêm sỉ, Tiêu Diệp cũng không có ở đây, mà nàng còn phản ứng rõ ràng như thế, tưởng tượng nếu là nam nhân dùng thanh âm trầm thấp, dễ nghe ở bên tai nàng nỉ non, Diệp Huyên cảm thấy cả người mềm nhũn.

Nàng nghĩ rằng trách cứ Tiêu Diệp vài câu, ban ngày tuyên dâm, còn ra thể thống gì. Ngón tay nắm chặt bút lông nhỏ, cổ tay lại mềm nhũn không có chút sức lực. Nghĩ đến bản thân thần thể mẫn cảm, khô nóng không thôi, tiểu huyệt ngứa ngáy khó nhịn, còn mặt mũi nào mà chỉ trích Tiêu Diệp, nàng suy nghĩ một lát, lại viết thêm hai chữ trên tuyết tiên, giao cho tiểu nội quan đưa đi Hội Ninh điện.

Tiêu Diệp mở hộp gỗ ra, mỉm cười nhìn hai chữ trên tuyết tiên "Vô sỉ", nét chữ có chút hỗn loạn, chứng tỏ người viết tâm thần không yên. Hắn cảm thấy nên châm thêm chút lửa, liền viết một mạch sáu tờ tuyết tiên, lệnh tiểu nội quan cứ cách nửa khắc chung (chắc là 15p) lại đưa một tờ qua. Nội dung trên tuyết tiên hầu như toàn là giả bộ đáng thương, ủy khuất, nói bản thân cứng rắn có bao nhiêu khó chịu vân vân. Hoặc là rõ ràng khiêu khích Diệp Huyên, hắn còn có hứng làm thơ, từng câu từng chữ đều hương diễm triền miên, Diệp Huyên xem xong mà mặt hồng tai đỏ, đứng ngồi không yên.

Tiêu Diệp biết rất rõ tính cách Diệp Huyên, nàng có vẻ ôn nhu, nhưng kỳ thực rất cứng cỏi, nhưng khi đối mặt với đứa con do mình tự tay nuôi lớn, làm thế nào cũng không hạ quyết tâm được. Chỉ là phần cứng cỏi trong người nàng có chút điểm mấu chốt là tuyệt đối không thể đột phá. Nhưng Tiêu Diệp không vì thế mà tức giận, từ năm hắn mười lăm tuổi, mỗi đêm mộng xuân đều sẽ mơ về Diệp Huyên, Tiêu Diệp liền hiểu rõ rằng, cả đời

mình đều thoát không khỏi tay Diệp Huyên. Nguyện vọng lớn nhất đời hắn chính là được ở bên cạnh người mà hắn tâm tâm niệm niệm.

Nguyện vọng này vừa nghe thấy thật đúng là phản nghịch, cuồng vọng, bọn họ một người là tử một người là mẫu, mối quan hệ này như một tầng gông xiềng nặng nề, đời này kiếp này không có khả năng ở cùng nhau. Nhưng Tiêu Diệp nghĩ, không quan hệ, cho dù Thần Phật cũng không chịu bảo hộ hắn, hắn dựa vào bản thân là đủ rồi. Diệp Huyên là thái hậu, vậy thử hỏi trong thiên hạ này người có thể ngày ngày kề cạnh thái hậu là ai, tất nhiên chính là chỉ có hoàng đế.

Ngoại trừ Tiêu Diệp, không ai biết rằng, năm hắn mười lăm tuổi liền lập một chí nguyện to lớn, bản thân nhất định phải trở thành hoàng đế, đến lúc đó hắn có thể danh chính ngôn thuận thân cận nàng, lại từng bước một đem nàng nắm trong tay. Hắn trù tính bảy năm, tạo ra một thế cùng hoàn mỹ, không tranh không giàn là một hoàng tử trầm mặc. Huynh đệ của Tiêu Diệp cho tới bây giờ chưa bao giờ đưa hắn vào hàng ngũ đối thủ cạnh tranh, Cửu lang? Nhắc tới cái tên này, bọn họ chỉ cười khinh miệt, hắn là người kém cỏi.

Lúc Cảnh Tông băng hà hắn thành thật canh giữ bên cạnh, khi thái tử Tiêu Thịnh đăng cơ làm đế, hắn khuyên nhủ Tiêu Diệu nhẫn nại trù tính, mượn tay Tiêu Diệu châm ngòi ly gián quan hệ giữa ngũ hoàng tử Tiêu Dương cùng tân đế Tiêu Thịnh. Ngay tại lúc mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm, Tiêu Thịnh đăng cơ năm thứ hai, an phong năm đầu, phế cung chi biến bùng nổ. Tiêu Thịnh bị đâm chết ở Bắc Trung cung, Tiêu Dương xưng đế, ngày hôm sau liền bị phế.

Tiêu Dương chờ ngày ngồi lên ngôi vị hoàng đế ba năm, mà Tiêu Diệp cũng làm đệ đệ tốt của Tiêu Diệu ba năm. Hắn trung thành, tận tâm khuyên Tiêu Diệu nhẫn nại, nhẫn nại nữa không nên ở thời điểm thời cơ chưa chín muồi mà vội vàng chính biến, làm vậy mất nhiều hơn được. Cho đến khi Tiêu Diệu chết, vẫn luôn cho rằng Tiêu Diệp cùng mình là huynh đệ tình

thâm. Nếu hắn nhẫn nại thêm một chút, sẽ không có loạn ngũ vương, khiến hắn mất mạng.

Đúng thế, trên thế gian này không ai có thể nhẫn nại như Tiêu Diệp. Trong thời gian loạn ngũ vương, nhóm huynh trưởng có khản năng kế thứa ngôi vị hoàng để của Tiêu Diệp đều chết sạch. Mà vì sao loạn ngũ vương lại phát sinh? Ngoại trừ Tiêu Diệp thì không có ai biết hắn đã thận trọng như thế nào, trợ giúp, thúc đẩy nhóm huynh trưởng này vào trận sát phạt đẫm máu này như thế nào.

Vận khí của Lỗ vương cùng Triệu vương tốt nhất, vì bọn chúng rất ngu xuẩn, mà mục đích của Tiêu Diệp đã sắp đạt được, hắn cũng lười làm bẩn tay mình.

Đứng trong đại điện Minh Cung, dưới chân hắn là chúng triều thần đang quỳ lạy. Nhưng ánh mắt của Tiêu Diệp lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp rèm che, chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ xinh đẹp ấy. Cuối cùng... Hắn cũng bắt đầu thực hiện nguyện vọng của mình.

Tiếng bước chân sàn sạt đánh gãy hồi ức của Tiêu Diệp, tiểu nội quan lại một lần nữa nâng hộp gỗ bước vào Hội Ninh điện. Tiểu nội quan đã chạy tới chạy lui hơn mười vòng, cố gắng đè nén tiếng thở dốc, sợ thất nghi trước mặt thiên tử. Tiêu Diệp cầm lấy hộp gỗ, mặt mày như giãn ra, hắn thản nhiên nói: "Trời nắng gắt, Cao Thành Phúc, dẫn hắn đi xuống lĩnh thưởng."

Cao Thành Phúc khom người thưa vâng, lại hiểu ý phất tay cho nội quan trong điện toàn bộ đề lui xuống. Cửa lớn nhẹ nhàng khép lại, Tiêu Diệp mở hộp ra, trong chiếc hộp tinh xảo chỉ có một cái tiết khố đơn bạc ẩm ướt, bên trên thêu hai bông hoa hải đường, rất kiều diễm.

Tiêu Diệp cầm lấy tiết khố đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, trên tiết khố còn có một vệt ẩm ướt, khóe miệng hắn cong lên tràn ngập say mê, "Nương

nương... A Huyên..." Trong điện yên tĩnh, vang lên tiếng nam nhân thở dốc dồn dập, bàn tay to phủ lên dương vật, cấp tốc, hung mãnh triệt động, "A... A Huyên... A Huyên..." Thanh âm Tiêu Diệp càng ngày càng si mê, càng ngày càng điên cuồng, hắn phác họa trong đầu nụ cười dịu dàng của Diệp Huyên, cuối cùng, gầm nhẹ một tiếng, đạt tới cao triều.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 19

Ước chừng một lúc lâu sau, tiểu nội quan của Hội Ninh điện là đưa tới một cái hộp gỗ. Diệp Huyên theo bản năng nhận lấy cái hộp, lại ngay lập tức giống như bị phỏng đem hộp gỗ đặt cạch lên bàn. Trong hộp là vật gì, nàng đã sớm đoán ra được. Nghĩ như vậy, hạ thân lõa lồ phía dưới lớp váy dường như nóng lên một chút, từ trong tiểu huyệt cũng phun ra một ít dâm dịch.

Vẫy lui nhóm cung tì trong phòng, nàng nhẹ nhàng mở ra. Quả nhiên, tiết khố thêu hoa hải đường của mình đang nằm trong hộp. Tiết khố dường như ướt đẫm, trên mặt còn có một cỗ bạch trọc nhuộm ướt vải dệt mềm nhẵn, hương vị thuộc về tinh dịch của nam nhân đập vào mặt nàng. Diệp Huyên lần đầu tiên cảm thụ được hương vị này, chỉ cảm thấy là lạ, không tự chủ được mà liếm môi, trong miệng có chút khát...

Dưới tiết khố có thêm một tờ tuyết tiên, nàng mở ra nhìn, Tiêu Diệp đã thôi không khiêu khích nàng, tỏ vẻ ngoạn ngoãn nói bản thân đã ăn no sẽ nghiêm cẩn xử lý chính vụ, hắn còn thoải mái, nhàn hạ bình phẩm tiết khố của Diệp Huyên-cái thêu hoa hải đường này không đẹp bằng cái thêu cá chép vàng bởi lượn.

Diệp Huyên âm thầm phỉ nhổ hắn, không đứng đắn! Nàng xấu hổ đến mức muốn đem tiết khố này đi thiêu hủy, nhưng đến cùng vẫn là không bỉ được, đem cả hộp cất kín. Đợi chút, động tác của nàng bất ngờ khựng lại,

nói đến tiết khố của bản thân, Diệp Huyên quả thật có một cái thêu cá chép vàng bởi lượn. Nàng là thái hậu, cho nên từ ngoại sam đến nội y, cho tới bây giờ nàng cũng không để ý quá nhiều. Nàng có rất nhiều tiết khố, nhưng Diệp Huyên đối với cái thêu cá chép vàng bởi lượn kia lại có ấn tượng sâu sắc, bởi vì cái tiết khố kia đã sớm không thấy tăm hởi. Nếu đã mất, có nghĩa là trong vòng mấy tháng vừa rồi nàng không có mặc nó, nhưng là... vì sao Tiêu Diệp biết nàng có một cái tiết khố như vậy.

Đêm đó, Diệp Huyên liền hỏi Tiêu Diệp vấn đề này.

Đầu tiên Tiêu Diệp ngẩn ra, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, nhưng Diệp Huyên liếc mắt một cái vẫn thấy trong mắt hắn có một tia khẩn trương. Tiêu Diệp vốn bất động như núi hôm nay là có biểu hiện thất thố như vậy, lại thấy hắn cố gắng nói lảng sang chuyện khác, Diệp Huyên vẫn yên lặng nhìn hắn, đại ý nếu hắn không thành thật trả lời, bản thân liền cứ như vậy mà nhìn hắn.

Tiêu Diệp đương nhiên có thể linh hoạt tránh đi đề tài này, nhưng hắn không muốn làm Diệp Huyên thất vọng, nhưng hắn vẫn lo lắng không yên... Nếu, nếu nàng bởi vì biết sự thật mà chán ghét bản thân, kia nên làm cái gì bân giờ. Có lẽ là hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, quá mức mộng ảo, Tiêu Diệp lại vì một chuyện nho nhỏ như vậy mà lo được lo mất.

Diệp Huyên thở dài, nàng là người như thế nào, đã sớm đoán ra được chuyện gì đã xảy ra, biểu hiện của Tiêu Diệp càng khiến nàng đau lòng, "Cửu lang." Tuy có chút ngượng ngùng, nàng vẫn ôm lấy cổ Tiêu Diệp, ở bên tai nam nhân thổi khí, "Cái tiết khố kia... Có phải hay không bị người trộm?"

Tiêu Diệp thế nhưng đỏ mặt, chuyện hoang đường lúc thiếu niên đã giấu kín lại hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Từ khi hắn bắt đầu mộng tinh, nữ nhân vật chính xuất hiện trong mộng luôn chỉ có một. Tiêu Diệp ban ngày trong mắt Diệp Huyên là đứa trẻ nhu thuận, thuần lương, nhưng giữa đêm

khuya, hắn cởi quần ra, trong đầu nghĩ phác họa hình dáng của Diệp Huyên, động tác trên tay cấp tốc giải tỏa dục vọng cuồng mãnh.

Hắn nhớ được ngày đó, nhóm cung tì thu thập đồ đạc trong cung Diệp Huyên, không cẩn thận là rơi một món đồ. Tiêu Diệp nhặt lên vừa nhìn thấy dưới háng liền rục rịch đứng lên. Đó đúng là cái tiết khố đã mất từ mấy năm trước của Diệp Huyên, thêu cá chép vàng bơi lượn, vừa tinh xảo vừa đáng yêu.

"Không phải trộm." Tiêu Diệp buồn buồn nói, "Là ta nhặt được." Diệp Huyên buồn cười túm lấy vành tai hắn: "Vậy sau đó thì sao, đều là ngươi nhặt được?"

Từ sau khi nhặt được tiết khố kia, Tiêu Diệp càng không thể vãn hồi. Hắn mỗi đêm đều dùng cái tiết khố kia phủ lên dương vật, trong miệng thì thào gọi tên Diệp Huyên, thỏa mãn dục vọng rồi mới ngủ. Ngày ngày bị cọ xát, cái tiết khố kia bị rách. Tiêu Diệp ảo não mất mấy ngày, trong đầu vừa hiện linh quang, nương nương tất nhiên là có rất nhiều tiết khố, nếu bản thân trộm một cái...

Lúc đầu đúng là Diệp Huyên không có phát hiện, đợi đến khi nàng phát hiện bản thân bị mất rất nhiều cái tiết khố, thì đã qua hai năm kể từ lần đầu tiên Tiêu Diệp trộm tiết khố nàng. Sau khi Tiêu Diệp tròn mười bảy, lập phủ bên ngoài cung, kẻ trộm tiết khố trong Thừa Hương điện cũng biến mất, mà Diệp Huyên lại cho rằng là bản thân nhớ lầm, dù sao bên trong hậu cung to lớn này, nào có ai to gan lớn mật lầy trộm tiết khố của thái hậu.

Bây giờ, cái tên to gan lớn mật kia đang đứng trước mặt nàng. Diệp Huyên nhịn không được mà bật cười, trong lòng lại mềm nhũn thành một đoàn, cảm thấy Tiêu Diệp thật sự rất đáng yêu. Tiêu Diệp bị nàng cười đến độ thẹn quá hóa giận, nhếch khóe môi một cái: "Nương nương, số tiết khố ấy ta đều giữ lại, người có muốn nhìn lại không?"

Diệp Huyên đỏ mặt, nghĩ đến Tiêu Diệp đã từng dùng mấy cái tiết khố kia làm những chuyện hạ lưu, nàng hừ một tiếng: "Ta mới không muốn nhìn, huống hồ... Ta cũng không phải không có."

"Nơi nào có?" Bàn tay to của Tiêu Diệp duỗi đến dưới váy nàng, đụng đến bắp đùi trơn mịm của nàng, "Nơi này cái gì cũng không có, không đúng..." Nam nhân hạ thấp giọng, "Ở đây có một cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương hề hề hộc ra rất nhiều nước a."

Tiểu hoa châu bị hắn kẹp lấy, Diệp Huyên liền mềm nhũn nằm trong lòng Tiêu Diệp. Nàng bị Tiêu Diệp ôm ngang lên giường, mê muội nhìn hắn cởi bỏ ngọc đái, cẩm bào, lấy ra cây gậy nóng hầm hập áp lên người mình.

"Nói ta hạ lưu, vô sỉ." Tiêu Diệp cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Diệp Huyên, "Nương nương, đêm nay Cửu lang sẽ khiến cho ngươi hiểu rõ, cái gì gọi là hạ lưu, vô sỉ."

"Người này, đăng đồ tử..." Diệp Huyên rê rỉ, tiếng thở dốc bị nam nhân nuốt vào trong miệng. Đêm, còn rất dài...

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 20

Trời vừa sang thu, thời tiết trong kinh thành đã bớt nóng, hoàng đế nghỉ hè trên hành cung đã đến lúc phải về kinh.

Thiên tử xuất hành, xa giá nối đuôi nhau, hướng về một nơi. Vệ binh mặc áo giáp cầm khiên đi đầu dẫn đường, vệ binh cầm thương đứng san sát nhau theo sau, cấm quân nâng lên ngọn giáo hộ giá quanh xa giá. Đội ngũ chậm rãi di chuyển theo đường núi uốn lượn. Ngay chính giữa đội ngũ là hai cỗ xa giá vô cùng chói mắt, chiếc trước do sáu con ngựa cùng kéo, chiếc sau là bốn con, chính là xa giá của thiên tử cùng thái hậu.

Đường núi bằng phẳng, người đánh xe tài nghệ thành thạo, cho nên xe đi trên đường không chút xóc nảy. Tiêu Diệp ngồi bên trong buồng xe rộng rãi, phía trước là một cái bàn thấp, trên bàn còn có tấu chương mà hắn chưa phê duyệt xong. Giá bút, nghiên mực, cái chặn giấy... Văn phong tứ bảo không thiếu thứ nào, hắn đem bút son duỗi đến một cái đĩa đựng màu đỏ thẫm, trong đĩa không phải là màu chu sa thường dùng, mà là một thứ son thơm ngào ngạt. Hắn viết lên giấy vài nét bút, đầu bút liền có chút khô ráp, Tiêu Diệp không đem bút son duỗi đến chỗ rửa bút mà cười nói: "Nương nương, mau thưởng cho ta chút nước a."

Diệp Huyên ưm một tiếng, dưới ánh mắt nóng rực của Tiêu Diệp cố nén xấu hổ mở rộng hai chân. Nàng trần như nhộng, thân thể trần trụi xinh đẹp dựa vào bên ghế cạnh người Tiêu Diệp. Lúc này cặp đùi thon dài trắng như

tuyết chậm rãi mở ra, liền để lộ ra đóa hoa nhỏ phấn phấn nộn nộn. Cánh gao gắt gao mấp máy, hoa dịch thơm ngọt theo hoa khẩu chảy ra, giống như nhụy hoa dính đầy sương sớm, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Ai cũng không nghĩ tới được, trong xa giá của hoàng đế, thái hậu cùng hoàng đế đang ở cùng nhau còn trình diễn một màn hương diễm, dâm mỹ bậc này. Bàn tay Diệp Huyên nắm chặt chăn gấm dưới thân, nhìn bút son kia chậm rãi duỗi đến nơi giữa hai chân mình. Đầu bút lông thô ráp tách ra bối thịt khép kín, ở huyệt khẩu họa vài vòng tròn rồi chậm rãi đâm vào tiểu huyệt.

"Ân... Ngô..." Nàng khắc chế không được tiếng rên rỉ, hàm răng cắn chặt miếng vải nhét trong miệng, mới khắc chế được tiếng rên rỉ tao mị đến tận xương không bật ra khỏi môi.

"Nương nương, ngươi nên nhỏ tiếng một chút, nếu để người bên ngoài nghe được thì sẽ không tốt lắm." Tiêu Diệp ung dung chuyển động bút son, ngòi bút thấm đẫm dâm thủy, ở trong hoa kính không ngừng xoay tròn.

Hắn càng nói như vậy, Diệp Huyên càng động tình khó nhịn. Nghĩ đến bên ngoài xe ngựa là vài trăm thị vệ hộ giá, bản thân cùng họ chỉ cách một tầng vách tường xe ngựa, chính mình thân thể lõa lồ bị con nuôi đùa bỡn. "Không cần..." Nàng nhỏ giọng cầu xin, bởi vì trong miệng bị nhét tiết khố, âm thanh mơ hồ không rõ, vừa như khóc lại vừa như nỉ non.

Hô hấp Tiêu Diệp không khỏi nặng nề hơn mấy phần, thật sự là cái tiểu dâm oa câu nhân, hắn nghiến răng nghiến lợi nghĩ, côn thịt nơi khố gian lại nảy lên, hận không thể ngay lập tức cắm vào tiểu tao huyệt của Diệp Huyên, không đem tiểu tao huyệt kia phá nát quyết không bỏ qua. Hít sâu một hơi, Tiêu Diệp đem bút son rút ra. Giữa ngòi bút cùng huyệt khẩu kéo ra một đường chỉ bạc dâm mỹ, trong hoa huyệt phát ra một tiếng ba nho nhỏ, trêu chọc Tiêu Diệp kém chút nữa không nhịn xuống được.

Thấy Tiêu Diệp muốn nhào lên, Diệp Huyên vừa thở dốc vừa nói: "Ngươi nếu là... Nếu là hiện tại sáp vào, đã có thể tính... Thua cuộc."

Tiêu Diệp ngừng lại, oán hận nhìn Diệp Huyên một lúc, mới miễn cưỡng áp xuống dục vọng đang bừng bừng phấn chấn trong cơ thể: "Tốt, đây chính là ngươi tự tìm, nhìn xem chúng ta ai nhịn không được trước."

Diệp Huyên thầm nghĩ, dục vọng nam nhân so với nữ nhân tất nhiên là mạnh hơn, nàng không tin Tiêu Diệp có thể nhẫn nhịn hơn mình. Tình thế giữa hai người bây giờ là một hồi đánh cuộc. Nếu Tiêu Diệp nhịn không được mà đem côn thịt cắm vào tiểu huyệt của Diệp Huyên trước, thì tính là hắn thua. Nếu Diệp Huyên bị Tiêu Diệp đùa bỡn cao trào, liền xem là Diệp Huyên thua. Tiêu Diệp thua, ba tháng không được thân cận Diệp Huyên. Còn nếu Diệp Huyên thua, cũng trong vòng ba tháng, lúc ở trên người mọi chuyện đều nghe theo Tiêu Diệp.

Diệp Huyên biết rõ thủ đoạn tính sự của Tiêu Diệp cao siêu, lúc đưa ra điều kiện, còn bắt buộc Tiêu Diệp không thể chạm vào thân thể mình. Vốn tưởng rằng như vậy là thắng rồi, không nghĩ tới Tiêu Diệp cười như không cười lôi ra một cây bút. Diệp Huyên lúc đó còn mơ hồ không hiểu, đây là muốn làm gì?

Rất nhanh, nàng liền được thưởng thức sự lợi hại của cây bút kia. Nếu không phải Tiêu Diệp thương tiếc nàng, không dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, nếu không Diệp Huyên đã sớm tiết. Đương nhiên, nhìn cảnh đẹp trước mặt, Tiêu Diệp cũng khó nhẫn nhịn. Hai người cứ như vậy giằng co, đều khát vọng thân thể đối phương, nhưng chỉ vì một hồi đánh cuộc đành phải cật lực nhẫn nại.

Cảm giác được cán bút lạnh băng lại duỗi vào hoa huyệt, cả người Diệp Huyên run rẩy, dĩ nhiên là không chịu nổi. Mị thịt trong hoa huyệt ra sức hút chặt cán bút, nhưng cán bút kia thật nhỏ, làm sao có thể thỏa mãn nàng. Ánh mắt Diệp Huyên không khỏi liếc về nơi khố hạ Tiêu Diệp, đáng tiếc

nam nhân mặc quần áo chỉnh tề, chí thấy dưới bụng phồng lên một khối. Nàng không tự chủ phác họa ra hình dáng căn côn thịt kia, bổng thân thô cứng, quy đầu to như trứng vịt... Thật muốn côn thịt nóng bỏng hung hăng cắm vào trong thân thể nàng, mỗi một lần đâm vào đều khiến linh hồn nhỏ bé của nàng muốn bay lên. Rất muốn... Hai mắt Diệp Huyên mê muội, rất muốn thịt heo bổng...

Tiêu Diệp câu môi cười, biết nàng sắp đến. Hắn đem ngòi bút thay đổi phương hướng, tìm được điểm quen thuộc trong hoa kính, cấp tốc đâm vào.

"Đừng!" Thân thể Diệp Huyên trong nháy mắt gần như muốn nhảy dựng lên, dưới thế tấn công không ngừng của Tiêu Diệp, ngòi bút cứng rắn nhiều lần đỉnh đến chỗ mẫn cảm nhất của nàng. Đầu lông tơ mỗi lần quét qua, liền giống như mấy trăm lần tra tấn ôn nhu. Cuối cùng, trong hoa tâm của nàng trào ra một cỗ dâm thủy, trong tầm mắt mơ hồ, Diệp Huyên nhìn thấy Tiêu Diệp đem ngòi bút quăng đi, cấp bách đem thân thể mình áp lên.

"Ngươi thua..." Giọng nói Tiêu Diệp khàn khàn, hắn nặng nề đem côn thịt sáp vào... Bên ngoài xe ngựa cảnh thu hiu quạnh, bên trong xe ngựa cảnh xuân kiềm diễm đang lan tràn.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 21

Bị Tiêu Diệp một đường đùa bỡn trong xe, lúc trở lại Thừa Hương điện, ngay cả khí lực để nhấc chân Diệp Huyên cũng không có. Xiêm y lộng lẫy khoác loạn lên người, cả người nàng trải rộng dấu tay dấu hôn. Giữa hai chân dinh dính, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc. Dọc đường đi, căn dâm côn của Tiêu Diệp cũng không có rút ra khỏi hoa huyệt Diệp Huyên.

Nàng bị ép buộc khóa ngồi trên bụng Tiêu Diệp, bị hắn ưỡn thắng thắt lưng hung hăng trừu sáp, hai chân khoát lên vai hắn, nhìn cự vật đỏ đậm ở hoa khẩu ra ra vào vào. Thậm chí cúc huyệt tinh xảo cũng bị ngón tay Tiêu Diệp chơi đùa một phen, Diệp Huyên không thể không nhếch cao mông, côn thịt trong tiểu huyệt càng thêm cuồng mãnh trừu sáp, tuyết nhũ bị một bàn tay to lớn tàn sát bừa bãi. Bởi vì trong miệng bị nhét tiết khố, tiếng rên rỉ cùng nức nở mới không bị tràn ra ngoài.

Sau khi nàng quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trong mê man vẫn cảm giác được Tiêu Diệp dùng sức chà đạp đầu vú nàng, lại vùi đầu nơi hoa cốc từng ngụm từng ngụm nuốt xuống dâm thủy. Sau đó còn nhét côn thịt vào trong miệng nàng, nàng theo bản năng liền hút lấy, một hồi lâu sau, tinh dịch nóng bỏng mạnh mẽ bắn ra, bị nàng nuốt hết vào bụng không sót một giọt.

Trong miệng tựa hồ còn lưu lại hương vị tinh dịch của hắn, Diệp Huyên ngâm trong dục dũng, hai gò má ửng hồng, cũng không biết là bị hơi nước nóng hun đỏ, hay là nhớ lại hình ảnh dâm loạn hoang đường kia mà then

thùng không thôi. Lúc nàng tắm không thích có người bên cạnh hầu hạ, trong căn phòng to lớn chỉ có mình nàng. Nàng một mặt không yên lòng chà xát thân thể, một mặt nhìn quanh bốn vách tường băn khoăn, rốt cuộc thì cửa ngầm bị Tiêu Diệp giấu ở đâu?

Nghĩ đến thời điểm bản thân không biết chuyện, thân thể đã sớm bị Tiêu Diệp nhìn lén, Diệp Huyên liền xấu hổ. Hơn nữa Tiêu Diệp nhìn lén đã hai năm, bản thân lại chưa từng phát hiện ra.

Đây chính là nguyên nhân Diệp Huyên ép Tiêu Diệp đánh cuộc, đại khái là ngày tháng sống trên núi quá thoải mái, Tiêu Diệp nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, nói ra lý do mình xuất hiện ở Khúc Thủy các đêm đó, thật ra hắn tính toán đi nhìn lén Diệp Huyên tắm rửa.

Hôm đó, sau khi yến tiệc kết thúc, Tiêu Diệp đã sớm say khướt đi đến ao ôn tuyền, trong lòng vừa động, liền lệnh cho Cao Thành Phúc đuổi toàn bộ thị vệ, người hầu ở quanh đây, rồi tự mình đi vào. Diệp Huyên quả đúng như hắn dự đoán, ngâm mình trong ao mắt nhắm dưỡng thần. Nhưng vì Tiêu Diệp thật sự đã quá say, trong đầu mê mê trầm trầm, liền nghĩ cảnh đẹp trước mắt là một hồi mộng xuân.

Mộng xuân như vậy hắn đã mơ nhiều lần, ở trong mộng, Tiêu Diệp một lần lại một lần giữ lấy thân thể Diệp Huyên, vì nghĩ cảnh trước mắt cũng là mơ, nên hắn hoàn toàn không đè nén dục niệm, liền nhảy vào trong ao ôm lấy Diệp Huyên.

Sau khi Diệp Huyên nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, khó trách lần đó Tiêu Diệp thô bạo như vậy, hóa ra hắn tưởng là mình đang nằm mơ. Nàng hừ một tiếng: "Đừng tưởng chuyện này cứ thể mà cho qua, huống hồ..." Nàng dừng một chút, hiển nhiên là vì ngượng ngùng không chịu nổi, "Nhìn lén nữ tử tắm rửa, không phải điều mà một quân tử nên làm."

Tiêu Diệp hôn lên cái miệng nhỏ đang chu lên của nàng, trêu đùa: "Nương nương tốt của ta, ta không phải là quân từ gì gì đó." Hắn hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyên thì thầm, "Nhìn lén ngươi tắm rửa, đó cũng không phải là lần đầu tiên."

Diệp Huyên đầu tiên là giật mình sửng sốt, sau đó đỏ bừng mặt xấu hổ: "Ngươi..."

Sau khi nói xong Tiêu Diệp có chút hối hận. Chuyện này cùng với chuyện trộm tiết khố của Diệp Huyên là giống nhau, đều là những chuyện hoang đường nhất hắn từng làm. Lúc đó Tiêu Diệp cũng ở trong Thừa Hương điện, mặc dù có địa lợi, nhưng cung tì hầu hạ bên người Diệp Huyên quá nhiều, Tiêu Diệp chỉ nhìn lén được có mất lần. Sau này hắn xuất cung lập phủ, mấy tháng mới gặp Diệp Huyên được một lần. Tiêu Diệp ngày ngày ở trong vương phủ dạy vò tưởng niệm, thật vất vả vượt qua ba năm gian nan kia, đợi đến khi hắn ngồi lên đế vị, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với Diệp Huyên.

Mệnh lệnh đầu tiên mà hắn ban ra sau khi đăng cơ, không phải là phong thưởng cho công thần, cũng không phải xử lý người có tội, mà là sai người làm một cái cửa ngầm nơi Diệp Huyên tắm rửa. Sau đó, mỗi khi Diệp Huyên tắm rửa, Tiêu Diệp liền tránh phía sau cửa, nhìn thân thể trắng nõn không mảnh vải che thân.

Tuyết nhũ cao ngất của nàng, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, tuyết đồn no đủ căng tròn như một trái đào mật, dụ Tiêu Diệp miệng đắng lưỡi khô. Càng khiến cho Tiêu Diệp khó có thể tự giữ, là chỗ thần bí giữa hai chân nàng, hoa môi mềm mại, huyệt khẩu thủy nhuận... Tiêu Diệp cấp tốc triệt động côn thịt nơi khố gian, cứ như vậy mà đạt tới cao triều trong lúc rình coi.

Tuy biết rằng Tiêu Diệp khó lòng kìm nổi, nhưng Diệp Huyên vẫn tức giận. Không chỉ không cho Tiêu Diệp lên giường, liền ngay cả một chút hành động thân mật cũng không cho phép. Tiêu Diệp dỗ nàng mấy ngày,

cuối cùng dùng kế khích tướng, Diệp Huyên mời đồng ý đánh cuộc với hắn. Vốn dĩ Diệp Huyên muốn khiến Tiêu Diệp thua, để hắn ăn chút đau khổ, không nghĩ tới lại đem bản thân đưa vào miệng sói.

Trong vòng ba tháng tiếp theo, nàng sẽ mặc cho Tiêu Diệp đùa bỡn. Trong lòng Diệp Huyên vừa thẹn vừa sợ, lại có chút chờ mong khiến nàng kẹp chặt hai chân, chậm rãi ma sát. "Cửu lang..." Nàng thấp giọng nỉ non, từ thân thể đến linh hồn của nàng đều đã luân hãm trong sự ôn nhu của nam nhân, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 22

Tháng mười này là sinh thần của Tiêu Diệp, một năm thanh bình lại sắp qua đi, sau đó hai tháng, Tiêu Diệp đã đăng cơ tròn ba năm. Ba năm, đối với một vị tân đế mà nói là một con số có nhiều ý nghĩa. Trong ba năm này, uy thế Tiêu Diệp ngày càng lớn, mà Đại Dận dưới sự thống trị của hắn đã bắt đầu có dấu hiệu của một thời thịnh thế.

Lễ bộ sáng sớm nay đã bắt đầu trình lên tấu chương chuẩn bị cho sinh thần của hắn, đúng lúc vài vị thừa tướng đều có mặt, Ngụy Nguyên tiếp nhận danh sách nhìn một lượt, vuốt râu cười nói: "Lễ bộ đúng là tận tâm." Hắn có chút xúc động, "Qua tháng mười, quan gia liền đã hai mươi ba."

Hắn tuy còn trẻ tuổi, nhưng xử lý triều chính không hề trúc trắc. Vài vị thừa tướng cũng cảm khái, so với thiếu niên khí phách mà nói, bọn họ đều đã quá già nua.

Trịnh Niên Khoan ở bên nói: "Chỉ tiếc dưới gối hư không."

Tương Khác ngồi trên ghế không nói chuyện, nghe được Trịnh Niên Khoan nói, mi tâm nhảy dựng. Chính sự đường đột nhiên yên tĩnh, tuy lời nói của Trịnh Niên Khoan không xuôi tai, nhưng đó đúng là điều lo lắng của nhiều người.

Tiêu Diệp cũng sắp hai mươi ba tuổi, nam tử bình thường tầm tuổi hắn, dưới gối đã sớm có nam có nữ, mà hắn ngay cả hoàng hậu cũng chưa lập. Không chỉ có như thế, hậu cung cũng trống rỗng, đừng nói là tần phi, vài năm nay, nghe cả một cái cung tì bị hắn lâm hạnh cũng không có. Nhóm triều thần cho rằng Tiêu Diệp đối với việc lâm hạnh cung tì không có hứng thú, nhưng làm cho người ta lo lắng là, hắn không gần nữ sắc, trong cung liền không có đứa nhỏ ra đời. Một hoàng đế không có con nối dõi, cho dù hắn anh minh đến mức nào, đợi khi hắn băng hà, Đại Dận lại có một phen biến loạn.

Triều thần trong đang đứng trong điện đều là người cũ của Cảnh Tông, đã trải qua cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa. Cảnh Tông không giống với Tiêu Diệp, hắn có chín người con trai, nhưng chỉ vì không có con trai trưởng, liền gây ra cục diện loạn lạc năm năm. Mà Tiêu Diệp bây giờ đừng nói đến con trai trưởng, ngay cả một cái thứ tử hắn cũng không có, một khi hắn băng hà, cuộc chiến gió tanh mưa máu để tranh đoạt ngôi vị tôn quý nhất thế gian là điều khó có thể tránh khỏi.

Thấy mọi người không nói chuyện, Tương Khác buông ly trà trong tay xuống, thản nhiên nói: "Quan gia còn trẻ."

"Đúng vậy." Ngụy Nguyên vội nói, "Chư công ở đây gấp cái gì, quan gia vẫn còn trẻ."

Nhất thời, không khí trong Chính sự đường có phần lung lay. Tương Khác thở dài trong lòng một hơi, đây không phải là vấn đề tuổi tác của quan gia, hắn nhìn ra được, thì những người khác cũng nhìn ra được, thiên tử căn bản là không đồng ý đại hôn.

Từ lúc Tiêu Diệp đăng cơ, có rất nhiều triều thần đề nghị hắn tuyển tú, làm phong phú hậu cung. Trong số những người này dĩ nhiên là có nhóm ngoại thích, nhưng đại hôn của hoàng đế, vốn là chuyện vì xã tắc thiên hạ. Không có trung cung, không có con trai trưởng, những việc này không chỉ

khiến sau khi hoàng đế băng hà sẽ có nội loạn mà còn ảnh hưởng đến địa vị của thiên tử khi còn tại vị. Nhưng lúc đó Tiêu Diệp lại nói, tay chân ly họa, trong lòng hắn bi thương, không có tâm tư để ý mấy chuyện này. Việc này cứ thứ kéo dài xuống, thoáng chốc đã ba năm qua đi. Cho dù là bi thương có lớn đến đau bây giờ cũng nên nhạt đi rồi.

Tương Khác hạ quyết tâm, mặc kệ Tiêu Diệp là vì nguyên nhân gì mà không muốn đại hôn, nhưng hắn không thể để thiên tử tiếp tục tùy hứng. Không nói đến là vì Đại Dận, chỉ vì bản thân Tiêu Diệp, hắn cũng phải khuyên nhủ thiên tử. Phải biết rằng, huynh đệ tỉ muội của quan gia có không ít người không thành thật. Khó đảm bảo hoàn toàn bọn họ sẽ không lấy chuyện con nối dòng ra mà chỉ trích Tiêu Diệp.

Vừa vặn sau buổi triều, Tiêu Diệp lưu lại một mình Tương Khác để bàn chuyện, sau khi xử lý xong, Tiêu Diệp đang chờ Tương Khác lui ra ngoài, lão đầu nhi lại chỉnh chỉnh quan phục, hành đại lễ quỳ rạp trên mặt đất: "Bệ hạ, thần còn có một việc muốn bẩm tấu."

Tiêu Diệp cảm thấy nghi hoặc, hắn vuốt cằm nói: "Tương tướng làm gì thế, nói đi."

Vẻ mặt Tương Khác nghiêm túc: "Bệ hạ đã đăng cơ gần ba năm, trung cung đến nay vẫn vô chủ. Thần mỗi khi nhớ đến, trong lòng đều vô cùng lo lắng..."

Tiêu Diệp vừa nghe hắn nhắc đến chuyện này, trong lòng cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chờ Tương Khác nói xong, thản nhiên nói: "Trẫm đã biết chuyện này, nhưng hiện giờ chính sự bề bộn, chuyện này để sau lại nói."

"Bệ hạ." Tương Khác thấy thái độ Tiêu Diệp qua loa, vội nói "Việc lập hậu, là việc quốc đại sự." Hắn nhận ra được Tiêu Diệp mất hứng nhưng việc này không thể để lâu thêm nữa, liền hết lời khuyên can Tiêu Diệp. Chỉ

thấy sắc mặt Tiêu Diệp càng ngày càng đen, tay phải cầm cán bút như có như không gõ lên mặt bàn, cốc cốc cốc, trong lòng Tương Khác không khỏi lo sợ.

Đợi Tương Khác nói xong, âm thanh cốc cốc cũng dừng lại. Tiêu Diệp híp mắt, lạnh lùng nhìn Tương Khác đang quỳ gối phía dưới: "Việc nhà của trẫm khanh cũng muốn quản?"

Tương Khác biết lúc này Tiêu Diệp đang giận dữ, nhưng hắn không thể lùi bước, nhìn thẳng Tiêu Diệp dõng dạc nói: "Bệ hạ nói lời ấy là sai rồi, bệ hạ là vua của một nước, bệ hạ lập hậu, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ có con nối dòng, là chuyện liên quan đến giang sơn xã tắc, sao gọi là việc nhà được?"

Tiêu Diệp cười lạnh một tiếng, quăng ngòi bút xuống trước mặt hắn: "Tương khanh nói thật hay, có phải hay không trẫm ngủ với nữ nhân nào, dùng cái loại tư thế nào, các ngươi cũng cho rằng đó là chuyện liên quan đến thiên hạ, các ngươi cũng muốn quản?"

Tương Khác sợ hãi: "Bệ hạ, oan uổng cho thần!"

Tiêu Diệp vung tay áo, xoay người bước đi.

Tương Khác bị ngữ khí kinh người của Tiêu Diệp tức đến ngã ngửa, hắn đã là lão nhân, ôm ngực đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, không ngừng than thở. Quan gia đến cũng vẫn là thiếu niên, tính tính ương bướng như vậy, chỉ sợ cho dù triều thần có hợp lực khuyên can cũng vô dụng. Hắn không khỏi nghĩ tới thái hậu, quan gia cùng thái hậu tình cảm thâm hậu, nếu thái hậu khuyên nhủ, có lẽ quan gia sẽ nghe lọt.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 23

"Thập nhất nương, con nên khuyên nhủ quan gia." Một nữ nhân đẹp đẽ, ung dung ngồi phía dưới Diệp Huyên, nhờ chăm sóc kỹ lưỡng mà nhìn bà không có điểm nào giống lão phụ nhân đã gần năm mươi. Phụ nhân này đúng là mẫu thân của Diệp Huyên, Hạ Quốc phu nhân Quách thị. Thân phận ngoại thích khiến người Diệp gia làm việc luôn cẩn thận, chặt chẽ, nên Quách thị rất ít khi tiến cung thăm nữ nhi, lúc này nhân dịp sinh thần của hoàng thượng liền xin yết kiến, lúc này mẫu tử đang nói chút chuyện phiếm, nàng liền hạ giọng nói.

"Qua sinh thần này, quan gia đã hai mươi ba tuổi, người xem Đại Dận chúng ta có triều nào hoàng đế đã hai mươi ba tuổi mà chưa lập hậu." Quách thị thở dài, "Dưới gối quan gia đến nay vẫn hư không, thật khiến người ta ưu sầu."

Diệp Huyên vừa nghe Quách thị mở miệng, liền biết nàng muốn nói cái gì. Mấy ngày trước Tương Khác đã cầu kiến, cũng đề cập đến việc lập hậu. Trái tim Diệp Huyên giống như bị thả vào trong chảo dầu mà chiên, nàng đâu phải không biết lý do Tiêu Diệp không muốn lập hậu. Đã như thế, nàng làm sao có thể mở miệng khuyên can Tiêu Diệp.

"A nương..." Diệp Huyên do dự một lát, "Dù sao Cửu lang còn trẻ..."

"Trẻ chỗ nào?!" Quách thị bỗng nhiên kích động nói, "Trưởng tử của Triệu vương cũng đã mười hai tuổi!" Ý thức được bản thân thất thố, nàng hạ giọng xuống, "Thập nhất nương, a nương cũng là lo lắng cho con a. Quan gia tuy rằng vẫn còn trẻ trung, khỏe mạnh, nhưng nếu là... Nếu là ngày nào đó có gì bất trắc, người lại không có con, đến lúc đó chỉ có thể chọn con của Lỗ vương hoặc Triệu vương. Lỗ vương là người ngu xuẩn, nên thích hợp nhất chỉ còn có Triệu vương..."

Mà Triệu vương lại cố tình đối với Diệp Huyên vô cùng không hợp. Sau loạn ngũ vương, triều đình muốn chọn tân đế. Diệp Huyên là thái hậu đương triều, trong việc chọn tân đế này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất. Lỗ vương đã bị nhóm triều thần loại trừ từ trước, nên chỉ còn hai người là Triệu vương cùng Tiêu Diệp. Theo truyền thống, Triệu vương lớn tuổi hơn, ngôi vị hoàng đế đáng lý là truyền cho hắn. Tuy tính tình hắn tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có năng lực. Nhóm triều thần liền chia làm hai phái, một phái ủng hộ Triệu vương, phái còn lại ủng hộ Việt vương, cuối cùng quyền quyết định nằm trong tay Diệp Huyên.

Không cần nghĩ cũng biết Triệu vương hận Diệp Huyên như thế nào. Theo như lời Quách thị nói, nếu như Tiêu Diệp băng hà, hoàng đế vô tử, thì chỉ có hai phương án để giải quyết. Một là từ trong nhóm tôn thất chọn ra một người làm con thừa tự của Tiêu Diệp, rồi lập làm đế, nhưng hoàng đế tuổi còn nhỏ, không thể chủ trì toàn cục, xã tắc bất ổn. Phương án thứ hai là nhường ngôi cho huynh đệ của Tiêu Diệp, đến lúc đó Triệu vương đăng cơ, tuy rằng bên ngoài hắn không thể bất kính với thái hậu là nàng, nhưng thủ đoạn ngầm làm sao có thể thiếu?

"Thập nhất nương." Quách thị vô cùng thương yêu tiểu nữ nhi phải vào cung từ lúc còn nhỏ, nàng không khỏi rơi lệ nói, "A nương không muốn con rơi xuống kết cục giống như thái hậu Long Khánh tiền triều..."

Trong lòng Diệp Huyên chua xót, nàng nắm lấy tay Quách thị: "A nương, đừng lo lắng, con bây giờ sống rất tốt. Triệu vương không thuần

phục... Biểu hiện có thật sự rõ ràng?"

Quách thị hừ lạnh một tiếng: " Cứ tưởng rằng Quan gia không biết, hắn suốt ngày qua lại cùng nhóm dư đảng của phế đế, còn có Hồ Dương công chúa cũng không phải là người dễ đối phó."

"Hồ Dương công chúa..." Diệp Huyên đã lâu không quan tâm đến chuyện triều chính, tuy biết Triệu vương đối với việc Tiêu Diệp thừa kế ngôi vị hoàng đế trong lòng không phục, nhưng không nghĩ tới dã tâm của hắn đã rõ ràng như thế, còn lui tới cùng Hồ Dương trưởng công chúa.

Cảnh Tông có chín trai bốn gái, trong đó trưởng nữ Bình An Trưởng công chúa cùng tam công chúa Chiêu Khánh đều bị quấn vào loạn ngũ vương mà bỏ mạng. Thứ công chúa Tương Thành thân thể suy nhược, gia yến mỗi năm đều phải ăn nhân sâm mới có thể tham dự. Hồ Dương công chúa Tiêu Nga là tứ công chúa, cùng là nữ nhi được Cảnh Tông sủng ái nhất.

Tiêu Nga trời sinh tính tình kiêu ngạo, nàng là do Quý phi Ôn thị của Cảnh Tông sinh ra, kim chi ngọc diệp, lúc nhỏ cũng không ít lần khi dễ Tiêu Diệp. Cũng may nàng đối với quyền thế không có hứng thú, trong thời gian loạn ngũ vương không bị quấn vào. Nhưng cố tình phò mã của Tiêu Nga lại là người của Chu vương, sau loạn ngũ vương, Chu vương thua trận bị giết chết, cả nhà Hạ gia cũng bị luận tội mưu phản mà xử trảm. Bởi vì Tiêu Nga là công chúa, Diệp Huyên liền làm chủ để nàng cùng Hạ Mại cùng cách. Tuy rằng không bị phán tội chết, nhưng chồng con của nàng đều đã bị chém đầu, trong lòng nàng hận ý với Diệp Huyên sợ rằng còn nhiều hơn sơ với Triệu vương.

"Hồ Dương là nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, thập nhất nương, con nên vì bản thân mà tính toán." Trước khi xuất cung Quách thị vẫn tha thiết dặn dò, "Nếu không muốn lập hậu, thì chọn một nữ nhân sinh một đứa bé cho quan gia, người tự nuôi đứa trẻ đó, nửa đời sau cũng có nơi dựa vào."

"Con đã biết, a nương." Khi nói ra những lời này, Diệp Huyên cảm thấy cổ họng chua xót. Nàng thật sự muốn đi khuyên Tiêu Diệp sao, tự tay đem nam nhân mà mình yêu sâu sắc đẩy vào trong lòng nữ nhân khác. Diệp Huyên không sợ triệu vương cùng Hồ Dương công chúa trả thù, giả sử như Tiêu Diệp thật sự gặp bất trắc, nàng nghĩ, nàng cũng không muốn sống tiếp. Nhưng nàng nhớ lại lời của Tương Khác, Triệu vương rục rịch, còn có Triệu Niên Khoan luôn giúp đỡ dư đảng phế đế, nếu Tiêu Diệp không có con, sợ là đế vị của hắn cũng lung lay.

Diệp Huyên còn đang do dự, ngày hôm sau, trong kinh thành liền nổi lên lời đồn. Quan gia chậm chạp không chịu lập hậu, không có nguyên nhân gì chính đáng mà là vì quan gia là nam nhân bất lực!

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 24

Lời đồn giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ mà truyền khắp kinh thành, nếu nói không có người đứng sau xúi giục, Diệp Huyên không thể nào tin được. Nàng liền nghĩ tới Triệu vương, muốn kéo Tiêu Diệp xuống, không phải là hắn thì còn ai. Diệp Huyên cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không thể để sự tình tiếp tục phát triển như vậy.

Nàng cùng Tiêu Diệp vốn là chuyện không thể, trong khoảng thời gian này ngày ngày ngọt ngào, cũng chỉ là nàng trộm được. Từ lúc nàng gả cho Cảnh Tông, thì nàng cùng Tiêu Diệp cả đời cũng không có khả năng. Nhưng nếu nàng không gả cho Cảnh Tông, thì cũng không thể gặp được Tiêu Diệp. Trong cuộc sống chuyện âm kém dương sai như thế này, cầu không được, bỏ xuống cũng không được, cũng quên không được. Nhưng nàng không thể không buông tay, cũng không thể quên.

Đoạn thời gian gần đây, chuyện triều chính bận rộn, Tiêu Diệp ngày ngày ở Lân Đức điện, ngay cả thời gian tới thỉnh an nàng cũng không có. Đêm nay tiểu nội quan của Thừa Hương điện đi qua, truyền lời thái hậu thỉnh quan gia qua đó một lát, có việc cần thương lượng. Tiêu Diệp còn không biết lời đồn đãi nơi dân gian, loại sự tình này triều thần chỉ có thể gạt hắn, làm sao có gan chủ động nói cho hắn biết. Hắn buông bút son, trong lòng cảm thấy vui sướng không thôi, xem ra Diệp Huyên là muốn hắn.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến Thừa Hương điện, Tiêu Diệp vẫy lui cung tì, nội quan hai bên, thấy Diệp Huyên ngồi trước án tiền trầm mặc không nói, trong lòng nhất thời lộp bộp rơi xuống. "Nương nương." Hắn vươn tay muốn nắm tay Diệp Huyên, nhưng lại bị nàng né tránh.

"Cửu lang, ngươi nên lập hậu." Diệp Huyên thản nhiên nói, "Quốc gia không thể một ngày không có vua, ngươi cũng không thể không có con nối dòng, trung cung để trống đã lâu, đối với quốc gia là điều không nên. Ta đã phân phó xuống dưới, phàm là quan viên từ tứ phẩm trở lên có nữ nhi đủ tuổi liền tham gia trạch tuyển, ngươi..."

Nàng còn chưa dứt lời, chợt nghe xoảng một tiếng. Tiêu Diệp vung tay hất đổ bình ngọc trên bàn, vẻ mặt hắn khác thường, nhưng khóe môi lại mang theo ý cười, trầm giọng nói: "Ngươi muốn ta lập hậu?" Hắn lặp lại một lần, như là không dám tin tưởng, "Ngươi muốn ta cưới nữ nhân khác?"

"Cửu lang..." Diệp Huyên cố nén cảm giác đau nhức nơi gò má, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc là muốn thế nào, tính tình vốn dĩ kiên cường, nhưng trước mặt Tiêu Diệp nàng lại yếu đuối như vậy. Nàng tuyệt đối không thể để nước mắt chảy xuống, hít sâu một hơi, cổ họng đắng chát, "Ngươi vốn cần một người thê tử."

Ngươi cần một người thể tử, thiên hạ này cần một hoàng hậu, nhưng người đó không thể là ta.

Tiêu Diệp nhìn nàng, "Diệp Huyên." Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, hai chữ hắn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay lại nói ra vào lúc này. Hắn bước từng bước tới gần Diệp Huyên, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng, "Ngươi có tim hay không?" Hắn hung hăng nắm chặt cằm Diệp Huyên, "Ngươi đến cùng là có tim hay không?"

Ánh mắt hắn hung ác, bỗng nhiên thấp giọng cười: "Ta ở trong mắt ngươi, có phải hay không là một tên ngốc? Nâng ngươi, che chở ngươi, vì

ngươi mà không cần ngôi vị hoàng đế, ngươi lại muốn ta cưới nữ nhân khác..." Diệp Huyên mím môi không trả lời, nàng bị Tiêu Diệp khống chế, chỉ có thể ngắng đầu nhìn thắng hắn.

Tiêu Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, dưới tay là cần cổ trắng ngần yếu ớt. Trong nháy mắt, hắn thật muốn hung hăng bóp cổ nàng, để nàng biết bản thân có bao nhiều đau đớn. Nhưng hắn đến cùng là không thể hạ thủ được, hắn yêu nàng đã bảy năm, nhưng ngay cả một chút cơ hội nàng cũng không chịu cho hắn, muốn đẩy hắn ra xa.

"Cửu lang..." Nước mắt trong mắt Diệp Huyên, cuối cùng cũng chảy xuống, "Chúng ta là không có khả năng..."

"Vì sao không có khả năng?" Tiêu Diệp bướng bỉnh nói, "Ta có thể không làm hoàng đế, ngươi cũng có thể không làm thái hậu, chúng ta cao chạy xa bay, A Huyên..." Hắn nhẹ giọng, cơ hồ là cầu xin Diệp Huyên, "Cùng nhau rời đi, được không?"

Diệp Huyên lắc đầu, bọn họ rời đi, vậy triều đình làm thế nào bây giờ, giang sơn vạn dân nên làm thế nào. Diệp Huyên không thể làm người vô trách nhiệm như vậy, mắt thấy Đại Dận cuối cùng cũng sắp có ngày thái bình thịnh thế, nàng làm thế nào chỉ vì tư tình bản thân mà bỏ mặc dân chúng không để ý.

Nàng còn nhớ rõ sau khi Hiếu Thành hoàng hậu hoặng thệ, trong nhà muốn chọn người đưa vào cung. Lúc đó nàng mới mười lăm tuổi, tổ phụ gọi nàng vào thư phòng: "Thập nhất nương, trong nhà muốn người tiến cung, người có nguyện ý hay không?"

Làm sao có thể nguyện ý đây, một thiếu nữ mười lăm tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất của người con gái, lại bị ép bước chân vào thâm cung giết người không thấy máu, đem cả cuộc đời mình cột với một lão nhân sắp chết. Hồi lâu sau, Diệp Huyên quỳ xuống dập đầu với tổ phụ, thanh âm

mềm nhẹ mà kiên định: "Trong nhà sinh ta nuôi ta, cho ta cẩm y ngọc thực, an bình không lo, ta sao mà không hiểu, đó là nhờ tổ tiên dùng máu chinh chiến mà được, phụ huynh ngày ngày tranh đấu trên triều mà có. Bây giờ là lúc ta phải gánh một phần trách nhiệm, thập nhất nương cam nguyện tiến cung, đa tạ tổ phụ thành toàn."

"Đứa trẻ ngoan..." Ánh mắt tổ phụ đầy phức tạp nhưng vẫn có nét vui mừng, "Ngươi nhất định sẽ trở thành một hoàng hậu tốt, chỉ mong ngươi không thẹn với tâm, không thẹn với cả thiên hạ này."

"Cửu lang." Diệp Huyên vươn tay, vuốt ve gò má Tiêu Diệp, "Ta không muốn... then với thiên hạ."

"Vậy ngươi tình nguyện phụ ta?" Tiêu Diệp chậm rãi buông tay Diệp Huyên, ánh mắt hắn ảm đạm, "Ta nên sớm biết..." Hắn giống như đang nỉ non, "Ta nên sớm biết..."

Diệp Huyên cảm thấy có một bàn tay đang nắm chặt trái tim nàng, Tiêu Diệp đứng nơi đó, nhưng trong thoáng chốc dường như nàng lại thấy được đứa trẻ mười năm trước, thần sắc mờ mịt đứng một chỗ, cô độc, đạm mạc bước từng bước ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất trong đêm, Diệp Huyên mới ngồi sụp xuống ghế, đau khổ khóc thành tiếng. Cuối cùng, chính nàng là người chặt đứt tình yêu này. Từ nay đến lúc chết, đêm dài vắng vẻ, chỉ một mình nàng cô độc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 25

Công chúa Hồ Dương có một biệt uyển ngoài thành, cảnh sắc như họa. Lúc này, nàng đang ngồi trong đình ven hồ, đối diện nàng là một nam tử. Người này ước chừng ba mươi, cao lớn uy mãnh, tuấn vĩ bất phàm, nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn lệ khí, thoạt nhìn không dễ thân cận. Người này đúng là con trai thứ bảy của Cảnh Tông, Triệu vương Tiêu Quân.

"Thất ca, ngươi đừng chỉ biết uống rượu giải sầu." Tiêu Nga sắng giọng, "Bây giờ thái hậu đang giúp cửu ca tuyển tú, xem ra hắn là muốn đại hôn."

Tiêu Quân đem chén rượu dằn mạnh xuống bàn, "Nêu không phải do người sai người tung ra lời đồn này, cửu đệ làm sao có thể làm ra động tác này." Hắn bất mãn nói, "Ta đã sớm nói qua, có nam nhân nào nguyện ý nhận cái loại sỉ nhục này, cho dù hắn thật sự không được, cũng muốn vội vàng lập hoàng hậu để chứng minh bản thân không phải là không được."

"Vậy thì sao." Tiêu Nga nhàn nhã thưởng thức móng tay của mình, đôi mắt đẹp lưu chuyển, vô cùng quyến rũ. Tướng mạo người Tiêu gia đều vô cùng tốt, Tiêu Nga đã là mẹ của ba đứa trẻ, nhưng vẫn phong tình vạn chủng như trước, nàng dịu dàng nói, "Thừa dịp tuyển tú này chúng ta có thể đục nước béo cò. Ngươi chẳng lẽ không muốn ngồi lên vị trí kia? Bởi một chút chuyện nhỏ này mà rối loạn trận tuyến, thất ca, cùng đừng trách ta coi thường người."

"hừ." Tiêu Quân hừ lạnh một tiếng, "Ta chỉ là oán giận vài câu." Nhưng hắn đến cùng vẫn còn lo lắng, "Tứ muội, thật muốn phát động vào ngày sinh thần của cửu đệ sao?"

"Ngươi đây là đang sợ sao?" Tiêu Nga nhíu nhíu mày, "Bây giờ mọi chuyên đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, phát động ngày đó, chính là để đem để đảng một lướt bắt hết. Ngươi yên tâm, ta sẽ phái người xử lý cửu đệ, sẽ không để hắn mang phiền toán cho ngươi. Về phần thái hậu..." Nàng lạnh lùng cười, "Mạng của nữ nhân kia ngươi phải để lại cho ta."

Nhìn khuôn mặt nàng ta tàn nhẫn, cay nghiệt, Tiêu Quân không khỏi âm thầm rùng mình một trận. Nữ nhân này đúng là ngoan độc, tuy rằng sau khi tạo phản người ngồi lên đế vị là hắn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, trong chuyện mưu phản này, người chủ đạo là muội muội của hắn.

Rất nhanh đã đến tháng mười.

Diệp Huyên bận rộn không thôi, trước là tuyển tú sau là sinh thần của Tiêu Diệp, toàn bộ Đại Minh Cung tất bận thành một đoàn. Tuy rằng trước mặt người khác hai người vẫn như thường, nhưng Diệp Huyên cùng Tiêu Diệp đã lâu không có nói chuyện. Tiêu Diệp vẫn đến thỉnh an theo lệ thường, hai người đều phi thường ăn ý, một người ngồi ở ngoại điện, một người ngồi trong tẩm phòng. Tiêu Diệp uống hết một chén trà nhỏ, liền yên lặng rời đi.

Diệp Huyên thường xuyên mất ngủ, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi, nhưng nàng đã có thói quen nằm trong vòm ngực kiên cố, ấm áp an tâm mà ngủ. Tiêu Diệp đi rồi, Diệp Huyên liền nhìn chén trà mà hắn lưu lại mà ngẩn người, cứ như vậy mà hết một ngày. Vị trí hoàng hậu cũng đã có người thích hợp, Diệp Huyên đang phân vân giữa hai người nữ nhi của Ninh Viễn hầu cùng nữ nhi Chu thị Nam Dương, nàng nghĩ, bản thân chậm chạp không thể hạ quyết định, chỉ là vì còn tiếc nuối mà thôi.

Tầm Hương thấy nàng tâm thần không yên, người cũng gầy đi nhiều, nhịn không được khuyên nhủ: "Thái hậu, nếu trong lòng ngài thấy khó chịu, không bằng đi biệt cung giải sầu."

Diệp Huyên thở dài: "Cũng tốt." Không cần ngày ngày gặp mặt Tiêu Diệp, trong lòng nàng có thể sẽ không thấy khó chịu như bây giờ.

Vì chỉ ở lại biệt cung mấy ngày, trước ngày sinh thần sẽ trở về cung, Diệp Huyên liền đơn giản mọi thứ, chỉ dùng một chiếc xa giá đơn giản, nhanh chóng ra khỏi thành. Bây giờ là giữa thu, cả một vùng rừng núi sau biệt cung đều là sắc đỏ của Phong Diệp. Diệp Huyên ở lại biệt cung sáu ngày, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thấy bất an mãnh liệt, dường như sắp có đại sự xảy ra.

Vốn dĩ muốn về cung trước sinh thần một ngày, nhưng Diệp Huyên thấy không yên lòng, nàng phân phó Tầm Hương thu dọn đồ đạc, Tầm Hương có chút kỳ quái: "Thái hậu, không phải là nói ngày mai hồi cung sao?"

Diệp Huyên còn chưa trả lời, từ ngoài cửa một tiểu nội quan lảo đảo chạy vào, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Huyên: "Không xong rồi, thái hậu! Trong kinh truyền đến tin tức, Triệu vương cùng Hồ Dương công chúa mưu phản, bây giờ đã phong tỏa hoàng thành!"

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 26

Thanh Bình năm thứ ba ngày mùng bảy tháng mười, Triệu vương Tiêu Quân, Tiêu thị mưu phản, gọi là loạn Canh Dần.

Trong sử sách chỉ ghi lại một câu ngắn ngủi, nhưng ngày đó cũng là ngày dài nhất cuộc đời Diệp Huyên. Lúc đó vừa nghe tiểu nội quan nói xong, nàng không để ý người dưới khuyên can, một đường chạy như bay về hoàng thành, sau khi chạy tới ngoại ô kinh thành, mới biết được cửa thành đã đóng, không thể ra vào. Cách một cánh cổng thành cao ngất, dường như có thể nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt trong thành. Thủ thành Thần Vũ quân tham tướng Cung Vũ cũng ngăn cản nàng: "Thái hậu, hiện giờ trong thành hỗn loạn, ngài vạn vạn lần không thể mạo hiểm đi vào."

Trong lòng Diệp Huyên nóng như lửa đốt: "Tình huống trong thành đến cùng là như thế nào?! Không được, ta nhất định phải đi vào..." Nàng chưa bao giờ lo lắng như lúc này, "Cung Vũ, lập tức mở cửa thành!"

Cung Vũ quỳ sụp xuống: "Thỉnh thái hậu thứ tội, quan gia có lệnh, tuyệt đối không mở cổng thành." Kỳ thực mệnh lệnh của Tiêu Diệp là, tuyệt đối không thể để thái hậu vào thành, để tránh phượng thể bị tổn hại. Nhưng Cung Vũ thật thức thời không nói như vậy, nếu không thái hậu lại càng sốt ruột.

Hai đội nhân mã cứ như vậy giằng co ngoài thành, Diệp Huyên nghe âm thanh hò hét trong thành dần giảm xuống, tim nàng dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Tầm Hương thấy nàng mấp máy môi muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, liền thấp giọng nói: "Cung tướng quân, thế cục trong thành đến cùng là như thế nào?"

Phó tướng vừa chạy đến sắc mặt không tốt, trái tim Diệp Huyên lại như bị thít chặt. Nàng không dám tưởng tượng... Phản quân đã thắng? Vậy Tiêu Diệp đâu...

Phó tướng kia lớn tiếng nói: "Bẩm thái hậu, phản quân đã bị đánh bại, đầu lĩnh Triệu vương đã đền tội, chính là quan gia..."

"Quan gia như thế nào?!" Trong màn xe truyền đến một giọng nữ, vì quá hoảng loạn, mà thanh âm trở nên run rẩy.

"Quan gia bị trúng tên lạc của phản quân. Trọng thương bất tỉnh."

#

Tôn Đỉnh dẫn thái y từ trong nội điện nối đuôi nhau đi ra, cả tòa đại điện cực kỳ yên tĩnh, nhóm cung tì nội quan đều nín thở, bây giờ chỉ một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng vang.

"Như thế nào?" Phía sau bức rèm truyền đến một giọng nữ.

Tôn Đỉnh cúi thấp người: "Thần đã thi châm, nhưng quan gia sốt sao không lùi, ngũ tạng bị nội hỏa xâm nhập, vẫn là... không có dấu hiệu tỉnh lại." Nói xong câu đó, hắn đến thở cũng không dám thở mạnh. Tuy giọng nói phía sau bức rèm vô cùng bình tĩnh, nhưng Tôn Đỉnh biết, chỉ một chút sơ ý, bản thân liền mất đầu.

Thái hậu đã lâu không quản chuyện triều chính, thế nên rất nhiều người đã quên nàng, nàng nhìn như ôn nhu khoan dung, nhưng trong thời điểm

loạn ngũ vương sát phạt quả quyết cũng không phải là giả. Trong khi quan gia hôn mê mười này, cả tòa kinh thành đã trải qua ba phen huyết tẩy.

Đầu tiên là đầu lĩnh phản loạn Triệu vương bị bêu đầu thị chúng, nam đinh cả nhà Triệu vương, bao gồm cả ấu tử ba tuổi của hắn, toàn bộ đều bị ban chết. Nữ quyến đều bị đẩy vào giáo phường, phong hào Triệu vương cũng bị tước, phế làm thứ dân. Tiếp đến là Hồ Dương công chúa, một ly rượu độc thưởng xuống, ngày xưa kim chi ngọc diệp liền hương tiêu ngọc vẫn. Mà ba người con trai của Hồ Dương công chúa, bao gồm phò mã thứ hai của nàng, cùng với thân tộc tham gia phản loạn của phò mã, người nên trảm thì trảm, nên lưu đày thì lưu đày.

Loạn đảng phế đế cũng bị nhổ tận gốc, đêm đó binh bại, Trịnh Niên Khoan liền tự vẫn ngay tại nhà, nhưng Trịnh gia vẫn tránh không thoát một kiếp này. Trong Sùng Đức điện, thanh âm Diệp Huyên đạm mạc bình tĩnh: "Trịnh Niên Khoan, Trịnh Vĩnh, Trịnh Thế đều đoạt tước, nam đinh Trịnh thị xử trảm toàn bộ, nữ quyến ngoài năm mươi lưu đày Lĩnh Nam, không được trở về, dưới năm mươi nhập vào giáo phường, tài sản kê biên tịch thu." Đồng môn cũ của Trịnh Niên Khoan muốn vì hắn cầu tình, vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của thái hậu, liền không dám nói một chữ.

Thái hậu đang tức giận a, trên triều người người đều nghị luận. Suy cho cùng, quan gia đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, thái hậu ngày ngày ở trong Lân Đức điện chăm sóc, không ngủ không nghỉ, ban ngày còn phải lên triều thảo luận triều chính cùng nhóm triều thần, duy trì đại cục. Ngay đến Lỗ vương nhát gan sợ phiền phức cũng nhịn không được mà khuyên nàng: "Nương nương, thân thể ngài quý trọng. Nếu cửu đệ tỉnh lại, thấy ngài thân thể tiểu tụy, trong lòng cũng sẽ khó chịu."

Diệp Huyên dưới sự hầu hạ của Tầm Hương miễn cưỡng ăn xong một chén cháo gạo tẻ, nàng dường như muốn cười, nhưng độ cong bên môi lại chua xót, suy yếu: "Ta bây giờ... Làm sao có thể ngủ được."

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu nàng liền hiện lên vẻ mặt của Tiêu Diệp. Hắn cầu xin nàng, hèn mọn, tuyệt vọng, dùng hết tất cả khí lực cùng tình cảm của hắn cầu xin nàng. Nhưng Diệp Huyên vẫn cự tuyệt hắn, Tiêu Diệp từng bước lùi về sau, hắn tựa hồ không dám tin, nhưng trong lòng lại rõ ràng, đây là nữ nhân mình yêu, một nữ nhân quyết tuyệt, vô tình.

Sau đó, bọn họ không nói với nhau thêm một câu. Nếu Tiêu Diệp không thể tỉnh lại, đoạn trí nhớ cuối cùng mà Diệp Huyên lưu lại cho hắn, là một hồi đau đớn tê tâm phế liệt.

"Cửu lang..." Diệp Huyên nhìn chẳm chẳm khuôn mặt Tiêu Diệp, nàng nghĩ, Tiêu Diệp chỉ là đang ngủ, có lẽ ngày mai, có lẽ hôm sau nữa, hắn sẽ tỉnh lại, ôm lấy nàng như lúc trước. "Cửu lang..." Nàng nỉ non, "Ta hối hận." Nàng không có cách nào rời xa Tiêu Diệp, càng không thể nghĩ đến chuyện mất đi hắn, từ đây cuộc đời ngày ngày cô độc, "Tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, chúng ta liền cao chạy xa bay, vĩnh viễn ở cùng nhau..."

Diệp Huyên cứ chờ đợi như vậy, lâu đến nỗi nàng cảm thấy mình sống không nổi nữa, Tiêu Diệp hôm mê đã hai mươi ba ngày, hắn cuối cùng ở nằm trên giường bệnh mở mắt.

Khi đó Diệp Huyên đang ở Sùng Đức điện, Cao Thành Phúc thở hồn hền chạy tới: "Thái hậu! Quan gia, Quan gia đã tỉnh!"

Trong đầu Diệp Huyên ông một tiếng, vui sướng, kích động, sống lại sau tuyệt vọng... Cảm xúc phức tạp khó phân biệt mãnh liệt như thủy triều, trước mắt nàng bỗng tối sầm, sức mạnh để nàng chống đỡ cho tới bây giờ đột nhiên tiêu tán, trong tiếng kinh hô của mọi người mềm yếu ngã xuống đất.

Nàng ngủ ba ngày ba đêm, đến sáng sớm ngày thứ tư, cuối cùng cũng tỉnh dậy. Tiêu Diệp ngồi bên giường nàng, thần sắc trên mặt vẫn tái nhợt,

"Nương nương..." Hắn còn chưa nói được, nước mắt Diệp Huyên liền rơi xuống.

"Cửu lang, Cửu lang..." Nàng giống như đứa trẻ nhào vào lòng Tiêu Diệp khóc lớn, nắm lấy vạt áo hắn gào khóc, "Thực xin lỗi..." Diệp Huyên khóc nức mở, "Ta đáp ứng ngươi... Ta cái gì cũng đáp ứng ngươi."

Tiêu Diệp vỗ nhẹ lên đầu nàng, hơi thở hắn ấm áp, phun lên tai Diệp Huyên: "Là ta có lỗi với ngươi." Nam nhân cười chua xót, "Ta đã sớm biết Tiêu Quân, Tiêu Nga muốn làm phản, bọn họ vốn định phát động trong ngày sinh thần của ta, là ta... là ta phái người ở trong đó xúi giục, muốn mượn cơ hội này..." Hắn dừng một chút, gian nan nói, "Bức ngươi nhượng bô."

Tiêu Diệp biết Diệp Huyên sẽ vì hắn mà mềm lòng, nếu Diệp Huyên vẫn cự tuyệt, hắn nên làm thế nào. Tiêu Diệp nghĩ, nếu như bản thân sắp chết, Diệp Huyên nhất định sẽ không quyết tuyệt như vậy. Cho nên hắn lấy mạng của hắn ra đánh cược, hắn đã thắng, nhưng bây giờ nhìn lại khuôn mặt tiều tụy của Diệp Huyên hắn lại không chịu nổi.

"Ngươi trách có ta không?" Tiêu Diệp nhìn Diệp Huyên, hắn biết hành động của hắn có bao nhiêu hoang đường. Đây đúng là hành vi mà Diệp Huyên ghét nhất, ích kỷ vì ham muốn của bản thân, khiến nhiều trung sĩ vì hắn mà bỏ mạng, tổn hại thái bình của quốc gia. Nhưng Tiêu Diệp đúng là người như vậy, ích kỷ lại lạnh lùng, ngoại trừ Diệp Huyên, ngay cả bản thân hắn cũng không cần.

"Ngươi vì sao muốn nói cho ta biết?" Thanh âm Diệp Huyên nghe không ra vui buồn.

"Ta không muốn lừa dối ngươi." Tiêu Diệp thấp giọng nói, cho dù nàng vì thế mà nổi giận với ta, ta cũng không muốn lừa gạt nàng.

Diệp Huyên yên lặng nhìn Tiêu Diệp hồi lâu, lâu đến mức trái tim Tiêu Diệp đều tuyệt vọng, nàng thở dài. "Đồ ngốc..." Diệp Huyên nhẹ nhàng ôm lấy hắn, "Thật sự là đại ngốc." Diệp Huyên nghĩ, đây chính là điểm mâu thuẫn của tình yêu đi, nàng không thể chấp nhận hành động của hắn, nhưng lại không thể không yêu hắn.

"Sau khi rời khỏi, chúng ta ẩn cư ở Giang Nam đi." Tiêu Diệp nghe được Diệp Huyên ôn nhu nói.

Trong nháy mắt đó, hắn hoảng hốt cho rằng mình đang nằm mơ. Cho đến khi Diệp Huyên cầm tay hắn, hắn mới hoàn hồn gấp gáp nắm chặt tay nàng, dùng hết sức lực trả lời: "Được."

Thanh Bình năm thứ tư tháng ba, Túc Tông cho triệu con trai Khánh Quận vương Tiêu Diễn, khen ngợi hắn là người thông minh trí tuệ, tài năng hơn người. Tháng năm, hạ phong Tiêu Diễn là Hoài Dương Quận công. Tháng tám, lập làm thái tử.

Thanh Bình năm thứ năm ngày mười bảy tháng sáu, Túc Tông vì bệnh cũ tái phát, băng hà. Ngày mười tám, thái tử theo di chiếu đăng cơ, Tương Khác, Ngụy Nguyên, Tào vương Tiêu Thận, Lỗ vương Tiêu Hạo là đại thần phụ chính, thái hậu buông rèm chấp chính. Ngày mùng tám tháng bảy, thái hậu vì quá bi thương, hoằng thệ trong Thừa Hương điện, thụy Quang Hiến.

Túc Tông Tiêu Diệp tại vị bốn năm, so với tiên hoàng chấp chính hơn ba mươi năm là quá ít. Nhưng nếu không có Túc Tông dẫn đầu, sáng tạo cái mới, có lẽ không thể có một thời thịnh thế sau này.

Sau khi Túc Tông băng hà mấy năm, có một người từng sống trong Đại Minh Cung nói đã gặp qua một đôi nam nữ có diện mạo giống Túc Tông hoàng đế cùng Quang Hiến thái hậu như đúc ở Giang Nam, trở thành chuyện cười một thời.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo

Thời tiết Giang Nam thật tốt.

Trong thành Vĩnh Châu rộn ràng, nhộn nhịp, một con thuyền rất lớn đang neo đậu nơi bến cảng. Con thuyền có ba tầng lầu, trên bong thuyền rộng lớn đến mức có thể cưỡi ngựa. Tuy Vĩnh Châu là thành có hệ thống sông ngòi, bến cảng lớn nhất trong nước, nhưng người dân ở đây cũng ít khi thấy được con thuyền xa hoa như vậy. Nam nữ già trẻ đi ngang qua đều dừng bước vây quanh con thuyền đó chỉ trỏ, bàn tán, nhưng cũng sợ hãi không dám tới gần.

"Đây chắc là thuyền của Huyền Nữ giáo." Giữa đám đông, một hán tử hào sảng thốt lên, hán tử này ăn mặc một bộ quần áo màu nâu gọn gàng, bên thắt lưng có đeo đoản đao, rõ ràng là người giang hồ. Đám đông người qua đường vốn còn tò mò vây quanh đó, lúc này vừa nghe hắn nói như vậy, ánh mắt nhìn về phía con thuyền tràn ngập sợ hãi cùng chán ghét.

"Vân kiệt thất kí" có ghi lại, hoàng đế chìm đắm trong thuật trong phòng của huyền nữ, tố nữ, cái gọi là Huyền Nữ giáo, chính là tà ma ngoại đạo trong chốn giang hồ. Có tổng cộng 9 môn phái được gọi là tà ma, Huyền Nữ giáo không phải là giáo phái có thực lực mạnh nhất, nhưng lại là môn phái được người giang hồ bàn tán nhiều nhất, chưa nói đến chuyện khác, chỉ bởi vì mĩ mạo của nữ đệ tử trong Huyền Nữ giáo, cùng với loại võ công âm dương giao hợp của giáo đã đủ để người ta bàn tán say sưa. Con thuyền

này thả neo ở thành Vĩnh Châu, mục đích là chọn mua lô đỉnh cho đệ tử trong Huyền Nữ giáo.

Lúc này, một bạch y nữ tử tuyệt sắc dẫn theo hai hàng nam nữ đang bước lên thuyền. Liếc mắt nhìn qua thì thấy có khoảng hơn bốn mươi mấy người, tất cả đều có tướng mạo không tầm thường. Nữ tử lớn nhất tầm khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thậm chí còn có vài tiểu cô nương mười một tuổi. Nhưng nam tử đều là người trưởng thành, thân hình cao lớn, nhưng vẻ mặt lại có phần sợ hãi.

"Những nữ tử này chỉ sợ đều bị chà đạp a." Hán tử hào sảng đó thở dài, bởi vì giáo lí đặc thù, Huyền Nữ giáo hiếm khi thu nhận đệ tử theo cách thông thường, đệ tử trong giáo hơn phân nửa đều là bị lừa bán, hoặc là cô nhi lưu lạc bên ngoài. Hắn lại nhìn về phía hàng nam tử kia, trên mặt lộ rõ sự khinh thường, "Đường đường là đại trượng phu, vậy mà lại cam nguyện ủy thân nơi ma giáo, làm lô đỉnh cặn bã, thật đúng là sỉ nhục thân phận nam nhi."

Huyền Nữ giáo chỉ có đệ tử nữ, muốn âm dương giao hợp, thì dương từ nơi nào đến? Dương chính là lô đỉnh trong Huyền Nữ giáo. Nam tử bước lên thuyền này đều là đi làm lô đỉnh cho Huyền Nữ giáo, mười người thì có hết chín người là tự nguyện, chỉ đáng thương cho những cô nương này, đi làm lô đỉnh cho đám cặn bã này. Trên đời này có nhiều nam nhân sinh ra có túi da tốt, vào Huyền Nữ giáo, chẳng những có cẩm y ngọc thực, mà còn có cơ hội cùng một đống mỹ nữ điên loan đảo phượng. Cho dù bị rút đi tinh khí, nhưng nhân sinh ngắn ngủi, tại sao lại không thỏa sức mà hưởng thụ? Cũng có những kẻ tiểu nhân biết nịnh nọt, được trưởng lão trong giáo coi trọng, từ đo trở thành nam sủng của trưởng lão, ở trên giang hồ cũng có thể làm một nhân vật có tiếng tăm.

Cho nên, hán tử hào sảng này mới khinh thường đám nam tử trên thuyền này. Hắn nói xong câu đó, một thanh niên mặc hắc y đi giữa bỗng khựng lại

một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường, đi theo đội ngũ bước lên bong thuyền.

Tô Tuyển nội công thâm hậu, tai thính mắt tinh, hoàn toàn có thể nghe được lời nói miệt thị của hán tử kia. Hắn không khỏi cười khổ trong bụng, ta cũng không phải cam tâm tình nguyện đi làm lô đỉnh, thật sự là việc cứu người đã gấp tới độ lửu sém lông mày, không thể không đi vào hang hổ.

Trong Huyền Nữ giáo có một bảo vật, gọi là Lưu Ly đan. Tô Tuyển từng chịu một đại ân của Ân Tử An ở Giang Tả, hiện giờ ân nhân bị Bách Hoa phu nhân của Hồng lâu ám toán, trúng phải kịch độc, phải dùng Lưu Ly đan để kéo dài tính mạng. Tô Tuyển liền xung phong nhận việc, đi Huyền Nữ giáo đánh cắp giải dược.

Vài năm nay hắn ở trên giang hồ cũng nổi danh là thanh niên tài tuấn, một tay kiếm pháp tuyệt diệu, được đồng đạo tặng cho tên hiệu "Vân Lôi kiếm". Tuy rằng hắn có võ công cao cường, nhưng Huyền Nữ giáo có không ít cao thủ, lại nằm ở trên biển, thủ vệ sâm nghiêm. Chuyến đi này của Tô Tuyển, thật đúng là vô cùng hung hiểm.

Suy cho cùng là nghé con mới sinh không sợ cọp, trong lòng hắn cũng không quá sợ hãi. Hơn nữa kiếm pháp của hắn cao siêu, khinh công lại xuất chúng. Cùng lắm khi thấy tình thế không ổn thì bỏ chạy mất dạng, tìm cách khác. Sau khi cân nhắc xong, Tô Tuyển cũng không để ý đến đám đông đang chỉ trỏ xung quanh. Sau một tiếng hô lớn của người lái thuyến, con thuyền rời bến xuất phát.

Con thuyền chậm rãi rời khỏi thành Vĩnh Châu, bạch y nữ tử dẫn bọn họ lên thuyền cũng không thấy tung tích, mà lại xuất hiện một nam tử. Người này cực kì anh tuấn, nhưng ánh mắt vẩn đục, hơi thở nặng nề, Tô Tuyển vừa liếc mắt nhìn liền biết hắn đã mất tinh nguyên, đột tử là chuyện không sớm thì muộn, người này xem ra cũng là lô đỉnh.

So với nam tử trên thuyền vẫn chưa nhập giáo làm lô đỉnh, thì tử y nam tử này cũng được xem như là tiền bối. Trước tiên, hắn oán hận liếc mắt nhìn qua hai mươi mấy nam tử đang đứng trên bong thuyền, rồi mới âm trầm mở miệng nói: "Toàn bộ, nam nữ hai người một tổ phân ra hai bên trái phải mà đứng."

Đây là muốn làm gì? Tô Tuyển có chút không hiểu, những người khác hiển nhiên cũng như hắn, co quắp đứng yên tại chỗ, chỉ có vài người có quen biết nhau đứng tụm lại một chỗ.

"Nhanh lên!" Tử y nam tử quát lớn một tiếng, "Không muốn làm mồi cho cá ăn, thì tìm người mà đứng cho ta!" Một tiếng quát này của hắn dùng đến nội lực, một nam tử đứng gần hắn nhất liền kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người hoảng loạn, luốn cuống, trên bong thuyền loạn thành một đoàn, có người kéo lấy cô nương đứng gần mình nhất, có người thì đang tìm kiếm người nhìn thuận mắt mình. Tô Tuyển hơi nhíu mi, tại sao lại có cảm giác là lạ thế này? Trong lúc hắn đang suy tư, tay áo bỗng nhiên bị người khác kéo kéo. Hắn quay đầu thì nhìn thấy một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang lo sợ nhìn hắn.

"Ta, ta..." Nữ tử này ngập ngừng, hai đầu lông mày Tô Tuyển nhếch lên, tiểu cô nương liền giống như bị dọa sợ, dùng thanh âm so với muỗi vo ve còn nhỏ hơn nói, "Đại ca ca, ta có thể đứng cùng huynh sao?"

Đại ca ca? Tô Tuyển dở khóc dở cười, hắn chỉ mới hai mươi tuổi, bị một tiểu cô nương kêu đại ca ca, chung quy vẫn cảm thấy là lạ. Thấy Tô Tuyển không đáp, tiểu cô nương mím môi, dường như có thể khóc ngay lập tức. Tô Tuyển đành phải nói, "Có thể, tại hạ là Tô Tuyển, không biết cô nương là..."

"Ta..." Tiểu cô nương vân ve góc áo, nhỏ giọng nói, "Cám ơn đại ca ca." Nàng nhìn Tô Tuyển cười một cái, tuy là vì khiếp sợ nên nhìn có phần miễn cưỡng, nhưng khiến khuôn mặt của nàng trở nên nhu hòa, uyển chuyển, hàm xúc, "Ta gọi là A Huyên, Tô ca ca."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 2

Tô ca ca... Vừa nãy không phải mới gọi đại ca ca sao, thôi bỏ đi. Tô Tuyển quyết đoán đem chuyện này quăng ra sau đầu, bất động thanh sắc quan sát tử y nam tử. Nam tử này tự xưng là Nguyên Ung, lệnh cho người trên thuyển gọi hắn là Nguyên giáo đầu. Cách xưng hô này có điểm kì lạ, Tô Tuyển luôn bày ra bộ dạng tùy tiện, nhưng hành tẩu giang hồ, nếu không cẩn thận chỉ sợ hắn đã sớm chết cả tám trăm lần.

Nguyên Ung thấy mọi người đã chọn cặp xong, cũng không nói nhiều, phân phó tạp dịch trên thuyền đưa mọi người về phòng liền xoay người rời đi. Tô Tuyển cũng bước theo đội ngũ phía trước thì tay áo bị kéo lại, tiểu cô nương A Huyên nhìn hắn: "Tô ca ca, ta sợ." Nói xong, trong mắt liền dâng đầy nước mắt.

Tô Tuyển sợ nhất là trẻ con cùng với nước mắt của nữ nhân, hắn vội nói: "Đừng sợ." Nghĩ một chút, bèn ngốc nghếch vỗ vỗ lên vai tiểu cô nương, "Không có cái gì phải sợ, ngoan."

A Huyên khụt khịt mũi, "Tô ca ca sẽ bảo vệ ta sao?"

Đầu Tô Tuyển có điểm choáng váng, cô nương này có phải quá lệ thuộc vào mình không? Nhưng hắn vẫn gật đầu, "Ta sẽ, yên tâm đi." Nhìn dáng vẻ của A Huyên, có lẽ cũng là người đáng thương. Trừng trị kẻ ác, bảo vệ người yếu là quy tắc của nhân sĩ chính đạo, nếu thực có nguy hiểm, Tô

Tuyển tất nhiên sẽ bảo vệ A Huyên, chẳng nề hà hắn cùng với cô nương này quen biết chưa sâu.

"Tô ca ca, huynh thật tốt." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Huyên lộ vẻ vui mừng, vốn dĩ nắm tay áo hắn bây giờ chuyển thành nắm tay hắn.

Tô Tuyển có chút xấu hổ, "Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân..." Hắn còn chưa nói hết, nhìn thấy A Huyên sắp khóc, đành phải đem nửa câu sau nuốt trở về. Từ bé đến giờ, Tô Tuyển cũng chưa từng nắm tay nữ hài tử. Nhưng trong lòng hắn cũng không có một chút ý niệm xấu xa nào, chỉ xem nàng như tiểu muội muội mà đối đãi. Cứ đi như vậy, liền tới phòng của hắn cùng A Huyên.

Tô Tuyển đẩy cửa ra, phòng không lớn, chỉ có một cái giường duy nhất. Này... Hắn không khỏi nhăn mày, nghĩ đến đủ loại đồn đãi hoang dâm của Huyền Nữ giáo, từ khi lên thuyền tới này, sự an bài này dường như có ý đồ gì đó...

Rất nhanh dự cảm của hắn đã được kiểm chứng.

Trời vừa tối, Tô Tuyển cùng A Huyên đều đã ăn cơm, hắn đem giường nhường cho A Huyên, còn mình thì khoanh chân ngồi dứng đất điều tức, cửa phòng bị đẩy ra. Nguyên Ung dẫn theo hai nam tử đứng ngoài phòng, không nói hai lời liền bước vào, liếc nhìn A Huyên trên giường một cái: "Ngươi tới, đem y phục của nàng cởi ra." Thấy Tô Tuyển bất động, hắn hung hăng trừng Tô Tuyển một cái, "Còn không mau làm đi!"

"Hả?" Tô Tuyển ngây người, cởi, cởi, cởi quần áo?!

"Hả cái gì mà hả!" Nguyên Ung không kiên nhẫn, "Ngươi tới làm lô đỉnh chẳng lẽ không biết quy củ của Thánh giáo?"

"Quy củ gì?" Tô Tuyển thật sự không biết có quy củ gì.

Một nam tử đứng sau Nguyên Ung cười nói: "Tiểu sư đệ, sư huynh hôm nay sẽ dạy cho ngươi, làm lô đỉnh cho Thánh giáo ta cũng không phải là ai cũng có thể làm. Điều quan trọng khi làm lô đỉnh là phải hầu hạ các vị sư tỷ muội trong giáo cho thật tốt, không dạy dỗ ngươi trước, nếu sau này ngươi làm các vị quý nhân mất hứng, mạng nhỏ liền khó mà giữ được."

Ý tứ trong lời hắn ta, Tô Tuyển đã hiểu rõ, chính là thuật trong phòng để hầu hạ nữ nhân. Khó trách mọi người đều gọi hắn là giáo đầu, hắn ta chính là người dạy thuật trong phòng cho mọi người. Về phần bắt Tô Tuyển cởi quần áo A Huyên, cũng là bước đầu tiên của thuật trong phòng.

Tô Tuyển liếc nhìn A Huyên một cái, nàng hiển nhiên cũng bị dọa sợ choáng váng. Thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, hốc mắt đong đầy nước mà không dám rơi xuống. Đừng nói đến Tô Tuyển là người quân tử chính trực, phân rõ thị phi, cho dù là một nam tử tầm thường, nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của tiểu cô nương như thế này, cũng không thể ra tay a.

Tô Tuyển rất muốn hỏi Nguyên Ung, có thể không cởi sao? Nhưng đây rõ ràng là việc không có khả năng, hắn bất động thanh sắc vận công, xem ra kế hoạch ngụy trang thành lô đỉnh lẻn vào Huyền Nữ giáo không thể thực hiện được rồi, chỉ có thể chạy trốn. Trong lúc Tô Tuyển đang âm thầm vận công, chuẩn bị đánh một chưởng lên Nguyên Ung, thì có một tiếng gọi từ phía xa: "Nguyên sư huynh, Giản sư tỷ có chuyện gấp cần thương lượng."

Trên mặt Nguyên Ung vui vẻ, tà tà liếc nhìn Tô Tuyể một cái: "Thôi, hôm nay tạm tha cho con gà tơ này." Dứt lời, liền xoay người rời đi.

(gà tơ là xử nam đó!)

Tô Tuyển nghẹn họng, gà tơ... Tuy rằng hắn đúng là gà tơ, nhưng cái tên bất nam bất nữ Nguyên Ung này làm sao mà biết. Hắn nhẹ nhàng thở ra, đi tới đóng cửa phòng lại. Thấy A Huyên còn ngây ngốc ngồi đó, hắn ngượng

ngùng gãi đầu, "Cái kia, dọa đến ngươi rồi... Ta sẽ không làm cái chuyện cầm thú ấy đầu, nếu ngày mai bọn họ còn đến." Hắn ngừng lại một chút, "Ta liền mang ngươi chạy trốn."

A Huyên lúc này giống như mới bừng tỉnh, khóc lớn một tiếng, "Tô ca ca, huynh... Huynh đi gọi người Huyền Nữ giáo đến đây đi, ta có thể." Nàng giống như đã hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, cầm quần áo cởi xuống, "Huynh. huynh cởi quần áo của ta đi!"

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ cứ như vậy bày ra trước mắt Tô Tuyển, tuy hắn đã xoay người đi ngay, nhưng vẫn nhìn thấy hai con thỏ nhỏ trắng như tuyết, còn có đầu vú phấn nộn của nàng.

"A Huyên cô nương!" Giọng Tô Tuyển có phần luống cuống, kinh ngạc, "Ngươi nhanh đem quần áo mặc vào."

A Huyên không chỉ không có đem quần áo mặc vào mà còn chạy đến ôm Tô Tuyển từ phía sau, ô ô khóc lên, "Tô ca ca, ta đã nhận mệnh, ta biết bọn họ mua ta đến đây làm gì, nếu... Nếu như cho huynh, ta nguyện ý." Nàng nói xong, bàn tay nhỏ bé liền vươn tới, sờ lên háng Tô Tuyển.

Cả người Tô Tuyển cứng ngắc, nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, bắt lấy cổ tay nàng. Trong nháy mắt, bỗng xuất hiện một tia hàn khí, Tô Tuyển nhận thấy không đúng, nhanh như chớp chế trụ mạch môn của A Huyên. Nhưng vẫn quá muộn, hai chân hắn mềm nhũn, quỳ gối xuống mặt đất.

"Ngươi..." Thân thể hắn bắt đầu nặng nề, Tô Tuyển cố gắng chống đỡ, tê liệt ngã xuống đất. Chân khí trong người ngưng trệ, Tô Tuyển vội vàng bảo vệ tâm mạch, lại phát hiện ra không thể.

Cổ áo A Huyên mở rộng, cặp tuyết nhũ đáng yêu ưỡn ra, mỉm cười nâng cắm Tô Tuyển: "Tô thiếu hiệp, kể từ khi từ biệt nơi Giang Tả, ngươi dường như anh tuấn hơn."

"Ngươi, là, ai..." Tô Tuyển gian nan phun ra ba chữ.

"Ngươi đã quên ta rồi hả?" Tiểu cô nương dấu cái miệng nhỏ nhắn, "Đàn ông các ngươi đều là kẻ bạc tình." Nàng trừng mắt nhìn hắn, "Ta là Diệp Huyên nha."

Diệp Huyên! Vừa nghe cái tên này, Tô Tuyển ngay lập tức nhớ ra, hắn nghiến răng nghiến lợi, "Yêu nữ Thiên La giáo!"

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3

Thiên La giáo là giáo phái có thực lực mạnh nhất trong ma giáo-võ lâm đệ nhất ma giáo. Trong giáo phái Thánh nữ Diệp Huyên năm nay mới hai mươi tám, là cao thủ tuyệt đỉnh trẻ nhất trong Thiên La giáo. Tuy Diệp Huyên tuổi còn nhỏ, nhưng hảo hán chính đạo chết trong tay nàng đã đếm không hết, có thể nói là yêu nữ giết người không ghê tay.

Tháng trước, Ân Tử An cùng Bách hoa phu nhân quyết chiến ở Giang Tả, lúc đó yêu nữ Thiên La giáo cũng có mặt, nhưng vì nàng đội khăn che mặt, Tô Tuyển vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy khuôn mặt nàng. Tô Tuyển cũng không thể nào ngờ được, chỉ một lần gặp thoáng qua ở Giang Tả, yêu nữ Thiên La giáo đại danh đỉnh đỉnh từ nay về sau đối với hắn nhất kiến chung tình. Nhưng yêu nữ này không hề có kinh nghiệm tình trường, phương pháp duy nhất có thể nghĩ ra được là đem Tô Tuyển trói lại, bức bách hắn quy phục mình.

Vừa mới xuyên qua, Diệp Huyên biết được ý tưởng của nàng, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. May mắn mình xuyên tới sớm. nếu không để cho nguyên thân bắt trói Tô Tuyển lại, thì nhiệm vụ có thể sẽ thất bại.

Diệp Huyên phái thuộc hạ đi tìm hiểu, cuối cùng nàng biết được Tô Tuyển vì cứu Ân Tử An, phải ngụy trang thành lô đỉnh lẻn vào Huyền Nữ giáo thám thính tin tức. Lô đỉnh muốn nhập giáo trước hết phải luyện tập thuật trong phòng, trong chốn giang hồ cũng

có không ít người biết. Lúc nãy nhìn thấy bộ dạng mờ mịt không hiểu gì của Tô Tuyển, chắc chắn là bị người ta hãm hại. Nhưng đối với Diệp Huyên mà nói, đây đúng là một cơ hội tốt để đẩy ngã Tô Tuyển. Cho nên nàng giấu giếm thân phận, ngụy trang thành một cô nương bị lừa bán lên thuyền của Huyền Nữ giáo. Tiện đà giả bộ ngây thơ, thuận lợi ám toán Tô Tuyển.

Lúc này Tô Tuyển cũng hiểu được chính mình sợ là bị bằng hữu hãm hại, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, không thiếu mỹ nữ phóng đãng, nhưng hắn từ trước đến nay vẫn giữ mình trong sạch, thường xuyên bị bằng hữu tốt nhất là Thẩm Tinh luôn phóng đãng không biết kiềm chế nhạo báng là con gà tơ thuần khiết. Lần này Thẩm Tinh khuyến khích hắn giả làm lô đỉnh lẻn vào Huyền Nữ giáo, ý đồ của tên này không cần nói cũng hiểu. Tô Tuyển không khỏi nghiến răng nghiến lợi: "Thẩm Tinh, tên tiểu tử nhà ngươi chờ đó cho ta!"

Lại nghĩ đến mình bị yên nữ ma giáo ám toán, cũng không biết Diệp Huyên muốn dùng thủ đoạn gì đối phó hắn. Thật ra hắn đã rất cẩn thận, ngay từ đầu lúc Diệp Huyên kéo ống tay áo hắn, hắn đã bất động thanh sắc tra xét một phen. Sau nhiều nhần dò xét, xác định cô nương này bước chân bình thường, trong người không có nội lực, thân thể yếu ớt từ nhỏ, Tô Tuyển mới yên tâm. Nào ngờ thủ đoạn của Thiên La giáo quả nhiên là kì dị, cũng không biết Diệp Huyên làm thế nào che giấu một thân võ công tuyệt thế, lúc này dùng độc hạ gục Tô Tuyển.

"Diệp cô nương." Tô Tuyển trầm giọng nói, "Ngươi muốn như thế nào?" Lúc hắn nói chuyện, cặp vú trắng nõn của nữ nhân lõa lồ dán sát trước mặt hắn. Tô Tuyển muốn nhắm mắt lại, nhưng vì tác dụng của độc dược đành phải lăng lăng nhìn thắng vào cặp vú cao ngất. Hắn chỉ có thể cố gắng dời đi sự chú ý của mình, trong lòng không ngừng mặc niệm, ta cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nhìn không thấy...

Diệp Huyên cố ý nhích lại gần, cho đến khi đầu vú phấn nộn đều dán đến bên miệng Tô Tuyển, nàng thưởng thức tóc mai bên mặt hắn, thản nhiên cười nói: "Yên tâm, Tô thiếu hiệp, ta không đến để tranh giành Lưu Ly đan với ngươi."

"Vậy..." Tô Tuyển vừa mở miệng muốn hỏi vậy người muốn tới làm gì, kết quả hắn vừa há miệng, môi mỏng quét qua quả anh đào nho nhỏ, vừa vặn hôn lên đầu vú Diệp Huyên. Khuôn mặt Tô Tuyển đỏ bừng, vội vàng ngậm miệng lại.

Diệp Huyên cảm thấy trước ngực như bị điện giật, mặc dù nàng là yêu nữ ma giáo, nhưng khí chất không kinh (linh hoạt kì ảo) xuất trần, giống như tiên tử trong mây. Lúc này hai gò má ửng hồng, cặp mắt long lanh thủy quang, quả thật là quyến rũ vô cùng, mê hoặc lòng người.

"Tô thiếu hiệp, ngươi đợi không kịp?" Nàng dịu dàng nói, Tô Tuyển không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Diệp Huyên. Hắn trời sinh mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ dương cương, đôi mắt sáng ngời con ngươi trừng lớn, thoạt nhìn rất thú vị. Diệp Huyên nhịn không được bật cười, nàng vươn tay nhéo mặt Tô Tuyển. "Được rồi, đừng nóng giận. Ta muốn thay Thánh giáo đến Huyền Nữ giáo lấy một thứ, đối với Tô thiếu hiệp không chút ác ý."

Tô Tuyển bĩu môi, biểu cảm đó giống như đang nói, không có ác ý mà người còn hạ độc ta.

"Ta chỉ muốn hợp tác cùng ngươi." Diệp Huyên ôn nhu nói, "Chúng ta bây giờ đều ngồi trên thuyền Huyền Nữ giáo, nếu trốn đi lúc này, chẳng phải là thất bại trong gang tấc? Ta không muốn dây dưa với nam nhân khác trên thuyền, nhìn trái nhìn phải, chỉ có Tô thiếu hiệp tương đối tuấn tú, liền tìm ngươi để luyện thuật trong phòng. Đợi chúng ta vào được Huyền Nữ giáo, ta sẽ giúp ngươi trộm Lưu Ly đan, có được không?"

Thấy Tô Tuyển muốn nói, nàng hơi lùi ra sau một chút, Tô Tuyển mới nói: "Diệp cô nương, muốn lẻn vào Huyền Nữ giáo cũng không phải chỉ có một cách này, bây giờ ta trúng độc của ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không đưa ta thuốc giải, ta có thể giúp ngươi một tay, ngươi cần gì phải dùng, dùng..." Hắn chần chừ, "Dùng loại biện pháp làm nhục trong sạch của ngươi, huống hồ, ta cũng không muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của ngươi."

Hắn nói thật trịnh trọng, tuy mắt vẫn không dám nhìn Diệp Huyên, nhưng trong mắt trong suốt một mảng. Cái gọi là quân tử thẳng thắn vô tư, chính là như Tô Tuyển vậy. Diệp Huyên nói thầm, không dùng biện pháp này, ta làm sao đẩy ngã ngươi.

Nàng bỗng nhiên cười cười, ngón út vuốt nhẹ khóe môi: "Tô thiếu hiệp, thân thể của ta đã bị ngươi nhìn thấy, đầu vũ cũng bị ngươi ngậm qua, còn nói gì mà trong sạch."

Gò má Tô Tuyển không dễ dàng gì thả lỏng ngay lập tức liền căng lên, hắn rất muốn nói, "Ta không phải là cố ý." nhưng lại cảm thấy bản thân quả thật là đuối lý, chỉ có thể nghẹn trong họng, không biết phải trả lời như thế nào.

"Hiệp khách chính đạo các ngươi không phải là suốt ngày giảng đạo lý sao." Diệp Huyên đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát trước mặt Tô Tuyển, "Bây giờ ta đã là người của huynh, huynh phải chịu trách nhiệm với ta." Dứt lời, nàng đem ngón tay đang mân mê trên đôi môi đỏ mọng của mình chạm nhẹ lên môi Tô Tuyển, nũng nịu gọi: "Tướng công..."

"Diệp cô nương, thỉnh tự trọng!"

"Hừ!" Diệp Huyên hừ một tiếng, bắt lấy bàn tay Tô Tuyển đặt lên ngực mình, "Chẳng lẽ chàng sở qua rồi lại muốn không thừa nhận? Tướng công!"

Dưới tay là làn da nhẵn nhụi mềm mại, còn mang theo mùi thơm thoang thoảng. Diệp Huyên nắm lấy bàn tay Tô Tuyển, đè xuống năm ngón tay của hắn, cứ như vậy đem tuyết nhũ yêu kiều cọ xát trong lòng bàn tay hắn. Tình thế như vậy, đến La Hán hạ phàm cũng chịu không nổi huống chi là Tô Tuyển là gà tơ đến cả tay của nữ nhân cũng chưa từng sở qua.

"Ngươi mau buông tay ta ra!" Hắn gấp gáp nói, bụng dưới nóng lên như lửa đốt, tuy Tô Tuyển cố gắng đè nén dục vọng, nhưng vẫn bất đắc dĩ phát hiện, nơi đó của mình đang nhanh chóng trướng lớn, rất nhanh liền đứng thẳng đem đũng quần đỉnh cao thành một khối.

Diệp Huyên vui vẻ tươi cười, "Tướng công..." Nàng vươn lưỡi liếm lên môi Tô Tuyển, bàn tay nhỏ bé sờ lên háng Tô Tuyển, cách mấy lớp quần áo nắm lấy nghiệt căn nóng bỏng kia, "Chàng cứng rắn."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4

Vừa mới dứt lời, Diệp Huyên liền phát hiện côn thịt trong tay lại trướng lớn một vòng Tô Tuyển hiển nhiên cũng phát hiện ra, dưới ánh mắt cười như không cười của Diệp Huyên, hắn thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Đây là phản ứng vô thức của thân thể..." Một lúc lâu sau, hắn thật vất vả mới nghẹn ra được một câu như vậy.

"Vậy tướng công hôn cái vú ta cũng là phản ứng vô thức của thân thể?" Diệp Huyên cười nói.

"Ta đây có hôn của ngươi, của ngươi... Của ngươi cái gì đó đâu." Tô Tuyển thật sự nói không được hai từ kia, chỉ có thể hàm hồ cho qua chuyện, "Ta là không cẩn thận đụng tới." Hắn khụ một tiếng, "Ngươi là nữ tử, dùng từ thô bỉ như thế, Diệp cô nương, như vậy không ổn."

"Vậy ngươi hôn ngực của ta?" Diệp Huyên chớp chớp mắt.

"....." Tô Tuyển yên lặng nuốt xuống một búm máu, "Quên đi, chúng ta vẫn là không nên thảo luận vấn đề này, ngươi có thể buông tay ra được không?"

Diệp Huyên chu miệng, "Không thể." Nàng không chỉ không buông mà ngược lại còn xoa nắn vật nọ. Tuy cách mấy lớp áo quần, nhưng Diệp

Huyên vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của dương vật phía dưới. Nó vừa thô vừa dài, phần thân lồi lõm không đều, theo động tác cao thấp của bàn tay nàng, từ trong mã mắt phun ra tiền tinh, đem quần của Tô Tuyển nhiễm ướt một mảng.

"Thoải mái sao, tướng công." Mái tóc dài của nàng buông xõa sau lưng, thân trên trần trụi. Nàng khóa ngồi trên đùi Tô Tuyển, giống như một yêu nữ phóng đãng, quyến rũ, quăng cho Tô Tuyển một nụ cười câu hồn nhiếp phách.

"Không, thoải, mái." Tô Tuyển phải dùng hết sức lực toàn thân, mới nuốt xuống được tiếng rên rỉ đã vọt tới cổ họng, hắn mãnh liệt thở dốc, nghiến răng nghiến lợi nói, "Không thoải mái!"

Đáng tiếc thân thể hắn lại bán đứng hắn, Diệp Huyên vừa nhéo lên quy đầu, cây gậy lớn khí phách hiên ngang, bừng bừng phấn chấn liền hưng phấn nảy lên một cái, dường như muốn đâm rách quần. "Đại ngốc khẩu thị tâm phi." Diệp Huyên cảm thấy bộ dạng xấu hổ muốn chết này của Tô Tuyển thật sự rất đáng yêu, nàng vươn tay vẽ vòng tròn trên ngực Tô Tuyển, lại tao nhã mở ra vạt áo Tô Tuyển, sờ lên cơ ngực của nam nhân.

Tô Tuyển tập võ nhiều năm, dáng người tốt quả thật là không cần phải bàn cãi. Hơn nữa vóc dáng hắn cao ngát, bờ vai rộng, cánh tay dài, thắt lưng hẹp, nước da màu mật ong dưới ánh nến nhìn càng thêm khỏe mạnh. Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyên chu du trên người Tô Tuyển, dừng lại trên hai quả đỏ trước ngực.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Tô Tuyển nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, hắn cảm thấy mình bây giờ giống như miếng thịt nằm trên thớt. Nhìn yêu nữ kia cười ôn nhu, ai biết trong lòng nàng đang nghĩ ra cách gì để giày vò mình. Tô Tuyển đến từng này tuổi, vẫn chưa bao giờ cảm thấy thật sự sợ hãi, cho dù gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử, hắn cũng bình thản không sợ. Lúc này đối mặt với cô gái yêu kiều này, từ đáy

lòng lại cảm thấy lo sợ, bất an. Hắn cảm thấy Thẩm Tinh nói đúng, chính mình thật sự không biết cách đối phó với nữ nhân, đặc biệt là một yêu nữ mê người như vậy.

Nàng cảm thấy hắn thật sự rất đáng yêu, có lẽ nàng đã hiểu được, nguyên thân là yêu nữ ma giáo sở dĩ yêu Tô Tuyển, là bởi vì tính cách của hắn thẳng thắn vô tư, ngây ngô quật cường. Đối với người sống trong cuộc sống âm u tràn ngập chết chóc như yêu nữ mà nói, Tô Tuyển giống như ánh dương ấm áp nơi chân trời, hắn ân oán rõ ràng, tung hoàng phóng túng, tự do, tiêu sái như vậy Diệp Huyên vĩnh viễn không thể nào có được. Nhưng ở trong tình yêu nam nữ, hắn lại ngây ngô trúc trắc như thiếu niên, khiến Diệp Huyên nhịn không được muốn đùa hắn, nhìn vẻ mặt hắn bây giờ, vừa trừng mắt nhìn mình, vừa cố gắng kìm nén.

Diệp Huyên cười khẽ một tiếng, dưới ánh mắt giận dữ đầy xấu hổ của Tô Tuyển, chậm rãi cúi người, ngậm lấy quả đỏ trước ngực hắn. Quả đỏ mềm mại, bị cái lưỡi thơm tho nhẹ nhàng mút lấy, hưng phấn mười phần mà cứng lên. Hàm răng khẽ cắn lên đầu vú, bờ môi mềm mại hôn lên quầng vú, lưu lại một vệt ướt át nóng bỏng. Diệp Huyên cố ý phát ra tiếng mút chậc chậc vang dội, nàng khóa ngồi trên bụng Tô Tuyển, cặp mông vềnh đè lên côn thịt Tô Tuyển. Nàng cảm thấy thoải mái, mông nhỏ không ngừng vặn vẹo, cọ cọ khiến cả người Tô Tuyển như muốn bốc cháy, chỉ hận không thể đem Diệp Huyên đặt dưới thân, để tránh nàng tiếp tục tra tấn bản thân.

Không đúng, Tô Tuyển kinh hoàng, bản thân mình sao lại sinh ra ý nghĩ vô sỉ như vậy. Hắn bỗng nhiên hiểu ra ý đồ của Diệp Huyên, yêu nữ này quả đúng là không có ý tốt!

Thấy ánh mắt Tô Tuyển từ nóng rực, mở mịt trở nên tỉnh táo lại, lòng Diệp Huyên chùng xuống, xem ra Tô Tuyển đã sinh ra cảnh giác với mình. Không sao hết, nàng đã muốn là phải làm đến cùng, đốt lửa thêm một phen nữa cũng tốt. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cả người Diệp Huyên trở nên hưng phấn, nơi giữa đùi cũng phun ra một dòng nước nóng bỏng. Nàng

muốn đoạt lấy nam nhân dưới thân này, muốn đến phát điên rồi. Tạm thời chưa nắm được tim hắn, vậy đoạt trước thân thể hắn cũng được.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5

"Tướng công." Thiếu nữ ngắng đầu, đôi môi mềm mại đỏ tươi của nàng sáng bóng ánh nước, lúc đôi môi đỏ mọng khép mở, kéo theo một sợi chỉ bạc dâm mỹ. Hai tay Diệp Huyên chống lên trước ngực Tô Tuyển, trượt từ trên bụng xuống ngồi lên đùi hắn. Trước mắt nàng là cái "lều trại" cao cao, Diệp Huyên cởi quần Tô Tuyển xuống, lộ dáng vẻ thật của "lều trại".

"Thật lớn..." Nàng nhịn không được mà nỉ non.

Hạ thân trắng trợn lõa lồ bày ra trước mặt yêu nữ, ngay cả hai bên tai của hắn cũng đỏ rực lên. Lúc nghe được lời nói của Diệp Huyên, hắn cảm thấy cả người mình như bị thiêu đốt, "Yêu nữ, ngươi mau dừng tay!" Hắn hung tợn nói, "Ngươi nếu... Nếu... Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Nếu cái gì?" Diệp Huyên nhìn bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của hắn, nụ cười trên môi càng thêm quyến rũ, "Tướng công, chẳng lẽ chàng biết ta muốn làm gì chàng sao?" Thấy Tô Tuyển đỏ mặt không nói lời nào, nàng nắm lấy côn thịt thô to của hắn, "Thì ra tướng công mặc dù là gà tơ, nhưng vẫn biết chuyện nam nữ nha."

Tô Tuyển triệt để phát cáu, "Ai là gà tơ, ngươi, ngươi đừng kinh thường ta."

Diệp Huyên cười duyên một tiếng, bàn tay nhỏ bé vuốt lên ngực hắn, "Vậy tướng công nói cho ta biết, trong tay ta đang cầm cái gì a?" Tô Tuyển không đáp, nàng cũng không thúc giục, ngược lại vươn cái lưỡi thơm tho, liếm quanh môi một vòng hết sức mị hoặc, "Là thịt heo lớn của tướng công... Ta nói đúng không?"

Ba chữ đó vừa nhẹ nhàng phun ra, Tô Tuyển chỉ cảm thấy dưới háng tê dại, quy đầu hưng phấn nảy lên, thậm chí có dấu hiệu thất thủ bắn tinh, hắn vội vàng nhịn xuống, cố gắng khuyên nhủ nàng, "Diệp cô nương, ngươi đừng làm như thế, ta đồng ý đáp ứng yêu cầu của ngươi."

Diệp Huyên không thèm để ý đến hắn, mà làm bộ tự hỏi, "Chẳng lẽ ta nói sai rồi? A..." Nàng liếc mắt nhìn Tô Tuyển, ánh mắt tràn ngập phong tình khiến cả người Tô Tuyển như nhũn ra, nàng chạm nhẹ lên quy đầu, "Đây là... Đại dương vật của tướng công."

Trong đầu nổ ầm một tiếng, Tô Tuyển cảm thấy mình không nghe thấy bất cứ điều gì. Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều, lại giống như nham thạch nóng chảy dâng lên trong người. Hắn cũng không phải chưa từng thủ dâm, lúc thân thể có phản ứng, hắn cũng sẽ lấy tay thư giải một phen. Nhưng giờ khắc này, tinh dịch mãnh liệt nhanh chóng bắn ra, Tô Tuyển lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác dục tiên dục tử. Mà Diệp Huyên vẫn chưa làm gì, chỉ dùng vài từ dâm mỹ tà ác, đã khiến hắn quân lính tan rã.

Hắn kịch liệt thở dốc, một lúc lâu sau mới thoát ra khỏi cảm giác sung sướng như rơi xuống đám mây. Yêu nữ vẫn khóa ngồi trên người hắn, hạ thân chỉ còn mỗi váy ngắn, vùng bụng bằng phẳng trơn bóng, thậm chí ngay cả nhũ phong cao ngất cũng dính đầy tinh dịch của hắn. Cổ họng Tô Tuyển căng thẳng, dương vật vừa mới nhuyễn xuống đã nhanh chóng trướng lớn, lại lần nữa đứng thẳng lên.

"Tướng công... Thật đúng là long tinh hổ mãnh." Diệp Huyên lấy một chút bạch trọc dính trên ngực, vươn đầu lưỡi liếm liếm. Không ngoài dự

đoán của nàng, hô hấp Tô Tuyển càng thêm dồn dập, "Đại dương vật nhất định là trướng đến khó chịu đi." Nàng yêu thương vuốt ve côn thịt Tô Tuyển, "Tiểu khả ái, cái miệng nhỏ phía dưới của tỷ tỷ bây giờ còn chưa thể ăn ngươi, thật sự có lỗi với ngươi." Lời nói của nàng hết sức dâm mỹ, nhưng ngữ khí lại thiên chân vô tà. Phóng đãng cùng với hồn nhiên, càng khiến cho vẻ đẹp mâu thuẫn của yêu nữ càng đánh thắng vào lòng người.

Tô Tuyển giống như con cá mắc cạn, hít vào thở ra từng ngụm, liều mạng cảnh báo chính mình không thể bị yêu nữ mê hoặc, dục niệm giống như con tằm ăn dâu.

"Nhưng không sao." Yêu nữ vẫn tiếp tục nói, nhẹ nhàng thổi một hơi lên côn thịt, "Cái miệng phía trên của tỷ tỷ có thể khiến ngươi thoải mái, ngươi có muốn thoải mái?" Nàng nhìn côn thịt, nhưng lời này là đang hỏi Tô Tuyển.

Tô Tuyển dùng ý chí kiên định nhất của mình, từ kẽ răng phun ra hai chữ: "Không! Muốn!"

"Nhưng mà ta rất muốn." Thiếu nữ mâm mê cái miệng nhỏ nhắn, dịu dàng nói, "Ta rất muốn thịt heo lớn của của tướng công... "Nàng dường như cũng bị không khí dâm mỹ này rung động, một đôi mắt hạnh xuân tình nhộn nhạo, mờ mịt yêu mị. Nàng nỉ non cúi đầu, đem côn thịt nóng bỏng ngậm vào trong miệng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6

Nàng cố gắng biểu hiện bản thân đối với chuyện nam nữ biết rất rõ, nhưng yêu nữ Thiên La giáo tiếng tăm lừng lẫy thực ra cũng không tiếp xúc với nam tử quá nhiều, càng không nói đến chuyện đem tính khí của nam nhân nắm trong tay, thậm chí là ngậm vào miệng. Bộ dạng vật này của Tô Tuyển tuyệt đối không đáng yêu, cả căn có màu hồng lông đen dày đặc, quanh thân nổi đầy gân xanh, nhìn có vẻ dữ tợn. Nhưng quy đầu to lớn lại rất thú vị, giống như đầu nấm lớn màu da, trên đầu nấm còn có lỗ nhỏ lúc khép lúc mở, còn có tiền tinh trong suốt phun ra.

Nhưng Diệp Huyên không thấy phản cảm, nàng hưng phấn nuốt vào côn thịt Tô Tuyển, chỉ là động tác trúc trắc, không đem côn thịt nuốt vào mà ngược lại còn có vài lần răng nanh cắn phải bổng thân, khiến Tô Tuyển đau đến mức hít phải một ngụm khí lạnh.

"Hừ." Thiếu nữ mất hứng đem côn thịt nhổ ra, oán hận véo lên quy đầu một cái, "Đều tại ngươi, ai kêu ngươi không có việc gì lại vừa dài vừa thô."

Tô Tuyển vốn dĩ đang ý loạn tình mê, cố gắng dùng hết sức lực toàn thân đấu tranh với dục niệm, vừa nghe thấy lời này, thiếu chút nữa nghẹn lời, "Ngươi nếu đã chán ghét nó, vậy để cho ta mặc quần vào?" Hắn thử hỏi.

"Ai nói ta chán ghét nó." Diệp Huyên bĩu môi, bàn tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng vuốt ve bổng thân, "Tỷ tỷ ngậm ngươi rất sướng phải không, tiểu

Tuyên?" Nàng vừa nói xong, liền hà một hơi lên mặt côn thịt.

Tô Tuyển bi phẫn phát hiện, cái kia của mình chính là không chịu thua kém vô cùng phối hợp mà bắn đạn, thật giống như hùa vào với Diệp Huyên, chọc cho yêu nữ kia cười khanh khách không ngừng. Ta về sau không còn mặt mũi mà gặp người!

Hắn dường như đã quên, lúc đầu hắn bị Diệp Huyên ám toán, sau đó bị lột quần, chỉ sau một lúc bị Diệp Huyên khiêu khích đã bắn tinh. Muốn nói đến mất mặt, mặt mũi của hắn đã sớm mất sạch trơn. Điều duy nhất khiến Tô Tuyển vui mừng là sau khi bắn qua một lần thời gian kéo dài của lần sau có chút khả quan, Diệp Huyên nắm lấy côn thịt của hắn chậc chậc hôn mút, giống như liếm cây kẹo, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Đầu lưỡi phấn nộn lướt qua bổng thân, mang đến một trận khoái cảm khiến Tô Tuyển run rẩy, tê dại. Liếm sắp được nửa canh giờ, Diệp Huyên cảm thấy cái miệng nhỏ đều tê cứng, cây gậy lớn của Tô Tuyển vẫn cứng rắn.

Yêu nữ lại mất hứng, vung tay quệt miệng, "Chán ghét, cái đồ xấu xa này sao còn không bắn." Khuôn mặt nàng giận dữ, "Tướng công, chàng bắn nhanh đi."

Tô Tuyển hự hự nghẹn một lúc lâu sau mới nói: "Ta, ta cũng không cố ý nén lại... Thật sự, không muốn bắn..."

"Ta mặc kệ." Vừa mới nãy còn là yêu nữ xinh đẹp mê hoặc lòng người, bây giờ lại tùy hứng giống như tiểu hài tử, nàng nhéo một phát lên quy đầu, nắm túi thịt của Tô Tuyển xoa nắn một phen, kết quả là căn côn thịt cứng rắn như thiếc không chút sứt mẻ, thậm chí còn trướng lớn một vòng. Diệp Huyên bực mình, Tô Tuyển là xử nam thuần khiết sao có thể kéo dài đến như vậy, chẳng lẽ kỹ thuật của mình không tốt? Nàng cảm thấy phải dùng biện pháp mạnh, mới không bị Tô Tuyển xem thường.

Tô Tuyển thấy trong mắt yêu nữ tràn đầy ý cười, còn lộ ra nụ cười không có ý tốt, "Tướng công, thịt heo lớn của chàng không ngoan, ta muốn hung hăng trừng phạt nó."

"Ngươi muốn làm gì..." Giọng nói của Tô Tuyển tắc lại trong cổ họng, trong nháy mắt, trong đầu hắn hiện lên một loạt khổ hình, vĩ dụ như đem cái đó của mình bẻ gãy, hoặc là đem cái đó của mình cắt xuống, hoặc là đem cái đó của mình thiến đi...

"Đừng sợ, tướng công." Diệp Huyên ôn nhu an ủi hắn, thiếu nữ lại cúi người xuống, chẳng qua lần này không phải đem cái miệng nhỏ sáp đến gần, mà là nâng lên cặp tuyết nhũ cao ngất, mượt mà của nàng, dùng khe rãnh thật sâu đó kẹp lấy côn thịt Tô Tuyển, thanh âm nàng mềm mại đáng yêu, "Liền phạt hắn... Ăn cái vú của tỷ tỷ đi."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7

Ánh nến chiếu xuống thân thể trắng nõn, mềm mại của thiếu nữ giống như được phủ thêm một tầng quầng sáng nhu hòa, thắt lưng của nàng càng thêm mảnh mai, tuyết nhũ càng nộn, hai điểm màu đỏ giống như nụ hoa nở rộ mượt mà, quyến rũ. Lúc này, hai khỏa anh đào áp sát vào nhau, bàn tay nàng nâng lên bầu ngực mềm mại, bọc lấy dương vật của Tô Tuyển ở giữa cọ xát cao thấp. Đầu vú thỉnh thoảng cọ lên bổng thân, làm cho hai khỏa nho nhỏ sung huyết càng thêm chọc người trìu mến. Theo động tác của nàng, bầu ngực phập phồng lên xuống, cổ họng Tô Tuyển khô khốc, hận không thể đem bầu ngực đó chộp vào tay hung hặng chơi đùa một phen.

Tô Tuyển chưa bao giờ sảng khoái như vậy, cả người hắn mềm nhũn nằm ngửa trên mặt đất, cuối cùng đè nén không được mà bật ra tiếng hừ nhẹ. Tốc độ cọ xát của Diệp Huyên càng lúc càng nhanh, giọng nói của Tô Tuyển phát ra tan thành từng mảnh nhỏ: "Ngươi, ngươi mau dừng tay... Yêu nữ, đừng... Đừng tưởng rằng làm như vậy ta sẽ khuất phục... Có bản lĩnh thì ngươi liền giải độc trên người ta, chúng ta... Ta sẽ làm thuộc hạ của người...."

"Tướng công." Thanh âm Diệp Huyên mềm mại như sắp chảy thành nước, "Chúng ta bây giờ không là đang làm như vậy sao." Nàng nói xong, ép chặt đầu vú giày vò mã mắt trên quy đầu. Mã mắt hé ra hợp lại, mạnh mẽ hút lấy da thịt trên ngực Diệp Huyên, giống như có một cái miệng nhỏ

đang hút lấy nàng, khiến nàng rên rỉ: "A, tướng công, cây gậy lớn của chàng thật xấu... Mút lấy đầu vú của người ta, quỷ chán ghét.... A... Ân a..."

Thanh âm của nàng mềm mỏng, dịu dàng, lúc này mang theo một chút nũng nịu, thở dốc, nàng lại còn oán trách như tiểu hài tử, vừa phóng đãng vừa ngây thơ, khiến khóe mắt Tô Tuyển đỏ rực lên. Từ lúc Tô Tuyển mười sáu tuổi bước vào giang hồ đến nay, trời sinh khuôn mặt tuấn tú, đối nhân xử thế hào sảng, tiêu sái, đã câu dẫn không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ. Có nhiều loại nữ tử, có lớn mật không biết e ngại, có e lệ mảnh mai, nhưng không có baaft kì người nào giống như yêu nữ này, khiến hắn cảm nhận được cái gọi là mất hồn mất vía.

Tô Tuyển không ngừng cảnh cáo mình, đây là vì bây giờ đầu óc hắn không tỉnh táo, có nam nhân nào có thể chống đỡ được sự cám dỗ như trước mắt? Không nói đến Diệp Huyên bây giờ cam nguyện cởi quần áo hạ mình nhũ giao cho hắn, cho dù nàng cái gì cũng không làm, cũng có một đống lớn nam nhân nguyện ý quỳ giố dưới làn váy thạch lựu của nàng. Cho nên, tất cả đều là do dục vọng chi phối.

Sau một phen tự củng cố tinh thần, hắn thật vất vả mới khiến dục vọng nguội đi một chút, nhưng vừa nhìn thấy hành động của Diệp Huyên lửa dục lại hừng hực cháy lên. Chỉ thấy yêu nữ kia đứng lên, chậm rãi cởi bỏ váy ngắn dưới hạ thân. Bây giờ trên người nàng chỉ còn một cái tiết khố, cái tiết khố đó thật mỏng, hai chân nàng mở lớn đối mặt với Tô Tuyển, khiến hắn không thể không nhìn thấy bối thịt phấn nộn dưới lớp lụa mỏng.

"Có đẹp không, tướng công?" Diệp Huyên vươn tay xuống xoa nắn nơi giữa hai chân, ngón tay ngọc đẩy ra cánh hoa khép kín như con trai ngọc, tuy cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể thấy rõ ngọc châu oánh nhuận cùng với khe hẻ nhỏ hẹp. Tiểu ngọc châu dính nước sáng mượt, trơn bóng, từ trong khe hở nhỏ hẹp không ngừng phun ra chỉ bạc. Có một sự thật khiến Tô Tuyển càng thêm điên cuồng là tiểu mỹ nhân trước mắt không chỉ đơn

phương đùa giỡn chính mình mà nàng cũng đang khát khao khó nhịn, động tình không thôi.

Hắn căng thẳng nhìn Diệp Huyên kẹp lấy dương vật của mình, kề sát nơi xấu hổ ẩm ướt, nóng bỏng. Côn thịt vừa tiếp xúc với hộ khẩu, Diệp Huyên liền kìm không được mà rên rỉ. Vật cứng rắn đặc hữu của nam nhân nóng rực khiến nàng vô cùng thoải mái, trong hoa tâm là một trận chua xót, cho dù Tô Tuyển không cắm vào, nhưng vẫn làm nàng sảng khoái muốn hét lên.

"Tướng công..." Diệp Huyên thở gấp, cao thấp đùa giỡn thân thể mình, nơi giữa hai chân kẹp lấy nửa thân dưới của côn thịt, tuyết nhũ kẹp lấy phần trên. Bắp đùi mềm mại thỉnh thoảng cọ đến hai túi thịt, mặc dù cách một cái tiết khố, nhưng dâm dịch chảy ra cũng khiến hạ thân người ẩm ướt, lầy lội. "Tướng công, thật nóng... Thịt heo lớn cứng quá, ta sắp kẹp không được.... A.... Đồ xấu xa, sao nó còn không bắn... Mau bắn, mau bắn cho ta.... Ta muốn tinh dịch của tướng công..."

Tiếng hít thở của Tô Tuyển ngày càng nặng nề, hắn bị độc dược khống chế, thân thể không thể động đậy. Nhưng Tô Tuyển lại cảm thấy may mắn vì bây giờ mình không thể động đậy, nếu không hắn đã không thể nhịn xuống xúc động mà áp yêu nữ kia xuống dưới thân, hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, đem côn thịt của hắn mạnh mẽ cắm vào, khiến nàng không thể... hồ ngôn loạn ngữ nữa.

Cuối cùng sau một hồi cọ xát, Diệp Huyên hét lên một tiếng lụi xơ xuống, "Bắn... Thật nhiều, thật nhiều tinh dịch..." Hai mắt nàng vô thần, từ trong hoa huyệt trào ra một cỗ âm tinh, lẫn cùng với tinh dịch của Tô Tuyển, khiến cả tiết khố của nàng đều ướt sũng.

"Tướng công, cây gậy lớn của chàng thật quá lợi hại." Thiếu nữ thỏa mãn hôn lên côn thịt đã mềm xuống một cái, nàng lại lầm bầm vài câu, rồi ghé vào trên người Tô Tuyển ngủ mất.

"Khoan đã, ngươi đừng ngủ." Tô Tuyển vội vàng kêu lên, đáng tiếc Diệp Huyên mắt điếc tai ngơ. Hắn khóc không ra nước mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng trước ngực, yêu nữ thỏa mãn rồi, nhưng mình vẫn còn trúng kì độc nằm trên mặt đất a. Hơn nữa cái loại ăn no liền ngủ này, khiến hắn cảm thấy chính mình bị người ta "chơi gái" Hắn bất đắc dĩ nói: "Ít nhất cũng đem quần mặc vào cho ta a..."

Đêm khuya ngày xuân, Tô Tuyển nằm trên mặt đất, vạt áo mở rộng, quần bị cởi ra vứt bên cạnh, hắn có cảm giác chưa bao giờ bản thân lại thất bại như vậy, tuy vậy nhưng hắn mới trải qua một hồi dục tiên dục tử. Cho dù là xúc động hay thất bại đều xuất phát từ yêu nữ đang ngủ ngon lành trong ngực hắn. Hắn cũng không ngờ được rằng, qua đêm nay, cuộc đời của hắn cùng với yêu nữ này dây dưa ngày càng sâu, cuối cùng không thể tách ra.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8

"Ngươi tên là gì?" Bạch y nữ tử có khuôn mặt vô cùng đẹp ngồi trên ghế, thản nhiên hỏi.

Thiếu nữ nâng tầm mắt, rụt rè nhìn nàng ta: "A Huyên... Ta gọi là A Huyên." Thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, sau khi trả lời xong liền cúi đầu xuống, thân mình không tự chủ được mà run rẩy, bộ dáng đáng thương, khiếp nhược đến cực điểm. Nhìn bộ dạng của nàng không ai có thể nghĩ đến nàng là yêu nữ Thiên La giáo giết người không chớp mắt.

Tô Tuyển âm thầm nghiến răng nghiến lợi, vì mình không nhìn rõ bộ mặt thật của yêu nữ này, tin lời nàng nói, bây giờ thì trở thành vật trong tay của nàng, phải nghe nàng điều khiển. Trước mắt, Tô Tuyển thân trúng kì độc, cứ cách ba ngày phải ăn giải dược nếu không độc phát mà chết. Không chỉ có thế, độc dược còn khiến toàn bộ nội lực của Tô Tuyển bị phong bế, cho dù hắn có khinh công tuyệt thế đi chăng nữa, cũng không có biện pháp trốn thoát khỏi tay Diệp Huyên. Cho nên Tô Tuyển chỉ có thể thành thành thật thật nghe theo Diệp Huyên phân phó, ngụy trang thành lô đỉnh cùng nhau lẻn vào Huyền Nữ giáo.

Người hỏi là nữ tử có địa vị cao nhất trên thuyền, đệ tử Huyền Nữ giáo Giản An. Ở trong Huyền Nữ giáo, lô đỉnh cho dù có được sủng ái bao nhiều, theo quy củ địa vị vẫn là thua kém đệ tử. Những tiểu cô nương trên thuyền lúc này tuy chưa chính thức nhập giáo nhưng cũng được xem là một

nửa đệ tử. Cho nên, các nàng bây giờ cùng lô đỉnh luyện tập thuật trong phòng, nhưng nhóm lô đỉnh không thể phá thân các nàng.

Quy định này cũng khiến Tô Tuyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu không hắn thật không biết yêu nữ kia sẽ mượn cơ hội mà đưa ra yêu cầu gì với mình. Lúc hắn đang cân nhắc biện pháp đào tẩu, ánh mắt Giản An cũng dừng trên người hắn: "Đây là lô đỉnh của người?" Tuy là hỏi Diệp Huyên nhưng ánh mắt vẫn đặt lên người Tô Tuyển.

Trong số hai mươi mấy người thanh niên, Tô Tuyển không thể nghi ngờ là người xuất sắc nhất. Người có bộ dạng tuấn mỹ hơn hắn không phải là không có, thí dụ như Nguyên Ung, nhưng trên người họ không có khí phách như hắn. Tuy Tô Tuyển đã cố gắng che giấu bản thân, nhưng chỉ cần hắn đứng nơi đó, dáng người thẳng tắp, mặt mày sáng sủa, giống như một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ, lại vừa giống như hoa lê trắng tháng ba, lạnh lùng trong trẻo làm say lòng người, vị ngọt thuần kéo dài.

Diệp Huyên thấy Giản An cứ nhìn chằm chằm Tô Tuyển, làm sao có thể nhìn không ra ý đồ của nữ nhân này. Ánh mắt của nàng lạnh xuống, bởi vì cúi đầu, ngoại trừ Tô Tuyển, không ai chú ý tới nụ cười bên môi của nàng. Trong lòng Tô Tuyển lộp bộp một cái, yêu nữ Thiên La giáo tâm ngoạn thủ lạt, người trong võ lâm đều biết, chẳng lẽ yêu nữ này muốn....

Hắn vốn là người thắng thắn, sau khi trở về phòng cùng Diệp Huyên, liền nói thắng: "Người động sát tâm với Giản An?"

Diệp Huyên cười như không cười nhìn hắn: "Sao vậy, tướng công, ngươi đau lòng?"

Tô Tuyển bất đắc dĩ: "Cái gì mà đau lòng với không đau lòng, ta ngay cả mặt nàng cũng chưa nhìn rõ."

Hắn vừa buột miệng nói ra, cũng không có ý tứ làm ầm lên với Diệp Huyên, con người lạnh lẽo của Diệp Huyên liền dịu lại. Nàng quệt cái miệng nhỏ nhắn: "Nhưng nàng ta nhìn chẳn chẳm mặt ngươi, tròng mắt kém chút cũng lồi ra." Những lời này mùi chua nồng đậm, ngay cả Tô Tuyển ngốc tự nhiên cũng cảm thấy không thích hợp.

Sao mà cảm giác yêu nữ này có chút quái dị.... Tô Tuyển trái lo phải nghĩ, nhưng hắn chưa bao giờ để tâm đến tình yêu nam nữ, càng sẽ không nghĩ đến chuyện Diệp Huyên thế nhưng thích mình. Bởi vì một nữ nhân khác nhìn mình lâu một chút mà nổi lên ghe tuông, ngẫm lại loại sự tình này không thể xảy ra trên người yêu nữ ma giáo.

Nếu Diệp Huyên có thể nghe thấy tiếng lòng Tô Tuyển, chỉ sợ sẽ ngay lập tức tức đến hộc máu. Tình trạng trước mắt khiến nàng rầu rĩ không vui, tuy Tô Tuyển bị chính mình ăn được không sai biệt lắm, nhưng đồ ngốc này vẫn chưa có động tâm. Người mình thích không thích mình, nhưng vẫn phải miễn cưỡng cười nói trước mặt hắn, giả bộ vân đạm phong khinh. Tuy Diệp Huyên là yêu nữ ma giáo, nợ máu trên tay rất nhiều, nhưng bây giờ cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mới biết tư vị của tình yêu.

Thấy vẻ mặt Tô Tuyển thanh nhàn, thoải mái, Diệp Huyên không khỏi cảm thấy bực mình, đột nhiên vươn tay véo một cái dưới háng hắn: "Quỷ chán ghét!"

"Đừng!" Tô Tuyển bất ngờ không kịp đề phòng côn thịt bị véo một cái, ngay lập tức hô đau, thiếu chút nữa đau đến nỗ quỳ trên mặt đất: "Ngươi!" Hắn cắn răng, vừa cảm thấy ủy khuất vừa thấy phẫn nộ, "Ngươi rốt cuộc là muốn làm gi?"

"Ta muốn là gì...." Thiếu nữ sâu kín liếc nhìn Tô Tuyển một cái, vươn cái lưỡi thơm tho ra liếm trên môi một vòng, nở nụ cười mập mờ, "Ta nghĩ muốn chàng... Tướng công, ta nghĩ muốn chàng." Lời vừa thốt ra, Tô Tuyển cũng bị nàng điểm trúng huyệt đạo đứng tại chỗ không thể động đậy. Diệp Huyên từ tốn cởi bỏ từng lớp quần áo trên người, cho đến khi thân thể mềm mại hoàn toàn lõa lồ trước mắt Tô Tuyển. Nơi thần bí giữa hai chân

nàng đã không còn tiết khố ngăn trở, hộ khẩu trơn bóng, non nớt không một sợi lông, vừa nhìn đến Tô Tuyển liền cảm thấy hít thở không thông.

"Tướng công..." Diệp Huyên chơi đùa dương vật của nam nhân, nàng ôn nhu hỏi: "Chàng muốn ta không?"

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9

Không đợi Tô Tuyển trả lời, Diệp Huyên đã ôm cổ Tô Tuyển hôn lên môi hắn. Dường như nàng sợ nghe được đáp án đó, nàng hoảng loạn hôn Tô Tuyển, khiến câu trả lời của hắn đã đến bên môi lại phải nuốt trở về.

Hắn nhất định sẽ trả lời là không đi, trong lòng Diệp Huyên biết rất rõ ràng. Biết rõ đáp án sẽ khiến mình thương tâm, nhưng nàng lại giống như muốn tự giày vò bản thân hỏi ra câu đó. Lưỡi của nàng chuyển động trong miệng Tô Tuyể, liều chết triền miên. Nụ hôn này không có quá nhiều dục vọng, ngược lại mang theo vài phần cảm xúc hoang mang, lo sợ sợ nam nhân trước mắt biến mất, chỉ có thể gắt gao quấn lấy hắn. Giống như chiếc lưỡi của nàng đang cuốn lấy lưỡi của Tô Tuyển, cánh tay nàng ôm lấy hắn, nơi hạ thể cũng dán lên dương vật Tô Tuyển.

"Tướng công..." Diệp Huyên bưng lấy mặt Tô Tuyển, bàn tay nhỏ bé của nàng với đến giữa hai chân, đẩy ra hai phiến hoa môi khép kín, "Chàng xem, cái miệng nhỏ nhắn của ta muốn chàng, hưng phấn đến độ phun thủy." Thấy Tô Tuyển không nhìn mình, Diệp Huyên nắm lấy cắm nam nhân ép buộc hắn nhìn xuống, "Chàng mau nhìn,.... Chàng mau nhìn nha..." Nàng giống như đứa trẻ khở dại muốn hiến vật quý, tha thiết nhìn Tô Tuyển không chớp mắt, đem nơi quan trọng nhất của mình dâng đến trước mặt Tô Tuyển. Nàng cũng không trông mong Tô Tuyển sẽ thương tiếc mình, chỉ mong hắn không cần tránh né mình như vậy.

Ngay cả Diệp Huyên cũng không ý thức được một sự thật, nàng câu dẫn Tô Tuyển, nhìn qua thì có vẻ là nàng đang đùa bỡn Tô Tuyển trong lòng bàn tay, nhưng giữa hai người lúc này, người yếu thế lại là Diệp Huyên. Tình yêu chính là như vậy, không có chuyện công bằng, người nào động lòng trước thì người đó thua.

Tất cả những biểu hiện của nàng bất kể là vân đạm phong khinh hay là vui cười, giận mắng đều là mặt nạ mà Diệp Huyên dùng để che dấu chính mình. Nàng dùng cách nói nửa thật nửa giả để bảo hộ sự tôn nghiêm yếu ớt của mình, lúc Tô Tuyển cự tuyệt mình, nàng mới làm ra vẻ không quan tâm nói một câu "Ta chỉ là nói giỡn thôi."

Cũng như lúc này, Tô Tuyển muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại. Thanh âm của thiếu nữ mang theo ý cười vang lên: "Tướng công cảm thấy nhục nhã?" Diệp Huyên là ra vẻ không thèm để ý, nhưng chỉ có mình nàng mới biết rõ trong lòng mình có bao nhiều thất vọng. Nàng đem thân thể trần truồng dán lên người Tô Tuyển, cố tình vặn vẹo, "Vậy như thế này, chàng có thích không?"

"Diệp cô nương..." Tô Tuyển cảm thấy bản thân sắp không thở nổi, nhưng hắn vẫn cố gắng bình tĩnh nói, "Cô nương cần gì phải làm như thế này." Suốt dọc đường đi Tô Tuyển vẫn cảm thấy kì lạ không thôi, nhưng lúc trước hắn từng nói qua, muốn lẻn vào Huyền Nữ giáo vẫn có rất nhiều cách, nhưng Diệp Huyên lại cố chấp dùng loại biện pháp này. Nàng cũng không phải là đệ tử Huyền Nữ giáo muốn tìm nam nhân để luyện công, nhìn thấy hắn tuấn tú mới đi câu dẫn hắn? Tô Tuyển cảm thấy đây cũng không phải là nguyên nhân.

Diệp Huyên lại cười nói: "Chàng đoán sai rồi, tướng công. Yêu nữ ma giáo như ta đều phóng đãng, không có đức hạnh, nhưng chàng yên tâm, ta không giống như nữ nhân Huyền Nữ giáo hút đi nguyên tinh của chàng, chỉ là cầu một lần tham hoan thôi."

Tô Tuyển đột nhiên mở to mắt: "Ta không tin." Hắn còn nhìn chăm chú vào mắt Diệp Huyên, "Ta không tin cô nương là người như vậy."

Diệp Huyên giật mình, nàng không nghĩ tới Tô Tuyển sẽ nói ra những lời này. Ở trong mắt nhân sĩ chính đạo, yêu nữ ma giáo người nào cũng là giết người như ngóe, phóng đãng thành tính. Đối với Diệp Huyên mà nói, vế trước là sự thật, còn vế sau là vu khống, nhưng nàng căn bản là không thèm để ý. Nhưng Tô Tuyển lại nói nàng không phải là người như vậy, ngữ khí của hắn còn rất nghiêm túc. Diệp Huyên biết, Tô Tuyển nói ra lời này là thật lòng, trong lòng hắn đúng là nghĩ như vậy.

Diệp Huyên cười cười, nhưng nụ cười của nàng thật nhạt nhẽo: "Vậy ngươi cảm thấy... Ta là người như thế nào?" Nàng mang mặt nạ mà sống quá lâu, ngay cả bản thân nàng cũng không biết bộ mặt thật của mình là thế nào.

"Ta không biết." Tô Tuyển vừa mới dứt lời, Diệp Huyên liền cười khanh khách, khiến hắn có chút xấu hổ ảo não nói: "Ta nói thật lòng, tóm lại, trực giác của ta cho ta thấy người đang nói dối." Hắn còn cường điệu thêm một lần, "Trực giác của ta rất chính xác."

Diệp Huyên cười càng thêm tùy ý, lúc này nàng cười đến ngửa tới ngửa lui, giống như mới vừa rồi nàng nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời, đột nhiên, nàng ngừng lại, yên lặng nhìn Tô Tuyển: "Nếu ta nói... Ta bởi vì thích ngươi mới làm ra chuyện này, ngươi tin không?"

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10

Tô Tuyển cứng người.

Ý nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu hắn là hoài nghi bản thân nghe nhầm. Nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy, yêu nữ này là đang thổ lộ với mình? Lời nói của Diệp Huyên quả thật là không thể ngờ được, hắn thậm chí còn hoài nghi trước mặt hắn không phải là yêu nữ Thiên La giáo mà có người giả dạng nàng. Ý nghĩ hoang đường này nhanh chóng bị hắn đè ép xuống, hắn không phải là người có thói quen trốn tránh sự thật, tuy cảm thấy không thể ngờ được nhưng vẫn phải hỏi cho rõ ràng để bản thân còn biết đường mà đối phó.

Thấy hắn cau mày, thanh âm của Diệp Huyên càng thêm mềm mại, đáng yêu: "Tướng công, chàng thật sự tin lời ta ư?"

"Hả?" Tô Tuyển sửng sốt, "Tin cái gì? Ta đương nhiên là..." Hắn bất ngờ tỉnh lai, "Ngươi gat ta?!"

Diệp Huyên cười đến run cả người, đôi mắt long lanh ngập nước, nàng cười đến độ chảy cả nước mắt: "Đồ ngốc, chẳng lẽ người chưa từng bị người khác trêu đùa?"

Tô Tuyển ngây ngốc đứng đó, chỉ cảm thấy một cỗ tức giận đang bùng lên trong người. Bị người khác lừa gạt tình cảm, cảm giác này quá mức

nghẹn khuất (kìm nén+oan ức), thế mà hắn còn tự hỏi làm thế nào để đáp lại Diệp Huyên, không ngờ nàng lại lấy hắn ra làm trò cười. Hắn có tâm muốn nói, có cô nương nào lại lấy loại chuyện này ra mà đùa giỡn, nhưng thiếu nữ trước mắt căn bản không phải là người bình thường, lời nói cũng đành phải nghẹn lại trong cổ. Nhìn Diệp Huyên vẫn cười đến thoải mái, lòng Tô Tuyển lại bốc hỏa, nhưng cũng không nỡ nói nặng lời với nàng.

hắn nghẹn mất một lúc lâu, mới tức giận nói: "Quên đi, là ta nhiều chuyện. Tóm lại, ta sẽ không cùng ngươi làm ra loại chuyện này."

"Làm ra chuyện gì?" Diệp Huyên nhíu mày.

Tô Tuyển thấy nàng bày ra dáng vẻ hồn nhiên không biết xấu hổ, trong lòng hận đến nỗi nghiến nát răng: "Chính người biết!"

"A, tướng công là nói chuyện này đi." Thiếu nữ nắm lấy dương vật Tô Tuyển mà vuốt ve, "Cái loại chuyện này... Chính là đem đại gia hỏa của tướng công cắm vào cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của ta, dùng đại dương vật của chàng thao tiểu huyệt của ta, thao cho tiểu huyệt chảy dâm thủy ròng ròng..."

Nàng càng nói càng quá đáng, khuôn mặt Tô Tuyển đỏ bừng, đành phải lớn tiếng quát: "Im miệng, đừng nói nữa!"

"Chàng mắng ta." Diệp Huyên ủy khuất nhìn hắn, mắt to ngấn lệ, dường như ngay lập tức sẽ rơi xuống, "Chàng thế mà mắng ta."

Trong lòng Tô Tuyển căng thắng, theo bản năng muốn giải thích, nhưng hắn sực tỉnh lại, ai biết yêu nữ này có phải hay không lại lừa mình. Chính là như vậy, nàng trở mặt nhanh như lật sách, nàng là đang lừa mình, hắn lạnh lùng nói: "Diệp cô nương, xin đừng lấy ta ra làm trò cười. Ta chỉ là mãng phu cục mịch, không biết hiểu ý ôn nhu, cũng không biết thương hoa tiếc ngọc."

Tính tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Tô Tuyển nặng lời với Diệp Huyên như vậy. Sau khi nói xong, trong lòng hắn cũng có chút lưỡng lự, có phải hay không... Có phải hay không là hơi quá đáng? Số lần Tô Tuyển được người khác thổ lộ cũng không ít, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cho dù là ai nói Tô Tuyển đều là khách khí mà kiên quyết cự tuyệt. Giờ phút này hắn căn bản là chưa ý thức được, trong quá khứ lúc hắn cự tuyệt những cô nương khác lời nói cũng không có chút lưu tình như bây giờ, hắn bây giờ lại sợ mình nói thắng ra sẽ khiến yêu nữ ma giáo này thương tâm.

Nói cho cùng thì hắn vẫn còn trẻ, tuy trong lòng bất an không yên, nhưng vẫn nghiêm mặt không nói lời nào. Diệp Huyên cũng không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Tô Tuyển, khiến hắn cảm thấy trong lòng khó chịu. Hắn không khỏi nghĩ, hay là... mình chịu thua đi.

Không đợi hắn mở miệng, Diệp Huyên bỗng nhiên cười thành tiếng, nàng thản nhiên nói: "Thôi, nếu Tô thiếu hiệp không muốn, ta cũng không phải là người không biết xấu hổ." Nàng làm ra vẻ mất hứng, cũng cảm thấy mất mặt, cứ như vậy mà dừng tay, "Giải dược ta sẽ đưa cho người, đợi đến khi vào được Huyền Nữ giáo, chúng ta liền chia ra mỗi người một ngả."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11

Huyền Nữ giáo ở Đông Hải xa mờ mịt, tuy tốc độ của con thuyền này cực nhanh, trên đường đi cũng không ngừng nghỉ chút nào nhưng vẫn phải chạy hơn hai tháng mới đến đại bản doanh của Huyền Nữ giáo-quần đảo Bích Lạc.

Hơn phân nửa số đệ tử cùng lô đỉnh trên thuyền đều sống trong đất liền, chưa từng thấy cảnh đại dương mênh mông, rộng lớn như vậy. Lúc đầu còn hưng phấn chạy lên boong thuyền nhìn xung quanh, nhưng nhìn mãi nhiều ngày mà cảnh sắc vẫn mênh mông không đổi, cũng dần mất hết hứng thú. Cuộc sống hằng ngày của mọi người trên thuyền rất đơn giản, ban ngày thì không có việc gì, đến buổi tối thì bắt đầu luyện thuật trong phòng.

Loại việc này vốn là nam nhân chiếm tiện nghi, nhóm lô đỉnh tự nhiên là cầu còn không được, nhóm nữ đệ tử vốn dĩ còn mơ hồ nhưng luyện vài ngày cũng bị mê hoặc,mặt mày ai cũng đều hàm xuân. Không chỉ có buổi tối, ngay giữa ban ngày, sau cánh cửa phòng đóng kín tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc truyền ra không dứt, hoặc là tiếng nữ tử rên rỉ chói tai, hoặc là tiếng nam nhân gầm nhẹ ồ ồ. Con thuyền này đúng là một cái ổ hoang dâm, khắp nơi đều tràn ngập xuân tình.

Sống trong tình thế này, mỗi ngày của Tô Tuyển đều khó mà yên ổn. Hắn không muốn ở trong phòng cùng với Diệp Huyên hai người đơn độc đối mặt, càng thêm xấu hổ. Nhưng vừa ra cửa, ngay trong hành lang một đôi

nam nữ quần áo không chỉnh tề đang say sưa ôm hôn, trong góc lại có nam tử ôm một thiếu nữ thân hình như rắn nước, áo yếm đã tuột tới dưới ngực. Tô Tuyển chạy trối chết lên boong thuyền, đập vào mắt là hai thân thể trần trụi đang dây dưa với nhau thành một khối, cặp đùi trắng như tuyết của nữ tử cuốn lấy thắt lưng nam nhân, liên tục rên rỉ: "Ca ca, trong tiểu huyệt rất ngứa... Sáp ta, mau sáp ta...." Hình ảnh dâm mỹ đến như vậy Tô Tuyển làm sao có thế nhìn, đành phải xám xịt trở về phòng.

Diệp Huyên đang ngồi bên cửa sổ phối hương, ánh mặt trời từ ngoài song cửa sổ chiếu vào, rơi trên ngón tay tinh tế, trắng nõn như ngọc, giống như bạch ngọc nhiễm một tầng ánh vàng, chói lóa khiến người ta đui mù. Tô Tuyển thấy động tác của yêu nữ tao nhã, thần thái nhu hòa, uyển chuyển vừa giống đóa U Lan kì ảo xuất trần, vừa giống đóa tường vi đoan chính, thanh nhã. Khiến hắn không khỏi nghĩ đến thanh âm của yêu nữ này so với cô nương vừa rồi trên boong thuyền dễ nghe hơn nhiều.

Nhận ra mình đang suy nghĩ đến những chuyện hạ lưu, Tô Tuyển đỏ mặt. Bây giờ hắn với Diệp Huyên đang ở trên con thuyền này, thì hiển nhiên cũng giống với những người khác hàng đêm luyện thuật trong phòng. Mỗi phòng trên thuyền này đều có một cái cửa số nhỏ hướng ra ngoài hành lang, nhìn xuyên qua lớp vải trên cửa số có thể nhìn thấy tình huống trong phòng một cách mơ hồ. Nguyên Ung bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo hai thủ hạ đi lại tuần tra, nếu có ai dám không nghe theo lệnh của hắn, bất luận là nam hay nữ, đều bị ném xuống biển làm mồi cho cá ăn.

Những mệnh lệnh này đều dâm mỹ khiến người ta nói không nên lời. Hôn môi chỉ là chuyện nhỏ, tuy lô đỉnh không thể phá thân những nữ tử này, nhưng Nguyên Ung bày ra đủ loại đa dạng, khiến tất cả mọi người đều phải mở rộng tầm mắt. Nhóm lô đỉnh hằng đêm đều xoa nắn hai vú của nữ đệ tử, theo lời của Nguyên Ung, việc này không chỉ khiến hai bên nam nữ đều đạt đến khoái cảm, mà đối với những nữ đệ tử này đều rất có lợi.

Xoa nắn cũng có nhiều cách sờ, nắm, véo, vê... vô cùng đa dạng. Đáng thương cho Tô Tuyển bàn tay cầm vỏ kiếm, chuôi đao suốt hai mươi mấy năm, có bao giờ sờ qua cái vú mềm mại của nữ tử. Cơ thể Diệp Huyên tuy trời sinh mảnh mai, nhưng hai vú lại vềnh lên cao ngất. Cởi bỏ quần áo, dưới ánh nến hai đầu vú càng thêm vềnh lên cao, màu sắc hồng nộn, khiến bầu ngực càng thêm trắng nõn, giống như nhụy hoa ngày xuân, dụ người dùng tay ngắt lấy, tiếp đó liền kìm không được mà ngậm vào trong miệng.

Lúc đó Tô Tuyển với Diệp Huyên đang chiến tranh lạnh, đêm hôm trước hai người vừa mới khắc khẩu với nhau, cả hai đều tức giận không nói lời nào. Thấy Tô Tuyển mê muội ngậm lấy đầu vú của mình, Diệp Huyên cuối cùng vẫn nhịn không được mà bật cười. "Ngứa..." Nàng nũng nịu nói.

Trong lòng Tô Tuyển ngứa ngáy, lại hoang mang rối loạn mở miệng nhả ra đầu vú, "Là ta đường đột..." Hắn vừa thẹn vừa thấp thỏm, lúc trước mình còn ra vẻ chính nghĩa, nghiêm khắc chỉ trích Diệp Huyên, bây giờ lại càn rỡ như vậy, thật đúng là không còn mặt mũi mà nhìn Diệp Huyên.

"Đừng buông ra." Diệp Huyên nắm lấy tay Tô Tuyển, nàng hạ giọng nói: "Nguyên Ung sắp tới." Tô Tuyển cũng nghe được tiếng bước chân trên hành lang từ xa truyền tới, hắn đành phải đặt tay lên lên ngực nàng. Cũng không biết bản thân mình là tình thế bức bách hay căn bản là cam tâm tình nguyện.

Trong lòng đang mờ mịt, rối rắm, Tô Tuyển lại không tự chủ được mà vuốt ve tuyết nhũ của nàng. Hắn là người tập võ, tuy kĩ thuật vẫn còn trúc trắc, nhưng lực đạo vuốt ve lại vừa đúng. Tuyết nhũ cao ngất của nàng bị bàn tay của hắn bao lấy không ngừng biến hóa hình dạng, đầu vú lúc thì bị ấn vào, lát sau lại bị kéo ra nhéo, ngắt đến sưng đỏ. Bầu ngực từ trong kẽ tay Tô Tuyển lộ ra, da thịt trắng tuyết của nàng xen lẫn da tay màu đồng của hắn, đối lập dâm mỹ rõ ràng như vậy, kích thích cả người Tô Tuyển nóng như lửa đốt.

Diệp Huyên dựa sát vào ngực hắn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hắn, âm thanh vừa như khóc vừa như rên rỉ thở gấp: "Ân, Không cần... Không cần nhéo, tướng công... Rất ngứa, cái vú rất ngứa...." Thấy Nguyên Ung đang dẫn người tiến tới, Tô Tuyển cũng không biết vì cái gì, bản thân lại không muốn để người khác nghe được tiếng khóc nhõng nhẽo phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn này. Hắn theo bản năng lấy tay bưng kín miệng Diệp Huyên, đem từ ngữ dâm đãng bức trở về trong miệng nàng.

Diệp Huyên trừng mắt nhìn Tô Tuyển, trái tim hắn liền nảy lên một cái. Tô Tuyển không chú ý tới đầu lông mày của nàng lúc này tràn đầy tình ý, thấy Nguyên Ung nhìn lướt qua liền bước đi, hắn không khỏi thở phào một hơi. Tuy trên cửa số có một tầng vải mỏng, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của người bên trong phòng, nhưng hắn không muốn thân thể của Diệp Huyên bị người khác nhìn thấy, một chút cũng không được.

Không đúng.... Tô Tuyển đột nhiên ngần người, bản thân hắn vì cái gì lại có loại suy nghĩ này? Không đợi hắn suy nghĩ cần thận, cái lưỡi mềm mại, thơm tho đang liếm lên lòng bàn tay hắn, đem ngón tay Tô Tuyển đang đặt trên môi nàng ngậm vào trong miệng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12

"Huynh đã về rồi." Thấy Tô Tuyển đang đi đến, Diệp Huyên buông đũa bạc trong tay xuống ôn nhu nói, giọng nói của nàng thân thiết, tự nhiên giống như một người thê tử đang nghênh đón trượng phu trở về nhà, trong thoáng chốc khiến Tô Tuyển sinh ra cảm giác mình và Diệp Huyên là vợ chồng đã thành thân nhiều năm.

Hắn vừa rồi mới nhớ lại vài chuyện rồi suy nghĩ lung tung, lúc này lại phát hiện bản thân lại có loại ý nghĩ này trong đầu, khiến hắn tâm loạn như ma. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn đối với yêu nữ này....

Đêm hôm đó khi Diệp Huyên ngậm ngón tay Tô Tuyển, sau khi Nguyên Ung rời đi, liền nhẹ nhàng buông ra. Tô Tuyển cũng không thể nói rõ khi đó mình cảm thấy mất mác hay vẫn là may mắn, từ lúc Diệp Huyên nói mỗi người đi một ngả, hai người vì lừa gạt người Huyền Nữ giáo, vẫn có đủ loại cử chỉ thân mật, nhưng trừ những lần đó ra, Diệp Huyên không còn chủ động câu dẫn Tô Tuyển. Lúc động tình, nàng thường gọi Tô Tuyển là tướng công, khi tránh khỏi tầm mắt của những người trên thuyền, hai người có lúc khách khí khí, nhưng cũng có lúc bất hòa, tức giận.

Có lúc Tô Tuyển nghĩ có lẽ Diệp Huyên chỉ là muốn lợi dụng mình, nhưng tình trạng trước mắt, có đôi khi Diệp Huyên không cẩn thận lộ ra vài phần ôn nhu, lưu luyến không muốn rời xa, lại khiến hắn luôn nhịn không được mà suy nghĩ lần trước yêu nữ thổ lộ cuối cùng là thật hay là giả. Hắn

vốn dĩ chán ghét phải suy nghĩ quanh co, lòng vòng, muốn nói gì thì nói ra, muốn hỏi gì thì cứ hỏi-nguyên tắc giải quyết mọi chuyện lúc trước, khi đối mặt với Diệp Huyên hắn lại không thể tiếp tục kiên trì.

Tô Tuyển biết, cho dù mình hỏi, Diệp Huyên cũng sẽ không nói thật. Hoặc có thể nói, hắn không muốn tin tưởng lời nói lúc ấy của yêu nữ là thật lòng. Tô Tuyển chưa bao giờ có cảm giác thích một người, hắn cũng không biết đến cùng thì bản thân có thích Diệp Huyên hay không, bởi vì hai người bọn họ nói đến nói đi, chỉ mới quen nhau có hơn hai tháng, quãng thời gian rất ngắn ngủi, chẳng lẽ chính mình lại động tâm với Diệp Huyên? Hay là.... Những cử chỉ thân thiết cùng với dục vọng khiến hắn có cảm giác này?

"Trà Long Tĩnh hái trước tiết Thanh Minh" Tay phải Diệp Huyên nâng ấm trà lên, nhẹ nhàng chậm rãi châm cho Tô Tuyển một ly trà. Chén nhỏ màu xanh hơi nước bốc lên lượn lờ, trong không khí tràn ngập hương trà, còn có hương thơm thoang thoảng trên người nữ tử khiến người ta say mê.

Tô Tuyển nhận lấy chén trà chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, đột nhiên ý thức được hành động này thật sự là phung phí của trời, vội vàng dừng lại. Hắn trước nay quen uống rượu trong vò, dùng chén lớn mà ăn thịt, khi hắn cùng bạn tốt Thẩm Tinh đối ẩm, luôn bị tên kia chê cười là người không có văn hóa chuyên phá họa phong cảnh, không hiểu phong nhã. Lúc đó Tô Tuyển không cho là đúng, người trong võ lâm tính tình hào sảng, học cái vẻ quần là áo lụa của quý tộc làm gì. Nhưng đối mặt với Diệp Huyên lúc này, hắn lại không tự chủ được mà thả chậm động tác, uống từng ngụm nhỏ, không thô lỗ giống như ngày xưa.

Nhưng động tác của hắn thật cứng ngắc, Diệp Huyên nhịn không được mà phì cười: "Ngươi nếu không có thói quen này thì có uống một ngụm cạn sach đi."

Tô Tuyển ho khan một tiếng: "Trà này... Mùi vị không tệ." Diệp Huyên cười càng vui vẻ hơn, Tô Tuyển cảm thấy gò má có chút nóng, hắn không

phải là người để ý đến cái nhìn của người khác, lại càng hiếm khi cảm tháy ngượng ngùng.

"Không sao cả." Diệp Huyên dường như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, thanh âm của nàng cực kì mềm nhẹ, khẽ rũ xuống tầm mắt, lông mi cong dài như cánh bướm, in lên da thịt trắng như tuyết bóng mờ đẹp đẽ, "Chỉ cần là tướng công, chàng có như thế nào thì ta cũng đều thích..." Ý thức được mình lờ lời, nàng vội che miệng lại, "Thật có lỗi, ta... ta không nên nói như vậy."

Tim Tô Tuyển đập thình thịch, hắn muốn nói không sao, nhưng cổ họng lại khô khốc, một chữ cũng không thoát ra được. Hắn đột nhiên nhớ lại một câu thơ: Sinh phạ li hoài biệt khổ, đa thiểu sự, dục thuyết hoàn hưu. (k dịch đk nên để nguyên văn hán việt, sẽ đi hỏi cao nhân và sửa lại sau.)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13

"Tướng công..." Cái lưỡi ẩm nóng của nàng liếm lên tai hắn, đầu tiên là vành tai, tiếp đến là chỗ lõm xuống tai tai, giống như mỹ nhân ngư linh hoạt đong đưa cái đuôi, cảm giác tê dại, dây dưa đánh thắng vào đáy lòng hắn.

"Đừng như vậy..." Hắn cố gắng đè nén hơi thở gấp gáp nơi cổ họng, nghĩ muốn vươn tay đẩy nữ tử này ra, nhưng ngược lại tay hắn chạm phải da thịt trắng mịn của nàng. Nàng cúi thấp người xuống làm cho bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy bầu ngực của nàng, thân thể trắng noãn không tì vết ở trước ngực hắn vặn vẹo cọ xát, từ cổ họng xuống dưới háng, ngọn lửa dục vọng cháy rực lên, thiêu đốt thân thể đang dây dưa với nhau của hai người hầu như không sót cái gì.

Cả người hắn đều ướt đẫm, mồ hôi trên cơ thể liên tục lăn xuống, hô hấp tỏa ra hơi nóng, bên môi còn dính nước bọt của nàng, nơi giữa hai chân của thiếu nữ dâm thủy nhỏ giọt rơi xuống... Dấu vết dâm thủy trong suốt chạy dọc từ cổ xuống bụng hắn, cuối cùng nơi đào nguyên nóng ẩm kia cũng dán lên trên hạ thân hắn.

Côn thịt đã sớm đứng thẳng từ lâu, hai mắt hắn đỏ rực nhìn thiếu nữ vươn ngón tay ngọc nhỏ dài, mở ra hai phiến hoa môi khép kín, lộ ra khe hở hẹp non mềm, thần bí. Trong đầu đang có một giọng nói điên cuồng,

kích động không ngừng gào lên, cắm vào đi! Đem côn thịt cắm vào đi! Hung hăng thao nàng, đem tiểu huyệt của nàng thao nát!

Yết hầu của hắn liên tục trượt lên trượt xuống, hắn không ngừng nuốt nước bọt. "Muốn thao ta sao, tướng công." Nữ tử dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười hỏi.

"Ta..." Lý trí nói cho hắn biết phải trả lời là không muốn, nhưng trong lòng hắn lại sục sôi muốn nói ra khát vọng bí ẩn nhất trong đáy lòng mình. Không thể như vậy, hắn liều mạng cảnh cáo bản thân, không thể làm ra loại chuyện không bằng cầm thú, không thể khiến nàng... thất vọng.

"Ta có cách khác nha, tướng công." Thiếu nữ ôn nhu vuốt ve khuôn mặt hắn, nụ cười trên mặt ngây thơ, ngọt ngào nhưng lại có phần quyến rũ, mê hoặc lòng người khiến người ta sa đọa, "Chỉ cần chàng cưới ta, chúng ta có thể ở bên nhau rồi."

"Cưới nàng..." Hắn chợt giật mình nghĩ ra, đúng vậy, chỉ cần mình cưới nàng, thì hắn có thể thuận lý thành chương ở bên nàng... Nhưng nàng là yêu nữ ma giáo, tiếng xấu rõ ràng, người người đuổi giết-có một giọng nói nói với hắn như vậy.

Như vậy thì đã sao, nàng là yêu nữ, đã làm rất nhiều việc ác, nhưng thế thì... cùng việc người thích nàng có liên quan gì đến nhau?

Tất nhiên là không có vấn đề gì, hắn hiểu rõ điều này. Tuy hắn giữ mình theo chính đạo, cũng lấy loại lập trường này để quyết định tất cả mọi chuyện. Nhưng chỉ cần hắn thích yêu nữ này, cho dù có muôn vàn khó khăn, hắn cũng muốn cùng nàng đối mặt.

Không đúng, hắn giật mình sợ hãi, mình vừa nghĩ gì thế?! Hắn, hắn thế nhưng...

Thiếu nữ nở nụ cười, thanh âm của nàng mềm mại giống như nói mê: "Chàng thích ta, tướng công."

Tô Tuyển mở to hai mắt, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Cảnh trong mơ còn rõ ràng ngay trước mắt, vẻ mặt nàng cực kì chắc chắn, thanh âm mềm mại không ngừng vang lên bên tai hắn, "Chàng thích ta, tướng công." Tô Tuyển không tự chủ xiết chặt nắm đấm, mình... mình thật sự thích yêu nữ kia?

"Điều này là không thể." Tô Tuyến thì thào tự nói, bây giờ tạm thời không bàn đến thân phận Thánh nữ của Thiên La giáo của Diệp Huyên, nàng làm việc quỷ dị khó lường, mục đích nàng đến đây vẫn nằm sau sương mù, lại càng không nói đến việc Tô Tuyển còn đang bị nàng dùng độc khống chế, cùng với những việc đã phát sinh lúc trước khiến người ta khó mà mở miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Tuyển cũng tìm không ra lý do khiến mình động tâm với Diệp Huyên. "Nhất định là do tinh trùng lên não..." hắn hít sâu một hơi, cố gắng đem những hình ảnh trong đầu xóa đi, "Đúng, đi ra ngoài thanh tỉnh, thanh tỉnh... Hít thở không khí."

Diệp Huyên không biết đã đi nơi nào, trên boong thuyền có chút náo nhiệt. Nhìn xuyên qua lớp sương mù trên biển, có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của quần đảo cách đây không xa. Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, đêm nay bọn họ có thể đặt chân lên quần đảo Bích Lạc-đại bản doanh của Huyền Nữ giáo.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, Tô Tuyển thầm tự nhắc nhở mình, Ân đại hiệp vẫn đang chờ mình lấy Lưu Ly đan về cứu mạng, việc cấp bách lúc này là tìm cách khiến Diệp Huyên giải độc cho mình.

Trong lúc hắn đang trầm tư, thì thấy Nguyên Ung đi tới: "Đêm nay các người sẽ chính thức nhập giáo." Giọng của Nguyên Ung vẫn âm trầm như trước, "Ta vừa mới nhận được lệnh của Mẫn trưởng lão, từ bây giờ, quy củ nhập giáo phải sửa lại."

Trên boong thuyền mới vừa rồi còn huyên náo bây giờ đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người kinh ngac, nghi hoặc nhìn Nguyên Ung. Sửa quy củ? Sửa như thế nào?

"Không phải là chuyện xấu." Nguyên Ung cười nói, "Bởi vì nhóm lô đỉnh lúc trước khiến các trưởng lão không quá hài lòng, cho nên bây giờ, lô đỉnh muốn rời thuyền phải cùng nữ đệ tử giao hợp, nếu không đạt được yêu cầu của ta..." Hắn cố ý kéo dài giọng, rồi đột nhiên thay đổi, giọng nói trở nên lạnh lùng, "Toàn bộ ném xuống biển làm mồi cho cá ăn!"

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14

Trên hành lang rộng rãi, tiếng bước chân sàn sạt thỉnh thoảng lại vang lên, làm cho người ta chú ý nhất không phải là tiếng bước chân của ba người mà là thân ảnh đôi nam nữ đang quấn lấy nhau sau lớp lụa mỏng của cửa sổ. Lúc này đêm đã về khuya, mặt biển tĩnh lặng u ám, nhưng không cách nào che giấu được xuân tình đang lan tràn trên thuyền.

Đi qua mỗi cái cửa sổ, Nguyên Ung sẽ ngừng lại một chút, hắn chỉ cần tùy ý liếc mắt nhìn vào trong một cái là có thể đoán được lô đỉnh trong phòng đang giao hợp cùng nữ tử như thế nào. Thấy hắn sau khi quan sát thì hơi gật đầu, nam tử đi theo phía sau hắn cười nói: "Nguyên sư huynh, xem ra nhóm lô đỉnh này chất lượng không tồi." Từ sau song cửa sổ truyền ra tiếng nữ tử rên, khóc mềm mại, uyển chuyển cực kì mất hồn đã đủ để thấy nhóm lô đỉnh này thật sự ra sức mà các nàng, các nữ đệ tử đúng là được hưởng thụ đầy đủ.

"Vẫn còn phải xem phía trước." Nguyên Ung thản nhiên nói, dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của hắn, thuật trong phòng của nhóm lô đỉnh này đã luyện rất thuần thục, trong lòng hắn ẩn đắc ý, đang định đi xem nốt mấy căn phòng còn lại rồi về nghỉ ngơi, bước chân của hắn bỗng dừng lại trước một cái cửa sổ.

Xuyên qua song cửa sổ mờ mờ, tuy chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của hai người trong phòng, nhưng Nguyên Ung vẫn nhăn mày lại. Hắn nhớ rõ

trong phòng này là một nữ đệ tử tên A Huyên, lô đỉnh của nàng ta họ Tô, xét về tướng mạo thân hình trong nhóm lô đỉnh này hắn ta cũng được xếp vào hàng nhất nhì. Theo lệnh của hắn thì hai người này đáng lẽ phải đang mây mưa vui vẻ nhưng lúc này hai người chỉ là ôm nhau, váy áo của A Huyên chỉ mới cởi một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực, thân thể mềm mại khẽ run lên.

"Hắn đến đây." Nhìn thấy Nguyên Ung đang đứng ngoài cửa sổ, Diệp Huyên hạ giọng nói.

Trong lòng bàn tay Tô Tuyển chảy đầy mồ hôi lạnh, hắn biết hôm nay nếu hắn trốn không thoát, thì phải làm thoe quy củ của Huyền Nữ giáo, giao hợp cùng A Huyên. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới lần đầu tiên làm loại sự tình này lại là dưới tình huống như vậy, đầu óc luôn bình tĩnh lúc này lại như một mớ hỗn độn, muốn sự tuyệt, nhưng không biết vì sao hắn không nói ra được.

Thiếu nữ nép sát trong ngực hắn, bàn tay nhỏ bé kéo mở bạt áo hắn. Nàng ngước mắt lên nhìn Tô Tuyển, có lẽ là do âm thanh truyền ra từ phòng cách vách quá mức mềm mại, đáng yêu nên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này đây nhìn càng thêm ngon miệng, giống như trái cây ngâm trong rượu, từ trong ánh mắt lẫn hơi thở của nàng đều tràn ngập men say.

"Tướng công..." Diệp Huyên vừa cất tiếng, thân thể vỗn dĩ đang nóng rực của Tô Tuyển dường như sắp bốc cháy, Diệp Huyên nắm lấy vạt áo Tô Tuyển, "Nguyên Ung đang đứng bên ngoài..."

"A? A..." Tô Tuyển giống như chợt bừng tỉnh tử trong mộng, Nguyên Ung ở bên ngoài... Đúng, Nguyên Ung đang ở bên ngoài, cho nên hắn phải làm gì đó. Đầu ngón tay hắn đặt lên nút thắt trên áo trước ngực Diệp Huyên, run lẩy bẩy. Hắn ngờ ngệch cố gắng cởi ra nút thắt, rõ ràng hai người không có hành động gì quá mức thân mật, nhưng Tô Tuyển cảm thấy hô hấp của hắn ngày càng khó khăn, nút thắt càng cởi càng loạn.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại không cởi ra được, Tô Tuyển gấp đến mức trên trán chảy đầy mồ hôi, thật ra ý định ban đầu của hắn là không muốn cởi váy áo của Diệp Huyên, nhưng vì che dấu sự khẩn trưng của mình, hắn không thể không tìm một chút việc để làm, bây giờ thì ngược lại trong lòng hắn càng thêm bối rối.

Diệp Huyên bất đắc dĩ cười cười, nàng nhẹ nhàng đè lại bàn tay Tô Tuyển: "Để ta tự làm."

Lúc này Tô Tuyển lại ngây ngốc nhìn nàng cởi ra nút thắt, ngoại bào của hai người đã sớm cởi ra, vạt sao rộng mở, áo lót mỏng manh chậm rãi rơi xuống, lộ ra thân thể trắng nõn mềm mại, tinh xảo, yếm nhỏ bên trong khó lòng giấu được cặp nhũ phong cao ngất kia. Trên yếm thêu một con cá đang bởi lượn dưới lá sen, con cá này thêu rất sống động, tinh xảo đáng yêu. Tô Tuyể nhìn không chớp lên hình thêu con cá, không phải là hắn muốn nhìn chằm chằm áo yếm của nữ tử, nhưng nếu không nhìn cái này, hắn cũng không biết ánh mắt của mình phải đặt ở đâu mới thích hợp.

Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của nàng, nhưng có lẽ là vì tình huống đêm nay khác thường khiến Tô Tuyển càng thêm khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám. Bàn tay trắng nõn của nàng đang dừng lại trên nút thắt sau cổ, chỉ cần kéo nhẹ một cái, thứ duy nhất che đậy trên người sẽ rơi xuống.

"Đừng..." Giọng nói của Tô Tuyển khản đặc, yết hầu không tự chủ được mà trượt xuống, hắn thấp giọng nói, "Đừng cởi, Nguyên Ung... ở bên ngoài." Hắn đang nằm đưa lưng về phía Nguyên Ung, đem thân hình nhỏ bé của nàng che kín dưới người. Diệp Huyên ôm lấy cổ hắn, chân ngọc thon dài hơi cong lên đủ để một mình Tô Tuyển nhìn thấy được cảnh xuân vô hạn dưới hạ thân của nàng. Hoa phụ phồng lên no đủ giống như trái đào chín mọng, trơn bóng non mềm, ở giữa lộ ra khe hở hẹp phấn nộn. Phía trên khe hở có dính chút dâm thủy, như một đóa hoa nở rộ đang ngậm lấy sương sớm, rất rõ ràng Diệp Huyên đã sớm động tình.

Mà Tô Tuyển cũng giống như nàng, bờ mông căng tròn của nàng dán lên bắp đùi của hắn, chỉ cần nàng khẽ cọ một chút, liền cụ lên quy đầu của hắn. Côn thịt cứng rắn của hắn đâm lên bắp đùi của Diệp Huyên càng ngày càng có xu thế trướng lớn.

Tô Tuyển thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, trong lòng hắn không khỏi nghĩ đến một màn hương diễm trong mộng xuân, đêm nay cảnh trong mơ sẽ trở thành sự thật, nhưng hắn đến cùng là muốn hay không muốn?

Cho dù có thế nào đi chăng nữa, hắn cũng không thể để người khác nhìn thấy thân thể Diệp Huyên. Cho dù trong lòng hắn đã thật sự thích yêu nữ này thì cũng không thể làm ra loại chuyện hạ lưu này khi hai người vẫn chưa hiểu rõ lòng nhau. Hắn hít sâu một hơi, vươn tay kéo lên vạt áo của nàng. Con người trong mắt Diệp Huyên trầm xuống, ngay lập tức điểm trúng huyệt đạo của Tô Tuyển.

"Đừng nói nữa." Nàng đè lại đôi môi đang mấp máy của hắn, "Nếu huynh lại nói thêm những lời vô nghĩa, ta cũng không ngại điểm thêm á huyệt của huynh." Trên mặt Diệp Huyên vẫn luôn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại thất vọng uể oải. Tô Tuyển thật sự không muốn tiếp nhận mình, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, lần này nàng sẽ không để hắn chạy thoát.

"Đã đi được chín mươi chín bước, còn một bước nữa là gạo nấu thành cơm, ta không thể để cho huynh phá hủy tất cả." Thanh âm của Diệp Huyên cực kì thờ ơ, dường như điều duy nhất nàng để tâm là có thể thuận lời trà trộn vào trong Huyền Nữ giáo hay không mà thôi, mà không phải việc nàng sắp trở thành nữ nhân của Tô Tuyển. Ngón tay ngọc đẩy ra hoa môi khép kín, thân thể nàng hơi nhích về phía trước, bầu ngực dán lên lồng ngực của hắn, huyệt khẩu cũng chống đỡ trước quy đầu to lớn.

"Diệp cô nương..." Thanh âm của Tô Tuyển khàn khàn, Diệp Huyên lắc đầu, không đợi hắn nói hết lời, liền hôn lên môi hắn.

"Gọi ta là A Huyên..." Giữa lúc gắn bó triền miên, nàng nhẹ nhàng nỉ non. Bàn tay nhỏ bé đặt lên côn thịt nóng bỏng, thừa dịp hắn đang phân tâm, nàng nắm lấy dương vật của hắn hướng hoa huyệt của mình mà cắm vào.

Nhưng hoa huyệt của nàng thật sự là quá nhỏ, mặc dù có dâm thủy làm trơn, nhưng chỉ mới đem quy đầu nhét vào đã khiến cả hai người đổ mồ hôi lạnh. Diệp Huyên cố gắng giữ vững hơi thở, âm thầm cắn răng một cái, đem thân thể nhích về phía trước, khiến côn thịt của hắn phá tan trở ngại đâm mạnh vào, đỉnh lên hoa tâm của nàng.

"Đừng!..." Tô Tuyển kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác ẩm nóng chặt khít trong nháy mắt bao phủ lấy côn thịt của hắn, so với cảm giác khi Diệp Huyên khẩu giao hay nhũ giao cùng hắn thì hoàn toàn khác biệt, chặt khít khiến côn thịt của hắn trướng lên đau đớn, nhưng không thể dứt ra được. Trong khi côn thịt mắc kẹt trong hoa huyệt của nàng đến nửa bước cũng khó đi, đại gia hỏa kia vậy mà càng trướng hơn, gân xanh trên bổng thân liên tục nảy lên, cảm giác nóng bỏng ập tới.... Tô Tuyển chỉ kịp nói ra hai chữ "Từ từ..."

Cả người Diệp Huyên run lên, cảm giác tinh dịch nóng bỏng bắn nhanh vào cơ thể nàng, phun liên tục không ngừng, trong nháy mắt tắc đầy hoa huyệt của nàng.

"Huynh..." Nàng dừng lại một chút, không biết mở miệng như thế nào.

"Ta..." Tô Tuyển hoảng hốt đáp lại, nhưng vừa thốt ra một từ lại không biết nên nói tiếp như thế nào, trong đầu chỉ có một suy nghĩ - bắn, hắn bắn, vừa mới đi vào trong nháy mắt liền bắn,...

Xong rồi, Tô thiếu hiệp cảm thấy mất sạch mặt mũi không sót lại chút gì.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15

"Bắn?" Nguyên Ung kinh ngạc nhìn chằm chằm vào khung cửa số trước mặt, tuy chỉ mơ hồ nhìn thấy động tác của hia người trong phòng, nhưng đột nhiên thấy phần lưng của Tô Tuyển cứng đờ, cùng với mùi vị đậm đặc hơi thở của nam nhân kia đã đủ để hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra. Cho dù là người có kiến thức rộng rãi như Nguyên Ung, vào giờ phút này cũng phải há hốc mồm, theo như biểu hiện trước giờ của lô đỉnh này, hắn ta không giống như người bất lực a, chẳng lẽ lô đỉnh này chỉ là một cái gối thêu hoa(ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng)?

"Phi." Nam tử đứng phía sau Nguyên Ung khinh thường nói, "Không ngờ trong nhóm lô đỉnh này, cũng có loại không ra gì như thế."

Tô Tuyển vốn đã xấu hổ, giận dữ muốn chết, lúc này đây nghe được mấy lời chê bai của đám người bên ngoài, mặt hắn nghẹn đến bỏ bừng. Không phải là hắn không được, mà là do nơi đó của Diệp Huyên quá chặt, lần này lại là lần đầu tiên của hắn, động tác chẳng những vẫn còn trúc trắc mà tinh thần cũng vô cùng khẩn trương. Đúng thế, nhất định không phải là hắn không được, tuyệt đối không phải là hắn không được!

"Tướng công." Bàn tay mềm mại của thiếu nữ xoa lên lồng ngực Tô Tuyển, nàng ôn nhu an ủi, "Không sao cả, ta... ta không trách chàng."

Dù biết là Diệp Huyên có lòng tốt, nhưng trên đời này, chỉ sợ không có nam nhân nào chấp nhận được nữ nhân của mình nói những lời an ủi bản thân trong trường hợp này cả. Tô Tuyển yên lặng nuốt xuống một búm máu, đúng là không có cách nào mở miệng được. Huyệt đạo của hắn đã được giải lúc nào không hay, mắt thấy Diệp Huyên còn muốn tiếp tục an ủi hắn, hắn dứt khoát hít sâu một hơi, nắm lấy cằm Diệp Huyên rồi hôn lên môi nàng.

Không biết nên nói thế nào, vậy thì đừng nói, Tô thiếu hiệp lúc này ở trong tình thế vò đã mẻ lại còn thêm sứt đã nghĩ như vậy. Nụ hôn này vốn là kế sách đối phó tạm thời, nhưng dần dần hắn càng ngày càng hãm sâu vào. Cái miệng nhỏ của nàng vừa mềm vừa thơm, ngọt ngào giống như được bôi mật, khiến hắn hôn càng thêm sâu.

Cái lưỡi của Diệp Huyên bị Tô Tuyển cuốn lấy, trong lúc quấn quít nàng cảm thấy lực mút của Tô Tuyển càng lúc càng lớn, dường như muốn nuốt hết mật ngọt trong miệng nàng. Nàng kìm lòng không được mà hừ ra một tiếng, thanh âm giống như chú mèo con lười biếng meo một tiếng khiến côn thịt mềm nhũn đang nằm trong hoa huyệt một lần nữa ngắng đầu lên, dương vật thô cứng giống như một cây gậy lớn đem bụng của Diệp Huyên đỉnh nổi lên một khối.

Có lẽ là muốn chứng minh mình là nam nhân đích thực, Tô Tuyển banh rộng hai chân thon dài của nàng ra, gác lên thắt lưng của mình, sau đó liền mạnh mẽ va chạm. Loại tư thế này, khiến côn thịt của hắn cắm vào càng sâu, mà đại gia hỏa này trời sinh thô dài, sau vài lần va chạm, quy đầu liền đội lên chỗ sâu nhất trong hoa huyệt.

Tuy Tô Tuyển không có kinh nghiệm, ngay cả đông cung đồ cũng chưa xem lần nào, nên trong lúc trừu sáp không có chút kĩ xảo nào, chỉ biết ưỡn thẳng thắt lưng, sáp thẳng một đường, nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến linh hồn của Diệp Huyên dường như sắp bay lên. Hai cánh tay của nàng vòng qua cổ Tô Tuyển, thân thể mềm mại theo động tác của Tô Tuyển mà

lay động cao thấp, cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ đứt quãng: "Tướng công, thật sâu.... Ân, đỉnh đến đó.... A, quá lớn, thiếp chịu không nổi a..." Ý thức được Tô Tuyển sắp đỉnh đến tử cung, Diệp Huyên vội vàng lắc đầu, "Không cần, đừng.... tướng công, đừng đi vào..." Dù sao đêm nay nàng mới phá thân, cho dù bản thân là người tập võ tố chất thân thể cũng không tồi, nhưng cũng không thể chịu nổi kích thích quá mức kịch liệt. Trong lúc hoảng hốt, mị thịt trong hoa huyệt vô thức xoắn chặt, khiến Tô Tuyển kích động đến mức hai mắt cũng đỏ lên, ngọn lửa dục vọng bùng cháy mãnh liệt.

Tô Tuyển cố gắng bình ổn hơi thở, động tác trừu sáp cũng dần chậm lại, tuy sáp chậm lại, động tác cũng không quá mức mạnh mẽ khiến hắn không thể tận hứng, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái của Diệp Huyên, Tô Tuyển vẫn nhịn xuống dục vọng mãnh liệt. Hắn dừng một chút, có chút không lưu loát hỏi nàng: "Nàng... là lần đầu tiên?"

So sánh với việc rút ra lại đâm vào quá kịch liệt thậm chí còn có chút thô bạo, động tác ôn nhu như bây giờ khiến Diệp Huyên cảm thấy thoải mái hơn. Nàng híp mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực hắn, giống như một chú mèo nhỏ thỏa mãn meo meo mấy tiếng, sung sướng nhỏ giọng rên rỉ. Nghe được câu hỏi của Tô Tuyển, cả người nàng cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn đang khe khẽ rên rỉ cũng ngừng lại.

Không chỉ mình Tô Tuyển không ngờ tới, mà trong Thiên La giáo cũng chỉ có vẻn vẹn có mấy người, còn lại không ai có thể nghĩ rằng yêu nữ ma giáo kiều mị, phóng đãng vẫn còn là xử nữ đâu. Thật ra lúc đầu Tô Tuyển cũng cảm thấy không đúng, bởi vì bạn tốt Thẩm Tinh có không ít hồng nhan tri kỉ, nên lúc hắn ta say rượu cũng thường lải nhải với Tô Tuyển mấy lời cấm kị, tuy Tô Tuyển là gà tơ nhưng hắn lại biết được một ít chuyện mà nam nhân bình thường không biết. Cũng không phải xử nữ nào lúc phá thân cũng có lạc hồng, mà thiếu nữ dưới thân này hoa huyệt quá mức chặt khít, thêm vào đó nàng không che giấu được mấy phần trúc trắc bối rối, nên đã lộ rõ ra rằng nàng vẫn là thân xử nữ.

"Người ta..." Diệp Huyên cong môi cười, thấy Tô Tuyển giận tái mặt, nàng cũng chẳng thèm nhíu mày, "Đúng là như vậy thì sao, không đúng là như vậy thì sao?"

Thái độ không chút để ý của nàng khiến trong lòng Tô Tuyển mơ hồ có cảm giác đau đớn, "Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng." Hắn thấp giọng nói, "Mặc kệ nàng phải hay là không phải... Nàng đã là người của ta, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

Ba người Nguyên Ung đã rời đi từ lâu, trong phòng lúc này cực kì im lặng, chỉ có hoa đèn bị đốt cháy phát ra tiếng vang nhỏ, cùng với tiếng hô hấp nặng nề của hai người.

"Tại sao chàng phải chịu trách nhiệm?" Diệp Huyên vẫn tươi cười.

Tô Tuyển nhìn thật sâu vào mắt Diệp Huyên, đôi con ngươi của nàng dường như có chút ý cười, nhưng Tô Tuyển lại nhìn không thấu suy nghĩ của nàng. Hắn nghĩ đến lời trong lòng mà mình muốn nói, gò má cũng có chút nóng lên: "Ta..." Dừng một chút, thanh âm của hắn lại kiên định vang lên lại mang theo điểm khẩn trương, "Ta muốn cưới nàng làm vợ."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16

"Thú ta... làm thê?" Diệp Huyên cười cười, nụ cười trên mặt nàng càng lúc càng lớn, nhưng cũng không phải là cao hứng, cũng không phải là khinh miệt, Tô Tuyển nhìn không ra ý tứ trong nụ cười của nàng, Diệp Huyên vẫn cười, nhẹ giọng lặp lại một lần nữa, "Thú ta làm thê?"

Bốn chữ này, có lẽ là lời hứa hẹn mà Diệp Huyên vẫn luôn mơ ước đi. Tô Tuyển còn nói nghiêm túc như vậy, nhưng Diệp Huyên lại không có cảm giác hưng phấn, ngượng ngùng khi tâm nguyện đã đạt thành. Cảm giác đầu tiên hiện trong lòng nàng là ngạc nhiên nghi ngờ cũng cảm thấy lo sợ không yên. Nàng cảm thấy Tô Tuyển có lẽ là đang nói đùa, con người của hắn tràn ngập ý cười, nhưng không chạm được đến trong lòng của nàng: "Huynh là người thứ nhất... Muốn thú ta."

Từ lúc còn nhỏ nàng đã rất xinh đẹp, từ năm mười tuổi bắt đầu trở thành Thánh nữ dưới một người mà trên vạn người của Thiên La giáo, khi đó nàng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã có thể nhìn ra được dung mạo quốc sắc thiên hương sau khi lớn lên của nàng. Nàng dần lớn lên, giống như nụ hoa đang nở rộ, kiều diễm động lòng người. Bất kì nam nhân nào đã gặp nàng, dường như không có ai không muốn ngắt lấy đóa hoa này.

Bọn họ phủ phục dưới chân Diệp Huyên, có đại ma đầu ma giáo cũng có đại hiệp chính đạo, có người kiêu ngạo, tà ác cũng có người hiên ngang lẫm liệt, nhưng đứng trước yêu nữ ma giáo mê hoặc lòng người, bọn họ đều

ngoan ngoãn giống cừu non. Lời nghe tiếng ngọt nàng đã nghe quá nhiều, nàng cũng không đếm nổi số nam nhân đã theo đuổi nàng, dâng lên cho nàng kim ngân tài bảo (tiền bạc châu báu), quyền thế vinh hoa, chỉ để đổi được một nụ cười của nàng. Nhưng tất cả những người đó, không ai - không ai muốn thú nàng.

Nhưng đây cũng là lẽ thường tình, bởi vì nàng là yêu nữ ma giáo, cho dù có đẹp có ái mộ nàng, thì đối với họ theo đuổi nàng cũng chỉ giống như đang đuổi theo một con bướm, nàng không phải là một chú chim bé nhỏ cần được nâng niu trong tay. Cho dù Diệp Huyên yêu Tô Tuyển, cũng muốn dùng hết tất cả những gì tốt đẹp của nàng để giành lấy tâm nam nhân này, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ gả cho hắn. Có lẽ là vì mọi người ai cũng như như vậy, hắn nên ở cùng một chỗ với một cô nương ôn nhu, hiền thục, ban đêm nằm mơ nhớ lại thời tuổi trẻ vừa lông bông vừa nhiệt tình phóng khoáng, mà yêu nữ khuynh quốc khuynh thành là nàng cũng chỉ là một cái bóng mơ hồ trong trí nhớ của hắn.

Có lẽ, Diệp Huyên cũng muốn, nàng muốn ở bên cạnh hắn, không có nữ nhân nào không muốn cùng với ý trung nhân của mình gắn bó với nhau, nhưng chẳng qua là nàng không dám. Nếu như trong lòng sinh ra ý nghĩ xa vời như vậy, một khi hy vọng tan biến, sẽ khiến bản thân càng thêm đau khổ. Ngay cả khi Tô Tuyển chính miệng nói với nàng hắn nguyện ý thú nàng, thì trong lòng nàng cũng chỉ cảm thấy sợ hãi.

"Vì cái gì mà huynh muốn thú ta?" Trầm mặc hồi lâu, Diệp Huyên thản nhiên.

"Ta..." Trong đầu Tô Tuyển có đủ loại lý do để trả lời Diệp Huyên, nhưng hắn lại ngần người. Không phải là vì muốn chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Dù sao thì mình là người lấy đi sự trong sạch của nàng, khiến một cô nương mất đi trong sạch, hắn tất nhiên là muốn thú nàng làm thê. Nhưng trong lòng Tô Tuyển hiểu rõ, không phải như thế.

Nếu... Nếu hắn không cam tâm tình nguyện muốn thú Diệp Huyên, cho dù phải làm trái nguyên tắc của mình, thanh danh cũng mất, hắn cũng sẽ không tùy tiện ép mình thú nàng ta. Thật ra hắn cũng muốn thú nàng.

Cho nên lúc nói câu đó hắn mới có thể đỏ mặt, thấy bất an trong lòng, hắn sợ Diệp Huyên sẽ cự tuyệt. Hắn chưa từng nghĩ tới bản thân hắn cũng có ngày biết lo được lo mất, vì yêu mà lo lắng, vì yêu mà sợ hãi. Nếu không phải vì yêu, thì hắn làm sao có thể khẩn trương đến mức đến tâm ý của mình cũng không nói ra được.

Nhưng Diệp Huyên lại không nghĩ thế, thấy Tô Tuyển không trả lời, nàng cười cười: "Huynh biết không, nếu ta thật lòng thích huynh, cũng sẽ không cần huynh thú ta." Tươi cười trên mặt nàng lại khôi phục dáng vẻ không chút để tâm như trước, dường như đối với chuyện này nàng không để tâm chút nào.

"Nếu huynh thú ta, người trong chốn giang hồ sẽ bàn tán về huynh như thế nào? Bọn họ sẽ nói, huynh sa đọa, bị yêu nữ ma giáo đó mê hoặc tâm trí. Huynh sẽ bị xem thường, bị thóa mạ, thậm chí bị người ta đuổi đánh. Nhưng đó cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, huynh có biết là ta đã giết rất nhiều người không, có tiền bối mà huynh kính trọng trong giới võ lâm, thậm chí có bạn cũ của huynh, huynh sẽ đối mặt với người thân, bạn bè của họ ra sao? Nếu bọn họ muốn giết ta để báo thù, huynh sẽ ngăn cản họ sao? Hay là..." Nàng xoa nhẹ gò má Tô Tuyển, "Nhìn ta bị giết?"

"Chúng ta... Có thể ở ẩn, lui về ở ẩn trong núi sâu..." Thanh âm của Tô Tuyển trầm thấp, khàn khàn, dường như để nói ra câu này hắn phải dùng đến rất nhiều khí lực, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định như trước. Có lẽ hắn đã hiểu được Diệp Huyên muốn nói gì, hắn gần như hoảng loạn mà nói tiếp, "Chúng ta còn có thể đi tái ngoại (là đi nước ngoài đó), rời khỏi võ lâm Trung Nguyên, như thế.... Không còn điều gì quấy rầy chúng ta nữa, đúng không?"

Nghe được hắn vì mình mà nói những lời như thế này, có lẽ nàng cũng đã thỏa mãn rồi đúng không? Trong giây phút đó, Diệp Huyên dường như sắp bật khóc, nhưng nàng vẫn nhịn được. Như vậy là đủ rồi, người nam nhân này nguyện ý vì nàng mà buông tha hết thảy, được như vậy là đủ rồi.

Nhưng nàng cũng không phải là vì Tô Tuyển, nàng chỉ là sợ hãi mà thôi. Bởi vì hai người sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn, nàng sợ sẽ có một ngày Tô Tuyển sẽ hối hận, nàng có thể vì Tô Tuyển mà hy sinh tính mạng mình, nhưng nàng không muốn rơi vào một cái kết cục thất vọng, đau khổ sau khi ngọt ngào qua đi.

Cho nên, cứ như vậy đi. Chúng ta vẫn là không nên ở bên nhau, nhưng điều này không có nghĩa là ta không yêu huynh.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17

Là ma giáo có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, tổng đàn của Huyền Nữ giáo đặt trên quần đảo Bích Lạc có thể nói là một nơi cực kì thần bí. Có người cho rằng nơi đó là đầm rồng hang hổ, cũng có người nói đó là chốn đào nguyên tiêu hồn. Nhưng khi thật sự đặt chân lên mặt đất trên quần đảo Bích Lạc, Tô Tuyển cảm thấy, nơi này cũng không có gì là quá khác biệt.

Tuy đệ tử của Huyền Nữ giáo lấy việc âm dương giao hợp làm nền tảng để luyện võ, nhưng các nàng cũng không phải ngày nào cũng làm loại sự tình. Nhóm lô đỉnh lại càng không cần phải nói, nếu không có thân thể khỏe mạnh, có khí lực lớn thì lấy cái gì đi hầu hạ nữ nhân trong giáo. Khi thuyền vừa mới cập bờ, nhóm lô đỉnh trên thuyền đã bị mấy người tạp dịch lôi kéo đi đến một dãy phòng ở thoạt nhìn khá nhỏ, bây giờ bọn họ là nhóm lô đỉnh có cấp bậc thấp nhất, chưa có tư cách chính thức hầu hạ đệ tử trong giáo nên chỗ ở cũng vô cùng đơn sơ.

Tính cách của Tô Tuyển vốn là loa qua, tùy tiện năm hắn mười bốn tuổi bị đuổi giết người ta đuổi giết, màn trời chiếu đất, chạy trốn không kể ngày đêm, có loại khổ nào mà hắn chưa trải qua. Trong lúc những người khác vần còn đang oán giận, hắn khoanh tay đứng một bên mà nhìn, không thèm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy. Nói gì thì nói trong lòng hắn lúc này chỉ có hình ảnh yêu nữ đáng giận kia.

Câu nói cửa miệng của Thẩm Tinh là, chưa từng bị nữ nhân cự tuyệt thì không phải là nam nhân thật sự. Lúc trước hắn cảm thấy lời này đúng là vớ vẩn, nhưng lần đầu tiên thổ lộ bị tuyệt, Tô thiếu hiệp bây giờ đúng là có chút không chấp nhận được. Không phải do hắn không chịu đựng được việc bị người khác cự tuyệt, mà điều khiến hắn cứ canh cánh trong lòng chính là thái độ lấp lửng của Diệp Huyên.

Người trong giang hồ thích nói sao thì nói, Tô Tuyển tức giận, bất bình nghĩ, chẳng lẽ Tô Tuyển hắn đây lại sợ thiên hạ bàn tán, nói ra nói vào hay sao? Hắn giống như một hồ nước, vốn dĩ yên ả không có lấy một gợn sóng, cảm thấy hài lòng với bản thân mình. Nhưng Diệp Huyên lại cứ khăng khăng đến trêu chọc hắn, đem hồ nước khuấy lên gợn sóng. Kết quả là yêu nữ kia trở mặt, xoay người rời đi.

Nghĩ đến đây, Tô Tuyển lại hận không thể chạy đến trước mặt Diệp Huyên hỏi cho rõ ràng. Đáp án rất đơn giản, chỉ có hai sự lựa chọn hoặc là thích hoặc là không thích.

Nếu là không thích, Tô Tuyển hắn nhất định sẽ thất vọng, nhưng sẽ không tiếp tục dây dưa với Diệp Huyên. Nếu là thích, vậy hắn cùng yêu nữ kia có thể....

"Tô sư đệ..." Đứng bên cạnh Tô Tuyển là một nam tử mặc áo vàng, hắn huýnh lên khuỷa tay Tô Tuyển, "Ngươi sao lại đỏ mặt?"

"Khụ." Tô Tuyển ho khan một tiếng, "... Chắc là do trời nóng quá."

Đúng vậy, nhất định là do trời nóng quá, tuyệt đối không phải là do hắn nghĩ tới những chuyện khiến người ta đỏ mặt....

Đáng tiếc Tô Tuyển muốn gặp Diệp Huyên cũng không phải là chuyện dễ dàng, ở trong Huyền Nữ giáo, địa vị của đệ tử với lô đỉnh hoàn toàn bất đồng, cho dù là Nguyên Ung là lô đỉnh được trưởng lão trong giáo coi trọng, nhưng ở trong giáo gặp đệ tử mới vào, cũng phải cung kính. Chúng

đệ tử có thể tùy ý gọi lô đỉnh đến, nhưng lô đỉnh muốn gặp nữ đệ tử, chỉ có thể dựa vào may mắn, có thể vô tình gặp được.

Hắn ở bên ngoài tiểu trúc Thanh Trúc nơi Diệp Huyên ở, ôm cây đợi thỏ ba ngày, cuối cùng cũng thấy được Diệp Huyên xuất môn. Hai người họ lén gặp mặt là trái với giáo quy, Tô Tuyển chỉ có thể nói ngắn gọn, vừa gặp liền hỏi Diệp Huyên: "Nàng rốt cuộc có thích ta hay không?"

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, ánh mắt rất chân thành, Diệp Huyên nhịn không được mà cười khúc khích: "Huynh đoán đi."

Tô Tuyển nghẹn họng: "Ta đoán...." Thật đáng giận, hắn đoán không được a! "Không được, ngày hôm nay nàng nghĩ lừa gạt ta." Thấy Diệp Huyên sắp phải đi, dưới tình thế cấp bách, hắn vội vàng túm lấy tay Diệp Huyên, "Thích hay là không thích, nhanh trả lời ta."

Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyên bị hắn nắm lấy, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng bừng lên, lòng nàng xúc động đến mềm nhũn, nhưng ngoài miệng vẫn vẫn vô tình nói: "Nhìn thấy gốc cây đào kia không? Nếu huynh có thể hái toàn bộ hoa đào trên cây xuống mà không bị hư hại gì, ta sẽ nói cho huynh biết."

Cây đào mọc bên ngoài tiểu trúc, trên cây hoa đào nở rộ tầng tầng lớp lớp, nhiều không đếm xuể. Lúc này, nội lực của Tô Tuyển bị phong bế, so với người bình thường thì thân thủ nhanh nhẹn hơn mấy phần, cho nên yêu cầu của Diệp Huyên đúng là làm khó hắn.

"Vậy nàng nhất định phải giữ lời." Tô Tuyển dứt khoát đồng ý.

Vài ngày sau, đệ tử, tạp dịch ra vào tiểu trúc có thể nhìn thấy một nam nhân mặc áo đen đứng dưới cây đào hái hoa, một đóa tiếp một đóa, vô cùng cẩn thận hái xuống, lãng phí thời gian cũng vô cùng vất vả. Ánh nắng ngày xuân tuy không quá gắt, nhưng phải ngửa đầu nhìn lên cây quá lâu, cũng sẽ bị nắng chiếu đến choáng váng đầu óc. Diệp Huyên nhìn Tô Tuyển đầu đầy

mồ hôi đi quanh gốc cây đào, hắn dường như thật sự tin lời Diệp Huyên nói, không hề hoài nghi Diệp Huyên đang lừa gạt hắn.

Có lẽ hắn đã sớm biết rõ, lần này yêu nữ kia vẫn lừa gạt hắn như trước. Nhưng hắn vẫn kiên trì không bỏ cuộc, một ngày tiếp một ngày, mắt thấy hoa đào trên cây càng ngày càng ít Diệp Huyên cuối cùng nhịn không được mà ngăn cản Tô Tuyển.

"Huynh..." Nàng đột nhiên không biết phải mở miệng như thế nào, "Huynh có biết hay không ta là đang gạt huynh, cho dù huynh có đem tất cả hoa trên cây đều hái xuống, ta cũng sẽ không nói đáp án cho huynh biết."

"Vậy ta phải là như thế nào, nàng mới có thể trả lời ta?" Tô Tuyển nhìn chẳm chẳm vào nàng, "Chỉ cần là việc ta có thể làm, ta nhất định sẽ đi thử."

"Ha?" Diệp Huyên cười nhạo, "Huynh là đứa ngốc sao?" Không biết vì sao, trong lòng nàng dâng lên một cỗ lửa giận mãnh liệt, vì cái gì mà huynh có thể làm được như vậy? Chưa bao giờ sợ sẽ thất bại, cũng không sợ bị cự tuyệt, không sợ bị vứt bỏ, giống như mơ mộng viển vông đuổi theo mặt trời, có dũng khí vô hạn đi truy tìm thứ mà bản thân muốn.

"Ta hiểu rõ." Tô Tuyển không tức giận, hắn nở một nụ cười sáng lạn, "Ta biết nàng đang sợ điều gì, không sao cả." Ánh mắt hắn sáng rực, "Ta sẽ chờ nàng vượt qua."

Diệp Huyên muốn phản bác hắn, nhưng lại cảm thấy bản thân thật buồn cười. Nàng đứng đó rất lâu, bóng dáng của Tô Tuyển cũng đã biến mất, nàng nhặt lên một đóa hoa trên đất, "Đồ ngốc...." Nàng từ từ nở nụ cười, sẽ không để cho huynh đợi lâu lắm đâu, Diệp Huyên nghĩ, bản thân đúng là cần dũng cảm hơn một chút. Có lẽ, có lẽ sau khi rời khỏi Huyền Nữ giáo, nàng sẽ thành thật đem đáp án của mình nói cho Tô Tuyển nghe.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18

Ngày mười lăm tháng năm, đúng vào ngày trăng tròn. Mặt trăng ở giữa màn đêm đen tỏa ra ánh bạc lạnh lẽo, chiếu rọi đến cả những nơi âm u nhất trên đảo Bích Lạc. Đêm đã về khuya, cho dù là Huyền Nữ giáo hằng đêm sênh ca, thì vào lúc này mọi người cũng chìm vào giấc ngủ, chỉ có vài ngọn đuốc cháy sáng trong bóng tối, đó là đệ tử gác đêm đang đi tuần tra qua lại trên đảo.

Càng tới gần phía Đông hòn đảo, thủ vệ lại càng sâm nghiêm, bởi vì đây là nơi có cung điện của giáo chủ đồng thời cũng là nơi thờ cúng tổ sư giáo phái. Các đệ tử trực đêm đều có vẻ mặt nghiêm nghị, thần thái cảnh giác, nhưng bọn họ lại không chú ý tới, hai bóng đen lướt qua cực nhanh, chạy đến phụ cận tổ sư điện rối ẩn núp, hai người này đúng là Tô Tuyển với Diệp Huyên.

Đều là người trong ma giáo, Diệp Huyên biết không ít những bí mật của Huyền Nữ giáo. Giáo chủ Huyền Nữ giáo Diên Chức là đại tông sư, tuy Tô Tuyển cùng Diệp Huyên đều là cao thủ xuất chúng, nhưng đứng trước mặt Diên Chức, thực lực của họ vẫn không đủ. Cũng may Diên Chức bởi vì tu luyện một loại công pháp đặc biệt, nên ngày mười lăm hàng tháng đều chuyên tâm bế quan tu luyện. Ngày này, chỉ cần không phải xảy ra biến cố cực kì nghiêm trọng, những người khác tuyệt đối không dám đi quấy rầy nàng. Bởi vậy Diệp Huyên chọn ngày này để lẻn vào tổ sư điện trộm lấy

Lưu Ly đan, cho dù hai người bọn họ có bị phát hiện, chỉ cần Diên Chức không ra tay, họ sẽ nắm chắc chín phần thành công.

Độc trên người Tô Tuyển đã được giải, hai người phi thân giống như hai chú mèo, nhẹ nhàng di chuyển trong bóng đêm mà không hề phát ra bất kì tiếng động nào. Nhưng Tô Tuyển suy cho cùng vẫn còn tính khí thiếu niên, tuy hắn làm việc này là để cứu Ân Tử An, nhưng không phải là không có ý tứ muốn đi thăm dò Huyền Nữ giáo một phen. Người trẻ luôn nhiệt tình ưa thích làm chuyện mạo hiểm, càng nguy hiểm, thì càng kích thích ý chí chiến đấu trong lòng hắn khiến hắn nóng lòng muốn thử.

"Đáng tiếc là thời cơ không đúng, không thể luận bàn cùng ngươi." Tô Tuyển thoải mái tránh thoát một đội đệ tử trực đêm, truyền âm với Diệp Huyên.

Trong lời nói của hắn lộ rõ sự tiếc nuối, trong bảng những cao thủ trẻ của Lục Phiến Môn, Thiên La yêu nữ Diệp Huyên đứng hạng cao hơn Vân Lôi kiếm Tô Tuyển. Cho nên hắn rất muốn phân cao thấp với Diệp Huyên.

Diệp Huyên cảm thấy buồn cười: "Huynh đúng là tự do tự tại." Dù thế nào lần này lẻn vào đúng là đi vào hang hổ, nhưng Tô Tuyển lại không có lấy một chút khẩn trương.

Hắn nhíu mày: "Nếu chỉ có một mình ta, tất nhiên là phải thận trọng hơn, bây giờ có ngươi..." Hắn nhìn nửa bên mặt của nàng, "Ngươi nói xem, ngươi lẻn vào Huyền Nữ giáo, cuối cùng là vì cái gì?"

Diệp Huyên từng nói mình thay Thiên La giáo trộm đồ, thật ra chỉ là tìm cớ mà thôi. Nàng lên thuyền của Huyền Nữ giáo là vì Tô Tuyển, nhưng trước mắt không thể nói ra, vì thế liền cười nói: "Ma giáo chúng ta có gút mắt, nhân sĩ chính đạo các người không biết đâu."

Đều là ma giáo, nhưng quan hệ giữa Thiên La giáo với Huyền Nữ giáo giống như nước với lửa, ân oán giữa hai môn phái không thể nói với người

ngoài, Tô Tuyển nghe nàng nói vậy, cũng không hỏi nhiều nữa.

Đúng như Tô Tuyển dự đoán trước, lẻn vào lấy trộm cực kì thoải mái. Cầm trong tay hộp ngọc đựng Lưu Ly đan, hai người không hề dừng lại, chạy về phía bắc của đảo. Ở đây có một đoạn sườn dốc, thuyền tiếp ứng của Thiên La giáo đã đợi ở đó. Diệp Huyên mặc một thân đồ trắng, bước chân uyển chuyển, Tô Tuyển nhìn làn váy tung bay của nàng, càng thêm chắc chắn Diệp Huyên cũng thích mình. (logic này... đúng là chỉ mk TT nghĩ ra đk) Ở trong tổ sư điện, hắn nhìn thấy Diệp Huyên đi ra phía sau điện, có vẻ như là lấy trộm thứ gì đó của Huyền Nữ giáo. Nhưng Tô Tuyển cảm thấy Diệp Huyên là đang tìm cớ, nàng đến Huyền Nữ giáo có thật là do lệnh? Rõ ràng là chỉ với thực lực của nàng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì cái gì lại hợp tác cùng mình đúng là làm chuyện dư thừa.

Không chỉ có thế, độc trên người Tô Tuyển đã giải, Diệp Huyên cũng không có ý định muốn giết hắn, mà ngược lại còn mang theo hắn cùng rời đảo. Cái gọi là chính tà không thể cùng tồn tại, Diệp Huyên có thể bỏ lại Tô Tuyển ở nơi này, cần gì phải quan tâm lo lắng cho hắn.

Cách đoạn sườn dốc đó không xa, Tô Tuyển bỗng nhiêm hắng giọng một cái: "Cái kia, ta có lời muốn nói."

Thần hình Diệp Huyên hơi ngừng lại một chút, bước chân vẫn không ngừng, thản nhiên nói: "Có cái gì muốn nói, đợi lên thuyền rồi nói cũng không muội."

"Tiểu nha đầu, lời này ngươi nói có vẻ là sai rồi." Một giọng nói dịu dàng vang lên trong đêm, một nữ tử mặc đồ đỏ đang tiến lại gần, dường như chỉ trong nháy mắt, liền đứng chặn trước mặt Diệp Huyên cùng Tô Tuyển. Nữ nhân này mỉm cười, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, so với Diệp Huyên còn diễm lệ hơn mấy phần, "Nếu đã tới Huyền Nữ giáo của ta, thì không thể rời khỏi. Có cái gì muốn nói, để tới âm phủ rồi nói sau."

Tay phải của Tô Tuyển đã đặt lên chuôi nhuyễn kiếm bên hông, hắn bất động thanh sắc vận công, ánh mắt trầm xuống, nghiêm túc. Mà Diệp Huyên cũng nhận ra nữ nhân trước mặt này, trong lòng nàng không khỏi lộp bộp một tiếng, biết rõ hôm nay không thể dễ dàng rời đi.

Vì nữ nhân trước mặt nàng lúc này đúng là giáo chủ Huyền Nữ giáo, đại tông sư Diên Chức.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19

Trong chốn võ lâm người được gọi là đại tông sư, đều là cao thủ đứng đầu lúc bấy giờ, tuy Tô Tuyển kinh tài tuyệt diễm, nhưng muốn địch lại một đại tông sư, thì không thể nghi ngờ đây là chuyện viển vông. Có thể trong khoảnh khắc liên tục tạo ra đao quang kiếm ảnh như vậy, Diên Chức cảm thấy con thỏ này dường như có năng lực vồ diều hâu một phát. Đó là sức mạnh bộc phát giữa thời khắc sinh tử để tìm co hội sống sót, thậm chí còn có thể giết chết một con diều hâu hung ác.

Ánh mắt Diên Chức lạnh xuống, phát động nội lực quanh thân đến ngay cả áo bào của bà ta cũng bay phất lên, từ trong lồng bàn tay bà ta phát ra một tầng sương lạnh âm u, lạnh lẽo, dùng toàn lực mà nghênh đón công kích của Tô Tuyển. Ý đồ trong lòng của Tô Tuyển Diên Chức hiểu rõ, hắn muốn dốc hết toàn lực vào một chiều này khiến cả hai lưỡng bại câu thương nhân đó giúp Diệp Huyên tranh thủ cơ hội trốn thoát. Khóe môi bà ta lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, đáng tiếc, một chưởng này đánh xuống, bản thân mình tất nhiên sẽ bị thương, nhưng tiểu tử này thì không chỉ là bị thương.

"Đứa ngốc...." Diệp Huyên rũ xuống mi mắt, trong miệng nàng khẽ nỉ non một tiếng, đột nhiên nàng ngắng đầu, một lóng tay xuất ra, trong nháy mắt lúc kiếm phong cùng chưởng ảnh sắp chạm vào nhau, điểm vào lòng

bàn tay Diên Chức. "A!..." Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, cố gắng nuốt xuống ngụm máu tanh trong cổ họng.

"Muốn chết!" Diên Chức lớn tiếng gầm lên, ngay lúc đó, trường đao đã phóng tới trước mặt bà ta, đâm sâu vào ngực Diên Chức. Bà ta đánh ra một chưởng, Diệp Huyên liền giống như con diều đứt dây bay ra xa.

"Diệp cô nương!" Tô Tuyển bay vút đến ôm lấy nàng, tay phải của hắn nắm lấy thắt lưng Diệp Huyên, quay người chém ra ba đao, mỗi đao đều sắc bén, cuối cùng cũng chặn được truy kích của Diên Chức. Lúc này, sườn dốc đã ở ngay trước mặt hắn, Tô Tuyển không chút do dự thả người nhảy xuống, lúc sắp rơi xuống mui thuyền, mũi chân điểm nhẹ, ổn định lại con thuyền đang chấn động.

"Thánh nữ!"

"Thánh nữ đại nhân!"

Xoát xoát âm thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ đồng loạt vang lên, giáo chúng Thiên La giáo trên thuyền cảnh giác nhìn hắn, ánh mắt Tô Tuyển thản nhiên đảo qua một lượt: "Đệ tử Huyền Nữ giáo đã đuổi tới."

Đúng như dự đoán, tiếng vang vừa rồi đã kinh động chúng đệ tử trực đêm trên đảo, trên thuyền, thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng liếc Tô Tuyển một cái, tay phải vung lên: "Đi cùng ta lên ngăn chúng lại." Một đám hắc y nhân đề khí tung người nhảy lên, không lâu sau, trên đảo đã vang lên tiếng chém giết.

Lúc này Tô Tuyển mới nhẹ nhõm thở dải một hơi, thiếu nữ trong ngực sắc mặt tái nhợt, đầu ngón tay hắn điểm lên mạch môn của Diệp Huyên, tuy rằng từ lúc đón lấy Diệp Huyên hắn đã phong bế mấy đại huyệt trên người nàng, nhưng Tô Tuyển vẫn cảm thấy khí lạnh đang lưu chuyển trong người nàng. Một chưởng âm phong kia của Diên Chức, vốn dĩ là sát chiêu của bà ta đối với hắn, lại bị Diệp Huyên cản lại.

"Nàng...." Tô Tuyển không biết phải nói gì, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc đổ ra một viên thuốc đút cho Diệp Huyên, bàn tay của hắn run lên không ngừng. Tốc độ lưu chuyển của khí lạnh đã chậm lại, nguy cơ khiến lục phủ ngũ tạng của Tô Tuyển nóng như lửa đốt đã giảm bớt mấy phần. "Đừng sợ." Hắn nhẹ giọng nói, "Ta mang nàng đi Dược Vương cốc."

Nói xong, hắn khẽ huýt lên một tiếng, ngay lập tức từ giữa mặt biển đột nhiên trồi lên một làn sóng bạc, bọt sóng càng ngày càng gần, giữa những đợt sóng cuồn cuộn, một cái lưng trắng bạc to lớn rẽ nước trồi lên, hướng về Tô Tuyển vẫy đuôi.

Trên thuyền vẫn còn mấy hắc y nhân lưu lại, tất cả đều kinh ngạc nhìn Tô Tuyển. Diệp Huyên không khỏi thở dài: "Nếu như không có ta, huynh vẫn có thể rời khỏi đảo Bích Lạc."

"Nó gọi là Trạc Ẩn." Tô Tuyển nắm chặt tay Diệp Huyên, "Nàng cảm thấy thế nào? Việc này không thể chậm trễ, chúng ta phải đi Dược Vương cốc ngay bây giờ."

"Không cần." Diệp Huyên cười cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Tuyển, nàng thoát ra khỏi vòng tay của hắn, "Quả đúng là không hổ là truyền nhân của Vân Trung Khách? Chỉ sợ trong chốn võ lâm không ai có thể ngờ được, Vân Lôi kiếm nổi danh mấy năm nay lại là đệ tử của Vân Trung Khách."

Vân Trung Khách, cái tên này không được người nhắc tới đã lâu, nhưng người trong giang hồ không hề quên đi người này. Hai mươi mấy năm trước, người này đã nhấc lên một hồi sóng to gió lớn trong giới võ lâm, nhưng sau đó lại đột nhiên quy ẩn, không rõ tung tích. Người xứng đáng với vị trí đệ nhất thiên hạ tất nhiên là Vân Trung Khách. Đao kiếm song tuyệt, khinh công xuất chúng, kỳ môn độn giáp, không gì không giỏi, còn có tài thuần hóa thú vật không một ai theo kịp, ngay cả cá mập trên biển cũng có thể điều khiển.

Nhưng đây cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Tô Tuyển cảm thấy có chút không đúng, hắn muốn bắt lấy vạt áo Diệp Huyên, lại bị mấy người hắn y nhân chặn lại, Diệp Huyên quay đầu lại nhìn hắn: "Đa tạ ý tốt của người, Tô thiếu hiệp. Một chút độc này, Thiên La giáo của ta cũng có thể tự giải."

"Tô thiếu hiệp..." Vẻ mặt Tô Tuyển kinh hoàng, cho dù là lúc cùng Diên Chức quyết một trận sinh tử, hắn cũng không hoang mang như thế này, vào giờ khắc này hắn thấp thỏm, lo sợ không thôi, "Nàng, nàng là..." Hắn ngập ngừng hỏi, "Nàng đây là có ý gì?"

"Tất nhiên là giống như lúc trước ta đã nói, thứ ngươi muốn lấy đã lấy được, ta cũng đã lấy được thứ mình muốn, chúng ta không cùng đường, huynh đi đi." Thanh âm Diệp Huyên bình tĩnh, lạnh nhạt, nói xong, nàng xoay người phân phó giáo chúng bên cạnh, "Tiễn Tô thiếu hiệp rời thuyền."

"Khoan đã!" Tô Tuyển quát lên, vài hắc y nhân đang đi về phía hắn dừng lại, nhưng hắn vẫn không thể đến gần Diệp Huyên. Trong lúc giao đấu với Diên Chức hắn đã hao phí hơn phân nửa nội lực của bản thân, bây giờ hắn chỉ có thể bất lực đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ bé trước mắt, "Những lời chúng ta đã nói... Chẳng lẽ nàng đã quên rồi?"

"Chúng ta đã nói gì?" Diệp Huyên cười cười.

"Ta đã nói, ta muốn thú nàng làm thê." Tô Tuyển dường như không nghe thấy ý tứ giễu cợt trong lời nói của nàng, hắn kiên định lặp lại một lần nữa, "Ta muốn thú nàng làm thê."

"Tô thiếu hiệp, đó là ngươi nói." Bên môi của nàng nâng lên một độ cong yếu ớt, "Ngươi quả đúng là ngốc nghếch." Nàng dường như đã trở lại dáng vẻ như lúc mới gặp Tô Tuyển, tuy đang cười nhưng ý cười không chiếu vào đáy mắt, "Ngươi vẫn luôn muốn biết ta tới Huyền Nữ giáo vì thứ

gì sao?" Nàng giơ tay lên, một khối lệnh bài nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Đồng tử Tô Tuyển co rút lại: "Ngân tiêu lệnh!"

"Đúng vậy." Diệp Huyên cười dịu dàng, "Ngân tiêu lệnh."

Thứ khiến người ta tuy đuổi Vân Trung Khách không phải là mạng của hắn, mà là bảo vật mà hắn có trong tay, ngân tiêu lệnh. Khối lệnh bài này là chìa khóa mở ra một tòa bảo tàng, theo truyền thuyết trong bảo tàng này có vô số vàng bạc châu báu, bí kíp võ công, người đoạt được bảo tàng này có thể thống nhất võ lâm.

"Ta vốn dĩ không biết chính xác ngân tiêu lệnh có nằm trên người của người hay không." Diệp Huyên ôn nhu nói, "Thật tốt, vận khí của ta không tồi." Trong lúc Tô Tuyển vì chất độc trên người nàng mà lo lắng không thôi, nàng đã trộm đi khối lệnh bài này từ trên người hắn, "Đây chính là thứ mà ta muốn có, bây giờ ta đã lấy được. Đa tạ người, Tô thiếu hiệp."

"Cho nên... Toàn bộ những gì trước đây đều là ngươi gạt ta?" Giọng của Tô Tuyển khàn khàn.

"Tô thiếu hiệp, không, tướng công." Thanh âm của nàng vẫn mê hoặc như vậy, nhưng lại khiến trái tim Tô Tuyển lạnh giá, "Ta nói cho chàng một câu, chàng nhất định phải nhớ kĩ..." Nàng mim cười, nụ cười của nàng giống như đóa hoa anh túc (cây thuốc phiện đó)

"Nữ nhân càng xinh đẹp thì càng dối trá."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách....

"Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo." Hắc y nhân thản nhiên nói, "Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, "Không có", hắn thở dài, "Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngẫm lại đi."

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyên hơi ngắng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyển cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bở kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyên cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắn đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng

dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyên không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyển có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cớ của nàng mà thôi. Khi một chưởng kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cớ lừa gạt Tô Tuyển rời đi. Như vậy Tô Tuyển sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyên không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyên đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dần Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tinh lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyển đỡ một chưởng kia. Chức năng "Cộng hưởng tình cảm" của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyên giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà dốc hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành "Diệp Huyên", mà không phải là một Diệp Huyên đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyên bắt đầu mơ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, mệt mỏi, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyên sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bổ ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyển cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hắn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyên, hắn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thóa mạ nàng đê tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyển đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hắn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hắn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyên, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hắn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyển ôm lấy Diệp Huyên, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách....

"Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo." Hắc y nhân thản nhiên nói, "Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, "Không có", hắn thở dài, "Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngẫm lại đi."

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyên hơi ngắng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyển cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bở kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyên cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắn đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng

dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyên không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyển có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cớ của nàng mà thôi. Khi một chưởng kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cớ lừa gạt Tô Tuyển rời đi. Như vậy Tô Tuyển sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyên không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyên đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dần Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tinh lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyển đỡ một chưởng kia. Chức năng "Cộng hưởng tình cảm" của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyên giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà dốc hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành "Diệp Huyên", mà không phải là một Diệp Huyên đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyên bắt đầu mơ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, mệt mỏi, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyên sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bổ ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyển cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hắn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyên, hắn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thóa mạ nàng đê tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyển đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hắn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hắn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyên, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hắn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyển ôm lấy Diệp Huyên, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22

Dược Vương cốc nằm ở trên núi Vân Tiêu thuộc châu Ngô, trên núi mây mù giăng đầy, khắp nơi đều là kì hoa dị thảo. Ngoài sơn cốc, người giang hồ đến tìm Dược Vương cầu y xếp thành một hàng dài, ở đây có không ít tuyệt thế cao thủ của đủ loại võ công, cũng có vài người bị thích khách ám toán cơ thể đã mất đi tri giác, nhưng tất cả mọi người đều thành thành thật thật đứng chờ ở ngoài cốc, không có sự cho phép của chủ nhân nơi đây, cho dù bệnh tình có nguy kịch, cũng không dám có chút dị động.

So sánh với cảnh tượng toàn là đầu người ngoài cốc, trong sơn cốc lại vô cùng yên ắng. Lúc này trời còn chưa sáng rõ, trong một gian phòng ngủ, một nam nhân đang ngủ say trên chiếc giường rộng lớn. Trong lúc mơ màng, hắn dường như nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vào. Nam nhân khó chịu nhíu mày, đang định trở mình tiếp tục ngủ thì tiếng ồn ào cách hắn ngày càng gần.

"A Tinh! A Tinh!..."

Hắn bất mãn kéo chăn lên che đầu, cũng không ngăn được tiếng quát lớn ngay bên tai: "A Tinh! Mau dậy đi!"

"Ta kháo!(câu chửi bậy đó) Ngươi có để yên cho ta ngủ hay không?" Thẩm Tinh vươn tay gạt chăn xuống dưới, hùng hổ trừng mắt nhìn người mới tới, không nằm ngoài dự đoán của hắn, dám ở trong Dược Vương cốc

này kêu gào lớn tiếng như vậy ngoại trừ cái tên bạn tốt lỗ mãng của hắn là Tô Tuyển thì đúng là không còn ai khác.

Tô Tuyển gấp gáp không để ý tới tính khí của Thẩm Tinh khi rời giường, túm lấy tay áo của Thẩm Tinh tha hắn ta ra ngoài: "Dược Vương tiền bối ở đâu, ta có việc gấp cần nhờ người."

"Ai ai ai, đừng kéo ta áo của ta." Thẩm Tinh vộ vàng ra tay cứu với cái áo của mình, "Lão nhân đã xuất cốc dạo chơi, người tìm ông ta làm gì?"

"Cái gì?!" Tô Tuyển vốn dĩ đang lo lắng bây giờ sắc mặt lại đen thêm mấy phần, hắn bóp chặt nắm tay, "Lão nhân đi theo hướng nào? Ta phải đuổi theo ông ấy."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Chân mày Thẩm Tinh cau lại, tiểu tử Tô Tuyển hôm nay có chút thất thố, rất kì lạ: "Ngươi bị thương? Không đúng...." hắn ta tùy ý quét mắt liếc nhìn Tô Tuyển một lượt, "Người bị thương không phải là ngươi, rốt cuộc là ai bị thương?"

"Phải..." Trên mặt Tô Tuyển lộ ra vẻ lo lắng không yên khiến Thẩm Tinh càng thêm kinh ngạc, đây là vẻ mặt mà hắn ta chưa từng thấy xuất hiện trên khuôn mặt hắn, Tô Tuyển hít sâu một hơi, "Là yêu nữ Thiên La giáo..."

Đợi đến khi Thẩm Tinh hiểu rõ chân tướng, hắn cũng đã chẩn trị (khám và chữa bệnh) cho Diệp Huyên đang hôn mê bất tỉnh một lượt. Thu hổi ngân châm trong tay, hắn thở dài một hơi. Đúng như dự đoán, Tô Tuyển vẫn luôn canh giữ bên cạnh ngay lập tức khẩn trương, lo lắng nhìn hắn: "Sao, sao rồi?"

"Độc trên người nàng là kịch độc, hơn nữa tốc độ lan tràn của độc tố cũng rất nhanh, không dễ chữa a..."

Ánh mắt Tô Tuyển trầm xuống ngay lập tức, hắn nhìn thiếu nữ nằm trên tháp, đôi mắt đen nhánh trong suốt như thủy tinh đang nhắm nghiền lại,

khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống như một đóa hoa sắp úa tàn, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, sẽ vỡ tan thành trăm mảnh. Tim Tô Tuyển không khỏi co rút đau đớn một trận, hắn không có cách nào quên đi một khắc khi hắn nhìn thấy Diệp Huyên dưới địa lao, mà Tô Tuyển cũng hiểu được nguyên nhân mà Diệp Huyên lừa gạt hắn.

Mình đúng là ngu ngốc, bị yêu nữ này lừa gạt hết lần này đến lần khác, đến một khắc cuối cùng hắn vẫn bị nàng lừa. Nếu như hắn không nghe được tin tức Diệp Huyên bị tước đi Thánh nữ vị, sau đó vì nghi ngờ mà đến Thiên La giáo, có phải là hắn.... sẽ vĩnh viễn mất đi người trước mắt....

"A Tinh." Hắn quay đầu, nắm chặt nắm tay, móng tay dường như ghi sâu vào lòng bàn tay, "Nhờ ngươi chăm sóc cho nàng, ta đi tìm Dược Vương tiền bối." Vừa dứt lời, hắn cất chân bước đi.

"Đứng lại, đứng lại!" Thẩm Tinh vội vàng ngăn Tô Tuyển lại, hắn tức giận vung mạnh tay áo, "Ngươi gấp cái gì a, độc này tuy là kịch độc, nhưng ta cũng chưa nói là ta không thể giải a."

"Ngươi có thể giải?!" Tô Tuyển sửng sốt mở to hai mắt nhìn hắn ta, kích động trong mắt dường như sắp tràn ra.

"Phi, ta dù sao cũng là đệ tử chân truyền của lão nhân, trong thiên hạ này không có loại độc nào mà ta không thể giải." Thẩm Tinh đắc ý nói.

Trong chốn võ lâm có rất ít người biết Tô Tuyển hắn là đệ tử của Vân Trung Khách, thì thân phận của Thẩm Tinh là truyền nhân của Dược Vương cũng có ít mà biết rõ. Y thuật của Dược Vương đứng đầu thiên hạ, nhưng muốn được Dược Vương đích thân trị liệu, là chuyện còn khó hơn lên trời. Bởi vì mỗi lần Dược Vương ra tay cứu người hoàn toàn là dựa vào tâm tình của lão nhân gia, chẳng cần quan tâm người là vua hay là minh chủ võ lâm.

Người có thể độc trên người Diệp Huyên chỉ có thể là Dược Vương. Nhưng Diệp Huyên là yêu nữ ma giáo, cùng với Dược Vương cốc không có chút giao tình, dựa vào cái gì mà cầu Dược Vương giải độc giúp nàng. Cho nên lúc trên thuyền Tô Tuyển nói muốn dẫn nàng đi Dược Vương cốc, nàng thật sự không tin được Tô Tuyển có thể thuyết phục được Dược Vương cứu mình.

Sau khi cứu Diệp Huyên ra khỏi Thiên La giáo, Tô Tuyển thoáng suy đoán một chút liền hiểu được mọi chuyện. Trong lòng hắn càng thêm hối hận, trong thâm tâm liền quyết định, nếu Diệp Huyên có thể vượt qua lần này, hắn nhất định sẽ nói rõ lòng mình, không thể để hai người lại tiếp tục hiểu lầm nữa.

Nếu Thẩm Tinh đã nói là hắn ta có thể giải độc, lo lắng trong lòng Tô Tuyển lúc này cũng buông xuống hơn phân nửa. Hắn nhìn Thẩm Tinh cho Diệp Huyên nuốt hai viên thuốc, thần sắc thống khổ trên mặt Diệp Huyên liền dịu xuống một chút, Tô Tuyển cảm thấy sung sướng, khẩn thiết nói với Thẩm Tinh: "A Tinh, đa tạ người."

"Không cần khách sáo." Thẩm Tinh cầm bút viết phương thuốc cho Diệp Huyên, "Chủ yếu là tiểu tử ngươi." Hắn nhìn về phía Diệp Huyên đang hôn mê, bĩu môi, "Nàng gặp phải đại nạn này, hơn phân nửa đều là vì ngươi."

"Ta biết." Tô Tuyển áy náy cúi đầu, "Nếu nàng không đỡ thay ta một chưởng kia...."

"Ngươi cho rằng nàng trúng độc nguy kịch như bây đều là bởi vì một chưởng đó của Diên Chức?" Thẩm Tinh nhíu mày.

Tô Tuyển có chút nghi hoặc nhìn hắn ta: "Chẳng lẽ không phải như vậy?"

"Trúng độc đúng là do một chưởng kia, nhưng độc tính trở nên mãnh liệt như bây giờ, thậm chí chỉ thiếu chút nữa thôi là nàng mất mạng, lại là vì một nguyên nhân khác." Thấy Tô Tuyển nhìn mình, Thẩm Tinh cũng không cố gắng kéo dài, "Tất cả đều là vì ngươi... Phá thân xử nữ của nàng."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23

"Tất cả đều là vì ngýõi... Phá thân xử nữ của nàng." Thẩm Tinh nói.

"Hả?" Vẻ mặt Tô Tuyển lúc này giống như đang nói với Thẩm Tinh: ngươi đang đùa với ta à, nhưng ngay lập tức hắn ý thức được có chỗ không thích hợp, mặt hắn đỏ bừng lên, "Ngươi làm sao biết ta, ta cái kia.... Nàng...."

Thẩm Tinh khinh thường: "Ta tốt xấu gì cũng là một thầy thuốc, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền biết tiểu tử ngươi đã làm ra chuyện tốt gì."

Trên giang hồ ai cũng biết, võ công của Thánh nữ Thiên La giáo có tên gọi là công pháp Vô Sinh Tâm Kinh, nhưng rất ít người biết rắng muốn tập loại võ công này người tập phải là xử nữ. Chỉ có xử nữ mới có thể đạt đến tầng cao nhất của công pháp Tâm Kinh này, trở thành tuyệt thế cao thủ. Chuyện quan trọng hơn nữa là, một khi người tập mất đi tấm thân xử nữ, công pháp này sẽ tạo nên một lỗ đen trong tâm mạch. Cũng vì sự tồn tại của lỗ đen này, mà loại độc này chỉ thiếu chút nữa liền có thể lấy đi tính mạng nàng.

Diệp Huyên tất nhiên là biết rõ chuyện này, lúc này quyết định trao thân cho Tô Tuyển, chỉ sợ nàng cũng đã sớm dự liệu được kết quả này. Nàng có thể sẽ không chết, nhưng nàng không thể tiếp tục ngồi trên vị trí Thánh nữ Thiên La giáo. Còn về chuyện giáo phái có vì chuyện này mà xử phạt nàng

hay không thật ra cũng không khác nhau nhiều lắm. Mất đi sự che chở của Thiên La giáo, trong giang hồ người muốn mạng của nàng chỗ nào cũng có.

Thẩm Tinh vỗ vỗ lên vai Tô Tuyển: "Tuy rằng ta không có tư cách nói những lời này, nhưng mà.... Nàng đối với ngươi có thể nói là bất chấp tất cả, ngươi đừng phụ bạc nàng."

Tô Tuyển không nói gì, hắn vươn tay, vuốt vẻ khuôn mặt mềm mại của thiếu nữ-đời này kiếp này, ta vĩnh viễn không phụ nàng.

Chuyện kế tiếp thật ra cũng rất đơn giản, phương thuốc giải độc tuy cần rất nhiều loại dược liệu trân quý, nhưng ở Dược Vương cốc cũng không thiếu mấy thứ này, Tô Tuyển nhìn chẳm chẳm bát thuốc trong tay Thẩm Tinh, vẫn đang bốc khói nóng hổi, vươn tay đón lấy: "Xong rồi sao? Để ta đút thuốc cho nàng."

"Thuốc này không phải dùng để uống." Thẩm Tinh cười như không cười nhìn hắn.

Tô Tuyển bị hắn nhìn chẳm chẳm mà sinh ra sợ hãi: "...Vậy thuốc này dùng để làm gì?"

"Ta đã nói trước rồi, độc này không dễ giải." Nụ cười của Thẩm Tinh vô cùng tà ác, "Để giải độc vẫn cần ngươi tự mình ra tay mới được."

Sau khi Thẩm Tinh rời khỏi, Tô Tuyển bắt đầu ngần người nhìn bát thuốc.

Lời nói của tên kia không ngừng quanh quần bên tai hắn: "Không cần phải e lệ, đây đều là vì để giải độc. Ta tin tưởng khi Diệp cô nương tỉnh lại, nhất định sẽ không trách người."

Tô Tuyển lắp bắp: "Thực, thực sự phải làm như vậy?"

"Đúng vậy." Thẩm Tinh nghiêm túc gật đầu, "Làm như vậy, dược tính mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Nếu không nhanh chóng giải độc, nội lực của Diệp cô nương sẽ mất hết."

Mặc dù tên này trước sau như một vẫn không có chút tiết tháo, nhưng trong việc cứu người vẫn có thể tin tưởng được. Giả vờ coi nhẹ một tia mừng thầm trong lòng, hắn liên tục tự nói với bản thân, đây không phải là hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Tô Tuyển đem chén thuốc đã sắc xong đổ vào thùng tắm, cởi quần áo, ngồi trong thùng tắm vận nội lực.

Làm đúng theo lời dặn của Thẩm Tinh ngâm đủ hai canh giờ, Tô Tuyển cảm thấy dược lực đã bị mình hấp thụ hết, hắn chậm rãi đứng lên từ trong thùng tắm, lau khô nước trên người, chậm rì rì đi từng bước tới trước giường Diệp Huyên.

Sau khi dặn dò xong xuôi hết mọi chuyện, Thẩm Tinh lấy cái cớ để dành không gian cho Tô Tuyển, vung tay áo dứt khoát ra khỏi Dược Vương cốc. Cho nên bây giờ trong sơn cốc chỉ có hai người là Tô Tuyển cùng Diệp Huyên, nghĩ đến chuyện mình cần phải làm, Tô Tuyển khẩn trương không thôi.

"Diệp, Diệp cô nương...." Tuy rằng Diệp Huyên đang hôn mê không thể nghe thấy, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nói: "A Tinh nói nếu muốn giải độc cho nàng, trước tiên ta phải dùng nội lực hấp thu hết dược lực, sau đó... sau đó cùng nàng giao hoan, dùng dương tinh của ta..." Hắn nói tới đây, cả hai tai cũng đỏ bừng lên.

Lúc này chỉ có hắn với Diệp Huyên mà còn ngại ngùng như vậy, lúc nghe Thẩm Tinh giải thích phương pháp giải độc, mặt Tô Tuyển đỏ rực như sắp nhỏ ra máu. Hắn lắp bắp nói: "A Tinh, ngươi không gạt ta đúng không?"

Thẩm Tinh liếc mắt nhìn hắn: "Tin hay không tin?"

Tô Tuyển hít sâu một hơi: "Ta muốn thú nàng làm thê, coi như... coi như..." Coi như bây giờ động phòng trước, nghĩ đến đây, Tô Tuyển cảm thấy xoang mũi của mình nóng lên, hắn cuống quít ổn định lại tâm thần, không nhớ lại những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt lúc trước.

Thẩm Tinh không phát hiện ra hắn khác thường, tiếp tục dặn dò hắn: "Nhớ kĩ, mỗi ngày ít nhất phải ba lượt."

"Ba lượt?" Tô Tuyển giật mình.

"Sao thế, chẳng lẽ ngươi không được?"

Không có nam nhân nào có thể chịu đựng được việc người khác nói mình không được, Tô Tuyển hừ một tiếng: "Phải bao lâu độc tính mới biến mất hoàn toàn?"

"Việc này..." Thẩm Tinh nghĩ nghĩ, "Lâu thì hai tháng, còn nhanh thì mười ngày."

Nếu thật như vậy, thì hắn phải cùng Diệp Huyên giao hoan mỗi ngày ba lượt, hơn nữa còn phải liên tục ít nhất mười ngày... Tô Tuyển kinh ngạc nghĩ, xoang mũi lại nóng lên, hắn cảm thấy mũi cay cay, dường như có thứ gì đó vừa trào ra.

"Khụ khụ..." Thẩm Tinh không thể không nhắc nhở người bạn tốt đang ngần người đó, "A Tuyển, người chảy máu mũi."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24

Diệp Huyên từ trong cảm giác ngứa ngáy khó nhịn tỉnh lại. Cả người nàng giống như bị ngâm trong thùng nước nóng, hơi nóng không ngừng phun lên gáy nàng, mồ hôi tuôn như mưa, khiến cơ thể vốn đã mướt mồ hôi của nàng càng thêm dinh dính. Nàng giống như một bãi xuân thủy hòa tan, cơ thể mảnh mai không có được một chút khí lực, cả người nàng lắc lư theo động tác trừu sáp như tật phong sậu vũ (gió to, mưa rào), chỉ có thể vô lực dựa lên trước ngực nam nhân, hừ nhẹ theo động tác mạnh mẽ của hắn.

"Nàng đã tỉnh?" Thanh âm khàn khàn của Tô Tuyển vang lên bên tai nàng, Diệp Huyên chưa từng nghe thấy hắn dùng thanh âm trầm thấp như vậy nói chuyện với nàng, thanh âm của hắn luôn hào sảng, trong trẻo, thôi được rồi.... Thanh âm hiện tại của hắn, nghe thật sự là quá gợi cảm.

"A..." Diệp Huyên lơ mơ đáp lại một tiếng, toàn bộ lực chú ý của nàng bây giờ đều tập trung hết cái thứ xấu xa đang ở giữa hai chân của nàng làm càn, giống như một cây gậy lớn, vừa giống như một thanh sắt nóng rực cắm ở trong bụng nhỏ của nàng, bổng thân thô cứng ma sát, nghiền nát lên từng tấc từng tấc mị thịt trên vách tường, đội lên hoa tâm của nàng, xuyên qua cổ tử cung mềm mại. Hắn tiến vào quá sâu, Diệp Huyên hoảng hốt, cảm thấy bụng nhỏ của nàng cũng sắp bị hắn sáp thủng. Mỗi khi căn côn thịt đột nhiên dùng tốc độ bất thường rút ra khỏi hoa huyệt của nàng, rồi lại dùng khí lực lớn hơn nữa cắm vào, dâm thủy từ trong hoa huyệt phun ra liên tục,

cùng với hỗn hợp tinh dịch mà lúc trước nam nhân bắn vào trong cơ thể nàng, khiến chỗ giao hợp của hai người dính một tầng bạch trọc dâm mỹ.

"A... Quá sâu..." tiếng rên rỉ của Diệp Huyên mềm nhũn, bởi vì cả người không có một chút sức lực, khiến tiếng rên rỉ quyến rũ nghe tựa như tiếng mèo con nũng nịu kêu meo meo, lại càng thêm câu hồn.

Cổ họng Tô Tuyển khô khốc, động tác dưới hạ thân càng thêm nhanh, hai khỏa túi thịt đánh lên hộ khẩu mềm mại của nàng, âm thanh ba ba vang dội khiến xuân tình trong phòng càng thêm nồng đậm. Ngoại trừ mùi hương giống đực đặc trưng từ tinh dịch của hắn, Diệp Huyên còn mơ hồ ngửi được mùi thuốc nhàn nhạt. Tuy rằng chân tay nàng vô lực, nhưng vẫn có thể cảm nhận được độc tố đã không còn lưu chuyền trong cơ thể, nhớ lại lúc Tô Tuyển mang vẻ mặt lạnh lẽo xông vào địa lao Thiên La giáo, Diệp Huyên khỏi nghi hoặc hỏi: "Độc trên người của ta..."

Tô Tuyển cứng đờ, bổng thân đang liên tục trừu sáp trong cơ thể Diệp Huyên cũng dừng lại. Lúc này đây, từ trong dục vọng khiến người ta say mê hắn dần mới tỉnh lại, hắn vì muốn giải độc cho Diệp Huyên mới làm loại chuyện này, nhưng sao hắn lại có cảm giác, bản thân lại vô cùng thích thú....

"Ta, ta..." Tô Tuyển lắp bắp, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi đỏ bừng lên, châm tay luốn cuống muốn rút thứ đó của mình ra khỏi thân thể Diệp Huyên.

"Ân a..." Cảm thấy cây gậy lớn đó chuẩn bị rời khỏi, tiểu huyệt vẫn chưa được thỏa mãn lại trở nên ngứa ngáy, mị thịt lưu luyến không rời mút lấy côn thịt, Diệp Huyên nâng lên đôi chân trắng nõn kẹp lấy thắt lưng Tô Tuyển, mũi chân cọ cọ lên tấm lưng cứng ngắc của hắn, nàng bất mãn dầu môi: "Huynh đang làm cái gì vậy?"

Khuôn mặt Tô Tuyển tràn ngập xấu hổ: "Diệp cô nương, là ta càn rỡ, ta vốn là muốn giải độc cho nàng, chính là..." Theo lời dặn của Thẩm Tinh, Tô Tuyển cần giao hợp với Diệp Huyên ba lần, sau đó đem dương tinh bắn vào trong cơ thể nàng, nhưng Tô Tuyển bắn vào không chỉ ba lượt. Lúc đầu, hắn còn nhớ rõ mục đích của mình, vô cùng ngượng ngùng rong ruổi trên cơ thể của nàng, đợi cho đến khi hắn nếm được ngon ngọt, liền phát hiện bản thân không biết thỏa mãn là gì.

Thâm thể mềm mại, thơm tho nằm dưới thân hắn giống như có ma lực, khiến hắn không ngừng dùng môi hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, đầu vú phấn nộn, bầu ngực trắng nõn, mắt rốn khéo léo, thậm chí còn hôn lên bàn chân nhỏ nhắn đáng yêu.... Tô Tuyển cảm thấy bản thân giống như một tên biến thái, thừa dịp Diệp Huyên mê man bất tỉnh làm những chuyện cầm thú vời nàng, đợi đến khi Diệp Huyên tỉnh lại, hắn lại bắn thêm một lần, quá nhiều tinh dịch khiến bụng nhỏ của Diệp Huyên phồng lên như cái trống.

Chẳng trách cả người đều bủn rủn... Diệp Huyên vô lực nghĩ, làm hại lúc nãy nàng nghĩ là do chất độc trong người, hóa ra là do Tô Tuyển dốc sức mà làm a. Phát hiện thấy nam nhân đang liếc trộm mình, côn thịt cắm trong hoa huyệt cũng không dám động một chút, nếu trên đầu hắn có hai cái tai, lúc này nhất định là đang rũ xuống.

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện từ trong miệng Tô Tuyển, cứu người, giải độc, tiếp đó là phương pháp giải độc kì lạ.... Thẩm Tinh sao? Diệp Huyên vừa cảm thấy buồn cười vừa thở dài trong lòng, nàng có thể khẳng định 100%, Tô Tuyển ngốc nghếch này lại một lần nữa bị bạn tốt lừa gạt.

"Diệp cô nương..." Thấy Diệp Huyên vẫn không nói tiếng nào, Tô Tuyển nhịn không được mà buồn bã, có phải nàng đã chán ghét mình không? Mình nhất định là bị nàng ghét bỏ, hắn càng thêm uể oải, dù sao thừa dịp cô nương người ta mê man làm ra loại chuyện này, không có người nào có thể chấp nhận được.

Đúng như dự đoán, Tô Tuyển nghe thấy Diệp Huyên hừ một tiếng, nàng bất mãn nói: "Diệp cô nương? Đều đã thành ra thế này mà huynh vẫn còn gọi ta là Diệp cô nương?"

"Vậy ta phải gọi nàng như thế nào?" Tô Tuyển ngây ngốc hỏi.

Diệp Huyên nhịn không mà phải trợn trắng mắt, đại ngốc, bị Thẩm Tinh lừa là phải: "Gọi ta là A Huyên, nếu không huynh cút xuống khỏi người ta."

"A Huyên? A Huyên..." Đầu tiên Tô Tuyển sửng sốt, sau đó mặt mày lại trở nên hớn hở. Diệp Huyên không nhẫn tâm nhìn khuôn mặt cười đến ngốc hề hề của hắn, nghe thấy hắn lặp đi lặp lại gọi tên mình, cho dù Tô Tuyển có ngốc thì lúc này cũng đã hiểu ra, Diệp Huyên cũng không có tức giận.

"Vậy ta không cần cút đi phải không?" Cảm xúc chán nản biến thành hư không, trí thông minh của Tô Tuyển cuối cùng cũng quay về, hắn cười nhẹ dùng mặt mình cọ lên mặt Diệp Huyên, "A Huyên, chúng ta... chúng ta tiếp tục đi."

Cái thứ xấu xa đó lại cứng lên, cảm giác ngứa ngáy trong tiểu huyệt cũng dịu bớt, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn. Nàng mơ màng nghĩ, nhất định phải nói Tô Tuyển tiết chế một chút, nếu không mình không chết vì kịch độc mà là chết vì túng dục quá độ.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25

Mặt trời đã lên cao, Diệp Huyên từ từ tỉnh lại sau một giấc ngủ say. Đã rất lâu rồi nàng không có một giấc ngủ ngon như vậy, mặt trời lên cao ánh nắng chiếu xuyên qua khung cửa sổ, ấm áp mềm mại dễ chịu vô cùng, giống như cái ôm của hắn đêm hôm qua, khiến Diệp Huyên cảm thấy an tâm từ tận đáy lòng.

Mắt nàng khẽ nheo lại, khóe miệng không khống chế được mà cong lên, tất cả đều tốt đẹp. Tối hôm qua, nàng với Tô Tuyển đã thổ lộ hết những lời trong lòng với nhau, hoàn hoàn chỉnh chỉnh hiểu rõ được tình cảm của đối phương dành cho mình. Độc trên người Diệp Huyên cũng đang chậm rãi biến mất, tuy nội lực không thể khôi phục giống như lúc trước, nhưng ít ra cở thể đã cử động được. Cho đến khi độc tố hoàn toàn biến mất, Tô Tuyển đã tính toán hết cả rồi, hắn muốn mang theo Diệp Huyên đi tái ngoại, đi gặp sư phụ của hắn Vân Trung Khách. Hai người sẽ thành thân, còn có thể có một hoặc vài cái đứa nhỏ, có thời gian cả một đời để yêu thương đối phương.

Đó chính là tương lai mà Diệp Huyên chưa bao giờ dám mơ ước, cũng là điều hy vọng xa vời, cuồng vọng nhất trong lòng nàng, cuối cùng, vào thời khắc này, được hắn hoàn hoàn chỉnh chỉnh bày ra trước mắt nàng. Lời hứa này có quá nhiều điều tốt đẹp, nhưng có một điều khiến nàng không hài lòng lắm, đó là....

Diệp Huyên thử cử động một chút thân thể bủn rủn của mình, quả nhiên, nàng cảm thấy từ trong hoa tâm chảy ra một dòng chất dịch nong nóng, ngay lập tức làm tấm chăn dưới người nàng ướt một mảng lớn.

Có lẽ ham muốn của Tô Tuyển thật sự là nhiều quá mức, khiến nàng ăn không tiêu.

Nhưng Diệp Huyên cảm thấy bản thân vẫn có thể hiểu được, dù sao Tô Tuyển cũng chỉ mới hai mươi tuổi, đúng là thời điểm khí huyết phương cương (đại khái là có tinh lực, mạnh mẽ như hổ) của nam nhan, hơn nữa hắn mới khai trai không lâu, tối qua hắn không ngừng muốn mình, có thể chứng minh được bản thân nàng rất có mị lực. Cho nên, tối qua nàng bị Tô Tuyển làm đến ngất xỉu, sau đó bị hắn làm đến tỉnh lại, nàng cũng không có giận hắn. Lúc nàng đối mặt với nội tâm chân thật của mình, lo lắng không yên thổ lộ với Tô Tuyển, thì hắn vẫn đang ở giữa hai chân nàng ra sức thao nàng, nàng cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng đó đã là giới hạn của nàng, nếu Tô Tuyển cứ như vậy trong suốt nửa tháng, mỗi ngày đều giống như tối hôm qua không chút ngừng nghỉ mà cứ ba ba ba, cho dù là tiểu huyệt của nữ chính trong thịt văn cũng bị phá nát có biết không a!

Tô Tuyển tỏ vẻ bản thân cũng cực kì ủy khuất: "Đây là A Tinh nói.... là vì giải độc."

Diệp Huyên do dự giữa hai phương án một là "nói cho hắn biết Thẩm Tinh đang lừa hắn" hai là "giữ im lặng" đúng nửa giây, khi vừa đối diện với đôi mắt của hắn giống như một con chó lớn đang dùng đôi mắt đen nhánh ướt sũng nhìn nàng, Diệp Huyên đã bại trận trong nháy mắt. "Nhiều nhất chỉ có thể làm ba lần." Nàng run rẩy giơ ra ba ngón tay.

```
"Năm lần."

"Ba lần."

"Năm lần."
```

"Được rồi, bốn lần, không thể nhiều hơn nữa, chỉ được bốn lần!"

Tô Tuyển bẹp bẹp miệng, ngay lúc Diệp Huyên cảm thấy hắn chuẩn bị ủy khuất gào khóc thì bẹp một tiếng, gục xuống bên cổ nàng, cao hứng phấn khởi vừa liếm vừa hôn. Có lời nha, Tô thiểu hiệp cao hứng suy nghĩ, A Tinh nói mỗi ngày chỉ cần làm ba lần.

Nếu Diệp Huyên có thể nhìn thấy suy nghĩ lúc này trong đầu hắn, nàng nhất định sẽ căm giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với hắn, đồ ngốc, cho người làm ba lần thì người chỉ làm ba lần sao, huống chi tối hôm qua người đầu phải làm ba lần a!

Lúc này, tên đầu sỏ khiến cả người Diệp Huyên vô lực đẩy cửa bước vào, thấy Diệp Huyên đã tỉnh, hắn ngay lập tức chạy đến bên nàng cọ cọ: "A Huyên, nàng... nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Thấy Tô Tuyển ăn nói lắp bắp, Diệp Huyên liền biết hắn cũng đã ý thức được tối hôm qua bản thân mình đã làm quá mức, Diệp Huyên hừ một tiếng, "Ta đói bụng."

"A a, ta ôm nàng đi ăn cơm." Tô Tuyển âm thầm thở hắt ra một hơi, xem ra hắn sẽ không bị nàng giáo huấn vì túng dục quá độ. Hắn vui vẻ ôm nàng vào lòng, thân hình nhỏ xinh trong lồng ngực mềm mại giống như một con mèo nhỏ (nguyên văn cv là một mảnh lông chim, tui cũng bó tay vs cái kiểu so sánh này), bởi vì không có quần áo để thay, nên nàng chỉ khoác một kiện ngoại bào màu trắng, vạt áo tuột xuống lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Trong Dược Vương cốc chỉ có Dược Vương, Thẩm Tinh cùng với một tiểu dược đồng, cả ba người đều là nam nhân, cho nên, trong cái sơn cốc to đùng này, đừng nói đến quần áo của nữ nhân, ngay cả nửa điểm gì đó có liên quan đến nữ nhân cũng không có. Tô Tuyển thấy Diệp Huyên chỉ khoác ngoại bào, không khỏi mắng thầm bản thân đúng là quá sơ ý, xem ra

hắn phải xuất cốc một chuyến. Cũng may trong Dược Vương cốc lúc này chỉ có hai người là Tô Tuyển với Diệp Huyên, tuy bây giờ nương tử nhà mình áo quần không đủ che thân, nhưng nói tóm lại cũng chỉ tiện nghi cho mình mà thôi.

Vui vẻ rạo rực ôm Diệp Huyên đến trước bàn cơm, Tô Tuyển để nàng ngồi trong ngực mình, cứ như vậy ôm Diệp Huyên nhìn nàng ăn cơm. Dưới ánh mắt ra hiệu của Diệp Huyên thỉnh thoảng gắp thức ăn cho nàng, Tô thiếu hiệp chưa thành thân liền biến thành thê nô cảm thấy loại cảm giác này thật tốt.

Nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy không thích hợp.

"A Huyên." Tô Tuyển cau mày, vươn tay sở soạng dưới mông Diệp Huyên một phen, "Nơi này sao lại ướt vậy?" Làm ướt cả quần của hắn.

Diệp Huyên đỏ mặt, nàng kẹp chặt hai chân: "Nào có, là ảo giác của huynh thôi."

Trong quá trình nói chuyện với Diệp Huyên Tô Tuyển đã hiểu ra được một cái đạo lý, yêu nữ này nói mười câu thì có đến chín câu là giả. Cho nên hắn dứt khoát nhấc lên ngoại bào đang khoác trên người nàng, tách cặp đùi ngọc ra, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, đóa hoa giữa hai chân của thiếu nữ co rúm lại một chút, rồi lại phun ra một bãi hỗn hợp bạch trọc lẫn dâm dịch.

Đây là nguyên nhân dưới mông Diệp Huyên ướt sũng...

"Nhìn, nhìn đủ chưa?" Diệp Huyên bị Tô Tuyển nhìn chằm chằm không chớp mắt cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không có cách nào khác a, tối hôm qua Tô Tuyển bắn vào trong bụng nàng quá nhiều, qua một đêm vẫn còn tinh dịch chảy ra từ trong hoa huyệt. Thấy Tô Tuyển không đáp, Diệp Huyên thẹn quá hóa giận, "Còn không phải đều là tại huynh, chán ghét!"

"Trách ta, trách ta." Tô Tuyển vội vàng dỗ dành nàng, "Nhưng mà..." Ngón tay hắn gỗ nhẹ lên cắm, "Dương tinh của ta dùng để giải độc trong người nàng, như vậy quá lãng phí..." Hắn giương mắt nhìn Diệp Huyên, nghiêm mặt nói, "Phải lấy thứ gì đó chặn tiểu huyệt của nàng lại." (*khóc một dòng sông* tui cũng bái phục thánh này luôn rồi!)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26

Chặn lại?

Mặt Diệp Huyên ngay lập tức biến đen, nàng âm thầm phỉ nhổ hắn một phen, đại sắc lang! Tô Tuyển có thể nghĩ đến thứ gì có thể tắc tiểu huyệt của nàng lại, còn không phải.... Còn không phải là cây gậy lớn xấu xa đó của hắn sao!

Nhưng hành động tiếp theo của Tô Tuyển lại nằm ngoài dự kiến của Diệp Huyên, sau khi nói xong câu đó, hắn vậy mà xoay người bước đi. Sau đó, hắn lục lọi, tìm khắp trên dưới Dược Vương cốc, cuối cùng mang vẻ mặt tiếc nuối cầm về một cái chày giã thuốc bằng ngọc, đưa tới trước mặt Diệp Huyên.

"Chỉ có cái này." Vẻ mặt Tô Tuyển đau khổ, "A Huyên, nàng dịch người ra trước một chút đi."

Diệp Huyên thật sự hiểu lầm Tô Tuyển, tuy biểu hiện tối hôm qua của hắn quả thật rất cầm thú, nhưng sáng ngày hôm nay khi hắn tỉnh dậy thì tinh thần sảng khoái, còn nương tử nhà mình thì mệt mỏi, uể oải cho dù Tô Tuyển là đầu gỗ, thì cũng biết đau lòng, thương tiếc nàng. Hơn nữa hắn cũng không phải là đứa ngốc, chỉ là đứng trước mặt người mình yêu thì trí thông minh đột nhiên biến mất mà thôi. Cho nên, cho dù bây giờ hắn có muốn, hắn cũng sẽ không làm khó nàng, câu nói vừa rồi của hắn, Tô Tuyển

thật sự là cảm thấy lãng phí, muốn tìm thứ gì đó chặn lại không cho dương tinh tiếp tục chảy ra mà thôi.

Chỉ đáng tiếc Dược Vương cốc không phải là nơi loạn thất bát tao (lung tung, lộn xộn) gì, không có thứ gì dùng cho việc tình thú trong khuê phòng, Tô Tuyển tìm tới tìm lui, chỉ có cái chày giã thuốc bằng ngọc này là có thể miễn cưỡng đạt tới yêu cầu.

Cái chày này trơn bóng, đầu chày hình cầu so với phần đuôi thì lớn hơn một vòng, cái chày này thuộc loại lớn, phần thân có vẻ thô to, chắc chắn. So với hoa phùng nhỏ, chặt của thiếu nữ thì nó thật sự là quá lớn, tuy rằng vẫn còn kém hơn cái vật gì đó dưới hạ than Tô Tuyển, nhưng muốn huyệt khẩu của Diệp Huyên nuốt được nó, cũng phải mất một phen khí lực.

Đầu chày tròn tròn vừa mới chạm đến đóa hoa, Diệp Huyên liền co rúm lại một chút: "Thật lạnh a..." So với căn côn thịt, đầu chày vừa lạnh vừa cứng khiến Diệp Huyên có giảm giác hoàn toàn khác nhau. Trong hoa huyệt bỗng nhiên xuất hiện một căn dị vật, mị thịt trong âm đạo ẩm ướt, ấm áp mấp máy nuốt vào, lại bị cảm giác lạnh băng mà co rụt lại, cứ như vậy vừa co rụt vừa thu lại một hồi, chày giã thuốc tiến vào ngày càng sâu, cuối cùng đỉnh đến hoa tâm thì dừng lại.

Diệp Huyên nắm chặt lấy vạt áo Tô Tuyển, đầu ngón chân cũng cuộn lại, cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ vô lực, bị Tô Tuyển dùng chày giã thuốc đùa bỡn một hồi. Dâm thủy theo đùi chảy xuống tí tách, chỉ trong chốc lát đã làm ướt sũng cả bàn tay Tô Tuyển.

Tô Tuyển đến lúc này mới nhận ra hành động này có bao nhiều là mờ ám, tuy lúc đầu hắn không hề có tâm tư gì khác, nhưng bên tai nghe thấy tiếng rên rỉ mềm mại của nàng, nhìn thấy khuôn mặt của nàng đỏ bừng quyến rũ, khiến dương vật của hắn cứng rắn đứng thắng. Đợi đến khi cái chày giã thuốc hoàn toàn chặn lại huyệt khẩu của Diệp Huyên, khuôn mặt

của hắn cũng đã đỏ bừng, vội vàng buông tay, trên trán hắn cũng toàn là mồ hôi.

"Đại lưu manh." Diệp Huyên hờn dỗi, liếc trắng mắt nhìn hắn, khuôn mặt Tô Tuyển đã đỏ đến mức nhỏ ra được máu.

"Ta..." Hắn ngập ngừng, ánh mắt lại không nhịn được mà liếc về nơi giữa hai chân của nàng, chỉ thấy lỗ nhỏ của nàng bị lồi ra một chút, hai phiến hoa môi đầy đặn bao bọc lấy nó, thỉnh thoảng lại có dâm thủy tràn ra chảy xuống dưới, dâm mỹ khiến người ta mù mắt. Tô Tuyển cuống quít quay đầu, sợ nhìn thêm sẽ không nhịn xuống được nữa, vội vàng lắp bắp nói: "Ta xuống núi đi mua quần áo cho nàng."

Nhìn bóng lưng chạy trốn của hắn, Diệp Huyên phì một tiếng bật cười: "Đúng là đồ ngốc nha." Nàng cũng đau lòng Tô Tuyển phải nhịn đến mức khó chịu, thấy hắn lo lắng cho mình như vậy, nhưng tiểu huyệt của mình bây giờ không dùng được, nàng vẫn có nơi khác giúp hắn thư giải a. Đáng tiếc đồ ngốc này chạy quá nhanh, nếu đã như vậy, thì mình cũng không cần lắm miệng.

Đáng thương cho Tô thiếu hiệp, hắn vĩnh viễn cũng không biết chính mình đã bỏ lỡ điều gì.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27

Chày giã thuốc tắc bên trong tiểu huyệt, Diệp Huyên lười biếng nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đang là đầu hạ, ban ngày ở Dược Vương cốc đúng là để chịu, ánh nắng ấm áp chiếu lên người vô cùng thoải mái. Tô Tuyển vội vội vàng vàng trở về cốc, vừa bước chân vào phòng liền nhìn thấy một màn mỹ nhân giả mị đồ (giả mị là chợp mắt, đồ là bức tranh). Ngoại bào rộng thùng thình khoác hờ trên người nàng, cổ áo buông lỏng lộ ra bả vai mượt mà, bên dưới vạt áo là cặp đùi ngọc thon dài. Một chân của tiểu mỹ nhân hơi cong lên, có lẽ là vì cái chày giã thuốc tắc bên trong tiểu huyệt khiến nàng khó chịu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, bàn tay nhỏ bé vuốt ve nơi giữa hai chân, từ trong xoang mũi bật ra tiếng rên rỉ nũng nịu.

Dục vọng khó khăn lắm mới biến mất ngay lập tức lại bốc lên, Tô Tuyển nghe thấy tiếng Diệp Huyên rên rỉ, chỉ cảm thấy giống như có một con mèo nhỏ gãi gãi trong lòng hắn, cả người vừa ngứa vừa nóng.

Diệp Huyên nghe được tiếng bước chân của hắn, tức giận liếc mắt qua nhìn hắn một cái: "Còn không mau chút đem thứ này lấy ra, vừa lạnh lại vừa cứng, ta không muốn tắc cái này trong tiểu huyệt."

Tô Tuyển buông gói đồ trong tay xuống, thuận thế đem Diệp Huyên kéo vào trong ngực: "Nương tử ngoan, đây đều là vì giải độc, nếu nàng thấy

khó chịu..." Tay hắn trượt xuống giữa hai chân Diệp Huyên, "Ta giúp nàng xoa xoa được không?"

"Ai là nương tử của huynh." Diệp Huyên vô thức mân mê đôi môi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng tối qua cũng bị Tô Tuyển ăn hết lần này đến lần khác, đôi môi vừa hồng lại vừa sưng, sáng bóng ánh nước chọc người yêu thương. Tô Tuyển dùng môi lưỡi của hắn giày vò môi nàng một trận, mãi cho đến khi Diệp Huyên thở không nổi mới buông ra, ngón tay thon dài của hắn đẩy ra bối thịt mập mạp, phía trên thì cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của Diệp Huyên vào trong miệng mình, phía dưới thì đem ngón tay vói vào trong hoa huyệt.

Trong hoa huyệt tràn đầy dâm thủy dinh dính, cái chày giã thuốc cứng rắn bị mị thịt bao bọc, thân chày dính đầy dâm thủy trơn trượt ngón tay hắn cũng không giữ được. Mặc dù mật động của nàng ấm áp ẩm ướt, nhưng khi hắn sở lên cái chày giã thuốc này vẫn cảm thấy lành lạnh. Tô Tuyển không khỏi đau lòng, thứ này tuy không thô to bằng dương vật của mình, nhưng lại lạnh như băng, tiểu huyệt Diệp Huyên chứa nó tất nhiên là cảm thấy không thỏa mái. Hắn cân nhắc một chút, nếu dùng chày gỗ chắc Diệp Huyên sẽ thoải mái hơn một chút. Nghĩ tới đây, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời: "Nương tử, nàng nằm đây nghỉ ngơi, như thế này sẽ không quá khó chịu."

Nhìn hắn lướt đi như một trận gió, Diệp Huyên cảm thấy buồn bực, đồ ngốc này lại định làm gì nữa đây? Trong lòng nàng dâng lên một cỗ dự cảm không mấy tốt lành, cảm thấy Tô Tuyển lúc nãy vừa mới nghĩ ra những điều không bình thường.

Tô Tuyển thật đúng là không phụ sự kì vọng của nàng, sau nửa nén hương, hắn kích động cầm trong tay một căn mộc côn đã được đánh bóng trơn nhẵn đi vào phòng. Kích cỡ căn mộc côn đó so với cái chày giã thuốc đang nằm trong tiểu huyệt của Diệp Huyên không khác nhau là mấy, hai đầu trơn nhẫn, bóng loáng, ngay lập tức Diệp Huyên liền hiểu được cái thứ

này dùng để làm gì. Nàng nhịn không được mà đỏ mặt, hung ác phỉ nhỗ Tô Tuyển một ngụm: "Đại lưu manh, huynh đừng hòng lại lấy thứ đó đến giày vò ta." Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, Tô Tuyển lại đi khắc ra một căn dương vật giả.

Nói là dương vật giả, nhưng thực ra nhìn qua cũng không khiến người ta hiểu lầm lắm. Nếu không dùng vào mục đích này, thì nó đơn giản cũng chỉ là một căn mộc côn mà thôi. Hắn trơ mặt cọ đến bên người Diệp Huyên: "Nương tử, dương tinh của ta không thể lãng phí a, dùng căn mộc côn này tắc lại huyệt khẩu, chắc chắn không lạnh lẽo giống như cái chày kia." Vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc, nếu không phải khóe mắt hắn vẫn liếc nhìn về nơi giữa hai chân của nàng, Diệp Huyên đúng là không thể nhìn ra được đẳng sau cái vẻ mặt thuần lương này của hắn là một con sói ba đuôi.

Diệp Huyên không khỏi buồn cười, đại ngu ngốc, còn ở trước mặt mình trưng cái vẻ nhỏ nhen. Nàng nhớ lại lúc ở trên thuyền Huyền Nữ giáo, hắn vừa ngây thơ vừa ngại ngùng, cho nên mới bị Diệp Huyên quyến rũ vô song đùa giỡn xoay quanh. Bây giờ hai người lại có xu thế ngược lại, đôi mắt hạnh của nàng lấp lánh đảo quanh, nàng cũng không thể để cho Tô Tuyển coi thường.

"Tướng công..." Cách xưng hô khiến lòng Tô Tuyển khế tê dại từ môi Diệp Huyên nói ra, đầu ngón tay của nàng vuốt nhẹ lọn tóc mai bên vành tai, nàng trừng mắt nhìn Tô Tuyển, "Ta không muốn ăn cái căn mộc côn này đâu."

Nàng khe khẽ nói nhỏ, một chữ "ăn" kia giống như được nàng cố tình ngâm nga, cổ họng Tô Tuyển khô khốc, côn thịt đã sớm trướng lên đau đớn, dường như muốn đỉnh phá quần. Nam nhân ghé vào bên tai Diệp Huyên nói, giọng hắn khàn khàn: "Vậy nàng... muốn ăn cái loại gậy nào?"

"Loại gậy nào ta cũng không muốn ăn." Nàng nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Tô Tuyển, ngón tay gõ gõ lên thân căn mộc côn, "Nhưng mà.... Nếu tướng công bằng lòng đem cây gậy này khắc lại một lần nữa, ta nguyện ý ăn hết."

Yết hầu Tô Tuyển trượt xuống, hắn bắt lầy bàn tay nhỏ bé của nàng đang làm loạn trên ngực mình, nhẹ nhàng lôi kéo, đem Diệp Huyên giam cầm ở trong ngực mình, "Muốn khắc như thế nào? " Cổ họng hắn khô rát, côn thịt cách một lớp vải đỉnh lên đùi nàng, hắn cọ xát theo bản năng, hận không thể cắm vào cơ thể nàng.

"Bởi vì nó quá xấu." Yêu nữ này lại dùng vẻ mặt ngây thơ lại phần dâm đãng nhìn Tô Tuyển, bàn tay nhỏ bé trượt dọc theo vạt áo, đầu ngón tay khều ra đai lưng của Tô Tuyển, nhẹ nhàng nắm lấy cái thứ thô to vừa nhảy ra. Bên tai liền nghe thấy tiếng rên rỉ ẩn nhẫn của nam nhân, Diệp Huyên mêm muội nhìn khuôn mặt tràn ngập dục vọng của hắn, cái lưỡi thơm tho liếm nhẹ một vòng lên khóe môi, nói ra khát vọng xuất hiện trong đầu của mình khi nhìn thấy căn mộc côn, "Đem nó khắc thành hình dạng đại dương vật của tướng công, tiểu huyệt của ta... chỉ muốn ăn đại dương vật của tướng công."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28

Sự thật đã chứng minh, nam nhân không thể dễ dàng khiêu khích.

Diệp Huyên khóc không ra nước mắt quỳ ghé lên trên tháp, bởi vì nam nhân phía sau liên tục ra vào mãnh liệt, hai phiến mông trắng nõn đã đỏ bừng đầy dâm mỹ. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, côn thịt nóng rực giống như lưỡi dao liên tục đâm chọc trong hoa huyệt, trong bụng nhỏ của nàng lúc này giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cái chày giã thuốc bị rút ra quăng bên chân Diệp Huyên, trên thân chày toàn là dâm thủy trong suốt, thình thoảng có vài giọt dâm thủy bắn tung tóe ra nhỏ giọt lên nó, hỗn hợp bạch dịch sềnh sệt chảy xuống dọc theo đùi nàng, khiến phần tháp dưới thân nàng cũng ướt sũng, dâm mỹ không chịu nổi.

"Tướng công... Ân a... Từ bỏ... Tiểu huyệt cũng sắp bị chàng sáp hỏng rồi..." Khuôn mặt thiếu nữ chôn giữa đống chăn đệm, đau đớn vừa khóc vừa nhỏ giọng rên rỉ, Tô Tuyển không những không thương tiếc nàng mà động tác của hắn càng lúc càng kịch liệt. Tuyết phong cao ngất không ngừng nảy lên theo động tác rút ra đâm vào điên cuồng, mãnh liệt của hắn, hai khỏa đầu vú đỏ bừng vẽ ra đường cong mê người trong không khí. Tô Tuyển nhịn không được nhéo lấy vật nhỏ đang hoảng loạn kia, ngón tay mạnh mẽ ngắt, nhéo, khiến thiếu nữ dưới thân co rúm lại, tiểu huyệt lại ra sức mút vào, thiếu chút nữa khiến Tô Tuyển bắn ra.

"Nương tử, đừng mút..." Tô Tuyển thở hồn hền hôn lên vành tai Diệp Huyên, răng nanh của hắn khi nặng khi nhẹ cắn nàng, giống như con sói hoang đang thưởng thức con mồi yêu thích của nó, từ sau khi Diệp Huyên nói ra câu đó, dục vọng hắn cố gắng nhẫn nhịn ầm ầm bùng nổ, đè lại đôi chân của yêu nữ này, ôm lấy cơ thể thơm ngát của nàng ưỡn thắng eo tới trước, liền mạnh mẽ trừu sáp từ lúc đó đến bây giờ.

Lúc đầu, Diệp Huyên còn thừa sức lực tác loạn trên người hắn, dùng cái miệng nhỏ nhắn liếm lên cơ ngực hắn, rồi lại duỗi ra đầu lưỡi chui vào trong mắt rốn hắn. Yêu nữ không sợ chết này thậm chí còn nghĩ muốn duỗi tay đến phía sau mông hắn, ý đồ là muốn đùa bỡn cúc huyệt giữa hai phiến mông của nam nhân. Ngay lập tức, Tô Tuyển phát một cái lên mông nàng, đem thân thể mềm mại của nàng lật ngược lại, nắm lấy eo nàng mà thao khiến nàng đến cả khí lực mà ren rỉ cũng không có.

Lúc này, Diệp Huyên đã hối hận tới nỗi xanh cả ruột, không phải là nàng không biết nam nhân trong lúc làm chuyện ân ái đều đặc biệt dễ dàng đánh mất lý trí, nhưng cố tình trong lòng nàng ngứa ngáy muốn trêu chọc Tô Tuyển, bây giờ thì đúng là lấy đá đập lên chân mình. Tô Tuyển không giống những nam nhân lão luyện có đủ loại thủ đoạn mà làm nàng, nhưng hắn đang lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, dương vật dưới háng vừa thô lại vừa dài, một khi cứng rắn lên, cho dù đã làm suốt hai ba canh giờ cũng không bắn một lần, cho dù Diệp Huyên có mềm giọng năn nỉ, khóc lóc cầu xin tha thứ, đóa hoa mềm mại giữa hai chân nàng cũng bị nam nhân chà đạp đến nỗi sưng đỏ, vừa dâm mỹ hỗn độn vừa vô cùng đáng thương.

Trải qua một phen như vậy, Diệp Huyên không chỉ không dám trêu chọc Tô Tuyển, mà còn phụng phịu vắng vẻ Tô Tuyển mấy ngày. Tô Tuyển ngày ngày vẫy đuôi bận trước vội sau, vừa giả vờ đáng thương vừa xum xoe, nịnh nọt, thật vất vả mới dỗ ngọt được nương tử nhà mình. Nhưng hắn thành thật không được vài ngày, trong lòng lại bắt đầu không an phận. Dù sao thì mỹ nhân ở trước mặt mà lại không thể ăn, căn trường thương dưới

háng của Tô thiếu hiệp lại không vui. Hắn tất nhiên là không nỡ cứng rắn ép buộc nàng, vì thế Diệp Huyên thỉnh thoảng lại thấy một màn mỹ nam vừa tắm xong để trần nửa người trên lượn lờ trước mặt mình, còn lấy cái cớ rất chính đáng, quên lấy khăn mặt. Hắn còn bắt nàng mới sáng sớm liền ngồi trong viện thưởng thức Tô Tuyển luyện kiếm, lúc luyện kiếm vẫn cởi trần nửa người trên.

Diệp Huyên cảm thấy buồn cười, Tô Tuyển cẩn thận, dè dặt lấy lòng nàng, nàng đều biết. Nhưng cái đồ ngốc này, phải cho hắn chịu khổ vài ngày, Diệp Huyên cần dương tinh của hắn để giải độc mỗi ngày, nhưng mấy ngày nay nàng bắt Tô Tuyển tự thủ dâm rồi bắn ra, sau đó hắn sẽ đem dương tinh tới cho nàng uống, nhưng tuyệt đối không cho Tô Tuyển lại gần mình. Tô thiếu hiệp đáng thương chỉ có thể hự hự một mình, còn nương tử nhà mình thì thản nhiên ngổi một bên, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho hắn.

Thật ra Diệp Huyên cũng muốn ân ái với Tô Tuyển, nam nữ lưỡng tình tương duyệt, ở bên nhau ngày đêm, đang chìm đắm trong hương vị của tình yêu, sao có thể không khát vọng thân thể đối phương, nhưng thấy Tô Tuyển đã chịu đủ giáo huấn, Diệp nữ vương suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định tạm thời bỏ qua cho hắn.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29

Gần đây, tâm tình Tô Tuyển cực kì tốt.

Hơn mười ngày ở trong Dược Vương cốc sống trong thế giới hai người cùng nương tử nhà minh, mắt thấy độc tố trên người Diệp Huyên dần dần biến mất, nội lực cũng gần như khôi phục được như lúc ban đầu, tình cảm của hai người cũng đang lúc mặn nồng. Tuy hắn biết phương pháp giải độc mà Thẩm Tinh nói với hắn tám chín phần mười là lừa gạt mình, nhưng Tô Tuyển không có trách hắn ta. Ngẫm lại mà xem, nếu không có phương pháp khác người này, Tô thiếu hiệp làm sao có thể tìm ra cái cớ đàng hoàng để ngày ngày đè nương tử nhà mình xuống mà táy máy tay chân. Hơn nữa, cảnh sắc trong Dược Vương cốc vô cùng tươi đẹp, cộng thêm việc không có tên nào không có dám xông vào cốc quấy rầy họ, ngày qua ngày, Tô Tuyển đúng là sống còn tiêu dao (ung dung tự tại) hơn cả thần tiên.

Trong mười mấy ngày này, kỹ thuật trong phòng the của hắn cũng tiến bộ phi thường. Người ta nói, nam nhân ở phương diện này đều là thiên tài cũng không phải là nói ngoa, nửa tháng trước Tô Tuyển vẫn là một con gà tơ hay ngượng ngùng, bây giờ so về hạ lưu, đến ngay cả yêu nữ Diệp Huyên cũng không chống đỡ được. Tuân theo nguyên tắc, thua người không thua trận, Diệp Huyên đã nhiều lần hăng hái phản kháng, xoay người đè tên đại lưu manh không biết xấu hổ này xuống, nhưng chỉ đáng tiếc là

nàng đã quên mất một chuyện, cho dù là bị đè hay đè hắn thì người chiếm tiện nghi vẫn là Tô Tuyển...

Chuyện khiến Tô Tuyển càng thêm đắc chí là lần hắn ra khỏi cốc mua quần áo cho Diệp Huyên, lúc đó hắn bị sắc đẹp mê hoặc hoảng loạn chạy đi, vội vàng mua một bao lớn toàn là váy rồi trở về, kết quả là khi DIệp Huyên mở bao liền thấy, người này mua đến mấy chục cái áo ngắn với váy, nhưng lại không có một cái quần. Điều khiến Diệp Huyên càng thêm đau đầu đỡ trán chính là, không biếtTô Tuyển có phải là cố ý hay không, đến ngay cả yếm với tiết khố hắn cũng không mua về.

Nhìn Diệp Huyên trưng ra khuôn mặt với hai chữ "sắc lang" to đùng, Tô Tuyển vô cùng ủy khuất: "Ta thật sự là đã quên mất, tuyệt đối không phải cố ý." Lúc đo ở trong cửa hàng quần áo, hắn chỉ suy nghĩ mỗi một chuyện cái váy đó mặc lên người nương tử có bao nhiêu đẹp, làm sao có thể nhớ đến sự tồn tại của yếm với tiết khố.

Cũng may, trong Dược Vương cốc to lớn cũng chỉ có hai người họ, Diệp Huyên đảo mắt nghĩ, rồi hướng Tô Tuyển bày ra nụ cười ngọt ngào: "Thôi, chỉ mặc váy... cũng không phải là không thể."

Mũi Tô thiếu hiệp nóng lên, cuống quít vận nội lực mới đem máu mũi sắp phun ra ép trở về. Diệp Huyên thấy khuôn mặt hắn ngốc thối, liền nổi lên tâm tư muốn đùa hắn.

Sau đó, Diệp Huyên quả thật chỉ mặc mỗi váy với ngoại sam đi ra. Nàng trời sinh đã xinh đẹp, bộ váy lụa mỏng manh bọc lấy phần eo như dương liễu chỉ cần một bàn tay cũng đủ nắm chặt, cùng cặp vú cao vút, lúc đi lại đường cong duyên dáng giữa hai chân cũng lộ ra. Tô Tuyển chỉ vừa nghĩ tới chuyện dưới lớp lụa mỏng kia là cơ thể trần như nhộng, làm sao có thể kiềm chế. Không có yếm với tiết khố, hắn chỉ cần đưa tay duỗi vào là có thể bao lấy chốn đào nguyên đó, qua một phen vuốt ve, đùa bỡn, Diệp

Huyên liền yếu đuối nằm trong lòng ngực hắn thở phì phò, chỉ có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong khoảng thời gian hoan hỉ này, khắp nơi trong Dược Vương cốc đều là dấu chân của hai người. Trong trí nhớ mười tám năm qua của Diệp Huyên, không có ngày nào mà nàng trôi qua không lo không nghĩ giống như hôm nay, cái gì cũng không cần nàng suy nghĩ, bởi vì nàng biết nàng có Tô Tuyển.

"Tướng công, chàng biết không." Nàng ghé vào trước ngực Tô Tuyển, ngước mặt lên nhìn hắn, "Lời nói lúc đó của ta... là thật lòng."

Những lời này không đầu không đuôi nhưng Tô Tuyển gần như là ngay lập tức hiểu được của Diệp Huyên.

Nàng từng nói, bởi vì ta thích huynh nên mới làm chuyện này. Bởi vì câu này, mà lần đầu tiên Tô Tuyển hiểu được cảm giác lo được lo mất, hắn tức giận vì bị lừa gạt, rồi lại tự lừa mình dối người không tin là mình bị lừa. Khi đó, Tô Tuyển đã nghiến răng nghiến lợi nghĩ, chẳng trách tiền bối trên giang hồ đều nói yêu nữ ma giáo rất biết cách mê hoặc lòng người, hắn cũng bị yêu nữ này mê hoặc.

Nhưng hắn vui vẻ chịu đựng nàng mê hoặc, Tô Tuyển nghĩ, cho dù Diệp Huyên đang lừa hắn, chỉ sợ hắn cũng cắm đầu mà chui vào, cam tâm tình nguyện làm một tên đại ngốc.

Chỉ có điều đó cũng chỉ là giả thiết thôi, trong cuộc sống cũng không có nhiều người may mắn có được kết quả mỹ mãn, nhưng cuối cùng hắn đã có được may mắn đó.

"Ta biết." Tô Tuyển khẽ mim cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, ta biết nàng yêu ta, mà ta - cũng yêu nàng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện

Đồng hồ trên tường vang lên sáu tiếng chuông, tượng gỗ hình người dáng dấp kì dị từ trong hộp gỗ phần phật nhảy ra, cất giọng the thé kêu lên: "Đã đến giờ tan tầm rồi! Đã đến giờ tan tầm rồi!"

Từ trên cái bàn làm việc lung tung, lộn xộn lộ ra một cái đầu, đầu tóc rối bời, mái tóc vừa đen vừa dày rối thành một đoàn giống như một cụm rong biển, giữa mái tóc giống như rong biển đó, còn xiêu xiêu vẹo vẹo cắm một cái bút lông chim. Chủ nhân của cái đầu rút ra bút lông chim, đẩy lên gọng kính trượt xuống trên mũi. Dưới chiếc mũi khéo léo, tinh tế là đôi môi hồng như cánh hoa cùng với chiếc cằm nhu hòa, ngoại trừ mấy chỗ trên có lộ ra một chút, còn hơn phân nửa khuôn mặt của nàng đều bị che lấp dưới mái tóc dài.

Nàng vươn tay vuốt vuốt chiếc áo choàng pháp sư trên người, đội lên cái mũ vành rộng, dường như muốn đem cả người mình đều che lại, giống như một u hồn bay ra khỏi văn phòng.

Trên hành lang cực kì náo nhiệt, nhóm học sinh được tan học từ trong phòng học tuôn ra ào ào, tất cả đều mặc áo choàng pháp sư màu đen, trên cổ áo đeo một sợi dây dài phía dưới là huy hiệu trường hình mặt trời đỏ. Đây là

Đây là cách ăn mặc điển hình của học viện ma pháp Volantis, đây là học viện số một trên đại lục, mà chất lượng giáo sư ở Volantis cũng đứng hàng số một, có thể giảng bài ở học viện này, không ai không phải là pháp sư có trình độ ma pháp cao siêu.

Margaret chỉ mới mười tám tuổi đã là giáo sư hiện nay đang giữ chức phó khoa. Cho dù so sánh trong phạm vi toàn bộ đại lục, nàng cũng là thiên tài ma pháp hiếm có. Nhưng điều kì quái chính là, vị giáo sư thiên tài này đi trên hành lang, học sinh không những không tiến đến chào hỏi, mà ngược lại, giống như nhìn thầy quái vật, ai nấy đều tránh xa nàng. Nhưng Diệp Huyên lại không hề chú ý tới chuyện này, nàng vô cùng tập trung nhìn mặt đường dưới chân, cẩn thận để chồng sách ma pháp trên tay không bị rơi xuống.

Đi đến sân trong thì tốt rồi, nàng yên lặng tự khuyến khích mình, đến lúc đó nàng có thể sử dụng chú pháp để đống sách này bay lơ lửng trong không trung mà đem về. Tổng cộng có mười cuốn sách mỗi cuốn dày hơn sáu trăm trang, đây là toàn bộ số sách mà Margaret phải nghiên cứu hết trong tối nay.

Thiên phú chỉ là một phương diện, điều quan trọng là Margaret vô cùng say mê, cần cù trong việc nghiên cứu bùa chú, đây cũng là nguyên nhân nàng lấy được thành tựu như bây giờ. Đáng tiếc là trình độ lý thuyết của nàng thì đúng là có một không hai trên đại lục, nhưng điều này cũng không thay đổi được nàng là một pháp sư vô dụng trong chuyện thực hành.

Khi mới nhập vào người vị ma pháp sư trẻ tuổi này, Diệp Huyên vô cùng hưng phấn. Ma pháp có thể lên trời xuống đất, chém rồng diệt ma. Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện vị ma pháp sư Margaret này đừng nói đến giết quái, ngay cả khi phóng ra một cái hỏa cầu sơ cấp cũng không trúng đích. Cho dù là khi nàng giảng bài trên lớp - đúng vậy, lớp bùa chú tuy phần nửa thời gian đều học kiến thức trong sách vở, nhưng ngẫu nhiên

cũng cần thực hành - mà nàng trong lúc làm mẫu cho học sinh thường xuyên gây ra sự cố.

Đây cũng là nguyên nhân khiến học sinh sợ hãi nàng - ai mà biết được đến gần giáo sư có bị nguy hiểm gì hay không, hơn nữa, Margaret quanh năm mặc một cái áo choàng bụi bặm, khuôn mặt cũng không để lộ, cũng là nguyên nhân khiến nàng không được hoan nghênh.

Người ta nói nhìn cách ăn mặc này thì người cũng như vậy tính tình cổ quái, cho nên Margaret thật không may lại vừa vặn là nhân chứng sống cho đạo lý này. Lúc nhỏ nàng là đưa trẻ quái gở, nhu nhược tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tính cách lại mẫn cảm, u ám. Không giao thiệp với người khác, mỗi ngày trừ ăn cơm với ngủ ra thì nàng chỉ biết nghiên cứu ma pháp, một nữ nhân cổ quái như vậy, cho dù nàng đang ở tuổi xuân thì, cũng không có ai muốn tìm hiểu xem dưới mái tóc giống như rong biển đó là khuôn mặt như thế nào.

Nhưng Margaret không thèm để ý đến chuyện này. Cho dù nàng là một đại mỹ nhân, nàng cũng lười quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình. Điều duy nhất mà nàng coi trọng, thậm chí là si mê cũng chỉ có việc nghiên cứu ma pháp. Không đúng, còn có một thứ khác. Nói cho đúng thì đó là một người.

Bước ra khỏi cổng học viện, Diệp Huyên - bây giờ chúng ta nên gọi nàng là Margaret - vẫn như thường lệ thấy được cỗ xe ngựa xa hoa dừng ven đường. Khung xe được mạ vàng, trên thân xe có hình điều khắc của một con sư tử đang rống giận bởm đỏ thân được mạ vàng, đây là biểu tượng của gia tộc Farman. Trên đại lục này, gần như ai cũng biết biểu tượng đại biểu cho gia tộc này là con sư tử.

Dưới ánh mắt hâm mộ của người đi đường, Margaret bước lên xe ngựa.

Học viện Volantis nằm ở phía bắc thành Damon, mà đích đến của chiếc xe ngựa này là phía nam. Xuyên qua đường cái nhốn nhái, càng đi tới phía

nam, người xe đi lại trên đường càng ít. Bởi vì thành nam là khu thành của giới quý tộc, chỉ có tầng lớp thượng lưu mới có khả năng sống ở đây. Gia tộc Farman chiếm khu đất lớn nhất trong thành nam, vài tòa nhà nối liền nhau vừa cổ kính vừa thanh nhã, xuyên qua cổng lớn lại có thêm một tầng kết giới ma pháp ngăn cản toàn bộ những ánh mắt tò mò bên ngoài. Tòa nhà xa hoa như vậy cũng chỉ là một trong số những biệt viên của gia tộc Farman sở hữu trong thành Damon.

Lúc này, xe ngựa dừng lại trước đại sảnh. Margaret thở dài một hơi, lại kéo kéo áo choàng theo bản năng, đáng tiếc là cho dù nàng có sửa sang lại như thế nào thì chiếc áo choàng quanh năm dính đầy hóa chất cùng với mực nước vẫn lôi thôi, xấu xí như cũ, đứng trước tòa nhà hoa lệ này lại càng không xứng.

Không chỉ một thân quần áo này, cả người Margaret, cũng đều không xứng với nơi này. Trong sân viện, người làm vườn đi qua đi lại, quản gia, nữ hầu đứng trước cửa cung nghênh nàng, thậm chí đến cả người phu xe này, cũng không phải là người cùng một thế giới với nàng. Cho dù trên mặt họ đều lộ ra nụ cười kính cẩn nghe theo, nhưng Margaret biết, bọn họ phục tùng mình, chỉ là vì cũng chỉ vì danh phận của nàng.

"Phu nhân." Nam quản gia Carson tiên sinh, hướng về phía Margaret cúi người cung kính, "Hoan nghênh ngài về nhà."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 2

"Ù." Margaret hàm hồ trả lời hừ một tiếng từ trong lỗ mũi.

Thanh âm của nàng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, nên chẳng có ai nghe được câu trả lời của nàng, mà Carson tiên sinh cũng không thèm để ý đến vị phu nhân quái gở này có đáp lời mình hay không. Thân là một quản gia đạt yêu cầu, chức trách của hắn là toàn tâm toàn ý hầu hạ thiếu gia với vợ của ngài, một ngày thiếu gia chưa ly hôn với phu nhân thì cho dù vị phu nhân này từ trên xuống dưới không có chỗ nào phù hợp tiêu chuẩn của quý tộc, hắn cũng không để lộ ra một chút ý tứ khinh thường nào. Đây là điều mà trong lòng tất cả những người ở đây đều biết rõ, mà Margaret cũng hiểu được điều này.

Nàng có thể gả cho chồng của mình bây giờ là người thừa kế của gia tộc Farman, Công tước Marbran, và cũng là người đứng đầu của đoàn Kỵ sĩ Thần Điện Alex Cory Farman tiên sinh, cũng là do gia tộc an bài. Tuy gia tộc Aronwood cũng là quý tộc, nhưng so về quyền thế thì vẫn thua kém gia tộc Farman. Hơn nữa Margaret là con của vợ bé, tính tình lại cổ quái, Alex có bị mù mắt cũng không coi trọng nàng, càng không nói đến chuyện chồng của nàng được người ta ái mộ nhiều như thế nào.

Cao lớn tuấn lãng, phong độ có thừa, tuy tính cách có phần cứng nhắc, lạnh lùng nhưng như vậy lại càng khiến hắn trở nên nổi bật đúng chuẩn kim cương Vương lão ngũ, ngay cả công chúa của quốc vương cũng từng có ý

tứ muốn gả cho hắn. Margaret sâu sắc cảm thấy rằng một ngày nào đó nàng sẽ bị ánh mắt ghen ghét của mấy nữ nhân này giết chết, nguyên nhân chính là nàng gả cho Alex.

Thở dài trong lòng một hơi, Margaret chậm rãi, thong thả đi vào phòng ngủ. Nghe thấy tiếng nước ào ào truyền ra từ trong phòng tắm, trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ hôm nay Alex ở nhà? Nghĩ đến nam nhân kia lúc này đang ở trong phòng, ngay đến chân nàng cũng bắt đầu cảm thấy đứng không nổi.

Áy náy, e ngại, bất an... Còn có mấy phần mê luyến, đây chính là những tình cảm đối với chồng của mình mà Margaret giấu trong lòng. Nàng thầm mếm Alex năm năm, từ năm mười ba tuổi cho đến tận bây giờ. Hai người họ có thể xem như là lớn lên cùng nhau, tuy rằng phần lớn thời gian là Alex ở cùng với anh trai nàng, còn Margaret thì trốn trong góc phòng nhìn trộm hắn.

Theo lý thuyết, Margaret đã kết hôn với Alex, nhưng tại sao vẫn cần Diệp Huyên đến để hoàn thành nhiệm vụ công chiếm đây? Bởi vì Margaret nghĩ Alex không yêu mình. Hai người kết hôn đã nửa năm, thời gian ở chung ít ỏi đến mức có thể đếm được, ngay đến chuyện làm tình cũng chỉ mới năm lần.

Một nam nhân bình thường không muốn làm tình với người vợ hợp pháp của mình, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ hắn đối với vợ của mình không có hứng thú. Nàng giống như đang tự ngược đãi chính mình, khi Alex cư xử thân mật với Margaret, Margaret lại cảm thấy sợ hãi. Nàng khát vọng Alex yêu mình, nhưng lại bởi vì bản thân gây trở ngại cho tiền đồ của Alex mà áy náy trong lòng, hơn nữa nàng vốn dĩ không biết cách giao tiếp với người khác, cuộc sống hôn nhân của hai người vốn đã không vui vẻ nay càng thêm ảm đạm.

Thậm chí nàng còn sợ hãi khi nhìn thấy Alex, mà hắn bởi vì chức trách nên phải đóng trú lâu ngày trong đoàn kỵ sĩ, đây cũng là thời gian Margaret cảm thấy nhẹ nhõm nhất. Người hầu trong nhà trừ khi thật cần thiết mới tiếp xúc với nàng, mà nàng cũng không có bạn bè thân thiết, nhưng ngốc một mình như thế nàng lại cảm thấy tự tại.

Lúc này, nàng phát hiện chồng mình đã một thời gian dài không về nhà nay lại trở về, ý nghĩ nhảy ra đầu tiên trong đầu nàng lại là chạy trốn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, dù sao đi nữa nàng muốn chạy cũng không có nơi khác để đi.

Lo sợ bất an địa đứng ở tại chỗ, tố chất thần kinh giống nhau địa dắt trên người đích áo choàng. Sau một lát, trong phòng tắm đích tiếng nước ngừng. Đẩy cửa ra, nam nhân thân ảnh cao lớn càng ngày càng rõ ràng, hắn xuyên qua lối đi nhỏ, như là chú ý tới đứng ở cạnh cửa đích thê tử, vì thế đã đi tới.

Margaret kinh ngạc nhìn hắn một thân trần trụi đi đến trước mặt nàng!

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 3

Thật ra nói là trần trụi cũng không chính xác lắm, dù sao trên người Alex vẫn còn quấn một cái khăn tắm. Nhưng khăn tắm cũng chỉ che được hạ thân của hắn, đôi chân dài rắn chắn cũng lộ ra, lúc hắn bước đi nàng có thể nhìn thấy dương vật cùng lông mu đen sì. Tay phải của hắn cầm một cái khăn mặt, vừa đi vừa lau mái tóc ướt nhẹp của mình. Có lẽ là vì mới tắm xong, khuôn mặt của nam nhân ngày thường luôn lãnh đạm, nghiêm nghị lúc này thoạt nhìn có vẻ nhu hòa hơn một chút, nhưng chỉ cần nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn Margaret liền khẩn trương đổ mồ hôi lạnh.

"Lily." Alex tùy tiện lấy một cái áo choàng trên giá khoác lên người, "Đã trở lại?"

"Vâng." Thanh âm của nàng rất nhỏ, nàng cúi đầu, dường như muốn giấu luôn đầu mình vào trong cái áo.

Thấy phản ứng của vợ mình, Alex cũng không thể trách nàng, hắn cũng không để ý, mà thản nhiên nói: "Nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi phòng khác nằm ngủ."

Đúng vậy, cho dù Alex hiếm khi mới được về nhà một chuyến, hai người cũng phân phòng mà ngủ. Margaret vốn còn muốn nói, nhưng nghe hắn nói thế, cũng chỉ đành đem dũng khí thật vất vả mới gom góp được nuốt trở lại.

Trong lòng nàng không phải là không muốn, nhưng tính tình nhu nhược hay khiếp đảm của nàng đã xâm nhập vào cốt tủy, ảnh hưởng đến mỗi lời nói, cử chỉ của nàng. Cho dù là Diệp Huyên xuyên qua, nhưng dưới sự ảnh hưởng mạnh mẽ của chức năng "Cộng hưởng tình cảm" trong hệ thống, nàng cũng phải khuất phục sự tự ti từ tận sâu trong đáy lòng của cô gái này. Ngay cả dũng khí nói chuyện với Alex cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn chồng mình đi ra cửa.

Nhưng khi đi ngang qua người nàng, Alex đột nhiên dừng lại.

"Nàng bị thương?" Nam nhân tóc vàng nhíu mày.

"A? A..." Margaret ngần người, rồi bỗng nhớ lại cuống quít che lại mu bàn tay, muốn đem bàn tay giấu ra phía sau.

Đầu lông mày của Alex nhíu càng chặt hơn, Margaret run sợ, hắn túm lấy cổ tay nàng, vén lên ống tay áo, lộ ra miệng vết thương chạy dài từ mu bàn tay đến khuỷu tay.

"Đây là, đây là..." Margaret muốn giải thích, nhưng vì quá mức căng thẳng mà nói không được. Hơi thở trên người hắn bỗng lạnh hẳn xuống, hắn tức giận? Margaret chán nản nghĩ, quả nhiên, nàng đúng là ngu ngốc, hắn chắc chắn sẽ tức giận.

"Bị thương trong khi làm mẫu trên lớp học?" Alex đoán, cô gái khế gật đầu, hắn nắm chặt cánh tay nhỏ bé, yếu ớt của nàng. "Đi theo ta lại đây." Hắn thấp giọng nói, giọng nói vốn dĩ trầm thấp dễ nghe lúc này lại trở nên lãnh đạm, cứng ngắc.

Margaret sợ đến run người: "Ta..." Nàng muốn cự tuyệt, nhưng thân bất do kỉ bị Alex lôi kéo nghiêng ngả đi về phía trước. Không biết vì cái gì, Alex dường như lại tức giận. Đợi đến khi nàng bị Alex ấn xuống ngồi trên ghế, lại thấy hắn lấy ra từ trong tủ quần áo một lọ thuốc trị thương, cẩn thận bôi lên miệng vết thương, Margaret vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hắn.

Hắn, hắn không phải là muốn đánh nàng?

Margaret tuy rằng thầm mếm Alex nhiều năm, nhưng lại không thật sự hiểu được nam nhân này. Không chỉ bạn của Alex mà ngay cả tiểu thư quý tộc trong thành Damon cũng biết, Đại ky sĩ thoạt nhìn có vẻ lạnh lùng, nghiêm túc nhưng thật ra là người cẩn thận, ôn nhu.

Lúc này, hắn rũ xuống mi mắt, ngón tay thon dài mơn trớn trên da thịt trắng noãn của nàng, lưu lại một chuỗi cảm giác tê dại, ngứa ngáy khiến nàng không có cách nào bỏ qua. Margaret phát hiện cơ thể mình đang run lẩy bẩy, cũng không biết cuối cùng là do sợ hãi, hay là do lúc này hai người đang tiếp xúc thân mật.

Hai người là vợ chồng, hắn cũng không phải là chưa từng lõa lồ trước mặt Margaret, nhưng những lúc đó đều là cảnh tối lửa tắt đèn, đây là lần đầu tiên Margaret nhìn thấy thân thể hắn trong lúc còn sáng đèn.

Trên người vẫn còn lưu lại mấy giọt nước chưa kịp lau khô, theo nhịp thở của hắn, lồng ngực nở nang của hắn khẽ phập phồng, giọt nước trên cổ chậm rãi trượt dọc xuống theo đường cong rắn chắc của cơ thể. Bởi vì muốn thuốc cho Margaret, hắn dường như đang ôm trọn nàng vào trong ngực hắn. Tư thế có chút ý tứ xâm lược khiến Margaret khẩn trương đến độ không dám cử động, nàng ép buộc bản thân dời đi tầm mắt, cũng không ý thức được bản thân đã nhìn chằm chằm đầu vú của Alex gần một phút.

"Khụ khụ." Alex nhẹ nhàng khụ hai tiếng, cô gái trong ngực nghe thấy chợt ngầng đầu, xuyên qua cặp kính dàm cộm, Alex vẫn có thể nhìn thấy đôi đồng tử đen nhán tràn ngập mê man của nàng – hắn đột nhiên cảm thấy cặp kính này cực kì không vừa mắt.

Margaret cũng không phải là bị cận thị, chẳng qua là nàng có thói quen che dấu chính mình, mái tóc lẫn mắt kính đều là công cụ để nàng bảo vệ bản thân. Alex biết rõ điều này, mà hắn luôn được người khác đánh giá là

ôn nhu, săn sóc lại đột nhiên không để ý đến ý nguyện của Margaret, vươn tay gỡ cặp kính đó xuống.

"Từ nay về sau, đừng mang kính nữa." Ngữ khí của hắn thật bình thản, nhưng cũng cực kì cường ngạnh. Trong lúc Margaret còn đang sững sở, hắn liền buôn xuống cánh tay đã bôi thuốc xong của nàng, xoay người đi ra ngoài. Đẩy cửa phòng, cũng không biết là hắn cố ý hay vô tình, mà lại xoay người nói với nàng: "Tháng này ta được nghỉ, sáng mai ta đưa nàng đi học viện."

Nói xong, cạch một tiếng, cánh cửa nặng nền đóng lại trước mắt Margaret.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 4

Ngày hôm sau, Margaret vẫn không gỡ mắt kính xuống.

Nàng lo sợ, bất an nhìn Alex nhíu mày, cố lấy dũng khí giống như một người anh hùng nhỏ khẽ nói: "Tôi, tôi cảm thấy không quen..." âm lượng thật sự là rất nhỏ, Margaret không dám ngắng đầu, cho nên không thể xác định được Alex có nghe rõ hay không. Nàng nắm chặt chiếc nĩa trong tay, giống như phạm nhân chờ đợi bị tuyên án, nhanh chóng máy móc đem bánh mì nhét vào miệng.

Một lát sau, nàng nghe thấy nam nhân đối diện thản nhiên nói: "Ăn từ từ, cần thận kẻo bị nghẹn..."

Margaret thầm thở phào trong lòng một hơi – kính mắt bảo vệ.

Thân là tiểu thư nhà bá tước nàng dù sao đi nữa cũng chịu sự giáo dục của quý tộc suốt mười mấy năm, lễ nghi đã thấm sâu vào xương tủy của Margaret. Tuy nàng khẩn trương, bất an, nhưng động tác ăn sáng vẫn tao nhã như trước. Hơn nữa nàng cũng không muốn biểu hiện quá thất thố trước mặt Alex, từ khi hai người kết hôn đến bây giờ đã nửa năm, họ chỉ mới ăn sáng cùng nhau có ba lần, trong đó có hai lần Công Tước Mar Bran cũng có mặt.

Nhưng mà.... Margaret nhíu mày nhìn cà rốt trong dĩa, đang ăn cùng người khác, lại thể hiện thói quen ăn kiêng của mình không phải là chuyện gì quá tốt đẹp. Nàng yên lặng, nín thở, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống cái thứ màu tím hương vị kì quái, vừa ngắng đầu lên lại, nàng phát hiện dường như Alex đang nhìn mình.

Margaret vội vàng cúi đầu, mất tự nhiên niết cái nĩa trong tay. Đột nhiên Alex đứng lên, đặt con dao bạc xuống cạch một phát, hắn có chút thất lễ tháo xuống khăn ăn, lạnh lùng nói: "Đi thôi."

"Hả? Từ từ, tôi vẫn chưa ăn xong..." Margaret nhìn cà rốt còn lại trong dĩa, cuối cùng cũng không nói gì thêm, yên lặng theo sát phía sau Alex.

Lúc ngồi đối diện nhau trong xe ngựa, hai người im lặng không nói lời nào.

Margaret muốn hỏi Alex vì cái gì đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đưa nàng đi làm, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của hắn, cuối cùng cũng vẫn sợ hãi đem lời nói nuốt trở về. Có đôi khi nàng thật sự hận thấy xương cái tính khiếp đảm của mình, nhưng lại không có cách nào cải thiện được. Rõ ràng đã kết hôn với hắn, thiên thời địa lợi đã có đủ, nhưng Margaret vẫn không có cách nào đem tâm ý của mình thể hiện ra ngoài.

Margaret và Diệp Huyên là hai người hoàn toàn khác nhau, lúc vừa mới xuyên vào người cô gái khiếp nhược này, Diệp Huyên có chút không thích ứng được. Nhưng đó cũng là chuyện bình thường, cho dù hệ thống có công năng cường đại nhưng muốn biến một người trời sinh tính tình hướng ngoại đột nhiên trở nên trầm mặc ít lời, giống như phản ứng hóa học trong y học, cho nên người xuyên qua chịu ảnh hưởng của công năng "Cộng hưởng tình cảm" sẽ cảm thấy không khỏe. Trong những cuộc thi của học viện những năm trước, có thí sinh sau khi xuyên vào thân thể túc chủ xảy ra phản ứng quá lớn, đã xảy ra tình huống công năng "Cộng hưởng tình cảm" mất đi tác dụng.

Nhưng điều kì quái là, lúc đầu Diệp Huyên cảm thấy có chút không khỏe, nhưng sau đó ý thức của Diệp Huyên rất nhanh liền tiếp nhận Ma Pháp sư Margaret. Thậm chí, nàng còn có cảm giác, dường như Margaret mẫn cảm, tự ti là nhân cách ẩn giấu tận sâu trong con người nàng, lúc này bị hệ thống phóng đại vô hạn, tạo nên một "Diệp Huyên" quái gở.

Cho đến bây giờ, trong lòng Diệp Huyên vẫn cảm thấy nghi ngờ với hệ thống thi này, dù sao thì lúc trước nàng bị Cố Dần Thành lừa gạt chui vào đây, trong quá trình nàng làm nhiệm vụ, nàng càng phát hiện nhiều chỗ khác thường của hệ thống mới này. Cuối cùng thì Cố Dần Thành vì cái gì mà lại lừa gạt nàng dùng hệ thống này, chắc không phải là do sở thích quái dị của hắn đi.

Cho dù là vì nguyên nhân gì thì bây giờ suy nghĩ cũng vô ích, cái quan trọng nhất trước mắt là nghĩ biện pháp để Alex thôi nhìn chằm chằm vào mình – dưới ánh mắt chuyên chú của nam nhân, Margaret thậm chí còn run lên.

Margaret không biết Alex suy nghĩ cái gì, có lẽ nào hắn cảm thấy mình với vợ không quá thân thuộc nên muốn nhìn kĩ một phen hay sao... Nhưng nàng không biết rằng Alex cũng rất bất mãn, hắn để ý thấy từ lúc lên xe ngựa Margaret liền ngắn người. Tuy nàng vẫn luôn cúi đầu, nhưng Alex có thể cảm giác được lòng của nàng không ở đây.

Khóe môi giật nhẹ, hắn do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ thản nhiên nói: "Nàng có vẻ rất sợ ta?"

"Hả?" Margaret giật mình, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ nhảy dựng lên, nàng cuống quít xua tay, "Không có, không có, tôi làm sao có thể.... Làm sao có thể sợ chồng của mình." Đây không phải đùa giỡn, thân là một người đàn ông, nếu biết vợ mình sợ mình như sợ mãnh thú, nhất định sẽ tức giận. Vì tăng độ tin cậy của câu trả lời của mình, Margaret còn cố cười một

cái, chỉ là nụ cười này cực kì cứng ngắc, khiến người ta vừa nhìn thấy liền biết nàng đang nói dối.

Alex nhìn nàng một lúc, cho đến khi nụ cười trên mặt nàng không giữ được nữa, hắn mới dời tầm mắt, có chút thất bại thấp giọng nói, "Quên đi."

Xe ngựa đúng lúc thì dừng lại, nên Margaret không nghe thấy câu nói nhỏ kia của hắn, nàng vội vàng đứng lên, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến mình đứng ngồi không yên này. Alex lại vươn tay ngăn cản nàng, nàng có chút không hiểu, lại thấy Alex bước xuống xe, rồi vươn tay về phía mình.

Động tác này khiến Margaret có chút sững sở, cho đến khi Alex hơi nhíu mày, nàng mới hiểu được ý của Alex. Không biết vì cái gì, hai gò má Margaret bỗng đỏ lên, trong lòng lại thầm nói với mình Alex chỉ là thể hiện phong độ thân sĩ của hắn, nàng sợ hãi vươn tay, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của nam nhân. Alex trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng, hơi dùng chút lực, đỡ nàng bước xuống xe ngựa.

Đây chỉ là lễ nghi xã giao bình thường nhất giữa nam nữ, nhưng lúc tay nàng bị bàn tay ấm áp của hắn nắm lấy, tim Margaret lại đập như trống nổi. Bởi vì luyện kiếm quanh năm, nên trong lòng bàn tay Alex có không ít vết chai, tuyệt đối không giống tay của những quý tộc sống cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng loại thô ráp này ma sát với da thịt nàng, lại khiến nàng cảm thấy vừa ấm áp vừa thoài mái.

Trong lúc nàng đang ngây người, xe ngựa chung quanh có thêm mấy chiếc, người qua lại cũng không ít. Vốn dĩ chiếc xe ngựa có kí hiệu của gia tộc Farman đã đủ để khiến người ta chú ý, lại thêm một nam nhân cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh, càng khiến người đi đường bàn tán xôn xao. Người tinh mắt vừa nhìn liền nhận ra nam nhân tóc vàng đó chính là đại kỵ sĩ thủ tịch của đoàn kỵ sĩ Thần Điện tiếng tăm lừng lẫy, tiếng bàn tán càng ngày càng lớn. Ở trên đại lục này, thần giáo Quang Minh có một vị trí đặc

thù, mà kỵ sĩ Thần Điện lại là những người đại biểu cho người bảo vệ tín ngưỡng này – là những người chiến sĩ vĩ đại, được dân chúng sùng bái, kính ngưỡng. Là người nổi bật nhất trong đoàn kỵ sĩ Thần Điện, người sùng bái Alex có thể nói là nhiều không đếm xuể, hắn giống như ngôi sao kim trên bầu trời đại lục, già trẻ nam nữ đều kính ngưỡng hắn, yêu quý hắn.

Thấy người tụ tập xung quanh ngày càng nhiều, thậm chí có người kích động có ý định tiến đến, Margaret không tự chủ được mà lui về sau, thu chặt cơ thể trong chiếc áo choàng. Nàng không quen bị người khác nhìn chăm chú như vậy, bị nhiều người vây quanh, nàng thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông. Làm sao bây giờ, nàng hoảng loạn nghĩ, nàng dường như... sắp không thở được.

"Đừng sợ." Bên tai bỗng nhiên vang lên nam nhân thanh âm trầm thấp, Alex nắm thật chặt lòng bàn tay lý kia con đang ở run rẩy đích tay nhỏ bé, tay trái đường ngang cô gái gầy yếu đích vai cõng, đem nàng mật kỹ càng thực địa khóa lại trong lòng,ngực."Các vị, xin cho nhất làm cho được không." Hắn có lễ lại rất nhanh địa che chở mã cách lị đi phía trước đi, chỉ chốc lát sau đích công phu sẽ mặc qua đám người, đi vào ngói lan nói tư ma pháp học viện đích trong sân trường.

"Đừng sợ." Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của nam nhân, Alex nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy trong lòng bày tay hắn, tay trái vòng qua vai nàng, đem nàng khóa chặt trong ngực, "Các vị, xin nhường đường." Hắn che chở Margaret nhanh chóng đi về phía trước, chỉ trong chốc lát đã đi xuyên qua đám người, đi vào sân trường học viện ma pháp Volantis.

"Tốt rồi." Alex buông tay ra, "Bây giờ không sao nữa rồi, nàng nhanh đi vào đi."

Margaret đưa lưng về phía hắn gật đầu, không tạm biệt cũng không nói cảm ơn với Alex. Nhìn nàng rời đi mà không nói một lời nào, Alex không

khỏi bực mình, chẳng lẽ bản thân hắn lại đáng sợ đến như vậy?

Bỗng nhiên, khóc mắt hắn đảo qua vành tai lộ ra bên ngoài mái tóc của nàng. Vành tai Margaret vừa tròn lại vừa nhỏ, lúc này cả vành tai nàng đều hồng rực lên giống như trái anh đào, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Một học sinh vội vàng đi lướt qua bên cạnh Alex, liếc nhìn nam nhân cao lớn đang đứng đó, ánh mắt nam sinh có chút kì quái nhìn khóe miệng của nam nhân lạnh lùng đó hơi nhếch lên, hình như hắn (Alex) đang nhìn theo bóng dáng màu xám sắp biến mất đằng xa, nở nụ cười ôn nhu.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 5

Cuộc sống yên ổn của Margaret lại một lần nữa bị phá tan, mỗi ngày đều sống trong hoảng loạn giống như khoảng thời gian tân hôn của nàng với Alex, lúc đó hắn cũng được nghỉ ở nhà một tháng. Hơn nữa Margaret nhạy cảm phát hiện, thời điểm tân hôn Alex đối với nàng có vài phần xa lạ, nhưng hiện tại hắn lại đối với nàng thân mật hơn.

Mỗi ngày đúng giờ đưa đón nàng cả sáng lẫn chiều, một ngày ba bữa ăn cơm cùng nhau, thậm chí hai người bây giờ còn không phân phòng ngủ - sau khi ở nhà được năm ngày, Alex không nói tiếng nào đã đem gối của hắn sang phòng ngủ lớn. Đương nhiên, hắn nằm ngủ rất yên phận, nhưng thỉnh thoảng vẫn vô ý đụng chạm da thịt khiến Margaret khẩn trương một lúc lâu.

Thậm chí có buổi tối sau khi ăn cơm xong Alex còn mời nàng đi dạo bên ngoài, khiến Margaret kinh ngạc đến rơi mắt kính!

Quang Minh thần ở trên cao, người chồng nghiêm túc của nàng vậy mà lại mời nàng đi dạo cùng hắn! Hơn nữa địa điểm mà hắn chọn đều là những nơi nhìn qua cũng có mấy phần lãng mạn, chẳng hạn như bờ sông, trên cầu, hoa viên...

Margaret cảm thấy bản thân nhìn không thấu Alex, trong trí nhớ của nàng, trong lòng Alex chỉ có tín ngưỡng với kiếm thuật, cũng giống như nàng say mê ma pháp, hai người thực ra đều giống nhau là cùng một hạng

người. Một khi đã bước vào thế giới của bản thân, thì căn bản sẽ không để ý đến bất kì thứ gì khác xung quanh. Chẳng qua là trong mắt Margaret vẫn có Alex, còn trong mắt Alex thì lại không có nàng.

Đột nhiên Margaret có một ý nghĩ kinh khủng – chẳng lẽ, Alex muốn ly hôn với nàng!

Mặc dù ly hôn đối với giới quý tộc mà nói là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng vì kết hôn với Margaret, mà Alex thân là Thần Điện đại kỵ sĩ lại hoàn toàn mất đi cơ hội thăng chức lên thành Thánh Kỵ sĩ - Thánh Kỵ sĩ dâng hiến cả thể xác lẫn tinh thần của mình cho Quang Minh thần, không cho phép kết hôn. Margaret nghĩ, nếu Alex có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, hắn tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng. Cho nên biểu hiện khác thường của Alex trong khoảng thời gian này cũng có thể hiểu được, giống như tù nhân trước khi ra pháp trường sẽ được ăn một bữa no nê, như vậy đây có lẽ là sự an ủi cuối cùng của Alex dành cho Margaret, cho nên hắn thật sự rất săn sóc nàng.

Tuy Margaret chậm chạp, nhưng như thế không có nghĩa nàng là một người ngu ngốc, nàng nhận ra rằng chồng của mình là một người rất cẩn thận, hơn nữa hắn luôn ôn nhu săn sóc một cách lặng lẽ.

Ngày đầu tiên hắn đưa Margaret đến trường bị người qua đường vây xem như vậy, Margaret vốn tưởng rằng lúc tan trường nàng còn phải chịu đựng cái loại cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm đến nỗi không thể thở nổi, kết quả lúc đi đến cổng trường lại chỉ thấy người đánh xe ngồi trên xe ngựa. Trong lòng nàng có chút thất vọng, nam nhân kia nói sẽ đưa đón nàng sáng chiều quả nhiên chỉ là nói đùa.

Nàng vừa đẩy cửa xe ra, thì thấy Alex đang ngồi trong xe.

Hắn đang đọc thư, mái tóc vàng hơi rũ xuống trước trán, khiến gương mặt vốn lạnh lùng của hắn trong nháy mắt bỗng trở nên nhu hòa hơn. Nhận

thấy có người mở cửa xe, hắn ngầng đầu, đôi mắt màu lam có chút ý cười. Sau đó khóe môi hắn cong lên, cười với nàng.

Nụ cười này tuy rất nhạt rất nhẹ, nhưng hắn thật sự cười với Margaret.

Trong khoảnh khắc đó, một cổ vui sướng to lớn ùa đến, Margaret theo bản năng lui về sau mấy bước. Nàng không biết nên đáp lại như thế nào, tai nàng chỉ nghe thấy trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch, tiếng xe ngựa đi lại, tiếng nói cười xung quanh nàng đều không nghe thấy, nàng cũng không nghe thấy giọng nói trầm thấp của Alex, chỉ biết đứng ngây ngốc ở đó, nở nụ cười cổ quái đáp lại hắn.

Lúc đó trông mình nhất định rất ngu ngốc, bây giờ nhớ lại, Margaret vẫn cảm thấy xấu hổ mà bưng kín mặt. Nếu Alex thật sự muốn ly hôn với nàng, thì nàng cũng có thể hiểu được, bởi vì chính mình thật sự là vô cùng ngu ngốc!

Nhưng mà Alex dường như không để ý đến việc vợ mình ngốc nghếch đáp lại như vậy, từ ngày đó trở đi, lúc hắn đưa đón Margaret đến trường cũng chỉ ngồi trong xe ngựa, không một lần lộ diện. Lúc đầu Margaret không phát hiện, đến tận mấy ngày sau nàng mới nhận ra rằng Alex vì nàng cảm thấy không thoải mái khi bị nhiều người nhìn ngó cho nên mới cố ý làm như vậy.

Margaret cũng nhận ra nhiều điều khác thường khác.

Khi ra khỏi nhà hắn luôn dùng thân thể mình để bảo vệ nàng, lúc dẫn nàng đi dạo cũng chưa bao giờ đi đến những chỗ nhiều người, thậm chí đến người hầu trong nhà cũng giảm bớt tần suất xuất hiện trước mặt nàng – nàng cho rằng mình thể hiện không quá rõ ràng, nhưng nàng thật sự không có thói quen được người khác hầu hạ, đặc biệt là khi những người hầu hạ nàng nhìn qua đều gọn gàng hơn so với nàng.

Sự dịu dàng chu đáo không chút tiếng động của Alex giống như một loại độc dược, tuy biết rõ tất cả những điều này đều xuất phát từ phong độ của một ky sĩ, nhưng nàng vẫn giống như trước kia không hề có lấy một chút sức lực để phản kháng, cứ vậy mà trầm luân trong sự dịu dàng của hắn.

Trước khi ly hôn có được quãng thời gian tốt đẹp như vậy để sau này có thể nhớ lại, Margaret đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Bữa sáng ngày hôm sau trên dĩa của nàng không hề có cà rốt. Nàng nhớ rõ lúc đó Alex đang nhìn mình, chỉ một cái liếc mắt ngắn ngủi như vậy, hắn liền chú ý tới việc nàng ghét ăn cà rốt, không nói lời nào đã phân phó người hầu không để cả rốt xuất hiện trên dĩa của nàng thêm một lần nào nữa.

Cho dù là cha của Margaret, cũng chưa từng chú ý tới thói quen nhỏ đó của con gái mình.

Cho dù Margaret không yêu Alex, khi đối mặt với một người đàn ông biết săn sóc như thế thì nàng cũng nguyện ý làm vợ hắn cả đời. Không chỉ có nàng, là phụ nữ thì không ai không muốn có một người chồng như vậy. Nhưng Alex không có khả năng thuộc về nàng, cho dù người đàn ông này không đem cả thể xác lẫn tinh thần của mình dâng hiến cho Quang Minh thần thì Margaret cũng không xứng với hắn.

Lâu đài của gia tộc Farman cách thần điện Quang Minh cũng không xa lắm, có vài lần đi dạo sau bữa tối, hai người bất giác đi đến gần thần điện. Alex vốn không thích nhiều lời, nhưng cũng chỉ những lúc đó hắn mới có hứng thú nói nhiều hơn một chút. Đáng lẽ Margaret nên mừng thầm, cho dù nàng không quen chỉ có hai người ở cùng nhau, nhưng Alex thậm chí còn nắm tay nàng, nhưng trong lòng nàng không hề cảm thấy vui mừng.

Sau đó có một lần hai người vô tình gặp được Phynil Lise – một mỹ nhân tóc vàng, là nữ tế tư trong Thần Điện, hơn nữa nàng ta không chỉ là một nữ tế tư bình thường, nàng ta là Thánh nữ

Lúc nàng ta đứng bên cạnh Alex, nhìn họ thật xứng đôi, hai người đều có tóc vàng mắt xanh, một người thánh khiết như nước, một người lãnh túc (lạnh lùng + nghiêm túc) như băng. Giống như bức bích họa (tranh vẽ trên tường) trong thánh đường xa hoa, cao không thể với tới. Điều quan trọng nhất là Margaret nhìn thấy ánh mắt Phynil Lise nhìn Alex tràn ngập tình yêu.

Đêm hôm đó, Margaret không ngủ được.

Nàng chợt nhớ tới lúc còn bé từng xem qua một vở múa rối, có một thẳng hề trong gánh xiếc tình cờ cứu được một vị tiểu thư quý tộc hôn mê bên đường, hắn ta đối với vị tiểu thư kia là vừa gặp đã yêu, dốc lòng chăm sóc, ngày đêm bầu bạn, vị tiểu thư kia lại suốt ngày cau có mặt mày. Vì sao lại như vậy, thẳng hề lo lắng nghĩ chỉ cần nàng nở nụ cười muốn hắn làm gì hắn cũng làm.

Hắn ta cố gắng nghĩ đủ loại biện pháp khiến vị tiểu thư kia cười, hắn làm ảo thuật, làm mặt xấu, vắt hết óc cuối cùng có một ngày vị tiểu thư kia nở nụ cười. Trong lúc hắn ta mừng rỡ như điên, thì vị tiểu thư kia đứng dậy, giống như một làn gió, chạy lướt qua người hắn, nhào vào vòng tay của một vị công tử quý tộc đứng bên đường.

Tiểu thư, tiểu thư... Thẳng hề im lặng đứng một bên, nhìn vị tiểu thư kia trò chuyện vui vẻ với vị công tử quý tộc, hai người họ thân mật khẳng khít, nhất cử nhất động đều vô cùng ăn ý, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn hắn lấy một cái.

Đây tất nhiên là vì hắn là một thẳng hề.

Hèn mọn, xấu xí, nhỏ bé, thẳng hề vĩnh viễn không thể tới gần vị tiểu thư đó.

"Alex." Margaret đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra.

Alex đang đứng dựa vào chiếc bàn làm việc, nghe thấy giọng của nàng, hắn ngẩn người – đây là lần đầu tiên Margaret chủ động gọi tên hắn. Có chuyện gì sao, hắn vừa định trả lời như thế, lại đột nhiên nhớ lại lời dặn của nhóm bạn, lời nói đã đến bên mội bị hắn nuốt về, đổi thành cách trả lời hòa nhã hơn: "Làm sao vậy?"

Nghịch cả phòng sáng ngời đích ánh sáng - nến, cô gái đích thân ảnh trên mặt đất thảm thượng kéo ra khỏi thật dài che lấp. Hắn nhìn đến mã cách lị cúi đầu, trầm lại kiên định địa nói: "Chúng ta..... Ly hôn đi."

Trong căn phòng sáng rực ánh nến, bóng nàng đổ dài trên mặt đất. Hắn nhìn Margaret cúi đầu, thấp giọng kiên định nói: "Chúng ta... Ly hôn đi."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 6

"Nàng nói cái gì?"

Qua một hồi lâu, Margaret mới nghe được Alex lên tiếng hỏi, nàng theo bản năng lặp lại một lần nữa: "Tôi nói, chúng ta ly hôn đi."

Alex đột nhiên cười nhạt một tiếng, dường như không tin được những gì mà hắn vừa nghe được: "Nàng nói cái gì?" Đến lúc này Margaret cuối cùng cũng ý thức được có chỗ không thích hợp, nàng nhìn hắn đứng bật dậy, động tác quá mức đột ngột khiến bình mực trên bàn rơi xuống. Âm thanh thủy tinh vỡ vụn nghe thật chói tai, hắn đi đến gần Margaret, giữ chặt hay cánh tay nàng, không cho nàng lùi lại.

"Nàng nói cái gì?!" Giọng Alex trầm thấp, lạnh như băng, từng chữ từng chữ như phun ra từ kẽ răng, hắn đứng ngược sáng, nên Margaret không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt hắn, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình giống như kìm sắt, khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Hắn tức giận, nàng chợt sực tỉnh lại, sợ hãi nhận ra điều này. Lúc này trên người hắn tỏa ra khí lạnh không như ngày thường khiến người khác e sợ khi tới gần mà giống như một con dã thú, khiến người ta lạnh run từ trong đáy lòng, hắn dường như muốn xé nát nàng. Nàng sợ run lẩy bẩy, dưới ánh mắt nguy hiểm của Alex, đến động nàng cũng không dám động.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, tuy nàng nàng sợ đến mức cả người cũng run lên, nhưng vẫn nhìn Alex không chớp mắt như cũ.

Đừng sợ, đừng sợ......

"A..." Dường như bộ dạng cố nén sợ của nàng lại khiến hắn giận hơn nữa, hắn cười mia mai, "Nàng có biết nàng đang nói gì không?"

Cả gian phòng lại yêm tĩnh trở lại, nhìn cô gái đang trầm mặc trước mặt, chua xót nơi đáy mắt của Alex càng đậm. Không phải là hắn đã sớm quen rồi sao, đã thành thói quen cho dù hắn thể hiện như thế nào đi chăng nữa thì cũng không nhận được sự đáp lại của nàng.

"Ta biết."

Hắn bỗng nhiên nghe được tiếng trả lời của nàng, tuy thanh âm kia rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Margaret quả đúng là đang trả lời hắn. Nàng ngầng mạnh đầu lên, khí lực lớn đến nỗi mắt kính trên mặt nàng cũng văng ra ngoài: "Ta biết! Ngươi nghĩ rằng ta không hiểu ý nghĩa của những lời mà mình nói ra hay sao? Ngươi cho là..."

Ngươi nghĩ rằng ta chỉ là tùy tiện nói ra thôi sao, Margaret cố gắng quên đi sự đau đớn trên cánh tay, nàng nghĩ chắc là mình điên rồi, cũng có lẽ là đau khổ chất chứa trong lòng đã quá lâu cho nên bây giờ cuối cùng cũng bùng nổ, khiến nàng có thể không cố kị gì mà la hét trước mặt Alex. Vốn dĩ, vốn dĩ còn muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hắn trước khi ly hôn... Nhưng nàng đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

"Ta không phải là đang nói đùa, cũng không có hồ đồ." Nàng ngửa đầu nhìn mặt Alex, "Chúng ta ly hôn đi, ngươi đem cả tinh thần lẫn thể xác dâng hiến cho Quang Minh thần cũng tốt, hay là ở cùng một chỗ với Phynil Lise cũng được, ta không nghĩ muốn trói buộc ngươi, ta...." Nàng ngừng lại một chút, rồi nhẹ giọng kiên định nói, "Ta không muốn làm một nhân vật phản diện khiến người ta chán ghét."

Alex nghe Margaret nói xong thì giận quá hóa cười, "Nàng hy vọng ta với Phynil Lise có quan hệ gì."

Margaret quật cường nhìn hắn: "Nàng thích ngươi."

Alex dường như càng thêm tức giận, hắn cười lạnh nói: "Nàng ta thích ta, chẳng lẽ ta cũng phải thích lại?"

Những lời này làm Margaret đau đớn trong nháy mắt, làm sao bây giờ, nước mắt dường như sắp nhịn không được. Nàng cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đã tràn đến khóe mi, nhưng giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào: "Mặc kệ người có thích nàng hay không, thì dù sao đi nữa người cũng không thích ta."

Lãnh ý trên người Alex đột nhiên biến mất, hắn giật mình, dường như đã hiểu được cái lý do ngớ ngần của Margaret, trong lòng có chút mừng thầm, nhưng lại sợ mình tự mình đa tình. Vốn là người luôn luôn quả quyết, dứt khoát nhưng vào giờ phút này hắn lại trở nên do dự, hắn không biết có nên đem câu nói kia nói ra miệng, muốn an ủi Margaret, nhưng lại không biết an ủi thế nào. Trong đầu hắn bỗng nảy ra lời đề nghị của một tên cao thủ tình trường trong đoàn kỵ sĩ, tên đó đã nói với hắn:

Nếu không biết chính xác nên làm gì với người con gái mình thích, thì biện pháp tốt nhất là trực tiếp hôn nàng.

Alex không do dự nữa, hắn nắm lấy cái cằm thanh tú của nàng, không nói gì thêm mà hôn lên đôi môi mềm mại đỏ thắm như đóa hoa anh đào.

p/s: đợt nghĩ lễ này mk về nhà bị mama trưng dụng ra bán ngoài quán nên không có thời gian edit, ms về trường lúc tối là có chương cho mn liền nè. Vs lại cuối tuần này trường quân sự mà cho nghỉ thì có thêm chương ms còn k cho nghỉ thì thôi nhá, tại mk k đem lap về dưới kia.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 7

Nụ hôn bất ngờ này khiến Margaret cứng đờ tại chỗ, nàng không biết nên phản ứng thế nào, rốt cuộc là nên đẩy Alex ra hay vẫn là cứ như vậy mà thuận theo? Không để nàng kịp suy nghĩ cẩn thận, bàn tay Alex đã ôm chặt lấy lưng nàng, Margaret bị Alex ngồi xổm xuống mà bế thốc lên, dắn mạnh lên giường.

"Từ từ..." Margaret miễn cưỡng giãy giụa thoát được ra khỏi vòng tay nóng hầm hập của hắn, lại ngay lập tức bị Alex thừa cơ xông vào, đầu lưỡi của hắn giống như đuôi cá, tách đôi môi anh đào của nàng ra, gian xảo tấn công cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi đinh hương hung hăng mút lấy.

Thật ra động tác của Alex cũng không phải là rất thuần thục, mà nghĩ lại, thì số lần hôn môi giữa vợ chồng hai người bọn họ tính ra cũng chỉ có vài lần, hơn nữa nhữn glần đó đều chỉ là hôn lướt qua mà thôi. Alex luôn thân sĩ như vậy, khi hắn cảm thấy cơ thể của vợ mình cứng ngắc, thì ngay lập tức sẽ dừng động tác thân mật lại, cũng sẽ không dễ dàng lại tiến thêm một bước.

Nhưng hôm nay hắn lại hoàn toàn khác hắn ngày thường.

Cái lưỡi của Margaret dường như sắp bị hắn nuốt mất, Alex cuốn lấy cái lưỡi của nàng kéo vào trong miệng hắn, nước bọt theo khóe miệng chảy

xuôi xuống dưới, lại bị Alex liếm sạch từng chút một. Cả người Margaret như muốn nhũn ra, nàng giống như một bãi xuân thủy nằm dưới thân Alex, quần áo trên người đã sớm bị hắn cởi sạch. Alex cường ngạnh đè nàng xuống, sau khi đùa bỡn cái lưỡi của nàng đủ rồi thì hắn lại đem nước bọt trong miệng của hắn đổ sang cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay to lớn của hắn ở trên thần thể mềm mại của nàng dao động không ngừng, cảm xúc thô ráp từ trong lòng bàn tay hắn chậm rãi lướt qua, Margaret cảm thấy hoa tâm tê dại, dường như có thứ gì đó nóng ẩm vừa mới chảy ra.

"Nàng ướt rồi." Alex thở gấp khẽ nói bên tai nàng, hắn nắm hai chân của nàng hơi hơi tách ra, đầu ngón tay liến chạm đến một mảng ẩm ướt.

"Đừng...... Alex, đừng như vậy......" Đôi mắtMargaret mơ màng nhìn hắn, mái tóc xoăn dày như hải tảo che kín mặt nàng đã bị vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ.

Nàng quả đúng là rất đáng yêu, Alex không khống chế được mà tưởng tượng, nàng giống như một con thỏ nhỏ hai mắt ngấn nước ngẩn người nhìn mình, đồng tử trong mắt nàng đen nhánh trong suốt tràn ngập lo sợ cùng nghi hoặc. Nếu là trước kia, khi nhìn thấy ánh mắt này của nàng, hắn sẽ dừng lại ngay lập tức. Có rất nhiều lần đều là như vậy, chỉ cần Margaret lộ ra biểu tình bất an, cho dù hắn đang rất khó chịu thì Alex cũng sẽ nhịn xuống không tiếp tục ép buộc nàng.

Cho dù đánh vỡ đầu nàng, thì Margaret cũng đoán không được lý do mà Alex không làm tình với nàng không phải là vì chán ghét nàng mà là vì thương tiếc, đau lòng nàng.

Nhưng ngày hôm nay, hắn sẽ không để nàng chạy thoát.

"A...." tiểu ngọc châu bên dưới hoa phùng bị hắn nhéo mạnh, Alex thô lỗ đem hai chân của nàng gác lên vai, đem gậy thịt đã sớm cương cứng của mình chia vào huyệt khẩu của nàng. Margaret vừa kinh vừa sợ (kinh ngạc +

sợ hãi) nhưng điều khiến nàng ngượng ngùng hơn lại là dâm thủy từ trong hoa huyệt lại chảy ra càng nhiều hơn. Hoa môi co lại, giống như cái miệng nhỏ nhắn đang vô cùng khao khát mà hút lấy quy đầu của gậy thịt, dâm thủy vẫn không ngừng chảy ra làm bắp đùi nàng ướt đẫm, thậm chí bộ lông đen sì giữa hai chân của Alex cũng bị nhiễm ướt thành một mảng lầy lội.

"Nàng muốn, Lily." Alex hôn lên vành tai nàng, trong giọng nói có mấy phần đắc ý.

"Không, ta muốn ly hôn với ngươi...." Trong đầu Margaret bây giờ là một mảng hỗn loạn, dường như tất cả mọi giác quan của nàng đều tập trung xuống nơi giữa hai chân đang ngứa ngáy khó nhịn, chỉ có thể phí công cậy mạnh ngoài miệng.

"Ly hôn?" Alex cười lạnh một tiếng, hắn động thắt lưng, bắt đầu dùng gậy thịt va chạm trong hoa huyệt của nàng, "Ta sẽ không đồng ý yêu cầu của nàng." Động tác của hắn vừa nhanh vừa hung hãn, quy đầu nghiền mạnh lên hoa tâm, từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng rất nhanh liền tràn ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Tần suất va chạm của Alex càng ngày càng nhanh, nghe thấy âm thanh mê người như vậy, hắn lúc này đã không thể nhẫn nại thêm được nữa.

Lại một lần nữa hôn lên môi Margaret, đem tiếng rên rỉ mềm mại của nàng nuốt vào trong yết hầu, hắn thấp giọng tức giận nói: "Nàng đừng có mơ tưởng ly hôn với ta." Nói xong, bàn tay của hắn liền đè lên bắp đùi nàng, đỡ lấy gậy thịt đã trướng lớn thêm một vòng đâm mạnh vào.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 8

Thật sự là..... Rất đau đớn!

Cảm giác được dị vật nóng như lửa xuyên qua hoa môi, vừa thông thả vừa kiên quyết tiến vào âm đạo của mình, Margaret cắn chặt môi, trên trán đầy mồ hôi. Cảm giác no trướng đến đau đớn, dường như có một cây gậy thiếc đem nàng chém thành hai nửa, nơi mềm mại nhất trên thân thể nàng bị Alex làm cho nở rộ, gậy thịt tiến vào càng sâu, ý thức của nàng bị người đàn ông cường thế này tập kích dần dần tan rã. Cảm giác ngứa ngáy từ trong hoa tâm đã biến mất, dương vật của người đàn ông thô lỗ ma sát lên mị thịt đang đói khát, rồi lại ôn nhu vuốt ve muốn giảm bớt cảm giác đau đớn cho nàng.

"Rất đau sao?" Alex cúi người, hôn lên vầng trán đầy mồ hôi của vợ, hắn nhìn thấy nàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch, tuy rất đau lòng nhưng động tác dưới thân lại không chậm lại chút nào. Nhưng nếu hắn lui ra ngoài lúc này thì sẽ giống như những lần trước cuộc ân ái cứ thế mà qua loa kết thúc.

Lúc này, Alex cũng cảm thấy vô cùng khổ sở. Có lẽ là vì khẩn trương nên dâm thủy trong hoa huyệt của nàng càng ngày càng ít, tiểu huyệt vốn đã chặt nay càng thêm khô khốc, không chỉ mút chặt khiến Alex muốn tiến sâu vào cũng không được, mà còn siết chặt đến nỗi hắn có cảm giác đau đớn. Hắn chỉ có thể thở hồn hển nâng mông Margaret lên, banh rộng bờ

mông trắng tuyết của nàng, rồi lại vuốt ve cái vú của nàng, muốn nàng thả lỏng cơ thể một chút.

"Lily...." Giọng nói của hắn trầm thấp, khàn khàn, "Ngoan... Để cho ta đi vào." Hắn vừa nói xong, động tác dưới thân lại thêm hung hãn. Margaret bị hắn đỉnh mà bật ra tiếng rên rỉ, nức nở.

Không biết tại sao nàng lại cảm thấy dù Alex đang ép buộc nàng nhưng Margaret vẫn cảm thấy sự ôn nhu của hắn. Cảm giác bất an lúc đầu dần biến mất, nàng nhỏ giọng thút thít, giống như cô gái nhỏ mới lớn đang hờn giỗi lắc đầu: "Không cần.... Ngươi mau đi ra, mau đi ra ngoài đi."

Đôi mắt xanh biếc của Alex trở nên ảm đạm, nặng nề, hắn vùi đầu vào giữa ngực nàng, ngậm lấy đầu vú đỏ au vừa bú mút phát ra tiếng chậc chậc vừa hỏi nàng: "Vì sao, nàng không thích ta đến như vậy?"

Không thích sao? Margaret mê man nghĩ, đương nhiên là không phải không thích, nàng thích Alex, tự nhiên cũng khát vọng thân thể hắn. Nguyên nhân khiến nàng sợ hãi, nếu không tính đến cái tính nhát gan trời sinh của nàng, thì chính là vì kí ức trong đêm tân hôn. Lúc ấy nàng cảm thấy đau đến chết ngất, nếu làm tình thống khổ như thế, nàng thật sự không muốn có lần thứ hai.

Đúng như mong muốn của nàng, Alex nếm thử vài lại rồi không tiếp tục thân thiết cùng nàng nữa. Nhưng đêm nay mọi quy luật thường ngày đều bị phá vỡ, nàng lại nằm dưới thân hắn một lần nữa, trong lòng nàng vẫn kháng cự hắn sao? Không phải như vậy, Margaret nghĩ, thật ra thì... nàng vẫn còn lưu luyến.

Không nghe được tiếng trả lời của vợ, đáy mắt Alex lại tối thêm mấy phần. Không trả lời có nghĩa là không thích. Hắn tức giận tăng thêm lực giày vò bầu ngực của nàng, dùng đầu lưỡi kéo đầu vú vào trong miệng, lúc nặng lúc nhẹ cắn lên.

"Ưm a...." Margaret quả nhiên không chịu nổi thủ đoạn như vậy, nàng cảm thấy hoa tâm lại ngứa ngáy, mị thịt hung hăng siết chặt, nàng thậm chí còn cảm nhận được mạch máu nổi lên quanh thân cái gậy thịt đang chôn trong tiểu huyệt của mình, "A... Thật lớn..." Nàng thút thít ngâm nga giống như chú mèo nhỏ đang rên rỉ, " Quá lớn, ta không cần... Không cần..."

Alex cắn răng chịu đựng dục vọng sắp bùng nổ, cố gắng đem quy đầu đỉnh đến hoa tâm của nàng: "Lily, thả lỏng một chút, ta không động nữa..."

Margaret nào biết phải thả lỏng như thế nào, cảm giác đau đớn vừa biến mất lại lần nữa xuất hiện, nước mắt trào ra, nàng vừa khóc thút thít vừa nhìn Alex: "Ta, ta sẽ không thả lỏng."

Alex thiếu chút nữa thì bị nàng bức điên, tiểu yêu tinh! Hắn gấp gáp thở dốc, đúng là quá mê người, nhưng nàng lại cố tình không biết biểu cảm lúc nàng của nàng có bao nhiều dâm đãng! Vốn là người biết tự chủ, nhưng Alex cũng không thể nhịn thêm được nữa. Hắn nắm tay nàng kéo xuống đặt vào nơi hai người gia hợp, dùng giọng điệu khảng định nói: "Ngoan, tự mình banh rộng tiểu huyệt lớn một chút."

Khuôn mặt Margaret hồng rực, bàn tay nhỏ bé run rẩy tách ra hai phiến hoa môi béo múp, nghe theo lời Alex banh rộng huyệt khẩu. Alex không hề do dự, động thân hung hăng đỉnh vào hoa tâm của nàng.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 12

Ngày mai gặp?

Nghĩ đến việc ngày maicôvợnhỏnhà mình lại cùng cái con người đáng ghét Cecil kia ở chung sớm chiều, Alex liền cảm thấy bực mình. Đều là con của gia đình quý tộc, nếunóiquan hệ giữa Alex với Cecil là thanh mai trúc mãthìlạikhôngđúng, hai người là bạn chơi cùng đánh nhau tửnhỏcho đến lớn. Hai người họ gia thế tương xứng, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, nhưng tính cách lại cố tình là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Alex xem thường tính ngả ngớn, tùy ý của Cecil, Cecil cũng chán ghét tính cách cũ kỹ nghiêm túc của Alex, mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm kể từ khi Alex kết hôn với Margaret.

Alex biếtrõCecil là người vui vẻ hoạt bát, nhưng khi thấy nàng bày ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con vớihắn, chuyện gìđangxảy ra vậy, làm giống nhưhắnlà cái tra nam(nam nhân xấu xa)từ đầu đến chân, kẻ bạc tình phụ lòng, muốn làm hại đến Margaret. Nếu Cecil nghĩ như vậy, Alex cũng có thể lý giải. Dù saothìngười ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ cuộc hôn nhân củahắnvới Maraget hoàn toàn làmộtcuộc hôn nhân chính trị. Đừngnóingười ngoài, ngay cả cha mẹ Margaret cũng đều cho là như thế. Người duy nhất biếtrõnội tình cũng chỉ có chahắnlà Công Tước Marbran.

Alex cũng từng nghĩ đến chuyện giải thích với vợ, nhưnghắnrồihắnlại cười tự giễu, nếu Margaretkhôngthíchhắn,thìcần gĩnóinhững lời này để

nàng càng thêm phiền não.

hắnđãnghĩ cho dù nàngkhôngyêuhắnnhưng có thể sống cùng nàng cũngđãđủ rồi, nhưng khi nhìn thấy thái độ khiêu khích của Cecil cùng vớisựỷ lại của Margaret với nàng ta, Alex vẫn nhịnkhôngđược mà tức giận. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Margaret, tâm tình củahắnmới có thể khó khống chế như thế.

hắnhết nhẫn rồi lại nhịn, nhưng cuối cùng vẫnnóimộtcâu chua loét: "Cecil, mấy tháng trướckhôngphảicôvẫn luôn đóng quân ở vương đô, sao bây giờ lại ở thành Damon?" - làmộtnữ quân nhân, Cecil là thành viên của đội vệ quân của quốc vương.

Margaret co người lại nằm trong lòng Alex, trong lòng vừa bất an vừa ngượng ngùng, nghe thấyhắnnóivậy liềnnhỏgiọng trả lời: "Cậu ấyđangđược nghỉ..." Nên đặc biệt quay về thành Damon để gặp mình, nghĩmộtchút, cuối cùng vẫn làkhôngnên đem những lời nàynóira miệng.

"Bao lâu?" Alexđiđến cửa chính, lấy áo choàng chuẩn bị cho vợ từ trong tay người hầu tự tay khoác lên cho nàng,điqua vườn hoa, vững vàng bế nàng đến tận nhà chính.

Gió đêmthậtlạnh, Margaret rúc vào trong ngực Alex, cảm thấy toàn thần đều ấm áp. Trong lòng nàng giống như có con chimnhỏđangnhảy nhót,nhẹgiọng trả lời: "Nửa tháng." Thấy Alex nhăn mi, nàng cố lấy dũng khínóithêm, "Cecil là người tốt... Alex," thấy chồng mìnhkhôngtức giận, nàng mớinhỏgiọngnóinốt nửa câu sau, "Ta...khôngthích nhìn thấy hai người cãi nhau..."

Alexkhôngnóilời nào, Margaret liền cảm thấy lo sợkhôngyên. Quả nhiên, mình vẫn là đắc ý quá mà vênh váo... Nhìn thấy trong mắt nàng lại có nét lo sợ, bất an, Alex mới giống như từ trong mộng bừng tỉnh mà khụmộttiếng: "Nếucôtakhôngchủ độngnóimấy cấu khiêu khích ta, ta cũngkhôngmuốn cãi

nhau."trênmặthắnlại xuấthiệnmàu đỏ khả nghi mà trước giờ chưa ai thấy được - chỉ nhìn biểu cảm đángyêutrênmặt vợ của mình mà cũng thất thần,thậtsựlà... quá mất mặt.

hắnmuốn vớt vát lại chút tự tôn, khụ thêmmộttiếng nữa: "Yên tâmđi, tasẽkhôngcố ý trêu chọccôta." Thấy nàng vẫn dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, trong lòng Alex mềm nhũn, giọngnóicũng tự giác mềm xuống, "Nàngkhôngthích,thìtasẽkhônglàm."

Nghe thấy thế, tim Margaret chợt lỡ mấtmộtnhịp, nàng cuống quít cúi đầu, cheđikhuôn mặt đỏ bừng của mình, yếu ớt "Vâng"mộttiếng, giọng nàngnhỏnhư tiếng mèo kêu, vừanhẹlại vừa mềm.

Hai người đã đi vào phòng ngủ, người hầu trong phòng liền lui xuống theo lệnh của Alex, hắnhạ cánh tay xuống, đem côg áitrong ngực đặt xuống giường. Trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ xúc động không hiểu được, muốn nói với nàng cái gì đó, nhưng rồi lại không biết mở miệng như thế nào. Cuối cùng hắn cúi người, hôn khế lên môi nàng.

Vừa chạm đến môi nàng, Alex liềnkhôngthể kiềm chế được, môi nàng mềm mại, khẽ liếm lại thấy ngọt ngào như kẹo. Alexkhônghiểu nổi vì cái gì mà hai cánh môi nhonhỏnày lại có mị lực đến thế, hấp dẫnhắnkhôngngừng mút lấy,khôngngừng xâm nhập, đầu lưỡi khẽ tách hàm răng của nàng ra, liếm lên từng ngóc ngách trong miệng nàng, từ hàm răng đến cái lưỡi tho thơm, hậnkhôngthể nuốt hết hương vị ngọt ngào trong đó, đem cái lưỡi mềm nhũn trơn trượt đó cũng nuốt hết vào.

Margaret bịhắnhôn đến nỗi thở hổn hển,thậtvất vả mới đợi được đến khi Alex buông nàng ra, giây tiếp theo, đầu nàng liền bị bàn tay to củahắngiữ chặt, lạimộtlần nữa bị Alex đặt lên giường triền miên hôn lên. Quần áotrênngười nàng cũng lần lượt bị cởi ra, tuyết nhũ cao ngất lộ ra liền bị Alex vuốt ve khi nặng khinhẹ, chỉmộtlát sau, cả người Margaret liền nhũn ra, hoa huyệt giữa hai chân cũng thấm rakhôngít dâm thủy.

"A... Đừng, Alex...." Miệngthìnóithế nhưng Margaret cũngkhôngkháng cự. Nàng vẫn nhớrõcảm giác dục tiên dục tử lần trước, tuy trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng thân thể mẫn cảm lại phản ứng rất thành thực, mong đợi cây gậy lớn dưới hánghắnngay lập tức liền cắm vào. Mà hai chân nàng cũng tự giác tách ra, vòng qua cuốn lấy thắt lưnghắn.

Alex đè lên thân thể thơm tho của nàng, vốn dĩđangý loạn tình mê, đột nhiên thắt lưng bị chân của nàng sượt qua, khiếnhắntê dại, hít sâumộthơi, thân thể cứng ngắc tại chỗ.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 14

Giọngnóicủa người đàn ông, khàn khàn trầm thấp dường như có ma lực mê hoặc lòng người. Margaret then thùngkhôngnóira miệng, chỉ có thể nghe theosựhướng dẫn của Alex, cởi bỏ nút quần, thả cái cây gậy nóng hôi hổi kia ra. Bàn taynhỏbé vừa sờ đến bổng thân nàng liến thụt tay lại giống như bị phỏng. Alex ấn tay nàng xuống, khiến bàn tay nàng bao lấy quy đầu to lớn: "Sờ nóđi, vợyêu."

Nàng nhu thuận chuyển động bàn tay, cảm xúc ấm áp mềm mại khiến Alex than thở: "Đúng, chính là như vậy... Nơi đó cũng muốn đụng đến, Ưm.... sờ, sờ hai viên tinh hoàn nữa..." Giọnghắnkhàn khànẩnnhẫn, lại mang theomộtchút gợi cảm như dã thú, chỉ cần nghe giọnghắnthôi hoa huyệt nàng cũng hộc ra rakhôngít dâm dịch, chỉmộtlát sauđãkhiến bắp đùi Alex ướt đẫm. Kiểu an ủi gãikhôngđúng chỗ ngứa này khiến Alexkhôngthấy thỏa mãn, dục vọng nằm

trong taycôvợnhỏlại cháy rực lên.

Margaret cũng vô cùng khổ sở, hoa tâm ngứa ngáy khiến nàngkhôngtự giác kẹp chặt hai chân, bắp đùinhẹnhàng ma sát lên hánghắn. Cả người nàng nóng lên, hai má đỏ ửng, hai phiến bối thịtkhôngngừng co lại, cảm giác được Alex ưỡn thẳng lưng muốn đâm vào, nàng hơi nâng mông lên, quy đầu to lớn liền trượt vào trong hoa huyệt, mang theo tiếng nước ẩm ướt.

"Ưm.." Tuy động tác củahắnđãrấtnhẹnhàng, nhưng dương cụ quá mức thô to vẫn khiến Margaret cảm thấy có chút khó chịu, nàng cố gắng thả lỏng chính mình, thân thể nương theo động tác của Alexnhẹnhàng phập phồng, mị thịt non mềm nị ma sát cảm giác có chút kì quái, nhưng cảm giác sung sướng vẫn nhiều hơn.

Alex cảm thấy vợ mềm mại hơn so với lần trước thì cảm thấy được an ủi, càng thêm lớn mật, cắn lên đầu vú của Margaret khàn giọng hỏi: "Lily, cảm giác thế nào?"

"A, ưm a...thậtlớn..." Nàng nũng nịu thở dốc, ngay bản thân nàng cũngkhôngý thức được giọngnóicủa mình có bao nhiều mê người, ngọt ngấy đến chảy ra nước.

"Chỉ có lớn?" Alex nhíu mày, gậy thịt chậm rãi thắng tiến vào sâu trong hoa huyệt.hắndường như rất bất mãn với đáp án này. Quy đầu trong nhục đạo đột nhiên thay đổi phương hướng, nặng nề ma sát tới luitrênkhối nhuyễn thịt mẫn cảm nhất trong tiểu huyệt, khiến nàngkhôngkhỏi bật ra tiếng rên riyêukiều, tiếng rên ri càng ngày càng lớn, quy đầu lại càng thêm nặng nề ma sát.

Margaret là sao chịu được thủ đoạn bậc này, chỉ có thể vươn tay ôm lấy cổ Alex, tựa vào trước ngựchắn, đáng thương hề hề cầ xin tha thứ: "Đừng, đừng đỉnh... Alex, ta, a..... Ta.... Xin chàng.... Ưm a..."

"Nàngnóicái gì?" Hiển nhiên, cách xưng hô củacôvợnhỏcũng khiến Alex cảm thấy bất mãn,hắnkhôngchỉ dùng gậy thịt ma sát mà còn vươn tay đến nơi giữa hai chân nàng, bắt đầu vuốt ve tiểu ngọc châuđãsưng đỏ.

"Ưm... Alex, Alex..." Margaret vội vàng sửa miệng, định vươn tay ngăn cản Alex đùa bỡn, lại bịhắnbắt lấy, đặt lên môi liếm mút.

Lúc này, quy đầuđãchia vào hoa tâm nàng, vì gậy thịt củahắnquá mức thô dài, nên vẫn cònmộtphần bổng thân lộ ra bên ngoài huyệt khẩu, giữa

hoa phùng trắng nõn lộ ra gốc dương vật đỏ đậm dữ tợn. Nhận thấy Alexđãngừng động tác đưa đẩy, nàng ngầng mặt, dùng ánh mắt say mê, mơ màng ngập nước nhìnhắn: "Alex..."

"Muốn ta động?" Alex thả tay Margaret ra, dùng hai tay nâng lên cặp mông cong của

nàng, "Bảo bối ngoan...." Bên khóe môihắnnở nụ cười mang theo chút trêu đùa: "Takhôngthể dùng lực, nàng độngđi."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 15

Những lời này làm Margaret đỏ bừng mặt, cùnghắntrần truồng quấn quítmộtchỗđãkhiến nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, giờ còn muốn... còn muốn nàng động? Nhưng nghĩ đến vết thương lưng Alex, nàng hơi nâng lên mi mắt nũng nịu liếc nhìnhắnmộtcái, hai tay vươn ra ôm lấy cổhắn, cặp mông trắng khẽ nâng lên, cuối cùng vẫn là nghe theo lờihắn, chậm rãi lên xuống.

Nàng vừa động, mị thịt trong hoa huyệt liền giống như tầng tầng lớp lớp sóng triều chuyển động, non mềm như nhung bao lấy vật lớn của Alex mà mút, hoa huyệt vừa chặt vừa nóng hầm hập, thoải mái đến nỗi Alex kìmkhôngđược cúi đầu rên lên: "Đúng, chính là như vậy.... Dùng sức kẹp lại.... Sâu hơnmộtchút...."hắndùng tay nâng lên bờ mông cong cong của Margaret,nhẹnhàng xoa nắn, ấn eonhỏcủa nàng xuống làm cho cái miệngnhỏphía dưới đem gậy thịt nuốt vào càng sâu, "Ăn hết, bảo bối ngoan.... Ngoan, ăn hết tất cảđi..."

Dưới sựchỉ dẫn của Alex, Margaret chỉ cảm thấy cái gậy sắt nóng bỏng không ngừng xâm nhập. Mỗi lần nàng chuẩn bị nâng mông lên, Alexsethuận thế nâng thắt lưng lên đỉnh thắng vào, quy đầu một lần lại một lần va chạm lên hoa tâm của nàng, khiến người nàng như muốn nhữn ra. Nàng có cảm giác Alex dường như muốn đâm xuyên qua người nàng,

hơi cúi đầu liền có thể nhìn đến gậy thịt đỏ đậm lộ ra bên ngoài huyệt khẩu càng ngày càng ngắn, sắp bị tiểu huyệt của nàng nuốt hết vào.

"khôngcần, Alex... Quá sâu... Quá sâu..." Nàng lắc đầu cầu xin Alex, nhưng động tác củahắnlại ngày càng nhanh hơn, lúc nàyđãkhôngphải là nàng động thân nuốt vào gậy thịt của Alex màhắnđãnắm lấy hông nàng, đem thần thểnhỏxinh của nàng nâng lên lại buông xuống, mông củahắncũng phối hợp tiết tấu mà co rút. Quy đầu cuối cùng cũng đỉnh xuyên qua hoa tâm của nàng, ở trong tử cung của nàng cọmộtvòng, kích thích khiến nàng "ai"mộttiếng, từ trong tiểu huyệt liền phun ramộtcỗ dâm dịch.

"Bảo bối à, ăn vàođi... gậy thịt của chồng đều bị tiểu huyệt của vợ ăn hết...." Alex nỉ non, nắm lấy bầu ngực của nàng dùng sức xoa nắn, khắp phòng đều là tiếng rên rỉ cao thấp, thỉnh thoảng có tiếng đàn ông thở dốc hỗn loạn hừnhẹ, gậy thịt cắm vào rút ra phát ra tiếng xì xì, tinh hoàn ba ba va chạm với da thịt. "A!" Nàng ngửa đầu, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, bị gậy thịt củahắnliên tục ma sát trong tử cung, cả người nàng cứng lại hoa huyệt lại co rútmộttrận, lắc đầu hoảng loạn,âmtinhkhôngngừng phun ra từng đợt, bị Alex mạnh mẽ thao mà đạt đến cao trào.

Nhưng Alexkhôngcó ý định buông thacôvợnhỏđãsắp lụi xơ của mình, cặp mông rắn chắc củahắndường như bị hạ ma pháp vĩnh viễnkhôngngừng nghỉ, gậy thịt trong hoa huyệtkhôngngừng cắm rútđangngày càng trướng lớn, tần suất ra vàokhôngcó dấu hiệu giảm xuống. Dâm thủy theo động tác củahắnbị kéo ra, lại bị động tác dồn dập củahắnđánh thành bọt trắng, vẩy lên hộ khẩu phấn nộn của nàng, lại chảy dọc xuống theo mép đùi, khiến ga giường dưới thân hai người ướt đẫmmộtmảng.

Ý thức của Margaret dần dần mơ hồ, khoái cảm lúc cao trào chưa kịp thối lui, lại bị động tác mạnh mẽ của Alex đẩy lên đám mây cực lạc. Trong miệng vô thức phát ra tiếng thannhẹ, nước bọt chảy dọc theo khóe miệng, cả khuôn mặtnhỏnhắn đỏ bừng. Trong trí nhớ mơ hồ của nàng, Alex nắm

lấy bầu ngực nàng nặng nề xoa nắn, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầmnhẹnhư mãnh thú, eo buông lỏng, bắn ra tinh dịch nồng đậm vào trong cái bụngnhỏcủa nàng....

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 17: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 17

"Hắt xì! A... Hắt xì!"

"Thiếu gia, thuốcđã được rồi."

Carson tiên sinh bưng đếnmộtchén thuốc ấm, Alex vội vàng nhận lấy rồi uốngmộthơi cạn sạch. Hương vị của ma dược vừa đắng chát vừa quái dị, thuốc trôi qua cổ họng, từ đầu lưỡi đến thực quản đều lưu lại mùi vị của nó. Alex đặt chén xuống, thấycôvợnhỏcủa mìnhđangcúi đầu ngồimộtbên,hắnnhịnkhôngđược cười, xoa loạn đầunhỏđangcúi xuống uể oải của nàng: "Được rồi, Lily, chỉ là bị cúmnhẹ, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng tasẽbị chút bệnh này mà suy sụp sao?"

"Đương nhiênsẽkhông." Nàng buột miệngnóira, nhưng ngay lập tức ý thức được mìnhnóiquá dứt khoát, liền đỏ mặtnóiquanh co: "Nhưng mà... Nhưng màtrênngườianhcòn có vết thương..."

Lúc dựa vào ngực Alex trú mưa có bao nhiêu hạnh phúc,thìbây giờ Margaret có bấy nhiêu hối hận. Nàng chỉ mải vui vẻ mà hoàn toàn quên mất vết thươngtrênngười Alex vẫn chưa lành hắn. Vốn dĩ tốt chất cơ thể củahắndính chút mưa đó đúng làkhôngcó vấn đề gì nhưnghắntrọng thương chưa lành, lại cố chấp dùng ma pháp để chữa thương, cho nên sau khi về tới nhà, Alex liền bị cảm.

Quản gia Carson tiên sinh kính cẩn nhận lại chén thuốc, lúc xoay ngườiđira ngoài, ông ta bình tĩnh liếc Margaretmộtcái. Tuy ông takhôngbiểuhiệnra ngoài, nhưng Margaret biết ông tađangtrách mình - bởi vì nàngđãquá lỗ mãng. Nghĩ đến đây, nàng lại thấy ảo nãokhôngthôi.

"Ta, ta quả đúng là đồ ngốc... Chuyện gì cũng làmkhôngxong." Nàngnhỏgiọngnói, ngay cả sở trường duy nhất của nàng là ma pháphiệntại cũngkhôngthể giúp gì được cho tình trạng sức khỏe của Alex. Bởi vìđangở trong nhà nên nàng mặc một cái áo choàng lông cừu rộng thùng thình, cơ thể nhỏbé cuộn lại trong áo choàng, giống như một chú thỏ nhỏ đáng thương hề hề, ngay cả hai cái tai dài cũng rũ xuống uể oải, nàng nhịnkhông được mà thút thít: "thật xin lỗi... Alex."

"Nàng..." Trong chốc lát, Alex cũngkhôngbiết nênnóicái gì,hắnhítmộthơithậtsâu, bồng chú thỏnhỏmìnhyêuthương ôm vào trong ngực, "nàngkhôngcầnnóixin lỗi ta, bảo bối à, nàng bây giờ cũng rất tốt."hắnnhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của nàng, "Nàng tuyệt đốikhôngngốc, ngược lại..."

"Ngược lại cái gì?" Margaret chớp mắt.

khôngbiết vì cái gì nhưng Alex vẫn luôn bình tĩnh, tự chủ lại đỏ mặt khi trả lời câu hỏi này của nàng: "Ngược lại, nàng rất đángyêu."

Cái này, Margaret cũng đỏ mặt.

Hai người cứ như vậy lắng lặng ôm lấy nhau,khôngainóigì.mộtlát sau, nàng kéo kéo vạt áo Alex: "Alex, hình như có cái gì đó cưng cứng đâm vào người ta." Ngay sau đó, Margaret liền ý thức được cái gì đó là gì.

"Khụ." Alex làm ra vẻ trấn định hắng giọngmộttiếng, "Đúng như lời tanói, bảo bối, nàng rất đángyêu, cho nên... " Nhìncôvợnhỏcủa mình xấu hổ đến nỗi cái đầu cũng sắp rúc vào trong áo, Alex vội vàngnói, "Nhưng đêm nay tasẽkhônglàm gì, chúng ta đều cần nghỉ ngơithậttốt, đúngkhông?"

"Vâng." Margaretnhỏgiọng đáp lời, "Vậy ngươi..." Tay nàng vô thức xoắn lấy ống tay áo của mình, "Vậy cái kia của ngươi... Làm sao bây giờ?"

hắncười khẽ hônnhẹlên môi Margaret, nụ cười củahắncó chút kì quái, "Hoặc là... Nàng có thể dùng nơi khác giúp ta."

Khi mặt trờiđãlên cao, Margaret từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, theo bản năng đưa tay ra sau chạm vào người đàn ôngđangôm lấy mình, cảm giác nóng rực truyền tới từ tay khiến nàng ngay lập tức tỉnh ngủ. Alex.... Phát sốt?

trênthực tế tình trạng của Alex nghiêm tọng hơn rất nhiều, Margaret đứng ngoài cửa, lòng nóng như lửa đốt nhìn nhóm tế ti của thần điệnđiquađilại, tuy nàng cũng là Ma pháp sư, nhưngkhôngquá am hiểu hệ ma pháp trị liệu, cho nên vào giờ phút này, nàng chỉ có thể bất lực đứng ngoài nhìn vào trong.

"Alex,khôngsao phảikhông?" Chủ tế Feinman vừa chữa trị cho Alex xong từ trong phòngđira ngoài, Margaret vừa mới chuẩn bị bước tới liền nhìn thấymộtngười tóc vàng đứng trước mặt Feinman.

Là Phynil Lise.

Bước chân của nàng (Margaret) liền ngừng lại, thấy khuôn mặt Phynil Lise tràn ngập lo lắng, lại tự nhiên phân phó nhóm người hầu cùng tế ti, mỗi người đều được phân công thỏa đáng,thật giống như... giống như nàng ta mới là nữ chủ nhân của tòa nhà này.

"Phu nhân còn đứng trong này làm gì?"

mộtgiọng nam trầm thấp vang lên bân tai Margaret, nàng quay đầu, Carson tiên sinhđangđứng sau lưng nàng, trong ánh mắt tràn ngập bất mãn chỉ tiếc rèn sắtkhôngthành thép.

"Carson tiên sinh..." Margaret biết Carson tiên sinh là người trong gia tộc Farman, gần như nhìn Alex lớn lên từ lúc bé, nàng vẫn sợ hãi vị tiên sinh nghiêm túc này thậm chí còn sợ hơn sợ Alex.

Carson tiên sinh đem tằm mắt chuyển hướng nhìn về Phynil Lise: "Bây giờ là lúc người có thể ngẫn người sao? Thứ cho tôinóithẳng, phu nhân, tôi vẫn luôn cho rằng ngườikhôngphải làmộtphu nhân quý tộc đủ tư cách, càng thêmkhôngthích hợp làm vợ củamộtCông tước.hiệntại có vẻ như tôi đoánkhôngsai." Ông ta nhìn chăm chú vào Margaretmộtcách nghiêm khắc, "Ngườikhôngchikhônghiểu lễ nghi quy tắc, đến ngay cả nghĩa vụ cơ bản nhất của người vợ người cũngkhônglàm được. Phynil Lise tiểu thư, nàng chỉ là đồng nghiệp của thiếu gia, cũng biết quan tâm đến bệnh tình của thiếu gia. Mà người... Là nữ chủ nhân của nơi này, vào loại thời điểm này lại đứng ngốcmộtchỗ - chỉ biết đến tự ti, khiếp đảm của người."

"Ta..." Margaret cứng họng, nàng muốn giải thích, nhưng rồi lại cảm thấy những lời chỉ trích của Carson tiên sinh làkhôngthể phản bác, nàng cố nén nước mắt sắp tràn mi, "thậtxin lỗi, ta... Ta..."

"Tôi chỉ làmộtngười hầu, mời phu nhân thu về lời giải thích của người." Carson tiên sinh khom người, "Tôi biết lờinóicủa tôiđãđiquá giới hạn, nhưng tôi vẫn còn lời muốnnói, phu nhân, người rất ít kỉ. Tôi biết người có chút hiểu lầm với thiếu gia, thay vì tự mình suy đoán rồi kết luận, sao người lạikhôngthẳng thẳnnóichuyện cùng thiếu gia." Carson tiên sinh dừngmộtchút, cuối cùng quyết địnhnóira, "Ngườiđãhỏi thiếu gia đến cùng cóyêungười lần nào chưa?"

"Chẳng lẽ..." Nàng cười một cách chua xót, "Chẳng lẽ chàng yêuta?"

Carson tiên sinh nặng nền thở dài: "Cái khác tôikhôngthể xen vào, nhưng tôi biết, khi bị Công tước đại nhânyêucầu thiếu gia hoàn tục kết hôn sinh con, ngàiđãtừngnóiramộtyêucầu, chỉmộtyêucầu duy nhất." Carson tiên sinh nhìn Margaret chăm chú dường như muốn nhìn thấu nàng, "Người mà thiếu

gia kết hôn là người, nếukhông, thiếu giasẽvĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 18: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 18

"Người mà thiếu gia muốn kết hôn là người, nếukhông, thiếu giasẽvĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

Margaret nằmtrêngiường,khôngsuy nghĩ được gì, trong đầu nàngkhôngngừng lặpđilặp lại lời của Carson tiên sinh. Ngoại trừ câu đó, Carson tiên sinhkhôngchịunóithêm bất cứ điều gì, nhưng Margaret hiểu ý của ông - nếukhôngphải vì Alex cố gắng kiên trìthìnàng có tài đức gì mà có thể trở thành Công tước phu nhân Mar Bran đời tiếp theo.

thìra là như vậy... Trước kia Margaret vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, so với nàng chị em của nàng tài giỏi hơn nàng rất nhiều, vì cái gì mà trong nhà lại muốn gả nàng cho Alex,thìra...thìra người đàn ông ấy luôn bảo vệ nàng trong im lặng.

Hai người cứ như vậy thầm mếm đối phương,rõràng là mong đợi đã lâu, lại cố tình do dự, dò xét người kia dù đã kết hôn trở thành vợ chồng, cũng không chịu mở lòng.

Tất cả những chuyện này đều do nàng quá ích kỷ.

Đúng vậy, Carson tiên sinhnóirất đúng. Margaret nhát gan, yếu đuối, chẳng qua là do nàng vì muốn tự bảo vệ mình mà sinh ra ích kỷ. Nàng sợ hãi bị từ chối, sợ hãi bị tổn thương, nên đối với đủ loại ôn nhu mà Alex

biểuhiệnra ngoài nàng vẫn coi nhưkhôngthấy, cố chấp trốn tránh trong thế giới u ám do chính mình tạo ra.

Nàng tự ti, tự ti đến mức kiêu ngạo.

Nàng phải dũng cảm hơnmộtchút, vì người ấy đáng để nàng thay đổi. Margaret vươn tay, ở tỏng chăn nắm lấy bàn tay to lớn ấm áp kia. Alex vẫn cònđangmê man, tuyđãvượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn còn sốt cao, ngườihắnnóng rực như lò lửa. Đột nhiên, nàng cảm giác được bàn tayhắnkhẽ cử động, ngón tay gập lại, nắm chặt tay nàng.

"Alex?!" Margaret vui mừng ngồi bật dậy.

Alexđãtỉnh nhưng đôi mắt màu lam vốn sáng lấp lánh lúc này lại yếu ớt vô cùng, hắnnhìn nàng dịu dàng, cười khẽ: "Đừng lo lắng, ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều rồi."

Những lời này khiến Margaret bật khóc nức nở, nước mắt cứ tí tách rơi xuống. Cuối cùng nàng cũng nhịnkhôngđược mà khóc òa lên, ôm chặt lấy cổ Alex, khóc thút thít bên taihắn: "thậtxin lỗi, ALex...thậtxin lỗi!thậtxin lỗi!"

Takhôngxứng với tìnhyêucủa chàng, tađãphụ lòng chàng.

"Ta thích chàng..." Nàng nỉ nonkhông dứt, "Ta thích chàng, Ta thích chàng..." Lúc đầu là khe khẽnói, sau đó giọng nàng càng lúc càng lớn, dường như rào cản trói buộc lòng nàng đãbị phá tan, đem những khao khát chôn sâu trong đáy lòng nóicho người đàn ông nàng yêunhất, người duy nhất mà nàng sẵn lòng để lộ con người chânthật nhất của nàng.

"Ta thích chàng, Alex."

Alex giơ tay lên, mim cười xoa gò má mềm mại của vợ.

"Tayêunàng, Lily."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (1)

Cảng Kepler, nằm giữa quỹ đạo dải ngân hàmộtchiếc tàu chiến to lớn lắng lặng neo ở cửa khẩu, thân tàu giống nhưmộtngọn núi đồ sộ, ánh nắng buổi sớm chiếu lên vỏ kim loại phát ra tia sáng sắc lạnh.

đây làmộtngày bình thường ở trênthành phố bay Tuyên Ninh, do thành phố nằm gần quỹ đạo quay của mặt trăng nên dân cư rất thưa thớt, ngoại trừ mấy chiếc thuyềnđingang qua tiếp thêm đạn dược, lương thực, thì chỉ cómột vài tốp quân thỉnh thoảng đóng quân ở đây vài ngày.

Chiến thuyềnđangneo đậu ở kiarõràng cũng là như thế, dướisựchỉ huy của AI, cánh tay cơ giớiđangkhôngngừng vận chuyển từng hòm đồ tiếp tế đưa vào khoang thuyền. Vài sĩ quan mặc quân trang màu đenđangđứng cách đókhôngxa, dường nhưđangđợi ai đó.

"Đến, đến rồi." Sĩ quan trẻ tuổi có vóc dáng cao hơnmộtchút hơi ngầng đầu, đưa tay chỉ về hướng đối diện, thấp thoáng có bóng ngườiđitới.

Đó làmộtcôgáikhoảng tầm hơn hai mươi, quân trang phẳng phiu khiến đường nét khuôn mặtcôthêm mấy phần sắc bén, tóc đen mắt đen, dù ngoại hình xinh đẹp, nhưng khí thế phát ra từ người lại vô cùng ngạo nghễ khiến người kháckhôngdám khinh thường.

Hai sĩ quan đứng trước mặtcô, chào theo đúng nghi thức quân đội: "Diệp úy, khỏe."

"Buổi sáng tốt lành." Tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưngcôgọi đúng tên của hai người, "Hách Dương hạ sĩ," Nhạc Y Văn hạ sĩ."

côgáinày chính là Diệp Huyên, lấy thành tích tốt nghiệp đứng đầu trường quân đội của Tinh Vân đế quốc, cùng với biểuhiệnưu tú trong vòng 2 năm từ hạ sĩ lên thành Trung úy, trong quá trình đókhôngbiếtđãtrả giákhôngbiết bao nhiều mồ hôi, sức lực lúc này đây,côđãđứng trước chiếc tàu chiến mà mình vẫn mơ ước thiết tha bấy lâu.

Chào hỏi xong, Diệp Huyên đưa mắt nhìn chiếc thuyền trước mắt. Vừa liếc mắt nhìn,khôngthấy được đuôi tàu nhưng đập vào mắtcôlà hai chữ lớn được khắctrênthân tàu - Hi Hòa.

Hi Hòa là tên gọi của chiếc tàu chiến vương bài (át chủ bài) của quân khu Trái ĐấttrênTinh Vân đế quốc, trong toàn đế quốc chỉ có duy nhất 2 chiếc tàu chiến được bay trong quỹ đạo dải ngân hà. Nó là biểu tượng của sức mạnh quânsựtrong đế quốc,đãbẻ gãy nghiền nát, quét sạch tất cả quân địch trong vô số chiến dịch. Binh sĩ có thể đứngtrênchiến tàu này cho dù là lính cần vụ, cũng đều là tinhanhtrong hàng nghìn người. Mà Diệp Huyên đứng ở đây với tư cách sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tới đây nhậm chức.

nóilà sĩ quan phụ tá của hạm trưởng cũngkhônghoàn toàn chính xác, bởi vìcôkhôngphải là binh sĩ thuộc tàu chiến Hi Hòa. Là sĩ quan thuộc quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, người lãnh đạo trực tiếp của Diệp Huyên là Quân đoàn trưởng quân đoàn 5 thiếu tướng Keltu. Nhưng vị thiếu tướng này bây giờ tạm thời kiêm nhiệm thêm chức hạm trưởng tàu Hi Hòa, hơn nữahắncòn chuẩn bị chỉ huy tàu Hi Hòa chấp hành nhiệm vụ cấp 1, nên Diệp Huyên mới phải từ Trái Đất chạy đến đây.

Tuy rằng rất muốnđitìm hiểu tin tức của người đó, nhưng Diệp Huyên biết bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp,côvuốtnhẹcằm,nóivới Hách Dươngđangdẫncôlên tàu: "Đưa tôiđigặp Kel tướng quân."

Tàu Hi Hòa vô cùng lớn,trênhành lang dài chỉ nghe tiếng đế giày gõ lên mặt đất phát ra tiếng cộp cộp. Tin tức sĩ quan phụ tá của hạm trưởng đến đây nhậm chức ngày hôm nayđãsớm truyền khắp tàu,trênđườngđingẫu nhiên gặp vài binh sĩ đều dừng lại, nghiêm túc chào Diệp Huyên theo quân lễ.

Nhưng cảm giác lúc này lại hoàn toàn khác với lúc Diệp Huyên ở sư đoàn 112, mặc dù quân đội là nơi sâm nghiêm trật tự, nhưng mối quan hệ giữa người với người vẫn hết sức chặt chẽ. Ngược lại, binh sĩtrêntàu Hi Hòa lại thận trọng, xa cách, họ lãnh đạm cao ngạo,khôngcómộtchút nhiệt huyết cùng khí khái hào hùng của quân nhân.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được. Diệp Huyênâmthầm thở dài, dù saođinữa binh sĩtrêntàu chiến này đều là điều chỉnh giả đến từ 9 thành đô. Mà bản thâncôchỉ là người bình thường, cho dù là cấptrên, điều chỉnh giả cũngkhôngcó chút nhiệt tình nào vượt quá lễ nghi. Nghĩ đến vị Keltu thiếu tướng cũng là điều chỉnh giả, hơn nữahắncòn là đại quý tộc có dòng máu thuần nhất, khiến Diệp Huyên vốn là người đứng trước sóng gió cũng chưa từng sợ hãi lúc này trong lòng cũng sinh ra mấy phần lo sợ.

côvượt qua trăm nghìn cay đắng mà tòng quân, sau đó tiến vào tàu Hi Hòa,khôngphải là vì bảo vệ quốc gia, hay khai thác vũ trụ linh tinh gì đó, mà là vì muốn tìmmộtngười, là binh sĩtrêntàu Hi Hòa. Vì tìm người đó, khổ cực hơn nữacôcũng chịu được.

"Đến rồi, Trung úy." Hách Dương dừng lại trước một cánh cửa kim loại.

"Cảm ơn." Tuy biết khoảng cách giữa điều chỉnh giả với người bình thườngkhôngthể dễ dàng biến mất trongmộthai ngày nhưng Diệp Huyên

vẫn cố gắng thể hiện thiện ý của mình.

Mà phản ứng của Hách Dương cũng nằm trong dự đoán củacô: "Ngài khách khí rồi." - ngữ khí nhạt nhẽo, xa cách.

Diệp Huyên cười cười, đem tầm mắt hướng về máy quét đồng tử bên cạnh cửa, tíchmộttiếng, cánh cửa kim loại tự động mở ra.khônggian phía sau cửa rộng rãi, sáng sủa, khoang thuyền của hạm trưởng tàu Hi Hòa chiếm cứmộtkhônggiankhôngnhỏtrêntàu. Trongkhônggian có tiếng vù vù rấtnhỏ, đó làâmthanh phát ra từ trung khu AI. Ngay lúc Diệp Huyên bước vào khoang, trí não nhân tạo AI liền lên tiếng: "Ngài khỏe, Diệp úy, Kel tướng quânđangbuồng tác chiến."

Giữakhôngtrung bỗng xuấthiệnmộthình mũi tên lập thể, Diệp Huyênđixuyên qua hành lang trưng bàykhôngít bình hoa tinh xảo,đivề hướng Keltuđangở buồng tác chiến. Tuy chỉ vội vàng nhìn lướt qua nhưngcôcó thể khẳng định rằng mấy cái bình kia... đều là vô giá, chúng thậm chí có thể mua được cảmộthành tinhnhỏ.

Đây là phong cách của quý tộc, côcó chút xem thường nghĩ, khác với đại đa số người dân, Diệp Huyên vô cùng coi thường cái mà điều chỉnh giả gọi là tiêu chuẩn thuần huyết. Có được ưu thế về gen, cũng từ đó có được ưu thế về quyền thế, phú quý, điều chỉnh giả loại này so với người thường khoảng cách đúng làtrêntrời dưới đất, làsựchên lệch mà người bình thường hao phí hết cả đời cũngkhôngthể bắt kịp. Cái gọi là mọi người đề ngang hàng, khi vũ trụ tiến vào kỉ nguyên ngày hôm nay, đãsớm trở thànhmộtchuyện cười.

Diệp Huyênđangsuy nghĩ lan manthìchânđãđiđến trước cửa buồng tác chiến. Đưa mắt nhìn qua, đối diệncôlàmộtbức tường thủy tinh to lớn, phía ngoài tường là biển sao sáng lấp lánh, hằng hà sa số, tồn tại vĩnh viễn.mộtngười đàn ông cao lớn đứng đưa lưng về phía Diệp Huyên, dường nhưđangngắm nhìn cảnh đẹp cách đây 3 vạn năm ánh sáng được hiển

thịtrênmàn hình, giữa ngân hà biến ảo,hắngiống nhưmộtthanh kiếm sắc bénđãđượ rút ra khỏi vỏ, phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Thái độ thờ ơ trong đầu Diệp Huyên ngay lập tức biến mất, tuycôchưa từng gặp Keltu, nhưng cũng biết được vị thiếu tướng được ca ngợi là linh hồn của quân đội đế quốc có bao nhiêu nổi tiếng. Cho dù lúc nàyhắnđangtùy ý đứng đó,khôngmặc áo khoác, quần áo cũng theo quy định trong quân đội, nhưng những đường cong ở eo được bao bọc bởi lớp quần áo, bắp chân thon dài bên trong đôi ủngđãđủ để người khác thấy được đây làmộtquân nhân mạnh mẽ.

Diệp Huyên đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội: "Kel tướng quân, tôi Trung úy Diệp Huyên thuộc sư đoàn 2 quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tàu Hi Hòa, có mặt báo danh!"

Keltu nghe vậy xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm, vẻ mặthắnlạnh lùng, hờ hững đánh giá Diệp Huyên, khóe miệng giậtnhẹ, "Chào trung úy." Tế nhị dừngmộtchút, rồi mới tiếp tụcnói, giọngnóithuần hậu như rượu đỏ thượng hạng, "Có lẽ trung úy nên gọi ta là ngài."

Ngoài chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn 5, Keltu còn có thân phận hiển hách hơn là Guard Công tước, mộttrong ba vị Công tước của Tinh Vân đế quốc.. Đối với giới quý tộc thuần huyết mànói, xưng hô theo tước vị màkhông phải theo chức vị hiển nhiên là lễ nghi ngầm của các quý tộc.

Nếu là khi bình thường, Diệp Huyênsẽvì phản ứng của Keltu mà cảm thấykhôngthoải mái, nhưng lúc nàycôhoàn toànkhôngnghĩ được gì. Khuôn mặt tuấn mĩ trước mặt quen thuộc như thế, dần dần trùng khớp với khuôn mặtđãtrở nên mơ hồ trong trí nhớ củacô, khiến mọi thứ trong trí nhớhiệnlênrõnét.

Làm sao có thể như vậy?!

Diệp Huyên trợn mắt há hốc mồm nhìn Keltu, người mình luôn tìm kiếm lâu này lại làhắn?! Tại sao lại làhắn, người màcôkhôngthể với tới sao có thể làhắn!

"Ta nghĩ" Keltu lãnh đạmnói, "Trong lần đầu tiên gặp mặt lại trừng mắt nhìn thủ trưởng làmộtchuyệnkhôngquá lễ độ có phảikhôngTrung úy?"

Lúc này, Diệp Huyên mới kịp phản ứng lại, côvội vàng dời tầm mắt: "thật có lỗi, Kel tướng quân, là tôi đã thất lễ."

Keltu nhìn nàng có chút đăm chiêu, dường nhưkhôngchú ý tới trong giọngnóicủa cấp dưới của mình có chút xa cách: "côcó 11 tiếng để làm quen môi trườngtrêntàu Hi Hòa, 6 giờ tối nay chúng tasẽrời khỏi Tuyên Ninh."hắnxoay người, tầm mắt lại nhìn dừngtrênhình ảnh dải ngân hàtrênbức tường, "Mục tiêu của nhiệm vụ tiếp theo là, thiên hà Jade."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (2)

trênmặt đất đều là thi thể.

cômệt mỏi nằm gục nơi vũng bùn bẩn thỉu, bên chân là thi thể củamộtngười đàn ông vừa chết mắt vẫn còn mở lớn, cứng ngắc nhìncôgiữakhônggian đều là ánh lửa chói lóa. Lại thêmmộttrận gió tạt xuống, máy bay ném bom lượn vòngtrênkhông,khôngngừng thả bom xuống khiến toàn bộ xóm nghèo đất rung núi chuyển.

côđãkhôngngherõnhữngâmthanh xung quanh, tiếng người lớn thét chói tai, tiếng trẻ con khóc la, tất cả nhữngâmthanh đó đều trở nên xa xôi, chỉ còn lại tiếng nổ vang như sấm rềnkhôngngừng vang lên bên tai, thỉnh thoảng lại cómộthai tiếng nổ sắc nhọn -côbiết, đó là tiếng phát ra từ súng ngắm động năng khi bóp cò. Những người mặc quân trang màu nâuâmthầm tiến quân về khu vực này, giống như người nông dân gặt lúa mạch, mộtphát tiếpmộtphát thu gặt tính mạng vô tội của dân thường.

Tôisēchétđi....côgáivô thức nghĩ, vừa mới trải qua sinh nhật mười bốn tuổi tháng trước lại giống nhưđangxảy ra trước mắt, yên bình lúc trướcđãbiến mấtkhôngcòn nữa. Tôiđãlàm sai cái gì?.... Chúng ta, cuối cùng làđãlàm sai cái gì?

Sinh ra, lớn lên từ trong xóm nghèo, sống cuộc sống bần cùng bị người người chán ghét vào giờ khắc này cũng trở thành hy vọng xa vời, sinh ra

làm con kiến, ngay cả chết cũng hèn hạ như thế.côcũng mong đợi có ngườisẽtới cứu mình, nhưngcôbiết,sẽkhôngcó ai đến cả.

Cuối cùng, cônghe thấy tiếng bước chân nặng nề, khẩu súng đen bóng xuấthiện trong tầm mắt của cô, họng sung nâng lên, nhắm thắng vào mi tâm.

Vĩnh biệt...côthậm chí cònkhôngbiết phảinóitạm biệt với ai, cứ như vậyđi.... Cứ như vậyđi.

Viên đạn vẽ ra trongkhôngtrungmộtđường cong chói mắt - hai mắtcônhắm lại. Đột nhiên, mộttiếng nổ ầm ầm vang lên, ánh sáng xẹt qua giống như sao băng, xẹt qua trước mắtcô, cắt viên đạnđangbay tới thành hai mảnh, chuẩn xác cắm vào giữa cổ họng của người vừa bắn ra viên đạn.

Bóng dáng cao ngất dần tiến lại gần,hắntùy ý đá văng khẩu súng bắn tỉa vừa rơi xuốngtrênmặt đất, cúi người xuống, rút thứ đang cắm giữa cổ họng của người lính.côkinh hãi trợn trừng mắt, hoảng hốt nhận ra đó làmột tấm sắt! Lực đạo cùng với độ chính xác phải đạt đến mức nào mới có thể giết chết một người lính được võ trang đầy đủ chỉ bằng một tấm sắt, người này mà muốn giết cô, thì chỉ đơn giản giống như giết chết một con kiến.

Người này dường như nhìn thấu suy nghĩ củacô, "Đừng sợ."cônghe được một giọng nói lạnh lẽo, "Ta đến cứu người."

hắnhơi xoay người, khuôn mặt khuất trong bóng tối dần dầnhiệnrarõràng -côsắp nhìn thấy!côsắp nhìn thấy rồi!hắncómộtđôi... mắt màu nâu.

"A!"

Diệp Huyên giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mơ, côthở hồn hền, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dọc xuống từ hai bên thái dương.

Lại nằm mơ, từ khi bước chân lên tàu Hi Hòa, gần như đêm nào côc ũng mơ thấy kí ức đầy máu và những ngọn lửa cháy rừng rực xảy ra năm mười

bốn tuổi. Cả đêm nằm mơ, côđều mơ thấy lúc mình được cứu ra từ dưới họng súng của phản quân, trong m[toàn là máu tươi, xác chết, tiếng súng... Còn có người đó.

Cái người đã cứu cô, người mà côtâm tâm niệm niệm, tìm kiếm suốt 7 năm.

Diệp Huyên cười khổ, ai cũngkhônglường trước được người màcôthầm mếm nhiều năm qua lại làmộtquý tộc thuần huyết. Từ khoảnh khắc màcônhìn thấy Keltu,côliền hiểu được rằng, tìnhyêucủa mình chỉ có thểkhôngbệnh mà chết.

"Buối sáng tốt lành, Diệp úy, hội nghị thường kìsẽbắt đầu sau nửa tiếng nữa." Giọngnóicủa AI vang lên kéo Diệp Huyên từ trong mơ trở về với thực tế.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt.... Suốt nửa tháng qua, Diệp Huyên cũngđãquen với nếp sốngtrêntàu Hi Hòa. Sau hai lần thựchiện bước nhảy không gian, chiếc tàu chiến này đã cách Thái Dương hệ năm trăm vạn năm ánh sáng, còn khoảng ba ngày nữa tàu Hi Hòa có thể đến được tinh hệ Jade.

Kỷ nguyên vũ trụđãkéo dài được 600 năm,hiệnnay nhân loạiđãđem dấu chân của mình kéo dài trong khắp vũ trụ rộng lớn, mà tinh hệ Jade chỉ là 1 trong rất nhiều tinh hệ được con người pháthiệnra. Nó cách Thái Dương rất xa, cho đến nay vẫn chưa pháthiệnra bất kì vật sống nào có trí tuệ cấp cao, ngoại trừ những nhà thám hiểm,thìchỉ có nhóm học giả tới đây để tiến hành khảo sát, nghiên cứu. Tình huống như vậy cũng khiến đế quốc Nebula cókhôngít phiền toái.

Diệp Huyênđivào phòng họp, cửa lớn vừa mở racôliền nhìn thấy Keltu ngồitrênghế chỉ huy, quân trang màu đen thắng thớm, đôi mắt màu nâu bình tĩnhkhôngcó chút dao động, lạnh nhạt, thờ ơ. Mà nhóm trợ thủ đắc lực hai bên tayhắntừ phó hạm trưởng đến binh sĩ cầm súng trường đều đồng loạt

quay ra. Nhìn thấy Diệp Huyên vào cửa, có người ngầng đầu, có người híp mắt nhìn, cũng có người khẽ nhếch miệng. Nhưngkhôngcó ngoại lệ, bọn họ đều có thái độ lãnh ngạo giống như Keltu.

"Mọi người đềuđãđến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp."hắndùng ngón trỏ chạmnhẹtrênmặt bàn, toàn bộ kế hoạch, thông tin tác chiến đều xuấthiệntrênbàn hội nghị,trênmộtthiên thể thuộc tinh hệ Jademộtđiểm sáng màu đỏkhôngngừng lóe lên.

Đó là dấu hiệu ra-da của Liên minh các hành tinh Faruier (FPA), từ sau khi tuyên bố độc lập 12 năm trước, FPA vẫn sống lưu vong trong những tinh hệ ngoài lãnh thổ của đế quốc,khôngngừng mưu toan thông qua các cuộc chiến tranh khiến đế quốc gặpkhôngít phiền toái. Nhưng nhờ các chiến dịch vây quét được tổ chức liên tục khiến FPA tiêu haokhôngít sinh lực, hạm đội chạy thoát được đến tinh hệ Jade là nhóm có sức chiến đấu cuối cùng của FPA.

Để đến được tinh hệ Jade làmộtquãng đường xa xôi, cả hạm đội phải điều động, hao phí khối lượng nhân lực lẫn vật lựckhôngnhỏ, saumộtphen giằng co đàm phán đến cuối cùng Bộ chỉ huy chỉ có thể phái tàu Hi Hòađichấp hành nhiệm vụ tiêu diệt hạm đội FPA.

Đối với tàu Hi Hòa mànóithìnhiệm vụ này cũngkhôngphải chuyện gì quá khó khăn.khôngnóitới việc chiếc tàu này có kinh nghiệm tác chiến phong phú, đối với năng lực tác chiến cấp hành tinhthìchỉ cần kích hoạtmộtđầu tên lửa hành trình được trang bịtrêntàu cũng đủ để tiêu diệtmộtphần ba chiến lực của hạm đội kia. Cho nên, sau khi Diệp Huyên lên tàu, nhìn thấy biểuhiệncủa mọi người đều rất thoải mái. Hội nghị tác chiến cũng là mở ra cho có lệ mà thôi, sau khi kết thúc cuộc họp mọi người lần lượtđira khỏi phòng họp, chỉ còn Diệp Huyên là người cuối cùng đứng lên, trầm mặcđitheo sau lưng Keltu.

Sau nửa tháng sinh hoạt trongmộtmôi trường chung, Diệp Huyênđãhiểu được đôi chút về tính cách của vị thiếu tướng này - ít nhất là tính cách màhắnbiểuhiệnra trước mặt mọi người. Keltukhôngthíchnóichuyện phiếm,khôngthích vui đùa,khôngthích khắc khẩu,khôngthích cấp dưới củahắnnảy sinh ra những chuyện tình cảm nhàm chán. Lờinóilẫn việc làm củahắnvĩnh viễn đều đúng mực, cử chỉ tao nhã, giống nhưmộtchiếc đồng hồ chạy vô cùng chính xác,hắncũng giống nhưmộttác phẩm điêu khắc lạnh như băng -hắnlàmộtquý tộc thuần huyết điển hình, xuất sắc, cường đại, thần bí, khiêm tốn, đồng thời cũng làmộtngười nhàm chánkhôngthú vị.

thậttrùng hợp, đây cũng là kiểu người mà Diệp Huyên ghét nhất.

Nghĩ đến việc nguyên chủ thầm mếmmộtngười như vậy đến 7 năm, Diệp Huyênkhôngthểkhôngcảm thán, trí nhớ tốt quả đúng là thứ thuốc mê khiến con người ta mê say.thậtra người mà nguyên chủyêucũngkhôngphải là Keltu mà là người đàn ôngđãkéocôấy ra khỏi vũng máu vào thời điểm màcôta tuyệt vọng nhất.

Đó là ngườianhhùng vĩ đại nhất trong lòng Diệp Huyên, giúp nàng chống đỡ, giãy giụa vượt qua quãng thời gian nghèo khổ, bệnh tật,mộtđường leo lên, cuối cùngđiđến được vị trí của ngày hôm nay. Trong suốt những năm tháng thảm đạm đó, Diệp Huyênđãvô số lần tưởng tượng ra người đàn ông đó là kiểu người như thế nào.hắncó thể là người rất dịu dàng, cũng có thể làmộtquân nhân cứng rắn, nhưng bất kể thế nào cũng tuyệt đốikhôngphải là người giống như Keltu.

Hai người trở lại khoang hạm trưởng, Diệp Huyên mở ra thiết bị truyền tin bắt đầu báo cáo quân vụ cho Keltu. Tuy cách xa đến năm trăm vạn năm ánh sáng nhưng vẫn có rất nhiều quân vụ ở trong quân đoàn 5mà đích thân Keltu phải xử lý. Đối với những quân vụ này đòi hỏi khả năng phân tích tin tức cùng năng lực tư duy logic cực kì cao, nghe Diệp Huyên báo cáorõràng rành mạch, vẻ mặt lãnh đạm của Keltu vẫnkhôngchút thay đổi nhưng Diệp Huyên biết, hắnvô cùng hài lòng với năng lực làm việc của mình.

Cho dù như vậy nhưnghắn vẫn khinh thường Diệp Huyên.

hắnkhôngphải là khinh thường con người Diệp Huyên, mà làmộtquý tộc thuần huyết cũng làmộtđiều chỉnh giả khinh thườngmộtngười bình thường. Đây là thứđãkhắc sâu vào tận xương tủy của Keltu, cho dùhắncó tính cách ôn hòa thân thiệt trời sinhthìphần khinh thường này cũngsẽkhôngmấtđi. Con ngườisẽđem mình và động vật đặt ở vị trí ngang hàng sao,sẽkhông, đây cũng chính là mối quan hệ giữa điều chỉnh giả với người bình thường.

Cho nên dù Diệp Huyên vẫnyêungườianhhùng trong lòng mình,thìcôcũng chỉ có thể bóp chết phần tình cảm này. Keltusẽkhôngyêucô, màcôcũngkhôngthể chấp nhận được chuyện bản thân lạiyêumộtquý tộc thuần huyết.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (3)

Rất nhanhđãtrôi qua ba ngày, tàu Hi Hòađãtiến vào ranh giới của tinh hệ Jade, mà hạm đội FPA vẫn luôn di chuyển trongkhônggian của tinh hệ. Keltu cũngkhônghạ lệnh tăng tốc độ, theo tin tức tình báothìnhiên liệu dự trữ của hạm đội này cũng có hạn, trong tinh hệ Jadekhôngcó nơi nào để tiếp viện nhiên liệu cùng lương thực cho tàu chiến, bọn họkhôngcó khả năng ở mãi trong này. Việc tàu Hi Hòa cần làm lúc này là chậm rãi tiếp cận con mồi, sau đó cho nómộtkích trí mạng.

Nhưng Diệp Huyên vẫn cảm thấy có chỗ nào đókhôngthích hợp, vũ trụ lớn như vậy, chỗ để trốn cũng có nhiều lắm, cuối cùngthìhạm đội này vì lý do gì mà lại trốn ở nơi hoang tàn vắng vẻ như thế này. Bọn họ có thể chạy trốn đến những tinh hệ trung lập màkhôngthuộcsựquản lý của đế quốc, hơn nữa trước đây bọn họ cũng đều làm như vậy.

Diệp Huyênnóivới Keltu ý kiến của mình, khi đó Keltuđangđọcmộtcuốn sách, ở trong thế giới mà công nghệ thông tin đạt đến trình độ phát triển cực cao mà việc chặt cây làmộthành vi trái pháp luật và có chế tài xử lý rất nặngthìđọcmộtcuốn sách là hành vi xa xỉ mà chỉ có tầng lớp thượng lưu của giới quý tộc mới có thể hưởng loại đãi ngộ này,hắnbắt chéo hai chânmộtcách tao nhã,trênquần xuấthiệnmộtvài nếp gấpnhỏphác họa độ cong ưu nhã của đôi chân thon dài, ngón tayhắnvới những khớp xươngrõràng đặttrêntrang sách, đầu ngón tay ma sáttrêntrang giấy phát ra

tiếng sàn sạt rấtnhỏ.mộtmàn này giống nhưmộtbức tranh cổ điển tao nhã, trực tiếp đập vào mắt Diệp Huyên.

Trong lòngcôchợt nảy lênmộtcái rấtnhẹ, ngay cả bước chân cũng trở nênnhẹnhàng. Ngay sau đó, Diệp Huyên liền vì hành vi của mình mà tự phỉ nhồkhôngthôi. Chết tiệt, trong đầu mình cuối cùng làđangsuy nghĩ cái gì bịhắnmê hoặc đến mất lý trí?

Keltu tất nhiên làkhôngbiết cấp dướiđangđứng trước mặt mình vừa mới tự kiểm điểm bản thân vì động tâm trong nháy mắt đó, Keltu tùy ý đóng sách lại, mày kiếm hơi nhíu: "Trung úy tìm ta có chuyện gì sao?"

hắnrất ít khi có động tác hơi ngả ngớn như thế này, xem ra tâm tìnhhắnlúc nàyđangrất tốt. Diệp Huyên áp chế những suy nghĩ miên man trong đầu mình,nóirõsuy nghĩ của mình lạimộtlần.

"côkhôngcần lo lắng nhiều như vậy." Keltu lãnh đạm kéo khóe miệng, "Đương nhiên, ta cũng cảm thấy rất cao hứng khi thấycôlàm việc nghiêm túc như vậy, nhưng đây là quyết sách của phíatrên, cho nên..."hắnđem hai khuỷu tay chống lên bàn, mang theomộtchút lười biếng ý tứ hàm xúcnói, "côcó thểđira ngoài rồi, Trung úy."

Diệp Huyên hoàn toàn bất lực chấp nhận, cái thái độ này củahắn-thật sự là khiến người ta vô cùng chán ghét! Đầu óc mình đúng là bị lú lẫn rồi mới đemmột người vừa ngạo mạn vừa giáo điều, cực kỳ khó ưa trở thànhanhhùng rồi thầm mếm nhiều năm như vậy, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn thầm mếmhắn!

"Tướng quân." Diệp Huyên cố nén giận, "Tôi phân tích quỹ đạo hoạt động của FPA trong vào ba năm vừa rồi, tôi cho rằng tình huống bây giờ là vô cùng khác thường..."

"Tanóirồi" Keltu dứt khoát ngắt lờicô, "côcó thể đira ngoài."

"Shit!" Hung hăng đámộtphát vào cái hòm trước mặt, chà đạp nómộthồi, Diệp Huyên mỡi miễn cưỡng kiềm chế được xúc động muốn tẩn cho Keltumộtphen tơi bời - mặc dù xét về mặt ưu thế về genthìcôđánhkhôngthắng đượchắn.

khôngphải là chưa từng bị thủ trưởng đối xử như vậy, nhưng lúc nàycôlại cảm thấy tức giận đến mức này có lẽ phần lớn nguyên nhân là vì người kia là Keltu.khôngmuốn thừa nhận mình thíchmộtngười như thế, vừa thất vọng vừa cảm thấy bị sỉ nhục khiếncôcảm thấy vô cùng rối loạn. Dường như nếu mìnhyêuKeltuthìchính làđanggiẫm đạp lênsựkiên trì suốt thời gian qua của mình cũng làđangphản bội lại đồng bào của mình.

Diệp Huyên cáu kỉnh cào tóc, từ trước đến naycôvẫn luôn làmộtngười lý trí, cứng cỏi nhưng chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, côlại liên tiếp có những hành vi thất thố trước mặt người đàn ông ngạo mạn đó, nếu tiếp tục làm sĩ quan phụ tá của Keltu, côc ảm thấy mình sắp bị hắn bức điên rồi.

"Tích! Tích! Tích" Chuông cảnh báo của hệ thống phòngkhôngđột ngột vang lên, ngay sau đó giọngnóicủa Al liền vang lên khắp nơi, "Hệ thống phòng ngự pháthiệnmộtchiếc tàu chiến ở phía trước, gọikhôngtrả lời, phán định là tàu chiến của địch. Cảnh báo toàn chiến hạm, tất cả binh sĩ đều tiến vào vị trí chiến đấu."

Bị tập kích?!

Diệp Huyên vội vàng chạy về phòng điều khiến, dọc đường gặp đượckhôngít người, ai cũng vội vàng, sắc mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Rada phòng ngự của tàu Hi Hòa có phạm vi 6 vạn năm ánh sáng, nhưng chiếc tàu chiến này lại xuấthiệnmàkhôngcó chút tiếng động, có khả năng là tàu chiến của bọn họ được trang bị kỹ thuật tàng hình cực kỳ cao. Ngoại trừ hạm đội FPAthìkhôngcòn ai lại vô duyên vô cớđicông kích tàu Hi Hòa, nhưng theo những thông tin tình báo trong bộthìFPA tuyệt đốikhôngcó kỹ thuật cao cấp đến mức này.

rõràng, tất cả mọi người đều hiểu được điểm này. Trong lòng Diệp Huyên chùng xuống, cảm giác bất an ngày càngrõrệt, trong khoang thuyềnkhôngngừng cóâmthanh thông báo:

"Mời hạm trưởng nối kênh thông tin C4"

"đãkiểm tra vật thể bay với vận tốc rất nhanh."

"Phán định danh tính của tàu chiến địch, 2 chiếc tàu tuần tra, 1 tàu trinh sát, 7 tàu chiến đấu, thuộc FPA hạm đội vũ trụ 742, chưa xác định được tọa độ của địch."

quả đúng là bọn họ! Hạm đội 742, đúng là đối tượng tiến công trong nhiệm vụ viễn chinh lần này của tàu Hi Hòa, những lo lắng lúc trước của Diệp Huyên là chính xác, nhưng trong tình cảnh nàycôlạikhôngcó chút vui vẻ. Đúng lúc này, Keltu lại từ trong phòng điều khiển vội vàngđira rồi lướt qua ngườicô, "Tướng quân!" Diệp Huyên vội vàng gọi lớn, Keltu quay đầu, trong đôi mắt màu nâu củahắnkhônghề cómộtchút dao động, "Tướng quân, tôi có chuyện muốnnói." Diệp Huyên bước nhanh về phíahắn, hạ giọngnói, "FPA có kỹ thuật tàng hình!"

"Ta biết." Keltu liếc mắt nhìn Diệp Huyênmộtcái, giọngnóithản nhiên giống như hắnđangnóichuyện thời tiết ngày hôm naythật đẹp chứ không phải là vấn đề tin tình báo của bộ xuất hiện một sai lầm cực kỳ lớn.

Diệp Huyên ngắn người, rồi ngay sau đó cảm giác tức giận liền giống như thủy triều cuộn trào xô tới, "Ngàiđãbiết." Giọng củacôcó mấy phần bén nhọn, "vậy ngài có hiểu được ý nghĩa của chuyện này là gìkhông? Có lẽ chúng ta..."

"Trung úy." Keltu lại lần nữa ngắt lời Diệp Huyên, "Đâykhôngphải là lúc để bàn luận việc này, ta nghĩ..."hắnhơi rũ xuống mi mắt, cặp đồng tử lạnh như băng dường nhưđangchuyển động, ánh mắt có chút ý tứkhôngrõràng, "côhẳn là biết phân biệt nặngnhẹ."nóixonghắnkhôngthèm liếc nhìn Diệp

Huyênmộtcáiđithẳng đến bàn chỉ huy cầm lấy máy liên lạc, nhấn xuống nút đóng mở.

"Thưa ngài..." Liên lạc viên có chút luốn cuống nhìnhắn, "Đối phươngyêucầu được đối thoại với chúng ta."

"khôngcó gì để thảo luận cả." Keltu đưa tay phải lên, tùy ý mở cúc áo nới lỏng cổ tay áo, "Đem năng lượng tập trung đến pháo phòng ngự, tất cả chuẩn bị sẵn sàng,"hắnhơi ngừng lạimộtchút, từ giữa bờ môi mím chặt phun ra hai chữ "Nổ súng."

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (4)

"Tôi cho là, côhẳn phải biết phân rõn ặng nhẹ."

Nghe được câu này, Diệp Huyên phảithậtkiềm chế, mớikhôngđem nắm đấm giáng xuống khuôn mặt tuấn tú có thể khiến hàng vạn hàng nghìncôgáiphải phát cuồng của Crato. Chỉ số thông minh của điều chỉnh giảđãđược gien tái tạo lại, Diệp Huyênkhôngtin là Crato lạikhôngbiết rằng FPA có được kỹ thuật tàng hình có ý nghĩa đến mức nào.

Ngành khoa học kỹ thuật của loài người phát triển nhanh chóng cho tới tận ngày nay, nhưng kỹ thuật tàng hình vẫn là khó có thể đạt được thành tựu. Sức mạnh hùng hậu như đế quốc Nebula tuy rằng nắm giữ kỹ thuật này, nhưng cho đến nay, kỹ thuật tàng hình chỉ được dùng trong quân đoàn đứng đầu. Mà đứng đầu cũng chỉ có những nhân vật quan trọng có khả năng nắm vững kỹ thuật, làm thế nào lại lọt vào tay FPA? Quân đội tình báo sao có thể mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy? Lại nghĩ đến hạm đội 742 có những biểuhiệnkhác thường, Diệp Huyên nghi ngờ nhiệm vụ viễn chinh lần này nhất định làmộtâmmưu!

Chỉ cần thoáng suy nghĩmộtchút có thể hiểu được sựtình, Crato lại đối với nhiệm vụ lần này thật quá lơ là, chỉ có thể là hai nguyên nhân, hoặc làhắn cao ngạo đến cực điểm, nênkhông chấp nhận lời khuyên ngăn của Diệp Huyên, hoặc là...hắn có liên quan đến âm mưu lần này.

Nghĩ tới đây, máu trong cơ thể Diệp Huyên như đông lại.

Lúc này xung đột vẫn còn tiếp tục, phạm vi hỏa lực của Hi Hòa che phủ cảmộtvùng trời rộng lớn, tên lửa đạn đạo vẽ ra từng vệt sáng chói mắttrênbầu trời vũ trụ sâu thắm, chỉ trong vài phút ngắn ngủiđãphá hủy ba chiến thuyền chiến đấu của địch. Nhưng ngày càng nhiều chiến thuyềnkhôngngừng vọt ra, thanhâmcủa điều khiển viên ra đa mang theo run rẩy: "Báo cáo cho thấy có rất nhiều vật thể đang di chuyển rất nhanh, có hai mươi tàu chiến...không đúng, hai mươi lăm, hai mươi tám, là ba mươi ba tàu chiến!"

Tâm Diệp Huyên ngày càng nặng trĩu, có thể thấy Hi Hòađãrơi vào bẫy của địch, đối phươngrõràngđãcó chuẩn bị trước. Cái gì mà nhiên liệu dự trữđãkhôngcòn đủ, sinh lực của hạm đội 742 bị hao tổn nặng nề...Tình báo lúc trước khiến cả hạm trưởng lẫn nhóm sĩ quan ung dung thoải mái, lúc này những ngườitrênchiến hạm giống như mới bị giángmộtbạt tai, hung hăng đánh vào mặt từng ngườimột.

"Thưa ngài..." Phó hạm trưởng Romon lên tiếng nhưng cuối cùng lại im băt.

"Ba mươi ba tàu chiến sao?" Crato nhếch miệng, lộ ra nụ cười lãnh đạm, "Muốn đối phó với Hi Hòa, chiến lực như vậy sợ là vẫn còn chưa đủ, bây giờ chính là thời điểm thựchiệnbước tiếp theo của kế hoạch,hắnhơi nheo mắt lại, trong con người toát ra ánh sáng sắc nhọn, "Thượng tá Romon, tanóivậy có đúngkhông?"

Lời còn chưa dứt, chuyện phát sinh khiến mọi người kinh hãi, Romon đứngmộtbên Crato đột nhiên rút khẩu súng lục bên hông, Diệp Huyên chỉ kịp nghemộttiếng hừ lạnh, tiếng súng nổ liền liên tiếp vang lên. Crato lắc người lui ra sau, giơ súng bắn chết ba tên línhđangtiến tớihắntrong chớp mắt.

Diệp Huyên sửng sốt đến ngây người, nhưngcôkhôngchút do dự rút ra khẩu súng lục,mộtcước đánh ngãmộtbinh sĩ, xoay người bảo vệ phía sau cho Crato. Ngay lúc này ánh đèn phụt tắt trong nháy mắt, toàn bộ đài chỉ huy,khôngđúng, đúng hơn phải là tình thếtrêncả chiến hạm Hi Hòa xuấthiệnbiến hóa kinh người. Diệp Huyên và Crato vừakhôngngừng nổ súng, vừa di chuyển tới sân bay, Thượng tá Romon tuy rằngđãbị Crato bắn chết, nhưng ngày càng nhiều binh sĩkhôngngừng hướng tới bọn họ mà bao vây. Cùng lúc đó,mộtvài người xông ra yểm trợ bên cạnh cho Crato, cả hai bên đều giao chiến quyết liệt.

"Đây làmộtcuộc phản loạn..." Diệp Huyên thấp giọngnói, có làmộtkẻ nguđichăng nửa,thìlúc này nhìn tình hình trước mắt cũng hiểu -----mộtsố ngườitrênHi Hòađãvề phe FPA, mà Cratođãsớm biết chuyện này.

Binh sĩ phản loạn cùng binh sĩ dưới trướng Crato đều có lực lượng ngang nhau, tiếng nổ chói tai càng lúc càng lớn, Hi Hòa dù có khổng lồ cỡ nào đich ăng nữa, thì với tình hình cả trong lẫn ngoài của chiến hạm đều ngập trong lửa đạn thì cũng phải rung chuyển, "Chiến hạm sắp rơi xuống!" Diệp Huyên la lớn.

côcòn tưởng rằng Cratosẽkhôngtrả lời, nóikhông chừng hắn căn bản cũng không thể ngherõ. Crato liếc nhìn Diệp Huyên, giơ súng nhắm chuẩn xác vào tim của một tên lính phản loạn, "Đừng lo." hắn thản nhiên nói, "Bọn chúng sẽ không phá hủy chiến hạm này."

Ngay lúc này, những binh sĩ yểm trợ cho bọn họđãlùi dần về phía sân bay. Thấy Crato ra hiệu, Diệp Huyên nhanh chóng leo lênmộtcon tàu tuần tra loạinhỏ, cửa khoang thuyền vừa đóng lạicômới pháthiệnchỉ cómộtmình Crato tiến vào.

"Làm sao..."

Lời còn chưa dứt, Crato chỉ bàn điều khiển phía sau lưngcô: "Khởi động phi thuyềnđi."

Bây giờkhôngphải lúc để tức giận, bây giờkhôngphải thời điểm để tức giận...Im lặngkhôngnhìn về phía người đàn ôngđangvênh mặt hất hàm sai khiến, Diệp Huyên khởi động bàn điều khiển, mắt hướng tới các đồng hồ vận tốctrênđó, từng con tàu tuần tra cũngđãbắt đầu kích nổ bay lên ----- đó là quân yểm trợ của họ.

Tiếng vù vù làm chấn độngkhôngtrung, tàu tuần tra bay qua cửa khoang chứa máy bay của chiến hạm, Diệp Huyên nhìn về phía Hi Hòamộtlần cuối cùng. Đạn đạo va chạmtrênthân hạm, những tia lửa tóe lên chiếu rọimộtmảng sáng rực lên tấm màn đen thắm của vũ trụ ----- giống nhưmộtmàn pháo hoa trước khi nó rơi xuống, làm lóa mắt tất cả mọi người.

$$(\sim \land \sim)(\sim \land \sim)$$

"Hi Hòa đột nhiên biến mất, có lễđãbị đánh hạ, hoặcđãrơi vào tay của FPA."

"Thất bại lớn nhất kể từ khi lập nên đế quốc? Thần thoại chiến thần bất bạiđãchính thức bị đánh bại."

"Quân thần của đế quốcđãbại trận, Thiếu tướng Cratođãkhôngcòn ở trênmặt đất."

Diệp Huyên liên tục điều chỉnh tần số kênh thông tin, máy truyền tin,khôngchỗ nào làkhôngđưa tin về cùngmộtsựkiện khiến mọi người trở nên nghiêm trọng và khiếp sợ. Sau cuộc nổi loạntrênHi Hoà tới nayđãhơn bảy ngày, trải qua 36 giờ đồng hồ truyềnđitin tức, trận chiến giữa Hi Hòa và hạm đội 742đãsớm lan truyền khắp nơi. Mọi người dân của để quốc đều lo lắng, cuối cùng Hi Hòa vẫn bị đánh hạ, vẫn bị FPA chiếm giữ, mà binh sĩtrênchiến hạm lạikhôngthấy đâu. Phải biết rằng chiếc chiến hạm này là do Crato chỉ huy, mặc dùkhôngđề cập tới tước vị và quân chức củahắn, nhưng

Crato lại là người đứng đầu, chuyệnhắnmất tích chắc chắnsẽgây ramộtcơn bão trong nền chính trị của để quốc.

Nhưng Crato lại giống nhưkhônghề quan tâm, nhờsựyểm trợ của những quân sĩ quả cảm, Diệp Huyên lái con tàu tuần tra tên là Nancy này thuận lợi thoát khỏisựtruy bắt của quân địch, ban đầu Diệp Huyên cho rằng Cratosẽnghĩ cách để quay trở về hệ Mặt Trời, đâu ngờ rằnghắnlại ra lệnh cho Diệp Huyên tiếp tục thâm nhập vào thiên hà Jade.

"Tướng quân." ThanhâmDiệp Huyên cứng rắn, "Lượng nhiên liệu còn lại chỉ còn đủ cho ba ngày."

"Chỉ cần chomộtngày là đủ." Crato thờ ơ tiếp tục uống trà, "Chúng tasẽhạ cánh xuống hành tinh Dopulo."

Thiên hà Jade và hệ Mặt Trời giống nhau bởi vì chúng đều có tám tiểu hành tinh, lý do tám tiểu hành tinh này bị chia cách là vì trước đây tám nhà thám hiểmđãpháthiện và đặt tên cho chúng, tinh cầu Dopulo là hành tinhnhỏn hất. Hành tinh có màu xanh lục và có tầng khí quyển giống với Trái Đất, 70% bề mặt của hành tinh đều được cây xanh tươi tốt che phủ. Ở đây khí hậu ôn hòa, cảnh vật xinh đẹp, nhưng lạikhông có bất kì sinh vật có trí tuệ cấp cao nào. Khi pháthiện ra tinh cầu Nopula, đế quốc từng cửmột nhóm các nhà khoa học đến đây để bắt đầu nghiên cứu cùng khảo sát, nhưng vài năm trước đãr từ về.

Có thể thấy, Crato đối với lần này hết sứcrõràng.hắnra lệnh cho Diệp Huyên dò tìm nơi nhóm khoa họcđãlưu lại lần trướctrênra đa, bước ra cửa khoang trước, giơ tay ném cho Diệp Huyênmộtcái vòng kim loại bạc.

"Đây là gì?" Diệp Huyên ngờ vực nhìnhắn.

"mộtbộ giáp tàng hình." Crato đeo cái vòng vào cổ tay, ấnnhẹmộtcái, chỉ thấymộttầng gợn nước gần như trong suốt lộ ra bao phủ lấyhắn, nhưmộtlớp sương bám vào y phục củahắn, theo đó liền biến mất.

Chậc, Diệp Huyên trong lòngkhôngkhỏi bĩu môi, quảkhônghổ danh đại quý độc quyền cao chức trọng, bộ giáp được lắp ráp theo chiều cao của quân đội, toàn bộ để quốc số người có tư cách sử dụng nó chỉ có thể đếmtrênđầu ngón tay. Do có nhiều cây xanh, điều kiện tự nhiên của tinh cầu Dopulo lại vô cùng nguy hiểm, khi được trang bị bộ giáp, cả cơ thể giống như được bọc trongmộtcỗ máy khổng lồ,khôngcó chỉ có khả năng phòng ngự cao, mà khi di chuyển cũng hết sức thuận tiện.

Diệp Huyên ấn nút khởi động, đợi đến khi tầng nước trong suốt biến mất, côcảm giác toàn thân cônhư được bao phủ bởi một lớp màng mềm mại.không đúng, cô đột nhiên ngây người. Nếu nói bộ giáp này được chế tạo dựa trênhình thể của người sử dụng, nói cách khác, thứ này không thể tự sản xuất, côphải làm sáng tỏ chuyện này.

"Hết thảy tất cả...đều là kế hoạch củaanh?"

Giọngnóiphía sau truyền đến khiến Crato hơi bước chậm lại, nhưng chỉ trong chốc lát.hắnvẫnkhôngđể ý đến Diệp Huyên, tiếp tục bước xuống cầu thang bên mạn tàu, Diệp Huyên nổi giận đùng đùng nhìnhắnchằm chằm, "anhđứng lại!" Tay áo thình lình bị kéo lấy,hắnquay đầu, Diệp Huyên tức giận nhìnhắnchằm chằm, "anhbiếttrênHi Hòa có kẻ phản bội, tôiđãsớm biết. Nhưngkhôngchỉ riêng việc đó, quân đội tình báo mắc sai lầm lớn, hạm đội 742 thực sựlàmộtcái bẫy... Tất cả những chuyện đó, thực raanhđãsớm biếtrõ, nếu theo tôi suy đoán," Diệp Huyên nhớ lại câunóicủa Crato, "anhnóibọn chúngsẽkhôngphá hủy chiến hạm, đó là bởi vì mục đích của hạm đội 742 là chiếm lấy Hi Hòa. Mọi chuyện vốn rất đơn giản, giả dụanhkhôngđến Hi Hòa,thìthượng tá Romon chính là hạm trưởng của Hi Hòa. Hạm trưởng từ lâuđãtạo phản,thìHi Hòasẽlà vật trong tay của FPA."

Những suy nghĩ trong đầu Diệp Huyên ngày càngrõràng. "Nhưng chỉ cần Hi Hòa vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của đế quốc, FPAkhôngthể có được nó. Cho nên FPA mới phải đặt bẫy, dẫn dụ điều động binh sĩ của Hi Hòa rời khỏi đế quốc đến thiên hà Jade...Ngay từ đầu quân khuđãmuốn

phái hạm độiđi, nhưng nghị viện lạikhôngđồng ý." Diệp Huyên hít sâumộthơi, "...Lý do là vì trong nghị viện có tay chân của FPA. Sau đó dựa theo kế hoạch của chúng, Hi Hòasēra trận, tiến tới thiên hà Jade cùng với hạm đội 742 giao chiến sau khi bị 'đánh rơi'. Thượng tá Romon chỉ cần bí mật giết chết hạm trưởngthìFPA có thể có được chiến hạm cấp cao của đế quốc màkhôngphải tổn thấtmộtbinh sĩ nào."

"Đó là do tên Romon tự mình tìm tới." Crato lạnh lùng nhìn Diệp Huyên, "Diệp tiểu thư," ----- có thể thấy,hắnhiệntại rấtkhôngthoải mái, "Tôi thừa nhậncôhết sức thông minh,"hắndời tầm mắt xuống bàn tayđangnắm lấy ống tay áohắncủa Diệp Huyên, "Nhưng lễ nghi củacôthìlại hỏng bét."

Nhưng Diệp Huyên mặc kệ tên đàn ông đáng ghét này có thoải mái haykhông, côcàng níu chắt lấy tay áo của Crato: "Ha ha, chút thông minh đó của tôi so với Tướng quân Cratothì đúng là chỉ bằng một phần mười của ngài.anh biết rõkế hoạch của Romon, cho nên mới tương kế tựu kế*. Tôikhông biết anh là lấy cớ gì để đến Hi Hòa, FPA sẽng hĩ như thế nào? Vừa có thể có được Hi Hòa, lại bắt giữ được ngài Công tước của đế quốc Nebula làm tù binh, sự xuất hiện bất ngờ của ang, đối với bọn chúng thật đúng là cầu cònkhông được."

(*tương kế tựu kế: lợi dụng kế của đối phương mà lập kế đối phó lại).

Cơn tức giận ngày càng mãnh liệt trong lồng ngực, Diệp Huyên cũngkhôngchú ý đến,côlàđangníu chặt lấy cổ tay của Crato: "Sau đóanhthuận lợi đâm bọn họmộtnhát, đúng vậy.... đúng vậy.... Chật vật trốn chạy khỏi Hi Hòa, thoạt nhìnanhthậtsựbại trận, chính tôi ngay từ đầu cũng nghĩ như vậy,"côgiơ cổ tay lên, "Cho đến khi tôi pháthiệnra bộ giáp này được lắp ráp dựa theo cơ thể của tôi."

Nếukhôngphải là có kế hoạch hạ cánh xuống hành tinh Dopulo từ trước,thìsao Crato lại có thể biết trước mà chuẩn bị sẵn chocômộtbộ giáp? Sau khi suy nghĩ kĩ càng, những nghi ngờ trong lòng Diệp Huyên dần tiêu

tán. Vì sao Cratokhôngvội quay trở về hệ Mặt Trời, dù biết Romon là kẻ phản bội, tại sao vẫn để cho Hi Hòa rơi vào tay FPA ----- bởi vì...mục đích của Crato chính là,hắnmuốn cho mọi người nghĩ rằng Hi Hòađãbị đánh hạ.

Hoặc chính xác hơn, đó là khiến mọi người nghĩ hắn đã chết.

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (5)

Ánh nắng dần tắt, trong rừng chậm rãi tối sầm lại. Diệp Huyên ngắng đầu nhìn về phía chân trời hướng Đông, nơi đó cómộtngôi saođangdần dần lặn xuống - đó là hằng tinh Đông Hoàng của thiên hà Jade, cũng là "mặt trời" của hành tinh Dopulo. Liên tục bôn ba suốt hơn mười tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người cũng thấy được nóc nhà màu trắng thấp thoáng sau tán cây xa xa.

Mấy năm trước, đế quốc đã lệnh cho toàn bộ đội nghiên cứu khoa học đóng trútrênhành tinh Dopulo rút về, nhưng trạm nghiên cứu mà các nhà khoa học dựng lên vẫn còn nằm rải rác trênkhắp hành tinh Dopulo. Diệp Huyên với Crato phải ở lại trênhành tinh Dopulo này khoảng hơn một tháng, trên trạm Nancy chỉ cóm ột ít vật tư, nên họ phải đi tìm ở những trạm nghiên cứu khác lấy thêm chút thực vật.

"côở lại chỗ này." Diệp Huyênđangchuẩn bị phá vỡ cửa ra vào của trạm nghiên cứuthìCrato lại ngăn cảncô, "Hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứu có lẽkhôngcòn hoạt động nữa," trong ánh nắmhắndường như có chút mia mai, "Vì hệ hô hấp của người bình thường rất yếu ớt, ta nghĩ rằng để tađivào lấy đồthìthích hợp hơn."

Đáng giận! Người này căn bản làkhôngkiêng nể gì! Diệp Huyên oán hận nhìn bóng dáng Crato biến mất trong bóng đêm, mặc dù trong lòng vẫn còn

tức giận nhưng cô vẫn tận chức tận trách bắt đầu xem xét tình huống xung quanh.

Lúc nãy khi rời khỏi trạm Nancy, côvới Cratođãcãi nhaumột trận lớn, sau lần này, hai người có thể nói là đã hoàn toàn xé rách da mặt -thật ra phải nói là Diệp Huyên đơn phương phát tiết phẫn nộ, Crato đứng đó vẻ mặt hờ hững nhìn cô.

Thái độ này lại chọc giận Diệp Huyên, cônhếch mày, giọng nóichua ngoa: "Như thế nào?không còn lời nào để nói? Mưu kế của ngài bị người ta phá hỏng, bây giờ trong lòng cảm thấy thế nào?... Việc này căn bản là domột tay người thao túng, đúng làmột cái âm mưu chính trị để tiện!"

Sau khi tàu Hi Hòa mất tích, hầu như toàn bộ giới truyền thông đều thảo luận tung tích của Crato.hắnvốn là người đứng đầu của 1 gia tộc trong 9 đại gia tộc trong tay nắm giữ quyền lực thượng tầng, Crato là gia chủ của gia tộc Kel, khihắnđột ngột biến mất, có thểnóichấn động đối với toàn bộ giới quý tộc làkhôngthể lường được.

Diệp Huyên chán ghét những chuyện lục đục dơ bẩn như thế này trong nội bộ, nhưng độ mẫn cảm chính trị củacôcũngkhôngquá kém. Ở trong lịch sử của Nebula đế quốc, vì phản loạn mà khiến nền chính trị bị đảo lộn nhiều vô số, hơn nữa trong vụ việc của tàu Hi Hòathìđối tượng phản loạn còn liên quan đến nghị viện. Cơ quan hành chính cao nhất trong đế quốc - chấp chính viện gần đâyđanggặp phảimộtvấn đề nguy cấp trong cuộc tổng tuyển cử cuối cùng, cho nên Diệp Huyênkhôngthểkhôngnghi ngờsựviệc lần này là do Crato cố ý tạo ra.

Gia tộc Kel tích cực ủng hộ người được giới cầm quyền đề cử là Tiết Mộng Hi xuất thân từ quân đội, mà đối thủ lớn nhất củacôta lại là Phan Lâm thuộc phe phái của nghị viện. Ngay sau khi tin tức tàu Hi Hòa mất tích được truyền về hệ Mặt Trời, cùng ngày đó người dân đều ra đường biểu tình, số phiếu ủng hộ Phan Lâm ngay lập tức từ vị trí dẫn đầu rớt xuống vị

trí thứ 2 từ dưới lên, mà số phiếu ủng hộ Tiết Mộng Hi vẫnkhôngngừng tăng lên. Có thểnóivị trí cao nhất trong chấp chính viện đóđãlà vật trong tay của gia tộc Kel.

"anhmuốn dựng lênmộtcon rối, tốt, tôikhôngcó ý kiến, chúng tôi(người dân thường)cũng đềukhôngcó ý kiến." Diệp Huyên cười lạnh, "Dù sao những điều này đều là trò tiêu khiển của giới quý tộc thuần huyết, ngay từ đầuđãkhôngliên quan đến những người dân bình thường như chúng tôi, nhưnganh!" Trong lồng ngực củacôtràn ngập lửa giận, "khôngnên khiến tàu Hi Hòa cũng liên lụy vào!anhcoi những binh sĩđãhy sinh để bảo vệanhtrở thành cái gì?anhcoisựvinh quang khi làmộtquân nhân trở thành cái?!"

Đúng vậy, đây là điều khiến Diệp Huyên phẫn nộ nhất. Hoàn toànkhôngphải vìcôbị Crato xem như đứa ngốc đùa giỡn xoay quanh, từ đầu đến cuối đềukhôngbiết cái gì. Mà là vì người đàn ông này căn bảnkhôngxem mình làmộtquân nhân, cho nênhắnkhônghề bảo vệ những binh sĩ dưới quyền mình, vì thắng lợi trong cuộc đấu tranh chính trị mà có thể khiến tất cả mọi ngườiđivào chỗ chết màkhôngnháy mắt lấymộtcái. Cho nênhắnkhôngquam tâm đến vinh dự khi chiến thắng, thoải mái đem tàu Hi Hòa đẩy vào trong lòng địch, đem thần thoại bất bại trong chiến tranh của để quốc giẫm đạp dưới chân.

"anhlàmộtchính khách,mộtđại quý tộc." Diệp Huyên cười lạnh hướng Crato giơ ngón tay giữa lên, "mộtđiều chỉnh giả."

Sau đó, Crato liền nở nụ cười.

Nụ cười củahắnkhôngcó lấymộtchút ý tứ tức giận, "Đúng vậy, ta làmộtđiều chinh giả. Vậy nên,cômuốn như thế nào, Diệp tiểu thư?"hắnlãnh đạm kéo khóe miệng, "Bởi vì thân phận của ta mà phê phán ta hay làmộtmình đánh bại ta rồi đem ta đóng đinh lên thập tự giá?"

"Ta nghĩcôhẳnkhôngbiết rằng," dù làđangphản bác lại người khácthìngữ điệu củahắnvẫn thong dong, tao nhã như cũ, "Đồng minh của FPA ở nghị viện chính là người đó." Nhìn thấy Diệp Huyên kinh ngạc trợn tròn mắt,hắnliền cười lạnhmộttiếng, "Đúng vậy,côrất thông minh,đãđoán ra rồi sao? Đúng nhưcônghĩ, người đó chính là Phan Lâm ứng cử viênđangđược nhân dân ủng hộ, cùng với thủ lĩnh của Đảng nhân dân Liebig."

Liebig cũng là gia chủ của gia tộc Tama, mà gia tộc Tama cũng làmộttrong 9 đại gia tộc.mộtđại quý tộc quyền cao chức trọng, mà lạiđiquy phục FPA,âmthầm phản quốc?! Diệp Huyên biết rằng tin tức nàymộtkhi được tiết lộ ra ngoàisẽkhiến đế quốc gặpmộtphen rung chuyển dữ dội.

côbỗng nhiên hiểu ra dụng ý của Crato, gia chủ của gia tộc Tama đều làm phản,thìngười của gia tộc Tama làm sao có thểkhôngcó bất kỳ liên quan gì được? Còn có nhóm đồng minh chính trị, nhóm đối tác buôn bán với gia tộc nàythìnhư thế nào? Diệp Huyênkhôngdám suy nghĩ tiếp. Quang trọng hơn là, cái vòng lộn xộn này có lợi ích gắn chặt với cái cây to là gia tộc Liebig, cho dù biếthắnlà kẻ phản bội,thìđế quốc cũngkhôngcó cách nào dễ dàng kết tội đượchắn.

"Tôi... tôi hiểu được." Diệp Huyên do dự, "Bởi vì gia tộc Liebig, nên Phan Lâm tuyệt đốikhôngthể ngồi vào cái ghế cao nhất trong chấp chính viện." Vìkhôngđể đả thảo kinh xà nên phương pháp tốt nhất là thao túng dân ý, khiến Phan Lâm thất bại trong cuộc tranh cử, "Nhưng ngài*khôngnhất định phải hi sinh tàu Hi Hòa..." Biết mìnhđãquá mức, Diệp Huyên chỉ có thể mạnh miệng chống chế.

*(lúc nãy gọi làanhlà do Diệp Huyênđangtức giận, nhưng h Diệp Huyên bình tĩnh lạithìmk để lại là ngài)

"Tuy rằng đây là cơ mật, nhưng xét thấy sau nàycôcũng phụ trách việc này, ta có thểnóitrước chocôbiết." Crato cười nhưkhôngcười nhìn Diệp

Huyên, "Trong số những sĩ quan làm phảntrêntàu Hi Hòa, có gián điệp của chúng ta."

"Vậy được rồi..." Lúc này Diệp Huyênđãhiểurõtoàn bộ, côđãtrách lầm Crato hoàn toàn. Tuy rằngsựviệc này là domộttay Crato thao túng nhưngkhôngphải vì muốn giành được nhiều lợi ích hơn mà thậm chí có thểnói, mục đích củahắncực kỳ cao thượng.

hắndường như nhìn thấy suy nghĩ của Diệp Huyên, cười cười nhìncônhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng: "Cho rằng ta rất cao thượng? Chỉ sợ làcôđãsai rồi, Diệp tiểu thư. Trong mắt của ta, chính nghĩa cũng có thể suy tính giống như lợi ích. Tránh cho binh sĩ của tàu Hi Hòa hy sinh cũng là đại biểu cho chính nghĩa, nhưng so với việc có thể ngăn cản có thể xảy ra cũng là đại biểu cho chính nghĩa, thìta chọn vế sau." Đồng tửhắnhơi chuyển động, lạnh lùngnói, "Bởi vì việc này thoạt nhìn có lợi hơnmộtchút."

Diệp Huyên hít sâumộthơi, đúng như Cratođãnói, bởi vì Crato có thân phận là điều chỉnh giả, nên ngay từ đầucôđãôm thành kiến vớihắn.

"thậtxin lỗi."côbuông lỏng bàn tayđangnắm chặt cổ tay Crato, "Tôi thấy xấu hổ vì những hành vi vô lễ của mình."

"A." Crato lãnh đạm trả lời, hắn lấy từ trong túi quần ramột cái khăn tay trắng tinh, chậm rãi, tỉ mỉ lau cổ tay của mình, "Ta chấp nhận lời xin lỗi củacô."

"Thực xin lỗi!" Diệp Huyên chỉ có thể cúi đầu, hướng Crato làmmộtđộng tác tạ lỗi tiêu chuẩn. Nhưng Cratokhôngthèm để ý đến, cứ thế mà xoay người bướcđi.

Được rồi, Diệp Huyên nghiến răng nghiến lợi nghĩ, côthừa nhận mình đãphạm phải một sai lầm ngu xuẩn, nhưng điều này tuyệt đối không thể phủ nhận sự thật Crato làm ột tên ngạo mạn, lãnh huyết, bụng dạ hẹp hòi!

côvừa kết thúc hồi tưởngthìCrato cũng vác theo mấy bao vật tưđira từ trạm nghiên cứu. Thông thườngthìthực vật được đóng gói phục vụ công tác nghiên cứu có thể bảo quản được hơn mười năm, tuy hương vịkhôngđược ngon lắm nhưng cũng đủ để hai người có thể vượt qua hơnmộttháng nàytrênhành tinh Dopulo.

Đúng vậy, Diệp Huyên cùng Crato phải ở lại đây nghỉ ngơi, cho đến khi kết quả tổng tuyển cử được chính thức xác định, sau đósẽ được hạm đội cứu viện của đế quốc tình cờ pháthiện rồi đưa về. Cảm ộthành tinh lớn như vậy, diện tích bề mặt khoảng hơn 4 triệu km2, chỉ có hai người bọn họ là hai sinh mệnh có trí tuệ.

"Chỉ mới nghĩ đến thôi cũng muốn phát điên lên rồi..." Diệp Huyên nhịnkhông được mà oán thầm.

Cratođilướt qua bên người Diệp Huyên, bước chân củahắncũngkhôngdừng lạimộtchút mà chỉ liếc Diệp Huyênmộtcái, rồi tặng cho Diệp Huyênmộtnụ cười lạnh lẽo: "thậtbất hạnh, ta cũng nghĩ như vậy."

"....." Diệp Huyên yên lặng ở trong lòng giơ ngón cái, fuck!!!

khôngnóiđến đôi nam nữ vừa nhìn nhau thôiđãthấy ghét này nữa, chúng ta quay lại với hành tinh Dopulo, phải thừa nhận rằng phong cảnhtrênhành tinh này quảthậtrất mĩ lệ. Đúng như dự đoán của Crato, hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứuđãkhôngcòn hoạt động, trước khi mặt trời Đông Hoàng lặn xuống, hai ngườiđãtìm được chỗ dừng chân dưới gốc cây lớn.

Loại cổ thủ này mọc rất nhiềutrênhành tinh Dopulo, là giống đặc hữu của hành tinh này, thân cây cao bằng tòa nhà bốn tầng, nhánh cây tươi tốt tỏa ra bốn phía,trêntán lá nở đầy những đóa hoa màu trắng. Những đóa hoa mỏng manh nở rộ, dưới ánh mặt trời lánh lấp, rực rỡ. Diệp Huyên đứng dưới tán cây nhìn lên, có cảm giác bản thânđanglạc vàomộttòa cung điện với những chiếc đèn treo bằng thủy tinh đẹp đẽ.

"Nơi nàythậtlà đẹp...." Diệp Huyên hít sâu vàomộthơi, trongkhôngkhí mang theo hương thơm dịu dàng, xua tanđimọi mệt nhọc.côcũng lườinóichuyện với Crato, sửa sang lại túi ngủ, dựa sát vào rễ để nằm xuống.

Đáng lẽ phải nhanh chóng rơi vào giấc ngủ nhưng Diệp Huyên lại luôn cảm thấy cómộtloại cảm giác tâm thầnkhôngyên. Cổ họng ngột ngạt giống như cómộtngọn lửa cháy bên trong, dần dần ngọn lửa ấy chảy xuôi theo mạch máu, côcảm thấy thân thể nóng lên, tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hô hấp cũng nóng rực. Lăn qua lộn lại trong chốc lát, cuối cùng Diệp Huyên cũngkhôngnhịn được. "Tướng quân." côvừa ngồi dậy liền cảm thấy váng đầu, "Tôi cảm thấy.... Cơ thể tôi có gì đókhôngbình thường lắm." Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Huyên liền ngây ngắn cả người. Giọng của côkhàn khàn, hơn nữa... còn kèm theo tiếng thở dốc.

"Mặt củacô..." Crato hơi nhíu mày, hai gò má của Diệp Huyên ửng đỏ bất thường, ánh mắt mơ màng, thậm chí có mấy phần thần tríkhôngtỉnh táo. Cratokhôngnhiều lời ngay lập tứcđiđến trước mặt Diệp Huyên, cúi người xem xét tình huống củacô, "côthấykhôngthoải mái ở chỗ nào?"

"Vô cùng..." Diệp Huyên thở hổn hển, "Vô cùng....khôngthoải mái..."

Cảm giác cả người nóng rực, cổ họng côkhô khốc, đôi môi cũng run rẩy. Nóng quá, ngực cũng trướng đau dữ dội, cảm giác ngứa ngáykhông ngừng làm loạn khắp cơ thể, côcắn chặt răng, mới đè nén được xúc động không đưa tay lên bóp ngực.

"thậtmuốn..." Diệp Huyên thấp giọng nỉ non.

"Muốn cài gì?" Crato cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú cách Diệp Huyên ngày càng gần, hắnnheo mắt lại - hình như trênngười Diệp Huyên có thứ mùi gì đó rất la.

"thậtmuốn... cởi quần áo...." Cuối cùng Diệp Huyên cũng nóira khát vọng màcôđangcố gắng đè nén, côvươn tay nhanh như chớp, dưới ánh mắt kinh

ngạc của Crato đè xuống cái nút mở ra bộ giáp ngoài củahắn, mộttay đẩy Crato nằm xuống đất, hai chân mở rộng cưỡi lên người hắn.

"cômuốn làm gì?" Vẻ mặt bình tĩnh của Crato, vào giờ phút này, lần đầu tiên xuấthiệnvết rạn nứt.

Diệp Huyên cười cười, đây cũng lả lần đầu tiêncôcười đến vô cùng quyến rũ trước mặtmộtngười đàn ông.côcúi thấp người, hôn lên đôi môi của Crato: "Tôi nghĩ làmanh."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (6)

Tôi bây giờđanglàm cái gì thế này?

Trong đầu Diệp Huyên rất hỗn loạn,côgần như hoàn toànkhôngthể suy nghĩ được gì, ngẫu nhiên có chút thanh tỉnh khiếncôsững sờ, nhưng rất nhanh, cảm giác khô nóng khắp người liền hóa thành lửa dục chi phối từng hành động củacô.

"Diệp Huyên!"hắnnằm dưới ngườicô, đôi mắt nâu tràn ngập lửa giận, Crato gầm lên giận giữ từng chữmột, "côdừng tay lại ngay cho ta!"

"anh, đến tận bây giờ vẫn chưa gọi tên emmộtlần..." Diệp Huyênkhôngchikhôngdừng tay mà ngược lại động tác trong tay lại càng nhanh hơn. Cúc áo bịcôcởi ra từng hạtmột, lòng ngực rắn chắc, cân xứng của người đàn ông cũng dần phơi bày ra trước mắtcô. Chỉ có lúc này, Diệp Huyên mới cảm thấy Crato giốngmộtquân nhân.hắnkhôngnhư những quý tộc khác da thịt non mềm, khuôn mặt trắng nõn,côduỗi tay đâm đâm lên cơ ngựchắn,thậtcứng rắn, màu da mật ong tràn ngập mùi vị nam tính.

"Em thích ngheanhgọi tên em."cômim cười ni non, hơi thở nóng bỏng, thơm tho lướtnhẹqua tai Crato.hắnchợt thấy bên gáy ẩm ướt, đầu lưỡi mềm mại liếm dọc theo cổhắn, rồi ngậm lấy vành tai, mút chậc chậc.

"Nếu côcòn biết mình là ai," Nếu lúc này Diệp Huyên vẫn còn tỉnh táo, côchắc chắn có thể nghe ra được Cratođang tức giận đến mức nào, giọng nói của hắn lạnh băng giống như từ sâu thắm trong địa ngục tràn ra, "thì côcũng nên nhớ mình đã làm những gì!"

"Em đương nhiên là biết mìnhđanglàm gì." Diệp Huyên cảm thấy lờinóicủa Cratothậtquá buồn cười, côliếm dọc theo đường congtrên cổhắn, vừa cắn khẽ lên yết hầu của hắn vừa lúng búng nói. Vì đang khóa ngồi trên người Crato nên ngay lập tức côn hận ra cơ thể Crato chợt cứng ngắc. không chỉ có như thế, vật nam tính dưới hạ thân của hắn vốn mềm nhũn lúc này đang biến hóa một cách nhanh chóng, chỉ trong chốc lát liền nhô lên một khối vừa to vừa cứng, đội lên bờ mông căng tròn của Diệp Huyên.

Có vẻ như.... Yết hầu là điểm mẫn cảm củahắn.

Ngay lập tứccôcàng thêm dốc sức hôn, mà cơ thểcôcũng càng ngày càng nóng lên, hormone phái nữ nóng rực quanh người Diệp Huyên dần lan sang người Crato. Mái tóc củacôrũ xuống, phất qua trước ngực Crato theo động tác nhập nhô củacô, khiếnhắncảm thấy cả người đều ngứa ngáy khó nhịn. Cổ áo khoét sâu lộ ra khe ngực sâu hút, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy hai điểm hồng nhạt.

Pháthiệnbản thân vô lễ nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Diệp Huyên, Crato vội vàng dờiđitầm mắt. Dường như Diệp Huyên cảm thấy rất nóng, côthô lỗ xé toạc cổ áo, hai bầu ngực cao ngất, căng tròn bật ra, trần trụi bày ra trước mắt Crato đúng là càng khiếnhắnphải mở rộng tầm mắt một phen. Nhưng như vậy vẫn chưa xong, Diệp Huyên túm chặt vạt áo củahắn, vài tiếng roẹt roẹt vang lên, cúc áo rơi lộp bộp trênmặt đất - áo củahắn cử như vậy mà bị Diệp Huyên lột sạch.

Diệp Huyên giống nhưmộtnữ thợ săn đứng từ trêncao nhìn xuống đánh giá con mồi của mình, đôi môi ướt át khẽ mở, đầu lưỡi hồng phấn mị hoặc liếm dọc theo khóe môi một vòng. Chỉ sợ ngay chính bản thân côc ũng không ý

thức được, hành động lúc này của côcó bao nhiều dâm mĩ, mê người. "Em biết mình đang làm gì." cô lặp lại một lần nữa, bàn tay mềm mại lướt xuống dưới, đầu tiên là cởi ra dây nịt của hắn, kéo quân trang xuống, rồi lột luôn quần lót của hắn, sau đó cầm lấy cái thứ cứng rắn, to lớn nhưng cũng rất yếu ớt đó. Dù Crato là người kiêu ngạo, tự chủ thì trênk huôn mặt lạnh lùng của hắn cũng giấu không được vẻ phẫn nộ. Lửa giận mà hắn cố kiềm nén nãy giờ cuối cùng cũng bộc phát. Đối với một quý tộc, họ sẽ không để lộ sự tức giận của mình ra ngoài, mà đối với Cratom ột người kiêu ngạo đến tận xương tủy thì càng không cần phải nói, hắn chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ và giận dữ như lúc này.

Nhưng Diệp Huyên lại cố tình cảm thấy Crato như vậy lại rất thú vị, nàng thậm chí có chút ác ý vuốt ve đại gia hỏa trong lòng bàn tay mình, khiến Crato nhịnkhôngđược mà phải thở dốc, hai mắtcôcàng sáng hơn. Nhìnhắnẩnnhẫn, cố gắng kiềm chế, Diệp Huyên lại cảm thấy khuôn mặthắnlúc này lại rất mê người, cho nên dùcôbiết mìnhđanglàm chuyện rất vô sỉ, nhưng vẫnkhôngthể khống chế được bản thân.

Nhận ra rằng có mắng như thế nàođinữathìđối vớicôgáinày cũngkhôngcó chút tác dụng, Crato bắt đầu uy hiếpcô: "Nếucôđãbiết", Crato cố gắng kìm nén hơi thở gấp gáp, để giọngnóicủa mình nghe bình tình như trước, "Takhôngthểkhôngcảnh cáocô,côsẽvì chuyện này mà phải trảmộtcái giá rất đắt."

"Em phải trả cái gì?" Diệp Huyên cười cười, bàn tayđangnắm lấy dương vật của Crato, di chuyển lên xuống, lại đột nhiên duỗi ngón tay ra, đè lên mã mắttrênquy đầu bấm mạnhmộtcái.

"Ưm!" Crato cảm thấy phần eo tê rần, rên lênmộttiếng. Chết tiệt!côta nhất định là cố ý!

"Em cố ý đó."côcười đến đáng giận, "Mặc kệ sau nàyanhđịnh làm như thế nào, nhưng bây giờ,"cônâng nửa người dưới, ngay trước mặt Crato cởi

ra quần lót của mình, tách ra hai phiến hoa môi ướt đẫm, nhắm ngay cây gậy lớn củahắnmà ngồi xuống, "Bây giờ,anhkhônglàm gì được em."

Đúng vậy, Crato biết mìnhkhôngcó cách nào, chuyện này so với chuyệnhắnbị sĩ quan phụ tá của mình bá vương ngạnh thượng cung càng khiếnhắnkhó có thể chấp nhận hơn. Suốt 27 năm qua, đây là lần đầu tiên có chuyện màhắnkhôngthể khống chế. Ngoại trừ lúc còn là trẻ sơ sinh,hắnkhôngthể khống chế nhu cầu sinh lý của mình,thìđây là lần đầu tiên, lần đầu tiên!

Hơn nữa chuyện này là domộttayhắngây nên,hắnđiều chuyển Diệp Huyên trở thành sĩ quan phụ tá của mình, cũng làhắnchọn hành tinh Dopulo làm nơi đặt chân của hai người, cũng chínhhắnsắp đặt để chỉ có hai người họ ởtrênhành tinh này. Cuối cùng hốhắnmộtvố đau, khiến chohắnbây giờ toàn thânkhôngthể cử động, chỉ có thể giống như miếng thịt nằmtrênthớt.

"anhkhôngphải là lúc nào cũng lường trước đượ mọi chuyện hay sao?" Diệp Huyên giống như nhìn thấu suy nghĩ của Crato, hoa huyệt bị gậy thịt cứng rắn chen vào, côtrừng mắt nhìn Cratomộtcái, rồi đột nhiên ngồi mạnh xuống, hoa huyệt đemdương vật củahắnnuốt trọn vào.

"Fuck! Rất...." Trong phút chốc, khuôn mặt Diệp Huyên hoàn toàn vặn vẹo, "Rất đau!"cônhất định là bị dục vọng xông lên não, hoàn toàn quên mất chính mìnhkhôngcó mấy kinh nghiệm. Mặc dù tiểu huyệtđãđủ ướt át, nhưng khi gậy thịt của Crato vọt vào hoa kính, đỉnh thắng đến hoa tâm, dau đớn đến mứccôkìmkhôngđược mà chửi bậy.

Mà Crato cũngkhôngchịu nổi,hắnhítmộtngụm khí lạnh, bởi vì bị bộ giáp ngoài trói buộc, nên chỉ còn có phần ngực củahắnlà có thể phập phồng.hắncố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là nhịnkhôngđược mànói: "Ta hi vọngcôcó thể dùng từ văn nhãmộtchút, còn nữa...."hắndừngmộtchút,nóira nhưng từ mà từ trước đến nayhắnchưanóimộtlần, "côkẹp chặt quá rồi..."

mộttay Diệp Huyên chống lên bụng Crato, cố gắng nâng lên nửa người dưới, dùng hoa huyệt chậm rãi ma sát với gậy thịt củahắn, để bản thân có thể thoải máimộtchút. "Chẳng lẽkhôngphải là do cái đó củaanhquá lớn hay sao?"cônhíu mày, ngón tay chạy dọc theo cái rốn của Crato mà khiêu khích, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới, đẩy ra đám lông rậm rạm, đen sì củahắn, cầm lấymộtbên tinh hoàn củahắnmà đùa giỡn, "nóithật, tôi dám khẳng định dương vật củaanhso với mấy nam diễn viên đóng phim AV đều lớn hơn, xem ra việc cải tạo genkhôngchỉ ưu hóa trí thông minh cùng diện mạo, mà còn ưu hóa năng lực đàn ông nha."

côgáinày nhất định là muốn chống đối mình, bởi vì mình muốn côta dùng từ văn nhãmột chút, côta liền biểu hiện càng thêm thô tục. Crato cảm thấy tức đến nghẹn một cục trong cổ nhưng cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì đúng như Diệp Huyên nói, bản thân bây giờk hông có cách nào trừng trịcôta. hắn muốn ngó lơ khiêu khích của Diệp Huyên, hết nhẫn lại nhịn, nhưng vẫn không nhịn được mà phản bác: "Ta điều chỉnh giả đời thứ 5, Diệp tiểu thư. Gen ưu thế là do di truyền, màk hông phải do cải tạo."

"Oa." Diệp Huyên ngả ngớn huýt sáomộttiếng, "anhđúng là thú vịthậtnha." Xem ra đàn ông đều thích được phụ nữ khen chỗ đó của mình lớn, ngay cả vị quy tộc thuần huyết lãnh đạm này cũngkhôngngoại lệ. Điều này khiếncôcảm thấy Crato giốngmộtcon người, chứkhôngphải làmộtcỗ máy móc. Nhưng nghĩ lại, nếu Crato là người máy, cônhất địnhsẽkhôngmuốn thượng Crato. "Em vẫn thích ngheanhgọi tên em hơn." côvén mái tóc dài sangmộtbên, cúi thấp người, dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát lên lồng ngực của Crato.

Từ tầm mắt của Crato nhìn sang, Diệp Huyên giống nhưmộtyêuxà xinh đẹp, cặp mông vềnh cao, vòng eo mảnh khảnh hạ thấp, cơ thể côuốn thành một đường cong xinh đẹp. Lúc này, dưới đôi chân thon dài của côta là gây thịt của mình đang ra vào vào theo động tác nhấp nhô lên xuống,

thỉnh thoảng lộ ra phần thân của cây gậy thịt đỏ đậm bị dâm dịch thấm ướt đẫm.

Cratothậtlòng rấtkhôngmuốn thừa nhận những hình ảnh đập vào mắthắnlúc này khiếnhắncảm thấy rất sung sướng. Được rồi, cảm thấy sung sướng trong khi làm tình làmộtchuyện rất bình thường. Nhưng điều khiếnhắnkinh ngạc chính là biểuhiệncủa Diệp Huyên, tuycôđangbị mùi hương tỏa ra từ cây đại thụ bên cạnh này làm ảnh hưởng, thần trí cũngkhôngmấyrõràng, nhưng so với lúc bình thườngthìcăn bản là hai người hoàn toàn khác nhau. Trong ấn tượng của Crato, người sĩ quan phụ tá này làmộtngười nghiêm túc, chuộng chính nghĩa, nhưng vẫnđangởmộtmức độ có thể chấp nhận được, đó cũng làmộttrong những nguyên nhân khiến Crato chọn Diệp Huyên tham gia vào kế hoạch lần này. Nhưng hình như, Diệp Huyên lúc này mới đúng là con ngườithậtcủacôta bị che giấu dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng.

Crato chợt nhận ra,hắnđối với người sĩ quan phụ tá này hiểu biết quá ít. Từ lúc Diệp Huyên vạch trần kế hoạch củahắn, Crato cũng có loại cảm giác này.côta rất thông minh, vượt xa dự đoán củahắn. Bây giờ còn có thêmmộtcái nữa, da mặtcôta đúng là dày vượt xa dự đoán củahắn.

hiệntại, côgái mặt dày này giống như con mèonhỏ ở trênngười hắn liếm tới liếm lui. Diệp Huyên dường như vẫn còn có chút bất mãn với những lời chỉ trích lúc trước của Crato, giọng nói của côm ang theo âm thanh chậc chậc càng thêm mê người hơn: "Em thừa nhận là em không nên chửi bậy, nhưng ngài cũng biết đó, tướng quân..." hai chữ tướng quân này cônói cực kỳ chậm, giống như đang khiêu khích Crato, "Làm tình vốn không việc văn nhã, em nghĩ cho dùanh làm ột quý tộc thuần huyết, thì thời điểm ở trêng i ường cũng sẽ không cứng ngắc như một con cá chết nha."

"côcảm thấy ta giống nhưmộtcon cá chết?" Crato phải mấtkhôngít sức lực mới có thể tam thời làm lợ cái lưỡiđangquấy rối trong miệng

mình,hắnmuồn dùng đề tài này để dờiđilực chú ý của bản thân cũng như của Diệp Huyên bởi vìcôta có vẻ rất thích phản bác mình.

Nhưng Diệp Huyên lạikhônglàm đúng như mong muốn củahắn, "anhbây giờkhônggiống." Diệp Huyên đem đầu lưỡiđangquấn quít trong miệnghắnrút ra,khôngcẩn thận kéo ramộtsợi chỉ bạcthậtdài. Hình ảnh dâm mĩ này khiến Crato thở dốc ồ ồ, Diệp Huyên giảo hoạt cười, giống nhưđangnóivớihắn, "Nhìn xem, emđãnóimà."

Chính mình vậy mà lại bịcôta đoán đúng, trong lònghắndâng lênmộtcỗ tức giận vì bị mạo phạm, rồi lại có chút thất bại, bất đắc dĩ, còn có...mộtchút mời mẻ? Cratokhôngkịp suy nghĩ kĩ càng ý nghĩ vừa xuấthiệntrong đầu, khoái cảm mãnh liệt tràn tới khiếnhắnkhôngrảnh để suy nghĩ chuyện khác.

Động tác phập phồng lên xuống của Diệp Huyên càng lúc càng nhanh, bầu ngực côkhông ngừng lắc lư trước mắthắn, đầu vú đỏ sẫm cứng rắn đửng thẳng, sưng to lên dường như sắp nhỏra máu, "A... A, muốn tới... Muốn tới..." Tiếng rên rỉ của cô vừa có chút thống khổ lại vừa chút sung sướng, hai tay bắt lấy núm vú thô bạo vân vê. côđã không còn tâm tư mà chú ý đến Crato, ma sátkhông ngừng khiến khoái cảm tích lũy trong hoa huyệt càng lúc càng nhiều, động tác ngồi xuống càng lúc càng sâu hơn, khiến gậy thịt hoàn toàn xỏ xuyên qua cơ thể cô, đỉnh đến tận hoa tâm, xuyên qua cổ tử cung, hung hằng va chạm lên tử cung của cô.

"A!!!" Diệp Huyên thét chói taimộttiếng, cuối cùng bị quy đầu to lớn xuyên thẳng qua hoa tâm mà đạt đến cao trào, dâm thủy mãnh liệt trút xuống.côkiệt sức nằm rạptrênngực Crato, mị thịt trong hoa huyệt vẫnđangở trong dư vị của cao trào ra sức mút lấy cây gậy củahắn. Diệp Huyên cảm thấy hoa tâm chợt nóng rực lên, tinh dịch củahẳngiống như vô số viên đạn, tất cả đều bắn vào trong cơ thểcô.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (7)

"Chíp, chíp..."

mộtcon chim xanh đuôi dàiđangtheo cành bay vút qua,khôngkhí buổi sớm vương vấn lại những chuỗiâmthanh trong lành. Nằm dưới tán câycôgáilo lắng mở mắt, trong đôi mắt vẫn còn nhá nhem buồn ngủ, mơ màng nhìn xung quanh, đột nhiên,côbật người dậy.

Đêm quacô, hình như, đại khái, dường như, đã đè lên Crato?

"khôngkhôngkhông, mình nhất địnhđanglà nằm mơ." Diệp Huyên dùng sức vỗ vỗ lên mặt, cố gắng đem hình ảnh dâm mỹ ướt át trong đầu nhanh chóng vứtđi, tại saocôcó thể cường bạo được Crato chứ?hắnlà cấptrêncủacô, làmộtđiều chỉnh giả, là quân thần của đế quốc, cho dù xét về sức mạnh lẫn trí ócđichăng nữa, chuyện này là hoàn toànkhôngthể xảy ra.

Khoanđã, Diệp Huyên bỗng nhớ lại, sau khi thân thể củacônổi lên phản ứng khác thường, động tác đầu tiên theo bản năng củacôchính là ------côđãtắt cái núttrênbộ giáp của Crato.

"Shit!" Hung hăng mắng chính mìnhmộtcâu, Diệp Huyênthậtmuốn quay trở lại tối hôm qua, đem cái người làm chuyện điên rồ kia mà đánh chomộttrận, nhưng cũngkhôngthể làm bộ nhưkhôngcó chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua được...

"côtỉnh rồi?" Thanhâmlạnh lẽo của người đàn ông vang lên, mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọngnóilạikhônghề có ý hỏi nào. Người Diệp Huyên cứng đờ, tầm mắt nhìn xuống đôi giày bóđangchậm rãiđitới trước mặtcô, quân trang màu đenđãđược mặc lên ngườihắnmộtcách đàng hoàng chỉnh tề, li quần thắng tắp, trang bịtrênngười chỉnh tề đầy đủ, ngoại trừ...ngoại trừ phần cổ áođangrộng mở, bởi vì tối hôm qua Diệp Huyênđãxé toạc cúc áotrênáo củahắn.

"Khụ khụ khụ!" Diệp Huyên bổng ho khan kịch liệt, trong đầucôlàmộtmớ hỗn loạn, làm sao, làm sao bây giờ? Crato Tướng quânsẽkhônggiếtcôđể diệt khẩu chứ!?

Hình ảnhcôtự nhiên chân tay luống cuống rơi vào trong mắt của Crato, Crato thản nhiên liếc mắt nhìncô, từ trong mũi phát ramộttiếng hừnhekhôngthểkhôngnghe thấy nét giễu cợt: "Sao, tối hôm quacôto gan lớn mật đến vậy mà?"

"...Khụ, khụ khụ!" Nghe xong câu này, Diệp Huyên thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết.côđột nhiên hoài nghi có phải Cratođãuống nhầm thuốc, người đàn ông này vậy mà lại có thể trắng trợn mà biểuhiệnsựkhinh thường ra mặt. Diệp Huyênkhôngnóigì,côquỳ ngồi dưới đất, hướng Crato thểhiệnsựhối lỗi chuẩn mực, "Chuyện tối hôm qua, tôi thànhthậtxin lỗi. Tất cả đều là lỗi của tôi,thậtxin lỗi! Tôi sẵn sàng trả giá cho tất cả mọi chuyện,"côdừng lạimộtlát, "Bất kỳ là giá nào!"

"A." Ngữ khí của Cratokhôngchút gợn sóng, "Chiếu theo pháp luật của đế quốc,thìcôphải ở trong ngục năm mươi năm. Ta quên mất,côbây giờ là quân nhânđangthi hành nhiệm vụ,"hắnđitới trước mặt Diệp Huyên, Diệp Huyênkhôngkìm lòng được ngắng đầu lên nhìnhắn, chỉ thấy trong đôi mắt màu nâu kia ánh lên tia sáng hứng thúkhôngrõ-----khônggiống như làđangphẫn nộ, cũngkhôngphải là khinh thường, "Mà quân nhânđangthi hành nhiêm vusẽbi xử phat..."

"Tù chung thân." Diệp Huyên rũ mắt, thấp giọng trả lời. Tâmcôngày càng chìm sâu xuống đáy, đột nhiên cảm thấy bản thân mìnhthậtbuồn cười. Đúng vậy,côđãlàmmộtchuyện sai lầm, bị trừng phạt là chuyện đương nhiên, "thậtxin lỗi." côcúi thấp đầu, trong giọngnóitràn đầysựhổ thẹn.

Crato bỗng cảm thấy nhàm chán vô vị đứng lên, quả nhiên, Diệp Huyên tỉnh táo cùng với Diệp Huyên coi trời bằng vung tối hôm qua hoàn toàn khác nhaumộttrờimộtvực. Nhưng Crato cũngkhôngnghĩ rằngcôlà người có nhân cách phân liệt, chẳng qua là bởi vì,côgáinày che giấu con người của mình quảthậtrất tốt. "đithôi."hắnxoay người, đôi giày bóđitrêncỏ phát ra tiếng sột soạt, "Nếu nhưcôkhôngmuốn lạimộtlần nữa giống nhưmộtcon mèo động dục,thìcách cây đại thụ này xamộtchút."

Sau đósựxấu hổ cùng yên tĩnh bao trùm suốt cuộc hành trình.

Diệp Huyên cúi đầuđiphía sau Crato, cônhận ra Crato cũng không phải thực sựt rừng phạt cô, nhưng trong lòng một chút thở phàonh phảo cũng không có. Đầu tiên là áy náy, tiếp đó là hối hận, sau đó... chính là sợ hãi.

Đến tột cùng côlà vì sao, lại không một chút suy nghĩ liền mạnh mẽ xâm phạm Crato. Đúng là, côbị ảnh hưởng bởi cây đại thụ kia. Loại cây có thể phát ramột mùi hương có khả năng thôi thúc tình dục. Nhưng cônhớr ốs uy nghĩ lúc đó của bản thân, cô đã không chút do dự đem Crato đè xuống, đó làmột cảm giác... Vui sướng, cảm giác được thỏa mãn mong muốn.

côkhôngmuốn thừa nhận, trong thâm tâmcôlại khát vọng thân thể của Crato, thậm chícôcòn muốn có được.... trái tim củahắn.

"Trời ạ..." Diệp Huyên thất vọng che mặt, đúng là điên rồi, bản thâncôđiênthậtrồi, chuyện này căn bản làkhôngthể xảy ra.

Hơn bảy trăm năm trước, ở thời điểm khi mà nhân loại chưa tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ, thông qua hạng mục nghiên cứu nhân loại của trụ sở

nghiên cứu SAI, điều chỉnh giả đầu tiênđãxuấthiệntrênTrái Đất. Làmộtgiống người mới được sinh ra từ giai đoạn thụ tinh mà bắt đầu tiếp nhận công trình cải tạo gen, bất luận là trí tuệ, sức mạnh, tướng mạo, tuổi thọ, đều đạt tới đỉnh cao của loài người, vì thế hệ miễn dịch cực kì cao, nên thậm chíhắnkhôngthể bị bệnh.

Cả nhân loại chấn động, khi vô số lời khen ngợi, nghi ngờ, cùng căm ghét, ngắn ngủi trong ba mươi mấy năm, ngày càng nhiều cặp vợ chồng được tuyển chọn để đưa đến trụ sở nghiên cứu SAI tiến hành thụ tinh, biến con của họ thànhmộtđiều chỉnh giả.

Đây chính là điều chỉnh giả đời thứ nhất, khi bọn họ dần dần trưởng thành, từ những lĩnh vực xã hội mà bắt đầu bộc lộ tài năng. So với bọn họ trời sinhđã được hấp thụ gien cải tạo thành những công dân khỏe mạnh, thì thành công đối với bọn họ mànói, cũng trở nên dễ dàng hơn. Thử hỏi trên thế giới này, có aikhôngkhao khát quyền lực và tiền tài?

Vì vậy, tầng lớp điều chỉnh giả ngày càng nhiều, dưới sựchỉ dẫn của bọn họ, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, tốc độ tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ của Trái Đất nhanh đến chóng mắt. Cũng vào thời điểm này nhân loại mới pháthiện ra rằng, điều chỉnh giả nếu kết hợp với điều chỉnh giả, sẽsinh ra đứa bé cũng sẽ làmột điều chỉnh giả mang gien Tiên Thiên vượt trội hơn, vàmột điều chỉnh giả nếu kết hợp với một người thường, thì tỉ lệ sinh hạmột công dân bình thường sẽ là 50 phần trăm.

Những gien vượt trội được di truyền sang thế hệ tiếp theo, đây chính là điều chỉnh giả đời thứ hai.

Mỗimộtcông dân của đế quốc Nebula khi đến trườngsẽđược biết tớisựkiện lịch sử này trong sách giáo khoa, năm CE185, do điều chỉnh giả chiếm giữ ngày càng nhiều vị trí tầng lớptrên, mâu thuẫn giữa bọn họ và công dân ngày càng gay gắt. Để trấn an lòng dân, chính phủđãphải cưỡng

chế đóng cửa trụ sở nghiên cứu SAI, tiêu hủy toàn bộ tài liệu nghiên cứu, ban hành quy địnhkhông được tiến hành tái cấu tạo gien.

Điều chỉnh giả mấtđimộtlượng lớn dân số, chỉ có thể thông qua cách sinh đẻ tự nhiên để lạimộtlần nữa trở nên đông đúc. Vì muốn đảm bảo những thế hệ sau có những ưu thế vượt trội,mộtphần cũng do bị tập thể người bình thường bài xích, ngày càng nhiều người trong bọn họ chỉ kết hôn trong nội bộ với nhau. Hai điều chỉnh giả đời thứ hai kết hợp với nhau, sinh ra điều chỉnh giả đời thứ ba mang gien vượt trội hơn, dòng máu càng tinh khiết, sức lực càng lớn mạnh, đó chính là nguồn gốc của người mang máu thuần chủng

Hơn năm trăm năm trôi qua, tầng lớp điều chỉnh giảđãnắm giữ toàn bộ quyền lực của đế quốc. Ngoại trừkhôngcó gia tộc đứng đầu,thìtất cả chín đại gia tộc đều có dòng máu thuần chủng. Vì dân số của họ rất ít, nên có nguyên tắc phải bảo vệ và giữ lại những người mang dòng máu thuần chủng. Tựa như mọi công dân của đế quốc đều biết tới đoạn lịch sử kia, người có dòng máu thuần chủngsẽkhôngthể kết hợp với người thường, đây cũng làmộtlẻ thường.

Gia tộc Clifmộttrong chín đại gia tộcđãtừng xuấthiệntrường hợpmộtngười thừa kế của gia tộc muốn kết hôn vớimộtcông dân, vì thếđãbị trục xuất ra khỏi gia tộc. Cho dù công dân kia cũngkhôngphải làmộtngười bình thường, mà là chủ củamộtxí nghiệp lớn rất có danh vọng. Đối với gia tộc của CratothìDiệp Huyên chưa nghe bất kì tin đồn nào giống vậy, nhưngrõràng đó là câu chuyện cóthật. Cratosẽkết hôn vớicô?hắnvà Diệp Huyênsẽkhôngthểyêunhau ----- bởi vì nếukhôngphải là người có dòng máu thuần chủngthìsẽkhôngcó kết quả,khôngcó kết quả, tức làsẽkhôngcó ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyên bỗng nhiên ý thức được, đêm qua, chính làlúccôvà Crato tiếp xúc thân mật nhất.

"Tướng quân." côđột nhiên dừng bước, mở miệng kêu lên.

Crato quay đầu, người đàn ônganhtuấn hơi nhướng mày, nhưngkhôngphảihắnbực mình, mà là cómộtchút nghi hoặc, và chínhhắncũngkhôngnhận ra được sự hứng thú.

"Tôi cómộtvấn đề." Hai tay Diệp Huyên giấu ở sau lưng, một lát sau lại nắm lấy vạt áo.

"Có chuyện gì?" Crato lãnh đạmnói.

"Đêm qua...ý tôi là, cái chuyện kia vào tối ngày hôm qua,"hắnquan sát người phụ nữ trước mắt cắn cắn môi dưới, dường nhưđangdo dự, nhưng vẫn kiên quyếtnóira, "anhcó nghĩ muốnmộtlần nữakhông?"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (8)

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyên nhìn thấytrênmặt Crato lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đúng vậy, là kinh ngạc,thìrahắncũngsẽcó lúc mất bình tĩnh như vậy. Trong đầu Diệp Huyên bây giờ giống như có hai tiểuyêutinh hoàn toàn trái ngược nhau,mộtcái lo lắng, khẩn trương muốn chết, cònmộtcáithìdương dương tự đắc cười cười đánh giá Crato, cảm thấy tự hào khi nhìn thấyhắnthấy thố. Diệp Huyên cảm thấy Crato nhất định là rất muốn hỏi mình "Đầu óc củacôcó phải là vẫn chưa tỉnh táo hẳn?", nhưngthậtđáng tiếc, lờinóikhôngvăn nhã như vậyhắnnhất địnhsẽkhôngnóira.

Mà Crato cũng chỉ nhìn chẳm chẳmcômộtlúc rồi làm bộ nhưkhôngcó chuyện gì xoay ngườiđi: "Coi như takhôngnghe thấy những câu vừa rồi củacô."

"không, tôinóithật!" Diệp Huyên bước tới, đưa tay bắt được cánh tay của Crato, "Ách...thậtxin lỗi." Ngay sau đó,côvội vàng buông tay, "Tôikhôngnóiđùa, tướng quân, ý của tôi là.... Ùm, tóm lại là... ngài hiểu mà."

"Takhônghiểu." Crato lãnh đạm đáp lời.

"Khụ khụ!" Đây làn lần thứ hai trong ngày hôm nay, Diệp Huyên bị sặc nước miếng của chính mình,trênmặt có chút nóng, trong lòng cũng cảm thấy hối hận vì lờinóinhất thời xúc động vừa rồi, nhưng dường như cómộtloại năng lượng vô hình thôi thúccô, giụccônóithẳng ra mong muốn của mình, "Được, được rồi... Tôinóichính là làm tình."côliếc mắt nhìn qua Crato, "anhthậtsựkhôngnghĩ đến lại làm thêmmộtlần nữa sao?"

Người phụ nữ này,côcó biết mìnhđangnóicái gì haykhông? Crato cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ,hắnchắc chắn Diệp Huyên bây giờđãhoàn toàn tỉnh táo,côtađangmuốn làm cái gì nữa đây? Muốn buông thả bản thân hay là cố ý nhục nhã mình?

hắnkhôngtự chủ được mà nheo mắt lại, Diệp Huyên thấp thỏm, lo sợ nhìnhắn, bởi vì khẩn trương, côtheo bản năng mà nuốt nước bọt. Được rồi, lấy chỉ số thông minh cùng tính cách côta, chắc làkhông dám làm chuyện cố ý nhục nhã mình.

"Takhôngmuốn." Crato nhếch khóe miệng, dùngmộtloại ngữ khí vi diệu mà trả lời.

"Nhưng mà" Diệp huyên nhịnkhông được mànhỏ giọng nói thầm một câu, "Tối hôm quaanh cũng rất sung sướng nha." Khóe miệng đang nhếch lên của Crato nhất thời cứng đờ, phát hiện độ ấm quanh người hắn đang giảm xuống nhanh chóng, Diệp huyên vội vàng chữa cháy, "không không không, emkhông có ý đó, em muốn nói là, là tối hôm qua..." cônhíu mày suy nghĩ, rồi thành khẩn nói, "Chỗ đó của anh rất lớn, so với đàn ông bình thường thì lớn hơn nhiều lắm."

"....." Crato im lặngmộtlúc lâu,khôngnóigì mà chỉ nhìn chằm chằm Diệp Huyên, cuối cùng đem lờinóimà mình cố gắng kìm nén nãy giờnóira, "Đầu óc củacôcó phải là vẫn chưa tỉnh táo hằn?"

Sau đó,hắncũngkhôngchờ Diệp Huyên phản ứng lạiđãxoay người bướcđi.

Diệp Huyên dám thề, cả đời này chưa bao giờcôthấy hối hận như bây giờ.

Đầu óc mình đúng làkhôngtỉnh táo, nhìn xem lúc nãycôvừanóicái gì? Mời cấptrêncủa mình làm tìnhmộtđêm, rồi cỏn dámnói"so với nam nhân bình thường lớn hơn rất nhiều". Có trời biết, ngoại trừ xem qua mấy bộ phim AV,côthậtsựchỉ thấy mỗi cái thứ dưới đũng quần đó của Crato! Điên rồi, điênthậtrồi,côsớm muộn gì cũngsẽbị cái tên lãnh khốc chết tiệt đó bức điên mất!

Mà đầu sỏ của việc này lạikhôngcó chút ý thức về những ảnh hưởng của mình đối với Diệp Huyên,hắndẫn theocôgian nan vượt qua rừng cây rậm rạp, chặt câynhỏ, phát bụi gai. Diệp Huyên kinh ngạc pháthiện, hai ngườiđangmở ramộtcon đường thẳng tắp, giống như dùng dao nhọn bổ đôi ra, tất cả những chướng ngạitrênđường: mãnh thú, côn trùng, hoa ăn thịt người, cây ăn xác chết đều bị hạ gục dưới những nhát dao của Crato mặt lạnh.

Diệp Huyên hoảng hốt nhớ lại những kí ức nămcômười bốn tuổi, khi đó Crato cũng giống như bây giờ.hắngiống nhưmộtchú báo mạnh mẽ, nhanh gọn, dứt khoát cứu Diệp Huyên, rồi lại nhanh chóng rờiđi.hắnvĩnh viễnsẽkhôngbao giờ nghĩ đến,côbé mà mình từng cứu vẫn còn sống. Nhưng mà, Diệp Huyên cũng hi vọnghắnkhôngnhớ tới những chuyện đó.

Tất cả mọi chuyện đều giống như ngày hôm qua, lúc mặt trời sắp lặn xuống, Diệp huyên thấy được tán lá của cây đại thụ đó ở phía xa xa, Crato đưa thuốc ngừa côn trùng chocô: "Ở chỗ này chờ ta."

"Ngài muốnđiđâu?" Diệp Huyên nhịnkhông được mà tiến lên hỏi.

"Trạm nghiên cứu."

Trong rừng Ryan rất yên tĩnh, cho đến khi bóng dáng của Crato khuất sau những gốc cây Diệp Huyên mới đem tầm mắt thu trở về.côkhởi động thiết bị quan sáttrênphạm vi rộng, cách cây đại thụ đókhôngxa là nóc nhà màu trắng của trạm nghiên cứu.

mộttrạm nghiên cứu, mộtgốc cây đại thụ, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay là có mối liên hệ nào đó? Cratosẽkhôngbao giờ làm chuyện vô nghĩa, trong suốt khoảng thời ở cùnghắn, Diệp Huyên hiểurõmột điều mỗi một hành động của hắn đều có mục đích rõràng. Lần đầu tiên đitìm trạm nghiên cứu là để bổ sung vật tư, nhưng hắn lại cố tình đitìm cái thứ hai lại là vì cái gì?

Lúc Crato trở về, Diệp Huyên dứt khoát hỏirõchuyện này. Bây giờ trước mặt Crato, thái độ của Diệp Huyên là vò mẻkhôngsợ sứt,khôngchút che dấu nghi vấn của mình.

Mà Crato cũngkhôngcảm thấy bị mạo phạm,hắncảm thấy bản thân dường nhưđaquen với việc này. Trong mắt người phụ nữ này,hắncó lẽ là người gian xảo nhấttrênđời, cho dù là hắt hơi cũng làđangcố tình che giấuâmmưu gì đó. Nhưng Crato cũngkhôngphủ nhận bởi vìhắnđến đây đúng là có mục đích.

"Đội nghiên cứu nhất địnhđãtìm ra những thông tin có giá trị." Crato thắp đèn lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn, đôi mắt màu nâu củahắngiống như hai khối hổ phách, vừa thần bí vừa trong suốt, "cônghĩ rằng, thiên hà Jade có tám hành tinh, đế quốc vì cái gì lại cử đội nghiên cứu đến hành tinh Dopulo?"

thậtra Diệp Huyênđãcảm thấy kì lạ từ trước, môi trường hành tinh Dopulo tuy rằng phù hợp để sống, nhưngthậtra lạikhôngcó nhiều giá trị nghiên cứu.cônghi hoặc nhìn về phía Crato, liền thấyhắnhơi nheo mắt lại: "Bởi vìtrênhành tinh Dopulo có chất titanium."

Diệp Huyên giật mình, titanium, nó được gọi là nguồn năng lượng vàng cho ngành công nghiệp vũ trụ. Trong kỉ nguyên vũ trụ bây giờ, việc vận chuyển hàng hóa giữa các hành tinh là rất phổ biến, năng lượng cũđãsớm bị đào thải. Titanium là nguồn năng lượng mới để thay thế. Cho dù là tàu chiến Hi Hòa hay là những con tàu gia đình loạinhỏ, nóitóm lại là tất cả các loại tàu vũ trụ, đều cần titanium làm nguồn năng lượng, màtrên Trái Đất lạikhông có chất này.

Vừa quý giá vừa thiết yếu đến như vậy, nếutrênhành tinh Dopulothậtsựcó titanium, Diệp Huyên dám cam đoan, đừngnóilà mấy đội nghiên cứu, đế quốc thậm chí sẵn lòng pháimộtđội quân đến đây bảo vệ nguồn khoáng sản này.

"Đây là cơ mật." Diệp Huyên khẳng định chắc chắn vì trước giờcôchưa từng nghenóiđến chuyện này.

Crato gật đầu, "Việc khai thác khoáng sản này chỉ mới tiến hành đến giai đoạn thăm dò, côcó biết, titaniumkhông chỉ quý giá mà khó khăn khi khai chúng cũng rất nhiều, vìkhông để bị lãng phí, nên phải cam đoan chính xác một trăm phần trăm. Nhưng nhóm nghiên cứu này đãr tkhỏi đây từ mấy năm trước."không đợi Diệp Huyên hỏi Crato đãt hản nhiên nói tiếp, "Nguyên nhân là những điều chỉnh giả trong đội nghiên cứu này ở trên hành tinh Dopulo được nửa năm thì lần lượt xuất hiện tình trạng suy kiệt đường hô hấp ở những mức độ khác nhau."

Diệp Huyên kinh ngạc trợn tròn mắt, "Điều này làkhôngthể." Điều chỉnh giả có hệ gen cường hãn làm sao có thể xuấthiệntình trạng suy kiệt đường hô hấp, "Chẳng lẽ..."côdừngmộtchút, "Người bình thường lạikhôngcó việc gì?"

"Đúng là như vậy." Crato mím môi.sựviệc kì quái này rất nhanh liền được nhóm cán bộ cao cấp của quân đội chú ý, hơn nữa nhóm nghiên cứu này cũng là do quân đội pháiđi. Nhưngkhôngđợi đến khisựviệc được điều

trarõràng, bởi vìsựtranh đấu giữa các phe phái, mà hạng mục nghiên cứu này bị mắc cạn. Mãi cho đến khi Crato tiếp nhận vị trí quân đoàn trưởng quân đoàn 5,sựviệc này mới được đưa ra điều tra lại.

"Đây là việc nhân tiện mà ngàinóilúc trước." Diệp Huyênđãhiểu được suy tính của Crato, chuyện tàu Hi Hòa là mục đích chủ yếu củahắn, còn sau khi đáp xuống hành tinh Dopulothìnhân tiện điều tra luônsựviệc kia. Có đôi khicôkhôngthểkhôngbội phục người đàn ông này, rất thận trọng,khônglàm bất cứ chuyện dư thừa nào.

"Để điều tra tiếpthìcòn phải chờ phíatrênphái người tới đây, nhưng mà" Crato liếc Diệp Huyênmộtcái đầy thâm ý, "Ta nghi ngờ việc suy kiệt đường hô hấp có liên quan đến cây Dahlia này."

"Sao, sao có thể như vậy." Diệp Huyên cảm thấytrênmặt mình có chút đỏ, "Cây Dahlia có tác dụng như thuốc kích dục... Nhưng lại chỉ ảnh hưởng đến người bình thường."

"khôngphải là cây Dahlia mà là trạm nghiên cứu bên cạnh cây Dahlia." PháthiệnDiệp Huyên có chút xấu hổ, Crato dời tầm mắt, "Trạm nghiên cứu đều xây dựng cách mỏ titaniumkhôngxa, có thể cósựliên hệ giữa hai thứ này là suy đoánhiệngiờ của ta."

Thấy Cratokhôngnhìn mình, Diệp Huyênâmthầmnhẹnhàng thở ra. Được rồi,hắnđúng là rất có phong độ thân sĩ. Nhưng mà,côcảm thấy cơ thể mìnhđangdần nóng lên...

"Vì sao ngài lạinóichuyện này cho tôi biết?" Diệp Huyên cố gắng suy nghĩ để dờiđisựchú ý của mình, "Tôi muốn hỏi vì lí do gì mà ngài chọn tôi làm sĩ quan phụ tá?"

Ý tứ của Crato rấtrõràng, nóicho Diệp Huyên biết, thì có nghĩa là sau này Diệp Huyênsẽtham gia vào việc này. Cũng như hắn đã nói, đây là chuyện cơ mật, mà hắn cũng không phải là quá tính nhiệm mình.

"Trước khi quyết đinh bổ nhiệmcô, tôiđãcho người điều tra trong vòng nửa năm."hắncười nhưkhôngcười nhìncô, "Gia thế trong sạch, lí lịch đơn giản, sau lưngkhông dính líu đến những quan hệ lợi ích phức tạp, thái độ làm người rất tốt, luôn cố gắng nỗ lực, có tinh thần trách nhiệm cao, cùng với lòng tự hào khi làmộtquân nhân, nhưng lại từng vi phạm mệnh lệnh biêt" cấptrên. điều "đặc của Những này có nghĩa là gìcôbiếtkhông?"hắncũngkhôngđợi Diệp Huyên trả lời, dùcôđangngồi đối diệnhắn. Có lẽ là do ánh đèn, hai gò má của côđỏ ửng, trong mắt dường như vừa lóe lênmộtngọn lửa. "Có nghĩa là chỉ cầnkhôngđưa ra những mệnh lệnh xúc phạm điểm mấu chốt củacô, côđều nghiêm túc thực thi, thậm chí bởi vì lòng tư hào khi làmmôtquân nhân, côc òn có thể tư nguyên hi sinh.côlàmôttrơ thủ đắc lưc cũng là người biết giữ bí mật."

"Vậy..."hắncó cảm giác giọng của Diệp Huyên lúc nàynhỏnhẹmà yếu đuối, "Tôi nghĩ, ngàinóinhững lời vừa rồi có nghĩa là, cho dủ tôi làm chuyện mạo phạm với ngài, ngài cũngsẽkhônggiết người diệt khẩu có đúngkhông? Dù saothìtôi đối với ngài vẫn còn có ích mà."

Trong nháy mắt mặt Crato đen lại, hắnnghiến răng nghiến lợi nghĩ, người phụ nữ này bị cái gì vậy? Cứ cố tình úp mở thìai biết trong bình côta chứa gì.

"thậtxin lỗi." Diệp Huyên mếu máo,khôngbiết từ lúc nào, mặt củacôcách Crato càng ngày càng gần, "Tướng quân, tôikhôngcó ý chọc giận ngài." Crato chợt pháthiện, mặt củacôcực kì đỏ, khinóichuyện, đôi môi khép mở, phun ra hơi thở nóng rực phất quan mặthắn, mang theo cảm giác say mê, nóng bỏng, "Bởi vì em pháthiện, em hình như lại động tình rồi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (9)

Lúc này, đôi môi mềm mại đầy đặn của người phụ nữ cách khuôn mặt Cratokhôngquá nữa tấc.côvừanóixong câu đó, liền chớp chớp đôi mắt, rất muốn ôm lấy cổ của Crato, "khôngđượckhôngđược!" Diệp Huyên dùng sức lắc lắc đầu, "Mìnhkhôngthể làm vậy được."

Nguyên nhân có lẽ do vẫn còn cách cây đại thụ khá xa, mặc dùhiệngiờ cả người Diệp Huyênđangnóng lên, lửa dục cuồn cuộnkhôngngừng trong cơ thể, nhưng dù saocôvẫn giữ lại được một chút lý trí. Tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống như tối hôm qua nữa, nhưng người đàn ông trước mặt lại giống như một món ăn quý hiếm mà ngon miệng, dụ dỗ cô liều lĩnh muốn nhào tới, hung hăng xé mở quần áo của hắn, dùng hết sức lực mà hônhắn...

Như vậy mà mặc sức tưởng tượng, nhưng càng nghĩ Diệp Huyên lại càng khó chịu.côvô thức liếm môi, hoa huyệt ngứa ngáykhôngngừng lan khắp toàn thân, rất nhanh từ khe huyệt chảy ra dâm dịch ướt át, làm ướt đẫm nụ hoa bên trong cùng quần lót. "Muốn...thậtlà muốn..."côgáikhôngngừng thở dốc vừanhẹnhàng vừa quyến rũ,côrun rẩy vươn tay, tựa hồ muốn nắm lấy vạt áo của Crato, nhưng ý chí của quân nhân còn sót lại trongcôđãngăn động tác củacôlại, thay vào đó Diệp Huyên bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Bất quá chỉ là trong chốc lát, nửa thântrênmềm mại củacôgáiđãlõa lồ trước mặt Crato, côgiống như một con thiên ngađang vươn cổ khoan khoái,

lửa dục khiến cơ thể côngày càng căng cứng, bầu ngực vươn thắngkhônghề che đậy cứ thế mà phơi bày trước ánh sáng ban ngày, nhũ hoa bêntrênđỏ sẫm mê người như một thứ trái cây ngon lành khiến người ta muốn hái lấy. "Ngứa quá...thật là ngứa..." Nâng lên bàn taynhỏ bé, ôm lấy hai bầu ngực mà hung hăng đùa bỡn, khiến chúng ngày càng nở rộ vừa đau vừa ngứa, thanhâm của Diệp Huyên lúc này đãm ang theo nức nở. "thật là khó chịu...Hu hu, mau giúp em..."

Vẻ mặt Cratokhôngthay đổi nhìn Diệp Huyên, trong đôi mắt củacôhiệnlên ánh nước trong suốt, mặc dùhiệngiờcôđangtrước mặthắnbày ra bộ dáng dâm mỹ mà rên rỉ tự an ủi chính mình, nhưngkhôngbiết vì sao, Crato lại thấycôgiống nhưmộtcon vậtnhỏđáng thương, như mèo con chẳng hạn.côcầu xin Crato, dùngâmthanh mềm mại, mang theo cả nức nở.côcái gì cũng chưa làm, thậm chí là đụng đếnmộtmảnh áo của Crato, nhưng cảm giác giống nhưđangcó bàn tay mơn trớn cơ thểhắnvậy, cái lưỡi mềm mại ướt át liếm qua lại trước mặt Crato...Ánh mắt của người đàn ông càngâmu, vật to lớn trong quần cũng ngày càng hưng phấn. "Chết tiệt!" Cuối cùng,hắnhung hặng chửi thềmộttiếng, động tác thô bạo ôm lấy mông của Diệp Huyên, môi củahắnáp vào đôi môianhđào mềm mại củacô.

"A!" Diệp Huyên đau đớn kêu lên, cũngkhôngbiết có phải Crato quá mức vội vàng nên vẫn còn thiếu kinh nghiệm, răng của hai người đập vào nhau. Nhưngkhôngai trong hai người để ý, Diệp Huyên giống như được giải thoát liền đem mình dính sát vào cơ thể của Crato, bầu ngực sưng đỏkhôngngừng ma sát với lồng ngực của Crato, hai châncômở rộng kẹp lấy thắt lưng của Crato, dâm dịch theo bắp đùi chảy xuống, rất nhanh quần của Crato bị làm cho ẩm ướt. Hai người bọn họ nhiệt tình đón lấy nhau, môi cùng môi chạm nhau, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, cùng nhau trao đổi nước bọt làm thấm ướt khóe miệng của Diệp Huyên, côvừa lợi dụng khe hở lúc triền miên mà nũng nịu rên rỉ, vừa bắt đầu làm càn cởi áo của Crato.

Crato thấy động tác củacôthậtlâu lắc, liền nhanh chóng cởi hết trang bịtrênngười, hai người bọn họ liền trần truồng dán sát vào nhau. Diệp Huyên nhân cơ hội này đem đầu lưỡi từ trong miệng Crato rút ra, giọngnóicủacôvẫn còn mang theo dư vị kích động, thở hồn hền từng cơnnói: "Cái này, lần nàykhôngtính là em cưỡng gian."

Cratođangcởi váy của Diệp Huyên xuống, nghe vậy động tác liền dừng lại.hắnngẩng đầu, trong con người màu nâu kim loại giống nhưđangcó ngọn lửa sôi trào, cũngkhôngbiết là dục hỏa, hay là lửa giận. Vẻ mặt Diệp Huyên vô tội nhìnhắn: "sẽkhôngcó vấn đề gì chứ? Em muốn xác nhậnmộtchút, dù sao...em cũngkhôngmuốnđitù chung thân đâu."

"côtốt nhất nên lai." im miêng Crato lanh lùng trá lời,hắnthựcsựkhônghiểu nổi người phụ nữ nàyđangnghĩ gì nữa, ở trước mătmôtngười đàn ông còn vài ba lần nhắc tới chuyện đó khiếnhắnnổi cuôccôchính là nóngkhôngthôi, rốt cố tình khiêu khích. làkhôngsợsẽchọc giận tớihắn. Crato nghĩ mình có nên hung hăng giáo huấn chocômộttrận. Nghĩ vậy,hẳnkhôngdo dự nữa, bàn tay to bóp chặt lấy mông Diệp Huyên, đemcôđặt lên thân cây mà hôn kịch liệt.

Crato đột nhiên dừng lại, bộ ngực của Diệp Huyên kịch liệt phập phồng lên xuống, côvẫn chưa hoàn hồn lại từ nụ hôn vừa rồi, nhưng hoa tâm ngứa

ngáykhôngngừng nhắc nhởcô, "Em muốn..." cônắm tay Crato, kiều mị rên rỉ giọngnóimềm mại dường như sắp chảy ra nước, "Mau tiến vào... Em muốnanhtiến vào a."

Trong nháy mắt, trong lònghắnầm ầm bạo phát cảm giác muốn bạo ngược khiến Crato thiếu chút nữa phát cuồng.hắnchưa bao giờ có cảm giác kịch liệt nào như hiệngiờ, muốn xông vào, muốn xỏ xuyênthậtsâu vào người Diệp Huyên, khiến chocôphải thét chói tai.

Vàhắnđãlàm vậy.

"A!" đột nhiên tiến quân thần tốc khiến Diệp Huyên nhanh chóngđãđến cao trào, gậy thịt của người đàn ông vừa lớn lại vừa cứng, đỉnh mở hoa môi, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt, một mạch chọc tới nơi sâu nhất của tiểu huyệt. Trong sự hoảng hốt cônghĩ mình đã sinh ra ảo giác, hành lang mềm mại bị chống đỡ tràn đầy, gậy thịt tỏa ra hơi nóng cơ hồ muốn hòa tan với mị thịt, dâm dịch dưới sự kích thích không ngừng kịch liệt tuôn ra, hoa huyệt càng ngày càng ẩm ướt, nhưng cũng co rút ngày càng chặt hơn.

Cảm giác lần này so với tối hôm quakhônggiống nhau, đều là bị ăn, nhưng tối hôm qua là vui sướng bị động. Crato có thể cảm giác được tiểu huyệt củacôgáiđangmở ra mút lấy cây gậy củahắn, màhắnlại có thể tùy ý giày vòcô, lúcnhelúc nặng, khithìnhanh khithìchậm, hắndùng gậy thịt đem tiểu huyệt mở rộng khiếncôkhóc lên.

hắnkhôngkìm được mà bật ramộttiếng hừnhẹtừ trong cổ họng, được hoa huyệt bao bọc bên trong khiến gậy thịt lại phồng lớn hơn, Crato mạnh bạo cắn lấy cần cổ của Diệp Huyên.thậtmất thể diện,mộtTướng quân cao ngạo lại lần đầu tiên sinh ra ý niệm muốn vùi đầu xuống đất, màhắnlại sảng khoái đến độ thiếu chút nữađãbắn ra, dù chỉ là cắn vào cổ Diệp Huyên, nghĩ vậyhắncố nén lại tiếng thở dốc trong cổ họng.

Chết tiệt! Chết tiệt! Người đàn ông gần như thất thố mà bật ra tiếng chửi thề trướccôgáidưới thân, tiểu huyệt củacôthậtẩm ướt,thậtmềm mại, lại như thế mà mút vào, gậy thịt dễ dàng đỉnh đến nơi sâu nhất, mỗimộtlần rút rathìvách thịt bên trong lại lưu luyếnkhôngrời mà bao bọc chặt chẽ lấy thân gậy, khi cắmđivàothìcơ thể thơm mát củacôsẽkhôngkìm được mà run rẩy, dâm dịch như mưa xì xì vẩy ra, đung đưa cao thấp khiến nàng rên riyêukiều, dục hỏa trong mắt của Crato bùng lên dữ dội.

"Ư, ư...thậtnhanh a...Quá nhanh, Tướng quân...A, ư a..." Hai tay Diệp Huyên ôm chặt cổ của Crato, bởi vì trước sau bị đâm kịch liệt, cái miệngnhỏphát ra tiếng rênnhỏđứt quảng. Crato dùng tay nâng cái mông tròn trịa củacôlên, đem mặt vùi giữa hai bầu ngực củacômà liên tục liếm mút. Diệp Huyên chưa từng nghĩ tới người đàn ông này cũng có lúc làm ra hành động kịch liệt như vậy, lưỡi củahắnphớt qua bầu ngực cứng rắn, rồi lần lượt ngậm lấy hai bên đầu vú vừa cắn vừa mút, giống như nếukhôngđem đầu vú mút đến rách dathìsẽkhôngbỏ qua.

Diệp Huyên thực sự là không chịu nổi, chỉ có thể ra sức kẹp chặt hoa kính, muốn đem Crato hút đến phải bắn ra. Crato hung hăng vỗ vào cái mông nhỏ của Diệp Huyên một phát, hắn ngắng đầu, trong lúc hoảng hốt Diệp Huyên nghĩ mình đãt hấy được ánh mắt giống như một con thú, đôi mắt nâu xinh đẹp vừa phát sáng lại lạnh lùng. Người đàn ông nhếch môi, âm thanh gợi cảm lướt qua bên tai Diệp Huyên nóinh ở khiến côrun rẩy: "Tôi đã nói rồi, cô sẽ phải trả giá rất lớn." hắn thậm chí còn gọi tên của Diệp Huyên, "Diệp... Huyên."

Cái giá phải trả là gì? Bộ não đần độn của Diệp Huyên còn chưa kịp suy nghĩ cần thận. Rất nhanh, côđã hiểu được.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (10)

Trên hành tinh Dopulo không có vệ tinh, trong đêm khuya yên tĩnh, chỉ có mấy ngôi sao sáng lấp lóe nổi bật trên màn đêm đen như nhung. Trong bóng tối ánh sáng phát ra từ ngọn đèn trông cực kì chói mắt, hai bóng người in dài trên mặt đất, chỉ nhìn thấy người đàn ông đang ôm lấy thắt lưng của người phụ nữ, cặp mông không ngừng di chuyển tới lui, lôi kéo người phụ nữ phía trước cũng lắc lư theo, hai bầu ngực run rẩy rung động, khiến người ta nhìn vào mà hoa cả mắt.

Tiếng rên rỉ của người phụ nữ dường như xé tan màn đêm, giọng nói êm ái, quyến rũ, thanh âm như tố như khóc, dường như rất thống khổ, nhưng lại có mấy phần nũng nịu, yếu đuối cùng sung sướng. Nếu có người ở gần đây, chắc chắn có thể nghe được những câu nói khiến người ta huyết mạch phun trào, phần nhiều là giọng nữ mềm mại đang nỉ non --- "A, đừng mà, đừng đỉnh nơi đó...." "Sắp tới, sắp tới rồi...", "Quá sâu, sắp bị anh đâm nát rồi... Xin anh tha cho em.... Tiểu huyệt cũng sắp bị anh đâm nát rồi..." Mà người đàn ông dường như đang cố gắng kiềm nén tiếng rên rỉ nơi cổ họng, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ như dã thú, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bốp bốp, trên bờ mông người phụ nữ lại xuất hiện thêm mất dấu tay, "kẹp chặt, cô không phải là muốn bị người ta đâm nát sao?.... Đúng thế, ưm... kẹp chặt thêm chút nữa!"

Bờ mông trắng nõn lại bị hắn tát mạnh một cái bốp, Diệp Huyên nức nở dùng hai tay ôm lấy thân cây, thuận theo lời của Crato nhéch mông cao hơn. Cô không biết mình đã bị hắn làm bao lâu, cảm giác động tình trong cơ thể đã sớm biến mất, nhưng Crato lại giống như không biết mệt mỏi, dùng gậy thịt cứng rắn, nóng bỏng của hắn đâm vào trong cơ thể của cô, mỗi cú thúc của hắn càng ngày càng sâu, càng ngày càng mạnh. Nơi hai người kết hợp cả dâm thủy lẫn tinh dịch không ngừng trào ra khiến hạ thân hai người ướt nhẹp, hơi thở dâm mĩ tản mát ra bốn phía. Mỗi khi Diệp Huyên cảm thấy cơ thể mình đã bị hắn ép cạn, không chảy ra được thêm một chút dâm thủy nào, thì cô lại bị gậy thịt dính đầy dâm thủy của hắn ép cho chảy ra, dâm thủy chảy dọc theo bắp đùi hai người, tí tách rơi xuống khiến trên mặt đất nơi hai người đứng cũng ướt đẫm một mảng lớn.

"Đủ rồi, thật sự đủ lắm rồi..." Lại run rẩy đạt tới cao trào, Diệp Huyên cuối cùng cũng nhịn không được mà khóc lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, Diệp Huyên cố gắng đẩy khuôn mặt Crato đang tiến lại gần muốn hôn lên mặt cô, trong giọng nói tràn ngập ủy khuất, "Đâu phải chỉ có một lần.... Ô ô ô, em chịu không nổi..."

Cô thật sự không hiểu được, Crato lúc trước luôn tỏ vẻ nghiêm túc, cứng nhắc, lại vừa mới khai trai, sao có thể so với người bị kích dục là cô còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Làm liền tục không ngừng đã sớm khiến hai chân cô bủn rủn đứng cũng không vững, trong hoa kính là một mảng lầy lội, nóng bỏng giống như có một ngọn lửa đang nướng cháy hạ thân của cô. Nếu Crato không dùng tay bóp chặt mông của cô, Diệp Huyên đoán chắc là sẽ ngồi phịch xuống đất.

Crato cười lạnh một tiếng: "Đó là cô nói." Ý của hắn chính là, hắn không hề nói là chỉ làm một lần. Trong khoảnh khắc này hắn thật sự muốn đem người phụ nữ đáng giận này giết chết dưới thân hắn, như vậy sẽ không còn người nào có thể khiến hắn thất thố như bây giờ nữa.

Hắn nói thêm gì nữa, mạnh mẽ ép Diệp Huyên quay đầu, cuốn lấy cái lưỡi của cô mà cắn mút. Một chân của Diệp Huyên thì đứng thẳng, chân còn lại thì bị Crato banh rộng ra gác lên khủy tay hắn. Cái miệng nhỏ giữa hai chân cô thì cũng bị banh rộng, Crato cúi đầu, hai mắt đỏ lên nhìn dương vật to lớn của mình mạnh mẽ ra ra vào vào giữa cái miệng nhỏ hồng hồng nộn nộn của cô, mỗi lần hắn rút ra trên dương vật của hắn đều bị dâm thủy của cô thấm ướt đầm. Hai phiến hoa môi nho nhỏ bị chà đạp đến nỗi sưng đỏ lên, rất đáng thương. Hình ảnh trước mắt vừa chật vật vừa dâm mĩ khiến hắn càng thêm hưng phấn, nhưng hắn biết mình không thể cứ tiếp tục phóng túng như vậy, thô bạo đâm chọc thêm mấy trăm lần, Diệp Huyên bị hắn đâm đến mức khóc nức nở mà đạt tới cao trào, Crato cuối cùng cũng đem tỉnh dịch nóng bỏng của mình bắn thẳng vào trong cơ thể của cô.

#

"Ưm..." Cô mơ màng nỉ non một tiếng, cả cơ thể đều đau nhức giống như bị thứ gì đó nghiền qua, Diệp Huyên chậm rãi ngồi dậy. Mọi thứ đều giống hệt ngày hôm qua, cô tỉnh dậy từ trong dư vị của tình ái kịch liệt, trong đầu là một mớ hỗn độn, ánh mắt mê man nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Cô thì cả thể xác lẫn tinh thần đều uể oải, còn hắn thì ngược lại, rõ ràng người dùng sức lực nhiều là hắn, nhưng Crato lại có vẻ tinh thần vô cùng sảng khoái. Hắn ngồi bên cạnh đống lửa, đang xử lý đống thực vật mà hai người tìm được, cố làm cho hương vị của chúng không quá mức khó nuốt, dù cho hoàn cảnh có đơn sơ đến mức nào đi chăng nữa thì động tác của hắn vẫn tao nhã như trước. Giống như trước mặt hắn không phải là một đống thực vật hỗn độn mà là một bàn dài tràn ngập thức ăn tinh xảo. Mà thái độ của hắn cũng cực kì bình thản giống như người đã làm ra những hành vi không khác gì cầm thú tối hôm qua không phải là hắn.

Có lẽ là do bầu không khí bây giờ quá mức kì quái nên sau một lúc mơ màng, ngây ngốc nhìn hắn thì Diệp Huyên bất ngờ thốt ra một câu: "Cho

nên, quan hệ giữa chúng ta bây giờ là "bạn giường" sao?"

"Phụt!" Crato đang uống nước, nghe thấy câu đó liền sặc một ngụm nước, rồi chật vật ho khan một hồi.

Diệp Huyên kinh ngạc trợn tròn mắt, vẻ mặt khó tin: "Anh, anh cũng sẽ bị sặc nước á?!"

Crato khó khăn lắm mới ngừng ho khan được, cho dù hắn cố gắng muốn làm ra vẻ không sao, nhưng khuôn mặt đen thui của hắn muốn giả bộ cũng không giả bộ nổi. Hắn không thể hiểu nổi, trong đầu người phụ nữ này hắn là người như thế nào? giảo hoạt, âm hiểm, lãnh khốc vô tình, còn con mẹ nó lúc làm tình mà vẫn lạnh như băng, uống nước mà không bao giờ bị sặc thì đúng là người máy! Trong lúc tức giận Crato vẫn không nhận ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời, hắn có những suy nghĩ không lịch sự - càng tức giận hắn càng thấy hỗn loạn mà khiến hắn cảm thấy thất bại nhất là cảm giác vô lực. Nhưng Crato lại khó hiểu hắn thế nhưng tuyệt đối không muốn quát nạt Diệp Huyên, cho dù người phụ nữ này nói những câu ngu xuẩn, làm những ngu xuẩn, hắn cũng không muốn phát cáu với cô.

Cuối cùng, hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta cũng có khí quan, vì cái gì mà cô cho rằng ta sẽ không bao giờ bị sặc?"

"Ách..." Diệp Huyên nghẹn lời, tuy Crato vẫn bày ra vẻ mặt người sống chớ lại gần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa to tiếng với cô câu nào, mà Diệp Huyên cũng không cảm thấy bất an như lúc trước. Dù sao hai người cũng không chỉ phát sinh quan hệ nam nữ chỉ một lần, hơn nữa Diệp Huyên có cảm giác, Crato tướng quân thoạt nhìn cao lãnh, ngạo mạn, nhưng có lẽ hắn cũng không giống như những gì cô tưởng tượng lúc trước. Ít nhất là cho dù cô làm hắn mất mặt mấy lần nhưng Crato cũng không nghĩ đến việc trừng phạt cô.

Có lẽ không ai biết được rằng, Diệp Huyên thật ra là một người không an phận. Giống như lúc thần chí cô không tỉnh táo, đã thể hiện ra trước mặt Crato như vậy. Cô nhạy cảm phát hiện Crato sẽ không so đo với cô, ý niệm tà ác lại bắt đầu rục rịch nổi dậy trong lòng cô, bắt đầu muốn đi trêu chọc người đàn ông kia - không chỉ là trong chuyện làm tình, chò dù khiến hắn thất thố bị sặc trước mặt mình một lần nữa, không phải điều này cũng rất thú vị sao.

Không đợi cô thực thi kế hoạc của mình, ăn xong bữa sáng, Crato thả khăn tay xuống, ngữ khí lãnh đạm: "Nghỉ ngơi tốt, cô quay về trạm Nancy đi."

"Vì sao?!" Diệp Huyên khó hiểu.

Crato liếc mắt nhìn cô một cái, dường như cảm thấy vấn đề cô hỏi thật quá buồn cười: "Nơi này đâu đâu cũng là cây Dahlia, cô ngại số lần mình"động dục" vẫn chưa đủ nhiều hay sao?"

Đúng là đồ bụng dạ hẹp hòi, Diệp Huyên giả vờ không quan tâm đến ý mia mai trong lời nói của Crato, cô kiên định lắc đầu: "Không thể, tôi là sĩ quan phụ tá của ngài, đi theo bên cạnh ngài là chức trách cũng là nghĩa vụ của tôi." Sở dĩ cô nói vậy, cũng không phải là vì muốn cùng Crato tiếp tục phát sinh quan hệ gì nữa. Cô cũng không bị thương gì, nếu cứ như vậy mà để cấp trên của mình lại nơi nguy hiểm tứ phía như thế này, mà bản thân lại trốn trong trạm Nancy, đối với một người quân nhân mà nói, đây là vấn đề thất trách nghiêm trọng. Diệp Huyên không thể chấp nhận được việc này.

"Cô cảm thấy" Crato nheo mắt lại, dùng đôi mắt màu nâu lạnh lùng nhìn Diệp Huyên, "Cô đi theo ta thì có tác dụng gì? Ngoại trừ việc gây thêm phiền toái cho ta."

"Ách..." Diệp Huyên lại một lần nữa bị nghẹn lời, cô nghĩ nghĩ, rồi chớp chớp mắt, "Có lẽ, tôi có thể kể chuyện cười cho anh?"

"...." Sau một hồi trầm mặc, Crato hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bổ đôi đầu người phụ nữ này ra để nhìn xem, lạnh giọng nói, "Cô có thể ở lại." Không đợi Diệp Huyên kịp vui mừng, hắn ngay lập tức bổ sung thêm một câu, "Cô câm miệng ngay lập tức, ngay lập tức, không được nói nữa thêm một câu nào nữa."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (11)

"Cho nên...thậtraanhrất muốn nghe em kể chuyện cười đúngkhông?"

Diệp Huyên nghiêng đầu, đưa mặt tiến lại gần tầm mắt của Crato. Lúc nàyđanglà hoàng hôn, mặt trời chậm rãi lặn xuống, ánh tà dương xuyên qua tán cây chiếutrênmặt đất tạo nên những vệt nắng vàng cam ấm áp, đôi mắt Diệp Huyên càng thêm sáng ngời. Bên môi là nụ cười duyên, lông mi dàinhẹnhàng chớp, giống như cánh bướm khẽ vỗ.côcách Crato rất gần,hắnngửi thấy mùi hương ngọt ngàotrêncơ thể mềm mại củacô. Cái miệngnhỏnhắn khi đóng khi mở, lúccônóichuyện, đầu lưỡi phấn nộn thường đưa ra, dường như cómộtchú mèonhỏnghịch ngợm dùng móng vuốt gãi lòng vàohắn, khiếnhắnnhịnkhôngđược muốn cuốn lấy cái lưỡi củacômà cắn nó.

Crato đột nhiên quay mặt, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Diệp Huyên: "côđãnóiphải thựchiệnchức trách của mình"hắnlãnh đạmnói, tận lực cố gắng quênđinhững hình ảnh dâm mĩ, hương diễm vừa mới xuấthiệntrong đầu, cũng tận lực bày ra bộ dáng xa cách ngàn dặm, "Ta hy vọngcôlàm đúng như những gì mìnhnóichứ đừng đứng đây mànóihươunóivượn nữa."

Đáng tiếc Diệp Huyên lúc này lạikhôngsợ Crato chút nào, cônghiêng mặt sang bên kia, thậm chí cách Crato càng gần hơn nữa, "Nhưng bây giờ là buổi tối", côđưa tay chỉ về phía mặt trờiđanglặn dần xuống phía chân trời,

"Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, em có quyền quyết định mình có thể làm cái gì."

"Trung úy, là quân nhânthìkhôngcó thời gian nghỉ ngơi." Crato pháthiện, bất kể bản thân cố né tránh như thế nàothìcũngkhôngthể khiến người phụ nữ này cách xa mìnhmộtchút.hắnđành phải đứng lên, mà chínhhắncũngkhôngý thức được bản thânđangdung túng cho hành vi củacô, "Nếucôkhôngbiết sắp xếp thời gian như thế nào,côcó thể im lặng hoặc làđingủ."

"không." Diệp Huyên cười tủm tỉm, thừa cơ lúc Cratođangmất chú ý túm lấy vạt áo củahắn, rồi thuận thế đứng lên, chỉ trong nháy mắt, bàn taynhỏbé liền kéo xệch cổ áo củahắnra, bắt đầu chui vào trong áohắn. "So vớiđingủ, em càng thích cùnganhlàmmộtít hoạt động náo nhiệt hơn." Cái lưỡi thơm tho kia vẫn dụ dỗ Crato phạm tộiđangliếm lên vành taihắn, giọngnóicủa Diệp Huyên dịu dàng, yếu đuối, "Ví dụ như... Cùng làm tình với ngài đấy tướng quân."

..... Rất nhanh, trong rừng cây liền vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ cùng với tiếng đàn ông thở dốc. Lạimộtlần nữa đem sĩ quan phụ tá của mình đặt dưới thân, dùng gậy thịt thao côlần sau so với lần trước càng mạnh hơn, sâu hơn, Crato tướng quân bị khoái cảm đánh sâu vào não, nhưng trong đầu vẫn quanh quần một câu - Chết tiệt! Lại bị người phụ nữ này nắm mũi dắt đị!

#

Tục ngữnóicómộtthìsẽcó hai, có haithìsẽcó ba, đợi đến khi bị người phụ nữ kia câu dẫn lần thứ năm, Crato cuối cùng cũng bạo phát.

Diệp Huyên dường như coi việc dụ Crato trở thành nhiệm vụ hằng ngày, làmkhôngbiết mệt, đa dạng chồng chất. Lúc đầuthìcòn đợi đến buổi tối, đến sau nàythìhai người bọn họ bắt đầu phóng túng làm tình ngay cả vào ban ngày.trên4 triệu km2 mặt đất của hành tinh này chỉ có hai người bọn họ,

bọn họ có thể lớn tiếng rên rỉ,khôngcần cố kị mà thét chói tai, bất kể thời gian bất kể địa điểm, dùng đủ loại tư thế mà đỏi hỏitrêncơ thể đối phương.

Diệp Huyên gần như chìm đắm vào cuộc sống phóng túng này, có lúccônghĩ, hai ngườikhôngtrở về lại hệ Mặt Trời, cứ như vậy ở cùng với Cratotrênhành tinh này, như thế....khôngphải làmộtchuyện rất hạnh phúc sao? Nhưngcôkhôngbiết Crato nghĩ như thế nào, màcôcũngkhôngdám mở lời.

Trong lúc làm tình, Diệp Huyên bị Crato ép buộc phảinóinhững lời dâm tục, xấu xa.mộtngười đàn ông ngạo mạn kéo xuống lớp mặt nạ tao nhã, Diệp Huyên nghĩ mãi cũngkhôngra, người này từnhỏđến lớn vẫn luôn nhận được nền giáo dục của quý tộc, lại học từ chỗ nào được những lờinóikhó nghe đến như vậy. Đến cuối cùng, hai người cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện đó chính là mối quan hệ giữa hai người bây giờ là mối quan hệ gì.

Diệp Huyên nghĩ, nếu côhỏi, thì chỉ sợ đoạn quan hệ này sẽ đi đếm cuối. Nếu như vậy thì côt ình nguyện không truy cứu đến cùng, côc ố gắng dùng ngữ khí thoải mái để trấn an lòng mình, ít nhất, cô đãn gủ với người đàn ông mình thầm mếm năm lần, một người đàn ông chất lượng tốt như vậy, cô đã có lời lắm rồi.

Mà Crato cũng giống như Diệp Huyên, trong hoàn cảnh đặc biệt này hai người dường nhưđangsống trong thế giới riêng của mình, giái phóng hoàn toàn bản tính. Nhưng Diệp Huyên dã nhìnkhôngthấu bản tính của Crato, bình thường thì hắn luôn lạnh như băng, nhưng khi làm tình thì lại cực kì điên cuồng thao Diệp Huyên, mặc kệ Diệp Huyên cầu xin tha thứ như thế nào, hắnkhông tháo đến mức côphun triều thì tuyệt đối không dừng lại. Nhưng nếunóihắnmáu lạnh vô tình, thì dường như hắn lại luôn dung túng Diệp Huyên. Càng đến gần Crato. Diêp Huyên lai càng cảm thấyhắnsâukhônglường được. Màhắncàng thần bí như vây lai càng khiến Diệp Huyên say mêhắn.

Nhưng Diệp Huyênkhôngbiết, Crato biểuhiệntrái ngược như thế là bởi vì chínhhắncũngkhônghiểu nổi suy nghĩ của chính mình.hắnkhôngphải làmộtngười túng dục, là người đứng ở vị trí cao, bị người khác lợi dụng sắc đẹp để mê hoặc cũngkhôngít lần. Nhưng lần này, khi đối mặt với Diệp Huyên,sựtự chủ,sựlãnh đạm, lý trí củahắn, tất cả đều sụp đổ. Thậm chí chỉ cần nhìncôvô thức liếm môi cũng khiếnhắnkhôngkhống chế được mà muốn hôncô.

Có lẽ bọn họđangở trong hoàn cảnh quá mức đặc biệt, Crato tựnóivới mình, rới xa xã hội văn minh, chỉ số thông minhsẽgiảmđimộtít.hắncảm thấy bản thânkhôngcần phải nghĩ quá nhiều, chẳng phải là cái người phụ nữkhôngtimkhôngphổi kiađãnóisao? Hai người họ là quan hệ "bạn giường", nếucôcảm thấy như vậy cũngkhôngsao cả,thìhắncần gì phải đắn đo.

Nhưng sau khi quyết định nghĩ như vậy, trong lòng Crato lại giống nhưđangnghẹnmộtcục lửa.hắncảm thấy rất tức giận, nhưngkhôngbiết mình giận điều gì.khôngthể đem lửa giậnkhôngrõngọn nguồn này biểu lộ ra ngoài, Crato chỉ có thể dức sức dảy vò người phụ nữ kia.hắndường như trút hết toàn bộsựhạ lưu cả đời của mình lên người Diệp Huyên, dùng hết tất cả những loại phương pháp vô liêm sỉ, với mục đích duy nhất đó là muốn làmcônằm dưới thânhắnmà khóc lóc cầu xin tha thứ.

Lúc này, Diệp Huyênđangbị Crato dùng dây thừng trói chặt hai cổ tay treotrênmộtnhánh cây. Diệp Huyên chỉ có thể cố gắng duỗi thắng người, kiếng chân, để cơ thểkhôngbị lắc lư giữakhôngtrung. Mà trước đó, côđãbị Crato đùa bỡn đến mức hai chân bủn rủn, dâm thủy chảy ròng ròng. Trong lúc hai người làm tình Diệp Huyên cũngthậtsự hiểu rõđược chỉ số thông minh siêu cao của điều chỉnh giả, chỉ mới hơn mười ngày, mà Crato vốn dĩ ngay cảmột bộ phim tình dục cũng chưa xem, lúc này chỉ cần dùng một ngón tay đãkhiến Diệp Huyên cao trào.

Bamộttiếng, người đàn ông chậm rãi đem ngón tay rút ra từ trong hoa huyệt của Diệp Huyên, hắn đưa ngón tay ra trước mặt tinh tế ngắm

ngía,trênngón trỏ thon dài, khớp xươngrõràng củahắn, dính đầy dâm thủyđangchảy dọc xuống, khiến cả bàn tay củahắnđều ướt đẫm. "Khó chịu sao?" Crato vừa thấp giọng hỏi, vừa đưa ngón trỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nháp mỹ vịtrênđó, hình ảnh này đúng là vừa tao nhã vừa dâm dục khiến người ta phải điên cuồng.

Cho dù đâykhôngphải là lần đầu tiênthìhỉnh ảnh này cũng khiến Diệp Huyên cảm thấy cực kì then thùng, trong tiểu huyệt lại tê tê, ngứa ngứa,cônhịnkhôngđược mà "ưm"mộttiếng: "Ưm, khó chịu...thậtlà ngứa..." Cổ tay bị trói chặt,côchỉ có thẻ dùngmộtchân để ổn định cơ thể, cố gắng nâng lên chân kia để cọ xát nơi háng của Crato, "Em muốn... Xinanh, tướng quân... Emthậtsựrất muốn..."

"Muốn cái gì?" Crato cũngkhôngđẩy Diệp Huyên ra, tùy ý để bàn chân củacôcọ xát nơi háng mình.trênmặthắnhoàn toànkhôngcó biểuhiệngì khác thường, đôi mắt màu nâu cũng bình tình như thường. Nhưng Diệp Huyên biết,hắnlàđangcố ý. Đại gia hỏa dưới châncôvừa cứng lại vừa nóng, mã mắt chảy ra tiền tinh khiến cả đũng quần củahắncũng ướt đẫm,khôngbiết Cratođãcứng rắn bao lâu. Nhưng biểuhiệncủahắnvẫn cực kì lạnh lùng,hắnđangmuốn chậm rãi tra tấn Diệp Huyên khiếncôphải van xinhắn.

thật đúng làmột người đàn ông xấu xa... Nhưng Diệp Huyên nghĩ, côlại thích hắn như thế này. Thân thể của cô vốn mẫn cảm, đứng trước mặt Crato liền biến thànhyêu nữ dâm đãng, phóng túng. cô nũng nỉu thở dốc, cố gắng gập chân để kéo cái thứ cứng rắn, nóng bỏng đó của người đàn ông cách mình gần hơn một chút: "Muốn dương vật của tướng quân, muốn tướng quân thao em,.... A, giết chết em,... dùng dương vật của anh giết chết em..."

Fuck!! Crato tức giận chửi bậymộttiếng ở trong lòng, cũngkhôngcố nhịn xuống dục vọng, tách hai chân của người phụ nữ dâm đãng này ra, ưỡn thẳng thắt lưng, đem gậy thịt chọc thẳng vào. Ngay lập tức khiến Diệp Huyên phải dâm đãng kêu lên: "Tướng quân, quá sâu rồi.... Gậy thịt... quá lớn,.... A, tiểu huyệt ănkhôngvô...khôngcần,khôngcần.."côbị treo

giữakhôngtrung, hai chân gắt gao quấn lên thắt lưng của Crato, thứ duy nhất để chống đỡ cả cơ thể củacôlúc này chỉ có cái gậy thịt cứng rắn trong tiểu huyệt. Dưới những cú va chạm mạnh mẽ của Crato, cơ thể Diệp Huyên giống như chiếc lá đung đưa trong gió, dâm thủy liên tục chảy dọc xuống,âmthanh pặc pặc cũng phát rakhôngngừng.

"Sướngkhông? Ta thao côcó sướngkhông?" Người đàn ông nắm lấy cằm Diệp Huyên, đầu lưỡi ướt át liếm lên gò má ửng hồng của cô. hắn nắm chặt lấy phần eo thon thả của Diệp Huyên, dưới háng cũng thô bạo va chạm trong tiểu huyệt gần như muốn xuyên thủng nó, ép buộc Diệp Huyên hùa theo tiết tấu của hắn mà nhấp nhô lên xuống.

Diệp Huyên bịhắnlàm đến nỗi ý loạn tình mê, nước bọtkhôngkịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng, cái miệngnhỏnhắn vô thức nỉ non đáp lại: "Sướng,thậtsướng a,... Em cũng sắp bị tướng quân thao sướng chết mất.... A, a,... Quá lớn,... Tướng quân thao em sướng quá..."

Những lời dâm đãng này ngay lập tức khiến Crato điên cuồng, bàn tayhắnđangxoahắnbầu ngực của Diệp Huyên càng thêm dùng sức, dương vật cũngkhôngkhách khí mà cắm vào tiểu huyệt ướt đẫm củacô, hai viên tinh hoàn cũng liên tục đánh lên miệng hoa huyệt, phát raâmthanh ba ba vang dội. Diệp Huyên cúi đầu, nhìn bụng dưới của mình bị người đàn ông này đội lênmộtkhối. "Sắp tới, sắp tới rồi..."côyếu ớt nỉ non, quy đầu to lớn lại nghiền qua hoa tâm non mềm, cả ngườicôrun rẩy, thét chói taimộttiếng rồi đạt đến cao trào, "Bắn cho em"côthở dốc cuốn chặt lấy hông Crato, tiếng rên rỉ kiều mị giống như maâmcâu dẫn hồn phách người khác, "Tướng quân, bắn cho em,... Tiểu huyệt của em muốn ăn tinh dịch của ngài..."

Crato gầm lênmộttiếng trong cổ họng: "Đều bắn chocô... Ăn hết cho ta, ăn hết toàn bộ, mộtgiọt cũngkhông được chảy ra!" hắnhung hăng bóp mông Diệp Huyên, dùng sức chọc đến tận tử cung của cômấy chục cái, cuối cùng cũng đem toàn bộ tinh dịch của mình đều đút cho cái miệng nhỏ dưới thân.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (12)

"CE ngày 19 tháng 4 năm 619, thời tiết không mưa, có gió nhẹ...."

Trong lúc máy thông tấn khí tượng đang làm việc, Diệp Huyên ngắng đầu nhìn về phía mặt trời đang treo lơ lửng giữa bầu trong xanh, đây là đã là ngày thứ 28 cô ở cùng với Crato trên hành tinh Dopulo, còn chưa đầy 48 tiếng nữa, hạm đội cứu viện mà Crato an bài sẽ đến đây, đón họ quây về hệ Mặt Trời, chấm dứt đoạn thời gian điên cuồng mà đẹp đẽ này.

Đương nhiên, trong một tháng này, ngoại trừ làm tình, Crato cũng không quên làm chính sự. Hắn dẫn theo Diệp Huyên đi xem xét toàn bộ mười ba trạm nghiên cứu một lượt, tuy những trạm nghiên cứu này đều cách nhau không xa, nhưng hai người họ vẫn phải đi xuyên qua khu rừng, hành trình vẫn rất gian nan, vất vả.

Đi vào càng sâu trung tâm hành tinh Dopulo, cây Dahlia mọc càng dày đặc hơn. Nhưng Diệp Huyên phát hiện, tác dụng thôi tình của Dahlia đã mất đi hiệu lực. Thật ra cô đã sớm cảm thấy kì lạ, những loại cây này đều đã được các nhà khoa học nghiên cứu, và không hề phát hiện ra những tác dụng khác đối với cơ thể con người. Có lẽ chuyện này giống như suy đoán của Crato, mỏ titanium cách cây Dahlia quá gần nên sinh ra tác dụng hóa học đặc biệt, khiến điều chỉnh giả ở trong này lâu ngày thì bị suy kiệt hô hấp còn người bình thường thì bị động tình.

"Nhưng mà..." tắt máy truyền tin, nhìn Crato thu dọn xong trang bị cất vào túi, kiểm tra xong trạm nghiên cứu cuối cùng này, hai người sẽ quay về tàu Nancy đang neo đậu ở cửa cảng, cô nghi ngờ cau mày, "Trong số các nhà khoa học của lúc đó, cũng có một phần là người bình thường, vì sao bọn họ lại không bị động tình?"

Đối với vấn đề này, không chỉ mình Diệp Huyên cảm thấy khó hiểu, mà ngay cả Crato cũng cảm thấy như vậy. Hắn có thể cam đoan, trong nhóm nghiên cứu bị rút về thì chỉ có điều chỉnh giả xảy ra chuyện, mà người bình thường thì hoàn toàn không có bất kì dấu hiệu bất thường nào, chứ đừng nói đến chuyện bị động tình. Nếu không Crato cũng sẽ không điều nhiệm Diệp Huyên - một người bình thường, trở thành sĩ quan phụ tác của mình, vậy chẳng khác nào tự đào hố bẫy mình.

Crato cảm thấy Diệp Huyên có lẽ cũng không đơn giản, nhưng lý lịch của cô không có khả năng bị làm giả - sinh ra ở xóm nghèo, cha mẹ đều mất từ lúc còn nhỏ, sống trong viện mồ côi đến năm mười lăm tuổi, mười sáu tuổi thi đậu vào trường quân đội, mười chín tuổi tòng quân, hai mốt tuổi thăng chức trở thành Trung úy đồng thời trở thành sĩ quan phụ tá của Crato.... Chỉ cần liếc mắt cũng xem hết bản lý lịch này, cuối cùng thì hắn đã bỏ sót cái gì?

"Sau khi trở về hệ Mặt Trời, cô nên đi kiểm tra sức khỏe." Crato đè xuống những nghi ngờ trong lòng, thản nhiên nói.

"Tất nhiên rồi." Diệp Huyên gật đầu, bị thôi tình cũng là một dạng trúng độc, khó có thể đảm bảo là hoàn toàn không có di chứng nào, hơn nữa... Cô suy nghĩ một lát rồi quyết định nói trắng ra, "Anh chắc là đã đi đặt khóa gen đúng không, dù sao thì chúng ta làm nhiều lần như vậy, cũng không có áp dụng bất cứ biện pháp an toàn nào," cô bĩu môi, "Em cũng không muốn trở thành mẹ đơn thân."

Khóa gen mà Diệp Huyên vừa nói là kỹ thuật y học chỉ áp dụng trên người của điều chỉnh giả. Thông qua phương pháp xáo trộn thứ tự các chuỗi mạch trong gen, khiến tinh trùng hoặc trứng trong cơ thể điều chỉnh giả tạm thời mất đi khả năng sinh sản. Muốn khôi phục lại khả năng sinh sản, chỉ cần phẫu thuật loại bỏ đi khóa gen là được.

Gần như tất cả những điều chỉnh giả chưa kết hôn đều đi đặt khóa gen, điều này không phải là do họ không muốn sinh ra đời tiếp theo mà vì bảo vệ hệ gen của mình. Ngày nay việc cải tạo gen đã bị cấm, nếu muốn bước chân vào tầng lớp thượng lưu, thì cách duy nhất đó chính là có quan hệ với một điều chỉnh giả rồi một đứa con là điều chỉnh giả. Nhưng mà cơ hội để một người bình thường có thể thấy được điều chỉnh giả là quá xa vời, chứ chưa đề cập đến nguyên tắc thuần huyết của tầng lớp quý tộc, cho nên người bình thường rất khó để có cơ hội có quan hệ thân mật với điều chỉnh giả.

Phương pháp bình thường là không thể dùng, nên chỉ có thể dùng thủ đoạn trái pháp luật. Theo như Diệp Huyên biết, ở chợ đêm, một quả trứng hoặc một con tinh trùng của điều chỉnh giả đều bị hét với giá trên trời. Nhóm điều chỉnh giả tất nhiên là rất lo lắng, vì muốn hoàn toàn ngăm ngừa tai họa ngầm, thì cách đây mười mấy năm kỹ thuật khóa gen này đã được phát minh. Một khi đã đặt khóa gen, cho dù các quý tộc có phong lưu bên ngoài, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó đột nhiên có một người bình thường dắt theo một đứa nhỏ gọi mình là cha là mẹ.

Nói xong câu đó, Diệp Huyên lại không nghe thấy Crato trả lời. Cô thấy là lạ, bèn ngắng đầu lên, liền phát hiện Crato đang lạnh mặt nhìn chằm chằm mình, đôi mắt màu nâu lạnh như băng. "Ách..." Diệp Huyên giật mình, hắn đang tức giận à? Trong đầu Diệp Huyên lóe lên một cái, Diệp Huyên kinh hoàng trợn tròn mắt, "Chẳng lẽ anh không có đi đặt khóa gen?!"

Xong đời, Diệp Huyên nghĩ, Crato nhất định sẽ không muốn kết hôn với cô, nếu như cô mang thai, chẳng lẽ từ nay về sau con cô sẽ là một đưa trẻ không có cha?! Không phải không phải, các quý tộc sẽ không cho phép đửa trẻ có huyết thống của mình lưu lạc bên ngoài, cho nên Crato sẽ giành quyền nuôi đứa nhỏ với cô?! Trong vòng hai phút, trong đầu Diệp Huyên đã suy diễn đủ loại khả năng phát triển tiếp theo, mà kết cục của cái nào cũng vô cùng bi thảm.

Cô không hề chú ý đến, sắc mặt Crato càng ngày càng đen, có thể nói là đen như mực.

"Vậy..." giọng hắn lạnh như băng, "Vì ta không đặt khóa gen cho nên cô cảm thấy khó chịu."

"Tôi tất nhiên là cảm thấy khó chịu." Thái độ của Crato rất lạ lùng khiến Diệp Huyên càng khó chịu hơn, giọng của cô cũng lạnh dần, "Tại sao anh không nói sớm cho tôi biết việc này? Anh biết rõ đoạn quan hệ này là như thế nào, anh biết rõ hai chúng ta không thể có kết quả." Cô cảm thấy trong lòng nghẹn một cục lửa giận, nếu không xảy ra những chuyện vừa qua, có lẽ tâm sự này cô sẽ giấu xuống tận đáy lòng, nhưng nếu mọi chuyện đã phát triển thành như thế này, cô đành phải dứt khoát làm rõ mọi chuyện, "Tronglofng chúng ta đều hiểu rõ." Diệp huyên nhìn thắng vào mắt Crato, "Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai mà nói, tất cả những chuyện đã xảy ra đều chỉ là vui đùa một chút thôi."

"Vui đùa một chút?" Crato nở nụ cười, cái kiểu cười này Diệp Huyên đã từng nhìn thấy một lần, đó là khi mới đáp xuống hành tinh Dopulo, lúc cô cãi nhau với Crato, hắn đã nói: "Đúng vậy, chỉ là vui đùa một chút." Crato lặp lại câu nói của Diệp Huyên một lần nữa, ngữ điệu vẫn bình tĩnh, dường như chỉ đơn thuần lặp lại mà thôi, nhưng nhìn vào đôi mắt của hắn, thì ai cũng hiểu được hắn đang rất tức giận và gần như là sắp bùng nổ.

Nhưng Diệp Huyên lại cố tình không sợ chết, cô cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, anh có dám là không phải như vậy không?"

Cô bỗng cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn, có cái gì mà phải tức giận đâu, như cô đã nói vậy, Crato là điều chỉnh giả, cô là người bình thường, trong lòng cả hai đều biết rõ, đoạn quan hệ này không hề có kết quả. Trước kia chưa đâm thủng tầng cửa sổ này, cọn họ có thể sống yên ổn với nhau, nhưng không nói thì không có nghĩa là khoảng cách giữa hai người không tồn tại. Nguyên nhân khiến cô cảm thấy tức giận có lẽ là vì, tôi cảm thấy không sao cả, thì anh có tư cách gì mà tức giận.

"Tốt lắm." Crato cười lạnh, hắn bước đến trước mặt Diệp Huyên, đôi mắt màu nâu sắc bén, lạnh lẽo giống như một con báo săn, khiến Diệp Huyên đứng sững ở đó.

"Tốt lắm." Crato lại tiến đến gần hơn lúc này khoảng cách giữa hắn với Diệp Huyên chỉ còn có nửa mét, Diệp Huyên cảm nhận được hô hấp của hắn, từng nhịp thở rõ ràng, tràn ngập nguy hiểm.

Hắn đột nhiên vươn tay, bóp chặt lấy cổ Diệp Huyên.

"Cô có biết," Crato lãnh đạm kéo khóe miệng, "Ta có thể dễ dàng bóp nát cái cổ của cô."

"Anh đang uy hiếp tôi?" Diệp Huyên cười khinh miệt, bàn tay to gần như bao trọn của cô, Crato không dùng lực, nhưng chỉ cần hắn động tay một cái, đúng như lời hắn nói, nếu hắn muốn mạng của Diệp Huyên, thì việc này đối với hắn là quá đơn giản. "Vậy anh có thể thử một lần." Cô ác ý khiêu khích hắn.

Thật ra trong lòng Diệp Huyên biết rõ, cô không phải là không sợ hãi chút nào. Cô không dám chắc chắc dưới cơn thịnh nộ Crato có thể nổi điên mà giết cô hay không. Nhưng Diệp Huyên vẫn muốn chọc giận Crato, giống như lúc cô câu dẫn Crato, hay là trong lúc làm tình lại cố tình nói

những câu dâm đãng để kích thích hắn. Cô muốn nhìn xem cái người luôn lạnh lùng này phải thất thố, nhìn hắn vì mình mà cao trào, vì mình mà tức giận, thậm chí là vì mình mà phát cuồng.

Crato không nói gì, hồi lâu sau, hắn buông lỏng tay. Diệp Huyên ho khan một hồi, dây thần kinh đang căng như dây đàn cũng thả lỏng xuống, trong nháy mắt vừa rồi, cô thật sự nghĩ rằng mình chết chắc rồi. Sau đó, cô chợt cảm thấy dưới hạ thân lạnh lẽo. Crato kéo tuột cả váy lẫn quần lót của cô xuống, bóp lấy hông cô, động tác thô lỗ xoay ngược người cô lại, áp chặt lên thân cây.

"Ta tất nhiên là muốn thử một lần." giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông vang lên ngay bên tai cô, Diệp Huyên cảm thấy một cây gậy to lớn, cứng rắn đang chỉa nơi miệng huyệt. Crato gắn từng chữ một, giống như là muốn đem lãnh ý trong lời nói của hắn cắm vào trong lòng Diệp Huyên, "Thử một lần giết chết cô, cái người phụ nữ dâm đãng này." Nói xong, gậy thịt của hắn liền tuến quân thần tốc, một hơi đỉnh thắng vào tiểu huyệt của cô.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (13)

"Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai người chúng ta mà nói, đây chỉ là vui đùa một chút mà thôi."

Nghe người phụ nữ đó nói ra những lời này, Crato nghĩ, cho đến tận bây giờ, hắn chưa bao giờ cảm thấy tức giận đến như thế. Tốt lắm, tốt lắm, hắn lặp lại một lần lại một lần, không một ai dám nói như vậy với hắn cả, người phụ nữ này là người thứ nhất, cũng là người duy nhất!

Điều khiến cho Crato càng cảm thấy tức giận hơn không phải là thái độ khiêu khích của Diệp Huyên, mà là khi nghe cô vũ nhục mình như vậy mà hắn vẫn không hề sinh ra ý niệm nổi giận với cô. Một khắc kia khi đưa tay bóp cổ Diệp Huyên, Crato đột nhiên nghĩ rằng hay là cứ bóp chết người phụ nữ phiền phức này đi. Nhưng chỉ một khoảng khắc xúc động này thôi lại khiến hắn cảm thấy hoảng loạn.

Crato phát hiện mình không xuống tay được. Không nỡ tổn thương cô, mắng cô thậm chí chỉ là nói những lời nói nặng với cô.

Tức giận, nghi ngờ, cùng kinh ngạc khiến đầu óc Crato hoàn toàn hỗn loạn, hắn không biết mình đang làm cái gì. Rõ ràng đã đi đặt khóa gen, ma xui quỷ khiến như thế nào lại đi lừa gạt Diệp Huyên. Rõ ràng cả hai người họ đều đang tức giận, biện pháp tốt nhất là tách ra, để cả hai bình tĩnh, tỉnh táo lại. Hắn biết rõ là nên như vậy... Hơn nữa những lời người phụ nữ ấy

nói đều đúng - cô là người bình thường, hắn là điều chỉnh giả, không phải xuất phát từ thành kiến nhưng suốt 27 năm qua hắn chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ cưới một người bình thường. Điều này không phải là điều hiển nhiên sao? Một quý tộc thuần huyết, sẽ vĩnh viễn tuân thủ quy tắc của gia để bảo vệ sự vinh quý của huyết thống. Crato từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ trở thành kẻ phản đồ - đây cũng là nguyên nhân khiến hắn tức giận.

Cũng bởi vì thế nên hắn hoang mang, hơn nữa hắn còn lựa chọn trốn tránh.

Hắn lựa chọn đem tất cả những bất an đều phát tiết chuyện tình dục, Diệp Huyên bị hắn cường ngạnh áp chặt lên thân cây, hạ thân lõa lồ dưới ánh mặt trời. Crato véo một cái lên mông cô, động tác thô bạo tách hai phiến mông thịt mượt mà đó, lộ ra đóa hoa nhỏ phấn nộn giữa hai chân. Dưới tầm mắt của người đàn ông, hai phiến hoa môi đang khép kín vô thức co rúm lại, từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra chút dâm thủy, Crato chỉ cần nhìn chăm chú vào nơi đó thôi cũng đủ để khiến Diệp Huyên ướt đẫm.

"Quả nhiên là người phụ nữ dâm đãng." Diệp Huyên cảm giác được cơ thể cứng rắn, nóng rực như lửa của hắn dán lên lưng mình, Crato cắn lên lỗ tai cô, vừa dùng đầu lưỡi đùa giỡn vành tai cô, vừa khàn giọng nói. Tay của hắn cũng không nhàn rỗi, vuốt dọc theo mặt trong của bắp đùi từ dưới lên trên, tách ra hoa môi non mềm, đem ngón tay cắm vào. "Vừa mới cắm vào thôi mà bây giờ đã sít chặt như vậy rồi..." Hắn dùng quy đầu đâm đâm trên mông cô, "Có muốn ta đem cây gậy vừa to vừa thô này để làm cô, cô mới có thể lỏng ra một chút, hửm?" Trên dương vật dữ tợn của hắn vẫn còn lưu lại chút dâm thủy, bây giờ để lại trên bờ mông của Diệp Huyên một vệt nước ẩm ướt.

Diệp Huyên giận đến nỗi cả khuôn mặt đều đỏ bừng, người đàn ông chết tiệt này, một lời không hợp lại đè cô ra mà làm. Vừa mới cãi nhau, còn chưa nói xong, lại thành ra thế này, bây giờ thì tính là cái gì?! Cô ra sức vặn

vẹo thân thể, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Crato: "Ai muốn cây gậy của anh làm, đồ lưa manh! Nhanh bỏ tay ra!"

Thể lực của điều chỉnh giả vốn cường đại, Diệp Huyên làm sao có thể thoát khỏi tay hắn được. Ngược lại cô vặn vẹo càng kịch liệt thì thân thể của người đàn ông càng thêm hưng phấn. Trong lúc thân thể mềm mại, thơm tho không ngừng cọ xát, gậy thịt của Crato càng sưng to hơn. Hắn phát mạnh một cái lên mông Diệp Huyên, "Thành thật một chút!" Sau đó rút ngón tay khỏi hoa huyệt, đưa lên miệng liếm liếm, "Muốn ta bỏ tay ra cũng không phải là không được, nhưng mà," hắn cười khẽ một tiếng, đỡ gậy thịt cắm vào tiểu huyệt dâm thủy đầm đìa của Diệp Huyên, "Ta muốn cắm một thứ khác vào."

"Ưm..." So với lúc nãy cắm vào nhanh chóng rồi ngay lập tức lại rút ra thì lần này lại hoàn toàn khác, Crato tiến vào cực kì thong thả. Cơ thể Diệp Huyên căng chặt, cảm giác được vật lớn nóng bỏng kia từ chút một tách ra mị thịt trong hoa huyệt, quy đầu giống như một cái chày sắt cực lớn, cường ngạnh chen vào lấp đầy cơ thể sớm đã khao khát đến khó nhịn của cô. Bởi vì quá trình vô cùng chậm rãi, khiến cơ thể cô càng thêm mẫn cảm. Đợi cho gậy thịt nhét vào tận gốc, quy đầu đỉnh đến tử cung thì Diệp Huyên cũng run rẩy rên rỉ, từ trong hoa tâm phun ra lượng lớn dâm thủy, cứ thế mà đạt đến cao trào.

"Còn nói không muốn cây gậy của ta." người đàn ông duỗi tay tới phía trước, nắm lấy âm để sưng đỏ dùng sức mà giày vò nó, "Cái miệng nhỏ dưới này không phải đang ăn rất vui vẻ hay sao?"

"Ưm a... A, anh... Anh nói bậy..." Thân thể đong đưa trước sau theo động tác va chạm của người đàn ông, cao trào vừa mới qua đi, tiểu huyệt vốn đang mẫn cảm đến cực điểm, dưới những cú va chạm của gậy thịt lại càng thêm hưng phấn, Diệp Huyên chỉ có thể gian nói ra từng từ đứt quãng, "Là anh... Là anh bắt buộc tôi." Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình trở nên cứng rắn, "Anh... Ưm... Đồ vô sỉ!"

Crato cười lạnh bàn tay đang đặt bên eo cô đột nhiên buộc chặt, ép buộc người phụ nữ dưới thân đem mông vềnh cao lên, để hắn cắm vào càng thêm sâu. "Cô không có tư cách để chỉ trích ta." Đầu lưỡi nóng ẩm liếm phần dưới cắm cuae Diệp Huyên, "hay là cô đã quên rồi, là người nào đã ép buộc người nào trước."

"A... A, đừng... Đừng đụng đến chỗ đó...." Nhận ra Crato đột nhiên buông lỏng bàn tay đang vần vò âm đế đã sưng thũng, chuyển sang banh rộng huyệt khẩu đang gian nan phun ra nuốt vào gậy thịt, có ý định muốn đem cả ngón tay lẫn dương cụ đều nhét vào. Diệp Huyên cuống quýt bắt lấy cổ tay hắn, "Quá lớn, tiểu huyệt ăn không nổi..."

"Vậy sao?" Crato ngạo mạn nở nụ cười mang theo mấy phần ác ý, điên cuồng: "Không thử một lần làm sao cô biết được."

"Xin anh..." Diệp Huyên gấp đến độ sắp bật khóc, "Tiểu huyệt thật sự ăn không nổi!" Lúc này cô đã không còn tức giận nữa, nói đúng hơn là từ lúc Crato xé rách váy rồi mạnh mẽ hôn cô, cô đã không còn sức lực mà tức giận. Bây giờ, Diệp Huyên giống như người đã hoàn toàn sa vào trong vũng bùn, chỉ cần Crato đứng gần cô, hơi thở nam tính của hắn đã đủ để khiến cả người cô nhũn ra, khát vọng cùng hắn mây mưa.

"Em sai rồi." Cô đành phải tỏ vẻ đáng thương cầu cin người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận này, "Là em bắt buộc anh trước, em không nên trả đũa." Nhỏ giọng rên rỉ, nũng nịu khóc nức nở, mị vừa quyến rũ vừa đáng yêu. Ánh mắt của cô ngập nước, như là đang cảm thấy ủy khuất, lại vừa như là đang làm nũng với Crato, "Em vô sỉ, em là đồ trứng thối, em là đồ lưu manh!"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (14)

mộtngười phụ nữ với cơ thể mềm mại trần trụi nằm trong lồng ngựchắn, tiểu huyệt bên dưới vẫn còn bao lấy dương vật củahắn, nước mắt rơi lả chả như lên ánhắnmới là đồ lưu manh, như cầu xinhắnbỏ qua chocô, thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông có thể chịu được nổisựmê hoặc này?

Nhưng đáp lại hiển nhiên Cratosẽkhôngbỏ qua chocô, mặthắnkhôngthay đổi nhìn chằm chằm Diệp Huyênmộthồi lâu, Diệp Huyên nhìn thấy ánh sáng trong mắthắnngày càngâmlãnh, con ngươi màu nâu trong đôi mắt đó, tựa như có bóng tối dày đặcđangdi chuyển bên trong ------ đó chính là mây đen kéo tới trước giông bão. Sau đó,hắnrút ngón tay ra khỏi miệng huyệt, Diệp Huyên còn chưa kịp thở phào,thìcơn sóng mãnh liệt hơn cũng theo đó mà đến!

Crato ôm chặt lấy vòng eo của Diệp Huyên, cơ hồ muốn đem cơ thể mềm mại này khảm vào trong cơ thể hắn. Động tác va chạm của gậy thịt vừa nhanh vừa mạnh, giống như một cây gậy sắt đỏ rực cứng rắn nóng bỏng, đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể mềm mại của người phụ nữ. Mà Crato lại giống như không biết đủ, mỗi một lần rút ra rồi cắm hắn lại đâm vào sâu hơn so với lần trước, hận không thể đem hai viên tinh hoàn nhét vào cái miệng nhỏc hặt chẽ kia.

Crato chưa bao giờ mạnh bạo như thế, điên cuồng đem Diệp Huyên muốn phá hư, nơi hạ thân bị đâm đến nỗi thần trí mơ hồ. Diệp Huyên chỉ có

thể vô thức rên rỉ, tiếng hừnhẹđứt quãng phát ra từ miệngnhỏ, càng ngày càngnhỏthậm chí bị átđibởi tiếng xì xì nơi hạ thân. Toàn bộ sức lực củacôcũng bị rút sạch, dâm dịch giống như suối chảy róc rách giữa hai chân, bụngnhỏphía dưới bị đâm đến phập phồng, bầu ngực đầy đặn khiến người đàn ông càng thêm tàn bạo vuốt ve thành từng mảng đỏ ửng.

"A, muốn chết...Em sắp bịanhlàm chết rồi..." Cuối cùng cô cũng không nhịn được mà khóc lên, mang theo rên rỉ cùng kiều mị khiến người đàn ông điên cuồng bộc phát.

"Tốt nhất là đâm chếtcô, người phụ nữ dâm đãng." Crato cười lạnh nhéo lên đầu vú dựng đứngtrênngực Diệp Huyên, đầu vú như hai trái dâunhỏhồng hào bị lôi kéo đến biến dạng.hắnbóp lấy hai bầu ngựcđangvềnh lên rồi kéo Diệp Huyên ra khỏi thân cây, gậy thịt vẫn như cũ đâm vào hoa huyệt, đem thân thể mềm mại trong lòng xoay lại, nâng mông của Diệp Huyên lên mà điên cuồng rút cắm.

khôngcòn thân cây làm điểm tựa, Diệp Huyên chỉ có thể ôm cổ Crato, hai chân thon dài vòng qua kẹp chặt lấy thắt lưng của Crato, mớikhôngbị rung động kịch liệt này kích thích đến ngã xuống,côkhóc hu hu né tránh khỏi đôi môi của Cratođangmuốn dán lên môicô: "Emkhôngdâm đãng...Đồ bại hoại, hu hu...Chỉ biết ăn hiếp em..."

Crato vừa đau lòng, lại vừa cảm thấy vẫn chưa đâm thao đủ người phụ nữ này.hắnnắm lấy khuôn mặtnhỏnhắn của Diệp Huyên, từ trong miệngnhỏcâu dẫn ra cái lưỡi thơm tho mà đắc ý liếm mút: "Hửm? Vậy nếucôkhôngdâm đãng,thìcôlà đồ lưu manh."

Diệp Huyên liền khóc lớn hơn, côvừa muốn đem cái lưỡi đang làm loạn trong miệng cô đẩy ra, vừa ở khoảng cách giữa nụ hôn mà nghẹn ngào nói: "Đều, đều làanhép emnói... ưm đừng..." cô cảm thấy đầu lưỡi của Crato có chiều hướng ngày càng chui sâu hơn, gấp đến độ khuôn mặt cô đỏ bừng, "Ưm...không được, đừng liếm chỗ đó..."

Crato có lòng từ bi bỏ qua chocô, đầu lưỡi rút ra khỏi miệngnhỏ, dọc theo cần cổ mảnh khảnh củacômànhẹnhàng liếm hôn: "Vậy liếm ở đây có đượckhông, hửm?"hắnbộc phát dùng sức nắn bóp bầu ngực của Diệp Huyên, gậy thịt đâm vào càng sâu, lực nắn bóp ngày càng mạnh, "Cònnóikhôngdâm đãng, dâm huyệt vẫn cắn chặt như vậy...Ha...Aha..." Bị vách thịt khít khao bóp chặt, rốt cuộc Crato cũngkhôngkhắc chế được phát ra tiếng thở dốc, "Muốn cao trào? Được ta đâm có phảicôrất thích đúngkhông..." Khi Diệp Huyên sắp lên đỉnh, người đàn ông vẫn đè nén tinh hoa cũng ngày càng mãnh liệt. Crato gầmnhẹmộttiếng, thân dưới liên tục đâm vào hoa huyệt của Diệp Huyên.

mộtlượng tinh dịch dày đặc phun ra, Diệp Huyên ý thức được điểmkhông đúng, liền cuống quít muốn đẩyhắnra: "không được bắn vào! Nếuanh dám bắn vào, emsẽkhông để yên choanh!"

Crato hung hắng cắn cổ Diệp Huyênmộtcái: "đãquá trễ." Diệp Huyên pháthiện, trong giọngnóicủahắnkhôngche giấu đượcsựđắc ý, "khôngphảicôthích ăn tinh dịch của ta sao, ta đều bắn chocô."

Cũngkhôngbiết Crato có phải cố ý haykhông, tinh dịch củahắnvốn rất nhiều, lần này bắn lại vừa dính vừa nóng,mộtphát liền tràn đầy, khiến bụngnhỏcủa Diệp Huyên trướng phồng lên. Gậy thịt mềm xuống từ trong hoa huyệt rút ra, chất lỏng sền sệt dính đầy giữa hai chân Diệp Huyên, nhìnmộtmảng hỗn độn này vừa khiến người ta đau lòng, lại vừa dâm mĩkhôngchịu nổi.

Cả người Diệp Huyên mềm nhũn đứng cònkhôngnổi, nhưng cơn giận vừa biến mất củacôlại bị Crato làm cho bùng lên lần nữa, hậm hực đẩy Cratođangmuốn nắm lấy taycôra, cúi người xuống nhặt lên quần lót bị vứt bừatrênmặt đất. Được rồi, quần lót sớmđãbị biến thành hai mảnh vải rách rưới.

"anh!..." Diệp Huyên tức giận đến nỗi chẳng thểnóigì hơn, hạm đội của đế quốcsẽtới đón họ nhanh thôi, chẳng lẽ lại muốncôthông thoáng mà ra trận trước mặt nhiều người như vậy?! Khuôn mặtnhỏnhắn củacôphồng lên đến đỏ bừng, chỉ có thể oán hận trừng mắt với Crato, "anhxem chuyện tốtanhvừa làmđi!" Tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày của bọn họ đều có thể đề dàng tẩy rửa hong khô trong nháy mắt, nhưng quần lót bị xé rách cũngkhôngthể chắp vá lại được.

Crato chậm rãi lauđidâm dịch dínhtrêndương vật, rồi đem gậy thịtđãmềm nhưng vẫn thô to như cũ bỏ vào trong quần, "Hay là," hắnnhíu mày, "cômặc đồ của ta?"

Diệp Huyênkhôngngờ Crato lại có thểnóira những lời vô sỉ đến vậy, dù sao sau mỗi lần vận động kịch liệt quađi, Crato tướng quânsẽngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày.côcứng họng, sửng sốt đến nửa ngày, chỉ có thể phun ramộtcâu: "Đồ lưu manh!"

"Ta là đồ lưu manh,thìcôcũng vậy,côkhôngcó tư cách gì lăng mạ ta." Cánh tay dài đưa qua, đem Diệp Huyên kéo vào trong lòng. Crato nhìn khuôn mặtnhỏnhắn nhiễm sắc đỏ kia, đột nhiênkhôngkìm chế nổi muốn hôncô.khôngcó tình dục, chỉ là muốn hôncô.

hắnliềnkhôngdo dự, cúi đầu, vừanhẹvừa sâu hôn lên môi Diệp Huyên.

Trong suốt hai mươi bảy năm qua, Crato cho tới bây giờ cũng chưa từng cân nhắc việc, mình có thể kết hôn vớimộtngười bình thường haykhông. Nhưng mà, khi nghe Diệp Huyênnóinhư vậy, chúng ta mãi mãi cũngkhôngthể biết được một giây tiếp theosexảy ra chuyện gì.

Crato nghĩ, có lẽ hắn cần phải nghiệm túc suy nghĩ một chút.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (15)

Khi chiến thuyền khổng lồ của khu trục hạm xuấthiệntrong tầm mắt, Diệp Huyên biết rằng, khoảng thời gian thân mật giữacôvà Cratođãtới lúc kết thúc.

Điều khiển Nancy đáp xuống bãi đậu máy bay, cửa khoang còn chưa kịp mở ra, các sĩ quan lòng nóng như lửa đốtđãxông tới. Người chỉ huy hạm đội đến đây cứu viện chính là Thượng tá Lý Tư được Crato tin cậy,anhtakhônghề để ý tới nữ sĩ quan phụ tá trước mặt,khônghề hỏi han gì mà đẩy Diệp Huyên ra, mang theo thuộc hạ vây xung quanh Crato, biểuhiệnvẻ mặt lo lắng hỏi han ân cần.

Ở trong lòng Diệp Huyênkhôngkhỏi chậc lưỡi, Lý Tư đương nhiên biếtsựviệc của Hi Hòa là domộttay Crato an bài, chẳng lẽanhta còn sợ cái tên gian xảo nàysẽbị thương khi ở trênhành tinh Dopulo sao? Theo suy nghĩ của Diệp Huyên mànói, trêncái thế giới này, ai cũng có thể chịu thiệt thòi, nhưng riêng Crato tuyệt đốisẽkhôngthể có chuyện gì xảy ra với hắnđược.

Ví như quan hệ của hai người bọn họ, tuy rằng ngay từ đầu chính Diệp Huyên là người cưỡng bức cấptrêncủa mình, phát triển cho tới tận bây giờ, giờthìcôlại bị kẹt trong chính cái hố này. Crato thể hiện rõbộ dạng thích thú, trước thời điểm hạm đội tới đón bọn họ, Diệp Huyên còn bị Crato đè xuống làm một lần nữa trong khoang tàu Nancy rồi mới quay về, bởi vìkhông có

mặc quần lót, Diệp Huyên chỉ có thể kẹp chặt hai chân, hành động phòng ngừa này vẫnkhôngthể ngăn được tinh dịch chảy ra từ hoa huyệt.

Nơi giữa hai chân dính nhớp, cộng thêm dưới váykhônghề mặc gì, lúc này đây trong hoàn cảnh mà bốn phía đều là đàn ông, Diệp Huyên chỉ cảm thấy cả ngườithậtkhó chịu.thậtvất vả mới chờ được Lý Tư rờiđi,côvội vã chen đến bên cạnh Crato, honhẹmộtcái: "Tướng quân, tôi muốn, tôi muốn rờiđimộtlát."

Crato thản nhiên liếc mắt nhìncô----- Diệp Huyên luôn cảm thấy trong ánh mắt của con người nàykhônghề cómộtý tốt nào, "sẽcómộthội nghị ngay bây giờ." Nhìn thấy Diệp Huyên định mở miệng,hắnung dung bổ sung thêmmộtcâu, "Hội nghị lần này mục đích chính là lấy lời khai, rất khẩn cấp."

"đãrõ." Diệp Huyên tức giận mà gật đầu,côkhôngtin Crato lạikhôngbiếtyêucầu muốn rờiđicủacôlà để làm gì, nhưng nếu là hội nghị khẩn cấp để lấy lời khai,côbuộc phải đợimộtlát mới có thể đitắm.

Người tham gia hội nghị cũngkhôngnhiều, ngoại trừ đươngsựchính là Crato và Diệp Huyên,thìcũng chỉ có Lý Tư vàmộtvị quan tòa, cùngmộtthư kí. Diệp Huyên biết, lần lấy lời khai này chỉ là thủ tục theoyêucầu. Ngay từ lúc Crato quyết định lên kế hoạch chosựkiện Hi Hòathì,mộtkhiđã được khởi động,thìtất nhiên mọi công văn liên quan đến chuyện nàysẽ được giải quyết. Bọn họsẽthuận lợi quay về hệ Mặt Trời, trở thành hai người duy nhất sống sót sau cuộc phản loạn. Nghênh đón bọn họsẽlà dân chúng reo hò, cùng với đó danh tiếng vang dội.

Những thứ này đối với Crato mànói, chỉ là dệt hoatrêngấm.hắncũngkhôngđể tâm, cũngkhôngcần để tâm. Mà Diệp Huyên ở vào giờ phút này, càng cảm nhận sâu sắc được, khoảng cách giữa hai người bọn họ có bao nhiêu là xa xôi. Đúng như cô đãnghĩ, ngay khi rời khỏi hành tinh Dopulo, chính là thời điểm quan hệ giữa côvà Crato kết thúc.

Bất kể là do đoàn người ngăn cách, nhìnhắnđược thuộc hạ vây quanh, hay là giống như bây giờ ngồi bên cạnhhắn,thìkhoảng cách giữa hai người,thậtra vẫn rất xa xôi. Họ vẫn có thể duy trì đoạn quan hệ này màkhôngcần tìnhyêu, nhưng Diệp Huyên biết, ngay cả như thếthìkhoảng thời gian tự dokhônghề cố kỵ bất cứ điều gì, cũngsẽkhôngcòn nữa.

Nếucôđủ thông minh,thìcônên nhân cơ hội này mà cắt đứt triệt để mối quan hệ với Crato. Dù sao vẫn làkhôngcó kết quả, cần gì phải kéo dài đến mệt mỏi như thế này, để rồi chính mình lại là người chịu tổn thương nhiều hơn. Đạo lý nàythìai cũngrõ, nhưng liệu có mấy ai có thể làm được.

Nghĩ tới đây, Diệp Huyênkhôngkhỏi thở dài. Tiếng thởnhẹnày rất khó nghe thấy, vốn nghĩsẽkhôngai chú ý tới, bỗngcôcảm nhận được có hơi nóng áp lên mu bàn taycô, mộtbàn tay thon dài đưa qua, nhẹnhàng đặt lêntrên. Diệp Huyên ngắng đầu, người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn như cũ nhìnkhôngchớp mắt thắng hướng đối phương, giọngnóilãnh đạm thỉnh thoảng trả lời những câu hỏi của quan tòa, mà tayhắnlại đặt dưới bàn, cứ như vậy nắm lấy tay Diệp Huyên, bình yên lại kiên định.

Lòng Diệp Huyên cũng bỗng dưng mềm nhũn, tựa như cómộthũ mật ong đổ vào trong, vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào. Được rồi, được rồi... cônghĩ, côchính là đại ngốc, chỉ cómột động tác đơn giản như vậy thôi, thậm chí cũng đủ khiến côsinh ra suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh Crato mãi mãi bất chấp hậu quả có ra sao. Khóe môi trong vô thức nở nụ cười, hội nghị vô vị chán ngắt cũng tựa hồ trở nên thú vị hơn.

Rất nhanh sau đó, Diệp Huyên quyết định rút lại suy nghĩ vừa rồi.

Bàn tay của Crato vốn đặttrêntaycô, nhưng qua ước chừng vài phút, liền bắt đầukhôngngoan ngoãn. Diệp Huyên cảm giác đượcmộttrận ngứa ngáy truyền đến, bàn tay lướt dọc theo đường cong chân củacô, lướt qua bắp đùi, lại tiến vào dưới váy củacô. Tên này rốt cuộcđanglàm cái quái gì vậy?! Xung quanh vẫn còn những người khác, vậy màhắnlại...Diệp Huyên liền

vội vàng đem hai chân kẹp chặt hơn, cuối cùng lại đem bàn tayđanglàm loạn giữa hai châncôkẹp càng chặt, giống như cômới là người đang câu dẫn Crato.

côtức giận quay đầu nhìn Crato, và Diệp Huyên xin thề, cônhất định đãnhìn thấy ý cười chợt lóe lên trong ánh mắt đó của Crato!

Mà Crato giống như muốn chứng thực suy nghĩ củacô, bàn tay tomộtmạch tiến về phía trước, đầu ngón tay chạm vào hoanhỏđến giờ vẫn còn sưng đỏkhôngthôi. Hoa huyệt vừa trơn vừa dính, ngón tay của người đàn ông đầy những vết chai sần, ngón tay xoa lên hoa môi, mang theo từng cơn tê ngứa khiến cả ngườicôrun rẩy. Khuôn mặt Diệp Huyên ngày càng đỏ,côkhôngdám có động tác nào khác, chỉ có thể kìm nén tiếng thở dốc, tùy ý để cho tên khốn chết dẫm bên cạnh ngay trước mặt mọi người mà đùa bỡncô.

Cũng may Cratokhôngquá mức quá đáng, xoa nắn hoa huyệtmộthồi, đầu ngón tay đột ngột dừng lại trước hạt châunhỏđangrun rẩy chỉ trong giây lát, cuối cùng cũng rút tay ra khỏi váy của Diệp Huyên. Diệp Huyênâmthầm thở dàinhẹnhôm, hạt châunhỏcủacôlà nơi nhạy cảm, nếu Crato đùa bỡn nơi đó,côthậtsựsợ mìnhsẽkhôngnhịn được mà kêu ra.

Lúc này, hội nghị cũngđãkết thúc. Người đầu tiên đứng lên chính là vị giáo sư ngồi ở vị trí thẩm phán, trong phòng hội nghịmộtvài người cũngđãbắt đầu rờiđi. Diệp Huyên chậm rãi thu dọn đồ đạc trước mặt, hai châncônhư nhũn ra, hoa huyệtkhôngngừng có dâm dịch chảy ra, nếu như bây giờ đứng lên, nóikhông chừng sẽ theo bắp đùi mà chảy xuống.

Chết tiệt! Ở trong lòng Diệp Huyên hung hăng chửi rủa Crato, nếu như ngay từ đầu để chocômặc quần lót,thìhiệntại cũngsẽkhônglúng túng như thế này.

"Ta đoán, trong lòngcôbây giờ nhất định làđangchửi rủa ta thậm tệ." Giọngnóitrầm thấp của người đàn ông bất thình lình vang lên bên tai, Diệp Huyên ngẩn ra, quay đầu, cửa phòngđãbị khóa cứng. Bàn tay to của Crato lướt qua môngcô, lạimộtlần nữa tiến vào dưới váyđangkhôngcó gì để che chắn. Ngay khi Diệp Huyên ý thức được chuyện gìđangxảy ra,thìcôđãbị Crato ôm vào trong lòng,khôngnóitiếng nàođãápcôlên tường.

Ngón tay tách ra hai cánh hoa, ở trong hoa huyệtđãsớm ẩm ướt củacômà chơi đùa, lúc rút tay ra,trênđầu ngón tayđãlấp lánh đầy dâm thủy. "thậtnhiều nước." Crato cắn lấy vành tai của Diệp Huyên, đưa ngón tay đặt giữa hai bờ môi mà duyện liếm, "thậtngọt..."

Mặc dù đã sớm nghe qua những lời hạ lưu của Crato, lại nhìn thấy hắn chính là cố tình quyến rũ mình, Diệp Huyên cuối cùng cũng không tự chủ được mà ưm một tiếng, dâm thủy trong hoa huyệt chảy ra càng nhiều. Crator ôr àng rất đắc ý khi hắn vẫn còn sức ảnh hưởng đến Diệp Huyên, hắn cười khẽ, động tác ưu nhã cởi quần lót xuống, gậy thịt cứng rắn chờ không được lập tức bật ra ngoài.

Thấyhắnđỡ lấy gậy thịt địnhđivào, Diệp Huyên vội vàng đẩyhắnra: "khôngđược," trong giọngnóicủa người phụ nữ vẫn còn xen lẫn tiếng thở dốc, "Nếu nhưanh...Nếuanhkhôngđặt khóa gien, tôi tuyệt đốisẽkhôngđồng ý choanhlàm!" Trước đó khi ởtrênNancy mơ mơ màng màng bị Crato đâm vào, còn bắn cả vào trong, Diệp Huyênđãthề, tuyệt đốisẽkhôngthể lại để cho Crato mê hoặc lần nữa. Mặc dù bên trong hoa huyệt vừa ngứa lại vừa khó chịu, hậnkhôngthể để cho cây gậy kia lập tứcđivào, nhưng Diệp Huyên cũngkhôngmuốn nhanh như vậyđãvứt bỏ tiền đồ của mình, mà lại để cho bản thân biến thànhmộtbà mẹ đơn thân.

"Được rồi," Crato cầm lấy bàn taynhỏbé củacôđặt lên trước ngựchắn, trong đôi mắt nâu đó, ý cười ngày càng lộrõ. "Xem ra ta quênnóichocôbiết,thậtra tađãgạtcô." hắncúi đầu, nâng bờ môngnhỏcủa Diệp

Huyên lên, đem hoa huyệt ẩm ướt củacôấn vào hánghắn, "Cho nên, chúng có thể tiếp tục được chưa?"

"Cái, cái gì?" Diệp Huyên có chút ngẩn ra, "Làanhgạt tôi?" Saumộthồi lâu, côđột nhiên phản ứng lại ----- Cratonóihắnkhônghề đặt khóa gien, chỉ là lừa gạtcô?!

"khôngsai." Người đàn ông hôn lên mí mắt củacômộtcái, quy đầu tách ra miệng huyệt, bắt đầu từng chútđivào.

Vậy là trước giờcôtức giận đến như vậy, hoàn toàn chỉ là uỗng phí thời gian?!côlo lắng sợ hãi đến như vậy, sợ mìnhkhôngcẩn thận lại mang thai, đều là do bản thân tự mình tìm lấy phiền não?! Lồng ngực của Diệp Huyên kịch liệt phập phồng, chết tiệt...Cái tên gian xảo này,thậtghê tởm, tên khốn chết tiệt!

"anhđừng mơ tưởng tôisẽcùnganhlên giường!" Diệp Huyên đẩy Crato ra, vẻ mặt của người đàn ôngkhôngngờ tới còn chưa kịp phòng bị,côcũngkhôngbiết trong đầucôlúc này suy nghĩ cái gì,thìđãnhấc chân hướng tới hạ bộ của Crato mà đá tới.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 16: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (16)

"Ưm... Ưm a..." Trong phòng tác chiến rộng rãi, trongkhônggian quanh quẩnâmthanh tích tích từ trung tâm AI phát ra hòa cùng với tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ. Lúc nàyđãlà đêm khuya, ngoại trừ những binh sĩ trực đêm, cả con tàu đều chìm vào giấc ngủ, vô cùng yên ắng. Ánh mắt từ những ngọn đèn trần tỏa ra xung quanh, chiếu lên bức tường thủy tinh trong suốt tạo nênmộtkhoảng sángnhỏgiữakhônggian.trênmặt đất trảimộtlớp thảm dày mềm mại, màu xanh biếc,khôngbiết vì sao lại cómộtmảng ướt. Những giọt nước liên tục rơi xuống, nhìn qua có phần sền sệch, dọc theo bắp đùi thon dài trắng nõn như ngọc chảy xuống, chỉmộtlát sautrênthảmđãđọng lạitrênthảm thànhmộtvũng nước.

Bàn tay Cratođangcắm trong cái miệngnhỏphấn nộn liên tục khép khép mở mở chậm rãi rút ra, theo ngón tay dần rút ra, đột nhiên phát ramộttiếng ba vang dội. Mị thịt non mềm trong hoa huyệt lưu luyếnkhôngrời muốn giữ lại vật cứng rắnđangsắp rờiđi, chúng chen chúc nhau mút chặt lấy nó, thậm chí nơi ngón tay hoàn toàn rút ra xong, còn kéo theomộtđoạnnhỏmị thịt đỏ au.

"Nhìn cái miệngnhỏdâm đãng này mà xem." bàn tay dính đầy dâm thủy đặt lên lưng người phụ nữ, dần dần trượt dọc theo đường cong lung linh của cơ thể, một đường từ cổ xuống dưới, giống như là đang vẽ tranh, trên tấm lưng trắng ngần lưu lại một vệt nước dài ẩm ướt. Crato cắn lên vành tai Diệp

Huyên, đem cơ thể trần truồng, mềm mại trước ngực áp lên bức tường thủy tinh trong suốt. Đây là tư thế màhắnthích nhất, từ phía sau ôm trọn lấy Diệp Huyên, mộttay vuốt ve bầu ngực cao ngất của cô, một cắm vào giữa hai chân, mặc sức mà đùa bỡn cái miệng nhỏn hắn khiến hắn yêu thích không muốn buông tay, "Chảy ra nhiều nước như vậy, thảm dưới sàn đều bị em làm ướt."

Hai tay Diệp Huyên chống lên bức tường thủy tinh, mái tóc dài xõa tung trước ngực, hai bầu ngực bị người đàn ông phía sau ác ý chà đạp màkhôngngừng run rẩy, núm vú sưng đỏ, cứng rắn đứng thắng kề sát bức tường lạnh như băng, phía sau người đàn ông vẫn tiếp tục giày vò, nhào nặn, cảm giác vừa đau vừa ngứa gần như bứccôphát điên. Trong tầm mắt củacô, bên ngoài bức tường là vũ trụ sâu thắm, vô số ngôi sao hoặc sáng lấp lánh hoặc ảm đạmđangchuyển độngkhôngngừng, thỉnh thoảng lại cómộtđạo ánh sáng bay xẹt qua giống như những ngôi sao băng, đó là những chiếc tàu vũ trụ.

Cảm giác như thế nàythậtsựkhiếncôrất thẹn thùng, biếtrõkhôngcó ai nhìn thấymộtmàn này, nhưng cả cơ thể đều trần truồng, bịmộtngười đàn ông áp chặt lên mặt thủy tinh mà đùa bỡn, từ đầu đến chân đều bại lộ trước hàng tỉ ngôi sao, khiến Diệp Huyên vừa thẹn vừa gấp. Hơn nữatrêntoàn bộ mặt thủy tinh đều là những điểm cảm ứng, mỗi khi Crato ở phía sau dùng gậy thịt chọc đến hoa tâm củacô,côsẽkhôngkhống chếc được mà nhào lên phía trước, bầu ngực áp chặt lên mặt thủy tinh,âmthanh nhắc nhở từ AI lại vang lên: "Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào. Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào."

"Ưm..." Crato nhịnkhông được mà cười khẽmột tiếng, "Nó là đang nhắc nhở tôi, không được sở cái vú của em, có phải không?"

"Đồ vô lại... Nókhônghề có ý như vậy." Diệp Huyên tức giận trừng mắt liếc Cratomộtcái, đáng tiếc khuôn mặtcôửng đỏ, khóe miệng vẫn còn vương nước bọt sau nụ hôn dài, cái liếc mắt hờn dỗi này lại càng khiến

Crato hưng phấn, lửa dục cháy hừng hực. Cảm giác được vậtđangnằm giữa khe đùi lại trướng lớn thêmmộtvòng, Diệp Huyên duỗi taynhẹnhàng vuốt ve đầu nấm, "Nơi đó củaanh...khôngsưng lên sao?"

côkhôngnóiđến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến, Crato liền đen mặt.

Trong lúc xúc động đá vào háng của Cratomộtphát, tuy rằng ngay lúc đưa chân lên Diệp Huyênđãcảm thấy hối hận, nhưng cuối cùngcôvẫn đạp trúng nơi đómộtcước.khôngthểkhôngthừa nhận tố chất cơ thể của điều chỉnh giả quả đúng là ưu việt, nơi yếu ớt nhấttrêncơ thể bị đạp trúngmộtcước, Crato cũng chỉ kêu lênmộttiếng,khôngphát sinh thảm kịch vỡ trứng. Nhưng sau đó Crato pháthiệncậu bạnnhỏcủa mình bị sưng đỏ lên, muốn màkhôngcương lên được, tiểu Crato lần này đúng là bị thương nặngmộtphen, sưng đau vài ngày. Chuyện xấu hổ khó mànóira như vậy tất nhiên làkhôngthể tìm quânsựđến khám, Diệp Huyên chỉ có thể kiên trì chịu đựng ánh mắt muốn giết người của Crato, nhẫn nhịn quỳ gối trước hai chân Crato, bôi thuốc cho tiểu Crato đáng thương.

"Em cũngkhôngphải là cố ý." Thấy Crato vẫn còn tức giận, Diệp Huyên dịu giọng, quay người lại hai tay quấn lên cổ Crato nũng nịu trách cứhắn, "Hơn nữa, cònkhôngphải là doanhlừa em trước hay sao?"côcó chút ủy khuất bĩu môi, "Nếuanhvẫn thấykhôngcam lòngthìcó thể đá emmộtcước?"

"Đá emmộtcước?" Crato nhíu mày, bàn tay tođangđặttrêngáy Diệp Huyên chậm rãi trượt xuống, đầu ngón tay điểm điểm lên núm vúđangvềnh lên, "Nơi này?" Lại điểm điểm lên hoa phùng vẫnđangchảy ra dâm thủy, "Hay là nơi này?" Thấy Diệp Huyên bày ra vẻ đáng thương nhìn mình, đôi mắt màu nâu thoáng ý cười, "Chỗ nào tôi cũngkhôngnỡ."

Hả? Diệp Huyên ngần ra, cònkhôngkịp phản ứng,đãbị Crato bế lên đặttrênbàn. Người đàn ông đứng thẳng trước mặtcô, vật đó cũng kiêu ngạo dựng thẳng lên, tayhắnkéo đầucôxuống ấn vào hánghắn: "Nhưng em vẫn phải trả giá cho việc làm của mình."

"Được rồi..." Diệp Huyênnhỏgiọng lầu bầu, cầm cây gậy lớn đó cẩn thận bỏ vào miệng, "Chung quy lại..."côvừa cố gắng nuốt thứ đó vào, vừa mơ hồnói, "anhvĩnh viễn là người chiếm tiện nghi."

"Đương nhiên." Crato hạ tầm mắt, nhìn cái đầunhỏcủa Diệp Huyênđangchôn dưới háng mình, giống nhưđangăn kẹo que, ngậm vào miệng rồi lên xuống cao thấp.âmthanh chậc chậc lúc phun ra nuốt vào liên tục vang lên, tiếng thở dốc củahắnngày càng nặng nề. Lúc nàyhắnthờ ơ nghĩ, nhìn Diệp Huyên bây giờ xem ra bị đạpmộtcước có vẻ nhưkhôngphải là quá thiệt thòi. Hơn nữa, có rất nhiều thứ vẫn luônkhôngtìm thấy cơ hội,hiệntại thựchiệncũng được nha! Hừm... Nhân cơ hội này, phải bày ra thêm mấy biện pháp mà đùa bỡn Diệp Huyên.

Nếu như Diệp Huyên có thể nghe thấy tiếng lòng của Crato, cônhất định sẽhung hăng dựng thắng ngón giữa chỉ về phía cái tên vô lại giảo hoạt này. Đáng tiếc công he không được, cho nên vẫn cứ tiếp tục bị Crato đùa bỡn. côp háthiện tình huống trước mắt đãhoàn toàn đảo ngược, lúc trước ở trênhành tinh Dopulo, côtìm mọi cách để câu dẫn Crato, nhưng trong nửa tháng quay về hệ Mặt Trời này, lại biến thành Crato tì đủ mọi loại lý do giữ lai côlàm tình.

Trước mặt người khác, người đàn ông cao ngạo kia vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm vạn nămkhôngđổi, nhưng vừa quay lưng lạikhôngkhác gì cầm thú. Lúc Diệp Huyên báo cáo công việc bịhắnbức ngồitrênđùihắnbịhắnchọc đến nhũn người, lúc tắm rửa lại đem Diệp Huyên ôm đến trước gương mà làm tình, đến ngay cả lúc ăn cơm cũng chỉ ăn đượcmộtnửasẽbiến thành Diệp Huyên ghé vàotrênbàn cơm, còn Cratothìôm lấy hôngcôđivào từ phía sau.

Diệp Huyên cảm thấy Crato như vậy rất khác thường, nghĩ đếnhắnbày ra đủ loại biện pháp xấu xa, lúc làm tình lại kịch liệt như vậy, trong đầucôbỗng lóe lên, bắt lấy cánh tay Crato nghi hoặc hỏi: "anhđanggạt em đúngkhông?thậtraanhcó đặt khóa gen đúngkhông?"

"Việc này hả?"hắnbắt lấy bàn taynhỏbé củacôđưa đến bên môi tinh tế liếm. Giọngnói của hắntrầm thấp, mang theo chút tao nhã từ trong cốt tủy, động tác đâm chọc phía dưới thì vẫn ngoạn độc như cũ, "Em cứ coi như là tôi có đặt đi."

"anh...." Diệp Huyênđangchuẩn bị hỏi lại,thìbị nụ hôn của Crato che kín miệng, mạnh mẽ cuốn lấy môi lưỡicô. Diệp Huyên bị hôn đến choáng váng đầu óc, cố gắng muốn huy động chút tỉnh táo còn sót lại trong đầu, tự hỏi câunóicủa Crato đến cùng là có ý gì. Có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều, Crato đâu có lý do gì để mà lừacô. Dù sao nếu Cratokhôngđặt khóa gen, hai người họ lại làm tình thường xuyên như vậy,nóikhôngchừng mìnhsẽmang thai. Mà Crato lạikhôngcó khả năng cướicô, việc gì lại khiếncôsinh ramộtđứa con riêng.

Rất nhanh, bọn họ trở về hệ Mặt Trời.

Đủ loại nghi thức long trọng được tiến hành, họp báo tuyên bố diễn ra liên miên, Diệp Huyên đối với những thứ hình thức nhàm chán đókhônghề hứng thú.khôngbiết xuất phát từ nguyên nhân gì, Crato lại cố tình làm nhạtđisựtồn tại củacôtrêntàu Hi Hòa, hầu hết dư luận đều đem ánh mắt tập trung về phía "Chiến thần" Crato vừa mới quay về đế quốc, mà sĩ quan phụ tác hộ tốnghắnlại bị xemnhẹ. Kết quả như vậy đúng là thứ Diệp huyên cầu cònkhôngđược,côvẫn như trước điệu thấp làm Trung úy. Nhưng Cratothìhoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn flash.

Là gia chủ của gia tộc Cramộttrong 9 đại gia tộc, công tước Guard trẻ tuổi vẫn luôn là đề tài bán tán của mọi người. Cha mẹ đều chết trận khihắncònnhỏ, sau đó lại kế thừamộtgia nghiệp khổng lồ như vậy, suốt từ đó năm, tuy danh vọng của Crato được người ta ca tụngkhôngngớt bởi những chiến công củahắn, nhưng cuộc sống đời tư củahắnvẫn luôn là bí mật.hắncao bao nhiều, khuôn mặt như thế nào,đãtrải qua mấy mối tình,... Ở đế quốc Nebula, nhân vật nổi tiếng ở giới quý tộc còn được hâm mộ hơn cả ngôi sao giới giải trí, nhưng ngoại trừ mấy văn kiện được chính phủ tuyên

truyềnthìngay cả mặt của Crato cũng chưamộtlần bị nhóm săn ảnh chụp được. Đó cũng là nguyên nhân khiến Diệp Huyên trước khi bị điều đến tàu Hi Hòa, tuy biết đại danh của Cra thiếu tướng nhưng khithậtsựnhìn thấyhắnlại giật mình như vậy.

Lúc này đây, bởi vìsựkiện tàu Hi hòa ảnh hưởng quá lớn nên Cratokhôngthểkhôngtham dựmộtcuộc họp báo công khai, chính thức lộ mặt trước hàng triệu công dân của đế quốc.

Ngày đó, mọi người đều sôi trào.nóinhư vậy có chút khoa trương, nhưng Diệp Huyên dám cam đoan, chỉ sau lần lộ mặt đó, Crato liền trở thành thần tượng nổi tiếng khắp đế quốc. Diệp Huyên vẫn còn nhớrõtình cảnh sau khi kết thúc cuộc họp báo, Crato vất vả như thế nào mới lên được phi thuyền quay trở về biệt thự. Cả con đường bị vây chặt như nêm cối, mặc dù hai hàng vệ sĩ lực lưỡngđãcố hết sức để bảo vệ, nhưng Crato vẫn chật vậtmộtlúc mới vượt ra khỏi đám đông đó, mấycôbé đầu óc vẫn toàn màu hồng còn lập hằnmộtcái hậu cung chohắn!

Chỉ mới nửa ngày, đúng vậy chỉ có nửa ngày! Diệp Huyên thừa nhận bản thâncôcó chút ghen tị. Người đàn ông vốn thuộc vềcô, trong nháy mắt liền trở thành tình nhân trong mộng của ngàn vạncôgáikhác. Được rồi, nói đúng rathì Crato cũngkhông phải của riêng cô, nhưng ít ra trước đó, người biết Crato có bao nhiều anh tuấn chỉ có mình cô.

Nhưng rất nhanh, chút ghen tuông nhonhỏnàyđãđược Crato an ủi. Diệp Huyên cho rằng mìnhđãche dấu tốt lắm, nhưng cái tên giảo hoạt này có lẽđãnhìn ra. Bị Crato ôm lấy đặt lêntrênghế mà điên cuồng hôn, thân thể thừa nhận những cú đâm chọc mạnh mẽ củahắn, Diệp Huyên liền quên sạch mấycôgáiđangđiên cuồng hô tênhắnngoài biệt thự, cho mấy người hét thoải mái, dù saotrênđới này chỉ có mìnhcôbiết người đàn ông nàykhôngchỉ có khuôn mặt tuấn mỹ mà công phutrêngiường cũng là hạng nhất.

Ngày cứ yên bình trôi qua như vậy, Diệp Huyên dần dần tiếp nhận quân vụ mà Crato giao chocô, tình báo truyền về từ gián điệptrêntàu Hi Hòa, những hạng mục nghiên cứu tiếp theotrênhành tinh Dopulo.côlà người rất thông minh, mặc dù là người bình thường, nhưng so với điều chỉnh giả cũng kémkhôngnhiều lắm. Rất nhanhcôđãthích ứng với công việc này, thậm chí có chút thích thú khi được tham gia vào những chuyện cơ mật này.

Mà công việc của Crato cũng rất bận rộn, số lần hai người gặp mặt càng lúc càng ítđi, có mấy lần gặp mặt ngắn ngủi, cũngkhôngcó đủ thời gian để hai người tiếp xúc thân mật. Có đôi khi hai người chỉ đơn thuần lànóichuyện với nhau, điều này khiến Diệp Huyên cảm thấythật đúng làkhôngthể tin được, thìra Crato cũng sẽnóichuyện phiếm với cô? Chỉ làmột việc đơn giản như vậy nhưng Diệp Huyên lại cảm thấy, khoảng cách giữa hai người không quá xa.

côhoảng hốt có cảm giác dường như mình với Cratođanghen hò, hai ngườiyêunhau thường làm những việc gì? Ôm, hôn môi, hoặc chỉ đơn giản là đứng nhìn đối phương cái gì cũngkhôngcầnnói, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mà tất cả những điều này đều xảy ra trong lúccôvới Crato ở cạnh nhau.

Cho nên, đây là ảo giác củacô, hay mọi chuyệnđangdần dần thay đổi?

Diệp Huyên cảm giác được Crato có chuyện muốnnóivới mình. Nhưng có lẽ vẫn chưa tìm được cơ hội, hoặc có lẽ Crato vẫn chưa hoàn toàn xác định. Cứ như vậy trong lòngcôvẫn luôn thấp thỏmkhôngyên, Diệp Huyên nghĩ có lẽcôsẽkhôngphải chờ quá lâu đâu... cho đến khi, côđọc được một phần tình báo

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (17)

"Báo cáo Cra tướng quân, đây là những thông tin mà tôiđãđiều tra được về sĩ quan Trung úy Diệp Huyên...."

trênmàn hình, phần tình báo này được kí hiệu với cấp độ bảo mật là S, nội dung tình báo rất nhiều, bắt đầu từ khi Diệp Huyên mới sinh ra được đăng kí giấy khai sinh ở cục dân số, mãi cho đến khicôthăng chức trở thành Trung úy, chuẩn bị được điều đến quân khu năm làm sĩ quan phụ tá của hạm trưởngthìkết thúc.

Diệp Huyên biết Cratođãtừng điều tra lí lịch của mình, việc này cũngkhôngphải là chuyện gì quá đáng lắm. Đối với quân nhân làmộtnghề nghiệp đặc thù mànói, lí lịch đều được ghirõtrong hồ sơ, đây là chuyện rất bình thường. Trong khicôđangđọc các tư liệu liên quan đến việc nghiên cứu titaniumtrênhành tinh Dopulo, lại tình cờ tìm được phần tình báo này. Chắc chắn là nhân viên công tácđãsơ ý gắn nhầm vào đây. Diệp Huyên tò mò mở phần tình báo này ra, dù saothìxem lại những gì mìnhđãtrải qua cũng làmộtchuyện thú vị.

Đầu ngón chạmnhẹtrênmàn hình, Diệp Huyên nhìn những hình ảnh của mình, từ lúc sinh ra, lớn lên trong xóm nghèo, tuổi thơ ấu nghèo khổ,... Đột nhiên, đầu ngón tay của côd ra lại trên một hàng chữ.

"CE năm 612, từng cómộtcuộc thảm sát ở khu vực mà đối tượng sinh sống, phụ trách bình ổn cuộc thảm sát đó là hạm đội tàu Hi Hòa thuộc quân khu ba. Trong thời gian xảy ra việc này, đối tượng từng suýt bị chết dưới họng súng của quân phản loạn. Trải qua quá trình điều tra,đãxác định được người cứu đối tượng khỏi tay quân phản loạn lần đó là thiếu tá Crato lúc nàyđanglàmộtbinh sĩ trong hạm đội tàu Hi Hòa."

Những nội dung phía sau Diệp Huyên nhìn dám nhìn nữa, trong đầu côchỉ còn mộtý nghĩ - Cratođã sớm biết hắn là người đã từng cứu mình.

Trước giờ Diệp Huyên cứ nghĩ Crato căn bảnkhông biết chuyện này, lúc đócômới mười bốn tuổi, nằm gục giữa vũng máu, trênmặt bẩn đến nỗi chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt. Đối với cômànó i Crato là người anhhùng cứu vớt côkhỏi thần chết. Mà trong mắt Crato thiếu tá đang vội vàng rời đi, thì côbé màh ắn từng cứu, chỉ màm ột gương mặt mơ hồ. Từ khi Crato tòng quân tính đến nay, số người màh ắn đã cứu đâu chỉ hơn một ngàn, màm ột côbé ngay cả mặt cũng không nhìn rõ, hắn không có khả năng có thể nhớ rõcô, cũng không cần phải nhớrõ.

Diệp Huyên cũngkhôngđịnh đem chuyện nàynóicho Crato, côcảm kích Crato, nhưng cũngkhôngmuốn bởi vì mình nhớ mãikhôngquên màđiquấy rầy người khác.

Nhưnghiệntại, Cratođãsớm biếtrõchuyện này, trong lòng Diệp Huyên bỗng dưng sinh ramộtcảm giác bất an. Trong suốt mấy tháng hai người ở chung, Crato chưa từng nhắc đến chuyện này dù chỉmộtlần. Đó cũngkhôngphải là chuyện cần kiêng dè gì, nếu hai ngườiđãthân mật như thế,thìnóichút chuyện quá khứ cũng có vấn đề gì đâu.

Diệp Huyên nghĩ, có lẽ là Crato cũngkhôngmuốn mình nhớ lại đoạn quá khứ này. Hơn nữa... có lẽhẳncho rằng chính mình cũngđãquên mất chuyện này.

côhítmộthơithậtsâu, tiếp tục đọc phần phía dưới.

Đoạn sau lại tiếp tục đề cập đến thời thiếu nữ của Diệp Huyên, đến lúc xem lạicômới nhận ra rằng cuộc sống lúc đó củacôthậtđúng là quá nhàm chán. Liều mạng muốn trở thành kẻ mạnh, liều mạng muốn thoát khỏi xóm nghèo, từ lúccôquyết định tìm vịanhhùngđãcứu mình,thìcôcũng từ bỏ tất cả những sở thích dư thừa,mộtlòng cố gắng vì mục tiêu trong lòng.

mộtcônhikhôngchakhôngmẹ, làm thế nào có thể tìm đượcmộtquâ nhân mà đến ngay cả tên của người đócôcũngkhôngbiết, Diệp Huyên chỉ có thểđitòng quân. Khi đó cơ thểcôrất gầy yếu, vừa mớinóinguyện vọng của mình làđitòng quân ra khỏi miệng, những người xung quanh liền cười nhạocô. Mà đợi đến khi Diệp Huyên hiểu được ý nghĩa của tàu Hi Hòathìcôcàng cảm thấy tuyệt vọng hơn nữa. Bản thâncôđến ngay cả tư cách để trở thànhmộtbinh sĩ bình thường cũngkhôngđủ, mà nghĩ đến chuyện bước chân lên được chiếc tàu kia,thìphải tìm mọi cách trở thành quân nhân cao cấp.

bây giờ nhớ lại, Diệp Huyên cũngkhôngnhớrõmình lấy đâu ra sức mạnh, ý chí để chống đỡ đến tận lúc được bổ nhiệm đến dưới trướng của Crato. Là vìkhôngmuốn sống nghèo hèn cả đời, hay là vì người thầm mếm trong lòng?côkhôngngủkhôngnghỉ, chỉ biết cố gắng nỗ lực, cuối cùng đến nămcômười sáu tuổiđãthi đậu vào trường quân đội tốt nhất đế quốc. Mà đó cũngkhôngphải là đích cuối, đó mới chỉ là bắt đầu.

Đợi đến khi tìm đượchắn, sẽ không cần mệt mỏi như vậy nữa. cô đã từng tự nhủ trong lòng như vậy vô số lần, nhưng sau khi tìm đượchắn rồi thì sẽ như thế nào, côm uốn làm gì tiếp đây? Diệp Huyên lúc đó thật ra cũng không hề có tính toán gì cả chẳng qua là muốn tìm cho mình một cái mục tiêu mà thôi.

Cho nên khicônhìn thấy Crato, mới kinh ngạc, phẫn uất đến như vậy. Người khiếncôcó nghị lực chống đỡ suốt nhiều năm như vậythìra làmộtđiều chỉnh giả,thìsao màcôkhôngthất vọng cho được. Cũng

mayhiệntại côđakhông còn nghĩ như vậy, Diệp Huyên cảm thấy có chút may mắn. Suốt bảy năm trong quá khứ, côyêu Crato mà cũng không thật sự là Crato, phần tình yêu đó vô cùng tha thiết mà cũng vô cùng mù mịt. Nhưng đến bây giờ, người côyêu là người đàn ông đó bằng xương bằng thịt.

Nhưng do dự, khúc mắc trong lòngcôbấy lâu cuối cùng cũng tháo gỡ được,côkhôngphải là người quả quyết,khôngmuốn thổ lộ với Crato vào lúc bản thân vẫn chưa chắc chắn tình cảm của mình.côquay đầu, nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài khung cửa sổ. Khóe môi Diệp Huyên khẽ nhếch lên, chính là hôm nay, nếu hôm nay Crato quay về biệt thự,côsẽnóira những lời chôn sâu trong tận đáy lòng.

Tình báo vẫn cònmộtđoạn chưa hết xong, Diệp Huyênđangchuẩn bị tắtđi, nhưng nghĩđinghĩ lạicôvẫn quyết định xem hết....

"Tướng quân, còn mấycôgáivẫnđangchờ ở bên ngoài biệt thự." Lý Tư vội vàng đuổi kịp bước chân của Crato, giọngnóicó mấy phần bất mãn.

"Tùy mấy người đóđi." Crato hơi mim cười, "Bên ngoài là nơi công cộng, dân chúng có quyền tự quyết định mình đứng ở đâu."hắnkhôngdư sức mà quan tâm mấy người fan não tàn này, vì cuộc đàm phán giữa quân đội với Viện hòa bình vềsựkiện tàu Hi Hòa mà hai bên dây dưakhôngdứt, khiếnhắnphải nán lại ở Rorein những năm ngày.thậtvất vả mới kết thúc hội nghị,hắnkhôngchút do dự, ngựakhôngdừng vó quay về biệt thự.

Lý Tư là người luônđitheo bên cạnhhắnmấy ngày nay nên cũng thông cảmnói: "Những chuyện khẩn cấpđãxử lí ổn thỏa, có lẽ ngài nênđithả lỏngmộtchút."

"Quay về biệt thự cũngkhôngkhác là mấy."hắnkhôngchút để ý trả lời qua loa, thả lỏng?địchỗ nào thả lỏng? Giờ phút này, tất cả mọi thứ đềukhôngquan trọng bằng việc được nhìn thấy người kia.

Crato ôm tâm trạng hưng phấn bước vào cửa lớn, những ngườiđitheo đều bịhắnđuổiđi, từ tiếng đế giày gõtrênmặt sàn, cũng đủ để nhận thấyhắnđangrất vội vàng.hắndừng lại trước một cánh cửa, đây là văn phòng của sĩ quan phụ tá.

hắnbiết, Diệp Huyênđangở ngay sau cánh cửa này. Có lẽ làđangxử lý quân vụ, có lẽ làđangđọc tình báo. Lúcthìnhíu mày suy tư, lúcthìnhìn chăm chú, những biểu cảmtrênkhuôn mặt củacô, cứ như những tấm phim nhựa, lướt nhanh trong đầu Crato.

hắnrời khỏicôđãnăm ngày.

Từ ngày rời khỏi hành tinh Dopulo, Cratođasuy nghĩ, hắn phải đảm bảo mọi thứ thật hoàn hảo để không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hắn với Diệp Huyên. không phải là hắn vẫn chưa hiểu rõr àng tỉnh cảm của mình, mà nguyên tắc làm việc của Cra tướng quân là: trước khi quyết định, phải đảm bảo đã chuẩn bị mọi thư thật hoàn hảo. một quý tộc thuần huyết muốn kết hôn với một người bình thường, đây không phải là một chuyện đơn giản. Nhưng may mắn là trên thế giới này có rất ít việc mà Cratokhông làm được.

Đến ngày hôm nay, tất cả những sắp xếp củahắn, đềuđãchu toàn mọi mặt.hắnhít sâumộthơi, động tác có chút khẩn trương, đẩy ra cánh cửa trước mặt.

Trong phòngkhôngbật đèn, Diệp Huyên ngồi trước bàn làm việc, toàn bộ thông tin đều hiển thịtrênmàn hình, ánh sáng mờ mờ từ màn hình chiếu lên mặtcô, trong trẻo nhưng lạnh lùng,côđộc. Ngay lập tức Crato liền cảm thấy có chỗkhôngthích hợp,hắncòn chưa kịp mở miệngthì Diệp Huyênđã đứng lên.

"anhđãsớm biết." Người phụ nữ lạnh lùng nhìnhắn, giống như hắn làmột kẻ xa lạ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Crato bước đến, muốn nắm lấy tay Diệp Huyên, nhưng lại bịcôkhôngchút do dự hất ra. Phanhmộttiếng, màn hình hiển thị bị ném tới trước mặt Crato,trênmàn hình trong suốt, những dòng chữ màu đen càng thêmrõràng.

"Trải qua quá trình điều tra hơn nửa năm, tôi cho rằng đối tượng hoàn toàn phù hợp vớiyêucầu của tướng quân, hơn nữacôta làmộtngười trọng tình cảm. Đâykhôngphải là tôi suy đoán lung tung, từ những hành động của đối tượng cho thấy,côta vẫn luôn tìm kiếm ngườiđãcứucôta từ trong tay phản quân, cũng chính là ngài. Tôi có đủ lý do để khẳng định, đối tượng có tình cảm đặc biệt đối với ngài, sùng kính, tôn thờ ngài. Trongmộtvăn kiện tình báo của chính phủ, thảo luận những điều này có lẽ làkhôngnghiêm cẩm nhưng chuyện này là rấ quan trọng.

Bởi vì ngàikhôngchiđangtìmmộtsĩ quan phụ tá đủ tư cách mà còn cầnmộtngười biết giữ bí mật, tôi cho rằng, lợi dụng phần tình cảm này, là rất cần thiết.nóicho cùngthì, giữamộtngười trung thực ái mộ ngài vàmộtngười sĩ quan đủ tiêu chuẩn,thìtôi cho rằng người trướcsẽphù hợp làm cấp dưới của ngài hơn.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 18: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (18)

"mộtngười vừa trung thực vừa ái mộ ngàisẽtrung thành hơn so vớicấp dưới."

Những lời nàykhôngsai.sựtrung thành xuất phát từ đạo đức ởmộtsố thời điểmsẽtrở nên rất mỏng manh, còn trung thành vìyêuthìthườngkhôngđể ý tất cả mà hy sinh cho đối phương huống chi tình cảm này còn kéo dài suốt bảy năm.

Lý Tư biếtrõđạo lý này cho nên mới nhắc tới trong báo cáo. Cách làm củahắncũngkhôngquá đáng vìhắntrung thành với Crato, trung thành đến mức hoàn toànkhôngquan tâm Diệp Huyên có vì chuyện này mà tổn thương haykhông. Mà Cratothìsao?hắncó phải cũng nghĩ vậy haykhông?

Diệp Huyên nghĩ là có.

Điều này cũng là dễ hiểu. Khi đó Cratokhôngbiết Diệp Huyên, đột nhiên nhảy ramộtngười ái mộ đối vớihắnđó chỉ là người xa chẳng có ấn tượng gì. Mặc dù Diệp Huyên sắp trở thành sĩ quan phụ tá củahắn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi.

Cratođãtừngnói,hắnkhôngphải là người cao thượng gì. Trong kế hoạch quan trọng như vậy sử dụng chút thủ đoạn, đừngnóilà Crato, ngay cả Diệp Huyên cũngsẽđồng ý với đề nghị này. Hơn nữa, phần tình báo này Diệp

Huyênkhôngthể xem. Nếu tình huống nguy hiểmkhôngxuấthiện, Diệp Huyên cũngsẽkhôngbiết gì cứ tiếp tục làm việc mình nên làm.

"nóitớinóilui, tôi cũngthậtnhiều chuyện." Diệp Huyên nhìn Crato, trong giọngnóikhôngcósựchế giễu mà ngược lại rất bình tĩnhnói: "Làmmộtđứa ngốc, "côcườimộttiếng, "khôngphảithậttốt sao?"

"anh..." Crato hiếm khi giật mình như bây giờ, hắnmuốn giải thích, lạikhông biết mở miệng như thế nào.

Phần báo cáo này là nửa năm trước Lý Tư giao chohắn, lúc đóhắncũngkhôngcó ý kiến. Đúng như Diệp Huyên nghĩ, mặc dù Crato điềucôlàm sĩ quan phụ tá nhưng đối với Cra tướng quân mànói, Diệp Huyên chẳng qua chỉ làmộtcon cờ trong kế hoạch thôi. Cho dù con cờ này có thầm mếnhắnbảy năm haykhông,hắncũngkhôngquan tâm. Diệp Huyênkhôngcó tình cảm vớihắn,hắnvẫnsẽđiềucôlàm phụ tá. Hai chuyện nàykhôngliên quan đến nhau. Có điều lúchắnđưa ra quyết định cũng có ý muốn lợi dụng phần tình cảm này.

Chuyện này làsựthật, lúc ấyhắnđãđồng ý với đề nghị của Lý Tư.

"A..." nụ cười trên mặt Diệp Huyên càng rực rỡ hơn. Trong phòng không bật đèn, cả căn phòng tối tăm đến đáng sợ, chỉ có một đôi mắt bị phủ lệ quang, ở trong bóng tối tỏa sáng.

côkhóc? Tựa như có bàn tay vô hình bóp chặt lấy trái timhắn. Trước giờ chưa tùng có, trước giờhắnchưa tùng trải qua loại cảm giác như vậy——thống khổ, vô cùng sốt ruột, cấp bách, cổ họng như tắc nghẹn. Khi nhận ra bản thân làm Diệp Huyên tổn thươnghắnhắnđau đếnkhôngthể hô hấp.

Nhưng Diệp Huyên cũngkhôngcó khóc. Đừng khóc,cômộtlần lạimộtlần cảnh cáo mình. Khi vừa nhìn thấy đoạn báo cáo kia, đầu óccôtrống rỗng, tiếp đó là tức giận phát run. Cũngkhôngphải vì bản thân bị lợi dụng mà là tâm tư thiếu nữ cứ như vậykhôngche đậy phơi bày ra trước mặt đối

phương. Tất cả mộng tưởng, tất cả sựcố gắngkhôngchút nào che giấu bị moi ra mặc cho người khác phán xét. Giống như làmộtngười bị lột sạch quần áo, phơi bày tất cẩ giữa ban ngày

côkhôngbiết ánh mắthắnlúc đó như thế nào, thậm chícôcònkhôngdám nghĩ tới lúc Crato thấy phần báo cáo này, có phải là coi nhưkhôngliên quan đến mình, đảo mắt liền đem chuyệnkhôngđáng nhắc tới này ném sau? Hay là cảm thấy buồn cười, cảm thấy loại người nhưcôđúng làkhôngbiết tự lượng sức mình? Thậm chí là sinh lòng chán ghét, bởi vì bịmộtngười xuất thân thấp hèn nhưcôthầm mến cũngkhôngphải chuyện tốt đẹp gì đối vớimộtquý tộc thuần huyết.

Diệp Huyên biết,hiệntại Cratosekhôngnghĩcônhư vậy. Cho dù Crato từng dùng loại ánh mắt ác ý nhìn vào phần tình cảm nàythìcũngkhôngphải lỗi củahắnbởi lúc đó bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

côkhôngthể tức giận,khôngmuốn vì lòng tự ái buồn cười này mà trỉ chích Crato, thế nhưng cơn sóng xấu hổ cùng thất vọng cứ bao quanhcô,côkhôngcó cách nào thoát được. Cho dùcôđãtrưởng thành, cho dùcôcó tài sản có địa vị, nhưng khi tâm tư thầm kín của mình bị pháthiện,côchợt nhận ra mình chỉ làmộtngười đơn độcnhỏbé.

"Xin lỗi, tôi quá kích động." Cuối cùng, Diệp Huyênkhôngnóigì, chẳng qua là thần sắc bình tĩnh xoay ngườiđira ngoài.

Rời khỏi dinh thự của Crato, Diệp Huyênkhôngcó mục đíchđitrênđường.côcũngkhôngbiết mình phảiđinơi nào, lúc ấy trong đầu chỉ cómộtý niệm, phải rời khỏi đó, rờiđinơi khiếncôkhôngthể thở nổi. Trong lòngcôbây giờ rất ảo não... vốn là muốn bày tỏ với Crato, nhưng mà bây giờ lạikhôngcách nàonóira miệng.đanglúc mờ mịt nhìn xung, máy truyền tin trong túi vang lên.côliền lập tức nhấn nút trả lời, là Crato sao? Có phải làhắnkhông

Trong ống nghe truyền tớiâmthanh ngọt ngào của AI nhưngkhôngmang theo chút tình cảm nào: "Diệp tiểu thư,đãcó kết quả kiểm tra sức khỏe của ngài rồi, xin ngài hãy mau tới nhận. "Lúc này Diệp Huyên mới nhớ ra, ngày thứ hai sau khi trở lại hệ Mặt Trờicôliềnđilàm kiểm tra toàn diện vì sợ cây Dalhiasẽkhiến cơ thể bị ảnh hưởng, ngoài ra còn kiểm tra xem...có mang thaikhông.côcười khổ, tiện tay gọimộtchiếc phi cơ công cộng bay đến bệnh viện.

Điều khiến Diệp Huyên cảm thấy kỳ quái chính là phụ trách tiếp đóncôkhôngphải AI, mà làmộtnữ bác sĩ mặt mũi hiền hòa. Nữ bác sĩ có chút do dự nhìn phía sau Diệp Huyên, mới ôn nhu hỏi: "côđimộtmình sao? Có người thânđicùngkhông?"

Diệp Huyên theo bản năng cảm thấykhông đúng: "Bác sĩ, kết quả kiểm tra của tôi... xảy ra vấn đề sao?"

"Oh,khôngphải..." Nữ bác sĩ muốn tỏ rakhôngcó chuyện gì lớn.côdừngmộtchút rồi lấy ra tờ kết quả đưa cho Diệp Huyên "côtự xemmôtchútđi."

Rậm rạp chẳng chịt đều là thuật ngữ y học chuyên nghiệp, Diệp Huyênkhôngnhìn kỹ, bất an trong lòng càng tăng lên—— chuyệnnhỏnhư nhận báo cáo kết quả kiểm tra mà phải do bác sĩ đích thân làm cộng thêm biểuhiệnkì quái của vị bác sĩ—— ngón tay hoạt động càng lúc càng nhanh, dường như là qua rất lâu, hoặc chỉ là qua mấy giây, ngón tay Diệp Huyên dừng ở trang cuối cùng tờ báo cáo, đập vào tầm mắt là hàng chữ—— "Người mắc bệnh xuấthiệntriệu chứng suy kiệt hệ hô hấp nghiêm trọng, nguyên nhân tạm thờikhôngrõ."

"Hệ hô hấp..."côkinh ngạc nhìn nữ bác sĩ đối diện, có chút mờ mịt lập lạimộtlần, "Suy kiệt hệ hô hấp?"

Nữ bác sĩ lộ vẻ thương hại cầm tay Diệp Huyên: "Đây cũngkhôngphải kết quả cuối cùng, chúng tôi đề nghịcôđến bệnh viện lớn kiểm tra lại, có lẽ..."côkhôngcónóitiếp bởi vì Diệp Huyênđãlắc đầu.

Kết quảkhôngsai, Diệp Huyên biết, là do cây Dalhia. Cây Dalhia chỉ tác động đến điều chỉnh giả nhưngcôlại bị ảnh hưởng, phía bệnh viện khẳng định cũngkhôngtìm được nguyên nhân.

"Còn bao lâu?" Trong đầucôrối bời, căn bảnkhôngbiết mìnhđangsuy nghĩ gì, chẳng qua là dựa vào bản năng đặt câu hỏi, "Tôi... còn bao nhiêu thời gian?"

"Nếu như, " nữ bác sĩ do dựmộthồi, vẫn trả lời, "Nếu như chữa trị thích đáng, còn có nửa năm."

Nửa năm... Diệp Huyên đứng lên,côkhôngthấy được vẻ mặt mình, chỉ thấy nữ bác sĩ lo lắng nhìncô, giống nhưđangnhìn xác chết biếtđi."Cám ơn ngài."côgật đầu với nữ bác sĩ, bước chân lảo đảođira ngoài.

Bên ngoài bệnh viện là thế giới náo nhiệt, cùng bệnh viện yên tĩnh như là haikhônggian đối lập. Bây giờ nênđiđâu? Diệp Huyên đứng ở ven đường,côkhôngbiết mình muốnđiđâu, cũngkhôngbiết mình có thể điđâu.côkhôngchakhôngmẹ, bởi vì công việc đặc thù,côcũngkhôngcó bạn bè. Khi nhìn thấy những chữ đócôliền nghĩ ngay đến người đàn ông kia.

May mắn, Diệp Huyên cảm thấy may mắn vì mình chưa bày tỏ với Crato.mộtngười chỉ có thể sống nữa năm cần gì phải muốn thứ tìnhyêuxa vời này. Cratođãtừngnóivớicô, những người bị suy kiệt saumộtthời gian dài chữa trị cũng lần lượt qua đời, đây cũng là nguyên nhân vì sao quân độimộtmựckhôngtiếp tục nghiên cứutrênhành tinh Dopulo.

Nguyên nhân tại sao người thường như côc ũng xuất hiện tình trạng này Diệp Huyên không còn muốn biết nữa. Trong lòng côk hông có bi thương,khôngcó oán hận mà chỉ có cảm giác vô lực,côcảm thấy rất mệt mỏi. Cứ mãikhôngđược sợ hãi, cứ mãi dũng cảm, giống như muốn dùng hết sức lực của cả đời,côthật...khôngcó cách nào tiếp tục nữa.

Bất ngờkhôngkịp đề phòng, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Sau đó, một cái tay nắm lấy cổ tay cô.

Diệp Huyên quay đầu, tầm mắt bị nước mắt làm mơ hồ, côk hông thấy rõvẻ mặt Crato, chỉ có ánh mắt màu vàng nâu kia, trong suốt lại tĩnh táo.

"anhđoán, emđãnhận được kết quả kiểm tra sức khỏe." Giọngnóivẫn lãnh đạm, cũngkhôngcó tức giận vì trận cãi nhau kia, cũngkhôngcó bởi vì Diệp Huyên khóc mà nghi ngờ.

"không, " Diệp Huyên trả lời theo bản năng,côkhôngmuốn để cho Crato biết mình sắp chết, "Tôikhôngbiếtanhđangnóigì."

"Em phải biết rằngnóidối trước mặtanhkhôngcó lợi ích gì." PháthiệnDiệp Huyên muốn hất tay mình ra, Crato lập tức cầmthậtchặc cổ taycô.hắnnhìn Diệp Huyên,trênmặtkhôngcó bất kì biểu cảm dư thừa nào, "Các bộ phận trong cơ thể emđãbắt đầu suy kiệt."

Vẻ mặt củahắnkhiến Diệp Huyên đau nhói, "Cho nên?" Diệp Huyên bất tri bất giác cao giọng, thậm chí mang theomộtít bén nhọn, "anhmuốnnóicái gì? Muốn chính thứcnóivới tôi, "côdừngmộtchút, nghẹn ngào trong giọngnóiđãkhôngche giấu được, "Tôi sắp phải chết?!"

Những lời này giống như tín hiệu, nước mắtkhôngngừng rơi xuống, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều. Ban đầu là khóc thút thít, dần dần,đãbiến thành nức nở tuyệt vọng. Diệp Huyên đứngkhôngvững,côlao đảo muốn ngã xuống, muốn bản thân ngừng khóc, nhưng cho dù thế nào nước mắt cũngkhôngthể dừng.

Từ sau 14 tuổi, Diệp Huyên cũng chưa từng khóc lớn như vậy.côlà người kiên cường, cho dù mệt mỏi hay đau đớn, thậm chí đối mặt với cái chếtcôcũng cố gắngkhônglộ vẻ mềm yếu trước mặt người khác nhưnghiệntại,côkhôngmuốn cậy mạnh chống đỡ nữa.

Cratokhôngnóigì,hắnđưa tay ra kéo Diệp Huyên vào trong ngực. Người phụ nữ trong ngực lại khóc lớn tiếng hơn, Cratokhôngan ủicô, mà là mặc chocôtiếp tục khóc, đểcôđem mệt mỏi cùng ủy khuất nhiều năm trút ra ngoài.

Khócđi, khócđi... Crato biết cảm giác này, bởi vìkhôngcó ai để bản thân có thể dựa vào, cho nên phải đem mình trở nên kiên. Mà bây giờ, hắnnguyện ý làm người có thể khiến côtoàn tâm toàn ý dựa vào khóc.

"Emsēkhôngchết."hắnnóibên tai Diệp Huyên, giọngnóibình thản lại khẳng định, "trênthế giới nàykhôngcó gìanhkhônglàm được, quan trọng làanhcó muốn làm haykhông."

khôngbiết tại sao, Diệp Huyên phốc xuy bật cười, trong mắtcôcòn vướng lệ, nghẹn ngàonhỏgiọngnói: "Giọng điệu các quý tộc an ủi người thậtlà chọc người ghét."

"anhcũngkhôngphải làđangan ủi em, chẳng qua là trần thuậtsựthật." Crato rủ mi mắt, cúi đầu nhìn Diệp Huyên, "Em cho là giọng của quý tộc chọc người ghét, vậyanhthìsao?" PháthiệnDiệp Huyên nghi ngờ ngắng mặt lên,hắncảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn.hắndừngmộtchút, cố gắng dùng giọng bình thản hỏi, "anhkhiến em ghét sao?"

Diệp Huyênkhôngnóigì,côcứ như vậy nhìn Crato,trênkhuôn mặtnhỏnhắn còn vết nước mắt chưa khô nhìn chật vật cực kì.côtrầm mặc, lâu đến mức trong mắt Crato rốt cuộc lộ ra thấp thỏm,cômới vùi mặt vào sâu hơn trong ngực Crato, hai tay ôm nang eo,nhỏgiọng thầmthìmộtcâu: "Hừ, ghét."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (19)

"Chiến thần đế quốc cùng một côg ái ôm hôn nhiệt tình ngay giữa đường, nghi vấn công khai tình cảm."

"Hỡi các qúycô, người tình trong mộng của mọingườiđãcó người trong lòng.thậtđáng tiếc, người phụ nữ đókhôngphải là cáccô."

"Bạngáithần bí của Guard Công tước là ai? Có người tiết lộ thân phậncôgáinàykhôngđơn giản."

Nửa người Diệp Huyên dựatrêngiường hào hứng xem báo lá cải. Nội dung của những tờ báo này đều giống nhau,đãqua ba ngày từ hôm Diệp Huyên và Crato ôm hôn bên đường bị đám chó săn pháthiện, tất cả tựa đề bài báo đềunóivề chuyện này.

Sau khi Crato tham dự họp báo công khai, giới truyền thông liền bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tin tức về vị quý tộc thần bí này. Mặc dù không có tin chính xác nhưng cũng đủ để cho mọi người biếthiện tại Cra tướng quânđang độc thân. Ai biết chưa được mấy ngày, hình hắn và một người phụ nữ ôm hônt rên đường bị truyền ra, toàn bộ cánh báo chí đều sôi trào.

côgáithần bí đó rốt cuộc là ai, có phải có quan hệ tình cảm với Cra tướng quân? Người luôn cẩn thận như Cra tướng quân sao lại cùng côlàm ra cử chỉ thân mật như vậytrênđường?

Ngoài trừ giới truyền thông, ngay cả dân chúng cũngđangthảo luận chuyện này. Đúng nhưmộttrong những tựa đề bài báonói, mộtkhi hình ảnh được công bố, đông đảo người ái mộ Crato đều phát điên lên, còn có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện mới hôm qua người bắt đầu thích một người đàn ông độc thân hoàng kim, kết quả ngày hôm sau liền lộ ra tinh ắn đãc ó người trong lòng

Tất cả các thiết bị truyền thông, các loại báo chí lớnnhỏđềuđangđiên cuồng tìm hiểu chuyện này. Diệp Huyên xem rất vui vẻ,côpháthiệnchuyện này được chia làm ba loại:mộtloại là suy đoáncôlà ai, loại thứ hai là kiên quyếtkhôngthừa nhậncôlà bạngáicủa Crato, loại cuối cùng cho rằng đây là tin vịt.

Chỉ riêng suy đoán thân phận củacôđãcó vô số bài viết, đủ loại suy đoán: nào là Diệp Huyên là đại tiểu thư quý tộc luôn ở trong khuê haycôlà vị hôn thê thanh mai trúc mã của Crato, còn có suy đoáncôchỉ làmộtdân thường dã tâm bừng bừng muốn trèo cao, thậm chí còn cho rằngcôlà gián điệp do quân phản loạn phái tới.khôngthểkhôngnóitrí tưởng tượng của con người thực phong phú. Diệp Huyênkhôngthể hiểu được bọn họ sao có thể từmộttấm hình mà sinh ra nhiều suy luận như vậy.

Có điều những suy đoán lộn xộn này cũngkhôngảnh hưởng đếncô,hiệntạicôđangở bệnh viện được trang bị đầy đủ các biện pháp an ninh tiên tiến nhất, đám chó săn chắc chắnkhôngthể tìm tới được. Mà thông tin cá nhân củacôtừ sớmđãđược Crato hạ lệnh bảo vệ chặt chẽ, trừ khi có quyền hạn cấp S nếukhôngkhôngai có thể điều tra ra. Làm như vậy cũngkhôngphải vì Crato cảm thấy Diệp Huyênkhôngthể lộ ra ánh sáng mà là chuyện Diệp Huyênđangtham gia hạng mục nàyphải bảo mật trăm phần trăm.

"Diệp tiểu thư,đã đến giờ phẫu thuật." Giọng nói của AI vang lên.

Diệp Huyên đứng dậy, người máy hộ lí giúp côthay đồ phẫu thuật, sau đó đưa vào phòng kín. Người phụ trách phẫu thuật cũngkhôngphải là bác sĩ bình thường mà là nhân viên nghiên cứu khoa học,việc bọn họ muốn làm cũngkhôngphải là phẫu thuật bình thường mà là CẢI TẠO GEN.

"Cải tạo gen?!" Lúc vừa nghe Crato nhắc tới vấn đề này Diệp Huyên rất bất ngờ, "Tất cả tài liệu nghiên cứu điều chỉnh giảkhôngphảiđãbị hủy hết rồi sao?"

Vào năm CE185, dưới sựphản đối không ngừng của người dân, chính phủ không thể không hạ lệnh đóng cửa sở nghiên cứu duy nhất nắm giữ kỹ thuật cải tạo gen là sở nghiên cứu SCI, đồng thời tiêu hủy tất cả tài liệu nghiên cứu.

Lúc này, Cratođãđưa Diệp Huyên về dinh thự, hắn bưng ly trà đỏ lên nhấp nhẹ: "Toàn bộ tài liệu bị tiêu hủy chỉ là cho người dân câu trả lời."

Được rồi, Diệp Huyên vừa nghe liền hiểu, xem ra đây cũng là bí mật mà chỉ có những người ở tầng lớp thượng lưu mới có thể biết.trênthực tế, nhìn khắp toàn bộ đế quốc Nebula, người biết được bí mật nàykhôngquá năm người mà gia tộc Cra cũng có thể xem là thế lực chống lưng của sở nghiên cứu SCI, nắm giữ nhiều tài liệu nghiên cứu nhất.

"Cây Dahlia cùng nguyên tố titanium sinh ra phản ứng hóa họckhôngchỉ ảnh hưởng đến điều chỉnh giả khiến họ bị suy kiệt hệ hô hấp mà còn ảnh hưởng đến người có huyết thống điều chỉnh giả."

Sau khi biết thân thế Diệp Huyênkhôngđơn giản, Crato lập tức phái người điều tra cặn kẽ hơn. Diệp Huyên làcônhi, ngay cảcôcũngkhôngbiết cha mẹ mình là ai, tên Diệp Huyên là do viện phúc lợi đặt cho,côđãsống 21 nămkhôngchakhôngmẹ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩsẽtìm lại thân thế mình.côchưa từng nghĩ tới cómộtngày thân thế của mìnhsẽđưa bản thân vào chỗ chết.

"Còn nhớ người thừa kếđãbị trục xuất của gia tộc Sartre Clifkhông?" Cratolãnh đạmnói, "Đó là mẹ em."

Người đó tên là Elisa, là người thừa kế duy nhất lại vì ý trung nhân của mình—— Hạ Thanh, là cổ đông của tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng, dứt khoát kiên quyết phản bội gia tộc, trở thành người thuần huyết duy nhất trong chín đại gia tộc gả cho người bình thường. Nhưng sau khi làm ra chuyện động trời như vậy hai vợ chồng họ cũngkhônghạnh phúc, saumộtnăm kết hôn, Hạ Thanh và Elisa gặp tai nạn, cả hai ngườikhôngai sống sót.

Có tin đồn cho rằng, mặc dù tuyên bố đó là tai nạn bất ngờ, nhưng gia tộc Sartre Clif rất bảo thủ, tuyệt đốisẽkhôngcho phép người phản lại gia tộc như Elisa có con nối dõi, cũng có người hoài nghi là do những người góp vốn khác trong tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng ra tay,bởi vì sau khi tai nạn xảy rakhônglâu, số cổ phần khổng lồ của Hạ Thanh bị chia cắtkhôngcòn chút nào.

Cho dùsựthậtnhư thế nào, saumộtthời gian ầm ĩ, chuyện này cũng chìm vào quên lãng.thậtra mọi người đềukhôngbiết Elisa cũngkhôngchết trong tai nạn. Ở giây phút cuối cùng, bà được phao cứu nguy ném ra, đượcmộtngười khai hoang pháthiện. Người khai hoang đó đưa Elisađangbất tỉnh đến bệnh viện. Khi đó, Elisađamang thai tám tháng.

"Mẹ em..." Crato dừngmộtchút, rồi lại lấymộtloại giọng bình thảnnói, "Sau khi sinh em, bà cũng vì bị thương quá nặng mà qua đời." Từ đó Diệp Huyên trở thành đứa békhôngchakhôngmẹ, được bệnh viện đưa đến viện mồ côi.

Nghe xong đoạn chuyện cũ này, hồi lâu sau Diệp Huyên cũngkhôngnóigì.thậtrathìcũngkhôngtính là đau lòng, Mặc dù Hạ Thanh và Elisa là cha mẹcô, nhưng bọn họ ngay cả mặt cũng chưa từng gặp chứ đừngnóiđến cảm tình. Diệp Huyên nghĩ có lẽ là có chút buồn, còn có chút

tiếc nuối. Hài cốt Hạ Thanhkhôngcòn, di thể Elisa sớmđãbị tiêu hủy, cho dù Diệp Huyên muốn lập bia mộ hay làm lễ truy điệu cho bọn họ cũngkhôngcòn cơ hội.

Bàn tay người đàn ông hơi dừng giữakhôngtrungmộtchút rồinhẹnhàng rơitrênđinh đầu Diệp Huyên.hắnkhôngcó thói quen làm ra cử chỉ dịu dàng này, động tác vuốt tóccôcũngkhônglưu loát. Diệp Huyênkhôngnhịn được bật cười: "Được rồi, emsẽkhôngkhóc."côtrừng mắt nhìn Crato, "Như vậy, sau đóthìsao? Em biết cơ thể dần suy kiệt là bởi vì mẹ em là điều chỉnh giả, nhưng mà..." Nhưng mà cái nàykhôngliên quan gì đến chuyện cứucô..

"Người bình thườngsẽkhôngbị cây Dahlia ảnh hưởng." Crato giải thích.thậtrathìDiệp Huyên bị kích tình bởi vìcôlàsựkết hợp giữa người thường và điều chỉnh giả. Mặc dùcôkhôngcó kế thừa gen hoàn mỹ của điều chỉnh giả nhưng trong thân thể dù sao cũng chảy dòng máu của điều chỉnh giả. Mà biện pháp duy nhất để ngăn chặn cơ thể tiếp tục suy yếu chính là đemcôtrở thành người hoàn toàn bình thường.

Cratokhôngngờ được, nhân viên nghiên cứu phẫu thuật cho Diệp Huyên cũngkhôngngờ được, bọn họ bí mật thựchiệnphẫu thuậtkhôngphải là đemngười bình thường trở thành điều chỉnh giảmà là phải đem điều chỉnh giả trở thành người bình thường. Thông quamộtloạt giải phẫu, gen biến đổi trong cơ thể Diệp Huyên hoàn toàn bị loại bỏ. Đến lúc đó,côcũngkhôngcòn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

hiệntại Diệp Huyênđãlàm phẫu thuật ba lần, nữa năm saucôsẽhoàn toàn bình phục.

Cratonóitrênđời nàykhôngcó chuyện gìhắnlàmkhôngđược, người khác nghe đượcsẽchỉ cho rằnghắnđangkhoác lác, nhưng Diệp Huyên biết,hắnchưa bao giờnóiđiều mà mìnhkhôngnắm chắc. Nghĩ đến người đàn ông kia khinóira những lời này lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, khóe miệngcôkhôngtự chủ nhếch lên.

"Ngươi vĩnh viễnsẽkhôngthể biết đượcmộtgiây tiếp theosẽ xảy ra chuyện gì", đây đúng là chân lý.côcho rằng mình sắp hạnh phúc nhưng giây kế tiếp lại biết mạng mình sắp hết.côcho là mìnhđãkhôngcòn hy vọng lại có người mặc kệ tất cả vìcôngăn cơn sóng dữ. Đến nổi việccôcó phải là người mang huyết thống quý tộc hay là bị đoạt gia sản và địa vịcôcũngkhôngđể ý.

Vậycôđể ý cái gì?

Là người đàn ông dù mỗi ngày có bận thế nào cũng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm cô. Mà trong lúc đợi hắn, cô có thể vừa uống trà vừa xem tin tức bát quái, đây chính là khoảng thời gian cô hạnh phúc nhất.

"Gì?" Diệp Huyên mở kênh tin tức, ngoài ý muốn thấy bóng dáng Cratotrênmàn hình. Hiển nhiên là sau khi kết thúc hội nghị ở cung điện,hắnliền bịmộtđám ký giả vây quanh nước chảykhônglọt. Bọn vệ sĩ liều mạng ngăn cản đám ngườinày, định che chở cho Crato thoát khỏisựbao vây trùng trùng điệp điệp. Dựa theo tình huống này, Crato nên là mặtkhôngđối sắcđithẳng nhưng khimộtký giả gắng sức đưa Micro đến trước mặthắn,hắnđột nhiên dừng lại.

"mộtvấn đề."hắnlãnh đạmnói.

Tên ký giả kia có lẽ là bị dọa sợ cho ngây dại, Cra tướng quân có ý gì? Cho đến bây giờ vị Công tước này cũng chưa từng chủ động cùng truyền thông tiếp xúc, chẳng lẽ lại muốn tiếp nhận phỏng vấn?! Cũng may đồng nghiệp bên cạnhhẳnhết sức cơ trí, vội lớn tiến hỏi: "Xin hỏicôgáithần bí cùng ngài ôm hôn trong hình, có phải đúng như tin đồn làmộtngười bình thườngkhông?"

Đúng vậy,khôngbiết là mèo mù đụng phải chuột chết, hay là có người đem tin tức tiết lộ ra ngoài, tin đồn Cra tướng quân có bạngáilà người thường mọi người đều biết. Vấn đề này vừa được hỏi, mọi người ở đó đều hítmộthơi khí lạnh. Ngấm ngầm bàn tán với nhau cũng thôiđi, ngay ở trước

mặt mà nghi ngờmộtvị đại quý tộc thuần huyết cùng người thường có quan hệ thân mật, đối với người thuần huyết đó làsựnhục nhã! Nhưng biểu tình Cratokhôngthay đổi chút nào, ánh mắt lạnh lùng màu vàng nâu củahắnquét qua ký giả vừa đặt câu hỏi, tên đáng thương đó lập tức rùng mình. "Đúng vậy." Ngay khi tất cả mọi người đều cho làhắnsẽgiận dữ,hắnlời ít ý nhiều trả lời.

Cái gì?!

Lời vừanóira, hiện trường nhất thời một mảnh ồn ào. không chỉ là các ký giả, ngay cả những quan viên đicùng cũng há hốc mồm. "Tôi..." ký giả nuốt nước miếng, dè dặt nhìn Crato, "Tôi còn có thể hỏi một vấn đề nữa không, thưa ngài?"

Cratokhôngnóigì cũngkhôngrờiđi.

"Xin hỏi, " ký giả cân nhắc mãi, cuối cùng cũng dùng vẻ mặtthấy chếtkhôngsờn lớn tiếng hỏi, "côgáikia có phải là ngườiyêucủa ngàikhông?"

"khôngphải." Crato trả lời, mọi người còn chưa kịp thở phàođãthấyhắnkhẽ nghiêng đầu. Ngay tại khoảnh khắc này, Diệp Huyên nhìn người đàn ông kia lạnh nhạt lên tiếng.hắnlúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng dùng loại giọng điệu bình thản nhưđangnóivề thời tiết đểnóichuyện khiến người khác kinh hãi.

"Ta biết điều mọi người quan tâm là gì, mọi người đều biết, nếu thuần huyết cùng người thường kết hôn, sẽbị coi là phản nghịch và bị trục xuất khỏi gia tộc. Có điều, trênthế giới này, người có tư cách trục xuất ta hoặc làđãqua đời, hoặc là còn chưa ra đời, cho nên, ta có quyền lựa chọn người phụ nữ của mình. "hắnnhìn Diệp Huyên —— Diệp Huyên biết thật ra Crato nhìn ống kính, nhưng côbiết Cratonóinhững lời này với ai—— trước sựch ứng kiến của vạn dân chúng, lạnh nhạt trong mắt hắn cuối cùng

cũng biến mất, con ngươi màu vàng nâu tràn ngập dịu dàng cùng với thanhâmtrầm thấp, "Emkhôngphải là ngườiyêu." Cratonói——

"Em là vợanh."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 1

"Em cảm thấy mình bị mắc bẫy."

Cratođangưu nhã cắt bít tết, nghe vậy, tayhắnkhựng lại, nâng lên mi mắt. Tay trái Diệp Huyên cầm nĩa, theo động tácnóichuyện củacôcó thể thấyrõthức ăn trong miệng còn chưa nuốt xuống.côhơi chu môi, mặc dùđangtức giận nhưng lại giốngmộtcon sócnhỏđángyêu.

côchỉ vào bức ảnh lãng mạntrêntờ tạp chí điện tử mìnhđangcầm: "Người ta cầu hôn đều là nhẫn kim cương, hoa tươi, bữa tối dưới ánh nến, còn quỳmộtchântrênđất, em lạikhôngcó gì cả. Chỉ có lời tỏ tình màanhcũngkhôngthổ lộ trực tiếp."

Mặc dù màn tỏ tình này được diễn ra dưới ánh đèn rực rỡ cùng với sự làm chứng của hơn 10 vạn dân.không chỉ hệ Mặt Trời, thậm chí ngay cả các hành tinh khác cũng biết — Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Nebula đế quốc tương muốn kết hoon cùng dân thường. Mà Diệp Huyên- người phụ nữ đáng lẽ được coi là hạnh phúc nhất thế giới lại bị các tờ báo lá cải cười nhạo, cho là kiếp trước cô đã cứu cả vũ trụ nếu không sao có thể nhận được lời tỏ tình chấn động toàn bộ hệ Mặt Trời, có thể độc chiếm được người đàn ông chất lượng tốt như vậy.

hắncũngkhôngtốt đẹp như vậy.Diệp Huyên rất tức giận,cômuốn thông báo cho cả thế giới biết rằng việchắnmuốn tuyên bốcôlà vợ củahắnhoàn toàn chưa thương lượng cùngcô, mặc dù lúc ấycôcũng cảm động đến rơi nước mắt. Sau đó trong lúcđangchoáng váng lại bị Crato lôiđi, tiếp đến là hôn lễ, học tập lễ nghi... Đến khicôtỉnh táo lạithìđãcùng Crato ngồi trong trang viện trăng mật.

khôngđược, nhất định phải chứng minh mìnhkhôngbị Crato ăn gắt gao, tuyệt đốikhôngthể để cho tên khốn kiếp kia đắc ý!

khôngchút nào ý thức được mình dướisựsủng ái của Crato bộc lộ tính trẻ con, Diệp Huyên tặng chohắnánh mắt sắc bén: "anhkhôngcó gì muốnnóisao?"

"Đầu tiên, nhẫn kim cương." Crato ung dung thả dao ăn xuống, tầm mắt rơi vào ngón tay Diệp Huyên.

"Ách..." Diệp Huyên vội vàng đem tay mang nhẫn cưới giấu sau lưng.

Nhìn hành động như đứa trẻ củacôtrong mắt Crato đong đầy ý cười: "Thứ hai, hoa tươi,anhnhớ lúc em bắt đầu nhập viện dưỡng bệnh, mỗi ngàyanhđều đem đếnmộtbó, đúngkhông?"khôngđợi Diệp Huyên trả lời,hắnlại tiếp tụcnói, "Sau đó là bữa tối dưới ánh nến, nếu em quên chuyện xảy ra vào ngày cầu hôn, chúng ta liền dồn lại tínhmộtlần."hắnchống cùi chỏ lên bàn, lười biếng nhíu mày nhìn Diệp Huyên, "Nếu emkhôngngại, tối nay chúng ta lại làm lần nữa?"

Đáng ghét! Diệp Huyên dám cam đoan, Crato chắc chắn có ý nghĩ xấu xa!

"Hừ."côhấp háy mũi, vẫnkhôngcam lòng phản bác, "Vậy quỳmộtchântrênđấtthìsao? Chuyện nàyanhchắc chắnkhôngcó làm."

"Nga?" Lúc này, Cratođã đứng lên, hắn đi tới bên cạnh Diệp Huyên, Diệp Huyên nhìn người đàn ông cao lớn này cúi xuống, gương mặt tuấn tú cách mình càng ngày càng gần, "Chuyện này chỉ sợanhkhông làm được." Crato đưa tay vén mái tóc rơi xõatrêncổ, hơi thở ấm áp phun bên tai khiến côk hông nhịn được run rẩy: "anh có thể dùng phương thức đền bù khác thỏa mãn em."

Phương thức gì?

Còn có thể có phương thức gì!

Cả người vô lực tựa trênghế, đôi mắt mê man nhìn cái đầu không ngừng di chuyển giữa hai chân của mình, Diệp Huyên tuy không cam lòng nhưng lại không tự chủ được chìm đắm vào thế tấn công miệng lưỡi của Crato. Crato đúng là quỳ xuống đất, dùng một loại phương thức khác đền bù chocô.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm qua hoa huyệt, đem toàn bộ hoa huyệt liếm quamộtlần. Đầu lưỡi cắm vào trong hoa huyệt, môi mỏng dính sát vào hoa huyệt sưng đỏ dùng sức hút. Bao nhiều dâm thủy đều bị Crato nuốt vào, hắn lại còn cảm thấy không thốa mãn, vỗ vỗ lên mông Diệp Huyên: "Hôm nay sao ít nước vây, hửm?"

"Ghét... ưm..." Diệp Huyên kìm lòngkhôngđặng cong eonhỏ, cắn đầu ngón tay rên rỉ, " Đều bịanhuống cạn sạch..."

Cratokhôngnhịn được cười lên, bàn tay lướt qua hoa huyệt ướt đẫm, đem ngón tay dính đầy dâm dịch nhét vào miệng Diệp Huyên: "Dâm thủy cũng chảy tới mông, cònnóilà bịanhuống cạn sạch." Ngón tay khuấy động trong miệngnhỏ, đùa giỡn với cái lưỡi thơm tho, "Em oan uổnganh, có đáng đánh haykhông?"

"Ưm..." Diệp Huyênnóikhôngnên lời, hoa huyệt ngứa ngáy khó nhịn, bị Crato dùng những từ ngữ hạ lưu trêu đùa khiến cả người mềm xuống, ngay cả ý nghĩ muốn bày sắc mặt cho Crato cũng quên mất, ngoan ngoãn xoay người đem môngnhỏnhổng lên, đầu ngón tay tách ra hoa huyệt, nũng nịu năn nỉnói, "Đáng đánh...anhphải đem gậy to quân dụng đánh em..."

Sau khi bọn họ kết hôn, "tướng quân" trở thành biệt danh mà Diệp Huyên gọi Crato mỗi lần hai người lăn lên giường. Mỗi khi Diệp Huyên gọi liền biết dâm như vây, Crato huyệt trước mắt muốn làm.hắnkhôngnhanhkhôngchậm cởi ra thắt lưng, trước ánh mắt của Diệp Huyên móc ra cây gậy thịtđãsớm cứng rắn. Diệp Huyên vội vàng đưa môngnhỏlùi về sau, dùng hoa huyệt mềm mại ma sát quy đầu: "thậtlà nhột, ừ... Quy đầuthậtlà nóng, mau đến làm em... Tướng quân, mau đến làm emđi."

Crato lửa dục dâng cao, mặc dù còn có ý niệm nuốn dày vò vậtnhỏ, nhưng lạikhôngnhịn được,hắnnắm chặt cặp mông trắng nõn của vợ, tấn công mạnh về trước, trong lúc Diệp Huyên thét chói tai liền đem gậy thịt đưa vào. Thân thể bọn họđãsớm quen thuộc, gậy thịt vừa cắm vào hoa huyệt liền như cá gặp nước, tìm được điểm nhạy cảm hung hăng đâm vào. Cratokhôngnhanhkhôngchậm, lúcnhẹlúc nặng rút ra cắm trong, Diệp Huyên cảm giác như mình là chiếc thuyềnnhỏlênh đênhtrênsóng,mộtlần lạimộtlần đạt được khoái cảm,côkhôngngừng thét lên, dâm thủy chảy càng nhiều, làm ướt hết nệm dưới người.

Crato cắn răng làmcô, hạ thân đập vào hoa huyệt phát ra tiếng tiếng ba ba: "Dâm đãng, chảy nhiều nước như vậy, "hắnnhéo mạnh lênâmđếđãsưng đỏ của Diệp Huyên, "Xem ra chỉ có làm em... cái miệngnhỏnày mới chảy nước." Ngay khi Diệp Huyên sắp đạt tới cao trào, hắnđột nhiên rút gậy thịt ra, banh rộng hai bờ mông bắt đầu liếm hút..

"A! ——" cả người Diệp Huyên hoàn toàn mềm nhũn, từng đợt dâm thủy từ trong phun ra, thần trícômờ mịt, chỉ nghe thanhâmchậc chậc từ

Crato bú dâm thủy, người đàn ông này nuốt từng ngụm từng ngụm khiến Diệp Huyên có ảo giáchắnmuốn hút khô mình.

Sau cao triều,âmthanh dâm mỹ trong phòng ăn vẫnkhôngdừng lại. Món ăn ngon đầy bàn bị hai vợ chồng gạt hết sangmộtbên,không, có lẽ đối với bọn họ mànói, làm tình mới là vật ngon nhấttrênthế giới. Diệp Huyên như nguyện được chồng mình lấy phương thức khác đền bù, mà Crato cũng dùng cây gậy dưới hạ thân dạy dỗ người vợkhôngnghe lời. Người vợ bénhỏbịhắn"ĐÁNH" đến nỗi hai ngàykhôngthể xuống giường, đây là chuyệnnóisau.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 21: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 2

"Ngô..." Diệp Huyênđangngủ mơ mơ màng màng, cái môngnhỏbị vỗnhẹ,côbất đắc dĩ mở mắt ra, Crato đứng ở trước giường nhíu mày nhìn vẻ buồn ngủtrênmặtcô: "Dậy ăn điểm tâm."

"Hô, mệt quá..." Diệp Huyên chậm rãi ngồi dậy, theo động tác củacô, cái chăn tơ lụatrênngười từ từ trượt xuống, lộ ra thân thể trần chuồng mềm mại. Chỉ thấytrênlàn da trắng noãn chi chít dấu hôn, từ cổ đến bụng, trênhai bầu ngực in đậm dấu tay, đầu vú cứng rắn do bị nắn bóp trong thời gian dài vẫn còn trong tình trạng ứ máu sưng đỏ. Diệp Huyên duỗi người, cảm giác cả người đau nhức tiêu tánmộtchút, pháthiệnngười đàn ông nàyđangnhìn chằm chằm thân thể mình, côtức giận liếc mắt, "Nhìn cái gì? Tối hôm qua làm lâu như vậy, chẳng lẽ bây giờanhcòn muốn nữa."

"anhquảthậtcó ý nghĩ này, " thấy vợ tức giận trợn to hai mắt, khóe miệng Cratokhôngkhỏi vềnh lên, "Nhưng nhìn tình trạng em bây giờ,anhcó thể khắc chếmộtchút."

"Hừ!" Diệp Huyên lại trợn mắt nhìn Crato, hắn đâu chỉ cần khắc chếm ột chút, chính xác là phải khắc chết hật tốt. hắn chẳng phân biệt thời gian đia điểm đã đông duc!

Tuy bọn họ là vợ chồng mới cưới, vẫn còn trong thời gian trăng mật, thường xuyên lên giường với nhau là bình thường, nhưng Crato cũng quá phóng túng. Diệp Huyên hoài nghi dục vọng củahắnkhônglúc nào được thõa mãn, ngay cả lúc tắm hay ăn cơm. Có lúc Diệp Huyênđangnóichuyện, tên vô sỉ khốn kiếp này liền sát tới. Đầu tiên là giở thủ đoạn, sau đó là hôn cuồng nhiệt, thừa lúc Diệp Huyên mơ hồ, từng cái từng cái cởi quần áocô, đưa cây gậy thịt đáng giận củahắncắm vào.

Đáng thương Diệp Huyênđãtới tiểu hành tinh này được nửa tháng, ngay cả cửa cũng chưa ra khỏi. Mỗi ngày đều bị Crato đè dưới người, từ phòng ngủ làm đến phòng khách, lại từ phòng khách làm đến vườn hoa. Diệp Huyên tự trách mìnhkhôngchịu thua kém, bị Crato khềunhẹmộtcái cả người liền mềm nhũn, chỉ có thể mặc chohắnmuốn làm gìthìlàm.

Mắt thấy tên ghê tởm này cười như hông cười đứng ở một bên, tối hôm qua làm đến hơn nửa đêm, Diệp Huyên ngay cả chân cũng không khép lại được, hắn ngược lại áo mũ chỉnh tề, tinh thần sảng khoái, Diệp Huyên giện không có chỗ phát tiết. cô dùng chăn đem mình bao lấy thật kỹ, tránh cho Crato lại thú tính đại phát, mới đi tới phòng tắm.

Crato tiếc nuối thu hồi tầm mắt, ừ, giống như lần trước ở bồn rửa tay làmmộtlần cũngkhôngtệ, đáng tiếc hôm naykhôngđược.

Đến khi Diệp Huyên thu thập thỏa đángthìbữa sáng cũng chuẩn bị xong. Bàn dài điêu khắc tuyệt đẹp ngày hôm qua còn chảy đầy dâm thủy cùng tinh dịch,hiệntạiđã được người máy quét dọn dọn dẹp sạchsẽ, bây giờ đang đặt bữa sáng mỹ vị. Ngoài cửa sổ là ánh ban mai ấm áp, hôm nay trái đất đã vào đầu thu, trêntiểu hành tinh này lại là cảnh xuân rực rỡ.

Nơi này làmộttrong số những sản nghiệp khổng lồ của gia tộc Cra, là thương nhân về bất động sản có thế lực nhất Nebula đế quốc, Crato còn có thêm 3 tiểu hành tinh nữa ở gần Trái Đất, tiểu hành tinh này là hành tinh đẹp nhất trong số đó. Nơi này quanh năm ấm áp dễ chịu,trênmặt đất trải

đầy các loại thực vật hiếm quý xinh đẹp tạo thành phong cảnh đặc biệt, là nơi luôn đứng đầu bảng xếp hạng thắng cảnh du lịch đẹp nhất trong 10 năm qua.

Nguyện vọng của Diệp Huyên chính là được đặt chân tới tiểu hành tinh xinh đẹp này,hiệntại côlại gả cho chủ nhân của hành tinh, thân là chồng Crato đươngnhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của vợ. Cra tướng quân vung tay lên, lợi nhuậnhằng năm hơn mười triệu CP của hành tinh này liền thuộc về Diệp Huyên. Mặc dù đối với tài sản củahắn, số tiền này chỉ làmộtgóc của tòa núi băng nhưng người vợ bénhỏlại cảm động nước mắt lưng tròng, đêm đó ở trêngiường ôn nhu lại mê người, tùy ý Cra tướng quân lăn qua lăn lạimộttrận.

Bây giờ nghĩ lại, Diệp Huyên có cảm giác mình lại mắc bẫy?

Bất kể như thế nào, hiếm thấy Crato đại phát từ bi,khôngkéo vợ ở trong phòng lăn lộn, mặc dù hai chân còn có chút ê ẩm, Diệp Huyên hưng phấn sai người chuẩn bị phi thuyền định ra cửa du ngoạnmộtphen.

Loại phi thuyền dânsựchỉ bay được với tốc độ chậm là phương tiện giao thông phổ biến nhất ở đây, trung tâm AI có thể khống chế nó thiết lập chế độ bay tự động, nhưng Diệp Huyên vìđãlâukhôngra khỏi cửa, nhìn thấy loại phi thuyền đơn giản này còn vô cùng hứng thú dù bản thân làmộtquân nhânđãtừng ra chiến trường. Cratothìnhàm chán ngồi bện cạnh Diệp Huyên, hai chân lười biếng duỗi thẳng, nhìnkhôngchớp mắt gò má vợ mình.

mộtphút, năm phút, mười phút... hai mươi phút sau, Diệp Huyên rốt cuộckhôngnhịn được.

côtức giận quay mặt sang, mày liễu khẽ nhếch: "Em đẹp mắt lắm ah?"

"Đẹp mắt." Người đàn ông nhếch mép.

Diệp Huyên đỏ mặt. Tên ghê tởm này trước kiakhôngphảilúc nào cũng lãnh đạm ngạo mạn sao, khi nào lại mờ ám như vậy. Ho khanmộtcái...côhẳng giọng giả bộnhưkhôngcó gì, "Đẹp mắt cũngkhôngcho nhìn, em ra lệnh cho anhquay đầu qua chỗ khác!"

"Được rồi," ngoài miệng mặc dùnóinhư vậy nhưng Cratokhôngchikhôngquay đầu qua chỗ khác, ngược lại còn nghiêng người, gương mặt tuấn tú sát lại gần Diệp Huyên, "anhthỏa mãnyêucầu của em, em cũng phải thõa mãnanh."

"anhlàm gì... Ưm, ưm.." Diệp Huyên còn chưanóixong liền bị Crato cưỡng hônkhôngcho phépcôtừ chối. Tay tráihắngiữ đầucô, tay phải siết chặt cần điều khiển.

"yêucầu củaanhrất đơn giản." Crato vừa hôn vừa khàn giọngnói.

"anh,anhdừng tay...khôngđược, " Diệp Huyên cố hết sức tránh khỏi miệng lưỡi của người đàn ông này. "anhim miệng!".mộtgiây sau,côchưa kịp thở dốc lưỡi liền bị Crato nuốt vào,côchỉ có thể ưm ưm a a,nóihàm hồkhôngrõ, "Phi thuyền... Em còn phải điều khiển Phi thuyền..."

"Yên tâm, " Crato buông đầu Diệp Huyên ra,mộttay giữ hai taycôra sau lưng. Động tác như vậy khiến Diệp Huyên phải ưỡn ngực lên, từcái cổ thon dài hôn xuốngCratomột đường, môi mỏng rơi vào trước ngực, cắn mở nút áo. Mà cái tay còn lạithìkhởi động hệ thống lái tự động, "Nósẽkhôngrơi xuống."

Pháthiệnmình trốnkhôngthoát, Diệp Huyên chỉ có thể đẩynhẹđầu Crato: "anh... Ù',anhnhẹmộtchút..."thậtrathìtrong lòngcôcũng rất muốn, thân thểcôrất nhạy cảm. Sáng sớm lúc Crato hôncô, huyệtnhỏcũngđãướt, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, hai chân bủn rủn, Diệp Huyên đưa tay ôm cổ Crato, đỉnh vú cao ngất tùy ý để Crato ôn nhu bú, "Chân em rất mỏi.. Ưm a,khôngcho phép...khôngcho phép dùng tư thế kỳ quái..."

Dù sao ân ái cũng rất tốn thể lực, nếu lại làm tư thế con kiến leo cây gì gì đó, Diệp Huyên cảm thấy chân mình chắc phải phế bỏ.côbỗng nhiên nghĩ đến, nếukhông có trọng lực,thìchẳng phải cũngkhôngcần phí sức?

Có lẽ là thần giao cách cảm,mộtgiây kế tiếp, Diệp Huyên pháthiệnmình bay lên.

Craato đóng cửa bên trong buồng lái, toàn bộ buồng biến thành trạng thái mất trọng lực. Quần áo Diệp Huyên sớm bịhắncởi hết sạch, quần lót gợi cảm bay bên cạnh hai người, Crato ngồitrênghếnhẹnhàng đẩymộtcái, mượn quán tính đem Diệp Huyên đè ởtrênvách khoang.

Cây gậy thịt vừa thô vừa cứng rắn đặt giữa hai chân, ngón tay thon dài tách ra cánh hoađãướt đẫm, dương vậtđãcứng rắn từ lâu liền thuận thế cắm vào bên trong. Diệp Huyên pháthiệnở trạng thái này mình càng phí sức, bởi vìcôbắt buộc phải kẹp chặt eo Cratomớikhôngbị bayđi. Côn thịt vừa chậm chạp vừa cường thế đemcôlấp đầy, có lẽ là pháthiệncôđangcăng thắng, Crato đè cái môngnhỏ, nhíu màynhìncô: "Thả lỏngmộtchút, Diệp trung úy thân ái."

"Em..." Diệp Huyênđangchuẩn bịnóichuyện, cây gậy to đột nhiên đâm mạnh tới chỗ sâu,côhô lênmộttiếng, bên trong hoa huyệt lập tức phun ramộtcổ dâm thủy "Emkhôngdám..."

"Em phải tin tưởnganh," Crato hôn lên đầu vú cứng rắn củacô, đem thân thể mềm mại của vợ ôm chặt trong ngực, "Em chỉ cần làmmộtchuyện," ánh mắt Diệp Huyên mê mang nhìnhắn, hắn lộ ra nụ cười xấu xa, "Đó là kẹp chặt dâm huyệt của mình."

Vừa dứt lời,mộtcảm giác mãnh liệt ập tới. trong nháy mắt Diệp Huyên liền cao trào, cây gậy thịt rút ra cắm vào vừa sâu vừa mạnh, mỗimộtlần đều đụng vào điểm nhạy cảm trong hoa huyệt, cắm thắng vào tử cung. Dâm thủy tràn ra lại bị cây gậy thịt cắm vào vẩy ra bay tung tóe.

Loại cảm giác nàythậtlà kỳ diệu... Bởi vìkhôngcó trọng lượng, cả người Diệp Huyênnhẹbỗngkhônglàm được gì, nhưng trong ngườicôlại sắp bị cây gậy củahắnxuyên thủng, Diệp Huyên gần như chỉ có thể dựa vào cây gậy thịt kia chống đở thân thể, mà nó cũng đoạtđitoàn bộ suy nghĩ củacô. Ánh mắtcômờ mịt, chỉ thấy những dâm dịch chảy ra ở trongkhôngkhí hình thành từng viên nước trong suốt, theo tần số Crato ra vào càng lúc càng nhanh, tinh hoàn đánh lên hoa môi, khiến dâm thủy hòa lẫn với tinh dịch đều biến thành bọt nước trắng xóa, sau đó chúng trôi lơ lửng ở trongkhôngkhí. Hình ảnh như vậy so với lúc trước càng dâm mỹ hơn, khiến cho dục vọng của hai vợ chồng càng dâng trào. Diệp Huyên ngay cả tiếng rên rỉ cũngkhôngphát ra được. Hoa huyệtkhôngngừng co rút buộc chặt, lại cómộtdòng chất lỏng ấm áp chảy ra, côcũngkhôngbiết mình cao trào bao nhiêu lần.

Lần sau, trước khi ngấtđi, Diệp Huyên cắn răng nghiến lợi nghĩ tuyệt đốikhôngđể Crato toại nguyện!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 22: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 3

Johnson là ký giả của báo điện tử 《 Tinh thần thời đại 》 lớn nhất Nebula đế quốc, nói trắng rahắn làmột tên chó săn. Bởi vì lập được nhiều thành tích nênhắn bị chủ biên phái địch up ảnh Guard Công tước phu nhân.

Có thểnóivị Guard Công tước phu nhân này là người phụ nữ bị chú ý nhất đế quốc. Ngay cả công chúa duy nhất của hoàng thất - ảnh hậu ăn khách nhất cũngkhông được người ta truy lùng đến vậy. Đây cũng là bình thường, cho dù thời đại thay đổi, câu chuyện về côbé lọ lem luôn là đề tài được mọi người quan tâm. Quan trọng nhất là côbé lọ lem này còn là một người phụ nữ tự lập tự cường, rất có cốt khí. Dựa vào bản lĩnh của mình phấn đấu từ một dân nghèo tiến vào quân đội uy nghiêm trở thành sĩ quan cao cấp. Sau khi thân thế bị phát hiện lại cự tuyệt sự giúp đỡ của gia tộc Sartre Clif, không hề động tâm trước đống tài sản khổng lồ.

Cho dùkhônggả cho Guard Công tướcthìtruyền kỳ đặc sắc vềcôcũng có thể viết thành sách.

mộtnhân vật có giá trị tin tức như vậy đối với đám chó săn mànóichính là mỹ vị. Đáng tiếc Guard Công tướcyêusay đắm vị phu nhân này,khôngmuốncôbị quấy rầy nên an bài vệ sĩ so với bản thân còn nhiều hơn. Johnson theo đuôi Gia Đức Công tước phu nhân cả năm trời màkhôngcó thu hoạch gì.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, vị Guard Công tước phu nhân này lúc nào cũng thâm cư giản xuất*, trừ phi nghĩ phép còn lại quỹ đạo hoạt động mỗi ngày chính là từ trang viên đến quân đội, từ quân đội về trang viên. Johnson mỗi ngày canh giữ trước nhà Guard Công tước chỉ chụp được một thình không quan trọng.

*THÂM CƯ GIẢN XUẤT: ru rú xó bếp; ít giao du với bên ngoài; cấm cung trong nhà (châm biếm người ít ra ngoài tiếp xúc với xã hội)

Johnson thở dài não nề, nếukhôngcó tin tức gì đáng giáhắnsẽbị sa thải. Cũng mayhắnpháthiệnđược một biến hóa lớn: đãhai tuần rồi Guard Công tước phu nhânkhông đilàm.

Điều này có nghĩa gì? Trong đầu Johnson lướt qua vô số phỏng đoán, hắn điều chỉnh hơi thở tiếp tục kiên nhẫn chờ. Nhất định, nhất định có chuyện lớn xảy ra.

Cứ như vậy đợi đến nửa đêm, Johnson sờ cái bụngđangkêu réo địnhđiăn đêmthì cổng trang viên mở ra. Johnson lập tức lên tinh thần, thấy Guard Công tước ngồi xe từ trong rahắn liền chán nản. Guard Công tước là người bận rộn, tình huống đêm khuya ra cửa xử lí quân vụ khẩn cấp không phải là tin tức giá trị.

Có điều lần này có chút kỳ quái, đại khái 10 phút sau Guard Công tước đãtrở về. Nhìn theo theo chiếc xe sang trọng lái vào trang viện, Johnson còn ngửi thấy...mùi thơm của mì cá viên? Ách, nhất định là hắn quá đói.

Đêm khuya ngày thứ hai, Guard Công tước lại ra ngoài.

Lần nàyhắnchắc chắn mìnhkhôngngửi sai, là mùi của mì cá viên.hắnđãpháthiệnramộtsựthậtkinh người.mộtđại Quý tộc thuần huyết chưa từng ăn món ăn dưới 1000CP, Guard Công tước kiêm Cra Thiếu tướng thích ra ngoài mua mì cá viên vào nữa đêm?!

Đêm thứ ba, thứ tư, thứ năm...Sau khi liên tục ra cửa mua mì cá viên, khẩu vị Guard Công tước hình như có chút thay đổi ---hắnbắt đầu mua mì cà chua. Johnson nghĩ nếuhắnđem tin Guard Công tước thích nữa đêm ăn mì cá viên lên báo, chủ biên có khi nàosẽđánhhắnkhông?

Đáng thương cho Johnson, hắn đã quên ở trong trang viên làm ột đôi vợ chồng. Guard Công tước mua mì cá viên chưa chắc là cho mình ăn.

"Hô..." Hài lòng húp xong nước mì trong chén, Diệp Huyên vươn người, "thậtlà thoải mái...".côcúi đầu xuống sờ bụngnhỏhơi nhô ra của mình "Lần này conkhôngcòn đói bụng nữađi."

Crato cười như không cười nhìncô: "Rốt cuộc là con đói, hay em đói?"

"Đương nhiên là con đói " Diệp Huyên hừmộttiếng "Em bây giờ là hai người ăn."

Đúng vậy, đúng như Johnson đoán: có chuyện lớn phát sinh --Guard Công tước phu nhân mang thai.

Diệp Huyên mang thaiđãhơn 3 tháng, bụng củacôđãbắt đầu lộrõ, đây cũng là nguyên nhâncôkhôngđilàm.khôngphải vì thân thểcôyếu ớt nên phải ở nhà nghỉ ngơi mà là chuyệncômang thai cần giữ bí mật. Với thân phận củacôhiệntại,khôngchỉ là đổi thủ chính trị của Crato, sợ rằng ngay cả đám quân phản loạn kia cũng muốn mạngcô.khôngcần bận rộn vì công việc,côở trong nhà rất nhàm chán, vui thú duy nhất chính là dày vò chồng mình.

Ví dụ như nửa đêm muốn ăn mì cá viên chỉ là chuyệnnhỏ. Từ sau khi Diệp Huyên mang thai tính tình có chút đa sầu đa cảm. Mặc dù Cratođãnghĩ hết tất cả các biện pháp dành ra thời gian để ở cùng cônhưng dù vậy cũng rất bận rộn. Cho nên một đám sĩ quan cao cấp thường thấy màn này -- họp được một nửa, Cra tướng quân bỗng nhiên đứng lên đẩy cửa đira ngoài. Phát biểu nói được một nửa, Cra tướng quân đột nhiên im lặng, nhấc chân liền đi. Thậm chí có một lần đạng tác chiến, Cra tướng quân hạ lệnh khai

chiến xong, đảo mắt liềnkhôngthấy bóng dáng. Mọi ngườikhônghề biết rằng, Cra tướng quân chẳng qua làđinghe điện thoại của vợ.

Nếu có người thấy vẻ mặt lúc Cra tướng quân nghe điện thoại nhất địnhsẽhoài nghi mìnhđangnằm mơ. Bởi vì cho đến bây giờ Cra tướng quân đều là mặt lạnh ngạo mạn nhưng bây giờ khóe miệng lạihiệnra nét cười, ánh mắt ôn nhu, giọng điệu mềm mại hậnkhôngthể vắt ra nước!!!

Đềunóilà vợ chồngsẽtác động lẫn nhau, vợ chồng Công tước cũngkhôngchú ý tới Diệp Huyên trongsựcưng chiều của anhhắntính khí càng ngày càng trẻ con, mà Crato dưới sự dạy bảo của Diệp Huyên thì triệt để trở thành thê nô.

Crato trước giờ chưa từng nghĩ rằng cómộtngày mìnhsẽnhẹgiọng an ủimộtngười phụ nữ đangkhóc sướt mướt qua máy truyền tin, trong lòngkhôngcó chút nào khó chịu. Mà nguyên nhâncôkhóc chẳng qua là nhìn thấy mẩu tin bát quáinóivềmộtngườikhônghề liên quan gì đến họđangngoại tình rồi suy nghĩ lung tung liền nghĩ đến mình cùngcôly hôn, một mình côngậm đẳng nuốt cay nuôi đứa bé, trở thành bà mẹ đơn thân --- điều nàythật sựlà: QUÁ NGU XUẨN!

Nhưng Crato nhìn vợnhỏnhà mình nhõng nhẽo lại thấythậtđángyêu.

Diệp Huyênkhôngbiết vì muốncômang thai mà Crato ngấm ngầm động tay chân. Điều đó cho thấykhôngphải là Crato gấp gáp muốn có đứa bé mà là vì muốn giữcôlại.

khôngthểkhôngnóitrực giác của Diệp Huyên rất chính xác,trênđường từ hành tinh Dopulo về hệ Mặt Trời, Crato đối với chuyện tình dục vô cùng nhiệt tình, Diệp Huyên từng hoài nghihắnlặng lẽ mở ra khóa gen. Mà đối với nghi vấn củacô, Cra tướng quân giảo hoạt đương nhiên là nửathậtnữa giả trả lời qua loa.thậtra Diệp Huyênđãsuy đoán chính xác, chìm đắm trong

chuyện ân ái với người phụ nữ mình thích ân ái chỉ là nguyên nhân thứ yếu, mà nguyên nhân chính là Crato hy vọng Diệp Huyên mau chóng mang thai.

Khi lời tỏ tình làm náo loạn toàn bộ hệ Mặt Trời, Crato nhắc tới khihắncùng người bình thường kết hôn quảthậtđãgặp phải khó khăn. Mặc dùhắntỏ ra hời hợt nhưng chuyện nàykhôngđơn giản.hắntừ khitrênđường trở lại Hệ Mặt Trờiđãbắt đầu trù tính, cân nhắc khắp nơi để khiến Diệp Huyênsẽkhôngvì những nguyên nhân bên ngoài mà băn khoăn. Đứa bé chính làmộtlợi thế.

Thuần huyết đối với chuyện huyết mạch cực kì để ý, nên nếu Diệp Huyênđangmang thai mà gả vào gia tộc Crathìsẽít trở ngại hơn. Nhưng mà đây cũngkhôngphải nguyên nhân chính khiếnhắnlén mở khóa gen.

hắnmuốn dùng đứa bé để giữ lại Diệp Huyên.

Sợ rằngkhôngai dám tin, người cao ngạo như Cratosẽdùng phương pháp hèn mọn bất đắc dĩ như dùng đứa bé để giữmộtngười phụ nữ. Chính là lúc rời khỏi hành tinh Dopulo, Crato quyết định muốn lấy Diệp Huyên làm vợ nhưnghắnkhôngchắc là Diệp Huyên có nguyện ý haykhông.

Đúng là Diệp Huyên thầm mếnhắnnhưng côc ũng không phân biệt được côthầm mếnhắn vì hắn cứu mạng côhay là vì vô số ngày đêm ở bên nhau mà biến hóa tình cảm. hắn không thể xác định nếu chỉ có vế sauthì Diệp Huyên còn có thể yêu hắn không.

hắnchưa bao giờ lo được mất như vậy, thậm chí có chútkhôngtự tin.hắnbiết mình là người như thế nào: lãnh đạm, lý trí, chán ghét hết thảy những chuyệnkhôngý nghĩa. Trước khiyêuDiệp Huyênhắnkhôngcảm thấy tính cách mình có gìkhôngtốt nhưng khi nhận ra tâm ý của mình,hắnliền chùng bước.hắnsợ Diệp Huyênkhôngthích mình, càng sợ hãi rằngcôsẽkhôngmuốn cùng mình kết hôn.

Dĩ nhiên, sự thật chứng minh Cra tướng quân suy nghĩ nhiều. Diệp Huyên cho dù không mang thai bọn họ cũng thuận lợi ở cùng một chỗ.

Ở hôn lễ, thời điểm đeo nhẫn chocôdâu, Crato ở bên taicônhẹgiọngnói"anhyêuem."

"anhđời này chỉ sợsẽkhôngbao giờnóilời này lần thứ hai lần."côdâu hoạt bát hướnganhchớp chớp mắt, dù saonóinhững lời tình cảm này đối với Ctaro cũngthậtkhó khăn.

"không, " Crato hôncôthậtsâu, "anhcó thể ở bên tai emnóicả ngày lẫn đêm, chỉ cần em vui vẻ."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều*

*Bệnh kiều tạm hiểu là người đẹp ốm yếu

"Muội nếukhôngnhận đồ đệ,thìkhôngcần bước vào cánh cửa này thêmmộtlần nào nữa!"

Rầmmộttiếng, đại môn khắc hoa đóng sập lại, từ trong phòngmộtnữ tử mặc trường sam màu lam bước ra, hai đạo đồng giữ cửa thấy nàngđira, liền thu hồi tầm mắtđangdòm ngó xung quanh, cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm. Nữ tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũngkhôngvì lúc nãy người nọ trách cứ mà tức giận.

"Sư thúc."mộttiểucônương ước chường 15, 16 tuổi vội vàng nghênh đón, "Sư phụ... Lại tức giận?"

"Lão nhân này" Nữ tử áo lam cũng chính là Diệp Huyên, cười khổmộttiếng, "Mỗi tháng đều như vậy, tađãthành thói quen." Nàng thấy tiểucônương cau màythìcười khổ, xoa đầu tiểucônương, "Uyển Uyển, con giúp tamộtviệc,đivào dỗ sư phụ con mấy câu đượckhông?hắnvừa thấy sư muội cố chấp này liền nhíu mày, cũng chỉ có ái đồ là con mới có thể khiếnhắnnhẹlòng hơnmộtchút."

"Sư thúc chiết sát con" Ngụy Uyển Uyển nhu thuận gật đầu, "Nhưng mà sư thúc... Vì sao người lạikhôngnhận đồ đệ?"

"Tamộtmình tự do tự tại,khôngmuốn vướng bận." Diệp Huyên cườinói, dung nhan của nàng xinh đẹp động lòng người, nhưng nụ cười này, lại khiến thần thái của nàng có thêm mấy phần bại hoại, tuy mặc đồ tu sĩ, nhưng phong thái lại giống vương tôn quý công tử.

"Nhưng phái Thương Lanđãcó quy củ, ngườiđãlà Nguyênanhchân quân, ấn quy củ cần phải nhận đồ đệ, truyền thụ đạo giáo, để kéo dài truyền thống của môn phái mới đúng." Ngụy Uyển Uyển khuyên nhủ, "Nếu ngườikhôngkiên nhẫnthìtùy ý nhậnmộtcái đồ đệ, khi nhãn rỗithìchỉ điểm mấy câu, còn lain cứ giao cho mấy trưởng lão trong phái, như vậy sư phụsẽkhôngnổi giận với người nữa."

"Ngươi, cái tiểu nha đầu nàythậtlà giỏi a,thìra sư phụ con phái con tới khuyên ta?" Diệp Huyên nhíu mày.

Ngụy Uyển Uyển bị sắc mặt của nàng dọa cho khiếp sợ, đỏ mặt,nhẹgiọng hỏi: "Sư thúc, người có đồng ýkhông?"

"Thôi thôi, coi như ta sợ mấy người." Diệp Huyên lại xoa đầu tiểu cônương, rồi nhíu mày suy tư, "Biện pháp này của sư huynh cũng không tệ, ta đúng là lười cùng người khác dong dài, như vậy đi" nàng đưa tay chỉ về phía trước, Ngụy Uyển Uyển nhìn theo hướng ngón tay của nàng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, là Thiên Môn quan cũng tức là sơn môn của phái Thương Lan, "Ở trước Thiên Môn quan, tu sĩ đầu tiên mà ta bắt gặp sẽ là quan môn đệ tử của Diệp Huyên ta."

"Hả?" Ngụy Uyển Uyển giật mình, rồi ngay lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt, "Sư thúc, như vậy có phải là..."

"Rất tùy ý?" Diệp Huyên tiếp lời, ranh mãnh nháy mắt với Ngụy Uyển Uyển "Đây chính là ý tưởng của sư phụ con nha." Dứt lời, nàng vung tay áo lên,khôngđể ý tới sư điệtđangđứng sững nơi đó, cùng với vị sư

huynhđangnghiến răng nghiến lợi sau cánh cửa, đáp mây bayđi, trong phút chốc liền biến mất nơi phía chân trời.

#

Thiên địa có bốn châu, Đông Dương châu là nơi linh khí dồi dào nhất, diện tích cũng rộng nhất. Khắp châu này cũng có đủ môn phái tu tiên từ lớn đếnnhỏ, chia thành hai phe, Đạo Môn và Ma Môn, trong đó, đứng đầu Đạo Môn là Thương Lan phái.

Khi nghe thấy cái tên này lại lần nữa, Diệp Huyên sửng sốt trong chốc lát. Nàng nhớrõtúc thể của nhiệm vụ đầu tiên là đệ tử chân truyền của phái Thương Lan châu Đông Dương, mà đối tượng công lược là trưởng lão Trương Diễn.nóicách khác, nàng lạimộtlần nữa đến thế giới mà nàngđãhoàn thành nhiệm vụ.

Điều nàythậtsựrất khác thường, bởi vì tính đặc thù của nhiệm vụ mà trong quy định của hệ xuyên việt cũngđãghirõ, cùngmộtthí sinh tuyệt đốikhôngcho phép xuấthiệnnhiều lần trong cùngmộtcái thế giới, cho dù Diệp Huyênđangsử dụng hệ thống này đúng là hệ thống mới mà Cố Dần Thànhđãnóithìviệc đưa ramộtnhiệm vụ có nguy cơ khiến thế giới sụp đổ cũngkhôngđược phép xảy ra.

Cuối cùng thì chuyện này là sao?

Vốn dĩ Diệp Huyên cũng cảm thấy hệ thống mới này rất kì quái, bây giờ lại xuấthiệntình huống này, sựnghi ngờ trong lòng càng thêm dâng cao, nhưng nàng chỉ có thể cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Mà thời đại trong nhiệm vụ xuyên qua lần này của nàng, cách thời đại của nhiệm vụ đầu tiênđãhơn ba ngàn năm. Diệp Huyênkhôngphải làmộtđệ tử có tu vi kém cỏi màđãtrở thành Nguyênanhchân quân của phái Thương

Lan. Là sư muội của chưởng môn Minh Vi đạo quân, trong cả phái Thương Lan to lớnthìDiệp Huyên làmộtthiên tài ngàn dặm mới tìm được.

Khi nàng cònnhỏ, được chưởng môn đời trước Huyền Dương đạo quân thu nhân làm đệ tử, tu đạo được hơn năm trăm năm, tu sĩ bình thường có thể đạt đến Kim Đan kìđãlàkhôngtệ rồi, nhưng nàng lại sớm thoátđiphàm thể, vượt quan Nguyênanhkì. Kì tài ngút trời như thế, lại cùng chưởng mônhiệntại có tình sư huynh muội sâu nặng, vì trong phái Thương Lan có quy định Nguyênanhchân quân phải thu nhận đồ đệ mà người muốn bái nàng làm sư, gần như đạp nát bậc cửa trong điên của nàng.

Nhưng tính nàng lười nhác, ngoại trừ việc tu luyện chăm chỉ cần cù hơn người, thìnhững chuyện khác đềukhôngmuốn quan tâm tới. Hơn nưa trong phái Thương Lan nàngđangở thế trung lập, nhưngmộtkhi Diệp Huyên chọn đồ đệ từ trong phái, sợ làsẽbị cuốn vào cuộc đấu tranh giành quyền lực, nàng sao có thể tự tìm phiền toái cho mình như vậy. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được rằng, Minh Vi đạo quân dùng môn quy ngày ngày thúc giực nàng nhận đồ đệ, rồi chủ ý ngày mà hôm nay Ngụy Uyển Uyểnnóivới nàng, suy cho cùng cũng làkhôngmuốn để sư muội là nàng phải rơi vào những chuyện dung tục trong phái.

"Lão nhân này cũngthậtlà!" Nghĩ thông suốt, Diệp Huyênkhôngkhỏi bật cười, rõràng đều vì muốn tốt cho mình, nhưng ngạo kiều sư huynh lại suốt ngày kéo mình ra mắng. Nàng xuyên đến thân thể này cũng được hơnmộtnăm, ngoại trừ nhận được kí ức cùng với tình cảm của túc thể từ hệ thống, Diệp Huyên cũng có chút quen thuộc với tính cách của Minh Vi đạo quân. trêncó ngạo kiều sư huynh, dưới có đángyêusư điệt, thân phận lại cao, thực lực cường đại, sống trong cái thế giới này đúng là như cá gặp nước. Chỉ đáng tiếc, cho đến nay nàng vẫn chưa tìm được đối tượng công lược.

Đúng vậy,khôngphải là tạm thờikhônggặp được mà là căn bản chưa có tìm được.

Khác với sĩ quan phụ tá Diệp Huyênkhôngbiết tên họ của người mình thầm mếm, Nguyênanhchân quân Diệp Huyên biết ý trung nhân của mình tên là Tạ Diễm, nhưng hoàn toànkhôngcó tin tức củahắn, sinh tử cũngkhôngrõ. Diệp Huyên tìmhắnsuốt mấy trăm năm, kể từ ngày biếthắnxảy ra chuyện, dùng hết tất cả các biện pháp, nhưng đến cùng là vẫnkhôngtìm được người thiếu niên ấy.

Diệp Huyên có thể khẳng định, Tạ Diễm còn sống, nếukhônghệ thốngsẽkhôngđưa nàng đến đây để làm nhiệm vụ. Nhưng nguyên chủ tìm kiếm nhiều năm như vậy mà vẫnkhôngtìm đượcthìnàng sao có thể dễ dàng tìm ra Tạ Diễm.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu, đôi mắt hạnh luôn đong đầy ý cười cũng ảm đạm xuống. Mấy trăm năm đau khổ tìm kiếm, trong khoảng thời gian đó lại có những đau xót mà người ngoàikhôngthể tưởng tượng được, nếukhôngphải Diệp Huyên là người tu đạo, lại chú ý tu tâm, hơn nữa nàng trời sinh tính tình rộng rãi tiêu sái, chỉ sợđãsớm suy sụp.

Lúc này, Diệp Huyênđãbay qua Thiên Môn quan. Nàng đáp xuốngtrênmộtđỉnh núi.

Tuy nàngnóimuồn thu nhận tu sĩ đầu tiên mà mình gặp làm đồ đệ, nhưng ngoại trừ đệ tử trong phái Thương Lan,thìtu sĩ bình thường sao có thể đến gần Thiên Môn quan, Diệp Huyên sao có thể gặp được tu sĩ bên ngoài. Nàng cân nhấc một lúc, cuối cùng quyết định, đị xuống thành tìm một hài đồng tư chất tốt, nếukhông cứ chờ ở ngoài sơn môn như thế này, thì không biết phải chờ đến tháng năm nào.

Trong lúc nàng vừa chuẩn bị rờiđithìchợt thấy từ phía chân trời xẹt quamộtđạo ánh sáng,đangbay về phía phái Thương Lan, lại bị pháp trận trấn sơn chặn lại, rơi thẳng xuống chân núi.

"khôngphải chứ..." Diệp Huyên kinh ngạc nói thầm một câu, đợi cho bụi đất tan hết, nàng liền nhìn thấy một thiếu niên đang nằm bất tỉnh nhân sự ở gần đó, đây là tu sĩ đầu tiên mà Diệp Huyên gặp được ở ngoài sơn môn, nàng nhìn chẳm chẳm thiếu niên kia một hồi lâu, cho đến khi hắn khó khăn mở mắt, tầm mắt vừa dừng lại trên người nàng, thì Diệp Huyên nhoẻn miệng cười, "Hạnh ngộ, đồ nhi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều

Minh Vi đạo quânđangluyện công trong phòngthìnghe thấy ái đồ của mình hoang mang chạy vàonói: "Sư phụ! Sư phụ, sư thúc... nhận đồ đệ rồi!"

Vừa dứt lời, Diệp Huyên cũng bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống cái ghế bên cạnh,khôngchút để tâm cách đây chỉ mấy tiếng trước, nàng bị Vi Minh đạo quân mắng tơi tả.

Minh Vi đạo quân vốn làkhôngmuốn để ý tới Diệp Huyên, nhưngthậtsựlàkhôngnhìn nổi cái bộ dạng này của nàng, đành phải thu lại pháp quyết, oán hận mở mắt: "Lễ nghi quy củ đâu hết rồi, đúng làkhôngra cái thể thống gì! Ta muốn muội nhận đồ đệ chứkhôngbảo muội xuống núi tùy tiện tìm cái a miêu, a cấu gì đó về đây! Thương Lan phái của takhôngphải cứ muốn vào là vào được!"

Tuy Minh Vi đạo quân bị Diệp Huyên gọi là lão nhân, nhưng diện mạo củahắnnhìn qua cũng chỉ 27, 28 tuổi mà thôi, một thân đạo bào màu lam, làmột quân tử ôn nhuận như ngọc, đáng tiếc bị cái người sư muội duy nhất này chọc cho tức giận đến nỗi trừng mắt dựng râu, phong thái thản nhiên gì gì đó đều bay sạch.

"Trước khi mắng muộithìhuynh nên nhìnhắnmộtcái." Diệp Huyênrõràng làđãquá quen với thái độ này của Minh Vi đạo quân, nàng vẫn cười tủm

tỉm, đưa tay về phía cửa vẫy vẫy."Đồ nhi, đó là sư bá của con."

Từ ngoài cửa bước vàomộtthiếu niên, Minh Vi đạo quân liếc mắt nhìn quamộtcái, thấy tư chất củahắncũngkhôngtệ, tức giận liền tiêu tan hơn phân nửa, lại thấy thiếu niên này tuy cònnhỏtuổi nhưng thái độ, cử chỉ đúng mực, đứng trước mặt Minh Vi đạo quânđãhoán thần vẫn có bộ dạngkhôngkiêu ngạokhôngsiểm nịnh, lễ nghi cũng có đủ, nên trong lòng cũngđãchấp nhận người đồ đệ này của sư muội. Nhưngtrênmặt vẫn bày ra bộ dạng nghiêm nghịnói: "Ngươi tên là gì?"

"Bẩm sư bá, vãn bối là Tạ Duật Chi, là người Giang thành..."

Diệp Huyên ngồi bên cạnh nhàn chám nghe sư huynh cùng Tạ Duật Chimộthỏimộtđáp, Minh Vi đạo quân hỏi về thân phận, quê quán củahắn, những việc này Diệp Huyênđãhỏi qua, cũngđãphái ngườiđiđiều tra thực hư.hiệngiờ Ma Môn với Đạo Môn giao chiến hết sức căng thắng, Diệp Huyên thu nhậnmộtđồ đệkhôngrõlai lịch như vậy, tất nhiên là phải điều tra cần thẩn, đề phòng có gian tế Ma Môn trà trộn vào.

Theo lời của Tạ Duật Chithìhắnrơi xuống bên ngoài Thiên Môn quan là dođangbị ma tu đuổi giết.hắnvốn định chạy đến phái thương Lan cầu cứu nhưng lại quên mất bên ngoài phái Thương Lan có trận pháp hộ sơn, nên mới ngất xỉu trước mặt Diệp Huyên. Mà ma tu thấyhắnchạy về phía phái Thương Lanthìdọa chạy mất rồi.

hắn vốn đang bị trọng thương nhưng được Diệp Huyên chomột viên hóa thanh đan, vết thương đã lành rồi. Nhân lúc đó Diệp Huyên đã tra xét tu vi, cốt cách của hắn, phát hiện tuy hắn năm nay mới 25 tuổi nhưng đã đạt đến tầng thứ 9 kì Trúc Cơ, nhìn quathì tư chất như vậy cũng là khá tốt.

Đồ đệ có tư chấtkhôngtệ,thìlà Diệp Huyên có thể tốn ít tâm tư lên ngườihắn, hơn nữa xuất thân của Tạ Duật Chi cũng đơn giản, cha mẹ đều là người phàm, sau lưngkhôngcó thế lực nào dính dáng, tuy bị ma tu đuổi giết,

nhưng mục đích của ma tu kia cũng chỉ là vì muốn đoạt bảo, cũngkhôngphải là gặp cái phiền toán khó chơi gì. Thu được một cái đồ đệ bớt lo như vậy đúng là hợp ý của Diệp Huyên.

Nàng nhìn Tạ Duật Chimộthồi pháthiệnhắnlàmộtngười quy củ, biết nhìn sắc mặt của người khác, điều quan trọng nhất là tuyệt đốikhôngnóinhiều,thậtsựlà vừa ý nàng. Khóe miệng nàngkhôngkìm được mà nhếch lên, càng nghĩ càng thấy đắc ý.

Minh Vi đạo quân thấy bộ dạng này của Diệp Huyên, liền biết ngay nàngđangnghĩ cái gì, tức giận mới vơiđilại lần nữa bùng lên. Nhẫn nạinóithêm mấy câu với Tạ Duật Chi liền bảohắnra ngoài, ngay sau đó, khuôn mặthắnsầm lại: "Muộiđãthu đứa trẻ kia làm đồ đệ,thìphải làm hết chức trách của người sư phụ, nếu dám bỏhắnở chỗ ta rồimộtmình xuống núi tiêu dao khoái hoạt,thìtừ nay về sau muội đừng nghĩ đến việc bước chân ra khỏi Thiên Môn quan!"

"Sư huynhnóigì vậy..." Thấy tâm tư của mình bị sư huynh nhìn thấu, Diệp Huyên vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Muội là loại ngườikhôngcó trách nhiệm như vậy sao? Loạisựtình như vậy, muội tuyệt đốikhônglàm."

"Hừ." Minh Vi đạo quân hừ lạnhmộttiếng, "Đem đạo thư ném chohắnrồimộtmình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũngkhôngđược!"

"Loạisựtình như vậy, muội cũng tuyệt đốikhônglàm."

"Giaohắncho Uyển Uyển,mộtmình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũngkhôngđược!"

"Loạisựtình này, muội...." Diệp Huyênđangđịnh hứa hẹnthìđột nhiên pháthiện, hình như mìnhkhôngcòn cách nào để nhàn hạ nữa rồi,khôngkhỏi xụ mặt, "Sư huynh, đừng mà..." Nàng giả bộ tội nghiệp nhìn Minh Vi đạo quân "Như vậy chẳng phải là từ nay về sau mệt chết muội hay sao?"

"Bảo muội dạymộtcái đồ đệ, chứ đâu bảo muội đigiết yêu lão Ma Môn" Minh Vi đạo quân vừ anói vừa cảm thấy gân xanh bên thái dương giật giật, "Có khó như vậy sao?!"

"Tất nhiên là khó rồi." Diệp Huyên bày ra vẻ mặt đương nhiên, "Muội tình nguyện ngày ngàyđichém giếtyêuquái Ma Môn, cũngkhôngmuốn dạy tiểu oa nhi tu luyện."

Minh Vi đạo quân biếtrõtính cách của nàng, lại mắng thêm vài câu, thấy nàng vẫn lười biếng dựa người trênghế cũng đành phải thở dài: "Thôi thôi, ta chỉ mong muội bỏ thêm chút tâm tư dạy đưa trẻ đómộtchút, dù sao cũng là thầy trò."nóixong lại nhịnkhông được mà cười khổ, "Ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người luận bàn, ta thấy muội đúng làkhông để tâm lên chuyện gì khác."nói đến đây, thì hắn đột nhiên dừng lại.

Diệp Huyên thấy thần sắc củahắncó chút khác thường cũng đoán đượchắnđangnghĩ tới điều gì. Nhưng nàngkhôngmuốn nhắc đến việc này nữa, liền chuyển đề tài, nóithêm mấy câu với Minh Vi đạo quân rồi mới đira ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng liền thấy Tạ Duật Chiđangđứng ngoài cửa, vừa thấy nàng liền cung kính hành lễ, Diệp Huyên bỗng cảm thấy hoảng hốt, Tạ Duật Chi, cũng là họ Tạ...

Nhưng nàng biết, Tạ Diễm cùng Tạ Duật Chiroràng làkhôngcó lấy nửa điểm liên quan. Nếu Tạ Diễm còn sống,thìhắncũng giống nàng, sốngtrênđời nàyđãhơn năm trăm năm.

Năm trăm năm thời gian bãi bể, nương dâu nhưng Diệp Huyên vẫn nhớrõngày mà nàng gặp Tạ Diễm. Lúc đó, nàng chỉ làmộttiểu cônương vừa cập kê, theo sư phuẩncư ở thành nhỏtên là Hành Nam, ở đó nàng đã gặp gỡ rồi kết bạn với Tạ Diễm. Minh Vi đạo quân nói rất đúng, nàng trời sinh tính tình lười biếng, ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người bàn luận, thì không để

tâm đến chuyện gì khác, chỉ có Tạ DIễm. Nàng tìm người thiếu niên ấy năm trăm năm, tìm mãi tìm mãi, mọi người đềunóihắnđãchết, nhưng Diệp Huyên vẫnkhôngchịu tin tưởng.

hắnsao có thể chết được, Diệp Huyên còn nhớrõlúc rờiđithành Hành Nam trở về sư môn, Tạ Diễm kéo ống tay áo của nàng. Người thiếu niên trước giờkhôngthích thểhiệntình cảm của mình ra ngoài, lúc ấy lại mím chặt môi, đôi mắt màu đen như có hai ngọn lửađangrực cháy bên trong: "Chờ huynh."hắnkiên địnhnói: "Ta nhất địnhsẽtới tìm muội."

hắnsẽ đến tìm ta, thì sao mà hắn có thể chết được.

"Sư phụ." Tạ Duật Chi thấy Diệp Huyênkhôngnóigì, bèn nhắc nhở.

"A" Diệp Huyên lúc này giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng cười cười, "đithôi, vi sư mang tròđiđảo Ngọc Hoàng."

Thương Lan đại trạch có 137 đảo, trong đó có 9 hòn đảo lớn có linh khí dồi dào nhất. Là Nguyênanhchân quân, Phủ của Diệp Huyên tọa lạctrênđảo Ngọc Hoàng. Đồng tử trong pháiđãthay Tạ Duật Chi an bài chỗ ở, nàng cũng lười nênkhônggiống như những cặp thầy trò khác răn dạy đệ tửmộthồi, phải chăm chỉ, cố gắng này nọ mànóivớihắn: "Vi sư cũngnóinhững thứ xã giao vớ vẩn, nếu trong quá trình tu luyện, trò có thắc mắc gì, chỉ cần là lúc vi sưkhôngbế quan,thìcứ trực tiếp đến hỏi." Qua lao dặn dòmộtcâu như vậy nàng liền đem chuyện của đồ đệ mới này quắng sangmộtbên.

Vốn tưởng rằng giải quyết xong chuyện thu đồ đệthìcó thể tiếp tục sống những ngày thanh tịnh, nhưngsựthậtchứng minh, Diệp Huyênđãsuy nghĩ quá đơn giản.

Tu Chân giới phát triển đến nayđãsớm trở thànhmộtxã hộinhỏ, mà tôn ti trật tự trong giới cũng cực lì nghiêm ngặt. Bên trong Đạo Môn, tài nguyên tu chân bị hàng loạt những môn phái lớn chia cắt hơn phân nửa, mà bên

trong từng môn phái, lại có đủ loại phân nhánh kế thừa y bát của sư phụ mình mọc lên như nấm. Ví dụ như trong Thương Lan phái, có 6 nhánh do 9 vị trưởng lão đứng đầu. Khi tuyển đồ đệ, ngoại trừ việc xem tư chất của người đó, còn phải xét gia thế, mà thực tếthìgia thế là điều được coi trọng hơn. Trong phái cũng có mấy vị Nguyênanhchân quân,thìđệ tử dưới tay đều là những người có bối cảnh bất phàm, mà ngay cả Diệp Huyên lúc trước được Huyền Dương đạo quân thu nhận làm đệ tử nhập mônthìngoại trừ việc nàng có tư chất nổi trội,thìcha mẹ của nàng đều là đại tu sĩ trong phái Thương Lan.

Trong tình thế này, giữamộtđống đệ tử xuất thân bất phàm lại nhảy ramột Tạ Duật Chi có cha mẹ là phàm nhân, quảt hật là so với sao mai giữa bầu trời đêm còn khiến người ta phải chú ý hơn. Trong sư môn có người hâm mộ, có người ghen tị, nhưng nhiều nhất là cảm thấy bất mãn. Loại bất mãn này đệ tử trong môn phái tất nhiên làkhông dám thể hiện ra trước mặt Diệp Huyên, thế nên người gặp xui xẻo tất nhiên là Tạ Duật Chi.

Diệp Huyênkhônghề biết việc này, thấy Tạ Duật Chi cần cù hiếu học, bình thường cũng ít tới quấy rầy mình, đúng là đồ đệ tốt hiếm có. Nàng căn bảnkhôngnghĩ đến việc quan tâm dạy dỗ đồ đệ, ngẫu nhiên gặp Tạ Duật Chi liền thuận tiện chỉ điểm mấy câu liền xoay người bỏđi. Cứ như thế hơn nửa tháng, đệ tử trong môn phái thấy Diệp Huyênkhôngmấy quan tâm đến Tạ Duật Chi liền bắt nạthắncàng tệ hại hơn. Minh Vi đạo quân tuy pháthiệnra chuyện này nhưnghắnlà chưởng môn củamộtphái,khôngtiện nhúng tay vào việc tranh đấu của chúng đệ tử, trái lại Ngụy Uyển Uyển lại nhịnkhôngđược mà chạy tới tìm Diệp Huyên.

Diệp Huyên kinh ngạc trừng mắt: "Cái gì? Connóitrong môn phái có người dám lấy việc bắt nạt Tạ Duật Chi làm thú vui hàng ngày?" Nàng nghi hoặc hỏi lại: "Vậy sao nó lạikhôngđến tìm ta?"

Ngụy Uyển Uyển nhịnkhông được mà phát cáu: "Sư thúc, ngài quên rồi sao, chính vì thấy Tạ sư đệ trầm lặng, ítnóikhông thường đến làm phiền

ngài, nên ngài càng thêm vừa lòng với đệ ấy. Hơn nữa..." Tiểu cônương tiếp tục nói: "Nếukhông phải là do ngài không chịu quan tâm đến Tạ sư đệ, mới khiến những tên đó dám to gan làm càn đến như vậy."

"Ách..." Diệp Huyên nghẹn lời, nàng cũng biết mìnhkhôngđủ quan tâm đến đồ đệ, nên cũng cảm thấy có chút áy náy, đuổi Ngụy Uyển Uyểnđixong, nàng liền quyết địnhđitìm Tạ Duật Chi, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng bước chân vào nơi ở của đồ đệ mình.

Đầu tiên nàng gọi hai đồng tử chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Tạ Duật Chi lại hỏi, hỏi ra mới biết, cuộc sống hằng ngày của đồ đệ mình đúng là khiến người khác giận sôi gan. Tạ Duật Chi là tu sĩ Trúc Cơ kì, mỗi ngày chỉ cần ngủ hai canh giờ, toàn bộ thời gian còn lại đều dành cho việc tu luyện,điquađilại cũng chỉ có mấy chỗ này, đảo Ngọc Hoàng, Tiểu Cảnh Sơn và Quan Thư các, ngày nào cũng như vậy.

Như thường ngàythìbây giờhắnphảiđangở Quan Thư các đọc sách, nhưng hai đồng tử này đều ấp a ấp úngnói: "Chân quân, Tạ sư thúc, ngài ấy...đangnằm trong phòng tĩnh dưỡng."

Diệp Huyên tất nhiên là biết vì sao lại thành thế này, nàng nhấc chân sải bước, chỉ trong nháy mắtđãđứng trước cửa phòng của Tạ Duật Chikhôngnóitiếng nàođãđẩy cửa vào, nhưng cảnh tượng trong phòng lại khiến Diệp Huyên sững sở.

Hoàng hônđangdần buông xuống, ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa sổ, chiếutrêntấm lưng trần của người thiếu niênđangngồi bên cửa sổ, ánh nắng chảy xuôitrêntừng đường congtrêncơ thểhắn. Lúc này, Diệp Huyên mới pháthiện, đồ đệ thuận tay thu về của mìnhthìra làmộttiểu lang quân cực kì tuấn mỹ.

Sững sở trong chớp mắt, thần sắc trên mặt Diệp Huyên liền thu lại, bình tĩnh bước vào trong phòng: "Cởi áo ra." Thấy Tạ Duật Chiđang vội vàng

khoác áo lên, liền đưa tay giữ chặt cánh tayhắn, liền thấytrênbụnghắncómộtvết thương rất dài vắt ngang xuống,trênda thịt bị cháy vẫn còn khét mùi Liệt Diễm. Diệp Huyên nhíu mày: "Ai làm?" Nàng chợt nhớ ra: "Có phải là do đồ đệ của lão nhântrênđảo Xích Viêm đó?"

"Chỉ là bị thương trong lúc luận bàn giữa các đồng môn với nhau." Tạ Duật Chi thản nhiênnói, trênmặthắnkhônghề có chút xao động, cũngkhôngcó phẫn uất, ngược lại rút tay ra khỏi tay Diệp Huyên, cố gắng cột lại vạt áo: "Chỉ làmộtvết thương nhỏmà thôi."

Diệp Huyên ngẩn người, thiếu chút nữa bịhắnchọc tức đến bật cười: "Ngươi coi ta là đồ ngốc?" Miệng vết thương lớn như vậy, lại là vết thương trí mạng, đồng môn của ai lại dám ra taykhôngcó chừng mực như thế. Nàng đột nhiên hiểu ra, Tạ Duật Chikhôngtìm đến nàng mà cáo trạng có lẽkhôngphải là do thái độ lãnh đạm của nàng đối vớihắnmà là dohắnkhôngnghĩ đến việc tìm sư phụ để cáo trạng.

Mà câunóitiếp theo của Tạ Duật Chi cũng chứng thực suy đoán của Diệp Huyên,hắnmặc áo, đứng trước mặt Diệp Huyên vẫn giữ thái độ cung kính mà lạnh nhạt như trước: "Đệ tử bị thương ở bụng, Đặng sư huynh bị thương ở ngực,nóiđúng rathìvẫn là Đặng sư huynh bị thương nặng hơn. Đây chỉ là luận bàn, chứ Đặng sư huynh cũngkhôngcố tình khó xử đệ tử?"

Diệp Huyên bật cười, "Tốt, tốt, tốt..." Nàng liên tục nóiba chữ tốt, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn, Tạ Duật Chi ngẩng đầu, liền thấy nàng vỗ mạnh lên bàn một chưởng, "Luận bàn thật là tốt!" Tạ Duật Chi giật mình, Diệp Huyên lại cười tủm tỉm, "Đồ nhi ngoan, lần sư nếu Đặng sư huynh lại đến tìm trò luận bàn, trò nhất định không được từ chối."

"Đương nhiên làkhôngtừ chối rồi." Trong đôi mắt bình tĩnhkhôngchút gợn sóng của Tạ Duật Chi lúc này cũng nhiễm chút ý cười.

Diệp Huyên thấy thế, trong lòng càng thêm vui vẻ. Nàngthậtkhôngngờ, tính cách của người đồ đệ này lại hợp ý nàng đến thế.khôngchỉ vìhắntrầm lặng, ítnóimà còn là vì thủ đoạn vô thanh vô tức tìm cách đánh trả lại đối thủmộtđòn nặng hơn củahắn.

"Nếukhônghiểu chỗ nào..." Diệp Huyên cân nhắc mộthồi, cuối cùng cũng quyết địnhnói: "Cứ trực tiếp tới tìm vi sư." Những lời này lúc trước nàng đãnói rồi, nhưng bây giờ mới làthật lòng, từ giờ phút này trở đi, nàng mới thừa nhận Tạ Duật Chi là đồ đệ của mình.

trênkhuôn mặt Tạ Duật Chi vẫnkhôngcó chút vui sướng, mà bình tĩnhnói: "khôngdám làm phiền sư phụ quan tâm, đệ tử có thể tự ứng phó."

"Takhôngphải là sợ ngươikhôngứng phó được với mấy người kia.... mấy đứa nhóckhôngbiết trời cao đất dày." Diệp Huyên khoát tay, "Ngươi khinh thường tìm vi sư làm chỗ dựa, chỉ cầnkhônglàm việc hổ thẹn, đánh cả già lẫn trẻ, ngươi làm thế nào cũng được?" Nàng cười cười, thần sắc lười biếng lại mang theo mấy phần cao ngạo, "Nếu bọn họđãkhôngbiết xấu hổ như vậy,thìchúng ta cũngkhôngcần nể mặt chúng!"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Sủng (3)

Người người đều biết trong phái Thương Lan, Nguyênanhchân quân Diệp Huyên muội muội của chưởng môn Minh Vi là ngườikhôngdễ động vào. Nàng trời sinh tính lười nhác phóng túng, ngày thườngkhôngxuống núi uống rượu,thìcũng ở trong động phủ mà ngủ nướng, nhìn quathìcó vẻ làmộtngười vô cùng nhàn hạ, nhưng cómộtngày nàng lại nổi hứng, đem chín tầng mây đâm thủngmộtlỗ lớn, mắt cũngkhônghề chớp.

mộtngười hung dữ như vậy, trước kia đệ tử trong môn phái bắt nạt đồ đệ của nàng, chỉ vì thấy Diệp Huyên đối với Tạ Duật Chi cũng chẳng hề mảy may quan tâm, hiệngiờ nàng lại bày ra bộ dạng "Bản tọa đối với tên đồ đệ này rất quan tâm", tự nhiên nhưkhôngcó người nàokhôngcó mắt mà tìm đến làm phiền Tạ Duật Chi.

Rất nhanh Diệp Huyên lại cảm thấy tiếc nuối: "Bị gò bótrênnúi mấy ngày qua,thậtvật vả mới có dịp được thư giãn gân cốt, đám lão gia kiađãvậy còn quá nhát gan, thực sự là vô dụng mà."

Ở một bên Ngụy Uyển Uyển nghe được thì mồ hôi lạnh rơi xuống, chẳng trách sư phụ luôn luôn phàn nàn về sư thúc đáng mến hay gây rắc rối này, không thể cùng với người giao chiến, nàng liền xoay cổ tay mà thở dài.

"Sư phụ cần gì phảikhôngcam lòng," Diệp Huyênmộthơi cạn sạch rượu Linh Tửu trong chén, vừa đúng lúc Tạ Duật Chi lại rót cho nàng thêm chén nữa. "Ngày mai đệ tử sẽ đitìm Đặng sư huynh so tài một phen, nhất định sẽ khiến hắn nằm trêngi ường dưỡng thương nửa tháng, với tính tình thương đồ đệ như mạng sống của mình như Lý trưởng lão, chắc chắn sẽ sẽ tìm đến sư phụ mà phân minh?"

"Đúng là sáng kiến hay." Hai mắt Diệp Huyên sáng ngời, gật đầu tán thành, "Sao Vi sư lạikhôngnghĩ ra biện pháp hay thế chứ." Có thể thấy nàng cực kì hưng phấn, lập tức bừng bừng phấn chấn bàn bạc với Tạ Duật Chi làm cách nào để có thể chọc giận Lý trưởng lão, có thể làm cho lão nhân kia bị đánh văng tới cửa, nàng cũng được dịpmộtlần thử tài nghệ của mình.

Ngụy Uyển Uyểnđãnghe được một lát, liền không nhịn được: "Sư thúc, Tạ sư đệ... Nếu như vậy sợ rằng sẽ không tốt đầu."

Vẻ mặt Diệp Huyênkhôngtán đồng: "Có chỗ nàokhôngtốt?"

Lấy việc so tài chỉ để tùy ý đả thương đồng môn, cùng đồng môn tranh đấu, đương nhiên làkhôngtốt rồi. Nhưng Ngụy Uyển Uyển biết mình cónóicũng vô ích, dù sao chuyện này cũng chính là do đám người kia khikhônglại gây hấn với Tạ Duật Chi, tuy rằng Diệp Huyênđãđồng ý vớiyêucầu của Tạ Duật Chisẽkhôngra tay, nhưng nếukhôngxả được cục tức này,thìnàng đâykhôngphải là Diệp Huyên. Chỉ là Ngụy Uyển Uyểnkhôngngờ tới, Tạ sư đệ thoạt nhìn nho nhã, điềm tĩnh, nhưngthậtra hành động lại hết sức cương quyết sắc bén.

Đôi thầy trò này,thật đúng là do cơ duyên tác hợp mới gặp nhau, chỉ mới chung đụng với nhau được mấy tháng mà phong thái đã càng ngày càng giống nhau. Nếu để cho Ngụy Uyển Uyển hình dung,thì chính là nếu sư thúc nói muốn đập phá nhà cửa, thì Tạ sư đệ sẽ cho ngài ấy một cây chùy, nếu sư thúc nói muốn giết người, thì Tạ sư đệ sẽ chuyển cho ngài ấy một đao, nếu sư

thúc muốn đâm thủng bầu trời, chắc chắn Tạ sư đệsẽtìm cho ngài ấymộtcái thang dàithậttốt.

Lúc này Diệp Huyên bận uống nốt rượu, Tạ Duật Chithìmộtchén rồi tiếpmộtchén rót đầy vào cái ly vừa rỗng. Tạ Duật Chi vốn rất kiệm lời, Diệp Huyênkhôngnóilời nào,hắncũng dần trở nên yên lặng. Hai người bọn họ ngồi dưới gốc cây Tử Đằng, ban đêm lạnh như nước, đom đóm bay lượn lập lòe, dù có an tĩnh đến mấythìkhi nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang từng trận, vốn là nên cảm thấy lúng túng, nhưng ngược lại hai con người này lại rất trầm mặc, nhưng kỳ lạ thay lại khiến Ngụy Uyển Uyển cảm thấythậthài hòa yên tịnh,thậtgiống như bọn họ vốn nên là như vậy mà ngồi chung với nhau cùngmộtchỗ.

mộtgiây sau, phần yên tĩnh bị đánh vỡ.

-----Diệp Huyên bịchmộttiếng gục xuống bàn, bất tỉnh nhânsự.

mộtngười luôn luôn bình tĩnh như Tạ Duật Chi cũng phải giật mình, nhưng Ngụy Uyển Uyển lại thở phùmộtcái rồi nở nụ cười: "Sư thúc lại say rồi."

Diệp Huyên mặc dù thích uống rượu, nhưngthậtra tửu lượngkhôngđược tốt lắm. Tạ Duật Chi thấy nàng chìm vào giấc ngủ, đôi mắt thường ngày luôn mang theo ý cười lúc này nhắm chặt lại, lông mi dài khẽ run, gò má vì bất tỉnh mànhẹửng hồng. Chàng trai trẻ rũ tầm mắt, trong con ngươi vô tình ánh lên tia sángkhôngrõ. Tạ Duật Chi đứng lên, nửa ôm lấy Diệp Huyên đem nàng đỡ dậy: "Ta đưa sư phụ về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, ngươi cũng nên trở về sớmđi."

Ngụy Uyển Uyển có chútkhôngyên lòng, nhưng nghĩ tới Tạ Duật Chi tuy mới nhập mônkhônglâu, nhưng hành động luôn cần thần, liền gật đầu, rồi cáo từ rờiđi.

Ngày hôm sau khi mặt trời lên cao cũng là lúc Diệp Huyên mới bắt đầu tỉnh dậy. Nàng cố hết sức ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đều đau nhức, nhất là nơi bắp đùi ê ẩm khó chịu. "khôngthể làhắna..." Nàng lẩm bẩmmộtcâu, trước kia khi say rượu lúc tỉnh lại nhiều nhấtthìcũng chỉ đầu óc choáng váng, sao lần này hai chân lại như nhũn ra.

Diệp Huyên làmộtNguyênanhchân quân, chỉ cần thi chuyển đạo pháp qua loa,thìthân thểhiệngiờ đau nhức dị thường cũng liền biến mất. Lúc này nàng mới bắt đầu rửa mặt chải đầumộtlúc, vốn địnhsẽđến ngọn núinhỏgần ranh giới tìm thú vui, lại bịmộtphong thư của Minh Vi đạo quân phi đến triệu hồi tới điện Kiền Nguyên. Điện Kiền Nguyên là nơi tổ chức nghịsựgiữa các vị trưởng lão chân quân, Diệp Huyên từ từ chậm rãi bay đến điện Kiền Nguyên, trong điện tụ tập đông đúc, có thể thấy mọi ngườiđãđến đông đủ.

Minh Vi đạo quân bất động thanh sắckhôngchớp mắt liếc nhìn sư muội của mình,thìmới bắt đầu mở miệng: "Hôm nay triệu tập các chư vị đến đây,khôngphải vì chuyện gì khác. Từ lúc Ma Tôn trở thành chưởng môn của Thiên Diễn Giáo, Ma Môn bắt đầu có những hành vi tàn độckhônghề cố ky, tháng trước vào thời điểm chiều tốiđãcó ba tông môn bị Thiên Diễn Giáo diệt môn hoàn toàn. Ta thân chính là đạo môn đứng đầu phái Thương Lan này,khôngthể chỉ khoanh tay đứng nhìn."

nóiđến Thiên Diễn Giáo, thật sự là họa lớn trong lòng của Đạo Môn. Chính làmột năm về trước, sau trận đại chiến giữa Đạo Môn và Ma Môn, Ma Mônđã bị suy thoái, Tu Chân Giới từng bước tiến vào thời kỳ hòa bình. Nhưng Thiên Diễn Giáo đột nhiên nổi dậy, với một tốc độ kinh hoàng mà nhanh chóng trở nên bành trướng, Ma Mônkhông ngừng thống nhất phân tranh, ngày càng tồn tại nhiều ma tu cúi đầu ngoạn ngoãn nghe theo. Nhất là hai chưỡng môn gần đây nhất của Thiên Diễn Giáo, chưởng môn đời trước U Ma Tôn là người tàn nhẫn độc địa, vì để tu luyện, ai ai cũng đều biết hắn đã tàn sát mười vạn tu sĩ vô tội. Đệ tử của hắn là Ma Tôn

cũngkhôngchịu thua kém,ngay tháng trước Ma Tôn phái người diệt sạch cả ba tông môn đến gà chó cũngkhôngtha, mà những tội ác này cũng chỉ làmộtgócnhỏcủa tòa núi băng mà thôi.

"Ma Tôn làmộtkhối u ác tính của Tu Chân Giới này, chúng phải bị trừ khử." Tô trưởng lão của điện Linh Hoanói, "Chỉ là," Ông ta lại giở vờ giả vịt, " Ma Tôn có phép biến hóa khôn lường..., tu vi có thể ngang hàng vớihắnnhưng lại sợ chỉ có được mấy người. Chúng ta tuymộtlòng muốn trừ ma, nhưng sức lựchiệngiờ lạikhôngđủ, vẫn phải là chưởng môn ra tay, mới có thể chém được tà ma dưới lưỡi kiếm."

Lời này vừanóira, tất cả đám trưởng lão đều nháo nhào lên. Diệp Huyên cònkhôngbiếtrõý định của đám lão gia này mới là lạ, chính là mong đợi Minh Vi đạo quânsẽđánh phủ đầu ở phíatrên, bọn họ được dịp trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.thậtra nghịsựthìcũngđãtổ chức quá nhiều lần, nhưng lần nào cũngkhôngthu được gì. Trong lòng Diệp Huyênkhônghề có kiên nhẫn, Ma Mônđãlấn tới nơi rồi, đám người này vẫn còn muốn tranh quyền đoạt lợi, đều làmộtlũ xu nịnh.

Với tính tình của nàng chỉ có thể nhịn được trong chốc lát, bất thình lình vỗmộtchưởng xuống bàn: "nóinhao nhao ồn ào cái gì vậy?!khôngcó can đảmđigiết tên Ma Tônthìcứnóithẳng ra, hà cớ gì phải đem những thứ đạo lý rỗng tuếch đường hoàng ấy ra làm gì, các ngườithậtsựcoi người đời như con nít ba tuổi sao, để các người tùy ý đemđimua bán, rồi còn giúp mấy người đếm tiền hay sao?"

Tuy tất cả mọi người ở đây đều có ý định xấu, nhưng dù sao cũng chưa từng có ainóitoạc ra như thế này, lúc này bị Diệp Huyên đâm trúng tim đen, trong khoảng thời gian ngắn ai nấy đều có chút lúng túng. Minh Vi đạo quân trong bụng cười thầm, đây cũng chính là lý dohắnmuốn Diệp Huyên tham gia vào nghịsựlần này ----- cómộtvài lờinóinếukhôngthểnóithẳng ra, Đạo Môn cũng đừng nghĩ tới việc đối phó với Ma Môn.

"Bản tọa già yếu đâyđãnhiều bệnh, tất nhiênkhôngthể cùng với Ma Tôn chống chọi." Đột nhiên,mộtthanhâmlành lạnh vang lên, "Diệp chân quân vừa rồi khẩu khí lớn như vậy, saokhôngđimà chiến đấu với Thiên Diễn Giáo môn?" Vừanóichuyện chính là Lý trưởng lão của đảo Xích Viêm, hai mắt lão taâmtrầm suy đoán nhìn chằm chằm Diệp Huyên, "Dù sao các vị ở đây đều biết, Diệp chân quân cùng với Thiên Diễn Giáo là kẻ thùkhôngđội trời chung, như vậy, Diệp chân quân vừa có thể diệt trừyêuma, vừa báo thù cho ý trung nhân, chẳng phải làmộtcông đôi việc sao."

Lão ta còn chưa dứt lời, Diệp Huyên đột nhiên đứng lên.

"Sư muội!" Minh Vi đạo quân vội vàng quát lên, "Ngồi xuống!"

Diệp Huyên như mắt điếc tai ngơ, nàng từng bước từng bước hướng Lý trưởng lão đitới, cả tòa đại điện trở nên cực kì yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng giày của Diệp Huyên màinhetrênmặt đất sột soạt. Khuôn mặt Diệp Huyên thường ngày lộ vẻ lười biếng cùng tiếu ýthìlúc nàyđãhoàn toàn biến mất, sắc mặt nàngkhôngthay đổi nhìn Lý trưởng lão, nhưngkhôngbiết vì sao, trong đại điện đãc ó mấy vị trưởng lão còn đanghướng về phía Diệp Huyên, nhưng giống như cóm ột sức mạnh vô hình giữ bọn họ lại, khiến tất cả mọi người đều có cảm giáckhôngthở nổi.

Ngay Lập tức Lý trưởng lão bị dọa sợ đến ngây người, tu vi của lão thua Diệp Huyên, lúc nãy cũng dokhôngphục vì đồ đệ của lão ta bị Tạ Duật Chi đánh trọng thương, nên mới kích độngnóira ác ngữ ----- mọi người ở đây ai cũng biết rằng, Thiên Diễn Giáo có thù hận với Diệp Huyên, đây chính là nghịch lân của nàng ta! Mà khiến cho nữ nhân này điên lên, Lý trưởng lão dám khẳng định, nàng hoàn toàn có thể đem lão giết chết ngay tại điện Kiền Nguyên này.

"Ta...", lúc này, Diệp Huyênđãđitới trước mặt Lý trưởng lão, cả người Lý trưởng lão run rẩy phun ramộtchữ. Lão ta cũng quên luôn việc phải cầu xin tha thứ, còn bị dọa đến hồ đồ.

Nhưng Diệp Huyên lại cười, khóe môi nàng hơi cong lên, giống như ngày thường mà như vậy cười híp mắt hỏi: "Lý trưởng lão, ông, có phải muốn chết haykhông?"

Tất cả mọi người có thể chắc chắn rằng, nếu Lý trưởng lão chỉ cần trả lờimộtchữ "Có", Diệp Huyên nhất định sẽ khiến Lý trưởng lão nằm trong vũng máu tươi ngay lập tức.

"Sư muội, e rằng muội cần phải ngơi đấy." Ngay khi tình thế gần như hông thể cứu vãn, Minh Vì đạo quân cuối cùng cũng mở miệng nói.anh phất ống tay áo một cái, hóa thành đạo quân uy nghi, Diệp Huyên liền bị đẩy ra khỏi điện Kiền Nguyên, cửa điện ầm ầm đóng lại, hai chân Lý trưởng lão mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất. Mọi người bỗng dưng ngửi thấy một mùi tanh khai, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Lý trưởng lão lại... bị dọa đến đái cả ra quần.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ Duật Chi ở trong sơn môn tìm kiếm nhiều giờ, mới pháthiện Diệp Huyên đang ở trên một ngọn núi nhỏ gần ranh giới.

Lúc nàyđãlà nửa đêm, dưới những vách đá cao chót vót, gió đêm cuồn cuộn nổi lên từng trận sóng lớn, trongkhôngkhí mang theo khí lạnh. Diệp Huyên ngồitrênmộtkhối đá lởm chởm, bên chân là vài vỏ rượu rỗng bị ném lung tung,đangđờ đẫn nhìn xuống mặt nước trong veo.

"Sư phụ." Tạ Duật Chiđitới bên cạnh Diệp Huyên, Diệp Huyên cho làhắnmuốn khuyên nhủ nàng, hoặc nóira những câu an ủi, nhưng lạikhông nghĩ tới hắn lại trực tiếp ngồi xuống, sau đó cũng trầm mặc không nóigì mà trông về phía xa nơi mặt nước nhấp nhô.

Diệp Huyênkhôngkhỏi bật cười, đúng vậy, có lẽ nàngđãquên tính cách người đồ đệ này của mình là như thế nào, vốn là tâm trạngđangnặng nề, nhưng sau khi thấy Tạ Duật Chi biểuhiệnnhư vậy cũng thả lỏng đôi chút.

Sau khi rời khỏi điện Kiền Nguyên, nàng lại ra đây ngồi đến thẩn thờ, trong đầukhôngngừng quanh quẩn câunóikia của Lý trưởng lão. Vừa có thể báo thù cho ý trung nhân sao? Diệp Huyênkhôngkhỏi cười lạnh, lão họ Lý

đókhôngbiết rằng, sở dĩ nàng tức giận như vậy,khôngphải vì Lý trưởng lão cố tìnhnóikhích nàng, mà bởi vì ý tứ trong lờinóicủa lão già khốn khiếp đó, chính là Tạ Diễmđãchết, nên Diệp Huyênđãkhôngthể nhẫn nhịn được nữa!

Nhưng nàng biết, ngay cả Minh Vi đạo quân, có lẽ trong thân tâm cũng cho là như vậy.

Tạ Diễm làm sao có thể sống được đây? Khi đóhắnchỉ làmộtthiếu niên mười tám tuổi, tu vi khó khăn lắm mới có thể bước vào ngưỡng cửa của Trúc Cơ, mà đối đầu vớihắn, lại làmộtma đạo chỉ cần phấtmộtngón tay cái cũngđãcó thể giết chết hàng vạn người, U Ma Tôn. Để tu luyện, chỉ trongmộtđêm U Ma Tônđãhủy diệt cả năm tòa thành, mà thành Hành Nam nơi Tạ Diễm sinh sống làmộttrong số đó.

Khi tin tức truyền tới, Diệp Huyên gần như phát điên.

Nàng liều lĩnh muốnđitới thành Hành Nam, Huyền Dương đạo quân khuyên nhủ nàng hết lời cũngkhôngđược, đành phải cùng đệ tử trở lại tòa thành nơi bọn họđãtừngẩncư trước kia. Tòa thànhnhỏtọa lạc bên dòng sông Thanh Giang, khung cảnh vốn làmộtbức tranh êm đềm, nhưnghiệnlên trước mặt Diệp Huyênhiệngiờ, là cảmộtvùng trời đều ngập trong khói lửa, khắp nơitrênmặt đất đều là máu tanh. Trong thành có ba ngàn sáu trăm chín mươi hai người, nhưngkhôngmộtai có thể may mắn thoát được.

Các thi thể nằm la liệttrênmặt đất hoàn toàn biến dạng do bị thiêu cháy, Diệp Huyên ở đó cũngkhôngthể nào tìm kiếm được hết chỉ trongmộtngàymộtđêm. Nàngkhôngkính thần tin phật, chỉ tin vào lẽ trời công bằng, nhưng lúc đó từ quỷ cho đến thầntrêntrời nàng đều khẩn cầu quamộtlần, chỉ cầu đừng để họ tìm thấy người kia trong số các thi thể nằm ở đây.

Cuối cùng nàng cũngkhôngthể tìm thấy, nhưng lý do cho khả năng này rất nhiều, có thể thi thể của Tạ Diễmđãkhôngcòn, có thể diện mạo

củahắnđãbị tàn phá, Diệp Huyênkhôngthể nhận rahắntrong số các thi thể ở đó, dù là với xác suấtnhỏnhất gần nhưkhôngthể xảy ra, đó chính là có thểhắnđãchạy thoát khỏi đó.

"Đồ nhi à," Diệp Huyên suy nghĩ, chỉ vìđangsay, nếukhôngnàng cũngkhônghỏi Tạ Duật Chi về vấn đề này, "Ngươinói, nếu cómộtngười, mọi người đềunóingười đóđãchết, nhưng ta lại nhất quyếtkhôngtin, có phải haykhôngta…rất ngu ngốc?"

Tạ Duật Chi quay đầu, Diệp Huyên lúc này mới nhìn vào mắthắn, vừa đen lại sâu thăm thắm, bên trong con ngươi màu vàng đen như có ánh nước nhập nhòe,thậtgiống với ----- Tạ Diễm.hắncòn chưa trả lời,thì Diệp Huyên lại nở nụ cười. Cho dù là với Minh Vi đạo quân, nàng cũngkhônghỏi qua vấn đề này. Nàngkhôngmuốn sựyếu đuối cùng hoang mang của bản thân lộ ra ngoài, nhưng lại bất tri bất giác nói ra những lời trong lòng này với đồ đệ chỉ mới chung đụng mấy tháng nay với nàng. Có thể là vì, hắn có chút giống với Tạ Diễm.

Dáng dấp củahắnvà Tạ Diễmkhônghề giống nhau, nhưng cái cảm giác này, Diệp Huyên biết rằng, cũng chỉ là ảo giác của bản thân mà thôi.

"Có lẽ tađãhỏimộtvấn đề ngu ngốc..." Diệp Huyên cúi đầu mỉm cười, mi mắt Tạ Duật Chi rũ xuống, nhìn nữ tử bên cạnh đem khuôn mặt vùi vào lòng bàn tay, thân thểhắncũng tựa hồ nhưđangrun rẩy, tiếng cười khẽ cũng gần như là nức nở.

"Conđãnghe Ngụy sư tỷ kể về chuyệnđãxảy ra hôm nay trong điện Kiền Nguyên," Tạ Duật Chi bỗng nhiênnói, thanhâmcủahắnnghekhôngra tâm tình gì, khẽ từ tốnnói, "Sư phụ, người hận Thiên Diễn Giáo sao?"

"Ta hận."

Nàng làm sao có thể không hận, nàng hận U Ma Tôn, hận cả Đãng Thiên Ma Tôn, hận không thể giết hết đám người của Thiên Diễn Giáo! Nhưng nếu

có thể giúp nàng tìm lại được Tạ Diễm,thìdù có là ý hận ngập trời, nàng cũng có thể đem tất cả những quá khứ ấy vứtđi.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, Diệp Huyên đột nhiên đứng dậy, cầm chai rượuđãvơiđigần hết uốngmộthơi cạn sạch: "khôngcòn nhiều thời gian nữa, chỉ sợ Đạo Môn cũngsẽtuyên chiến với Ma Môn, ta phải lấy được thủ cấp của tên lão tặc Ma Tôn đó, nhất định phải khiến lão ta muốn sống cũngkhôngđược, muốn chết cũngkhôngxong!"

(>O<)

Nửa năm sau, Diệp Huyênđãđạt được Hóa Thần.

Việc này ngay lập tức khiến cả Tu Chân Giới chấn động, là Hóa Thần đạo quân trẻ tuổi nhất trong hơn ba ngàn năm qua, Diệp Huyên lúc này cũng chỉ hơn năm trăm tuổi mà thôi (ừa có 500 tuổi à). Phái Thương Lanđãliên minh với hàng loạt các Đạo Môn khác, đúng vào lúc này bên phía Ma Môn cầm đầu chính là Thiên Diễn Giáo cũngđãtuyên chiến, khi nàng tham gia vào thực lực của môn phái cũng lập tức tăng vọt. Trước đây khi nàng tuyên bố muốn lấy được thủ cấp của Đãng Thiên Ma Tôn,thìđó chỉ làmộtlờinóisuông nhất thời. Tuy rằng khoảng thời gian mà Đãng Thiên Ma Tôn đạt được Hóa Thần lâu hơn so với Diệp Huyên, tu vi so với Diệp Huyên cũng cao hơn, nhưng Diệp Huyên lại kỳ tài ngút trời, có thể cùng với Minh Vi đạo quân hợp lực, giết được tên ma đầu kia cũngkhôngphải là chuyệnkhôngthể.

Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của mọi người trong Đạo Môn đều sục sôi. Các tu sĩmộtđường hướng về phía nam xông thắngmộtđường đánh tan tác tiền tuyến của Ma Môn.mộtphe khí thế như lửa, các tu sĩ của Đạo Môn thế mạnh áp đảo,mộtphe chẳng biết vì sao lạikhônghề có bất kì động thái gì, các tu sĩ của Ma Môn cứ thế dần rút lui, chỉ hơnmộtnăm ngắn ngủi, liên quân các chư pháiđãđánh tới phạm vi thế lực của Thiên Diễn Giáo, tư thái giống nhau đều muốn tiêu diệt Ma Môn.

Nhưng Minh Vi đạo quân lại có vẻ lo lắng, y chính là thủ lĩnh của của tu sĩ Đạo Môn, đương nhiênkhôngthể trước mặt mọi người mà biểuhiệnsựlo lắng, chỉ có thể cùng với sư muội bàn luận: "Từ khi chúng ta cùng Ma Môn khai chiến tới nay, rất nhiều cuộc chiến lớnnhỏđãnổ ra, nhưng Đãng Thiên Ma Tôn vẫn chưa hề lộ diện, trong lòng huynh cảm giác rất bất an."

Diệp Huyên mới từ tiền tuyến chiến đấu trở về,trênvạt áo vẫn còn mùi máu tanh nồng nặc, nàng chẳng hề để ý mà uốngmộthớp trà: "Có gì phải bất an, lão tặc đókhôngnhát gan đến nỗi phải chạy trốn, dù vẫn chưa xuất đầu lộ diện,khôngthểnóichính xác là lên kế hoạchâmmưu gì, nhưng mặc kệ lão ta cóâmmưu gìđichăng nữa," rầmmộttiếng nàng đem chén trà đặt xuống bàn, "Muội cũngsẽmộtkiếm giết sạch."

Minh Vi đạo quân thấy mặt nàng đắm đắm sát khí, ánh mắt bén nhọn,khôngkhỏi thở dài. "Sư muội, huynh biết muội đối với Thiên Diễn Giáo hận thấu trời, nhưng ban đầu chính U Ma Tôn mới là ngườiđãhủy diệt thành Hành Nam, U Ma Tôn cũngđãsớm chếtđi, Đãng Thiên Ma Tôn mặc dù là đệ tử củahắn, cũngkhônghề nhúng tay vào việc đó, chính là muội quá mức kiên trì."

Diệp Huyên lạinói: "Cho dù thành Hành Namkhôngphải do Ma Tôn tiêu diệt, nhưng những chuyện ác màhắnđãlàm còn chưa đủ nhiều? Tùy ý tàn sát những tu sĩ vô tội, thậm chí ngay cả người phàm cũngkhôngbỏ qua, cũng giống U Ma Tôn mà thôi, hắncũng khiến người khác căm phẫn," Nàng nhìn Minh Vi đạo quân, thanhâmbình tĩnh lại kiên quyết, "Cho nên muộiđãthề rằngsẽtiêu diệt bọn Thiên Diễn Giáo, khôngphải là bởi vì bọn chúng..." Nàng dừngmộtchút, trước sau cũngkhôngthể đem câu "Bọn chúngđãgiết Tạ Diễm" nóira ngoài, chỉ đành phải qua quýt, "Nếu Thiên Diễn Giáo chưa được diệt trừ, Tu Chân Giới vĩnh viễn sẽkhôngcó ngày bình yên, nếu giết được Đãng Thiên Ma Tôn, Thiên Diễn Giáo sẽgiống như rắn mất đầu, tự nhiên cũngsẽsợ hãi thôi."

Minh Vi đạo quânđangmuốn trả lời, chợt nghe thấy tiếng từ cửa phòng vang lên, Ngụy Uyển Uyểnđiđến, nàng ta thần sắc nghiêm trọng đưa cho Minh Vi đạo quânmộtphong thư: "Sư phụ, trinh sát truyền vềmộttin báo."

Minh Vi đạo quân vội vàng cầm lấy, mở ra đọc, lông mày ngay lập tức nhíu lại.

Diệp Huyênnói: "Sư huynh, xảy ra chuyện gì sao?"

Minh Vi đạo quân lại đem phong thư cẩn thận đọc lạimộtlần nữa, mới trả lời: "Trong thư viết, qua nhiều ngày thăm dò, có thể chắc chắn Đãng Thiên Ma Tônkhônghề có ở trong Thiên Diễn Giáo."

"Cái gì?!" Diệp Huyên giật mìnhnói, các tu sĩ của Đạo Mônđãgiết sạch những giáo môn bên ngoài Thiên Diễn Giáo, tên Ma Tôn thân là chưởng môn lạikhôngở trong giáo, chẳng lẽhắnthựcsựđãchạy trốn?

Từ khi tên đại ma đầu đó nổi dậy đến giờ tới nayđãhơnmộttrăm năm, Đãng Thiên Ma Tôn tuy mang nhiều ác danh, nhưngthậtra thân thế lại thần bí. Ngoại trừ những người thân cận, ngay cả đệ tử của Thiên Diễn Giáo cũngkhônghề biết tênthậtcủahắnlà gì, lại càngkhôngthể biết được mặt mũihắnra sao. Hàng trăm đệ tử của U Ma Tôn cũng nằm trong số đó, ban đầukhôngai biết đếnhắn. Cho tới khi hơnmộttrăm năm trước, U Ma Tôn bất ngờ chếtđi, Đãng Thiên Ma Tôn liền giết chết các Đại trưởng lão bên trong Thiên Diễn Giáo, trở thành chưởng môn của Thiên Diễn Giáo.

Có tin đồn rằng, U Ma Tôn chết là dohắngiết. Trong Ma Môn, việc đồ đệ giết sư phụđãtừng xảy ra, nếu như có làthật, cũng chẳng có gì lạ. Với cách hànhsự, tàn nhẫn lại vô tình,thìhắncũng có thể làm ra được những chuyện như vậy.

Nguyên nhân chính là như vậy, biết được tên Đãng Thiên Ma Tônkhônghề ở trong Thiên Diễn Giáo, Diệp Huyên và Minh Vi đạo quân mới hoảng hốt phát giác được một chuyện.không phải tên Đãng Thiên Ma Tôn trốn chạy vì sợ hãi, tuy rằnghắnlàmộttên đại ma đầu, nhưng Diệp Huyênkhôngthểkhôngthừa nhận, là người mạnh nhất Ma Môn cũng phải cósựkiêu ngạo dứt khoát của mình.

"Lần trước tađãcảm giác được, sựk háng cự của Ma Môn dần trở nên yếu đi..." Minh Vi đạo quân trầm ngâm nói, "sựtình có lẽ đã thay đổi."

"Sư huynh," Diệp Huyên đứng lên, "khôngbằng hãy để muội lẻn vào bên trong Thiên Diễn Giáo, để xem lão tặc đó rốt cuộc làđangcóâmmưu gì."

Đương nhiên Minh Vi đạo quânkhôngđồng ý, nhưng tâm Diệp Huyênđãquyết, lập tứckhôngdài dòng nữa, liền xoay ngườiđira cửa. Hôm nay nàngđãlà Hóa thần đạo quân, nếuđãquyết định chuyện gì,thìkể cả Minh Vi đạo quân cũngkhôngthể ngăn được nàng. Ngọn núi to lớn của Thiên Diễn Giáo tuy lợi hại, nhưng nếu nghĩ rằng có thể ngăn đượcmộtHóa Thầnthì...khôngcó khả năng đó đâu. Nàng muốnđivào để thăm dò Đãng Thiên Ma Tôn rốt cuộc làđangâmmưu điều gì, nếu nàng bước vào sơn môn của Thiên Diễn Giáo, tên Đãng Thiên Ma Tôn vẫnkhôngxuấthiện,thìcó thể chắc chắnmộtđiều rằng tên ma đầu đó quả thựckhôngcó trong giáo môn, cho đến lúc đó Thiên Diễn Giáosẽbị diệt trừ. Nếu như tên ma đầu đó cóâmmưu quỷ kế gìđichăng nữa,thìchính Diệp Huyênsẽlà người xuất thủ trước.

Saumộthồi cân nhắc, Diệp Huyên biến thànhmộtluồng sáng bay vụtđi, trong nháy mắtđãđến bên ngoài sơn môn của Thiên Diễn Giáo, nàng dễ dàng lẻnđivào. Đại nạn ngập đầu, bên trong Thiên Diễn giáokhônghề cómộtbóng người. Hơn phân nữa số đệ tử ở đây đều ở bên ngoài cửa môn cùng với tu sĩ của Đạo Môn chém giết, ở bên trong sơn môn cũngkhông còn nhiều người. Diệp Huyênđanghướng về phía đại điện bên trong sơn môn, đột nhiên thần thức khẽ động, xoay người quát lên: "Người nào!"

mộttiếng quát uy áp của Hóa Thần bày ra mười phần, chỉ thấy trongkhôngkhí từng trận gợn nước nhấp nhô, mộtthân ảnh thon dài rắn rỏi

từ từ xuấthiện, Diệp Huyên chuyên chú quan sát, chính là Tạ Duật Chi!

Trong thân tâm như bị sét đánh, nàng ngay lập tức ý thức được có gì đókhông đúng. Tạ Duật Chi chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, làm sao có thể âm thầm theo sát nàng được?

"Sư phụ." Tạ Duật Chi hướng nàng mim cười, Diệp Huyên mới sửng sờ pháthiệnra, cơ thể nàngđãkhôngthể cử động được. Nàng nhìn đồ đệ của mình từ từ đi tới, đưa tay khế vuốt ve gò má của nàng ----- đây là lần đầu tiên, Diệp Huyên nhìn thấy được nụ cười trên khuôn mặt của Tạ Duật Chi.

Mà nụ cười nàykhôngphải vì đắc ý dođãđạt đượcâmmưu, cũngkhôngâmu lạnh lẽo như muốn chuẩn bị giết nàng, mà làsựsay đắm, điên cuồng, giống như có thể đem nàng chiếm đoạt là điều khiếnhắnsung sướng khôn cùng.

"Con chờ người cũngđãlâu lắm rồi." Nam nhân cúi đầu xuống, ở bên tai Diệp Huyên khẽnói.

Sau đó, trước mắt Diệp Huyên liền tối sầm, cái gì cũngkhôngbiết.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (5)

Lúc Diệp Huyên tỉnh lại, trước mắtmột mảnh tối đen.

Nàng nằmtrêngiường lớn mềm mại, bao phủtrêngiường là tơ lụa mang theo hơi lạnh, tựa như căn phòng nàngkhôngnhìn thấy này tràn ngậpâmkhí rét lạnh. Bởi vì thị giác bị phong bế nên cảm giác trở nên nhạy cảm hơn, trong góc phòng có tiếng tí tách, đó làâmthanh của đồng hồ nước thời đại này —— cho thấy nàngđãbất tỉnh ba canh giờ.

Trong ba canh giờ này, Diệp Huyên có thể khẳng định, Tạ Duật Chi,khôngphải, có lẽ nên gọi là Ma Tôn,hắnnhất địnhđãđộng tay chântrênngười nàng. Nàngkhôngchỉkhôngnhìn thấy mà cả người cònkhôngcó sức lực, trong ngực giống như cómộtngọn lửa thiêu đốt, giữa hai chân vừa tê dại vừa ngứa — mặc dù Diệp Huyên là người tu đạo thanh tâm quả dục nhưng của biết cảm giác này có ý nghĩa gì.

Nếu như ban đầu Diệp Huyên còn cho rằng Ma Tôn bày ra cái bẫy này để giết nàngthìbây giờ nàngđãhiểu rốt cuộchắnmuốn làm gì. Nànghiện tại không mãnh vải che thân, cơ thể trần truồng cứ như vậy bại lộ ra, hai tay bị trói tại đầu giường, mắt cá chân bị hai sợi dây to cột ở hai bên giường khiến hai chân phải giang rộng ra.

Tư thế sắc tình xấu hổ khiến mỹ nhântrêngiường lớn nhìn yểu điệu vô cùng khiến người khác chỉ muốn hung hăng giày xéo. Sợ rằngkhôngai có

thể tin được đường đường là đạo quân của Thương Lan pháisẽcó ngày bị người ta lột sạch quần áo, tựa nhưmộtcon dê con vừa thuần khiết vừa đáng thương bị buộc đem toàn bộ nơi tư mật của mình đặt trước mắt nam nhân..

Đúng vậy, Diệp Huyên biết trong phòng còn cómộtngười khác. Hơi thởhắntrầm thấp nặng nề, tầm mắt nóng bỏng mang theo dục vọngkhôngmộtchút kiêng kỵ nhìn chẳm chẳm vào giữa hai chân Diệp Huyên. Ánh mắthắnchậm rãi di chuyển dọc theo bắp đùi, lướt qua khenhỏ, dừng tại hoa huyệt bị hai cánh hoa che lấp.

Hơi thở Diệp Huyên dồn dập, mặc dù tên nam nhân nàykhông có hành động gì nhưng nàng có cảm giác cánh hoa bị tách ra, hoa huyệt chưa từng có người chạm qua bị dị vật cứng rắn nóng như lửađisâu vào, hoa huyệt kịch liệt co rút khiến nàng thiếu chút nữakhông giữ được lý trí.

Đó làmộtloại xâm phạm dâm tà hạ lưu, dị vật cắm sâu vào, rút ta, cắm vào, rút ra...lặpđilặp lại nhiều lần khiến cả người nàng bủn rủn, ngón chân vì khoái cảm kịch liệt này mà co lại, nàng kìm lòngkhôngđược nâng cao eonhỏ, đầu vú cứng rắn đứng thẳng, mái tóc tung bay theo động táckhôngngừng cắm ra rút vào của tên nam nhân này.

khôngđược,khôngđược...khôngthể như vậy... Chút lý trí còn sót lạikhôngngừng nhắc nhở Diệp Huyên, nhưng nàngđãhoàn toàn đắm chìm vào. Biếtrõmìnhđangbị người gian dâm, nàng muốn tránh thoát, nhưngmộtlần lạimộtlần bị khoái cảmkhôngngừng vọt tới bao phủ. Tần số rút ra rút vào càng lúc càng nhanh, dâm thủy cũng càng ngày càng nhiều, nàngkhôngnhịn được rên thành tiếng, thanhâmkiều mị vang vọng khắp phòng: "A, a... Ù, ừ a...khôngmuốn, dừng tay... Ngươi mau dừng tay..." Diệp Huyên căn bảnkhôngý thức được cự tuyệt như vậy là lực hấp dẫn trí mạng với nam nhân. Nghe nàng rên rỉ, dị vật càng trở nên thô to hơn, đâm vừa sâu vừa manh vào hoa tâm non nớt của nàng.

Hoa huyệt ngứa ngáy đến mức nàngđãkhôngthể nào tiếp nhận nổi, sau mấy trăm lần cắm rút, trong đầu nàng chỉ cònmộtmãnh trắng xóa, một cổ nhiệt lưu ập tới trong nháy mắt làm ướt ra trải giường. Diệp Huyên thất thần thở hỗn hển, thân thể co quắp, nàngkhôngthể tin nổi—— mình lại bị người dùng thần thức gian dâm đến cao triều.

"Sướngkhông?" Giọng nói Tạ Duật Chivang lên, hắn vẫn còn mang bộ mặt lúc còn là "Đồ đệ", thanhâm luôn lạnh nhạt bình tỉnh nhưng giờ phút này lại trầm thấp khàn khàn, xen lẫn chút đắc ý cùng hưng phấn.

Diệp Huyên xấu hổ pháthiện, nghe thấyhắntrêu chọc, vốn là hoa huyệt còn ẩm ướt liền phun ra dâm thủy.

"Cái miệngnhỏvậy mà nước cũngthậtnhiều." Tạ Duật Chi cườinhẹ, Diệp Huyên nghe được quần áo ma sát xào xạc, sau đó thấyhắncúi người xuống, đầu ngón tay chạm vào hoa huyệtmộtđườngđivào khuấy đảo, hoa huyệt ẩm ướt liền phát ra tiếng nước, ngón tayhắnđètrênvách hoa lúcnhẹlúc nặng.

Mặc dù Diệp Huyênđãướt đẫm, nhưng nơi tư mật chưa bao giờ bị người xâm nhập bỗng nhiên bị đối đãi kịch liệt như vậy khiến nàng bật ra tiếng rên đau đớn. Bịhắnhung ác đùa giỡn, hoa huyệt lại càng ngứa ngáy khó nhịn. Nàng kìm lòngkhông đặng muốn kẹp chặt hai chân lại vì cổ chân bị trói, đùi ngọc căng thẳng duỗi ra, càng đem ngón tay của Tạ Duật Chi hút chặt hơn. "Rất thoải máiđi..." Trong giọng nói Tạ Duật Chi tràn đầy hưng phấn, Diệp Huyên cảm giác được thanhâm của hắn cạnh tai mình, lưỡi nóng của hắn triền miên qua lại bên vành tai, "Thích tanhẹm ột chút, hay là nặng một chút?"

"Ngươi..." Diệp Huyên mới vừa lên tiếng,thìpháthiệnmình giọngnóimình tràn đầy mị hoặc, nàng cố gắng để chính mình bình tĩnh lại, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn mềm mại, "Trừ phi ngươi giết ta, nếukhông... Ta tuyệtsẽkhôngbỏ qua ngươi!"

Tạ Duật Chi giống nhưkhôngnghe được Diệp Huyên uy hiếp, lầm bẩmnói: "Nặngmộtchútthìtốt hơn,"hắnco ngón tay lại, mở rộng lối vào hoa huyệt, đầu ngón tay xoanhẹmị thịt mềm mại, thậm chí còn bóp vặn. Dưới thân Diệp Huyênkhôngkìm nổi co quắp, hoa tâm phun ramộtcổ dâm dịch ướt cả cổ tayhắn, "Xem ra ngươi cũng rất thích ta nặngmộtchút,"hắncao hứngnói, "Dâm huyệt có phải rất đói haykhông? Đừng vội, tasẽcho ngươi ăn đủ," đầu lưỡi liếm dọc theo gò má Diệp Huyên, "Cho dâm huyệt của ngươi no chết có được haykhông. Ù?... Có được haykhông?"

Lúc này, đầu lưỡihắndừng lạitrênmôi Diệp Huyên. Hai cánh môi hồng nhạt hơi mở, khi nhận raTạ Duật Chi muốn đưa đầu lưỡi đưa vào liền vội vàng dùng hàm răng cắn chặc môi dướikhôngthả. Tạ Duật Chi đưa tay nắm cắm Diệp Huyên khiến nàng phải há miệng: "Ngoan, mở cái miệngnhỏnhắn ra... đừng cắn, cái miệngnhỏnhắn của người mềm mại như vậy, lỡ cắn hưthìsao?" Giọngnóidịu dạng trầm thấp nhưđangdỗ dành ngườiyêu, Diệp Huyên liều mạng dãy dụa cũngkhôngđịch nỗi Tạ Duật Chi cường thế xâm phạm.

Lưỡi tokhôngkhách khí chút nào đưa vào, quét qua mỗimộtxó xỉnh, ngậm lấy miệng Diệp Huyên tham lam bú, "thậtlà thơm, đầu lưỡithậtlà mềm..." Tạ Duật Chikhôngnhịn nổi ngậm chặt đầuđangkhôngngừng né tránh, vừa cắn vừa liếm, "Mau, đem đầu lưỡi ngươi đưa vào miệng ta... ta muốn ăn lưỡi của ngươi." Ngựchắntrần trụikhôngngừng ma sát hai vú Diệp Huyên, đầu vú cứng rắn giống như hai viên đậu, khiến đầu ngực Diệp Huyên vốn là vừa đỏ vừa sưng trở nên đau rát, ngón tayhắntrong hoa huyệt tần số cũng dần dần tăng nhanh, cái miệngnhỏnhắn, tuyết nhũ, hoa huyệt... mỗimộtnơi nhạy cảm đều bịhắntùy ý gian dâm.

" Ù, a... A... Cút ngay, người là tên khốn kiếp... Ngô, ô ừ, đại ma đầu..." Mặc dù miệng vẫn luôn chửi rủa, nhưng lực độ giãy giụa càng ngày càngnhỏ, khoái cảm vừa nhiều lại mãnh liệt, nàng vốn là người tu đạo, ngay cả thủ dâm cũng chưa từng cóthìlàm sao có thể chống lại thế công

của Tạ Duật Chi. Dâm thủy vẫn luôn tiết ra, không ngừng chảy ra ngoài, Diệp Huyên cảm thấy khí lực mình có lẽ cũng đi theo cùng nhau chảy hết ra ngoài. Đến khi Tạ Duật Chi đè lại hoa huyệt đâm thật mạnh, nàng rên một tiếng, tại thời khắc này lại một lần nữa đạt tới cao triều.

Cây gậy thịt thô to đètrênhoa huyệt bị dâm thủy vừa phun ra làm ướt. Cổ họng Tạ Duật Chi phát ramộttiếng gầmnhẹ, thiếu chút nữakhôngnhịn được bắn ra. Diệp Huyênkhôngthấy vẻ mặthắncho nên cũngkhôngthấy gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn chìm ngập trong dục vọng, cặp mắt đỏ rực.

Hơi thở hắnnặng nề, phải đem hết toàn lực đất nhẫn nại mới có thể nhịnkhônghung hăng dày xéo thân thể mềm mại phía dưới. Chưa bao giờ hắnthấy hạnh phúc như lúc này, Tạ Duật Chi si mê nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Huyên, cái miệng nhỏn hắn của nàng bị mình hôn, cái vú bị mình xoa, hoa huyệt bị mình chơi dâm thủy văng khắp nơi. Tất cả rên ri kêu khóc, thở gấp, ác độc mắng, đều là vì mình.

Nàng rốt cuộc là của ta.

Tạ Duật Chi xoa bóp cái môngnhỏ,khôngđể ý tới nàng giãy giụa, đem hạ thân của nàng nâng cao lên.hắngần như là thành kính nhìn đóa mềm mại kia, nơi này cũng là thuộc vềhắn, chỉ cóhắnmới có thể cắm vào. Mà mỗimộttấc da thịttrênngười nữ nhân này, mỗimộtgiọt máu, thậm chí là mỗi lần hô hấp của nàng cũng bịhắnchiếm làm của riêng.

hắncúi đầu xuống, há mồm ngậm vào trước hoa huyệt non nớt trước mắt. "A! ——" Diệp Huyên thét lên, miệng huyệtkhôngchút lưu tình bị hút vào, Tạ Duật Chi càng hút càng dùng sức, lực độ như muốn nuốt nàng vào bụng. Ban đầu Diệp Huyên còn có thể giãy giụa, đến cuối cùng ngay cả tiếng rên rỉ cũngkhôngphát ra được. Chỗ sâu trong hoa huyệt giống như bị kéo ra ngoài, dâm thủykhôngngừng tràn ra, bị Tạ Duật Chimộtgiọt cũngkhôngchừa nuốt xuống. Diệp Huyên thậm chí cảm thấyhắnkhôngchỉ muốn nuốt trọn mỗimộtgiọt dâm thủy mà muốn đem mình cắn nuốt hết.

khôngđúng, hoàn toànkhôngđúng...sựthậtrõràng, Tạ Duật Chi là Ma Tôn ngụy trang thànhmộtthiếu niên bị ma tu đuổi giết, thiết kế tỉ mỉ để mình nhậnhắnlàm đồ đệ, bây giờ lại nhốt mình trong giáo,khôngchút sức lức phản kháng mặchắnđùa bỡn.

Ban đầu Diệp Huyên cho là Tạ Duật Chiđanglàm nhục nàng, đến khihắnthỏa mãn dục vọngsẽgiết nàng, hoặc lợi dụng nàng tới uy hiếp phái Thương Lan. Nhưng nếu như vậy,hắnsao có thể ở thời điểm cưỡng ép nàngsẽvì nàng khẩu giao? Hoặc là đây là thủ đoạn Tạ Duật Chi đối phó với người chán ghéthắn, khiến đối phương mê muội?

Nhưng cho dù trong lòng Diệp Huyên chán ghét, cơ thể vẫn bị Tạ Duật Chi liếm cao triều liên tục, quá nhiều khoái cảm khiến cả người nàng mờ mịt, đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể đứt quãng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt: "khôngmuốn... A, buông ra ta... Nha! —— "

"Lại cao trào rồi." Tạ Duật Chi nhìn dâm thủytrênbụng mình, liếm liếm khóe miệng, "Muốnkhông? A Huyên."

A huyên? Tiếng xưng hô nàythậtquen thuộc, cònđangđắm chìm trong khoái cảm nàng mê mang nghĩ, rất nhiều rất nhiều năm trước, cómộtngười cũng gọi nàng là A Huyên. Nhưng nàng cũngkhôngcó thời gian nghĩ chuyện khác, gậy thịt cứng rắn mang theo lạimộtlần nữa chỉa vào hoa huyệt, quy đầu tách ra hai bối thịt, chậm chạp lại mà kiên định cắm vào.

"khôngmuốn,khôngmuốn...khôngmuốn!" Xúc cảmkhôngthể coinhẹkhiến Diệp Huyên thanh tỉnh lại, nàng cuối cùng cũng hoảng sợ ý thức đượcmộtsựthật—— mình lập tứcsẽbị tên nam nhân này triệt để đất xâm phạm.

Tạ Duật Chi dịu dàng hôn Diệp Huyên, bàn tay đè chặt cái mông tròn, gậy thịt ma sát tại hoa huyệt khiến phòng tuyến trong lòng nàng gần như bị

đánh tan. "Chỉ cần người cầu ta, "hắnhạ thấp ngườinóibên tai Diệp Huyên, "Tasẽkhôngcắm vào."

Câunóinày như ma chú vang bên tai khiến Diệp Huyên gần như điên cuồng, cầuhắn, cầuhắnđi, chỉ cần cầuhắn, hắnsẽbỏ qua cho mình... Trong lòng có thanhâmkhôngngừng dụ dỗ, chỉ cần ngươi chịu cầuhắnthì cái gì cũngkhôngcần lo lắng.

"Cầu..." thanhâmnức nở vang lên, nụ cười trênkhóe miệng Tạ Duật Chi càng ngày càng lớn, hắn biết ngay lúc này mình sẽ được như ý.

Đột nhiên, Diệp Huyên hung hăng cắnmột cái ở trên cổ họng của hắn, răng nhọn vừa cắm vào liền có máu chảy ra. "Hừ..." Nàng ngầng đầu lên, ngạo mạn cười, cặp mắt màu đen sáng kinh người, trên răng dính đầy máu tươi, nàng hung tợn, khinh bỉnói, "Ta chết cũng sẽ không cầu người."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (6)

Cả căn phòng tràn ngậpâmthanh da thịt va chạm vào nhau vang dội cùng với tiếng nước nhóp nhép phát ra khihắncắm vào tiểu huyệt của Diệp Huyên. Cơ thể Tạ Dật Chihiệnlên màu mật ong sáng bóng,cả người đầy mồ hôi, phía dưới vùng bụng săn chắc là rừng rậm đen bị ái dịch làm ướt lầy lộikhôngchịu nổi,mộtlần rồimộtlần ma sát hạ thể Diệp Huyên, khiến toàn bộ nơi tư mật ấy đỏ bừngmộtmánh, ngay cả hạt châunhỏcũng sưng đỏ.hắncố gắng dùng toàn bộ sức lực đưa côn thịt vào hoa huyệt, hai cánh hoaa vốn dĩ phải gắt gao khép lại nhưng vì bịhắnlàm trong thời gian dài nênkhôngkhép lại được, theo động tác luân phiên luật động của côn thịt, thỉnh thoảng lại lộ ra mị thịt đỏ tươi bên trong.

Diệp Huyênkhôngbiết mình bị Tạ Duật Chi xâm phạm bao nhiều lần, từ lúc côn thịt của nam nhânkhôngchút do dự kiên đĩnh vừa phá vỡ lá chắn mỏng manhđãvùi toàn bộ côn thịt vào bên trong nàng, tiến vào từ phía sau, nằm nghiêng hay là tư thế ôm ngồi... Nàng bị làm bằng nhiều loại tư thế, tùy ý gian dâm, thẳng đến khikhôngchỉ có miệng huyệt sưng đỏ, hai mắt sương mù, thậm chí bởi vì cao trào quá nhiều lần nên ngay cả thần trí đều lâm vào mơ hồ.

Nên cảm thấy may mắn là dù sao Diệp Huyêncũng là người tu đạo, cho dù bị đối đãi như vậy cũng còn chưa có ngấtđi, nhưng lại hoàn toànkhôngcó sức phản kháng, môianhđàokhôngtự chủ bật ra tiếng rên mềm

mại: " Ù... Ân...thậtthoải mái, đâm nơi đó... A, mau đâm nơi đó..." Quy đầu lập tức thay đổi phương hướng, ma sát vách tường mềm mại, quy đầu cứng rắn đụng vào chỗ thịt mềm lập tức khiến cơ thể nàng co quắp, khẽ cong cái miệngnhỏnhắn, nước bọtkhôngkịp nuốt mà chảy ra ngoài.

Biết chính mìnhkhôngcó khả năng thoát khỏi cảnh bị xâm phạm, Diệp Huyên ngược lại thả lỏng người, hoàn toàn đắm chìm vào trong trận hoan ái này. Gậy thịt của Tạ Duật Chi vừa lớn lại vừa cứng, chỉ cần để yênkhôngđộng đậy cũng có thể làm cho cơ thể mẫn cảm của Diệp Huyên như chếtđisống lại. Động tác trừu cắm củahắntuy rằng thô bạo nhưng cũngkhônglàm tổn thương Diệp Huyên, thậm chí nàng còn cảm thấyhắnđanglấy lòng mình.

Nàng muốn mạnhmộtchút, nam nhân nàysẽtăng lực cắm lên, nàng muốn sâumộtchút, côn thịt nóng bỏngsẽđâm đến hoa tâm. Ngón tay thon dài củahắnkhôngngừng dao độngtrênngười nàng, môi mỏng liếm từ hai má đến mắt cá chân, thậm chí ngậm ngón chân mượt mà của nàng hút chậc chậckhôngngừng. Đối xử vừa dịu dàng vừa cường thế như vậy cho dù là người xuất gia tâm như chỉ thủy* cũng phải động lòng.

*tâm như chỉ thủy: hình dung tâm cảnh bình tĩnh, trong lòngkhôngcó tạp niệm.

Lại càngkhôngcần phảinóingười tu đạo luôn làm theo ý mình. Diệp Huyênlà người tùy tâm sở dục, thân thể đã bị dục vọng bắt làm tù binh, cần gì phải cố gắng tỉnh táo. Cánh tay ngọc trắng nõn ôm cổ Tạ Duật Chi, bộ ngực vươn cao mặc chonam nhân vùi mặt vào tùy ý liếm cắn. Ánh trăng soirõtóc đen theo động tác luật động của hai ngườikhôngngừng nhảy múa cùng dâm thủy văng tung tóe trongkhôngkhí, tựa như pộtbức tranh vừa dâm mỹ lại tuyệt đẹp, khiến người ta chìm đắm trong mê hoặc.

"Làm chết nàng, làm chết nành... Làm nát dâm huyệt của nàng.." Nam nhân thở gấp hôn lên môi Diệp Huyên, lưỡi to ở trong cái miệngnhỏcủa

nàng giống như cuồng phong mưa rào điên cuồng khuấy đảo. "Phá hư nàng đượckhông? "hắnnhư là tàn ngược xoa nắn bộ ngực sữa sưng đỏ của nữ nhân mảnh mai, "Khiến nàng cả ngàykhôngxuống giường được, chỉ có thể nằm yên để ta làm..."

Trong đôi mắt đen của Tạ Duật Chi phảng phất có ngọn lửa điên cuồngđangcháy,trêncổ còn lưu lại vết máu khô - - đều là Hóa Thần đạo quân, mặc dù tu vi của Diệp Huyên bị khống chế nhưngmộtngụm cắn xé hung ác kia thiếu chút nữa cắn nát cổ họnghắn.

Lúc đó, Tạ Duật Chi cũngkhôngcó tức giận.hắncường ngạnh tách hoa huyệt củaDiệp Huyên ra, sau đó cố gắng đưa côn thịt vào, động tác cắm rút dưới thân vừa sâu vừa mạnh, giọngnóilại dịu dàng cực điểm: "Nàng lạikhôngngoan, A Huyên... Muốn biết ta trừng phạt nàng như thế nàokhông?" Vừa dứt lời,hắnliền đâmthậtmạnh vào hoa tâm, bỏ mặc nỗi đau vừa phá thân của nàng mà tiến thắng vào tử cung. "Đúng, chính là giống như bây giờ..." Tạ Duật Chi hạ thấp giọng nỉ non, "Cắm vào dâm huyệt củanàng, chơi cái vú của nàng, làm chết nàng - nữ nhân dâm đãng."

"Ngươi có bản lĩnh..." Diệp Huyêntrong tiếng thở dốcâmngoannói, "Sỉ nhục ta... Ta ngược lại muốn nhìnmộtchút, ân... A... Ngươi... Ngươi có năng lực đókhông." Khiêu khích như vậy khiến hai mắt Tạ Duật Chi đỏ lên.hắncởi dây thừngtrêncổ chân Diệp Huyên xuống, gấp khúc hai chân trắng nõn của nàng đặt lên bộ ngực. Tư thế như vậy khiến Diệp Huyênkhôngthểkhôngnâng cao mông thịt, tiểu huyệtđangphun ra nuốt vào côn thịt hoàn tòan bại lộ trước mắt Tạ Duật Chi. Bị nam nhân này đè ép, côn thịt tựa hồ như muốn từ phía dưới xông thắng lên, xỏ xuyên ra ngoài.

Trướckhôngđề cập tới tư thế này có bao nhiêu xấu hổ, loại tư thế này mỗimộtlần cắm vào đều có thể đâm vào hoa tâm, bụngnhỏcủa nàng cũng nhồi phồng lên theo động tác củahắn, nàngkhôngnhịn nổi lập tức liền thét chói tai đạt tới cao trào. Tạ Duật Chi vẫnkhôngbuông tha nàng, côn thịt vàomộtlần so vớimộtlần càng sâu hơn,mộtlần so vớimộtlần càng mạnh hơn.

Phần lớn mật dịch đều tràn ra ngoài theo cự vật, đợi cho tinh dịch của Tạ Duật Chi bắn vào trong cơ thể Diệp Huyên, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc chảy đầy hạ thân hai người.

Về phần các loại tư thế khác, Diệp Huyên hoặc là bị nam nhân giơ cao hai chân hoặc là bị bắt quỳ xuống nhếch lên môngnhỏ, hoặc là ôm vào trong ngực vừađivừa làm. Khoái cảm như nước tuôn ào ạt ập đến, mắt nàngkhôngnhìn thấy, mặc dù có thể nghe, mặc dù miệng có thểnói, nhưng lạikhôngthời gianđãtrôi qua bao lâu, lại càngkhôngbiết tình hình bên ngoài như thế nào.

Pháthiệnmình mất tích, sư huynh nhất địnhsẽtới tìm, mà có lẽ đây cũng làâmmưu của Tạ Duật Chi. Diệp Huyên nũng nịu rên rỉ, thần trí gần như biến mất chỉ cònmộtchút tỉnh táo. Nàngkhôngphản kháng Tạ Duật Chi, bởi vì trước mắt phản khángkhôngcó tác dụng gì. Nếuđãmuốn nàng hưởng thụ khoái cảm, vì saokhôngthuận theo tự nhiên? Nhưng điều này tuyệtkhôngcó nghĩa, nàngsẽđánh mất lý trí, khuất phục Tạ Duật Chi.

Đây là mục đích của Tạ Duật Chi, đầu tiên là dụ dỗ Diệp Huyên, muốn Diệp Huyên cầuhắn,hiệntại lại muốn để Diệp Huyên chìm đắm trong khoái cảm tình dục, cả thân thể và tâm linh đều phải phục tùng. Nếu người tu đạo bị lạc mất tâm trí, cả đời này cũngkhôngtính là bị hủy. Nhưng nếu chuyện đạo môn có vài vị Hóa Thần đạo quân thần phục dước trướng Đãng thiên Ma tôn bị truyền ra ngoài, đây chính làmộtđả kích nghiêm trọng. Chưởng môn của Thiên Diễn giáo, quả nhiên vừa vô sỉ vừaâmđộc.

Eonhỏbị bàn tay lớn gắt gao nắm chặt,trênngười nam nhân phát ramộttiếng kêu rên xen lẫn tình dục. Diệp Huyên cảm giác được hoa huyệt nóng lên, sau đó lại làmộtcỗ trọc dịch bắn vào tử cung nàng.khôngbiết đây là lần thứ mấy, huyệtnhỏcàng ngày càng nóng, bị côn thịt chèn lại, bụngnhỏchứa đầy tinh dịch của nam nhân nam nhân căng lên như bà bầu mang thai 3 tháng.

Diệp Huyên đột nhiên nghĩ tới một khả năng làm người ta hoảng sợ - - có khi nào nàng sẽ mang thai đứa nhỏ của Tạ Duật Chikhông?

Tạ Duật Chi giống như nhìn thấu ý tưởng của nàng: "Ăn hết, ngoạn ngoãn đem tinh dịch của ta ăn hết..." Nam nhân cắn vành tại mềm mại của nàng, mông hẹp cử động kéo dài khoái cảm bắn tinh.hắndịu dàng vuốt ve bụng Diệp Huyên, tựa hồđãthấy nơi đóđangnuôi dưỡngmộtsinh mạngnhỏ, "Sinh cho tamộtđứa trẻđi, A Huyên,"hắnnhẹnhàng hôn lên ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyên, lưu luyến triền miên,thậtgiống nhưhắnvà Diệp Huyên là vợ chồng mới cưới chứkhôngphải là quan hệ giữa người xâm phạm và người bị xâm phạm.

"Nàng thích con trai hay congái?" Vừa bắn tinh xong, côn thịt nhanh chóng cứng lại, cứng rắn nhét vào hoa huyệt, theo Tạ Duật Chi bắt đầu co rút, mang tới khoái cảm tột đỉnh, "Chúng ta sinh congáitrước, đượckhông?"hắnliếm hônmộtđường xuống dưới, ngậm đóa hồng maitrênngực nàngnhẹnhàng gảy, "... Ta thích congái, đángyêugiống như nàng." Tạ Duật Chi đâm vừa sâu vừa mạnh, lờinóidịu dàng cũng chưa từng ngừng lại, "Chờ nàng sinh hạ đứa bé, ta lại tiếp tục làm nàng, làm nàng nhiều thêm vài lần... Nàng lại có thể mang thai, lúc nàykhôngcó mang thai cũngkhôngsao," nữ nhân dưới người nữ căn bản cũngkhôngcó đáp lạihắn,hắntrái lại tự ôn nhunói, "Ta vẫn liên tụckhôngngừng làm nàng, đến khi nàng có tiểu bảo bảo mới thôi...không,"hắnbỗng nhiên dừng lại, thanhâmtrầm thấp giống nhưnóimê, "Ta phải vĩnh viễn làm nàng, lúc nàng mang thai cũng làm, khi nàng sinh bảo bảo cũng làm nàng..."

Diệp Huyên rốt cuộc từ trong kinh hãi tỉnh lại - - kỳthậtlúc trước nàngđãcảm thấykhôngthích hợp, vật to lớn đánh sâu vào làm cho nàng ngây dại, nàng kinh ngạc nhìn, gần như cho là mình làđangnằm mơ: "Tạ Duật Chi, ngươi có phải haykhông..." Nàng do dự mànói, "Ngươi có phải điên rồi haykhông?"

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (7)

Tạ Duật Chi điên rồi.

Đâykhôngphải là lời mia mai, chửi bới mà Diệp Huyênthậtsựcảm thấy như vậy, Tậ Duật Chi có lẽđãđiên rồi. Sau lần thổ lộ điên khùng đó, cho dù nàng có là kẻ ngốc, cũng ý thức được Tạ Duật Chi chiếm lấy cơ thể nàng,khôngphải vì vũ nhục nàng cũngkhôngphải vì muốn giảm sĩ khí của Đạo Môn.sựcuồng nhiệt, chấp nhất củahắn, đều chứng tỏ rằng Diệp Huyên là chấp niệm trong lònghắn, thậm chíhắncòn muốn cùng Diệp Huyên sinh con!

Tạ Duật Chikhôngnóiđùa, Diệp Huyên cảm thấy từng đợt khí lạnh chạy dọc toàn thân,hắnthậtsựnghĩ cứ tiếp tục chiếm giữ mình cho đến khi mình mang thai? Nhưng điều khiến Diệp Huyên càng thêm hoảng sợ là vì saohắnlại cố chấp với nàng như vậy? Nàng chưa bao giờ gặp Đãng Thiên ma tôn, lại càngkhôngcó bất kì lờinói, hành động nào khiến Tạ Duật Chi hiểu lầm. Nhìn cách mà Tạ Duật Chi bố trí kế hoạch để trà trộn vào Thương Lan phái, có thể thấy đượchắnđãsớm cóâmmưu, Diệp Huyên lúc nàythậtsựlà rối như tơ vò, rốt cuộc mìnhđãlàm gì mà có thể lọt vào mắt xanh của đại ma đầu này.

"Ta bị điên?" Nghe được câu hỏi của DIệp Huyên, cũngkhôngkhiếnhắndừng lại động tác, "Ta bị điên?"hắnnặng nề đâm vàomộtcái rồi đột nhiên bật cười ha hả. Tiếng cười điên cuồng, nhưng nàng

lạikhôngcảm nhận đượchắnđangtức giận, DIệp Huyênkhôngnhìn thấy, cũngkhôngbiếttrênkhuôn mặt của Tạ Duật Chiđangcó vẻ mặt gì, nhưng nàng lại cảm thấy hối hận vìđãnóira những lời đó, nàng dường như...đãkhiến Tạ Duật Chi bị tổn thương.

"Nếu nàng hi vọng ta bị điên" bàn tay to khẽ vuốt lên gò má Diệp Huyên, Tạ Duật Chi khẽ cúi người xuống rồinói, "Ta đây cho dùthậtsựbị điên rồithìsao?"

nóixong câu đó,hắnrút dương vật ra khỏi thân thể Diệp Huyên, nàng nghe thấyâmthanh vải vóc ma sát sột soạt,mộtlát sau, cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Mơ mở màng màng, Diệp Huyên ngủ thiếpđilúc nàokhônghay. Nàngđãquá mệt mỏi, trong lúc mở màng, nàng cảm giác được Tja Duật Chi quay trở lại, ngón tay thon dài lướtnhẹtrênda thịt trần trụi của nàng, đầu ngón tay có vết chai mỏng, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa ngáy lại vừa thoải mái. Bàn tay to lớnnhẹnhàng lau khắp cở thể nàng, tỉ mỉ lau sạchđidấu vết hoan ái, cảm thấy dinh dính, nhức mỏi dần biến mất, Diệp Huyên thoải mái hừnhẹmộttiếng.

Hai chân của nàng bị tách ra,mộtvật cứng hình trụ được nhét vào hoa huyệt nàng. Vật này có lẽ được làm từ ngọc thạch, nhưngkhôngbiết tại sao lạikhôngthấy lạnh, ngược lại mang theo chút ấm áp. Nó cũngkhôngdài, chỉ vừa đủ để chặn lại huyệt khẩu, khiến tinh dịchđangchậm rãi chảy xuôi ra ngoài bị tắc lại. Sau đó, nàng lại bị mặc thêmmộtcái tiết khố rộng thùng thình, cùng chiếc trường sam rộng. Khi mọi chuyện đều xong xuôi, Tạ Duật Chi cẩm thận khép hai chân nàng lại rồi mới xoay người rờiđi.

một Tạ Duật Chi ôn nhu, săn sóc hoàn toàn khác hắn lúchắn điên cuồng làm tình. Cuối cùng thì Tạ Duật Chi làm người như thế nào? Mà những hành động này của hắn là vì mê hoặc mình hay hắn thật sự quan tâm đến nàng? Diệp Huyên cảm thấy thật đúng là châm chọc, mình đang bị gì mà lại có những ý

nghĩ vớ vẩn như vậy. Tạ Duật Chi giam cầm nàng, còn mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, chỉ với hai tội trạng nàyđãđủ để Diệp Huyên băm vằmhắnra thành từng khúc.

Nàng chậm rãi cử động tay chân, thử vận đạo pháp, linh khíđivào tâm mạch, lại như đá chìm đáy biển, cơ thể trống rỗng,khôngcó chút tu vi nào. Diệp huyên bây giờ giống như phàm nhânmộttay trói gà cũngkhôngchặt, muốn chạy trốn ra khỏi Thiên Diễn giáo,thìkhôngkhác gì người sinóimộng.

khôngsao cả, Diệp Huyên nhếch khóe môi cười lạnh, tuy tính tình nàng trời sinhkhôngchịu trói buộc, nhưngthậtra lại làmộtngười có kiên nhẫn. Trong phái Thương Lan cómộtđạo pháp bí mật, giúp tu sĩ cởi bỏ cấm chế, nhưng phương pháp này cực kì tốn thời gian, mà Huyền Dương đạo quân cũng chỉ truyền thụ đạo pháp này cho hai đồ đệ của mình. Chỉ cần Tạ Duật Chikhônggiết nàngthìsớm muộn gì nàng cũng phá tan cấm chế này, khiến cho đại ma đầu kia phải trả giá đắt.

Khi Diệp Huyênđãsẵn sàng để chậm rãi đối phó với Tạ Duật Chithìma đầu kia lạikhôngtrở về. Nàng yên lặng lắng nghe tiếng tí tách phát ra từ chiếc đồng hồ nước, mãi đến bốn canh giờ sau, mới nghe thấy tiếng cánh cửa mở ra. Trong lòng Diệp Huyên nhảy dựng, đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân phù phiếm vô lực, nàng mớinhẹnhàng thở hắt ra -khôngphải Tạ Duật Chi.

"Ngươi là ai?" Cảm giác được người đóđitới trước giường rồi dừng lại, Diệp Huyên lên tiếng hỏi.

Dường như người nọ quỳ xuống, tiếng vải vóc ma sát nhau sột soạt, rồimộtgiọngnóitrong trẻo vang lên: "Tiểu nhân phụng mệnh đạo quân đến đây hầu hạ tiên tử, nếu tiên tử có gì muốn phân phó, tiểu nhân lập tứcđilàm ngay."

Xem ra làmộtđạo đồng, trong lòng Diệp Huyên khẽ động: "Bây giờ là giờ nào?"

"Hồi bẩm tiên tử, bây giờ là giờ Thìn canh ba."

Hoán ra bây giờđanglà ban ngày. Diệp Huyên đoán Tạ Duật Chi có lẽ làđangbận cử lý giáo vụ, dù sao cuộc chiến giữa Đạo Môn với Ma Mônđanghồi căng thẳng, cũngkhôngbiết sư huynh với Uyển Uyển lúc này sao rồi. Nàng lại hỏi thêm mấy chuyệnnhỏnhặt, đồng tử kia cũng thả lỏng cảnh giác, lờinóicũngkhôngmất tự nhiên như lúc đầu.

"Ngươi cứ đứng lênđi", Diệp Huyên thản nhiênnói, "Takhôngthích nhìn người khác quỳtrênmặt đất."

Đồng tử cung kính thưa vâng, rồi lập tức quy củ đứng dậy,hắnkhôngbiết nàngkhôngnhìn thấy gì cả, nhận ra điều này, Diệp Huyên lại giả bộ vô ý dò hỏi: "Sao ngươi lại cúi đầu?"

"Ngọc dung của tiên tử, tiểu nhânkhôngdám nhìn lén." Đồng tử vộinói.

"Tráimộttiếng tiên tử, phảimộttiếng tiên tử, ngươi biết ta là ai sao?"

"Tiểu nhân mặc dùkhôngbiết, nhưng đạo quânnóitiên tử là khách quý, đạo quân phân phó tiểu nhân phải tận tâm hầu hạ tiên tử." Đồng tử này tâm tư quảthậtrất đơn thuần, Diệp Huyên hỏi bóng hỏi giómộthồi,đãhỏi được hết những gìhắnbiết.

Nàng đường đường là Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái bị Tạ Duật Chi nhốt ở đây, nhưngrõràng người trong Thiên Diễn giáo lạikhônghề biết chuyện này. Chỉ sợsựtồn tại của Diệp Huyên cũngkhôngcó mấy người biết được. Bây giờ, nàng có thể khẳng định rằng, Tạ Duật Chikhônghề muốn lợi dụng nàng để đối phó với Đạo Môn, nếukhônghắnđãsớm công bố chuyện này để người người đều biết, nhưng điều này cũngkhôngcó nghĩa là nàng có thể thả lỏng.

Đồng tử này tên là Đạo Hoa, Diệp Huyên tán gẫu vớihắnvài câu, cảm thấy đã không còn moi thêm được thông tin hữu ích nào nữa, nàng lười nhác nói: "Đạo Hoa, ta cảm thấy hơi khát, dâng trà đến."

Đạo Hoa vội vàng châmmộtly trà, nhưngkhônghiểu saohắnlạikhôngbưng đến cho nàng mà lại đem chén trà đặt chiếc bàn cạnh giường: "Tiên tử, trà của ngài đây."

"Xa như vậy sao ta với tới được." Cả người Diệp Huyên mềm nhũn, tay chân đến giờ vẫnkhôngcó chút sức lực, "Ngươi bưng trà lại đây."

"Tiểu nhânkhôngdám!"mộtcâu sai bảokhôngcó gì đặc biệt mà biểuhiệncủa Đạo Hoa lại giống như nghe đượcmộtchuyện cực kì khủng khiếp, bùmmộttiếng quỳ sụp xuống đất, "Thỉnh tiên tử tha thứ cho tiểu nhân, tiểu nhânkhôngdámđiquá giới hạn!"

"Cái, cái gì?" Diệp Huyênkhônghiểu, "Những lời này của người là có ý gì?"

"Thỉnh tiên tử tha cho tiểu nhânmộtmạng." Đạo Hoa dập đầu, giọngnóihoảng sợ, run rẩy "Nếu, nếu để Đạo quân biết tiểu nhân đến gần tiên tử, tiểu nhân, tiểu nhân..."

Lời củahắncòn chưanóihết, nhưng Diệp huyên hiểu được. Chẳng trách, nàng bừng tỉnh hiểu ra, vì sao từ khi Đạo Hoa bước chân vào cửa lại đứng cách xa nàng như vậy, vì saohắnlại luôn cúi đầukhôngdám nhìn nàng. Diệp Huyên cảm thấy trong lòng đột nhiên bừng lênmộtcỗ tức giận, cái đại ma đầu kia nhốt nàng,khôngcho người khác biết đếnsựtồn tại của nàng, người duy nhất được sai đến hầu hạ nàng cũng phải đứng cách nàngmộtkhoảng xa, Tạ Duật Chi, người coi ta là cái gì? Cả thân thể lẫn tâm của nànghắnđều muốnmộtmình độc chết!

"Bưng lại đây." nàng lạnh lùngnói, "Ngươikhôngphải là được Tạ Duật Chi phái đến đây hầu hạ ta sao? Ta ra lệnh cho ngươi, ngay bây giờ, bưng trà đến trước mặt ta."

"Tiên tử thứ tội, tiểu nhânthậtsựlà... Đạo quân, ngài ấy" Đạo hoa gấp đến độ gần như bật khóc, nghe giọngnóicủahắn, có lẽ cũng chỉ làmộtđứa trẻ choai choai, nhưnghắnlại là nanh vuốt của Tạ Duật Chi, chút thương hại vừa mới xuấthiệntrong lòng Diệp Huyên ngay lập tức liền biến mấtkhôngsót chút nào.

"hắnsẽlàm như thế nào? Giết ngươi à?" Nàng cười lạnhmộttiếng, "Nếu ngươikhôngqua đâythìtasẽgiết ngươi ngay bây giờ!"

Đạo Hoa đành phải đứng lên, bưng trà tiến đến bên giường.âmthanh "lạch cạch, lạch cạch" liên tục vang lên, Đạo Hoa sợ đến nỗi hai tay run rẩy, ngay cả bưng ly trà cũngkhôngđược. Trong phòng u ámkhôngánh sáng, trong góc tường đốtmộtngọn đèn linh đăng, ánh sáng chiếu ra mỏng manh, đến khi Đạo Hoađiđến bên giường, mới thấyrõkhuôn mặt của nữ tửđangnằmtrênngười.

Mái tóc đen nhánh của nàng xõa tung hai bên, càng khiến khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay của nàng càng thêm nổi bật, môianhđào, mũi ngọc, mắt hạnh má đào, làmộtmỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Nhưng đókhôngphải là điều quan trọng nhất -trênngười nữ tử nàyđangmặc một kiện áo bào rộng thùng thình, màu đen, trênmặt thêu hoa văn cuộn sóng, đâyr ôràng là đạo bào của nam nhân, cổ áo buông lỏng, lộ ra bả vai trắng noãn còn có dấu hôn vẫn còn rất rõràng.

Đây là... Đạo Hoa khiếp sợ lui về sau, ly trà trong tay rơi xuống đất vỡ choang, đây là đạo bào của Đạo quân.

"Ta nhớ được ta nhắc đến với ngươi, nóihoa, " cái kianóihoa giờ phút nàykhông mong muốn nhất nghe được trầm thấp giọng nam vang lên, Tạ Duật Chikhông biết khi nào xuất hiện tại cạnh cửa, hắn từng bước một đi tới, thản nhiên nói, "không nên xem gì đó, không nên nhìn."

"nói,nóiquân, "nóihoa tưởng quỳ xuống đến, nhưnghắnđãsợ thân thể đều độngkhôngđược, "nóiquân thứ tội...nóiquân thứ tội!"

"Xem ở người trung tâm hầu hạ quá ta phân thượng, chỉ khoét xuống ánh mắt của người đó là, " Tạ Duật Chi lúc nàyđã đi tới bên giường, nói hoa giật giật, lập tức cả người run run bổ nhào vào hắn bên chân, lớn tiếng gào khóc cầu xin đứng lên. Nhưng Tạ Duật Chi giống như căn bảnkhông có nhìn đến này choai choai hài đồng vẻ mặt nước mắt, hắn trước đem vẩy ra đến Diệp Huyên trong tay trà trản toái cặn bã tảo khai, tiện đà mềm nhẹvì Diệp Huyên kéo hảo cổ áo, trong miệng nhẹn hàng bâng quơ nói, "Người tự đi hình điện đi."

"Chậmđã, " Diệp Huyên bỏ ra Tạ Duật Chi phủ ở nàng đầu vai thủ, "Là ta mệnh lệnhhắntới được, hắnhà sai chi có?"

"Ngươi muốn thayhắncầu tình?" Tạ Duật Chi nở nụ cười -- cho dù là ở cực độ hoảng sợ trung,nóihoa cũng nhịnkhôngđược giật mình,hắntheo chưa từng nghe quanóiquân như thế ôn nhu tiếng cười, "đãlà ngươi ý tứ, " Tạ Duật Chi ôn nhu đối Diệp Huyênnói, "Ta đâysẽkhôngtruy cứu."

"Nhiều, đa tạnóiquân!"nóihoa kinh hỉ đan xen liên tục dập đầu, "Đa tạ tiên tử! Đa tạnóiquân thứ tiểu nhân chi tội!"nóihoakhôngnghĩ tới bản thân thế nhưng có thể khỏi bị hình phạt,nóiquân thủ đoạn có bao nhiều tàn nhẫn, ma nội môn aikhôngbiết,hắnnóirađilờinói, cũng chưa bao giờ sửa đổi thời điểm. Này có thể nhường đường quân ngoại lệ nữ tử, đến cùng là ai?

"Ngươikhôngcần cảm tạ ta." Diệp Huyênkhôngkhỏi ở trong lòng thở dài, bản thânthậtsựlà mỡ heo mông tâm, làm chi lấy nhấtmộtđứa trẻ hết giận, nàngkhôngnghĩ nhường đường hoa tiếp tục đãi ở trong này, ai biết Tạ Duật Chi cònsẽlàm ra cái gì, "Ngươiđixuốngđi."nóihoa cũngkhôngdám động, chính là cũngkhôngngẳng đầu lên quỳtrênmặt đất, Diệp Huyên liền lại minh bạch, trong lòng đối Tạ Duật Chi căm hận tùy theo càng sâu, "Ngươi

mau phân phóhắn, nhườnghắnđixuốngđi." Nàng đành phải lạnh lùngnóivới Tạ Duật Chi.

Tạ Duật Chi lại coi như cũngkhôngbị nàng thái độ thương đến, bàn tay to ôm trong dạ nữ tử bé bỏng thân hình, đầu ngón tay cómộtchútkhôngmộtchút theo nàng tóc dài: "A Huyên, ngươi quan tâmhắn, còn hơn quan tâm ta." Nam nhân tựa hồ làđangđùa, trong giọngnóicòn mang theo cúi đầu ý cười.

Diệp Huyên cơ hồ chỗ xung yếu khẩu mà ra -- "Ta cạn thôi muốn quan tâm người, ngóng trông ngườiđitìm chết mới là lẽ phải", nhưng nàngkhôngmuốn chọc giận Tạ Duật Chi, đổkhônglà sợ hãi, mà là miễn chonóihoa lại chịu liên lụy. Nàng đẩy ra Tạ Duật Chi thủ, nghiêngđithân mình, tuyệtkhôngtưởng lại cùng này ma đầu dây dưa: "Ta mệt mỏi."

Tạ Duật Chi thủ dừngmộtchút, biết nghe lời phải buông ra nàng: "mộtkhiđãnhư vậy, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi."hắncúi đầu, thừa dịp Diệp Huyênkhôngphản ứng tới được thời điểm ở nàng cái trán hôn hôn, lạimộtlần vì nàng dịch hảo bị chân, mới mang theonóihoa ly khai.

Ngoài phòng là xán lạn ánh mặt trời, canh giữ ở động phủ ngoại đồng tử vừa thấy Tạ Duật Chi xuất ra, lập tức đem động phủ cấm chếmộtlần nữa phong thượng.nóihoa cùng sau lưng Tạ Duật Chikhôngdámnóilời nào, liền nhìn đếnđiở phía trước nam nhân đột nhiên ngừng lại: "nóithanh, " Tạ Duật Chi phân phó thủ vệ đồng tử, "Mangnóihoađihình điện."

nóihoa hai chân mềm nhũn, lúc này quỳ rạp xuống đất: "nóiquân, ngài... Ngàinóiqua tha tiểu nhân, "hắnkhôngbiết đến cùng là chuyện gì xảy ra, sống sót sau tai nạn vui sướng tại đây câunhẹbổng lờinóitrước mặt bị triệt để dập nát, "Van cầu ngài, van cầu ngàikhôngcần lấy ánh mắt ta!"

"Ta đương nhiênkhônglà muốn lấy ánh mắt của ngươi, " Tạ Duật Chi cười cười, "Ngay từ đầu ngươi xem nàng, cho nên ánh mắtkhôngthể lưu.

Sau, nàng thế nhưng cho ngươi cầu tình, " nam nhân tuấn mỹ khuôn mặt thượng nhìnkhôngra cái gì vẻ mặt, kia vi câu khóe miệng lại giống như mang theo như ác mamộtloại lãnh khốc, "Vậy ngươi nhất định phảiđãchết."

"không,khôngcần!nóiquân thứ tội! Cầu ngài! Cầu ngàikhôngnên!..."

Làm cho người ta phiền lòng cầu xin tha thứ thanh dần dầnđixa, Tạ Duật Chi quay đầu lại, mặtkhôngbiểu cảm xem phía sau gắt gao đóng cửa động phủ. Nàng có thể vì râu ria nhân cầu tình, lại liênmộtcái dư thừa ánh mắt đềukhôngđồng ý cấp bản thân.

"A..." Tạ Duật Chi cúi đầu nở nụ cười,khôngquan hệ, này đó đềukhôngquan hệ. Chỉ cần nàng ở trong này, chỉ cần nàng thuộc loại bản thân, cho dù là căm hận lại ngại gì, cùng với nàng, liền ngay cả bị nàng lạnh lùng đẩy ra, bản thân cũng là cao hứng."Ta tuyệtsẽkhôngbuông ra người..." Trầm thấp nỉ non thanh coi như lời vô nghĩa, cảnh xuân tười đẹp trung, huyền sắc trường bào nam nhân giống như u linh,mộtlần lạimộtlần lặp lại, "Tuyệtsẽkhông... Tuyệtsẽkhôngbuông ra người."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (8)

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, Diệp Huyên vẫn bị Tạ Duật Chi nhốt trong căn phòng đó. Mỗi ngày, Tạ Duật Chi đều ghé qua xem nàng, ôm nàng trò chuyện, nhưng đa phần thời gian vẫn dành cho việc hoan ái.hắnkhôngcho Diệp Huyên mặc đồ của mình, chỉ có thể khoác đạo bào củahắn, dưới chiếc trường bào dài rộng là cơ thể mềm mại, trắng nõn trần truồng, chỉ có hạ thể được mặc thêmmộtcái tiết khố, mà tiết khố này cũng là của Tạ Duật Chi. Sau khi hoan ái, Tạ Duật Chi rút gậy thịt từ trong hoa huyệt rasẽngay lập tức nhétmộtcái dương cụ giả vào thay thế. Toàn bộ tinh dịch đều bị tác lại trongâmđạo, khiến bụng dưới của Diệp Huyên căng phồng lên.

hắndường như quyết tâm muốn khiến Diệp Huyên mang thai, là tu sĩ tu đạo, thực chất là nghịch thiên cải mệnh, nên tu sĩ có tu vi càng caothìcàng khó có khả năng sinh ra đời sau. Lúc đầu, Diệp Huyên có chút lo lắng, sau này thấy Tạ Duật Chi cố gắng lâu như vậy mà bụng của mìnhmộtchút động tĩnh cũngkhông có, thì nàng cũng mặc kệhắn.

Tâm trí của nàng đều dồn hết lên việc phá tan cấm chế, tu vi của Tạ Duật Chi cao hơn Diệp Huyên rất nhiều, hắn vì nhốt Diệp Huyên mà đãh ạ vào trong người nàng cấm chế cực kì lợi hại, mặc dù có đạo pháp tuyệt diệu của Thương Lan phái, nhưng Diệp Huyên âm thầm tu luyện cũng hơn nửa tháng nhưng cũng chỉ khôi phụ được một chút thị giác.

Chuyện này tất nhiên Tạ Duật Chikhôngbiết,hắnvẫn nghĩ Diệp Huyên vẫnkhôngnhìn thấy gì như trước,khônghề biết rằng Diệp huyênđãcó thể nhìn thấy hình dánghắn, mặc dù vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Lúc Tạ Duật Chikhôngcó ở đây, Diệp Huyên quan sát bày trí của căn phòng, chậm rãi nghiên cứu đường chạy trốn.

Tạ Duật Chi đối với nàng gần như là phục tùngmộtcách ngoan ngoãn, bày trí trong phòng rất tráng lệ, cókhôngít kì trân dị bảo mà Diệp Huyên chưa bao giờ thấy. Ngoại trừ việc thả Diệp Huyênđi,thìnhữngyêucầu khác của Diệp Huyênhắnđều đáp ứng, màhắncàng như vậy, Diệp Huyên lại càng khinh thường. Nàng chưa bao giờ cho Tạ Duật Chi sắc mặt tốt, lúc nối giận liền chỉ thắng vào mũihắnbàohắncútđi, cũng chỉ có trong lúc hoan ái, nàng được Tạ Duật Chi làm cho thư thái, mới thoáng nhu thuậnmộtchút.

Nhưng Tạ Duật Chikhônghề để ý, cho dù là lúc Diệp Huyên tức giận, nhấc chân đá lên mặthắn,hắncũng chỉ bắt lấy chân nàng đặt ở trong lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve: "Nàng rất để ý Đạo Hoa sao? Bởi vì tađãgiếthắn?"hắncười hỏi.

Pháthiệntừ ngày đó trởđiĐạo Hoakhôngđến hầu hạ mình, Diệp Huyên liền cảm thấy có phầnkhôngđúng. Tạ Duật Chi cũngkhônggiấu diếm, nghe nàng hỏi Đạo Hoađangở đâu,hắnliền trả lờimộtcáchnhẹnhàng: "hắnbị ta giết rồi."

"Ngươirõràng" tức giận dâng lên trong đáy mắt, Diệp Huyên cố gắng kiềm chế đểkhôngtặng cho Tạ Duật Chimộtbạt tai, "Ngươirõràngđãnóilàkhôngtruy cứu tội củahắnnữa."

"Đúng vậy, ta đáp ứng nàng." Tạ Duật Chi đưa chân nàng đến bên môi,nhẹnhàng hôn lên: "Nhưng ta ghen tịhắn, dựa vào cái gì mà nàng cầu tình thayhắn, nhưng lại keo kiệtkhôngliếc nhìn ta dù chỉmộtcái."

Cảm giác ấm áp tê dại truyền đến từ gan bàn chân, khiến Diệp Huyên ghê tởm đến phát ói: "Muốn ta để ý đến ngươi?" Nàng cười lạnh chộp lấy chén tràkhôngchút do dự ném về phíahắn, "Ngươi cứ ở đó mà mơđi!"

Bịchmộttiếng, chén trà nện trúng đầu Tạ Duật Chi, vỡ thành nhiều mảnh. Tạ Duật Chikhôngtránh, tùy ý để máu tươi chảy dọc xuống, ngậm lấy ngón chân đángyêucủa Diệp Huyên mà mút: "nàng vẫn cứkhôngngoan như vậy, A Huyên..." Bàn tay to chậm rãi hướng lêntrên, cáchmộtlớp vải chậm rãi phác họa hình dáng hoa huyệt của nàng, động tác vừa sắc tình vừa hạ lưu, chỉmộtlát sau, Diệp Huyên liền ướt.

hắncởi tiết khốđangmặctrênngười Diệp Huyên xuống, rút dương vật giả ra, nhưng vì được nhét trong hoa huyệt trong thời gian dài mà dương vật giả trở nên ấm áp, trơn tuột. Nghĩ đến việc thứ này nằm trong cơ thể Diệp Huyên, Tạ Duật Chi cảm thấy dương vật giả nằm trong tay vô cùng chướng mắt. Tiểu huyệt dâm đãng của A Huyên đều là củahắn, cũng chỉ có gậy thịt củahắnmới có thể nhét vào.

"A Huyên..."hắnôm lấy Diệp Huyên, đem thư to lớn dưới hạ thân mình nhét vào trong cơ thể nàng, hoa huyệt vừa bị lấp đầy Tạ Duật Chi liền bắt đầu va chạm kịch liệt, "Nàng rất muốn thoát khỏi đây, đúngkhông?"

Diệp Huyên bịhắnva chạm mãnh liệt đến mất hồn, tiếng rên rỉ đứt quãng bật ra từ miệng: "Ta, cho dù ta muốn... A, ân a... Chẳng lẽ, a... A a... Chẳng lẽ ngươisẽthả ta sao?" Thường xuyên hoan ái khiến cả hai đều quen thuộc cơ thể của nhau, Diệp Huyên bị Tạ Duật Chi dạy dỗ trở nên cực kì mẫn cảm, chỉ cầnhắnchạm vào nàng, cho dù trong lòngkhôngmuốnthìhoa huyệt cũngsẽcảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

"Ta tuyệt đốisẽkhôngthả nàngđi" Tạ Duật Chi hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đem gậy thịt cắm vào sâu hơn trong tử cung Diệp huyên, "Ta muốn mãi mãi cắm gậy thịt của ta trong dâm huyệt nàng, chúng takhôngcần

dùng dương vật giả" giọngnóicủahắnmang theo chút tức giận cùng ghen tị, "Ta biết nàng thích gậy thịt của ta cắm trong cơ thể nàng, đúngkhông?"

Diệp Huyên xuýt chút nữathìbật cười, đồ điên, ngay cả cái dương vật giảkhôngcó sinh mệnh màhắncũng ăn dấm chua, lần đầu tiên nàng bình tĩnh hỏihắn: "Tạ Duật Chi, cuối cùngthìngươi muốn thế nào? Trong lòng ngươi cũng hiểurõlà làm như vậy, ta tuyệt đốikhôngthể nàoyêungươi."

"khôngsao cả, " Tạ Duật Chi khựng lại,hắncúi đầu, trong nháy ánh mắt nơi đáy mắt củahắnlóe lên chút ảm đạm, rồi biến mất ngay tức khắc, có lẽ nàng nhìn nhầm rồi, "khôngsao cả..."hắnlặp lạimộtlần nữa, dường nhưhắnđangcố thuyết phục chính bản thânhắn, "Nàngyêuta cũng được, hận ta cũng được, chỉ cần nàng thuộc về ta... Chỉ cần ta có thể ôm lấy nàng"hắnnóixong liền cúi người ôm chặt lấy cơ thể nàng, "Chỉ cần ta có thể hôn nàng" môi mỏng ngậm chặt lấy môi Diệp Huyên, đầu lưỡi củahắncuốn lấy cái lưỡi của nàng mà dây dưa, "Chỉ cần nàngkhôngrời khỏi ta,thìnàng có đối với ta như thế nào cũngkhôngsao cả."

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyên cảm thấy trái tim mình giống như bị ai nhéomộtcái, nhưng ngay sau đó nàng liền tỉnh táo lại, Tạ Duật Chinóinghethậtkhiến người khác cảm động, nhưng cho dù là vì nguyên nhân gì,thìlúc đầuhắnkhôngđể ý đến ý nguyện của nàng mà mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, tìnhyêunhư vậy, nàng nhậnkhôngnổi.0914425160

Diệp Huyênthậtkhôngngờ, Tạ Duật Chi lại bồng nàng bước ra khỏi cái nơi quỷ quái này. Lúc đóđãlà nửa đêm, nàng bịhắnôm trước ngực,đãnửa tháng rồi, lần đầu tiên nàng được hít thởkhôngkhí ở bên ngoài. Nhưngkhôngcó nghĩa là nàng được tự do, gậy thịt của Tạ Duật Chi vẫn cắm trong tiểu huyệt, thân hình củahắncao lớn, trường bào màu đen, bao kín người congáinhỏxinh trong ngựchắn, chỉ có mái tóc đen nhánh lộ ra bên ngoài.

Tạ Duật Chi vừađivừa chuyển động, Đạo Thanh cúi đầu theo sát phía sauhắn, có thể nghe thấy tiếng nước nhóp nhép cùng với tiếng da thịt va chạm bạch bạchrõràng. Tạ Duật Chikhôngchút để ý ở đây còn có người khác, ôm Diệp Huyênđiđến Trích Tính điện, nơi màhắnxử lý giáo vụ hằng ngày,trênđường màhắnđiqua, để lại những vệt nước đứt quãng.

Đương nhiên làkhôngai dám nhìn thắng vào Tạ Duật Chi. Dọc theo đườngđi, người trong Thiên Diễn giáo vừa nhìn thấy liền cúi đầu xuống,khôngdám nhìn lén, cũngkhôngdám để lộ ra chút thần sắc khác thường. Cho nên,khôngai pháthiệnra người congáinắm trong ngực Thiên Đãng Ma Tôn chính là đối thủmộtmấtmộtcòn của Thiên Diễn giáo, ai ai trong Ma Môn cũng đều muốn giết nàng Minh Quyết đạo quân. Mà Minh Quyết đạo quân ngày trước vẫn luôn cao cao tại thượng lúc này cả khuôn mặt đều bị nghẹn đến đỏ bừng, trong miệng bị nhét tiết khố của nam nhân, mới ngăn được tiếng rên rikhôngtràn ra.

Đến khi Tạ Duật Chi bước chân vào Trích Tinh điện, Diệp Huyênđãbịhắnlàm đến nỗi thần trí mơ màng, trong tầm mắt mơ hồ của nàng, nàng nhìn thấy Tạ Duật CHi đặt nàng lên giường, rồi lại nằm sấptrênngười nàng tiếp tục chiếm đoạt nàng. Hình như... Thị giác DIệp Huyênđangdần khôi phục, tuy nhìn thấykhôngrõràng lắm, nhưng.... khuôn mặt nàykhôngphải là của Tạ Duật Chi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (9)

"Cửu ca, huynh có với tớikhông?" Tiểucônương đứng dưới tàng cây, ngưỡng khuôn mặtnhỏnhắn nhìn thiếu niênđangtrèo lên cây hái hoa cho mình. Cả tán cây nở đầy hoa giống như đóa mây trắng nơi chân trời, bóng dáng người thiếu niên mặc một thân thanh sam thấp thoáng trong tán lá, nhìnkhông rõlắm.

"A" Thiếu niên duỗi tay ngắtmộtnhành hoa, từng đóa hoa trắng muốt nở rộ thành từng cụm. Thiếu niênđangtuổi lớn, thân hình gầy yếu,hắnnhẹnhàng thả nhánh cây xuống dưới, "A Huyên, cho muội đấy!"

"Nha..." Tiểu cônương vui vẻ đón lấy nhánh cây, hương hoa thơm ngào ngọt bao phủ khắp xung quanh.

"Đẹpkhông?" Thiếu niên lưu loát nhảy xuống từ trêncây, trêntrán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt lạnh lùng ngày thường giờ đây cũng trở nên nhu hòa hơn.

"Đẹp!" Trong mắt thiếu niên, tiểu cônương cười vui vẻ, đôi mắt cong cong, nàng vươn tay, dịu dàng lauđilớp mồ hôitrêntránhắn, "Đại ngốc."

"Huynhkhôngngốc." thiếu niên lầm bầm phản bác.

Tiểu cônương đưa nhánh hoa lên mũi, hít một hơi thật sâu: "Huynh chính là đồ đại ngốc, Tiểu Ất ca ở phố Tây thấy cây hoa trong nhà ở quá đẹp, nên mới chiết mấy cành tặng muội, mà huynh lại cứ nghĩ đông nghĩ tây." Tuy nàng nói mấy câu trách cứ hắn, nhưng ngữ khíkhông chút oán trách nào, "Được rồi, hoa huynh hái đẹp hơn hoa của Tiếu Ất ca, như vậy đã được chưa?"

"khôngphải là so với hoahắnhái đẹp hơn mà so với hoa ai hái cũng đẹp hơn."

Nghe xong lời này, tiểu cônương bật cười, nắm taynhỏ đấm lên ngực thiếu niên, "Huynh a, huynh a...." Tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp cái sânnhỏ, chui vào tận sâu trong lòng thiếu niên.

Hoa có đẹp, cũngkhôngđẹp bằng muội.

#

Diệp Huyên mở mắt, thị giác của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét hoa văntrênđỉnh màn, nàng vừa nằm mơ thấy Tạ Diễm....

Tuy Diệp Huyên vẫn chưa bao giờ hết hi vọng có thể tìm thấy Tạ Diễm, nhưng đãrất lâu rồi nàng không mơ thấy hắn nữa. Lúc tỉnh không muốn nhớ đến người đó, nhưng lúc ngủ nàng không thể ép buộc mình không nhớ tới hắn. Có lúc nàng nghĩ rằng, cả đời này có lẽ Tạ Diễm chỉ có thể còn sống trong kí ức của nàng.

Khi đó, Diệp Huyên mới mười lăm tuổi, thiên chi kiêu tử, xuất thân danh môn, cha mẹ, sư phụ, sư huynh, tất cả mọi người đều cưng chiều nàng. Nàng dường như chưa bao giờ nếm trải được mùi vị thất bại, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại bị người thiếu niên ở thành Hành Nam đó ghét bỏ.

Cái tên đại ngốc cả ngày đều xụ mặt kia có gì tốt chứ? Tiểucônương kiêu ngạo nghĩ, tu vi cũngkhôngcao bằng mình, thiên phú cũngkhôngtốt bằng mình, cha mẹ đều là những tu sĩ bình thường, lớn lên có phần tuấn tú nhưng cũngkhôngđẹp hơn sư huynh. Nhưng nàng cũngkhônghiểu nổi bản thân bị cái gì, mỗi ngày đều ngốc nghếch bám sau mông cái tên ngu ngốc đó, mặt nóng dán mông lạnh! Tức chếtđiđược! Tiểucônương tức tối giậm chân, nếuhắnkhôngđể ý đến mình,thìmình cũngkhôngthèm để ý đếnhắn! Ngày hôm nay mới thề thốt như thế nhưng đến hôm sau, nàng liền quên sạchkhôngcònmộtmảnh, tiếp tục nhảy nhót tung tăngđiđến nhàhắn.

Bây giờ nghĩ lại lúc đó khờ dại,khôngbuồnkhônglo, sợ làsẽkhôngbao giờ... quay lại được nữa. Hai người trẻ tuổi, cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau, thiếu niên ít lời lại hay ngại ngùng,côgáinhiệt tình hoạt bát, hai người họ trái ngược nhau như vậy, lại giống như hai cực trái chiều của nam châm cứ hút lấy nhau.

Diệp Huyên vẫn còn nhớ ngày mà Tạ Diễm thổ lộ, trời mưa rất to, cả tòa thành Hành Nam đềuâmu, ẩm ướt. Hai người đứng trú mưa dưới mái hiên, vừa ngầng đầu nhìn nhau liền thấy đối phương cả người đều ướt sũng.

"Cửu ca, cả người huynh đều ướt đẫm." Tiểu cônương nhăn mũi, "Hi, nhìn rất xấu nha."

Nghe xong những lời này, trong mắt Tạ Diễm liền lóe lên ý cười,hắnnhìn Diệp Huyên, khuôn mặtnhỏnhắn tinh xảo, gò má ửng hồng, nàng giống nhưmộtđóa hoađangchớm nở đầyyêukiều.hắncũngkhônghiểu tại sao lại đột nhiên bật thốt ra những lời vẫn chôn sâu tận trong đáy lòng: "A Huyên, huynh thích muội."

hắnnói, A Huyên, huynh thích muội. Dùđãqua hơn năm trăm năm, nhưng ở trong lòng Diệp Huyên, đó vẫn là câunóikhiến trái tim nàng rung động nhất.

Khi đó nàngđãtrả lời như thế nào? Nàng liếc xéo Tạ Diễmmộtcái: "Muộiđãsớm biết huynh thích muội rồi, đồ ngốc."

"Khụ...." Tạ Diễm ho khan, "Vậy, vậy muội có thích takhông?" Tuyhắntỏ vẻ rất trấn định nhưng Diệp Huyên nhìn thấy vành taihắnđãđỏ ửng lên.

"Huynh đoánđi." Tiểucônương nghịch ngợm nháy mắt, nhưngkhôngđợi Tạ Diễm trả lời, nàngđãchạy mất.

Đương nhiên là thích, vẫn luôn thích, năm trăm nămđãtrôi qua, muội vẫn thích huynh.

Có tiếng bước chân rất khẽ, ai đóđangđiđến. Diệp Huyên ngồi trênnhuyễn tháp đặt bên cửa sổ, khoác lên mình chiếc đạo bào rộng thùng thình, mái tóc dài xõa tung sau lưng, giống nhưmột con búp bê tinh xảo, yếu ớt. nàng nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, đôi mắtkhông có tiêu cự nhìn về phía trước.

"Cửu ca," Nàngnhẹgiọng gọi nhũ danh của Tạ Diễm, "Ngươi là Cửu ca sao?"

Người tớikhôngnóigì, Diệp Huyên biết,hắnsẽkhôngtrả lời nàng. Nếuhắnđãlựa chọn giấu giếm thân phận,thìsao có thể trả lời nàng được. Chẳng trách, chẳng trách lúc mình nhìn Tạ Duật Chithìluôn nghĩ đến Tạ Diễm.hắndùng pháp thuật tahy đổi dung mạo, nhưngkhôngcách nào thay đổi được cảm giác màhẳngây ra cho Diệp Huyên.

Diệp Huyên chưa từng nghĩ tới chuyện này, tuy nàng cảm thấy giọngnóicủa Tạ Duật Chi rất quen thuộc, nhưngkhôngthể nào ngờ tới, người mình luôn tìm kiếm suốt năm trăm năm qua, lạiđangđứng ngay trước mặt mình. Chỉ làhắnđãbiến thànhmộttên ma đầu điên cuồng cố chấp, tâm ngoạn thủ lạt, biến thành kẻ thù mà nàng muốn giết chết.

thật đúng là buồn cười, nàng hận Thiên Diễn giáo, là nơi khởi nguồn của bi kịch mà Tạ Diễm gặp phải. Bây giờ gặp lại, người mà nàng muốn báo thù thay chohẳn, cũng là kẻ thù mà nàng muốn giết. Nhiều năm oán hận, nhiều năm kiên trì, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ lại trở thành sựm là mai lớn nhất đối với nàng.

"Huynh biết, đúngkhông?" Diệp Huyênnhẹgiọngnói, "Huynh biết muội vẫn luôn tìm huynh, biết muội vì cái gì mà muốn san bằng Thiên Diễn giáo này, làm sao có thểkhôngbiết đây..." Nàng cười chua chát, "Cả tu chân giớikhôngaikhôngbiết, Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái làmộtnữ nhân điên đáng thương, vẫn luôn tìm kiếm ngườiđáchết cách đây năm trăm năm, mọi người ai cũngnóihuynh chết rồi..." nàng cảm thấy có thứ gì đó chảy ra từ khóe mắt, chỉ có thể gồng mình cắn chặt khớp hàm đau nhức, "Muộikhôngtin... Muội vẫn luônkhôngchịu tin, vàsựthậtlà muộiđãđúng..." Nàngđãtừng nghĩ rằng, nước mắt trong ngườiđáchảy cạn từ cái ngày ở thành Hành Nam, nhưng bây giờ những giọt nước mắt nóng hồi lạiđangtích tách rơi xuống, "Huynh biếtkhông" Nàng cố gắng cong khóe môi, cố gắng khiến bản thân nhìnkhôngquá chật vật, "Muội bây giờ lại hi vọng... Muội sai rồi."

Bàn tayhắnlướt qua,nhẹnhàng cheđiđôi mắt Diệp Huyên, cũng lauđinước mắt nơi khóe mắt nàng. Đến lúchắnbỏ tay xuống,thìthị giác của nàng cũngkhôngphục. Tạ DIễm đứng trước mặt Diệp Huyên, thời gian vội vã trôi qua, người thiếu niên gầy gò trước kiađãtrưởng thành thànhmộtnam nhân cao lớn, đạo bào đen tuyền dành riêng cho chưởng môn của Thiên Diễn giáo khoác lên người khiến khuôn mặthắncàng thêm lạnh lùng.hắnhoàn toàn khác hắn với trước kia.

Người đã từng ngại ngùng, hướng nội trong kí ức của nàng đã chết rồi, hắn bây giờ là Ma Tôn người người kính sợ... chỉ có khuôn mặt vẫn như xưa. Tuy nét ngây ngô trênk huôn mặt thời thiếu niên đã không còn, nhưng Diệp Huyên chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận rahắn.

"Cửu ca..." Nàng kìmkhôngđược mà vươn tay, vuốt ve vết sẹo dàitrênmá phải củahắn.

Vết sẹo kéo dài từ thái dương xuống tận dưới cằm. Tạ Diễm cũngkhônghề muốn che dấu, nhìn vết sẹo dữ tợntrênmặthắn, đôi mắt Diệp Huyên đau nhức như bị kim châm. Tạ Diễmđãsớm vứt bỏ thân thể phàm nhân trở thành Hóa Thần đạo quân, trải qua quá trình thoát thai hoán cốt mà vết sẹo này vẫn còn,thìchỉ có thể là do vết thương nàyđãtổn thương đến tận thần hồn củahắn. Bị tổn thương thần hồn, lúc đó,hắnnhất định là rất đau.

Cuối cùng, bàn tay Diệp Huyên dừng lạitrênsườn mặt của Tạ DIễm, nhưngkhôngphải là vuốt ve, mà là hung hăng tát chohắnmộtcái.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (10)

một cái tát vang dội, tay Diệp Huyên vẫn còn dừng giữakhông trung, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn Tạ Diễm, Tạ Diễm lại cúi đầu,không nhìn nàng.

"Sao thế,khôngdám nhìn ta?" Diệp Huyên cười lạnh, "thìra ngươi cũng biết hành vi của mình có bao nhiều vô sỉ, cảm thấy thẹn với ta? Hay là cảm thấy hối hận?"

"Takhônghối hận." Tạ Diễm ngắng đầu, tóc mai xõa xuống trước trán, che khuấtđivết seotrênmặt, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt giống hệt như trong trí nhớ của Diệp Huyên, nhưng lãnh ý cùng lệ khítrênngườihắnlại khiến nàng cảm thấy xa lạ, "Bây giờ nàng là của ta, vì sao ta phải hối hận." Ngữ khí tràn đầysựthỏa mãn, "Ta chưa bao giờ hi vọng rằng, chuyện này có thể che dấu, sớm hay muộnthìnàng cũng biết chân tướng, sớmmộtngày hay muộnmộtngày, cũng chẳng thể nào thay đổi đượcsựthật."

"sựthật?" Diệp Huyên bi ai nhìn Tạ Diễm, nàng bỗng nhiên nhận ra, Tạ Diễm bây giờ đãk hông còn là người thiếu niên ngượng ngùng, nhưng nàng biết từng câu từng chữ màh ắn nói ra là thật lòng thật dạ. hắn không quan tâm đến chuyện Diệp Huyên có biết chân tướng hayk hông, cũng không quan tâm đến chuyện Diệp Huyên có hận hắn hayk hông, chấp niệm duy nhất của hắn là giam cầm Diệp Huyên ở bên người, hoàn toàn chiếm giữ được nàng. Cố

chấp đến mứckhôngđể ý đến cảm nhận của người khác,hắnthậtsựđiên rồi, "sựthậtchính là ngươiđãlừa ta, nhốt ta, cưỡng gian ta!"

Tạ Diễm cười, ánh mắthắnnhìn Diệp Huyên giống nhưđangnhìnmộtđứa trẻđangcáu kỉnh, "Ngốccônương, nàng là thê tử của ta, chúng ta ân ái cùng nhau, chuyện này chẳng lẽkhôngphải là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên) sao?"

Diệp Huyên gạt phăng bàn tayhắnđangcố gắng chạm vào má nàng: "Ai là thê tử của ngươi? Ngươi đừng có ănnóibừa bãi?"

"Đương nhiên là nàng," Tạ DIễmkhôngđể ý đếnsựphản kháng của nàng,hắnduỗi tay, kéo Diệp Huyên vào lòng.hắncúi đầu, hítthậtsâumộthơi, trong xoang mũi tràn ngập mùi thơmtrêncơ thể nàng, nghiêng mặt cọ lên má Diệp Huyên, chỉ khihắnôm nàng vào lòng mới cảm thấy an tâm, "Nàng là thê tử của ta, A Huyên, tađãloan truyền khắp châu Đông Dương, toàn bộ giới tu chân đều biết, Thương Lan phái kết thân với Thiên Diễn giáo, Minh Quyết đạo quân gả cho Thiên Đãng Ma Tôn làm thê tử."

"Ngươinóicái gì?" Diệp Huyên ngây người, nàngkhôngtin nổi, "khôngthể nào... Đạo Môn cùng Ma Mônkhôngđội trời chung, ngươi...."

"khôngcó ai mãi mãi là kẻ thù của ai, chỉ cần có lợi cho cả haithì..." Tạ Diễm cong khóe môi, "Trong lịch sử, chuyện kết minh giữa Đạo Môn với Ma Mônkhôngphải làkhôngcó. Được rồi, ta biết hôm nay nàng rất mệt mỏi."hắndịu dàng hôn lên thái dương DIệp Huyên, "Hãy nghỉ ngơi cho tốtđi."

#

Nắng xuân ấm áp,trênhành lang của Thính Thủy các,mộttiểu mỹ nhân mặc một thân đồ đenđang nằm dựa trên nhuyễn tháp, rầu rĩ ăn trái cây.

Nơi này là chỗ có thể ngắm cảnh đẹp nhất trong Thiên Diễn giáo, từ trong hành lang nhìn ra, núi non trùng trùng điệp điệp, mây trắng cuồn cuộn, đều có thể thu hết vào đáy mắt, dải mây hồng vắt ngang phía chân trời xa xa, gần hơn chút nữa là những đỉnh núi cao ngất chìm trong mây mù, hoa lê trắng nở khắp rừng giống như những đám mây bồng bềnh trôi, và ngay trước mắt nàng làmộthồ nước xanh thắm.

Phong cảnh đẹp như thế nhưng Diệp Huyênkhôngcó chút hứng thú ngắm cảnh nào. Tin tức nàng cùng Tạ Diễm kết thành đạo lữ đãsớm truyền khắp nơi, thì chúng tu sĩ trong Thiên Diễn giáo cũng biết, nàng là tân chưởng môn phu nhân.khôngai có thể ngờ được rằng, cái người màmột tháng trước còn chém giết tu sĩ Ma Môn, đảo mắt một cái đã thành thê tử của chưởng môn, việc này vừa truyền ra, cả tu giới đều náo động.

Lúc đầu, Diệp Huyênkhôngchịu tin chuyện này, trướckhôngnóiđến việc thân phận của nàngsẽkhiến phần đông tu sĩ Ma Môn cảm thấy bất mãn, bởi vì với thủ đoạn mạnh mẽ của Tạ Diễm, cứng rắn đè xuốngthìtu sĩ trong Ma Môn có bất mãn cũngkhôngdám biểuhiệnra ngoài, nhưng mà tu sĩ của Đạo Môn, chắc chắn làkhôngít người cảm thấy hoang mang. Tuy Thương Lan phái là môn phái đứng đầu Đạo Môn, nhưngkhônggiống như trong Ma Môn Thiên Diễn giáo làmộtcây độc đại, trước ngày Đạo Môn công phá Thiên Diễn giáo lại truyền ra tin Thương Lan phái kết thân với Thiên Diễn giáo, chuyện nàykhôngkhác gì là công khai phản bội lại Đạo Môn.

Diệp Huyênthậtkhôngngờ trong thời gian nàng bị nhốt trong Thiên Diễn giáokhônghề biết được bất cứmộttin tức nào từ bên ngoài, tình thế cuộc chiến lại chuyển biến đột ngột. Thiên Đãng Ma tôn từ lúc Đạo Môn tấn công Ma Môn vẫnkhônglộ diện lại đột nhiên rời núi, sau đó liên tiếp giết chết ba vị đạo quân của Đạo Môn, hơn nữa Minh Quyết đạo quân lại mất tích, thế là Đạo Môn chỉ còn lại hai vị đạo quân tọa trấn. Mà Ma Môn, dướisựchỉ huy của Thiên Đãng Ma Tôn sĩ khí đại chấn, nhanh chóng bắt

đầu phản công. Thắng bạitrênchiến trường rất nhanh bị đảo ngược, Đạo Môn vốn dĩđãkhôngđồng lòng thống nhất bây giờ lại xuấthiệnxu thế tan rã.

Mà Tạ Diễm lại đúng lúc đưa ra đề nghị kết thân với Thương Lan phái. Minh Vi đạo quân tất nhiên làkhôngđồng ý, nhưng những người khác trong Đạo Môn lại sớm có ý muốn lui bước, hơn nữa Tạ Diễm lại ngấm ngầm cưỡng bức dụ dỗ, mọi người đều cảm thấy áp lực. Cuối cùng, Tạ Diễm lại phơi này thân thế của mình, Minh Vi đạo quân tưởng sư muội đồng ý gả cho Tạ Diễm nên đành phải đồng ý cọc hônsựnày.

Đợi đến khi Diệp Huyên hồi phục thì đã trở thành thê tử của Tạ Diễm.

Bây giờ, ai cũng nghĩ nàng đối với Tạ Diễm là tình cũ khó quên, nên nguyện ý là thê tử của tên ma đầu đó, màkhônghề biết rằng từ đầu đến cuối nàng đều bị ép buộc. Nhưng nếunóiDiệp Huyênđãdứt tình với Tạ Diễmthìđúng lànóidối. Hơn năm trăm năm nhớ nhung dày vò, lại đột nhiên được toại nguyện. Nhưng điều khiến Diệp Huyên hận là do Tạ Diễmđãlừa gạt nàng.

hắnbiếtrõ, nhiều năm như vậy Diệp Huyên vẫn luôn tìm kiếmhắn, lại giở vờ nhưkhôngquen biết nhau.khôngthểnóilà do Tạ Diễm sợ Diệp Huyên biết thân phận Ma Tôn củahắnbởi Diệp Huyên là người tùy ý, sao nàng có thể vì hai bên đối đầu nhau mà ghét bỏhắn? Cùng lắmthìnàng quyẩncùng Tạ Diêm, việc này cũng đâu phải là chuyệnkhôngthể.

Nhưnghắnlại đợi đến lúctrêntayđãchồng chất tội ác trở thànhmộtđại ma đầu, lại dùng đủ loại thủ đoạn lừa gạt chiếm đoạt Diệp Huyên. Cưỡng gian, nhốt, bày mưu tính kế khiến Diệp Huyên trở thành thê tử củahắn... Mỗimộtviệc mà Tạ Diễm làm đều khiến v nghi ngờ, hắnthật sự yêu nàng sao? Nếuthật sự yêu, sao lại lừa dối nàng, trắng trợn tổn thương nàng? Diệp Huyên chỉ nhìn thấy một Tạ Diễm vì tư lợi mà khư khư cố chấp, hắn coi Diệp Huyên giống như một món đồ chơi màhắn yêu thích, muốn Diệp Huyên quên đibản thân, thuận theohắn, thỏa mãn dục vọng khống chế củahắn.

một Tạ Diễm như vậy thì Diệp Huyên sao có thể buông xuống phòng bị màyêu hắn?

"Phu nhân." Tiếng gọi của đồng tử đánh gãy suy nghĩ của Diệp Huyên, đồng tử hầu hạ Diệp Huyên quỳ gối dưới bậc thềm, cúi thấp đầu, ngay cả góc áo của nàng cũngkhôngdám nhìn lén, "Đạo quânđangđến đây."

Tạ Diêm vừa tới liền thuần thục kéo Diệp Huyên vào lòng, lấy ramộtphong thư từ tay áo, "Thư của Minh Vi." Thừa dịp Diệp Huyênđangxem thư, tayhắnphủ ngoài lớp áo, nắm lấy hai bầu vú của nàng, bắt đầu vuốt ve.

Sau khi Đạo Môn cùng Ma Môn ngừng chiến, vì để Minh Vi đạo quân yên tâm, Diệp Huyên đượchắncho phép viết thư cho sư huynh. Tất nhiên những bức thư đó đều phải qua tay của Tạ diễm, Diệp Huyên chỉ có thểnóidối sư huynh, mình vẫnđangrất tốt, mong sư huynhkhôngcần lo lắng... Nàngđangđọc thư, mà bàn tay trước vẫnkhôngan phận, Diệp Huyênkhôngkiên nhẫn đẩy Tạ Diễmmộtcái: "Đàng hoàngmộtchút, ngươi làm phiền ta đọc thư."

Ánh mắt Tạ Diễm trầm xuống, vừa cắn vành tai Diệp Huyên vừa thấp giọngnói: "Ở trong lòng nàng Minh Vi so với ta còn quan trọng hơn à?"

Diệp Huyên bịhắnkhiêu khích thở dốc dồn dập, cơ thể mềm nhũn: "không...khôngliên quan,khôngliên quan đến ngươi...." Ngón tay của nam nhân men theo bắp đùi với vào trong hoa huyệt mà trêu chọc, đợi đến khi cái miệngnhỏnày ẩm ướt, lại lấy gậy thịt to lớn từ trong đũng quần ra, ép Diệp Huyên dùng tay đỡ lấy nó, từ phía sau cắm vào hoa kính.

Diệp Huyên rên lênmộttiếng, kìmkhôngđược mà kẹp chặt lấy gậy thịt nóng bỏng, Tạ Diễm quen đường quen lối tìm đến điểm mẫn cảm của nàng, khiến hoa huyệt càng thêm lầy lội, mị thịt càng kẹp chặt lấy gậy thịt, "Thao, làm nhiều lần như vậy mà nàng vẫn cứ chặt như cũ...."hắnép Diệp Huyên

xoay mặt sangmộtbên, cuốn lấy cái lưỡi trong miệng nàng mà cắn mút: "Tiểu huyệt dâm đãng mútthậtchặt a....Có muốn ta cắm cho nó lỏng rakhông? Hử.... Sinh cho tamộtđứa con, đượckhông?" Ngữ khí củahắnôn nhu, quyến luyến động tác dưới hạ thân lại vừa sâu vừa mạnh, chọc cho Diệp Huyên rên rikhôngngừng.

"Thíchkhông?... Có thích ta làm nàng như vậykhông, hử?" Tạ Diễm ngậm lấy đầu vú của Diệp Huyên, giống như trẻ con bú sữa đùa bỡn hai tráianhđào đỏ au, "A Huyên ngoan, gậy thịt của ta lớn haykhônglớn, cắm nàng thoải mái haykhôngthoải mái?...nóimau, nàng thích ta dùng gậy thịt làm nàng nhất đúngkhông?" Diệp Huyên cắm môikhôngchịu trả lờihắn,hắnliền liên tục chọc thẳng vào tận cổ tử cung nàng, buộc Diệp Huyên mở miệng cầu xin tha thứ.

Đám đồng tử quỳ gối dưới bậc thềm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đến thở mạnh cũngkhôngdám. Trongkhônggian chỉ còn tiếng nam nhân thở dốc quyện với tiếng rên rỉ, ngâm nga đứt quãng của nữ tử.

"Thích, thích... Thích gậy thịt làm ta...ô ô... Đừng đâm chỗ đó, đừng mà...."

"Thích gậy thịt của ai làm nàng?"

"A, ưm, a... Ngươi, của ngươi."

"Ta là ai?"

"Đại, đại ma đầu...Nha!" Tiếng rên rỉ của nữ tử mang theo tiếng khóc nức nở, "Đừng mà... Chịukhôngnổi, tathậtsựlà chịukhôngnổi..."

"Hỏi lạimộtlần," Nam nhân thấp giọng hỏi, "Thích gậy thịt của ai làm nàng?"

"Ô ô ô...." Nữ tử cuối cùng cũngkhôngchịu nổi mà khóc nấc lên, "Cửu ca... Thích gậy thịt của Cửu ca làm muội..."

Nam nhân có vẻ hài lòng, sau đó lại làmộthồi da thịt va chạm nhau phát raâmthanh ba ba vang dội. Cũngkhôngbiếtđãtrải qua bao lâu,trênmặt đám đồng tử quỳtrênmặt đất toàn là mồ hôi lạnh, giọngnóikhàn khàn của Tạ Diễm mới vang lên: "Đạo Thanh,đihái cho tamộtgiỏ hoa đào."

Đạo Thanh vội vàng thưa vâng, rồi run rẩy đứng lên, hai chânhắnmềm nhũn.hắncố gắng co người lại,khôngdám để đạo quân nhìn thấy hạ thểđãcương cứng củahắn, bằngkhônghắnnhất địnhsẽchết, so với Đạo Hoa chết còn thảm hơn. Tạ Diễmkhôngrảnh để ý đến Đạo Thanh,hắntách hai bắp đùi trắng noãn của Diệp Huyên ra, tỉ mỉ nhìn đóa hoa giữa hai chân bị mình chọc đến nỗikhôngkhép lại được, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc tràn cả ra ngoài miệng huyệt, đúng lúc đó cómộtđóa hoa đào rơi xuống, vừa vặn rơi trúng miệng huyệt.

Cả người Diệp Huyên run lên, đóa hoa đó liền bị miệng huyệt hút vào trongmộtchút, nàng vừa thẹn vừa gấp, vội vàngnói: "Ngươi... Mau, mau lấy nó ra."

"thật đúng là cái miệng nhỏt ham ăn..." Tạ Diễm ung dung vươn tay, dùng ngón tay móc đóa hoa đào ra, miết dọc theo bắp đùi dâm thủy lầy lội, trên cánh đóa hoa đào hồng nhạt cũng dính đầy dâm thủy, thoạt nhìn vô cùng dâm mỹ. hắn đem đóa hoa đặt trong lòng bàn tay, ngắm một lát, rồi đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyên cong môi cười, sau đó ăn luôn đóa hoa dính đầy dâm thủy kia, "thật thơm a... Là mùi của tiểu tao huyệt của A Huyên."

"Ngươi..." Diệp Huyênkhôngchịu nổi những lời khiêu khích hạ lưu củahắn, Tạ Diễm cúi đầu xuống hôn nàng, rồi gạt hai bàn tay nàngđangche lại chỗ xấu hổ giữa hai chân. Nam nhân nhận lấy giỏ mà Đạo Thanh dâng lên, đem cả cái giỏ hoa đào đầy ắp nhét hết vào tiểu huyệt của Diệp Huyên.

"Đừng mà, khó chịu... Đừng nhét vào nữa..." Diệp Huyên khóc kêukhôngngừng, nam nhân nhìn tiểu huyệt của nàng nuốt vào đóa hoa cuối cùng liền ưỡn thắng thắt lưng cắm gậy thịt vào hoa huyệt, hung hăng chọc vào. Tiểu huyệt của nàng vốnđãchứa đầy dâm thủy cùng tinh dịch, giờ lại bị ép nuốt vào quá nhiều dị vật, bụng dưới trướng đến mức muốn nổ tung ra. Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến trước mắt nàng trở nên trắng xóa, nàng chỉ có thể liền mạng lắc đầu: "Đồ khốn! Đồ khốn!... Ta hận ngươi!"

"Hận ta?" Tạ Diễm khàn giọng bật cười, hai mắt càng ngày càng tối lại. Động tác cắm rút dưới thân càng thêm tàn bạo, dường như muốn Diệp Huyên chết dưới thânhắn, cho đến khi giã nát đống hoa đào trong tiểu huyệt rồi lại đem tinh dịch bắn vào, "Hận so vớiyêu càng khiến người ta khó quên hơn..." Nam nhânthìthầm bên tai Diệp Huyên, "Như vậy, nàng vĩnh viễn cũngkhông quên ta được."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (11)

"Đạo quân, nay liên quân của Đạo Mônđãtan rã, Ma Môn của ta lần này tổn thất thảm trọng, chưởng môn Hoàng Tuyềngiáo và Huyết Hồn tông đềuđãchết trong chiến loạn, xin đạo quân hãy ra lệnh phải xử trí hai tông này như thế nào?"

Tề trưởng lão cúi thấp đầu, thần sắc kính cẩn đứng ở dưới, chờ đợi nam nhân sau màn ra lệnh. Trước mắthắnta là tấm màn tơ lụa màu trắng rủ xuống như cánh bướm, Tề trưởng lão chỉ có thể nhìn được bóng người lay động phía sau.mộtbóng dáng nhonhỏngồi ở phía trước, cómộtnam nhân từ phía sau ôm lấy nàng, hoàn toàn đem nàng bao phủ bên trong thân hình to lớn. Trừ Tề trưởng lãođangbáo cáo, trong điện còn có vài trưởng lão khácđangđứng uy nghiêm, tính luôn mấy đứanhỏđanggiữ cửathìtrong điện có hơn mười người đềuđangchờ người nam nhân phíatrênđưa ra câu trả lời, ngay cả hô hấp cũng khó có thể nghe được.

Quamộtlúc sau, phía sau màn mới truyền đếnmộtcâu, giọng nói hơi khàn khàn: "Nếu hai tông này đã thất thủ, vậy liền giao cho Thiên Diễn giáo ta thống lĩnh."

Tề trưởng lão vừa nghe liền biết từ nay về sau, Tu Chân Giớisẽkhôngcòn hai cái tên Huyết Hồn Tông cùng Hoàn Tuyền giáo nữa. Về phần có cần dùng thủ đoạn tàn sát để đạt được mục đích này haykhông, người nam nhân

phíatrênchắc chắnkhôngquan tâm. Sắc mặt Tề trưởng lãokhôngđổi, càng thêm kính cẩn chắp tay: "Thuộc hạsẽđilàm ngay."

hắnlui ra phía saumộtbước, Vệ trưởng lãođãchờ từ sớm lập tức tiến lên,đangmuốn mở miệng bẩm báosựvụ, nam nhân sau màn đợt nhiênnói: "Chờmộtchút." Tề trưởng lão trong lòng đánh thótmộtcái, theo bản năng nghĩ đến đạo quân là đối với biểuhiệncủa mình có điều bất mãn, hai đầu góihắnnhư muốn nhũn ra, đường đường làmộtNguyên An chân quânnhưng lại sợ đến mức muốn quỳ xuống. Cũng may chỉ là dừng lạimộtlát, nam nhân kia lạinói, "nóitiếpđi."

khôngchỉ là Tề trưởng lão, mọi người ở dưới đềukhônghẹn mà cùng thở ramộthơi. Nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của bọn họ, Tạ Diễmkhôngkhỏi ở bên tai Diệp Huyên vừa cười vừanói: "Nàng xem, nàng vừa rồi đều hù chết bọn họ."hắnmộtmặt vừanói, mộtmặt đem ngón tay cắm vào hoa huyệt rút ra, âmtinh phun ra sau cao trào chảy ramộtlượng lớn, phía sau màn vang lên tiếng nước nhonhỏ, còn phía trước màn Vệ trưởng lão vẫnđangcung kínhnói. Nghĩ đến chính mình trước mặt mười mấy nam nhân bị Tạ Diễm tùy ý đùa bỡn, Diệp Huyên kìm lòngkhôngđặng run rẩy, hoa huyệtkhôngngờ lại tuôn ramộtcỗ mật nước.

Bởi vì có trận pháp nên người trước mànkhôngnghe được tiếng Diệp Huyên rên rỉ, cũng nhìnkhôngthấy hương mặtnhỏnhắn đỏ ửng của nàng cùng với chỗ cổ áo, tuyết phong cao ngất trần trụi lộ ra ngoài. Nhưng Diệp Huyên có thể nghe đượcrõràng thanhâmcủa bọn họ, thấyrõràng nhất cử nhất động của bọn họ, điều này làm cho nàng trong hoảng hốt sinh ramộtloại cảm giác chính mình chính mìnhđangở trước mắt bao người bị gian dâm. Tạ Diễmkhông phải là chưa từng ở trước mặt người khác đùa bỡn nàng, nhưng lúc đó các đồng tửđều cách bọn họ rất xa, mà giờ này khắc này, khoảng cách từ Vệ trưởng lãođangđứng trước mặt tới chỗ nàng và Tạ Diễmkhôngquá nửa trượng!

Cảm giác xấu hổ cực độ khiến Diệp Huyênkhôngnhịn được run rấy, càng làm cho nàng vô lực là so với cảm thấy thẹn nàng càng cảm thấy vui sướng cùng khát vọng mãnh liệt hơn. Cơ thể của nàng vô cùng hưng phấn,khôngchỉ bởi vì Tạ Diễm có thể dễ dàng khiến nàng cao trào, mà là bởi vì có cảm giác cấm kỵ trước mặt người ngoài. Cho dù Tạ Diễmkhông cố ý khiêu khích nàng, nàng cũng đã ướt đẫm.

"thậtlàmộtnữ nhân dâm đãng, " bàn tay to dao độngtrênmông thịt, xuyên qua khe hở, nắm lấy tiểu châu sớmđãsưng đỏkhôngchịu nổi truê đùa, "Rất thích như vậy?"

"khôngphải..." Diệp Huyên liều mạng lắc lắc đầu, nàng bị Tạ Diễm ôm chặt trong ngực, ngay cả đường giãy dụa né tránh cũngkhôngcó. Hoa cốc bị bàn tay lớn của nam nhân bao lại hoàn toàn, đầu ngón tay cọ xát tiểu hạch yếu ớt, đến khi nàng đột nhiên run lênthìđánh mạnh vào, "A! - -" nàngkhôngkìm được bắt lấy cổ tay Tạ Diễm, nước mắt khoái cảm trong hốc mắtkhôngkìm được rơi xuống, "khôngcần,khôngcần chơi nơi đó... A, quá nhanh... Quá căng rồi... A, a..." Bị Tạ Diễmôm đến đại điện,dâm thủy tối hôm qua lưu lại bên trong hoa huyệt còn chưa có bài xuất, Diệp Huyên chỉ cảm thấy phía dưới vừa xót vừa căng, "Dừng lại! Dừng lại!" Nàng kinh hoảng kêu khóc, cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, nàng vẫn luôn cảm thấy xấu hổ khinóira từ đó, "Muốn, ta muốn..."

"Muốn cái gì?" Tạ Diễmác ý cắn lỗ tai của nàng, thấp giọng cười, "Muốn cây gậy thịt của ta?"

"không,không..." Khoái cảm quá mức kịch liệt làm cho Diệp Huyênnóikhôngra lời, thủy dịch bụng trong tích tụ càng ngày càng nhiều, cảm giác như sắp nổ tung nàyđãkhiến cho nàngkhôngnhịn được muốnđitiểu. Tạ Diễmlạikhôngchịu buông tha nàng, nàng cảm giác được bắp đùiđangnóng lên, cái môngnhỏbị bàn tay to nâng lên, Tạ Diễmđem hai chân nàng tách ra đặttrênhai cánh tayhắn, giống như động tácđangxi xi trẻ con, để miệng huyệt tràn đầy dâm dịch lộ ra trước màn lụa mỏng. Đúng vào lúc

này, Vệ trưởng lão cáchmộttấm lụa trắng lại ngầng đầu lên, ánh mắt của nam nhân xa lạ kiađangđối diện với hoa huyệt của nàng. BiếtrõVệ trưởng lãokhôngcó khả năng nhìn thấy, nhưng cảm giác cực kì hổ then này lại làm cho Diệp Huyên muốn ngất xỉu.

"Đồ dâm đãng này khóc cái gì" nam nhân cườinheliếmđinước mắttrênmặt Diệp Huyên, "Nhìn cái miệngnhỏnhắn phía dưới kia của nàng khép mở, rõràngkhôngnhịn được... Dâm huyệt chảy nhiều nước như vậy, tiểu trân châu phíatrênso nữ phụ nhân còn lớn hơn, chơi nhiều lần như vậy mà vẫncòn trắng trắng mềm mềm, "hắnôn nhu lại triền miên phun ra từng câu từng chữ dâm đãng xấu xa, gậy thịt xuyên qua khe hở, giống nhưmộtcây gậy sắt cứng rắn nóng hổi cắm thắng vào, "Cơ thể nhạy cảm như vậy sinh ra chính là để cho thiết bổng của ta cắm vào... kẹp thật chặt..."

Tạ Diễmthở hổn hền, tay phải trêu chọc tiểu hạch sưng đỏ trước miệng huyệt, pháthiệncơ thể Diệp Huyênrun rẩy càng thêm lợi hại,hắnkhôngkhỏi hưng phấn hơn: "Muốn tiểu? Bị làm trước mặt nam nhân xa lạ, quả nhiên nữ nhân dâm đãng như ngươisẽcảm thấy phấn khích hơn," giọngnóicủahắnđột nhiên trở nên lạnh lùng, "Muốn bị nam nhân khác làm? Gậy thịt của bọn họ có lớn như takhông,sẽlàm như tađanglàm sao? Dâm huyệt... Làm nát cái dâm huyệt này của ngươi!" Gậy thịt hung hăng đâm vào hoa tâm, tayhắnđè mạnh cái bụngnhỏbị trướng phồng lên của Diệp Huyên.

"không, a! - -" gần như ngay tại lúc này, trước mắt Diệp Huyênmộtmãnh trắng xóa, bị ép buộc đến mức cái miệngnhỏcũngkhôngthể nhịn được nữa, mộtcỗ nước tiểu trong suốt bắn ra phun về phía sa màn trước mặt hai người.

"Chết tiệt khốn kiếp! Khốn kiếp!" Tay áo phát ngang đem những bình sứ cuối cùng còn nguyên vẹntrênbàn hất xuống đất. Đối với đống lộn xộn dưới đất, Diệp Huyên chỉ có thể cố gắnglàm cho mình bình tĩnh trở lại. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu nhục nhã như vậy, thế nhưng... lại dưới

tình huống trước mắt mười mấy người xa lạ bị chơi đến mứckhôngkhống chế được. Thực rathìtình cảnh ngày đó Diệp Huyên cũng nhớkhôngrõràng, sau khi bị bẽ mặt vì phun nước tiểu, khoái cảm cùng cảm giác hổ thẹn làm cho thần trí nàng lâm vào hoảng hốt, nàng chỉ nhớrõmấy người... trưởng lão của Thiên Diễn giáo lui ra ngoài, Tạ Diễm lại đè nàng làm thêm mấy canh giờ, nàng chỉ có thể phí công vô lực kêu khóc, mộtlần lại mộtlần bị đưa lên đám mâycực lạc.

khôngthể tiếp tục như vậy nữa, thủ đoạn của Tạ Diễm hiển nhiên rất hữu hiệu. Cơ thể Diệp Huyên càng ngày càng mẫn cảm, thậm chí chỉ cần nghĩ đến gậy thịt kia, hoa huyệtsẽngứa ngáy. Mục đích của nam nhân kia vừa đơn giản vừa trực tiếp --- làm cho cơ thể Diệp Huyênkhôngcó cách nào rời xahắn.

Mặc dù phần lớn thời gian đều ở dưới thânhắn, nhưng Diệp Huyên vẫn cố gắng tìm kiếm tất cả cơ hội phá tan Tử Phủ cấm chế mà Tạ Diễm thiết lậptrênngười nàng. Từ khi thị giác của nàng khôi phục, kế hoạch phá tan cấm chếtrêndiện rộng tiến triển nhanh hơn, hơn nữa còn có Minh Vi đạo quân...

Diệp Huyênđangtrầm tư, đồng tử giữ cửa bên ngoài cung kínhnói: "Phu nhân, Minh Vi đạo quân truyền tin đến đây." Đồng tửgõ cửa, sau khi được Diệp Huyên cho phép mới đẩy cửa vào, nhìn căn phòng giống như bị cuồng phong mưa rào càn quét, hắn vờ như cái gì cũng không nhìn thấy, cúi đầu cung kính đưa tin trình cho Diệp Huyên.

Diệp Huyên lúc đầu còn ômmộtchút ý niệm từ miệng đám đồng tử moi ra chút tin tức. Sau khi Đạo Hoa chết thảm, tất cả mọi người trong Thiên Diễn giáo coi nàng như mãnh thú hồng thủy, nàng cũng lườiđigây phiền toái cho người khác. Nhưng dục vọng độc chiếm cùng lòng ghen tị của Tạ Diễmđãđến mức điên cuồng, cómộtlần Diệp Huyên chỉ là thấymộtđệ tử làm chuyện thú vị, hơi giễu cợt vài câu,khônglâu sau, nàng liền nghe được tin tức người đệ tử kiađãchết. Nàngkhôngbiết ở nơi nàngkhôngnhìn thấy, có

bao nhiêu người chỉmộtcâunóivô tâm, mộtcái nhìn chăm chú, thậm chí chỉ là cái nhìn lướt qua ngắn ngủi, đều bị Tạ Diễm dùng các biện pháp khác nhau trừng phạt, nàng căn bảnkhông dám nghĩ tới.

Có nhiều lúc, Diệp Huyên cũng nhịnkhông được mềm lòng với Tạ Diễm. Dù sao đó cũng là người nàngyêunhiều năm như vậy, huống hồ lúc trước Tạ Diễm đãchịu bao nhiều khổ mới có thể biến thành bộ dáng này? Nhưnghắn đãlàm rất nhiều chuyện ác, những thủ đoạn ngoan độc đó khiến Diệp Huyênkhông có cách nào tha thứ hắn.

Nàng bị nhốt bên trong hòn đảo gọi là tìnhyêu, tất cả cảm quan, thậm chí là tất cả cảm xúc, đều đến từmột người. Tức giận vì Tạ Diễm, vui sướng vì Tạ Diễm, bi thương cũng là vì Tạ Diễm. Tạ Diễmđãsớmkhôngcòn là Tạ Diễm lúc trước, mà Diệp Huyên cảm thấy chính mình có lẽ cũngđãkhôngcòn là Diệp Huyên lúc trước.

Nàng cần phải rờiđi, cho dùkhôngmuốn Tạ Diễm tiếp tục hãm sâu bệnh trạng trong vũng bùn, Diệp Huyên cũng phải rờiđi.

Mở ra thư tín Minh Vi đạo quân vừa truyền tới, chỉ mới lướt sơ qua, hai mắt Diệp Huyênkhôngkhỏi phát sáng lên. Thư từ qua lại giữa nàng và Minh Vi đạo quân đều được Tạ Diễm kiểm tra, nhưng Tạ Diễmkhông biết, sư huynh muội bọn họ có khi dùng ám hiệu liên lạc đặc biệt. Minh Vi đạo quân biết Diệp Huyênđangtìm cơ chạy trốn,hắntrước đây vẫnkhôngcó động tĩnh là vì đợi Diệp Huyên phá tan cấm chế, khôi phục tu vi. Nhưng muốn hoàn toàn khôi phục tu vi, ít nhất còn cần hơn 1 tháng. Ba ngày sau,sẽcómộtcơ hội ngàn năm cómột, có thể giúp Diệp Huyên nhân cơ hội đào tẩu.

Rốt cuộc làđihaykhôngđi?đangtự hỏi tỷ lệ chạy trốn thành công được bao nhiềuthìtrong lòng Diệp Huyên có chútkhôngnỡ. Nhưng nàng rất nhanh đem những tâm tình này ép xuống. Nếu còn tiếp tục chờ đợi thêm nữa,

cònkhôngbiếtsẽgặp biến cố gì haykhông, nàng đem thư tín thiêu hủy, nhắm chặt hai mắt lại - - tạm biệt, Cửu ca, có lẽ lần từ biệt này chính là vĩnh biệt.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (12)

mộtngày nàykhôngtrăngkhôngsao, đêmđãkhuya, trong điện Trích Tinh rộng lớn im ắngkhôngmộttiếng động. Diệp Huyên mở to mắt, tu vị của nàng bị cấm chế, cũng giống như người thường cần phảiđingủ. Vốn dĩ lúc này là lúc nàngđãsay giấc, nhưng hai mắt nàng lại thanh tỉnh.

mộtkhắc đồng hồ trước, Tạ Diễmđãrời khỏi. Cảm giác được nam nhân bên cạnh im lặng đứng dậy, Diệp Huyên bất động thanh sắc, nàng biết có lẽ là kế sách của Minh Vi đạo quânđãcó tác dụng. Tạ Diễm hiểurõtính tình Diệp Huyên, ngoại trừ bày Tử Phù cấm chếtrênngười nàng khiến cho nàngkhôngthể rờiđi,hắngần như thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh nàng. Nay Đạo môn và Ma Môn bắt tay giảng hòa, Minh Vi đạo quânđãlên kế hoạch gây xích mích khiến các trưởng lão của Huyền Hồn Tông và Hoàng Tuyền giáo liên thủ lại phản kháng Thiên Diễn giáo. Người Thiên Diễn giáo pháiđiđánhkhônglại mấy người Nguyênanhchân quân, Tạ Diễmkhôngthểkhôngtinh giấc đến giải quyết cục diện rối loạn này.

Đây đúng là cơ hội tốt để chạy trốn. Diệp Huyên nhạng gõ gõ cửa, không bao lâu, ngoài cửa liền xuất hiện một cái bóng đen.

"Đạo quân," nàng kéo cửa ra, bóng đen chắp tay với nàng - đúng là đệ tử của Thiên Diễn giáo. Người này là nội gián nhiều năm trước Minh Vi đạo quân gài vào, trừ bỏ Minh Vi đạo quân,khôngcó bất kì người nào biết thân

phận củahắnta. Người nọ đưa cho Diệp Huyênmộtmón la y, "Người bên ngoài tađãgiải quyết, ngàiđinhanhđi."

Diệp Huyên phủ thêm la y, cơ thể nàng lập tức dần dần trở nên trong suốt. Nàng bị nhốt ởThiên Diễn giáo lâu như vậy,đãsớm đem tất cả tuyến đường nắm trong lòng bàn tay. Từ biệt tên mật thám, nàngkhôngchút do dự làm theo kế hoạch chạy trốn của mình. Có lẽ là vì Tạ Diễmkhông ở trong giáo nênmộtnơi lớn như vậy ngược lại có vẻ vắng lạnh. Trận pháp bảo vệ của Thiên Diễn giáo có chút lợi hại, tu vi của Diệp Huyên chỉ khôi phục bốn phần, tương đương với kim đan tu sĩ, đương nhiênkhôngthể mạnh mẽ phá tan trận pháp này.

Trong bóng đêm nàng gặp rất nhiều khó khăn, dè đặt tránh né các tu sĩ tuần tra. Tuy rằng những người đókhôngnhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫnkhôngdám xem thường. Người của Huyết Hồn tông và Hoàng Tuyền giáo nhiều nhất cũng chỉ cóthể giữ chân Tạ Diễm nữa canh giờ. Nếukhôngthể rờiđitrước canh ba, đến khi Tạ Diễm quay về, tất cả liền trở thành dã tràng xe cát.

Theo kia lờinóicủa mật thám, đại trận hộ sơn của Thiên Diến giáo cómộtyếu điểm. Diệp Huyênthậtvất vả mới tìm được chỗ kia trong khe nước, nàngkhôngdám ngang nhiên chạy trốn, chỉ có thể lén lén lút lút chạy về phía rừng rậm. Nghĩ kỹ lại tuynóirằng nàng từng vượt qua chiến trường Hóa Thần rộng lớn, nhưng lại chưa bao giờ chịu khổ như thế. Từnhỏđãlớn lên trong cẩm y ngọc thực, ngay cả nước bùn đều rất ít khi nào dính phải. Nàng biết thế gian khó khăn, cũng biết Ma Môn tàn nhẫn, nhưng nàng cũng chưa từng nhìn thấy trực tiếp những thống khổ và tra tấntrênthế giới này. Ngay cả khi trảmyêutrừ ma, có chăng cũng chỉ là phất phất ống tay áo, kẻ địchđãchịu tội, ngay cả chút máu cũng tìmkhôngthấy.

Chỉ cómộtkhắc kia ở Nam Thành liều mạng tìm kiếm Tạ Diễm là cảnh tượng thảm nhất trong trí nhớ nàng. Nàngkhôngthể tưởng tượng ra Tạ Diễmđãtrải qua những thủ đoạn tra tấn ấy như thế nào mới có thể biến

thành bộ dáng như hiện tại. Nhưng cho dù như vậy nàng vĩnh viễn cũng không có dũng khí để tìm hiểu. Bước chân hơi ngừng lại, ngay sau đó, Diệp Huyên không do dự tiếp tục đivề phía trước.

Có lẽ nàng làmộtnữ nhân tàn nhẫn, so sánh với nàng, Tạ Diễm cũngkhôngkém hơn nàng. Người muốn tìnhyêuthìích kỷ và chiếm đoạt, cònngười muốn tự do lại nhát gan cùng lạnh bạc, rốt cuộc ai so với ai hèn hạ hơn? Thời điểm Tạ Diễm hành hạ nàng có từng cảm nhận đượcmộtchút vui sướng nàokhông? Diệp Huyêncũngkhôngmuốn hỏi, bởi vì đáp ánđãrõràng. Nàng thở dàimộthơi, trước mắt là bóng đêm dày đặc, Diệp Huyên cũngkhôngbiết con đường phía trước ở phương nào.

"Tại sao lại thở dài?"

Nghe được thanhâmquen thuộc, cả người Diệp Huyên như bị đóng băng. Nàng chần chờ quay đầu, giờ khắc này, nàng thế nhưng pháthiệnmìnhđangphát run.

"Vì sao?" Tạ Diễmđangđứng sau lưng nàng,hắnmim cười, giống nhưđanghỏimộtchuyệnkhôngquan trọng, mà Diệp Huyên cũngkhôngphải là ngườitrênđường chạy trốn bịhắnpháthiện.hắnchậm rãiđivề phía Diệp Huyên, bước chân thong thả,trênvạt áo mang theo những vết máu mới - - hiển nhiên,hắnvừa về tới Thiên Diến giáo liền đuổi tới, "Nên than thở có lẽ là tađi..." Tạ Diễm vươn taynhẹvỗ về hai má Diệp Huyên, ánh mắthắngiống nhưđangnhìnmộtđứa trẻ nghịch, mang theo cưng chìu trách cứ cùng ôn nhu, "Nàng luônkhôngngoan như vậy, A Huyên... Tại sao phải chạy trốn?"

Những lời này nháy mắt đốt lên lửa giận trong lòng Diệp Huyên: "Vì sao ư?" Nàng cười lạnh hỏi lại, "Ngươi còn muốn hỏi ta vì sao?!" Lặpđilặp lại tra tấn nhục nhã, nàngkhôngtrốn, chẳng lẽ còn phải chờ tới khi chính mình cũng trở nên bệnh hoạn giống Tạ Diễm sao?

"Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng." Tạ Diễmnhẹnhàngnói, "Nàngkhôngthích ta giết người? Vậy sau này tasẽkhôngbao giờ giết nữa, hay là nàng muốn trở về thăm Minh Vi đạo quân?"hắnrấtkhôngvui khi nhắc tới tên nam nhân khiếnhắnphải ghen tị, nhíu nhíu mày, lạinói, "Ta cũng có thểđicùng nàng."

Cómộtkhắc như vậy, Diệp Huyên cảm thấyhắnlàđangcầu xin chính mình. Ngữ khí dịu dàng bình tĩnh như vậy lạikhôngcách nào che giấu được u buồnđangbị đè nén.

"Ta cái gì cũngkhôngmuốn," nàng lạnh lùngnóinhư thể mình làmộtnữ nhân ác tâm, "Chỉ xin ngươi đừng nên xuấthiệntrước mặt ta."

"Vì sao?" Tạ Diễm lạikhôngcó tức giận,hắnthậm chí càng thêm bình tĩnh, "Vì sao..."hắngiống nhưmộtđứa bé ngây thơ hồn nhiên, mê mang nhìn Diệp Huyên, "Tayêungươi như vậy, vì sao ngươi phải rời khỏi ta?"

"yêuta?...yêuta?!" Diệp Huyên chợt cười phá lên, "Ngươi giam giữ ta, cưỡng gian ta, thế nhưng ngươi lạinói, "trong mắt nàng ánh lệ, khẩn trương cắn chặc hàm răng, cố gắngnhịn xuống hai gò má đau nhức, "Ngươiyêuta? Được, " nàng ngẩng cao đầu, "Vậy ngươi chứng minh cho ta xem, đem timcủa ngươi đào ra, chứng minh cho ta xem!"

"Nếu đây là hy vọng của nàng." Tạ Diễm mim cười, hắn nâng tay phải lên, trong tiếng vang chói tai của da thịt bị xé rách cùng ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyên, bàn tay kia hoàn toàn xuyên thắng qua ngựchắn.

Máu tươi trào ra, trong nháy mắt liền thấm ướt trường bào màu đentrênngười Tạ Diễm. Nhiều như vậy, máu nhiều như vậy... Ấm áp, còn mang theomộtmùi gay mũi. Mạch máu bị kéo đứt, da thịt bị xé mở, trênmặt Tạ Diễm vẫn mang theo nụ cười như trước, hắntựa hồkhông cảm thấy đau đớn, tựa như đang hái trái cây, không chút do dự, dễ dàng moi ra trái tim của mình.

"Nàng nhìn xem, " bàn tay to nhuộm máu đỏ thẫm duỗi đến trước mắt Diệp Huyên, trái tim trong lòng bàn tay kia thậm chí cònđangnhảy nhót, "Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng."hắncười cúi đầu,nhẹnhàng hôn vào trán Diệp Huyên, "Ngoại trừ việc rời khỏi ta, những cái khác ta đều đồng ý với nàng."

#

"Ha ha ha! Trái tim của tiểu tử kiađãbị ta moi ra!"

Tạ Diễm nằmtrênmặt đất, cố hết sức chuyển động con mắt, muốn nhớ kỹ gương mặt của những kẻ kia. Cổ họng củahắnbị cắt hơn phân nữa,khôngkhí lẫn vào máu trào ra,hắnchỉ có thể phát ra thanhâmô ô khàn khàn.

"A, ngươi xemhắncònđangnhìn chúng ta này." Lại làmộttrận cười hưng phấn,mộtbàn chân đột nhiên đưa đến đây, nặng nề mà dẫmtrênmặt Tạ Diễm. Chủ nhân bàn chân thậm chí ác ý nghiềnmộtcái, pháthiệntên sắp chết dưới lòng bàn chân kiakhôngcó phản ứng,hắnbất mãn chậc chậc miệng, nhấc chân liền về phía cổ họng Tạ Diễm.

Tạ Diễm kịch liệt co quắp, giống nhưmộtcon cá mắc cạn, liều mạng vặn vẹo trong tay người. Phản ứng củahắnlập tức lấy lòng đám người kia: "Chậc chậc chậc!thìra tiểu tử này còn có tri giác, khó trách lão tổnóihắnkhôngdễ dàng chết được, ha ha ha! Món đồ chơi này cũngthậtlà thú vi."

khôngdễ dàng chết được? Tạ Diễm muốn cười, nhưnghắnngay cả thở cũng cực kỳ khó khăn, sao có thể khẽ động khóe miệng.hắncũng rất kinh ngạc, chính mình vậy mà vẫn còn tri giác. Lồng ngực bị xé ra, trái tim cũng bị đào lên, máu trong ngườihắngần nhưđãcạn,sựsốngđangnhanh chóng biến mất,khôngchỉ là tri giác, thính giác, thị giác... Tất cả cảm giác của con người, đều bị những trận tra tấn, hành hạ ngày này qua ngày khác bóc ra từng lớpmột.

Nhưnghắnbiết mìnhkhôngchết được,hắnlà kim đan tu sĩ, trừ phi kim đan bị vỡ hoặc hồn bay phách tán, cho dùhắnbiến thành bộ dáng này, cũngsẽkhôngchếtđi. Đối với người khác mànóiđây là nơi kinh khủng nhất. Bởi vì rất đau khổ, cho nên tình nguyệnđitìm chết, nhưng Tạ Diễm lạikhônggiống vậy.

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tênđangdẫm Tạ Diễm cúi đầu, pháthiệntên tiểu tử máu me đầy mặt dưới lòng bàn chânđangkhôngngừng mấp máy miệng: "Tiểu tử nàyđangnóicái gì?"hắnnhíu nhíu mày, muốn nhìnrõTạ Diễmđangnóicái gì, "Dưới? đixuống?...nóicái quỷ gì thế?"

"đithôi," đồng bạn củahắnmất hứng, "Chơi cũngđãchơi rồi, còn phải tu luyện đấy."

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tạ Diễmmột lần lạimộtlần nhắc nhở mình, đến khi đám người kiađixa,hắnvẫnkhôngcó dừng lại đây giống nhưđangnỉ nonmộtloại thần chú.mộtlúc sau, cómộtnam nhân tạp dịch dịchđitới, đối với người cả người toàn vết máukhôngrõhình người nằmtrênđất bĩu môi, nắm chân trái Tạ Diễm lên, kéohắnđinhư kéomộtbao tải. Cả người Tạ Diễm yếu ớt nằm úp sấp, chỗ xương bị gãyđãlòi cả xương trắng. Phịchmộttiếng,hắnbị mạnh mẽ nhét vàomộtgóc. Toàn bộ tro bụi đều bay vào trong khí quản, Tạ Diễmkhôngnhịn được ho khan, giống nhưmộtdã thú sắp chết,âmthanh chói tai làm cho tên tạp dịch kia sinh lòng chán ghét.

Chuyện như vậy tạp dịchđãquá quen thuộc, Huyết U Ma tôn thị huyết có mấy trăm đệ tử, mỗi ngày ở Thiên Diễn giáo luôn diễn ra những màn đệ tử tranh đấu khi nhục nhau. Huyết UMa tônkhôngchỉkhông ngăn cản, ngược lại càng vui vẻ. Giống như việc nuôi cổ, mấy trăm con cổ trùng bị vây ở trong lon, dướisựcổ vũ cùng xua đuổi của chủ nhânkhôngthểkhôngchém

giết để sinh tồn, kẻ thắng cuối cùng chính là cổ vương hung ác nhất cũng tàn nhẫn nhất.

Hơn nữa, thứ bọn họ phải chịukhôngchỉ nhiêu đó. Mang danh là đệ tử, nhưng Huyết U Ma tôn chỉ xem bọn họ như con rối hoặc đồ chơi. Sau khi tiến vào Thiên Diến giáo, bọn họ có rất ít người sống quá hai ba năm, hoặc là chết trong lúc chém giết cùng địch nhân, hoặc là bị Huyết U Ma tôn huấn luyện thànhâmbinh. Sau khi chết linh hồn cònkhôngđược giải thoát, thậm chí cần Huyết U Ma tôn tâm huyết dâng trào cũng đều bị hành hạ đến chết. Chỉ mới bị đồng môn khi nhục, ngược lại là an toàn nhất.

"Ai, cũng là người đáng thương." Tạp dịch liếc mắt nhìn Tạ Diễm nằm dưới đất,hắnnhắm chặt hai mắt, có lẽ là đau đến hôn mê rồi. Chỉ làmộtthiếu niên mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt còn mang theo chút trẻ con, lại rơi vào bên trong hố ma. Tạp dịch biết, có nhiều đệ tử bị Ma tôn bắt tiến vào Thiên Diễn giáo, nhưng cũng cómộtbộ phận rất lớn là tự nguyện bái Ma tôn làm sư. Nhưng mặc kệ lúc trước bọn học thuộc loại nào, gần nhưkhôngaikhônghối hận sau khi khi trải qua những thống khổ này.

"Ta thực hối hận... Ban đầu ở thành Hành Nam giữ lại cho ngươimộtmạng." Rất nhiều năm sau, khi Huyết U Ma tôn té ngãtrênmặt đất, trước lúc chết hung tợnnóivới người nam nhân.

"Hử?" Tạ Diễm mim cười - - từ rất sớm trước kia, ngoại trừ mim cười mà mặtkhôngchút thay đổi, trênmặt của hắn đãkhông còn biểu tình khác, "Bản thân ta cho tới bây giờ chưa từng hối hận, "hắn chậm rãi, đem thanh kiếm Tử Phủ cắm trênng ười Huyết U Ma tôn rút ra, nhìn Huyết U Ma tôn bởi vì thống khổ mà run rẩy, tươi cười trênmặt hắn càng thêm ôn hòa, "Nếu hối hận, ta sao có thể sống sót đây."

Chấp niệm duy nhất củahắnchính là tiếp tục sống, sống để thựchiệnhẹn ước với người kia. Thiếu niên mím chặt môi, trong đôi mắt màu đen như có

ngọn lửađangcháy: "Chờ huynh,"hắnnóivới tiểucônương sắp rờiđi, "Huynh nhất địnhsẽtới tìm muội."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (13)

"Xem ra lần nàyđãthất bại,"đãqua canh ba, Tạ Diễm sớmđãquay về Thiên Diễn giáo mà Diệp Huyên vẫn còn chưa tới chỗ hẹn, Minh Vi đạo quân thở dài, "đithôi, Uyển Uyển."

"Vậy sư thúc..." Ngụy Uyển Uyển lo lắng nhìn về núi Thiên Diễn phía xa, sư thúcđãbị nhốt ở đó hơn ba tháng rồi.

"Yên tâmđi, Tạ Diễm cho dùkhôngthả nàngđi, nhưng cũng tuyệt đốikhônglàm tổn thương nàng." Trong lòng Minh Vi đạo quân mặc dù vẫn mang sầu lo, nhưng ngoài miệng lại an ủi đồ đệ. Huống hồhắncũngkhôngnóidối, cho dù Diệp Huyên muốn giết Tạ Diễmthìngười kia cũngsẽkhôngchống trả.

Minh Vi đạo quân cũng chưa từng gặp Tạ Diễm, lúc sư phụ Huyền Dương đạo quân mang theo Diệp HuyênđiHành Nam Thànhẩncư, hắnđãlà chưởng môn của Thương Lan phái, cả ngày đều bận chuyện lớn nhỏ trong phái, khôngcó thời gian để gặp Tạ Diễm. Cho đến khi Huyền Dương đạo quân trở về trước khi phi thăng, hắn mới từ miệng sư muội biết tiểu cônương này đãc ó ý trung nhân.

Lúc đó y có cảm giác chua xót như cảm giác của người cha sắp phải gả congái. Minh Vi đạo quân và Diệp Huyên mặc dù là sư huynh muội, nhưng tuổi hai người chênh lệch khá lớn, Minh Vi đạo quân luôn xem sư muội là

nữ nhi của mình. Y biết sư muội này của mình tâm tính đơn thuần, lại bởi vì thiên tư xuất chúng cộng thêm gia thếkhôngtệ, khó tránh khỏi bị người có tâm lợi dụng. Nghĩ đến Tạ Diễm chỉ là con củamộtgia đình tu sĩ bình thường, thiên phú cũng bình thường, hai người lại tự định chung thân, nếuhắncó tâm tư lợi dụng Diệp Huyên để leo lên, Minh Vi đạo quân tuyệt đốikhôngđồng ý.

Đương nhiên, loại hoài nghi này ysẽkhôngđể tiểu sư muội biết. Minh Vi đạo quânâmthầm phái người điều tra Tạ Diễm, thậm chí còn bỏ ramộtsố tiền lớn mua chuộc hàng xóm của Tạ gia, muốn bọn họ xem xét cách làm người của Tạ Diễm.

Y vẫn liên tục nhìn chẳm chẳm Tạ Diễm hơn hai năm, mặc dù luôn dùng ánh mắt bới móc để quan sát, nhưng cũngkhôngthểkhôngthừa nhận chính mình hoài nghi Tạ Diễm làmộtviệc sai lầm. Tu Chân Giới mặc dù thứ bậc uy nghiêm, nhưng nếu hai đứa bé kiayêunhauthậtlòng, người sư huynh này có lập trường gì để chia rẽ uyên ương. Y cho người theo dõi Tạ Diễm lui về, sau đó chuẩn bị của hồi cho tiểu sư muộikhôngbao lâu nữasẽphải lập gia đình, nhưng chỉ ba tháng sau, y nhận được tin tức U Ma Tôn tắm máu Hành Nam thành.

Minh Vi đạo quân có đôi khisẽsuy nghĩ, nếu lúc ấy ykhôngrút người về, Tạ Diễm có thể có cơ hội còn sống haykhông? Nhưng cái này chỉ là giả thiết, cho dù yđãthăng thành Hóa Thần thọ ngang trời đất cũngkhôngcó năng lực để thay đổi quá khứ.

Y chỉ có thể nhìn Diệp Huyênkhôngngừng tìm kiếmmộtngười có lẽđãchết, như là người lạc vào mê muội, vĩnh viễnkhôngcách nào thoát được. Nếu nhưnóitrênthế giới này Diệp Huyên là người hy vọng Tạ Diễm còn sống nhất,thì Minh Vi đạo quân cũng hy vọngkhôngít hơn nàng.

Cho nên, khi nhận được tin từ Đãng Thiên Ma Tônthìtrong lòng y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui sướng. Y thậm chí cũngkhôngbởi vì Tạ

Diễm là Ma Tôn mà tức giận, chỉ cần tiểu tử kia còn sống là tốt rồi - - ít nhất, sư muội sẽ không còn đau khổ nữa.

mộtđôi bích nhân sau nhiều năm xa cách cuối cùng cũng trùng phùng, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào, nhưng Minh Vi đạo quân lập tức liền ý thức được, hơn năm trăm năm sống ở Ma Môn sớmđãkhiến Tạ Diễm thay đổi hoàn toàn. Áp lực đè ép từ bốn phía,hắnchỉ có thể cùng Thiên Diễn giáo kết quan hệ thông gia. Sau khi thỏa hiệp,hắnnhận được thư tín của Diệp Huyên,ẩngiấu dưới những lờikhôngmặnkhôngnhạt đó chính làsựthật, quả nhiênkhôngkhác gì suy đoán củahắn.

Tạ Diễm vẫnyêuDiệp Huyên như trước, nhưng có lẽhắnđã điên rồi.

"hắnchính làmộtngười điện." Có rất ít người biết, Minh Vi đạo quânkhôngchỉ càimộtmật thám vào Thiên Diễn giáo, hắntìm đủ mọi cách tìm hiểu tin tức của Tạ Diễm, từng chuyện từng chuyện mà người nam nhân này trải quahắnđều biếtrõ. Hầu hết những người sống ở Thiên Diễn giáo đềunóirằng Tạ Diễm là người điện.

hắntrở thành đệ tử của Huyết U Ma Tôn trong khi chỉ là Trúc Cơ tu sĩ. Trong Thiên Diễn giáo, tu vi thấp đồng nghĩa với ai cũng có thể dẫm đạp lên ngươi. Tạ Diễm bị khi nhục nhiềukhôngđếm xuế, bị bẻ gẫy tứ chi nhốt trong băng thiên tuyết địa, đợi đến khihắnđược pháthiệnthìngay cả tim cũng bị đóng băng. Bị chế trụ tu vi đặttrênlửa nướng, vây quanhhắnlàmộtđám đồng môn bởi vìhắnđau đớn gào khóc mà hưng phấn cười to.hắnthậm chí từng bị quăng vào động xà người người e sợ của Thiên Diễn giáo, nguyên nhân chỉ vì Huyết U Ma Môn muốn tìm thú vui, liền mặc cho những con rắn độc kia gặm nhấmhắn, khiến cả gương mặthắnđều bị hủy hoại.

Đúng vậy, vết sẹotrênsườn mặt Tạ Diễm là do nọc độc của độc xà để lại. Mặc dùhắnđãtrở thành Hóa Thần đạo quân, nhưng nỗi đau của độc xàđãkhắc sâu vào linh hồnhắn, vĩnh viễnkhôngcách nào biến mất.

hắnsao có thể có can đảmđitìm Diệp Huyên, cả ngườihắnđều là những vết sẹo xấu xí đến ngay cả chínhhắncũng chán ghét,hắnsao dám dùng gương mặtkhôngra hình người đó màđitìm Diệp Huyên.

Hèn mọn như vậy, bất kì ai cũngkhôngthể tưởng tượng nổi Tạ Diễm làm sao có thể sống trong đám ma tu như mãnh thú hồng thủy đó. Trong đám ma tu, chỉ có Tạ Diễm và Huyết U Ma Tôn làkhôngnhư vậy. Giày vò người khác cũngsẽkhôngkhiếnhắncao hứng, thậm chí có thểnói,hắncăn bản cũngkhôngcó bất kì cảm xúc gì.

Bi thương, phẫn nộ, hưng phấn... Tất cả cảm xúc của con người,hắnđềukhôngcó.hắngiết người, chỉ là vì muốn đạt được mục đích, tương tự, vì đạt được mục đích, cho dù giết nhiều người hơn nữa mắthắncũngkhônghề nháy. Người như vậy còn đáng sợ hơn Huyết U Ma Tôn bởi vì ngườikhôngthể lấy lònghắn, ở trong mắthắn, tất cả mọi người chỉ là công cụ.

Mà bệnh trạng làm cho nhóm ma tu nhóm hoảng sợkhôngchịu nổi cho dù chỉmộtngày, lại có thể biến mất trước mặt người kia.

Diệp Huyên có lẽ vĩnh viễn cũngsẽkhôngbiết, Đạo Hoa bị Tạ Diễm hạ lệnh xử tử, cảm giác đầu tiên của giáo chúng trong Thiên Diễn giáokhôngphải sợ hãi, mà là kinh ngạc. Bởi vì đây là lần đầu tiên Tạ Diễm vì cảm xúc của mình mà giết người.không, nênnóilàhắncòn có cảm xúc mất hứng của con người.

Phần cảm xúc ghen tịkhôngvui này đều xuất phát từ Diệp Huyên,hắncao hứng, chua xót,khôngtha,khôngyên, phẫn nộ... Tất cả tất cả, đều là vì Diệp Huyên.

Chỉ có ở trước mặt Diệp Huyên, hắn mới có thể trở lại làm người.

Cho nên Minh Vi đạo quân có thể khẳng định, Tạ Diễmsẽkhôngthương tổn Diệp Huyên. Bởi vìhẳnsẽkhôngthương tổn tín ngưỡng của mình, đó là

hy vọng duy nhất đểhẳnliều mạng sống sót, là ánh sáng duy nhất củahắn.

"Sư phụ, sư thúc cùng ma đầu kiakhôngthể ở cùng nhau sao?" Ngụy Uyển Uyển mím môi, "Dù gì, sư thúc cũng tìmhắnnhiều năm như vậy..."

"Tạ Diễm tâm ma sâu nặng,khôngthể cứu chữa," Minh Vi đạo quân lắc lắc đầu, "Hai người bọn họ nếukhôngphải hoàn toàn quyết liệt, hoặc là phá rồi lại lập, hoặc là cùng nhau trầm luân."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (14)

Phịchmộttiếng, Trần Phong bị ném mạnh xuống đất, "Là ngươi sao?" Tạ Diễm cao cao tại thượng nhìn xuốnghắnta,trêngương mặt tuấn mỹkhôngchút biểu tình, "Là ngươi giúp nàng chạy trốn?"

"Đạo quân, người này chắc là gián điệp Thương Lan phái đến nằm vùng trong giáo ta," Tề trưởng lão cung kính cúi người, "khôngbiết đạo quân muốn xử tríhắnnhư thế nào?"

Tạ Diễmkhông đáp lời Tề trưởng lão, Trần Phong có phải gián điệp haykhông, hắnmột chút cũng không quan tâm. Điều khiến hắn tức giận khó nén chính là cái kẻ gan lớn bằng trời này lại dám giúp Diệp Huyên chạy trốn, nếukhông phải hắn sớm một bước trở về, sợ rằng... hắn biết, Diệp Huyên luôn muốn rời đi, cho dù hắn có gắng lấy lòng Diệp Huyên như thế nào, cho dù nàng tranh cãi vô lý hay đưa ra những yêu cầu ác ý, tất cả hắn đều thỏa mãn nàng, thậm chí là mọi tim giao cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn đi.

Tại sao...hắncuối cùng cũng có thể ở cùngmộtchỗ với nàng, nhưng bất luậnhắnlàm gì cũngkhôngcách nào giữ nàng lại. Tạ Diễm có chút mờ mịt ngồitrênghế, nỗi sợ hãi thiếu chút nữa mấtđiDiệp Huyên khiếnhắnkhôngthở nổi. Tại sao... Là bởi vì ta chưa đủ tốt sao? Hay là bởi vì ta căn bảnkhôngxứng với nàng.hắnđột nhiên đứng lên, hung hăng đámộtcước lên ngực Trần Phong. Trần Phong rên lênmộttiếng, xương sườnđãnát bấy.

"Đạo...đạo quân?" Tề trưởng lão run rẩy lui về saumộtbước, đạo quân nổi giận? Cho tới bây giờhắnta cũng chưa từng nhìn thấy Tạ Diễm nổi giận. Lúc này Tạ Diễm giống nhưmộtcon thú bị nhốt, lo âu cùng bất an biến thành sát ý, khiến Tề trưởng lão sợ đến mức hai chân như nhũn ra.

"Đều là tại lỗi của người," Tạ Diễm lạnh lùng nhìn Trần Phong bởi vì đau đớn mà co lại thànhmộtđoàn.hắnquay đầu, đôi con người màu đen nhuốm lệ khí như muốn giết người, "Đều là lỗi của các người..." Nếukhôngphải là bởi vì những người này, nếukhôngphải là bởi vì bọn họ đoạtđisựchú ý của A Huyên...A Huyên chỉ cần có ta bên cạnh là đủ rồi, chỉ cần nhìn ta là đủ rồi. Dám can đảm giúp nàng chạy trốn, dám can đảm tiếp xúc với nàng, có gan dám xuấthiệntrước mặt nàng, tất cả, tất cả đều phải giết chết!

Tề trưởng lão đột nhiên ý thức đượckhông đúng, hắnta lật đật sử dụng pháp khí giữ mạng của mình, nhưng không còn kịp rồi. một đạo huyết quang bay nhanh tới, ma đạo chân quân ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, liền chết trong tay Tạ Diễm. "Điên rồi, hắn điên thật rồi..." Trần Phong kinh hãi nhìn Tạ Diễm từng bước đi đến chỗ mình, hắnta hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Dừng tay!" Cửa điện đột nhiên bị ngườimộtcước đá văng ra, Diệp Huyên vội vàng chạy tới, ngăn cản Tạ Diễm hạ sát chiêu với Trần Phong.

Mấy đồng tử thở hồng hộc chạy theo phía sau nàng: "Phu nhân! Phu nhân! Ngàikhôngthể tới nơi này!"

Nàng vừa biết được tin Trần Phong bị mangđi, sau khi chạy trốn thất bại, đối mặt với hành động moi tim của Tạ Diễm, Diệp Huyên hoàn toàn ngây dại. Nàng trong lúc mờ mịt bị Tạ Diễm lần nữa mang về Thiên Diễn giáo, cho đến khi nghe tin thân phận gián điệp của Trần Phong đích bị bại lộ, lúc này mới vội vậi vàng vàng chạy tới.

"Đừng giếthắn," nàngnóidịu dàng, "Huynhđãđáp ứng muội, Cửu ca, muộikhôngthích huynh giết người."

"Nàng kêu ta Cửu ca?" ánh mắt Tạ Diễm trong nháy mắt sáng lên, trừ lúc làm chuyện đó bịhắnbức ép, Diệp Huyên chưa bao giờ chủ động gọihắnnhư vậy. Bước chânhắnnhẹnhàngđivề phía Diệp Huyên, giống nhưmộttiểu hài tử lấy được viên kẹo mìnhyêuthích, ômthậtchặt Diệp Huyên trong ngực, "Nàngkhônggiận ta, phảikhông?khôngcần rờiđi, có được haykhông, đừng rời khỏi ta."

Diệp Huyên tựa vào trước ngựchắn, bên tai là tiếng tim đập vững vàng có lực. Trái timđãđược trả về lại trong thân thể Tạ Diễm, đối với hóa thần đạo quân mànói, moi tim móc phổi cũngsẽkhôngtạo thành tổn thương đối vớihắn. Nhưng Diệp Huyên từ đầu đến cuốikhôngquên được bàn tay tràn đầy máu tươi của Tạ Diễm đưa tim đưa cho nàng. "Được," nàngnhẹgiọngnói, "Muộisẽkhôngrời khỏi huynh."

Tạ Diễmkhôngnhìn thấy trong mắt Diệp Huyên lóe lên áy náy, nghe được nàng cam kết hứa hẹn,hắnôm nàngthậtchặt. "thậttốt..."hắncao hứng, lờinóicũngkhôngđược mạch lạc, "Ta cho là... Ta thiếu chút nữa cho làsẽkhôngcòn được gặp lại nàng."hắnnóiliên tục, nỉ non bên tai Diệp Huyên, tựa hồ chỉ cần ôm Diệp Huyên chặtmộtchút, nàng vĩnh viễn cũngsẽkhôngrờiđi.

Diệp Huyên càng thêmkhôngđành lòng, nàng biết mìnhđanglừa gạt Tạ Diễm nên cứng rắn cắt đứt lờihắn: "Nếu huynhđãđồng ý, vậy thả Trần Phong trở về Thương Lan pháiđi."

Nghe nàng lại nhắc tên những người khác, Tạ Diễm bực mình cọ cọ cổ nàng: "Takhôngmuốn nghe nàng quan tâm nam nhân khác, chúng ta có thểkhôngđể ý tớihắnkhông?"

"Được, tốt." Diệp Huyên nhịn xuống trấn anhắn, "Những người khác muộikhôngquan tâm. Cửu ca, muội cũngkhôngthèm để ý bọn họ."

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với Tạ Diễm, bàn taynhỏbé khẽ vuốt lưnghắn, giống nhưđangtrấn anmộtcon chóđangtức giận. Hạnh phúc cùng thỏa mãn bao phủ Tạ Diễm,hắnyên lặng ôm Diệp Huyên —— đây là khoảnh khắc duy nhất từ khi bọn họ gặp lại tới naykhôngcó hành hạ lẫn nhau,khôngcó tự mình chán ghét mà vứt bỏ cùng giãy giụa, mà là giống như tất cả tình nhân bình thương, lắng nghe tiếng tim đập, tựa hồ có thể sánh cùng trời đất.

"Được,"hắnthấp giọngnói, "Ta đểhắnđi."

Diệp Huyên thở phàonhẹnhõm, Trần Phong vì trợ giúp mình chạy trốn mới ra nông nỗi này, nàngkhôngthể mặc cho Trần Phong bị giết. Với tình hình trước mắt, muốn chạy trốn thành công, chỉ có thể kiên nhẫn chờ tu vi của nàng khôi phục. "Chờmộtchút," nàng nghĩ đến chuyện Đạo Hoa chết thảm kia, vộinói, "Muội nhìn huynh thảhắnđi."

"Nàngkhôngtin ta?" Tạ Diễm ngầng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh.

"không..." Diệp Huyên do dự, nàngkhôngmuốn chọc giận Tạ Diễm khiến mọi chuyện thêm rắc rối, "Muội chỉ là..." Chỉ là cái gì?thậtrathìnàng đúng làkhôngtin Tạ Diễm.hiệntạihắnđáp ứng nàng, xoay người lại giết Trần Phong, loại chuyện như thế chẳng lẽ người nam nhân nàykhônglàm được? Diệp Huyên bi ai ý thức được cho dù hai người bọn họyêunhau nhưng lại lừa dối lẫn nhau, cũngkhôngcó cách nào tiếp tục phần tìnhyêunày nữa..

Tạ Diễm sao lạikhônghiểu cáisựthậtthảm khốc này. Nhu tình mật ý vừa rồi giống nhưmộtgiấc mộng,hắncuối cùng cũng từ trong mộng thanh tỉnh lại. "Nàngđanggạt ta,"hắnbuông tay ra,trênmặt còn mang theo nụ cười, nhưng trong nụ cười có bao nhiêu khổ sở chỉhắnmới hiểu được, "Nàng còn muốn chạy trốn, có đúng haykhông?"

"khôngcó," đôi môi Diệp Huyên hơi run rẩy,nóinhư đinh chém sắt chém đinh chặt sắt, "Muộikhôngcó lừa gạt ngươi huynh."

"Vậy nàng thề, thề với tâm ma, thề nàngsẽkhôngchạy trốn,sẽkhôngrời khỏi ta." giọngnói Tạ Diễm trở nên lo âu, thấy Diệp Huyênkhôngtrả lời,hắnliền bức bách, "Chỉ cần nàng thề, ta lập tức đểhắnđi."

Nhưng Diệp Huyên sao có thể thề,đãthề với tâm mathìkhôngthể làm trái, nếu làm trái ngươisẽhồn phi phách tán. Nàng biết mìnhđãkhôngthể tiếp tục lừahắn, mà nàng im lặng thêmmộtgiây, ánh sáng trong mắt Tạ Diễm liền ảm đạmmộtphần.

"Quả nhiên..." Tạ Diễm nhìn Diệp Huyên, nói xong hai chữ này, hắngiống như là mất đi toàn bộ khí lực, mờ mịt lại lặp lại một lần, "Quả nhiên... Nàng quả nhiên là đanggạt ta."

hắnlàm sao lại ngu đến mức tin tưởng A Huyênsẽkhôngrờiđimình chứ? hắnxấu xí như vậy, điên cuồng như vậy, ngay cảhắncũng chán ghét chính mình.

hắnđột nhiên cuồng loạn cười lên, "khôngsao, nàng lừa gạt ta cũngkhôngsao," nam nhân thấp giọng nỉ non. Diệp Huyên hoảng hốt cảm thấy mình giống nhưđangnhìn thấymộtcon dã thúđangcận kề cái chết sắp nổi điên. Nàng ý thức được Tạ Diễm muốn làm gì, vội vàng ngăn trước mặt Trần Phong. "khôngcho phép huynh giếthắn!" Trong hốt hoảng, nàng thấy trường kiếm bên hông Trần Phong, soạtmộttiếng rút ra để ngang cổ mình, "Nếu huynh khăng khăng làm theo ý mình, thìphải giết muội trước!"

Tạ Diễm dừng lại, "Nàng..."hắnkhôngthể tin nhìn Diệp Huyên, "Nàng lại vì tên nam nhân này, ngay cả mạng cũngkhôngcần..."

"không..." Diệp Huyên lắc đầu, nước mắt liền rơi xuống. Nàng cũngkhôngphải vì Trần Phong, nàng biết, nàng chỉ làkhôngcó cách nào khiến mình tiếp tục chịu đựng. Tạ Diễm bởi vì nàng giếtđimộtngười, áy náy

trong lòng nàng liền nặng thêmmộtphần. Những áy náy cùng nỗi thống khổ bị nhốt đan xen lẫn nhau, trở thành áp lựckhôngthể gánh nổi. Nàngkhôngmuốnyêumộtcách tàn khốc như vậy, nhưng buồn cười là, nàng lạikhôngcách nào dứt bỏ tình cảm của mình đối với Tạ Diễm.

"Để muội đithôi," nắm chặt thanh kiếm trong tay, cả người Diệp Huyên đều run rẩy, "Xin huynh," nàng rốt cuộc đã nóira câu mà nàng một mực không chịu nói kia, "Xin huynh để muội điđi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 15: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 15

"Xin huynh" Diệp Huyên đứng trước mặt Tạ Diễm, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra yếu đuối trước mặt hắn, "Xin huynh hãy thả muội đi."

Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm trên khuôn mặt Tạ Diễm khiến Diệp Huyên cảm thấy hắn đang khóc. Loại cảm xúc đó của hắn Diệp Huyên không thể nào hiểu nổi, bình tĩnh đè xuống sự điên cuồng, tuyệt vọng giấu trong sự thê lương, nhưng thật ra khuôn mặt của hắn vẫn không có chút thay đổi đứng nơi đó. Một lúc sau, Diệp Huyên mới nghe được giọng nói khàn khàn của hắn.

"Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa." Hắn đột nhiên nói những lời đó khiến Diệp Huyên cảm thấy hắn dường như đang cầu xin nàng, dùng đủ loại hứa hẹn để giữ nàng ở lại, nhưng thái độ của hắn lại rất bình tĩnh, không tức giận phẫn nộ cũng không có đau khổ cầu xin. Lần chạy trốn này của nàng giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến hắn cuối cùng cũng phải tiếp nhận kết quả đã sớm biết từ trước.

Cửa điện trước mặt Diệp Huyên chậm rãi đóng lại, Tạ Diễm xoay người, trường bào đen tuyền dần hòa lẫn vào màn đêm tối tăm, giống như một bức tượng đá, bình tĩnh mà tuyệt vọng đón nhận khoảnh khác ánh sáng biến mất.

Tỉnh lại từ trong giấc mơ, Diệp Huyên ngồi trên giường ngẩn người.

Trở lại trong Thương Lan phái đã hơn hai tháng, nhưng đêm nào nàng cũng mơ thấy tình cảnh ngày hôm đó. Thân thể của nàng vì bị phong bế tu vi trong thời gian dài mà trở nên yếu ớt, phải dựa vào giấc ngủ cùng với việc ngồi thiền để điều dưỡng. Nhưng bất kể là lúc nàng thanh tỉnh hay ngủ say thì bóng lưng tuyệt vọng của hắn vẫn quanh quần trong đầu nàng, cả ngày lẫn đêm, không thể quên được.

Nàng thở dài, tùy tiện với lấy chiếc áo choàng khoác lên vai, lững thững bước ra khỏi phòng. Bên ngoài ánh dương ấm áp, trong tiết trời đầu hạ không khí vẫn còn thoang thoảng mùi cỏ non nhẹ nhàng khoan khoái, Diệp Huyên đứng giữa sân, cảm thụ ánh dương ấm áp bao trùm khắp cơ thể. Ngụy Uyển Uyển bước vào sân, nhìn thấy Diệp Huyên đưa tay che trước trán, ánh nắng vàng rực chiếu xuống khiến bàn tay gầy gò trắng nõn gần như trong suốt, tiểu mỹ nhân với mái tóc đen nhánh buông dài giống như một con búp bê tinh xảo, yếu ớt đến mức chỉ cần một ngọn gió thổi qua cũng đủ thổi bay nàng. Một Diệp Huyên yếu ớt như thế không còn một chút phong thái tiêu nhiên phóng khoáng ngày xưa.

Trong lòng Ngụy Uyển Uyển chua xót, nhưng vẫn đi qua: "Sư thúc, Trần sư huynh đã tỉnh, huynh ấy muốn gặp ngài."

Trần Phong bị thương cực kì nghiêm trọng, từ sau khi Diệp Huyên dẫn theo hắn chạy trốn về Thương Lan phái, hắn vẫn luôn hôn mê, mãi đến hôm qua mới tỉnh dậy. Hắn đã ẩn núp trong Thiên Diễn giáo đã mấy trăm năm, trước cả khi Tạ Diễm bái nhập Thiên Diễn giáo, hắn đã được Minh Vi đạo quân cài vào đây. Đáng lẽ ra Tạ Diễm không nên thả cho hắn chạy đi bởi vì hắn đã biết quá nhiều bí mật trong Thiên Diễn giáo, nếu ngày nào đó những bí mật này bị Đạo Môn lợi dụng, thì Thiên Diễn giáo nhật định sẽ phải chịu một cú đả kích không nhỏ. Nhưng trong lúc này Tạ Diễm đâu còn tâm tư rảnh rỗi mà để ý đến Trần Phong.

Hắn nhất định là đang tuyệt vọng đến tột cùng, nghĩ đến đây, trái tim Diệp Huyên lại quặn thắt lại, giống như có một con dao cùn, chầm chậm cứa vào trái tim nàng, một nhát tiếp một nhát, khiến nàng đau đớn khôn nguồi.

Trần Phong thấy Diệp Huyên đến đây liền vội vàng muốn đứng lên chào bất chấp thân thể đang suy yếu. Diệp Huyên vươn tay ngăn hắn lại, rồi bảo Ngụy Uyển Uyển đóng cửa lại. Nếu Trần Phong vừa tỉnh dậy đã muốn gặp nàng thì chứng tỏ hắn có chuyện quan trọng cần nói.

"Mong Đạo quân thứ cho vãn bối vô lễ." Trần Phong cười cười, tuy sự thật là hắn vì bảo vệ Diệp Huyên mà bị thương nhưng nếu không có Diệp Huyên, những ngày tháng làm mật thám ngày ngày sống trong lo lắng đề phòng không biết còn phải tiếp tục đến khi nào, trong lòng Trần Phong đối với Diệp Huyên có đôi chút cảm kích, sau khi hắn tỉnh lại, trắn trọc hơn nửa đêm, cuối cùng hắn quyết định nói cho Diệp Huyên biết một bí mật về Tạ Diễm: "Đạo quân có biết vì sao những chưởng môn của Thiên Diễn giáo đều là kẻ lạm sát người vô tội hay không?" Hắn cũng không thừa nước đục thả câu mà đi thắng vào vấn đề.

Diệp Huyên sửng sốt: "Người trong ma giáo ai mà không tàn nhẫn giết người vô tội."

Trần Phong lắc đầu: "Đạo quân cẩn thận ngẫm lại, 57 chưởng môn của Thiên Diễn giáo, ai cũng là trời sinh độc ác thích giết người ư?"

Thiên Diễn giáo đứng đầu Ma Môn nên những người làm chưởng môn của giáo này cũng được nhiều người biết đến, Diệp Huyên tinh tế cân nhắc, trong số những chưởng môn này cũng có không ít người tính cách cũng không quá bạo ngược, nhưng không có một ai ngoại lệ, trong tay họ đều nợ máu chồng chất. Diệt môn, tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, luyện âm binh... Từ tổ sư lập phái đến Huyết U Ma Tôn, đều là oan hồn dưới tay

nhiều không đếm xuế, cũng chỉ có Tạ Diễm là chưa làm ra chuyện tàn sát dân chúng trong thành.

"Đạo quân thử nghĩ lại xem, trong số những người này có phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều hay không?"

"Việc này...." Trong lòng Diệp Huyên khẽ động, nàng đã mơ hồ hiểu được ý của Trần Phong, "Ý người là..."

"Việc này là bí mật của Thiên Diễn giáo, chỉ chưởng môn cùng vài trưởng lão biết được, vãn bối cũng là tình cờ biết được việc này." Trên mặt Trần Phong lộ ra thần sắc sợ hãi xen lẫn chán ghét, "Đạo quân chắc cũng biết, Thiên Diễn giáo sở hữu ba bộ đại pháp, đẹ tử bình thường sẽ chọn một trong hai bộ để tu luyện, bộ thứ ba chỉ có chưởng môn mới có tư cách tu luyện. Mà bộ thứ ba này cũng là bộ thần bí nhất. Từ lúc Thiên Diễn giáo lập ra cho đến nay, không chỉ ngoại nhân mà đệ tử bình thường trong Thiên Diễn giáo cũng không hề biết bộ đạo pháp thứ ba này là như thế nào."

Đúng như Trần Phong đã nói, là đối thủ một mất một còn với Thiên Diễn giáo, Thương Lan phái cũng rất muốn biết rõ bộ đạo pháp thần bí này là như thế nào. Không chỉ bởi bộ đạo pháp này gắn liền với mỗi đời chưởng môn của Thiên Diễn giáo mà bởi vì bộ đạo pháp này có uy lực vô cùng lớn, và cũng vô cùng huyền diệu. Chỉ có sau khi trở thành chưởng môn mới có thể tu luyện bộ đạo pháp này, mà một khi bắt đầu tu luyện, chỉ cần mười năm sau, tu vi sẽ tăng lên một cách khủng khiếp. Giống như Tạ Diễm, vốn tư chất không mấy xuất chúng, nhưng từ khi hắn trở thành chưởng môn của Thiên Diễn giáo, ngắn ngủi hơn trăm năm, liền trở thành người có tu vi đứng đầu Đông Dương châu, nếu bàn về độc đấu, thì không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Loại đạo pháp huyền diệu như thế, thì tất nhiên là người tu luyện cũng phải trả một cái giá cực kì to lớn.

"Ngươi nói là linh hồn của người sống?" Diệp Huyên khó lòng mà tin được, bèn hỏi lại hắn.

"Đúng vậy," Trần Phong gật đầu, "Đạo pháp kia gọi là luyện hồn thư, nếu đạo pháp bình thường đều lấy linh khí để tu luyện, thì luyện hồn thư lại lấy linh hồn của người sống để tu luyện. Tập hợp được càng nhiều linh hồn thì tốc độ tu luyện sẽ càng được đẩy nhanh, mà tu vi cũng theo đó là tiến bộ vượt bậc." Lấy đầu ra nhiều linh hồn như vậy? Tất nhiên chỉ có thể đại sát tứ phương.

Nghe đến đó, Diệp Huyên liền hiểu được ẩn ý của Trần Phong. Trong số những chưởng môn của Thiên Diễn giáo, không phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều mà là giết người càng nhiều thì tu vi càng cao. Cho nên dù họ có thích hay không thích giết người, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn lấy việc giết người là thú tiêu khiển, thì nếu muốn tu luyện, nhất định phải giết người.

"Một khi bắt đầu giết người, bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể dừng lại được." Nói đến đây thần sắc của Trần Phong trở nên nghiêm nghị, "Tu vi tiến bộ vượt quá mức bình thường, nói đúng ra là nghịch thiên. Nếu như dừng việc thu thập linh hồn, thì sẽ bị chính tu vi của mình phản hệ, cuối cùng người tu luyện sẽ chết đi."

Điều khủng khiếp hơn là, luyện hồn thư không chỉ gia tăng tu vi mà còn khiến người tu luyện càng ngày càng trở nên tàn ác, bạo ngược. Mà khi tu luyện thì số lượng linh hồn cần thiết càng ngày càng nhiều lên, cho nên gần như mỗi đời chưởng môn của Thiên Diễn giáo đều giết người theo quỹ đạo là bắt đầu từ việc giết một nhóm người, sau đó là diệt môn quy mô nhỏ, đến cuối cùng, biến thành tên sát nhân mất sạch nhân tính tàn sát hàng loạt người dân trong thành. Mà đến lúc này thì người tu luyện đã nhập ma.

"Lúc trước Huyết U Ma Tôn đồ diệt thành Hành Nam là do hắn đang tu luyện đến tầng trọng yếu." Trần Phong cau mày, "Nhưng tên ma đầu đó vốn dĩ đã ham mê giết chóc, cho dù không luyện hồn thư, thì hắn cũng sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng Thiên Đãng Ma Tôn..."

Nghe thấy hắn nhắc tới Tạ DIễm, trong lòng Diệp Huyên khẽ động. Nàng nhớ lại câu nói mà Tạ DIễm nói với mình trước khi rời đi "Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa." Khi đó, Diệp Huyên nghĩ rằng hắn vì muốn giữ mình lại nên mới nói như vậy, nhưng ý hắn thật ra là...

"Không giết người thì nhất định sẽ chết sao?" Diệp Huyên cố gắng kiềm chế sự run rẩy trong giọng của mình, khẽ hỏi.

"Linh Cốt Ma Tôn chắc Đạo quân đã nghe nói qua đúng không?" Trần Phong thở dài, "Hắn là sư phụ của Huyết U Ma Tôn, lúc đang làm chưởng môn thì chết bất đắc kì tử. Ngoại giới đều đồn đại rằng là do Huyết U Ma Tôn giết hắn, nhưng sự thật không phải là như vậy. Lúc đó, hắn đang bày trận Luyện Hồn ở một tòa thành muốn thu thập linh hồn, nhưng đúng lúc quan trọng lại phát sinh biến cố, luyện hồn thư phản hệ, nổ tan xác mà chết."

Cho nên số mệnh tàn khốc của các vị chưởng môn Thiên Diễn giáo không chỉ dừng lại ở việc phải giết người liên tục để sống sót, mà cho dù họ giết bao nhiều người đi chăng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn là chết một cách thê thảm. Có thể giống như Linh Cốt Ma tôn bị phản hệ mà chết, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn bị đồ đệ của mình giết chết, mà đa số là chết dưới vòng vây của kẻ thù.

Loại số mệnh này bắt đầu từ ngày đầu tiên đã định sẵn, nếu muốn làm chưởng môn, thì nhất định phải tu luyện Luyện hồn thư. Cho dù sau này có phát hiện ra chân tướng cuối cùng sau khi luyện Luyện hồn thư thì mọi thứ đã không thể vãn hồi, chỉ có thể lún càng sâu vào vực thắm điên cuồng.

"Vãn bối biết quan hệ giữa ngài và Thiên Đãng Ma Tôn không đơn giản" Lời nói của Trần Phong rất uyển chuyển nhưng Diệp Huyên hiểu được ý của hắn, "Ngày đó hắn đồng ý với ngài từ nay về sau sẽ không tiếp tục giết người nữa, vãn bối không biết đó là nói thật hay nói dối, nhưng dù thế nào thì vãn bối cho rằng ngài nên biết sự thật này."

Sau khi tạm biệt Trần Phong, Diệp Huyên đứng lặng người trên hành lang, trong đầu loạn thành một đống, nàng thậm chí cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì. Không giết người sẽ chết.... Không giết người sẽ chết....

Diệp Huyên biết Tạ Diễm nói được thì làm được. Nàng không thích Tạ Diễm giết người, cho nên Tạ Diễm sẽ chiều theo ý nàng, không thèm để ý đến việc sẽ bị phản hệ. Mà lời hứa của hắn ngày đó là sự tuyệt vọng đến tột cùng của hắn, nàng đã không ở bên cạnh ta thì ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyên đột nhiên hiểu được, vì sao Tạ Diễm trăm phương ngàn kế muốn nhốt mình, mà không phải là rời đi Thiên Diễn giáo cùng nàng quy ẩn. Bởi vì hắn không thể nào thoát khỏi ma chướng, không thể nào trốn thoát vận mệnh trở thành một ma đầu tàn nhẫn.

Nhưng Diệp Huyên cũng không biết phải làm cái gì nữa? Vì muốn Tạ Diễm sống sót, cổ vũ hắn đi tàn sát hàng loạt người dân trong thành hay trơ mắt nhìn hắn đi vào con đường chết? Có lẽ nàng ích kỷ nhưng nàng không đủ tàn nhẫn.

"Sư thúc" Ngụy Uyển Uyển vẫn đứng ngoài phòng thấy Diệp Huyên đi ra liền chạy đến đón, "Sao rồi ạ? Trần sư huynh đã nói gì vậy ạ?" Diệp Huyên không đáp, Ngụy Uyển Uyển phát hiện khuôn mặt Diệp Huyên tái nhợt khác thường, không khỏi lo lắng gọi liền mấy tiếng, "Sư thúc, sư thúc... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Uyển Uyển" Diệp Huyên nhẹ giọng nói, "Chờ ta đi rồi, con hãy thay ta giải thích với sư huynh."

"cái gì?!" Ngụy Uyển Uyển cuống quít chụp lấy cánh tay của Diệp Huyên, "Sư thúc ngài muốn làm gì?"

Diệp Huyên gạt tay nàng ta xuống, "Ta muốn đi Thiên Diễn giáo.... muốn đi Thiên Diễn giáo" Nàng thấp giọng nỉ non, không để ý đến sự ngăn cản của Ngụy Uyển Uyển, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 16: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 16

Mùa hè buổi tối lúc nào cũng đến muộn, lúc hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời rực rỡ phía chân trời, bao trùm lên cả tòa thành của Thiên Diễn giáo. Bốn phía cực kì im ắng, cả một Trích Tinh điện to lớn lại không có một bóng người, cửa điện đóng chặt.

Cách Trích Tinh điện không xa, Đạo Thanh đang đứng cùng với một vài đồng tử giữ cửa. Từ ngày Diệp Huyên rời đi, Tạ Diễm liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài, đóng chặt cửa Trích Tinh điện không bước ra ngoài nửa bước. Tính tình của hắn tệ đi rất nhiều, Tề trưởng lão vô duyên vô cớ chết thảm, khiến chúng trưởng lão trong giáo suốt ngày lo sợ không thôi, sợ đi theo vết xe đổ của Tề trưởng lão. Làm người hầu hạ bên cạnh hắn, Đạo Thanh có cảm giác đại họa đã đến ngay trước mắt. Nhưng không ngờ Đạo quân lại lệnh cho bọn họ cút ra ngoài, bọn họ hoảng loạn chạy ra khỏi điện, mỗi người đều có cảm giác sống sót sau đại nạn.

"Nếu phu nhân còn ở đây..." Đạo Thanh nhịn không được nói thầm một câu.

Tuy lúc Diệp Huyên chưa rời đi, Tạ Diễm vẫn thường giết người, nhưng mọi người trong Thiên Diễn giáo đều cảm thấy được hắn so với trước kia ôn hòa hơn không ít. Đạo quân lúc đó, cho dù là tức giận hay vui mừng thì cũng chứng tỏ hắn vẫn còn là con người có cảm xúc.

"Thiên Diễn giáo của chúng ta có phải là sắp diệt vong rồi không?" Một đồng tử nói.

Người trong giáo lo sợ bất an, đạo quân lại cứ trơ mắt nhìn không để ý tới. Bọn họ tuy chỉ là đạo đồng có tu vi thấp kém nhưng sớm chiều hầu hạ bên cạnh Tạ Diễm, nhưng hắn bọn họ lại nhận ra được một điều, trong mắt Đạo quân bây giờ không còn chút sinh cơ. Nếu Đạo quân ngã xuống, thì với tình trạng của Thiên Diễn giáo bây giờ, giáo phái tất nhiên se bị sụp đổ.

"Các ngươi nghĩ, phu nhân có thể quay về hay không?" Đạo Thanh hỏi chúng, trong giọng nói ẩn ẩn mấy phần mong chờ.

Người đồng tử trước mặt hắn cười nhạo một tiếng: "Làm sao có thể, ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng mấy người chúng ta thì trong lòng đều biết rõ, phu nhân là bị Đạo quân ép buộc ở lại, nếu ngài đã rời đi, thì sao có chuyện quay lại, đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?"

Mấy người xung quanh không hẹn mà cùng nhau thở dài, cái gọi là vua nào triều thần nấy, nếu Đạo quân ngã xuống, kết cục của bọn họ cũng không tốt đẹp nổi. Đạo Thanh đang định trấn an mấy người đồng đạo mấy câu thì chợt nghe thấy tiếng kinh hô từ phía xa.

"Từ từ! Ngươi không được xông vào! Lớn mật! Di?.... Ngươi là?!"

"Phải..." Đạo Thanh kinh ngạc trợn tròn mắt, nhìn nữ tử áo lam vừa đáp mây bay đến, "Là phu nhân!"

Thấy rõ khuôn mặt của người tới, người trong Thiên Diễn giáo không ai dám ngăn cản nàng. Diệp Huyên đáp mây xuống trước cửa Trích Tinh điện, cửa điện đóng chặt, nàng không nói hai lời, nhấc chân đá tới. Trước khi trên cửa điện có đặt cấm chế, nhưng từ khi nàng bị nhốt ở Thiên Diễn giáo, ngoại trừ sơn môn thì cấm chế trong giáo đều bị Tạ Diễm hạ lệnh gở bỏ. Cho nên, cánh cửa vốn dĩ đao thương bất nhập lại trong khoảnh khắc bể thành vụn gỗ. Diệp Huyên đi vào, cả đại điện tối như mực, không có lấy

một ngọn đèn. Trong lòng nàng giống như có cảm ứng, xuyên qua một dày hành lang gấp khúc, đi về hướng thư phòng.

Tạ Diễm quả nhiên là đang ở trong thư phòng, nơi này vốn là nơi mà Diệp Huyên ở nhiều nhất, trong phòng có một lan can, phía ngoài là cả một hồ sen. Tạ Diễm đang ngồi trên tháp, khuôn mặt vô cảm nhìn về phương xa, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nghe thấy có tiếng bước chân, bóng lưng hắn đột nhiên cứng lại, ngoại trừ nàng, thì không còn ai dám bước chân vào Trích Tinh điện khi chưa được hắn cho phép.

"Cửu ca" hơi thở ấm áp của nàng đến gần hắn, sau đó thắt lưng của hắn bị hai cánh tay ngọc ngà của nàng ôm chặt lại. Diệp Huyên vùi đầu trên vai hắn, giọng nói mềm mại giống như hắn đang mơ, "Muội nhớ huynh."

Ta đang nằm mơ sao? Tạ Diễm chua xót nghĩ, nếu không thì tại sao những cảnh trong mơ lại xuất hiện. Hắn đã từng có vô số lần tưởng tượng ra, có thể giống như trước kia, nắm tay nàng, ôm lấy nàng, thậm chí nhìn thấy nàng nở nụ cười thật tươi với hắn, nhưng tất cả đều chỉ là vọng tưởng của hắn.

Cả người Tạ Diễm run rẩy, tay hắn cẩn thận phủ lên bàn tay của Diệp Huyên, chậm rãi nhẹ nhàng, giống như chỉ cần hắn không cẩn thẩn một chút xíu giấc mộng đẹp đẽ này sẽ vỡ tan.

Hắn lo sợ bất an khiến trong lòng Diệp Huyên càng thêm chua xót, "Muội biết cả rồi..." nàng nắm lấy tay Tạ Diễm, siết chặt tay hắn, "Muội biết tất cả mọi chuyện rồi..."

Tạ Diễm vốn thông minh, chỉ trong chớp mắt liền hiểu được ý của Diệp Huyên. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy... Trong lòng hắn cảm thấy như trút được gánh nặng, thì ra nàng biết ta là người sắp chết, cho nên đến gặp ta một lần cuối cùng. Như vậy cũng tốt, khóe môi hắn khẽ cong lên, bản

thân đã làm quá nhiều việc ác, nếu bất chấp tất cả mà đối xử tốt với hắn, chính bản thân hắn cũng cảm thấy không xứng với nàng.

Hắn quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp như trong kí ức của hắn. Từ lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên cho đến khi hắn sắp chết, A Huyên không thay đổi. Nàng hoạt bát đáng yêu, giống như đóa tường vi nở rộ đầu cành, cho dù là mưa vùi gió dập, sương giăng tuyết phủ, trải qua năm trăm năm vật đổi sao dời, nàng vẫn xinh đẹp như thế, chưa bao giờ héo úa.

"Ta cũng... Rất nhớ nàng." Hắn cười dịu dàng, nước mắt dâng đầy trong khóc mi Diệp Huyên đột nhiên rơi xuống, "Đừng khóc" Hắn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, "Ta chưa bao giờ hối hận."

Cho dù từ năm mười tám tuổi, cuộc đời ta đều chìm trong bóng tối, thì ta cũng chưa bao giờ hối hận vì đã cố gắng để sống sót, dùng quãng thời quan còn lại cuối cùng của ta để thực hiện lời hứa với nàng.

Nhưng nước mắt Diệp Huyên rơi xuống càng nhiều, Tạ Diễm luống cuống chân tay muốn lau nước mắt cho nàng lại khiến nàng khóc càng thêm thương tâm, nàng nghẹn ngào bắt lấy tay Tạ Diễm, "Cửu ca... Cửu ca..." Nàng không biết mình muốn nói cái gì, giống như một đứa trẻ, không biết phải làm sao chỉ máy móc gọi Tạ Diễm không thôi. Bọn họ ôm chặt lấy nhau, Diệp Huyên giữ chặt khuôn mặt Tạ Diễm, dán môi mình lên môi hắn, trên môi vẫn còn vị mặn của nước mắt.

Nụ hôn dịu dàng mà quyến luyến, triền miên mà nóng bỏng. Diệp Huyên vừa liều lĩnh vừa cuồng nhiệt, nàng vội vàng đem đầu lưỡi vói vào, hung tợn mút lấy đầu lưỡi của Tạ Diễm. Trước đây nàng chưa bao giờ chủ động hôn Tạ Diễm, trong lúc hai người hoan ái, nàng đều là bị động nhận lấy. Động tác của nàng cực kì trúc trắc, bàn tay níu lấy vạt áo Tạ Diễm, lại khiến hắn run rẩy.

"Nàng không cần... như vậy." Hắn cố nén hơi thở gấp gáp, đè lại bàn tay đang làm loạn bên hông hắn. Cho dù thương xót ta, nàng cũng không cần làm như vậy.

"Muội muốn" Diệp Huyên mim cười, nàng giống như một nữ vương cao ngạo, ra lệnh cho hắn, không cho phép hắn cự tuyệt, "Muội muốn huynh, Cửu ca."

Nhưng lời này giống như đổ dầu vào lửa, châm nổ khát vọng đang ẩn nấp trong người Tạ Diễm. Hai người cuốn lấy nhau, xe rách quần áo đối phương, khiêu khích những chỗ mẫn cảm nhất của người kia, rồi trầm mêm trong dục vọng. Trong căn phòng rộng rãi tràn ngập âm thanh dâm mỹ của gậy thịt cắm rút trong hoa huyệt, của da thịt va chạm lẫn nhau bạch bạch. Vốn dĩ là những âm thanh dâm mỹ nhưng lại giống như đóa hoa khô héo, đang ngâm một khúc phúng điếu cuối cùng.

Giá như thời gian dừng lại ở giây phút này, giá như hắn có thể chết ngay lúc này, Tạ Diễm kìm không được mà nghĩ vậy, ít nhất nếu được như vậy hắn không cần phải sống thê lương, lạnh lẽo khi tỉnh mộng.

Nhưng hắn biết là không thể được, nên hắn chỉ có thể dùng hết sức lực của mình giày vò nữ nhân dưới thân, khiến nàng cao trào, khiến nàng không thể quên mình. Khi cả hai sắp đạt đến một hồi cao trào mãnh liệt, hắn cúi đầu, hung hăng cắn một phát lên cổ Diệp Huyên, "Còn nhớ không?" Hắn cười cười chỉ vào cổ mình, nơi đó từng bị Diệp Huyên cắn, "Chúng ta.... Thanh toán xong."

"Không." Diệp Huyên lắc đầu, trên khuôn mặt mang theo nét cười buồn bã, "Huynh nghĩ như vậy là xong rồi, hai chúng ta không ai nợ ai. huynh có thể ra đi mà không có chút gánh nặng sao? Muội không cho phép... Muội không cho phép huynh đi như vậy!" Nàng gào lên, "Muội muốn huynh hận muội."

Tạ Diễm hé miệng, máu tươi đột nhiên trào ra. Ngay chỗ mi tâm của hắn, một luồng sáng mỏng manh xuyên vào. Đôi mắt, lỗ tai, miệng... Thậm chí ngay cả trên những đốt ngón tay đều bắt đầu trào ra máu tươi. "Thì ra..." Hắn muốn đưa tay lên, "thì ra là như vậy..."

Thì ra không phải là ly biệt mà là ám sát.

"Cô nương ngốc." Trên mặt hắn lại càng ôn nhu hơn, "Nếu nàng muốn ta chết, chỉ cần đưa ta một con dao, không cần làm bẩn tay mình."

"Huynh không hận ta sao?" Diệp Huyên bi ai nhìn hắn, "Vì sao..." Vì sao có một người có thể vì nàng mà nhượng bộ đến mức này, thậm chí chấp nhận tự mình kết liễu.

"Ta sao có thể hận nàng" Tạ Diễm mim cười, sự sống nhanh chóng mất đi, tầm mắt của hắn đã bắt đầu mơ hồ. Hắn cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt Diệp Huyên, "Nàng là người mà ta yêu nhất..." Bàn tay hắn đầy máu, xoa lên má nàng, giọng hắn khàn khàn, giống như đang nói một chuyện hiển nhiên, "Cho dù không còn trí nhớ, cho dù rơi vào luân hồi, cho dù ta có thây đổi bao nhiêu khuôn mặt đi chặng nữa, ta vĩnh viễn..."

"Cũng sẽ không quên nàng."

Trong nháy mắt đó, Diệp Huyên đột nhiên nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Người đàn ông mặc quân trang bình thản nói, "Cô ấy không phải là người ta yêu, cô ấy là vợ của ta." "A Huyên sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?" Nam tử nhìn xuống cô nương trong ngực, đôi mắt nàng to tròn, đen nhánh long lanh, dịu giọng hỏi nàng. Ngữ khí của người thiếu niên tuy nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại ẩn giấu sự bướng bỉnh, không cho phép làm trái, "Ta chỉ muốn nàng, còn lại ta đều có thể không cần." "Nàng có thích ta không?" Thiếu niên mặc hắc y, vẻ mặt nghiêm túc, trừng mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Những khuôn mặt khác nhau, những giọng nói khác nhau, tất cả mọi thứ giống như từng đợt sóng tuôn ra, khiến nàng không thể suy nghĩ được gì nữa.

"Nàng là người mà ta yêu nhất...Ta vĩnh viễn sẽ không quên nàng."

"Vĩnh viễn cũng sẽ không..."

"Quên..."

"Vĩnh viễn..."

"A!" Diệp Huyên kêu lên một tiếng đau đớn, đầu đau đến mức muốn nổ mạnh, quên... Ta quên cái gì rồi? Ta rốt cuộc là ai? Ta không thể quên ai? Đau quá.... Nàng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ cần suy nghĩ một chút, cả đầu liền đau giống như muốn bị bổ đôi.

"Tiểu Huyên" Trong mơ hồ, dường như có một nam nhân đang nói bên tai nàng, "Tỉnh lại đi."

"Ngươi là ai?!" Diệp Huyên hoảng hốt kêu to, "Cứu ta! Cứu ta!"

Nhưng nam nhân lại lặp đi lặp lại câu nói đó, "Tiểu Huyên tỉnh lại đi... Tiểu Huyên, tỉnh lại..."

Thời gian dường như bị ngưng lại, khuôn mặt Tạ Diễm hiện ra trước mắt nàng, nhưng nàng lại không chạm vào được. Không biết giày vò bao lâu, nàng càng ngày càng suy yếu, cuối cùng lâm vào hôn mê.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 17: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (17)

"Sư thúc, người muốn làm gì?!" Ngụy Uyển Uyển lo lắng muốn đưa tay túm lấy ống tay áo của Diệp Huyên nhưngkhôngtúm được, nàng nóng lòng như lửa đốt nhìn sư thúc đáp mây bayđixa, vội vàng dùng TruyềnâmPhù thông báo cho Minh Vi đạo quân, "Sư phụ,khôngxong! Sư thúcđiThiên Diễn giáo rồi!"

Diệp Huyênkhôngquan tâm đến Ngụy Uyển Uyểnđanggấp như kiến bòtrênchảo nóng, tu vi của nàng chưa hoàn toàn khôi phục,khôngthể dùng thuấn tức ngàn dặm. Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau mới bay vào phạm vi thế lực của Ma Mônthìcómộtbóng người áo xanh chặn nàng.

"Sư huynh..." Sắc mặt nàng phức tạp nhìn Minh Vi đạo quân, "Đừng cản muội."

"Muội muốn làm gì?" Minh Vi đạo quân thản nhiênnói.

Diệp Huyên cúi đầu, giấuđicảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong mắt, lúc ngắng đầu lên,trênmặt nàng nàng treo lên nụ cườinhẹnhôm: "Chỉ là muốnđilàmmộtdấu chấm hết."

"Chấm hết?" Minh Vi đạo quân hỏi ngược lại, "Thời điểm muội rờiđithì đãc ùng Tạ Diễm kết thúc rồi. Đối với Tạ Diễm mànói có thể thả

muội điđalàm ột quyết định không để dàng. Muội quay lại Thiên Diễn giáo chỉ làm tăng thêm thống khổ cho cả hai mà thôi."

Diệp Huyênkhôngđáp, ngược lại cố gắng trêu chọcnói: "khôngthể tưởng tượng được sư huynh cũng quan tâm đến những chuyện tìnhyêunam nữ này."

"Hoang đường!" Minh Vi đạo quân nhịnkhông được cả giận nói, "Tự trong lòng muội cũng hiểu rõ, ta cần gì phải nhiều lời. Hôm nay nếu muội không nói rõràng thì đừng mong ta sẽ để muội đi!"

Diệp Huyên bỗng nhiên lại im lặngkhôngnói. Nàng đứng yên ở nơi đó, trong nháy mắt sức sốngtrênngười gần như hoàn toàn biến mất.thậtlâu sau, nàng mớinhẹgiọngnói: "hắnsẽphải chết... Sư huynh," nàng đột nhiên nghẹn ngào, "Cửu ca... Cửu casẽphải chết."

Ta khổ cực tìmhắnhơn năm trăm năm, cuối cùng sau khi gặp lại lại phải tận mắt chứng kiến cái chết củahắn.

Minh Vi đạo quânđãrất nhiều nămkhôngthấy nước mắt của sư muội. Nàng từnhỏđãlàmộtđứa bé kiên cường,hiệntại nghĩ lại, lần cuối cùng nàng khóc là lúc nào? Hình như là ngày nhận được tin Hành Nam thành bị tiêu diệt.

"Sư muội..." Minh Vi đạo quân muốn an ủi nàng nhưng lạikhôngbiết phải mở miệng thế nào. Trước khi Trần Phong gặp Diệp Huyênđãđem chuyện về bí tịch luyện hồnnóitoàn bộ cho Minh Vi đạo quân. Y cũng giống như Diệp Huyên, thân là đạo môn tu sĩ, làm sao có thể để Tạ Diễm sống sót, để mặchắntàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn Tạ Diễmđitìm chết.

"Muội tuyệt đốisẽkhôngđểhắnchết," Diệp Huyên lung tung lau nước mắttrênmặt, "Muội muốn cứuhắn," nàngnhẹgiọng lại kiên địnhnói, "Muội muốn phế bỏ tu vi củahắn... Sau đó cùnghắnẩncư."

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà Diệp Huyên có thể nghĩ tới. Bí tịch luyện hồn là căn bản đại pháp, là tất cả tu vi trụ cột của Tạ Diễm, chỉ có cách phế bỏ toàn bộ tu vithìhắnmới có thể thoát khỏisựảnh hưởng của bí tịch luyện hồn.

"Muội có biết haykhôngđối vớimộttu sĩ mànói, phế bỏ tu vi có ý nghĩa như thế nào?" Minh Vi đạo quân ngưng mắt nhìn nàng.

Diệp Huyên đương nhiên biết, nhìn bề ngoàithìđây chẳng qua là lại trở về làm người thường, ít nhất có thể giữ đượcmộtmạng, nhưng tu sĩ mấtđitu vithìchẳng khác gìmộtphế nhân. Tinh thần suy nhược, tâm mạch ngưng đọng, nếu như lúc trước linh khí giống như mỹ tửu,thìbây giờ mỗi lần hít thở cũng giống nhưđanguống độc dược, làm cho người ta thống khổkhôngchịu nổi, tu vi càng caothìcàng thống khổ.

"Ít nhất...hắncòn có thể tiếp tục sống." Diệp Huyên thấp giọngnói, nàng cười cười, "Muộisẽở bên cạnhhắn, sư huynh. Muộiđãquyết định, muội cũngsẽphế tu vi, hai người chúng tasẽtìmmộtthànhnhỏ, cứ như vậy lặng yên quamộtđời." Tựa hồ là nghĩ đến những cảnh tượng tươi đẹp sau này, ánh mắt Diệp Huyên sáng lấp lánh, "Cái gì trường sinh bất lão, cái gì thọ với trời đất, muội đềukhôngcần... Sư huynh," nàng nhìn Minh Vi đạo quân, "Muội xin lỗi huynh."

"thìra, muội cũng biết mình có lỗi với ta." Khóe môi Minh Vi đạo quân khẽ cong mang theo niềm chua sót khó tả, "Muộikhôngđành lòng nhìn Tạ Diễmđitìm chết, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm..."hắnhít sâumộthơi, "Nhìn muội tự phế tu vi, sốngkhôngbằng chết?!"

Tiểu sự muội màhắn thương yêu cưng chiều nhiều năm như vậy, hắn xem tiểu sư muội như nữ nhi của mình, hôm nay lại muốn bỏ đi địa vị tu sĩ, bỏ lại người thân bằng hữu, tất cả đều bỏ lại, đi tìm một cuộc sống như phù du, làm một phàm nhân mạng sống như một con kiến hôi.

"Muội có nghĩ tới haykhông..." Lờinóicủa Minh Vi đạo quân như là từ trong kẽ răng thoát ra, "Có lẽ ta chỉ cần bế quanmộtlần thôi, sau khi ra ngoài," y bi ainói, "Muội cũngđãchết rồi."

"Thực xin lỗi, sư huynh...Thực xin lỗi..." Diệp Huyên chỉ có thể không ngừng lặp đi lại câu nói này.

Nhìn nàng áy náy thể lương như vậy, Minh Vi đạo quân sao có thể nhẫn tâm tiếp tục bức bách nàng. Y nặng nề thở dài, từ trong tay lấy ramộtcái ngọc giản: "Thôi, vật này là ta vì muội mới lấy ra, muội giao cho Tạ Diễmđi."

Diệp Huyên nhận lấy,trênngọc giản đề ba chữ Cửu hồi quyết, đây là bộ pháp đầu tiên nàng chưa từng nghe tới.

"Cửu hồi quyết này là bí quyết bất truyền của Thương Lan phái, bởi vì điều kiện tu luyện rất khắc nghiệt nên rất ít đệ tử biết phương pháp này." Minh Vi đạo quân giải thích, "Phương pháp này chỉ có người tu vi bị phế mới có thể tu luyện. Để tu luyện phương pháp này cần tái tạo lại tâm mạch, khôi phục Tử Phủ. Chỉ là phương pháp này tu luyệnkhôngdễ, cần phải có nghị lựcthậtlớn mới có thể thành công." Y dừngmộtchút, "Tạ Diễm có thể ở trong đám thuộc hạ của Huyết U Ma Tôn sống đến bây giờ, nhiều đâykhônglàm khó đượchắn."

"Sư huynh..."trênmặt Diệp Huyên đầy vẻ kinh hỉ cùngkhôngthể tin, Minh Vi đạo quân lấy thân phận chưởng môn đem đạo pháp của Thương Lan phái cho người khác phái tu luyện, hơn nữa người kia lại là Ma Môn tu sĩ, hành động này có thể nóilà kinh thế hãi tục. Có Cửu hồi quyết này, cho dù tu vi của Tạ Diễm có bị phéthìsau này cũng sẽcó hy vọng khôi phục. Minh Vi đạo quân có thể nhượng bộ lớn như vậy cũng chỉ vìyêuthương người sư muội là nàng,không đành lòng nhìn nàng chịu khổ sở.

"Ta chỉ cómộtđiều kiện duy nhất," Minh Vi đạo quân nghiêm mặtnói, "Mặc kệ sau này Tạ Diễm có thể khôi phục haykhông, muội cũngkhôngđược tự phế tu vi. Nếu muội lập lời thề tâm ma, huynhsẽđể muội mang theo Cửu hồi quyếtđitìmhắn."

Nghe xong những lời này, áy náy trong lòng Diệp Huyên càng thêm sâu, "Được," nàng làm theo điều kiện của Minh Vi đạo quân lập lời thề. Sau khi lập xong Minh Vi đạo quân quả nhiên giữ lời nhường đường. Đến lúc phải địthì nàng bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Huyên biết lần này từ biệt sư huynh, cơ hội gặp lại xa vời cực kỳ. Kế hoạch của nàng là sau khi giả bộ giết chết Tạ Diễmsẽmang Tạ Diễm rờiđi. Phần lớn tu sĩ đều ở Đông Dương châu, nếu chuyện Tạ Diễm mấtđitu vi bị đám kẻ thù củahắnbiết được, hai người bọn họ vĩnh viễnsẽkhôngcó ngày lành, cho nên nàng vốn địnhđiTây Hoa châu. Tây Hoa châu cùng Đông Dương châu cách nhaumộtvùng biển rộng mênh mông, muốn quay vềkhôngphải là chuyện dễ dàng, mà Minh Vi đạo quân thân là chưởng môn củamộtphái, mỗi hành động đều có vô số người nhìn chăm chú, cũngkhôngthể đến phía tây.

"điđi," Minh Vi đạo quân mim cườinói, "Chỉ mongmộtngày kia muội có thể trở lại thăm nhà, thăm lão nhân như tamộtchút," y vươn tay, giống như khi Diệp Huyên vẫn còn làmộttiểucônương, xoanhẹtrênđinh đầu mềm mại của nàng, "đithôi, muội tìmhắnnhiều năm như vậy, hắncũng đợi muội nhiều năm như vậy, đây là lúc hai người có thể ở bên nhau."

#

"Trì nhật giang sơn lệ, Xuân phong..."

"Xuân phong hoa thảo hương." Nữ tử cầm sách khẽ vỗtrênđầu tiểu nam hài, "Xú tiểu tử, biết ngay là đệkhôngtập trung." "Ha ha ha..." bọnnhỏở dưới vui vẻ nở nụ cười, "A Thành bị Huyên tỷ tỷ bắt được rồi"

Mặt tiểu nam hài kêu A Thành đỏ lên,đangđịnh cãi lại, bỗng nhiên thấymộtnam tử mặc huyền y từ phía xađitới, liền vội vàng kêu: "Đừng cười nữa! Đại ma đầu đến đây!"

Nghe được câu này, bọnnhỏlập tức giải tán. Đến khi Tạ Diễm tới gần, chỉ còn lại Diệp Huyênđangtức giận cầm sách, hậnkhôngthể ném lên đầu cái tiểu tử thúi A Thành kia: "Đáng giận, lại để cho bọn chúng kiếm cớ lười biếng."

"Bọn chúng nói huynh thế nào?" Tạ Diễm thả giỏ trúc trong tay xuống, thuận thế ôm lấy thắt lưng Diệp Huyên. Kỳ thật hắn sớm đãng he được, chẳng qua là cố ý đùa Diệp Huyên.

Diệp Huyên quả nhiên trưng ra vẻ mặt đau khổ: "Cái kia... Kỳthậtmuội cũngkhôngngherõ...ha ha ha."

Nàng đúng là hối hận đến mức xanh ruột, nàng và Tạ Diễm vừa đến cái thànhnhỏtên Thạch thành nàykhôngbao lâu. Linh khí ở Tây Hoa châukhôngthể so với linh khí sung túc ở Đông Dương châu, tu sĩ rất thưa thớt, đa số đềuẩncư trong thạch động,mộtbộ rời xa trần thế. Trong Thạch thành đều là người bình thường, Tạ Diễmhiệntạiđãmất hết tu vi, thànhnhỏnày phong cảnh như tranh vẽ, rất thích hợp để bọn họ định cư.

Ở chưa được vài ngày, Diệp Huyên liền trở thành đầu lĩnh của mấy đứa trẻ trong phố. Bởi vì nàng là tu sĩ, trênngười cómộtcỗ tiên khí xuất trần, những người lớn trong thành đềukhôngdám đến gần nàng, ngược lại mấy đứanhỏlại thích tới chỗ nàng náo loạn. Bởi vì rãnh rỗi nên nàng đến trường tư thục dạy những đứa trẻ này đọc sách viết chữ. Đám tiểu tử choai choai này đều rất nghịch ngợm, cómộtlần Tạ Diễm tới đón Diệp Huyên về nhà, bị

bọn chúng nhìn thấy, vậy là tên tiểu tử A Thành liền lớn tiếng hỏi nàng: "Huyên tỷ tỷ, người nọ là ai vậy?"

"hắnà," Diệp Huyên thuận miệngnói, "hắnlà cái đại ma đầu."

Đây chỉ là lờinóiđùa,khôngnghĩ tới đám con nít kia lại coi làthật. Tuynóitrước kia Tạ Diễm đúng làmộtđại ma đầu, nhưng bây giờ có thểnóilà vô hại, cũngkhôngbiết những tiểu quỷ nghịch ngợm đó như thế nào vừa nhìn thấy Tạ Diễm là giống như chuột thấy mèo, chạy trốnthậtnhanh.

Nàng nào biết rằng Tạ đại ma đầu ở sau lưng nàng uy hiếp đám con nít kia. Từ khi trở thành tiên sinh của cái trường tư thục bỏđiđó, A Huyên cả ngày đềukhôngcó ở nhà, thời gian dành chohắncũng ítđi. Quá đáng hơn là, đám xú tiểu tử đó còn đối với A Huyênkhônglớnkhôngnhỏ, kéo tay nàng còn chưa tính, vậy mà còn cómộttên gan lớn bằng trời dámnóisau khi lớn lên muốn lấy nàng!

Tạ Diễmthật sựcảm thấy rằng chính mình cần phải tuyên thệ chủ quyền. Sau khihắn mất đitu vi, lệ khí bạo ngược do bí quyết luyện hồn gây ra cũng đã biến mất hơn phân nửa. Mặc dù hiện tại hắn sẽ không ra tay giết những đứa nhóc chướng mắt đó, nhưng bày ra sắc mặt cho bọn chúng xem thì không thể thiếu. Hơn nữa như hiện tại chẳng phải rất tốt sao? Chỉ cần mình vừa đến, đám xú tiểu tử kia lập tức giải tán, mình có thể thuận lý thành chương mang A Huyên về nhà.

hắntự nhiênsẽkhôngnóichuyện này cho Diệp Huyên, ngược lại cườinói: "Huynh làm hoa đào cao, muội muốn ănkhông?"

Ánh mắt Diệp Huyên lập tức phát sáng lên: "Muốn!"

Tu sĩkhôngcần ăn ngũ cốc, nhưng có thể nhàn hạ thoải mái thưởng thức mỹ thực, cớ sao lạikhônglàm. Diệp Huyên từnhỏđến giờ đều rất thích ăn đồ ngọt, Tạ Diễm vì sở thích của nàng mà khi còn ở Hành Nam thànhđãkhổ luyện tài nấu bếp, làm ra đủ loại điểm tâm mỹ vị. Hai người bọn

họđitrêncon đườngnhỏtrong Thạch thành, Diệp Huyên nghĩ đến trong nhà còn có mỹ thựcđangchờ đợi mình,khôngkhỏi liên tục thúc giục: "Mau mau mau, chúng ta nhanh chút về nhà."

Tạ Diễm cười nắmthậtchặt bàn taynhỏbé trong tay mình: "Được, về nhà."

hắnđãbao nhiêu năm chưa được nhìn thấy A Huyên nở nụ cười thuần khiết như vậy? Cảnh tượngđãtừng thoáng xuấthiệntrong những giấc mơ nayđãtrở thànhhiệnthực. Cho dùhiệntạihắnkhôngcó tu vi, chỉ làmộtngười bình thường, muốn khôi phục như trướckhôngbiết còn phải mất bao lâu, nhưng đây lại là khoảng thời gian hạnh phúc nhất củahắn.

"A Huyên,"hắnquay mặt sang nhìn Diệp Huyên, ôn nhunói, "Chúng ta sinhmôtđứa trẻđi."

khôngbiết Tạ Diễmđãđưa ra cáiyêucầu này bao nhiêu lần rồi. Lúc trướcyêucầu là vì đó là ánh sáng duy nhất màmộtkẻ rơi vào tăm tối nhưhắnmuốn giữ lấy, cho dù là hiếp bức hay là xâm phạm,hắnđềukhôngquan tâm. Nhưng tại giờ này khắc này,trênmặthắnvẫn nở nụ cười như cũ, nhưng tâm tìnhthìđãkhôngcòn như trước

"Được." Diệp Huyên mặt mày cong cong, trong ánh mắt tựa như mang theomộttrời ánh sao, "Huynh thích nam hài hay là nữ hài?"

"Muội thích cái gì huynhsẽthích cái đó."

"Hừ, miệng lưỡi trơn tru."

"Huynh nào có, hay là... Muội muốn về nhà làmmộtlần?"

"Lưu manh!"

... Bọn họđicàng lúc càng xa, dưâmvẫn còn phiêu đãng ở trongkhôngkhí, cuộc sống cứ trôi qua vui vẻ, hạnh phúc như vậy, như vậy, hạnh phúc.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 18: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (18)

"Tiểu Huyên, tỉnh lạiđi."

Diệp Huyên mở to mắt, nhìn những tia ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn cửa - - - trời sắp sáng. Nàng hơi giật giật cơ thể tê mỏi, Tạ Diễm giống nhưmộtcon bạch tuộc quấntrênngười nàng, bàn tay to từ phía sau ôm chặt eonhỏ, cây gậy thịt tuyđãmềm xuống nhưng vẫn to lớn cònđangở trong dâm huyệt, theo động tác của nàng, lập tức liền cómộtcổ trọc dịch ấm nóng chảy ra.

"Ùm..." Tạ Diễm cònđangtrong giấc mộng, mơ mơ màng màng nhận thấy Diệp Huyên hình như muốn đứng dậy, bàn tay to đem nàng ôm chặt hơn, đầu chôn trong hõm vai Diệp Huyên, bất mãn chà chà bên gáy nàng, "Đừngđi, A Huyên... Ân...thậtlà mềm..."

Tuy cả người Diệp Huyên đều đau xót nhưng nghe được lời lẩm bẩm như đứa trẻ củahắnthìkhôngkhỏi nở nụ cười. Nàng vươn tay khẽ vuốt vuốt hai má Tạ Diễm. Vẻ bề ngoài củahắntuấn mỹ mà kiên nghị, đầu ngón tay sở lên vết sẹotrênmặt, bề ngoài vết sẹo thô ráp, vốn dĩ nên rất đáng sợ, nhưng ở trong mắt Diệp Huyên lại cảm thấy gợi cảm mê người.

Chỉ vì người này là Tạ Diễm, cho nên tất cả củahắnđều đángyêu. Sâu trong lòng Diệp Huyên là tìnhyêusâu đậm, khi giữa bọn họ rốt cuộckhôngcòn trở ngại nàothìkhônghề giữ lại bộc phát ra, cùng với tình

cảm Tạ Diễm dành cho nàng hòa quyện vào nhau, khiến cho hai người bọn họkhôngcó lúc nào làkhôngdính sát vào nhau triền miên.

Trong lòng Diệp Huyên mềm mại, lại kìm lòngkhông đặng nghĩ, rốt cuộc phần cảm tình này đến từ chính nguyên thân do "Cộng hưởng tình cảm", hay là của chính nàng?

Nếu như là trước kia, nàng căn bảnsẽkhônghề nghi ngờ gì. Học viện xuyên qua phát hành chức năng "Cộng hưởng tình cảm" trong hệ thống thiđãgần trăm năm, vô số thí sinh thông qua chức năng này lần lượt xuyên qua các thế giới, gần như có rất ít chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Đến tột cùng là tại sao mỗi thí sinh xuyên qua đều phải cùng nguyên thân sinh ra "Cộng hưởng tình cảm"? Mỗi sinh viên trong học viện xuyênkhôngtrước khi nhập học đều phải họcmộtkhóa này.

Thế giới Diệp Huyên ở được xưng là thế giới chủ. Ở trong thế giới chủ lại sinh ra vô số thế giới con.

Cái gọi là thế giới con chính làsựkết hợp giữa suy nghĩ cùng với tâm nguyện của con người mà tạo ra. Thông qua suy nghĩ của con người xây dựng ra thế giới, cộng thêm vô số tâm nguyện mới chân chính trở thànhmộtthế giới con. Giống nhưmộtcuốn sách, sau khi người tác giả hoàn thành nó, có được giả đầu tiên thưởng thức nó, thìngay lập tức nó được cộng thêmmộtphần tâm nguyện, mà có càng nhiều người đọc sáchthìnăng lượng của tâm nguyện được tăng lên, mà thế giới hình thành từ cuốn sách này càng thêm vững chắc.

Thế giới con tồn tại dựa vào thế giới chủ nhưng lại độc lập với thế giới chủ. Chúng có quy luật vận hành và quỹ tích phát triển riêng, sau khi cái gọi là nội dung vở kịch kết thúc, thế giới đó cũngsẽkhôngbiến mất, mà làsẽdựa theo quy luật bình thường tiếp tục phát triển. Chỉ cần thế giớikhôngbị sụp đổthìnó có thể phát triển từ thời đại phong kiến đến thờihiệnđại.

Mà thế giới con ở dưới tình huống nào sẽbị sụp đổ?

Nguyên nhân có rất nhiều loại, trong đó loại phổ biến nhất, chính là cư dân thực sực ủa thế giới biết được sựtồn tại của người xuyên qua. Đây là nguy cơ có thể dao động trụ cột của thế giới, tất cả học viên trước khi tham gia đều sẽ được dặn dò một lần lại một lần một, tuyệt đối không thể làm bại lộ thân phận xuyên qua của mình.

Tại sao phải "Cộng hưởng tình cảm"? Đó là bởi vì sau khi chịu ảnh hưởng của chức năng Cộng hưởng tình cảmthìhọc viên mới có chung cảm tình với nguyên thân, như vậy mớisẽkhôngtồn tại nguy hiểm làm lộ thân phận.

Nhưng Diệp Huyên sử dụng cái gọi là hệ thống mới, ngay từ đầu có đủ loại điểm đáng ngờ. Lại càngkhôngcần phảinóinàng thế nhưngđãhai lần xuyên đến thế giới tu tiên - - - trừ bỏ nguyên nhân bại lộ thân phận xuyên việt giả, nếu xuyên việt giả nhiều lần xuyên qua cùngmộtthế giới cũng có khả năng làm cho thế giới đó sụp đổ.

Diệp Huyên từng muốn thử thông qua Trương Diễn để biếtrõràng chân tướng, nhưng hơnmộtngàn năm trước Trương Diễnđãphi thăng tiên giới. Tuy rằng trong Thương Lan phái có ngọc giản củahắnlàm di ảnh, nhưng về chuyện củahắnchỉ có vài lời linh tinh. Về phần đạo lữ củahắnchính làmộtcái Diệp Huyên khác, chỉ nhắc tới nàng họ Diệp, phi thăng cùng Trương Diễn. Còn tướng mạo, căn bảnkhônghề có miêu tả.

Chuyện này quả thực quá mức trùng hợp, có thểsẽkhiến cho người dânthậtsựở thế giới này hoài nghi. Hai cái Diệp Huyên trước sau bộ dạng lại giống nhau như đúc, cố tình các tu sĩ cấp caosẽphải để lại ngọc giản ở Thương Lan phái làm di ảnh, nhưng di ảnh của Diệp Huyên khác lại thất lạc rồi. Việc Trương Diễn phi thăngđãcắt đứt con đường để Diệp Huyên tìm tòi chân tướng, nàng chỉ có thể mang đầy nghi hoặc tiếp tục nhiệm vụ.

Nàng bây giờ có thể khẳng định, Cố Dân Thành lừa nàng sử dụng hệ thống mới nhất định là có mục đích. Cố Dân Thành rốt cuộc là muốn làm cái gì? Diệp Huyên chỉ làmộthọc viên bình thường,thậtsựnhìnkhôngra có gì đáng giá đểhắnmưu đồ.

Ký ức về lúc đóđacó chút mơ hồ, Diệp Huyên chỉ nhớrônàng vờ như ám sát Tạ Diễm, thực ra là muốn phế bỏ tu vi củahắn. Vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, nhưng bởi vìmộtcâu của Tạ Diễm khiến nàng hoảng hốt, "Tiểu Huyên, tỉnh lạiđi..." Cómộtgiọngnóiở bên tai nàngnóikhôngngừng, Diệp Huyên cho đến sau này mới nhớ - - đó là giọngnóicủa Cố Dân Thành.

"Tỉnh?" Thanhâmhơi khàn khàn của nam nhân cắt ngang suy nghĩ của Diệp Huyên, hơi thở ấm áp thổi bên gáy nàng, Tạ Diễm mở miệng ngậm vành tai trắng nõn, cơ hồ là trong nháy mắt, gây thịt trong dâm huyệt liền trở nên cứng rắn.

"Đừng làm rộn..." Diệp Huyên oán trách hất bàn tayđangduỗi đến trước ngực nàng làm loạn ra, "Sáng nay muội phải đến trường tư thục."

Tạ Diễm vốn dĩ cũngkhôngnghĩ muốn ép buộc nàng nhưng nghe được câu nàyhắnlại ôm nàng chặt hơn. Bàn tay to nắm lấy hai luồng cao ngất mềm mại xoa nắn, đầu vú còn sưng đỏ bịhắndùng hai ngón tay chà sát, rồi lại kéo lại bóp biến đổi thành đủ loại hình dạng, bị chà đạp càng khiến đầu vú thêm quyến rũ. "Hôm naykhông được đitư thục, muội bây giờ cũngkhôngở bên huynh."hắnhôn môi Diệp Huyên, kéo đầu lưỡi trơn mềm ngậm vào trong miệng, vừa bực bội lầm bẩm, vừakhôngcho phép cự tuyệt vào để đem nước bot đưa trong miêng Diêp Huyên, cái miệngnhỏnhắnđangthở gấp kia nuốt toàn bộ vào.

Diệp Huyên dở khóc dở cười, nàng bị Tạ Diễm làm cho thở hồng hộc, sớmđãmềm nhũn cả người, chỉ có thểnhẹnhàng đẩy đẩy cái đầu của Tạ

Diễmđangchôn trước ngực: "Quỷ ngây thơ, ân... Ha a, ngay cả dấm chua của mấy đứa trẻ cũng ăn... Ù, huynh đè nặng muội..."

Tạ Diễm ngầng đầu, môi mỏng rời khỏi tuyết nhũ mang theomộtsợi chỉ bạc dâm mỹthậtdài,hắncâu môi cười, cố ý khàn giọngnói: "Vậy muội ở phíatrênđượckhông?"

Diệp Huyên chịukhôngnổi nhất làhắncố ý trêu chọc, hoa huyệt cuồn cuộnkhôngngừng mà trào ra mật nước, côn thịt vừa căng vừa nóng lại vừa cứng, còn ra vẻ bình tĩnh ở trong tiểu huyệtkhôngnhúc nhích. Có điều Diệp Huyên cũng có biện pháp dạy dỗ Tạ Diễm, "Được," nàng lộ vẻ cười cười, trong đôi mắt ngập nước nhưđangchứamộtvũng xuân tuyền, sóng mắt lưu chuyển bắn ra vô số mị hoặc. Chânnhỏôm lấy thắt lưng Tạ Diễm, cọ xáttrênmông nam nhân. Tạ Diễm bị nàng trêu chọc từ cổ họng tràn ramộttiếng hừnhẹthìbỗng nhiên nàng hung hăng kẹpmộtcái, mị thịt thắt chặt côn thịt của Tạ Diễm, côn thịt kịch liệt chấn động, quy đầu giật giật ngay lập tức bắn ra.

Tạ Diễm vội vàng bảo vệ tinh quan mớikhôngcó hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng.hắncúi đầu nhìn nơi mình và Diệp Huyên kết hợp chặt chẽ, miệng huyệt trắng hồngđangngậm gậy thịt củahắngiống như đứ trẻđangbú sữa, có dịch thể trắng đục chậm rãi từ cái miệngnhỏnhắn chảy xuống. Diệp Huyên dương dương đắc ý nhìnhắn, còn có chút khiêu khích nhướng nhướng mày: "Cho dù muội muốn ở phíatrên, nhưng Cửu ca huynh có lẽ làđãkhôngđược."

sựthậtchứng minh, lờikhôngthểnóivới nam nhân nhất chính làhắnkhôngđược. Rất nhanh, Diệp Huyênsẽbiết Tạ Diễm rốt cuộc có được haykhông.

Khuôn mặtnhỏnhắn chôn ở trong chăn, eonhỏbị nhấc lên, Diệp Huyên bị bắt nâng môngnhỏthậtcao, nghênh đón nam nhân phía sau cuồng mãnh làm. Miệng huyệt buộc chặt đến cực hạn, gian nan phun ra hút vào côn thịt

tựa hồ vĩnh viễn cũngsẽkhôngmệt mỏi. Tạ Diễm càng làm càng hưng phấn, côn thịt đâm sâu vào trong bụng nữ nhân, chỉ chừamộtcặp tinh hoàn dán chặt bên ngoài dâm huyệt, đem cửa huyệt của Diệp Huyên đánh đến đỏmộtmảnh. Dâm thủy bên trong Diệp Huyên bị cự vật khuấy đảo chơi đùakhôngngừng lắc lư, mãnh thú hung hăngmộtlần lạimộtđâm mạnh vào vách tường trong tử cung, nàng chỉ có thể vô lực cầu xin: "không... Tha cho muội, muội sai lầm rồi... Cửu ca, ừm... Muốn hỏng rồi... Cũng bị đâm đến chết rồi, a... A..."

Hoa huyệt lại phun ramộtcổdịch nóng, tất cả đều phun lên quy đầu, cả người Tạ Diễm run lên, hoa huyệt cao trào liều mạng thít chặt thiếu chút nữa khiếnhắnbắn ra ngoài. "Tiểu dâm huyệt, phun nhiều nước như vậy..."hắnliên tục đánh lên cặp mông mềm mại của nữ nhân, ở bên tai nàng dồn dập thở dốc, "Đừng sợ... nếu như muội bị cắm đến chết, ai tới sinh con cho huynh... Đến đây,"hắnôm lấy Diệp Huyên, "Chúng ta đến bên cửa số làm."

Cửa sổ ở ngay bên cạnh giường, Tạ Diễm đẩy cửa sổ ra, trờiđãsáng,khôngkhí buổi sáng mang theo sương sớm, cách tường viện, loáng thoáng có thể nghe được tiếng rao bán của các cửa hàng, tiếng người bán hàng hàng rong đẩy xe ma sát với đường đá... Thànhnhỏnày đã tỉnh giấc, một ngày làm việc mới sắp bắt đầu, trong một cái sân nhỏ, một đôi nam nữ vẫn còn tiếp tục triền miên lửa nóng.

Diệp Huyên bị Tạ Diễm đặt ở trêncửa số để hai tay nàng chống tại song cửa số bị còn Tạ Diễm thì đứng phía sau làm nàng. Hơn nửa cơ thể trần truồng đều lộ ra ngoài, dọc theo đường cong tấm lưng nhu mỹ đi xuống, hai bầu ngực trắng nôn vềnh lên thật cao. Nếu có người đứng ở trong viện liền có thể nhìn thấy mông nhỏ của nữ nhân cùng với giữa đùi lộ ramộ tđoạn côn thịt sẫm màu của nam nhân và vùng rừng rậm đen nhánh cứng rắn.

Nàng ừ a a hừnhẹ,âmthanh nức nở uyển uyển giống như hót của chim yến, mềm mại quyến rũ như muốn chui vào lòng người: "Nha... Ùm a, Cửu

ca...thậtnhanh, muốn té xuống... A, đừng, đừng cắm sâu như vậy..."đãbắn ra mấy lần, nam nhân trừu cắmnhẹnhàng hơn rất nhiều. Diệp Huyên bị đại bổng giữa hai chân làm cho cả người nhũn ra, khoái cảm lan ra khắp người, ngay cả sợi tóc cũng cảm thấy sảng khoái.

Nàng thoải mái híp mắt, Tạ Diễm nhìn gương mặtnhỏnhắn tinh xảo ửng hồng, hôn môi nàng, lại nuốt lấy nước bọt trong miệngnhỏ: "Bảo bối, phu quân làm nàng thoải máikhông?"

"Thoải mái..." Tiểu nữ nhân ngoan ngoãn trả lời

"Thích phu quân cắm mạnhmộtchút, haynhẹmộtchút?"

" Ù', a... Đều thích..."

"thậtlàmộtoa nhi dâm đãng," Tạ Diễm cườinhẹsờ sờ môngnhỏ Diệp Huyên, quả nhiên cả bàn tay đều dính dính, "Cửa sổ đều bị dâm thủy của nàng làm ướt."

"Lưu manh," Diệp Huyên phồng má đấmnhẹlên người Tạ Diễm lại bịhắnbắt được đè xuống giữa hai chân. Nàng đỏ mặt cảm nhận côn thịt lửa nóngđangra ra vào vào,trênthân gậy đều là dâm dịch, gậy thịt vừa thô vừa lớn,mộttay nàng nắmkhônghết.

"Huynh lưu manh, muộikhôngvui sao?" Tạ Diễm thấy dáng vẻ ngại ngùng của nàng, cảm thấy càng thêm thoải mái, "rõràng là muốn ăn côn thịt lưu manh. Ù'? Có phải haykhông?"

Diệp Huyên cắn môi ngượng ngùng đáp lời, bị nam nhân làm cho chân mềm mà tâm cũng mềm, cuối cùng ôm cổhắn, cũngkhôngbiết mìnhđãnóibao nhiều dâm từ phóng đãng: "Muốn ăn... Muốn ăn côn thịt của phu quân, còn muốn ăn trọc dịch của phu quân... Ù, còn muốn... Còn phải sinh con cho phu quân..."

"Ngoan," mắt thấy Diệp Huyên lại sắp cao trào, Tạ Diễm cũngkhôngtiếp tục nhẫn nại, "Mau mở rộng tiểu dâm huyệt của muội ra, ngoan ngoãn để phu quân bắn vào cho muội sinh cục cưng," lỗnhỏtrênquy đầu mở ra, bắn trọc dịch trắng đục nóng bỏng thắng vào tử cung của Diệp Huyên. Trong cơ thể nàng liên tục run rẩy, run run phun ramộtlượng lớn dâm thủy.

Lúc này trờiđãsáng hẳn, cả người Diệp Huyên ẩm ướt dính dính bị Tạ Diễm ôm từ cửa số xuống, vô lực đểhắntùy ý ôm chính mìnhđităm rửa.

"Cửu ca," nàng thoả mãn híp mắt, cảm nhận bàn tay to ở trênngười mình di chuyển mang theosự dịu dàng, "Muội muốn nhưng... vẫnkhông mang thai được..."

hiệntại dù sao nàng vẫn là tu sĩ có tu vi cao, tu sĩ bình thường chỉ mới ở giai đoạn nguyênanhthôi cũngđãrất khó mang thai, lại càngkhôngcần phảinóiđến Diệp Huyênđãlà Hóa Thần đạo quân. Diệp Huyên muốn cùng Tạ Diễm cómộtđứa trẻ, nhưng nàngthậtsự... có thể mang thai cục cưng của bọn họ được sao?

"cônương ngốc," Tạ Diễm ở trêntrán nàng hôn một cái, khóc miệngkhông có ý tốt cười cười, "Nếu vẫn chưa mang thai, huynh làm muội thêm vài lần, giữa ban ngày làm, buổi tối cũng làm, cuối cùng cũng sẽ có."

Diệp Huyên bịhắnnháo đỏ mặt, chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằmhắn: "Huynh, huynh... Sắc lang!"

"Chẳng lẽ huynhnóikhôngđúng?" Tạ Diễm ôm tiểu nữ nhân vào trong ngực, lúcnóichuyện, bàn tay to lại từ đùi ngọc đưa vào miệng huyệt còn chưa khép lại, "Chi bằnghiệntại huynh lại làm thêmmộtlần,nóikhôngchừng liền có thể mang thai."

"Ùm,..." Diệp Huyên đưa tay đẩyhắnnhưng sao có thể trở thành đối thủ của con sói này. Rất nhanh, trong làn hơi nước lượn quanh liền vang lên tiếng rên rỉ thở dốc dâm mỹ,môtngày này, còn rất dài...

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 19: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 19

Trời vừa vào đông, bỗng nhiên xuất hiện một trận tuyết lớn. Những bông tuyết này tựa như những đám lông ngỗng bồng bềnh giữa không trung, nhẹ nhàng. Trong vòng một đêm, phố lớn ngõ nhỏ đều được bao phủ trong một lớp tuyết trắng. Hồng mai trong thành Bình Hải lặng yên nở rộ, ngàn dặm ngát hương hoa, trắng đỏ hòa cùng với nhau, biến thành nhỏ trở nên mỹ lệ như chốn tiên cảnh.

Trong thành, cây mai nở đẹp nhất là ở biệt trang Quy Viên. Chủ nhân mới của biệt viện đó họ Tạ, nửa năm trước mang theo thê tử đang có thai đến Bình Hải, thường ngày đều ru rú trong nhà, rất ít khi tiếp xúc với người khác. Đôi vợ chồng này đúng là Tạ Diễm và Diệp Huyên, bởi vì trong thành Bình Hải linh khí tràn đầy, Tạ Diễm ngàn chọn vạn tuyển mới chọn trúng trang viên này làm nơi để thê tử lâm bồn. Cách đây không lâu, tu vi của Tạ Diễm đã tiến vào Kim Đan kì mà đứa bé đầu tiên của hắn và Diệp Huyên vào mùa đông năm nay cũng đã cất tiếng khóc chào đời.

Diệp Huyên ôm đứa bé phấn điêu ngọc trác còn nằm trong tả đứng dưới tàng mai, nhìn tuyết rơi. Có một bông tuyết nhỏ rơi vào trên má mềm mại của đứa trẻ sơ sinh, có lẽ là cảm thấy mát mát nên đứa bé cau cái mũi nhỏ, miệng hơi mở ra, vẻ mặt như muốn khóc. Diệp Huyên vội vã ôm con trai, nhẹ nhàng vỗ về trên vầng trán vẫn còn tóc máu: "A Chiêu ngoan...mau

mau ngủ nha..." Bàn tay của mẫu thân mang theo mùi sữa thơm an ủi A Chiêu, cu cậu phát ra vài tiếng ùng ục không rõ, sau đó đi vào giấc ngủ.

"Để ta ôm nó cho." Tạ Diễm ôm lấy con trai, tay phải ôm lấy thắt lưng thê tử cùng nhau vào nhà.

"Ù." Diệp Huyên nhìn Tạ Diễm nhẹ nhàng đặt con trai vào trong nôi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu im lặng ngủ, trong lòng nàng là một mảnh mềm mại. Ngoài phòng trời đông giá rét, trong phòng thì ấm áp như xuân. Không chỉ địa long khiến lòng nàng trở nên ấm áp mà còn có hai người nàng yêu nhất bên cạnh. Nàng dựa đầu vào vai Tạ Diễm, bàn tay to của hắn không nhẹ không nặng vỗ về mái tóc như gấm của nàng, "Nha..." Bàn tay to lướt qua đuôi tóc, không cẩn thận chạm phải ngực nàng, cả người nàng run lên, nhịn không được duyên dáng kêu ra tiếng.

"Ngực lại căng?" Tạ Diễm hơi nhếch mày.

Diệp Huyên đỏ mặt gật gật đầu, từ khi nàng mang thai, bộ ngực bởi vì có sữa mà căng phồng lên rất nhiều. Sữa nhiều, ngực cũng lớn hơn, một đôi tuyết nhũ ngọc đào vốn dĩ đã cao ngất lại hơi vềnh lên, bây giờ lại càng thêm châu tròn ngọc sáng, cho dù không cởi áo, lúc đi lại bầu ngực cũng hơi đung đưa, khiến Tạ Diễm thường xuyên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. A Chiêu từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, vẫn còn trong tả lót mà đã có thể hấp thụ linh khí, đối với sữa của mẫu thân cu cậu cũng không cần lắm. Ngực Diệp Huyên căng phồng khó chịu, chỉ có thể để cho Tạ Diễm hút sữa dư ra ngoài.

Tạ Diễm rõ ràng là chiếm tiện nghi, vậy mà hắn còn ra vẻ miễn cưỡng, bàn tay to khẽ chạm vào đầu vú nặng trĩu của tiểu nữ nhân, Diệp Huyên kìm lòng không đặng cả người run lên, yếu đuối ngã vào trong lòng hắn: "Cửu ca, thiếp muốn..."

Tạ Diễm hôn môi nàng, thấp giọng cười hỏi: "Muốn cái gì?"

Diệp Huyên cúi đầu, bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo trước ngực hắn vẽ vòng tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai cánh môi phấn hồng phun ra lới nói vừa lớn mật vừa dâm đãng: "Muốn Cửu ca ăn vú của thiếp, ưm... Hút sữa của thiếp..."

"Bảo bối ngoan, đều theo lời nàng." Hắn cười cười mở cổ áo của nàng ra, hai con thỏ ngọc trắng nõn không kịp chờ đợi nhảy ra, trước ngực đã tiết ra không ít sữa, Tạ Diễm đè hai đầu vú lại nhẹ nhàng nhào nặn, Diệp Huyên ưm một tiếng, một dòng sữa trắng đục phun ra, vẽ thành một đường cong dâm mỹ trong không trung.

"Vật nhỏ, nàng thật giống như đứa bé làm từ nước." Tạ Diễm đưa lưỡi ra liếm sữa trên đầu ngón tay, cúi đầu, môi mỏng mím một cái, liền ngậm quả anh đào đang dựng thắng trên đỉnh tuyết phong.

"A..." Diệp Huyên run rẩy nằm trong lòng hắn, sữa chảy ra cuồn cuộn không ngừng, trong tiếng liếm hút của hắn, hạ thân của nàng đã là một vùng ngập lụt. Tạ Diễm vừa hút vừa nắm lấy bên còn lại chà xát, để thê tử có thể thoải mái hơn một chút. Sau khi hút xong đầu vú bên trái, hắn lại dùng đầu lưỡi liếm toàn bộ phần ngực đó một lần, mới vừa lòng nhả ra.

Bên trái đã thoải mái, nhưng bên phải vẫn còn khó chịu, Diệp Huyên lắc lắc cái eo nhỏ năn nỉ Tạ Diễm, cặp mắt to tràn ngập hơi nước mênh mông: "Cửu ca, còn có... bên phải cũng muốn..."

"Nhìn bộ dáng dâm đãng này của nàng xem," Tạ Diễm nắm lấy cằm của thê tử, kéo cái lưỡi thơm tho của nàng ra ngoài quấn quýt mút một vòng, mới không nhanh không chậm cầm nhũ phong bên phải của nàng, "So với trước kia đã lớn hơn rất nhiều, một tay ta cũng nắm không hết," ngón tay thon dài dao động trên đỉnh núi, vẽ vòng tròn trên đầu vú phấn hồng ẩm ướt, "Núm vú vẫn giống như tiểu cô nương vậy, mềm mại... Dâm huyệt phía dưới vừa đụng vào sẽ phun nước, so với trước khi sinh con còn chặt hơn."

Lời của hắn mặc dù cợt nhã, nhưng đúng là không sai. Sau khi Diệp Huyên, Tạ Diễm sợ làm nàng và đứa nhỏ bị thương, cho dù sau khi thai tượng ổn định là có thể sinh hoạt vợ chồng, hắn cũng chỉ dùng cái miệng nhỏ nhắn hay bàn tay mềm mại của thê tử để an ủi. Phụ nữ có thai rất mẫn cảm, Tạ Diễm khó chịu, Diệp Huyên làm sao lại không. Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đã lâu chưa nhận mưa móc, sớm đã khát lắm rồi. Đợi cho đến khi sinh A Chiêu xong và qua hai tháng nghỉ ngơi, hai người bọn họ mỗi ngày đều dính lấy nhau, ngay cả lúc cho con trai bú sữa, giữa hai chân Diệp Huyên vẫn còn ngậm lấy côn thịt chưa từng mềm xuống của Tạ Diễm, bên trong hoa huyệt đều là dâm thủy ẩm nóng.

"Phu quân..." Diệp Huyên ôm cổ Tạ Diễm, bộ ngực cao ngất cọ xát trong ngực hắn, "Xin chàng hãy dùng đại bổng đâm vào phía dưới đi, tiểu huyệt phía dưới cũng ngứa ngáy mà..."

"Muốn phu quân hung hăng đâm?" Tạ Diễm nhếch mi, bàn tay tiến vào giữa hai chân thê tử gảy gảy.

" Ù," tiểu nữ nhân ngoan ngoãn gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn dưới hạ thân đã không nhịn được muốn ngậm chặt lấy ngón tay thon dài, "Muốn phu quân hung hăng đam, đem A Huyên làm đến nát vụn... A..." cơ thể mềm mại phập phồng vặn vẹo theo động tác trừu cắm của ngón tay, "Rất ngứa a, phu quân, phu quân...Thiếp muốn... A Huyên muốn phu quân làm A Huyên, muốn ăn côn thịt của phu quân..."

Tần suất trừu cắm của ngón tay càng ngày càng nhanh, Diệp Huyên nắm chặt vạt áo của Tạ Diễm, trên gương mặt nhỏ nhắn là một màu đỏ sậm. Cả người nàng run rẩy kịch liệt, nước bọt chưa kịp nuốt từ khóe miệng chảy xuống, dưới sự đùa bỡn của Tạ Diễm mà đạt cao trào. Tạ Diễm tách đùi ngọc ra, lửa nóng cứng rắn tiến quân thần tốc xông thắng vào, dùng gậy thịt nghiền mài mị thịt ướt át bên trong hoa kính, quy đầu chạm vào tử cung, thậm chí có chút ác ý ma sát nơi đó. Cơ thể Diệp Huyên dưới sự đùa bỡn cả ngày lẫn đêm đùa bỡn của nam nhân đã trở thành vừa dâm đãng lại vừa

mẫn cảm. Trong dâm huyệt lại phun ra một lượng lớn dâm thủy, đem vạt áo và quần của Tạ Diễm làm ướt.

Trước mắt nàng là một mảnh trắng xóa, hai chân yếu ớt đứng không vững. Tạ Diễm nâng cái mông nhỏ của nàng lên, vừa đi cắm thật mạnh vào bên trong. Cùng so sánh với người xụi lơ thành một bãi xuân thủy Diệp Huyên, hắn thậm chí còn dư tinh lực chú ý con trai đang ngủ say trong nôi, thấp giọng cười nói: "Bảo bối, chúng ta lên trên giường làm, nếu đánh thức A Chiêu sẽ không tốt."

Diệp Huyên hừ nhẹ bị Tạ Diễm đặt lên giường, đùa nghịch thành tư thế nằm úp sấp vềnh mông nhỏ lên - - không biết vì sao, mấy cái đối tượng tiến công chiếm đóng trước giờ hình như đều rất thích làm nàng từ phía sau. Côn thịt ở trong dâm huyệt khuấy đảo một vòng, lại kích thích Diệp Huyên phun ra một cổ dâm thủy. Tạ Diễm nắm hai bên mông thịt của thê tử, mở chân nàng ra hết cỡ, để cho côn thịt của mình có thể cắm vào càng sâu hơn, liên tục đâm tới tử cung. Tầm mắt của hắn vừa vặn rơi đúng chỗ nhục phùng bị chà đạp đến sưng đỏ của tiểu mỹ nhân, trong hoa huyệt chứa không ít tinh dịch, có lẽ vì quá nhiều mà thỉnh thoảng lại có một ít tinh dịch chảy xuống tinh hoàn của hắn.

"Tiểu dâm oa..." Nam nhân vừa lẩm bẩm vừa cắn vành tai Diệp Huyên, Diệp Huyên không nhìn thấy mặt hắn, cho nên cũng không biết trên gương mặt tuấn mỹ là tình yêu say đắm đến điên cuồng - - vẻ mặt kia giống y như vẻ mặt của hắn trong những ngày tối tăm Diệp Huyên còn bị nhốt bên trong Thiên Diễn giáo.

A Huyên vẫn cho là hắn đã trở lại bình thường, nhưng Tạ Diễm biết, chính mình sớm đã bệnh nguy kịch. Gần như mỗi thời mỗi khắc, hắn đều muốn nhốt A Huyên lại, muốn cột chặt nàng bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình hắn. Tất cả người xuất hiện bên cạnh A Huyên, cướp đi sự chú ý của A Huyên, hắn đều hận không thể đem từng tên từng tên ra giết chết, thậm chí... Thậm chí bao gồm con trai của bọn họ.

"Bảo bối dâm đãng... Phu quân giết chết nàng được không?... Ù?" Hắn liếm hai má của thê tử, giọng nói nhỏ nhẹ như đang nói mê vừa ôn nhu lại triền miên "Làm chết nàng, xỏ xuyên qua tiểu dâm huyệt... Làm đến khi nàng vĩnh viễn không thể bước ra khỏi cửa..."

" Ù, ân a... Phu quân, làm chết thiếp... A, a... Phải đến, thật nhanh, a... A..." Hai mắt Tạ Diễm đỏ lên, tiếng rên rỉ mềm mại bên tai kích thích hắn càng thêm hung ác.

Thật muốn làm chết nàng... Có lẽ chỉ có khi hắn rời khỏi nàng, hắn mới có ngày không còn điên cuồng. Nhưng hắn làm sao có thể rời khỏi A Huyên, cho dù A Huyên luôn sẽ quan tâm người khác, cho dù trong lòng A Huyên không chỉ có một mình hắn, hắn cũng có thể làm ra vẻ ôn hòa vô hại, có thể nhịn xuống sự ghen tị không lúc nào biến mất- - chỉ cần là A Huyên thích, hắn có thể làm bất cứ điều gì.

"Thích không? Có thích ăn tinh dịch của phu quân hay không?"

"Thích... A, thích... Phu quân, bắn cho ta... A! - -" Diệp Huyên cao giọng thét lên, cơ thể run rẩy nghênh đón lửa nóng hắn phun vào trong hoa huyệt. Cơ hồ là vừa bắn xong, gậy thịt của Tạ Diễm lại cứng rắn, cự vật trừu cắm liên tục không ngừng, Diệp Huyên liều mạng lắc lắc đầu, "Không, không cần..."

Nàng nũng nịu nức nở, lại bị nam nhân đặt dưới thân, càng tiến sâu hơn vào đâm huyệt đang co rút. Bỗng nhiên, A Chiêu lớn tiếng khóc lên, Diệp Huyên ưỡn người lên đẩy đẩy Tạ Diễm: "A Chiêu, A Chiêu đói bụng."

Tạ Diễm đành phải đem côn thịt rút ra, cả người trần truồng đi ôm con trai bởi vì đói mà khóc lớn. Vật cứng rắn của nam nhân bại lộ hoàn toàn dưới ánh nến, trên gậy thịt đỏ đậm dính đầy hỗn trọc dịch cùng dâm thủy. Hắn đặt con trai vào lòng Diệp huyên, tiểu tử kia ngửi thấy vị sữa ngọt

ngào trên người mẫu thân, mắt còn không có mở, liền đưa tay ôm lấy một bên vú tròn đầy bắt đầu ăn.

Tạ Diễm hừ một tiếng, tay trái nâng con trai để Diệp Hyên không phải mệt mỏi: "Nhanh như vậy đã có sữa?" Hắn ôm thê tử từ phía sau, nâng một chân của nàng lên, côn thịt liền chen chúc tiến vào.

"Ân a..." Diệp Huyên khế rên, hai luồng tuyết nhũ theo động tác trừu cắm của nam nhân không ngừng lắc lư. Tiểu tử trong ngực kia lại ăn đến ngon miệng, lại đâu biết rằng tiểu huyệt của mẫu thân đang bị phụ thân trừu cắm, ngược lại bởi vì bộ ngực lay động mà khanh khách cười lên.

"Đúng là một tiểu tử ngốc không rành thế sự," Trong nháy mắt lòng Tạ Diễm như mềm nhũn ra, hắn nhéo nhéo vú đầy đặn của thê tử, "Khi nào thì lai có sữa?"

Diệp Huyên đỏ mặt nhỏ giọng trả lời: "Lần đầu tiên... Lần đầu tiên cao trào."

"Tiểu dâm đãng..." Tạ Diễm cắn lỗ tai của nàng thấp giọng trêu đùa, "Nói nàng là tiểu dâm đãng nàng còn không thừa nhận, Ù?" A Chiêu trong ngực mở to mắt nhìn mẫu thân và phụ thân, bộ dáng vừa ngốc vừa đáng yêu. Tạ Diễm không khỏi cười nói, "A Huyên, nàng nói con của chúng ta có biết ta đang làm nàng hay không?"

"Nói loạn cái gì," Diệp Huyên yêu kiều đẩy hắn một phen, "A Chiêu còn nhỏ, làm sao có thể... Làm sao biết loại chuyện này."

"Loại chuyện nào?" Tạ Diễm thấy nàng thẹn thùng, càng hăng hái hơn. Hắn đâm không ngừng vào chỗ mềm mại trong tiểu huyệt, khiến cho thê tử không ngừng rên rỉ, lại trêu đùa con trai, "A Chiêu, phụ thân làm tiểu huyệt của mẫu thân con, con có biết hay không?"

"Đừng, đừng nói bừa..." Nghe Tạ Diễm thế nhưng trước mặt con nói những lời hạ lưu này, Diệp Huyên xấu hổ mặt đỏ bừng, tiểu tử ngốc kia cái gì cũng không hiểu, chỉ thấy phụ thân cười với mình, tay nhỏ bé vỗ đến vui vẻ.

"Côn thịt của ta không phải là đang ở trong dâm huyệt của nàng?" Tạ Diễm lại trêu chọc tiểu nữ nhân vài câu, thấy nàng nghiêng đầu không chịu để ý chính mình, mới ôm lấy Diệp Huyên đi xuống giường, "A Chiêu cũng đã ăn no, muội cho nó vào nôi ngủ đi."

Diệp Huyên còn đang ôm con trai trong lòng, Tạ Diễm nhẹ nhàng ôm mẹ con hai người, gậy thịt vẫn còn cắm ở trong hoa huyệt đâm mạnh, chờ A Chiêu được thả lại vào trong nôi nhắm mắt lại, Diệp Huyên lại bị lửa nóng của hắn làm cho cao trào thêm lần nữa.

"Phu quân, thật sự không được..." trong mắt của tiểu nữ nhân mang theo ánh nước cầu hắn, "A Huyên dùng miệng hút ra giúp chàng được không...?"

Tạ Diễm vẫn còn cứng rắn, nhưng cũng không đành lòng ép buộc thê tử. Hắn rút côn thịt ra, Diệp Huyên khéo léo nắm lấy côn thịt của hắn, cầm trường côn trong tay vuốt lên vuốt xuống. Tay Tạ Diễm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng. Hắn cũng không cố ý đè xuống dục vọng của mình, ước chừng sau nửa canh giờ, hắn liền bắn vào trong miệng Diệp Huyên. Diệp Huyên phồng má đem tinh dịch nuốt hết vào bụng nhỏ, lại cầm lấy côn thịt đang mềm xuống liếm qua một lần, ngay cả hai túi khí phía dưới cũng đều liếm sạch sẽ.

"Ngủ đi." Nàng thỏa mãn rúc vào trong lòng Tạ Diễm, gật gật đầu, dưới ánh mắt dịu dàng của trượng phu ngủ say.

Lúc này, bên ngoài phòng tuyết rơi toán loạn, trên mặt đất đã đọng một lớp tuyết dày.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 20: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại

"Sư thúc lại say."

Nhìn Diệp Huyên "bùm" mộttiếng nằm bất tỉnh nhân sự trên bàn, Ngụy Uyển Uyển không khỏi nở nụ cười. Sư thúc nhà mình thích uống rượu, nhưng tửu lượng lại không ra làm sao. Lúc này ánh trăng đã lặn về tây, nàng đang định đưa sư thúc về phòng như thường lệ, thì bỗng thiếu niên bên cạnh đứng dậy, nửa ôm nữa kéo đỡ Diệp Huyên dậy: "Đệ đưa sư phụ trở về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, tỷ cũng về sớm đi."

"Ngô..." Ngụy Uyển Uyển ngẩn ra, nhịnkhông được bật cười, sư thúc nay đãthu đồ đệ, việc này cũng không đến lượt mình ra tay. Nàng gật đầu cười, "Vậy liền vất vả đệ. Tạ sư đệ, tỷ cáo từ trước."

Bóng dáng của thiếu nữ quẹo quamộtkhúc cua, biến mất trong màn đêm. Trong viện im lặng cực kỳ, chỉ còn lại Diệp Huyênđangngủ say cùng với đồ đệ nàng mới thu nhận – Tạ Duật Chi. Mấy tháng sau nàng mới biết, người đồ đệ nàng nhặt được này chính là người mà nàng đau khổ tìm kiếm hơn năm trăm năm qua.

Tạ Diễm nhìn nữ nhân trong ngực,trêngương mặt trắng nõn bởi vì say nên hơi phiếm hồng, giống như đoá phù dung nở rộ sau cơn mưa, lộ ra cổ điềm đạm đángyêu, an tĩnh rúc vào trong lòng Tạ Diễm,khôngmộtchút phòng bị, làm cho đáy mắt Tạ Diễm càng thêm u tối.

"A Huyên..." Nam nhân thấp giọng nỉ non, ngón taynhẹnhàng di chuyểntrênmặt Diệp Huyên. Đầu ngón tay dừngtrêntrán nàng, từ cánh mũi khéo léomộtđườngđixuống, cuối cùng dừng ở hai cánh hoa hồng phấn, "A Huyên..."hắnnhẹnhàng vuốt ve môianhđào.

" Ù..." Diệp Huyên cảm giác được trên môi hơi ngứ amột chút, theo bản năng khẽ nhếch cái miệng nhỏn hắn, liền ngậm ngón tay đang làm loạn vào.

Tạ Diễm lập tức cứng người,trênđầu ngón tay truyền tới cảm xúc ấm nóng làm cho hạ thân củahắnnổi lên biến hóa.hắnthở dốc nặng nề, lý trí bảo rằng hẳn nên rút tay ra, tầm mắt dừngtrêngương mặt ngây thơ của Diệp Huyên, những ý niệm tà ácâmu màhắnđãchôn dưới đáy lòng lại điên cuồng muốn thoát ra, càng ngày càng mãnh liệt.

Có trời mới biết, lúchắnvờ té xỉu trước mặt Diệp Huyên, khihắnmở mắt ra nhìn thấy gương mặt mình luôn nhớ mong,thìhắnphải cố gắng lắm mới có thể kiềm lại được xúc động muốn hôn môi nữ nhân trước mặt.

Bây giờ còn chưa phải lúc, mỗi khi Tạ Diễm cảm thấy chính mình sắpkhôngnhịn được, hắn luôn một lần lại một lần tựn ói với mình. Đợi cho đến khi hắn hoàn có được A Huyên, hắn sẽ không cần phải tiếp tục kiềm chế nữa.

Nam nhân hít sâumộthơi, hạ quyết tâm,đangđịnh lấy tay ra nhưng tiểu nữ nhân này lạikhôngmuốn buông thahắn, đầu lưỡi phấn nộn lấp ló giữa hai cánh môi, liếm dọc theo viền môi, đảo qua ngón tay Tạ Diễm, sau đó từ từ thu về. Tạ Diễm kìm lòngkhôngđặng từ trong cổ họng phát ramộttiếng thở gấp trầm thấp,mộttayhắnôm ngang Diệp Huyên lên, đặt nàng lên giường,hắncũngkhôngdo dự chút nào nằm lên người nàng.

Môihắnchạm vào môi nàng, trong khoảnh khắc đó Tạ Diễm xúc động đến mức muốn rơi lệ. Đây là cảnh tượng luôn xuấthiệntrong giấc mộng hàng đêm củahắn,hắnhônnhẹngười mình thươngyêunhất, ngọt ngào như

vậy, mềm mại như vậy, tựa nhưđangăn kẹo đường, lâng lâng như trênmây. Ban đầu chỉ là chạmnhẹnhưng dần dầnhắncàngkhôngthõa mãn khi chỉ chuồn chuồn lướt nước như vậy. Đầu lưỡi tách hai cánh môi ra, lướt qua răng nanh, tiến thắng vào trong miệng nàng, quấn quýt lấy cái lưỡi trơn trợt.

"thậtlà ngọt..." Tạ Diễm thấp giọng nỉ non, cái miệngnhỏnhắn lưu hương của A huyênthậtngọt ngào, hắn liều mạng hút lấy nước bọt như mật đường đó, lại đưa lưỡi mình đi thật sâu vào, bắt Diệp Huyên cho dù đang ngủ say cũng phải nuốt lấy.

"Ngô, ưm..." Diệp Huyên phát ra tiếng ngâm khẽ, Tạ Diễm sớmđãdùng thuật pháp khiến nàng ngủ say, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy hình như có cải dị vật lửa nóng ở trong miệng mình khuấy đảo, nhưng nàngkhôngthể tỉnh lại. Tạ Diễm cuối cùng vẫn còn nhớ mìnhkhôngthể quá phận, nếu bị A Huyên pháthiệnra dấu vếtthìkhôngổn. Tuy rằnghắnhậnkhôngthể nuốt lấy cái miệngnhỏnhắn này, nhưng vẫn lưu luyếnkhôngrời rút đầu lưỡi ra, lại liếm sạch chỉ bạctrênkhóe miệng Diệp Huyên, mới chịu đứng dậy.

Lửa nóng dưới thânđãcứng rắn đến mức muốn nổ tung, Tạ Diễm nhìn vạt áo của tiểu nữ nhân bị hành động của mình làm cho lộn xộn, bàn tay to kìm lòngkhôngđặng đưa tới, xoa xoa bộ ngực cao ngất của Diệp Huyên.

Chỉ là sờmộtchút thôi,hắnnhắc nhở bản thân. Ngón tay đẩy cổ áo ra, cởi váy, cho đến khi bộ ngức trắng nõn như ngọc lộ ra trước mắthắn, cái gì nhẫn nại, cái gì thời cơ, đều bị Tạ Diễm ném sau ót. Bàn tay thô ráp nắn bóp thô bạo, môi mỏng ngậm lấymộtbên ngực, chỉ mới hútnhẹmộtcái, tiểuanhđào đỏ tươi vừa mềm mại vừa co dãn nàyđãrun rấy đứng lên, lăng lộn giữa răng môi Tạ Diễm. Nam nhân dùng dáng vẻ lang thôn hổ yết liếm cắn, hai luồng tuyết nhũ ở trong tayhắnkhôngngừng biến đổi hình dạng, lúcthìbị ép lại tạo thành khe rãnh sâu, lúc lại bịhắntách ra, sau đó chôn gương tuấn tú vào giữa hai đỉnh phong, từng ngụm từng ngụm hít vào hương thơm ngọt ngào của Diệp Huyên.

hắnhônmộtđường từ khe rãnh giữa hai vú xuống phía dưới, hôn qua vùng eo thon, cái bụng bằng phẳng, đầu lưỡi liếm vòng vòng quanh cái rốn tinh xảo, cuối cùng dừng ở trước cửa huyệt đầy đặn.

Đó là nơi thần bí nhất của nữ nhân, cũng là nơi non mềm nhất. Hoa huyệt của Diệp Huyên nhưmộtgò đất trơn bóng, từ khi nàng cònnhỏcho đến giờ, nơi này vẫnkhôngcó rừng rậm che phủ, tựa nhưmộtcái bánh bao trắng trắng mềm mềm, vốn là nơi hương diễm dâm mỹ, vậy mà lại lộ ramộtchút non nớt đángyêu. Tạ Diễm run rẩy vươn tay, tách đùi ngọc thon dài của nàng ra, sau đó, con đường u tối dẫn đến đào viên liềnhiệnra trước mắthắn.

Hoa huyệt của nàng có đường cong vô cùng hoàn mỹ, cửa khẩu no đủ mang đầy sắc thái kiều diễm. Mặc dù hai chân bị tách ra, nhưng hai cánh hoa vẫn luôn khép chặt lại, rụt rèkhôngđể cho nam nhân chiêm ngưỡng. Tạ Diễm giống như bị ma nhập nhìn chằm chằm vào nhụy hoa,trênđóa hoa lấp lánh ánh nước, cũngkhôngbiết là bởi vì do nam nhân mới vừa trêu chọc nên động tình, hay là vốn dĩ nàngđãvô cùng mẫn cảm.

"A Huyên... Ướt..." Ý nghĩ này quẩn quanh trong đầu Tạ Diễm khiếnhắngần như điên cuồng, thời khắc khi nhìn thấy hoa tâm của Diệp Huyên,hắnphải dùng hết sức lực mới có thể kiềm chế được xúc động muốn bắn tinh.đãkhôngcòn gì có thể ngăn cảnhắnnữa rồi,hắnmuốn có được nữ nhân này, muốn đến phát điên. Muốn hôn nàng, hôn lên từng tấc da thịttrênngười nàng, muốn ngậm lấy cái miệngnhỏcủa nàng, liếm cái vú của nàng, muốn hút hết dâm thủy ngọt ngào từ hoa huyệt.

" Ù..." Diệp Huyênkhôngkiềm được run rẩy,thậtngứa...thậtnóng... Dị vật lửa nóng lúc trước ở trong miệng nàng tưởng nhưđarờiđi, thế nhưngkhôngngờ nó lạiđangnằm giữa hai chân nàng. Vật kia mềm mại nhưng lại cứng rắn đẩy hai cánh hoađangđóng chặt ra, trước tiên là liếmâmhạchđangnhô lên, khiến vậtnhỏđáng thương kia sưng đỏ đúng lên, sau lại duỗi thân tiến vào hoa huyệt chưa từng bị khai phá của nàng. "A..." Nàng run rẩy cả người, ngón chân kìm lòngkhôngđặng co rúc lại, cái dị vật

kia tiến vào ngày càng sâu, đâm vào vách tường trong hoa huyệt, vừa liếm vừa hút, nàngkhôngtự chủ nâng cao eonhỏ, đột nhiên, dị vật chạm đếnmộtchỗ thịt mềm, cả người nàng co quắp lại, cómộtlượng lớn gì đó ẩm nóng trào ra, sau đó nàng liền giống như mất hết sức lực mềm nhũn nằm đó.

Tạ Diễmkhôngngờ tới chính mình liếm trúng điểm nhạy cảm của Diệp Huyên, bất ngờkhôngđề phòng, hưởng trọn dâm dịch hoa huyệt phun ra, cái cằm củahắnbị ướt hết, nam nhân há to miệng ngậm lấy hoa huyệt, chất lỏng sềnh sệchkhôngngừng từ hoa tâm chảy ra,hắnđiên cuồng uống sạch, hậnkhôngthể hút khô tiểu dâm oa vừa dâm đãng vừa nhạy cảm này.

"Tiết nhiềumộtchút, A Huyên... Nhiều hơn nữađiđể ta uống..." Đây chắc chắn là loại quỳnh tương tuyệt vời nhấttrênthế gian, Tạ Diễm tham lam hút hết dâm thủy cao trào của nữ nhân, mộtgiọt cũngkhôngchừa, lại liếm sạch hoa huyệt và cửa huyệtmộtlần nữa, ngay cả tiểu cúc hoa tinh xảo cũngkhôngbuông tha.

Diệp Huyên cứ như vậykhôngchút phản kháng chút nào bịhắnđùa bỡn, quần áo tán loạn,trêncái vú mềm mại còn đọng lại nước bọt của nam nhân,trêngương mặtnhỏnhắnmộtmảnh ửng hồng. Tạ Diễm đem cái lưỡi trong hoa huyệt rút ra, miệng huyệt khít khao đến cực điểm thậm chí còn phát ra tiếng vangnhỏ, lửa nóng giữa hai chân nam nhân kịch liệt nhảy dựng, báo hiệu dục vọng sắp phun trào.

Bây giờ còn chưa phải lúc cắm vào, tuy rằng Tạ Diễm hậnkhôngthể lập tức vọt vào bên trong tiểu dâm huyệt, dùng gậy thịt lớn của mình hung hăng làm nàng, nhưnghắnbiết, chính mình vẫnkhôngthể làm như vậy. Cố gắng ổn định lửa dục khó nhịn,hắncởi bỏ đai lưng, phóng ra cự vậtđãsớm cứng rắn, bàn tay to phủ lên thân bổng, hai mắtkhônghề chớp lấy nhìn chằm cơ thể mềm mại trần trụitrêngiường, bắt đầu chuyển động.

Nhưng mới vừa được thưởng thức quasựmềm mại của nữ nhân, chỉ thủ dâm như vậy sao có thể thỏa mãnhắn. Tạ Diễm càng bắt buộc chính mình nhanh chóng bắn ra, côn thịt lại càng căng lớn,hắnthở hồn hển, hai mắt nhìn chằm chằm Diệp Huyên như muốn phun lửa, "Đáng chết!khôngnhịn được nữa!"hắnmạnh mẽ bỏ ra tay, chân dài bước qua liền đặt Diệp Huyên dưới thân, bàn tay lớn nâng hai chân nàng lên cao, khép chặt cặp đùi ngọc thon dài lại, mạnh mẽ động thắt lưngmộtcái, liền đem dương vật cắm vào giữa đùi nàng.

Gậy thịt cứng rắn luật động trong kẽ hở trơn trợt giữa hai đùi, ma sát với cánh hoa, đỉnh quy đầu chạm vàoâmhạch sưng đỏ, thỉnh thoảng quy đầu còn bị hoa châu hút lấy, tràn ra dâm dịch trong suốt làm ướt cả gậy thịt giữa hai chân.

"Ù, ân a..." Diệp Huyênnhẹgiọng rên rỉ, hình như cómộttrường côn vừa thô vừa lớn từng chút từng chút đánh vào miệng huyệt của nàng, cái môngnhỏlơ lửng giữakhôngtrung, theo động tác luật động của cây gậy thịt kia mà lay động...thậtmuốn... Nàngkhôngbiết mìnhđangmuốn cái gì, chỉ là cảm thấy cơ thể rất khó chịu, muốn cây gậy kiađivào, đâmthậtmạnh vào. Có lẽ là nhìn thấu ý tưởng của nàng, cây gậy kia liền tiến vào.

Cảm giác chướng bụng lạ lẫm lan ra khắp toàn thân Diệp Huyên, khác với cảm giác lúc đầu lưỡi xâm nhập, mới chỉ có quy đầu tiến vào, cả người Diệp Huyênđãbị căng đến co quắp.

Côn thịt bị hoa huyệt gắn gao quấn chặt, Tạ Diễm chống tay, mồ hôi hột lớn bằng hạt đậukhôngngừng từ trêntrán chảy xuống, hắn thở dốc nặng nề như dã thú. thật thoải mái, nghĩ đến dâm huyệt của A Huyên đang ngậm lấy mình, thiếu chút nữ ahắn đã liều lĩnh vọt vào, hoàn toàn chiếm lấy nữ nhân dưới thân.

mộtchút lý trí còn sót lại nhắc nhở nam nhân, nhìn quy đầu cònđangnằm trong hoa huyệt, bỗng nhiênhắnthở ramộthơi, lưu luyếnkhôngrời từ bên

trong dâm huyệt rút ra. Lúc này, hạ thân Diệp Huyênđãlàmộtmánh hỗn độn, dâm huyệt đáng thương cũng bị chà đạp đến uể oải, vìhắnmới rút ra, nên miệng huyệt vẫn còn chưa khép lại hoàn toàn, mật nước tràn ra, chảy qua cửa huyệt, khiến đào nguyênđãsớm ướt đẫm càng thêm dâm mỹ.

Tạ Diễm biết mìnhkhôngthể tiếp tục nữa, A Huyên thông minh như vậy, nếu mình lưu lại dấu vết gìtrênngười nàng, nàng chắc chắnsẽhoài nghi.

Sắp rồi, ta cuối cùng cũng có được nàng. Lấy dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyên thoa lên côn thịt, Tạ Diễm luật độngthậtnhanh, tưởng tượng chính mìnhđangrong đuổi bên trong cơ thể A Huyên: "A Huyên, làm chết nàng... ha, làm nàng... A Huyên, A Huyên..."hắnđè nén tiếng gầmnhẹ, cuối cùng cũng bắn ra. Tinh dịch bắn đầytrênmặt đất,hắnquét lấy bạch dịchnhẹnhàng thoa lên môi Diệp Huyên, "Nàng có thể ăn tinh dịch của ta, có cao hứngkhông? A Huyên."

Nam nhân thấp giọng cười,trêngương mặt tuấn mỹ là si mê cùng điên cuồng, là chấp niệm nóng bỏng u tối, đâm sâu tận xương tủy, vĩnh viễnkhôngthể nhổ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại

Hôm nay là mùng 6 tháng 5 năm Hi Nguyên, tiểu hoàng đế năm nay vừa tròn mười lăm, cũng là ngày sinh thần của Tiêu Diệp. Thành Hoài An mặc dù cách xa chân thiên tử, nhưng dù sao cũng là nơi dân cư đông đúc ở Giang Nam. Sáng sớm, từng nhà từng nhà đều lần lượt treo hoa đăng, trước cửa thành dựng lênmộtcon rùa bằng đáthậtto, trời còn chưa tối,mộtloạt những cửa tiệmđãmở cửa bày hàng la liệt hai bên đường, có chỗ bán thức ăn, có chỗ bán mấy món đồ chơinhỏ, lại còn có vài người Hồ đến từ Tây Vực, dựng sân khấu làm ảo thuật.

Lúc này thiên hạđãthái bình, vụ phản loạn Canh Dần khiến Túc Tông đế tráng niên mất sớm, cũngđãqua hai năm. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, dân chúng Đại Dận ai ai cũng thở dài tiếc hận cho tiên đế. Năm đó tiên đế mới hai lăm tuổiđãbăng hà, mộtđứa con cũngkhôngcó. Hoàng thượnghiện tại mặc dù là con thừa tự củahắn, nhậnhắn là cha, nhưng cuối cùng cũngkhông phải là thân sinh huyết mạch.

Mấy cậu học trònhỏnghị luận ầm ĩ, bên cạnh bọn họ làmộtcái sạpnhỏ, bên trong làmộtđôi phu thê trẻ tuổi, người thê tửđangchọn lựa tượng điêu khắc gỗ, nghe vậy cườinói: "Cửu lang, ngày đó thiếpđãnóimuốn chàng lưu lạimộtđứa trẻ, chàng lạikhôngđồng ý, cũng may A Diễn làmộtđứa bé tốt, sau khi lên ngôi chưa có làm ra chuyện nghênh đón phụng dưỡng cha ruột, nếukhôngphải thu xếp thế nào."

"Để nữ nhân khác sinh con cho ta, nàngsẽkhôngăn dấm chua?" Nam nhân ôm hông nàng, ở bên tai nàng thấp giọngnói, "Khi ta để A Diễn làm thái tử,đãcân nhắc qua tính tình củahắn. Huống hồ nàng cũngkhôngphải chưa từng tiếp xúc vớihắn,hắnsẽkhônglàm ra loại chuyện thất lễ này, mà cho dùhắncó muốn làm,thìcác đại thần trong triềusẽngăn cảnhắn." Tiêu Diệp chạm vào vòng eo tinh tế mềm mại như cành liễu của Diệp Huyên, nhịnkhôngđược lấy taynhẹnhàng vuốt ve, "Trong mắt người trong thiên hạ, ta và nàng là ngườiđãchết, nàng cũngkhôngcần lại quan tâm chuyện trong kinh, A Huyên," cũngkhôngbiếthắncó phải là cố ý haykhông, thổi hơi thở ấm áp bên tai nữ nhân, "Nhanh chút sinh cho tamộtđứa trẻ, mới là chuyện đứng đắn."

Cả người Diệp Huyên run lên,trênđường người đến ngườiđi, Tiêu Diệp lại làm ra hành động càn rỡ như vậy,khôngkhỏi làm cho nàng mắc cở đỏ bừng cả mặt, nàng đẩy đẩy ngực Tiêu Diệp, bàn taynhỏbé lại mềm nhũnkhôngcó chút khí lực: "Chàng làm gì vậy...sẽcó người thấy."

"Chúng ta về nhà," Tiêu Diệp nhìn chăm chú vành tai khéo léo ửng hồng, hậnkhôngthể ngay bây giờmộtngụm nuốt vào...mộtngụm hôn nàng, "Chọn xong rồi sao?" Thấy tầm mắt Diệp Huyên do dự giữa con thỏ và hồ ly, bàn tay to vung lên, "Đều mua hết, lão trượng, gói lại cho chúng ta."

"Gấp cái gì." Diệp Huyên còn muốn xem những món khác trong cửa hàng bán đồ chơi, Tiêu Diệp lạikhôngchờ được.

hắn vén tóc mai bên tai Diệp Huyên qua, cuối cùng nhịnkhông được hôn lên má nàng: "Vội vã trở về làm nàng."

Vào hậu viện, nam nhân liền đè Diệp Huyên lên vách tường,khôngkịp đợi hôn lên.

Biệt trang này là sản nghiệp của Tiêu Diệp ở thành Hoài An, Diệp Huyênkhôngbiếthắntrù tínhđãbao lâu, sau khi hai người bọn họ giả chết rời khỏi kinh thành, Diệp Huyên kinh ngạc pháthiện, Tiêu Diệp lại có mấy chục sản nghiệp riêng trải rộng nam bắc. Ngoàihắnra,khôngcó ai biết được từ ngày hoàng để bắt đầu lên ngôi,đãtìm đường rời khỏi hoàng cung. Những sản nghiệp riêng đó cộng lại cũng làmộtkhoảng tài sản khổng lồ, đủ để DiệpHuyên vàhắnáo cơmkhônglo đến mấy đời.

Biệt trang này là nơi mà Tiêu Diệp dùng để Diệp Huyên nghỉ mát, Hoài An thành ở Giang Nam có chút khác so với những thành thị khác, mùa hạ ở đây rất mát mẻ. Biệt viện này rất lớn được chia thành tiền viện và hậu viện, nhóm người hầu đều ở tiền viện đợi lệnh. Bên trong hậu viện, nơi nơi đều là hoa, cây cảnh, núi giả, chỉ có hai ngườihắnvà Diệp Huyên ở nơi này.

Mỹ danh làkhônggian riêng tư của bọn họ, nhưng Diệp Huyên biết, tên tiểu tử thúi này bất quá là muốn lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường,khôngchút kiêng kỵ gì cùng mình hoan ái thôi. Từ khi bọ họ du ngoạn trở về, sau đó vào biệt trang này ở, mỗi ngày Tiêu Diệp đều là chânkhôngrời nhà,khônglúc nào làkhôngôm Diệp Huyên vào lòng mà tận tình làm nàng.

Trong hành làng gấp khúc, dưới giàn hoa, trênnóc nhà, bên cạnh ao... gần như chỗ nào bọn họ cũngđãlàm qua, tính Diệp Huyên vốn là thủ lễ, nhưng chỉ cần bị Tiêu Diệp chạm vào, liềnkhông tự chủ được hóa thành dâm oa đãng phụ, chỉ có thể mặc cho tên nam nhân như sói đói này đùa bỡn. Bị đặt trên vách tường, dùng tư thế đứng hung hãn làm, hay hai tay đỡ lấy núi giả, cái mông nhếch cao đong đưa để cho nam nhân phía sau thuận lợi cắm vào, cũng có khi làt rên thuyền nhỏ giữa hồ cá, mở ra hai chân, hạ thể loã lồ dưới ánh mặt trời bị nam nhân dùng miệng liếm cắn hoa huyệt, hay quỳ gối ở hành lang, cái miệng nhỏn hắn phái trên ngậm lấy côn thịt của nam nhân, cái miệng phía dưới bị nam nhân đút câyanhđào vào.

thật vá hôm nay là sinh thần của Tiêu Diễn, Diệp Huyên làm nũng hơn nữa ngày,hắn mới đưa nàng ra cửa du ngoạn. Chỉ là mới dừng

lại trên đường có nửa canh giờ, Tiêu Diệp liền không kiềm chế được, khản cấp lôi kéo Diệp Huyên về nhà.

Diệp Huyên bịhắnhôn thở hồng hộc, trong lòng tức giận, đấm đấm ngực Tiêu Diệp, hừnói: "Ngươi, ngô... Ngươi tránh ra,nóirằng hôm nay cùng tađichơi... Ta, ân a... Đến Hoài An thành này lâu như vậy, ngay cả... Ngay cả, a... Ngay cả Hoài An thành trông thế nào cũng còn chưa thấy qua..."

"Ngày mai liền mang nàngđinhìn, ngoan, " bàn tay Tiêu Diệp tay trượt đến giữa hai chân Diệp Huyên, xé váy nàng ra rồi đưa tay vào hoa huyệt sớmđãướtkhôngchịu nổi - - tên đại lưu manh này cho tới bây giờ đềukhôngcho Diệp Huyên mặc tiết khố, chỉ có khi nàohắnhưng trí muốn chơi mấy trò tình thú mới để Diệp Huyên mặc những thứ làm bằng vải mỏngkhôngcó chút khả năng che đậy, sau đó hung hăng xé. Nam nhân hôn lên đôi môianhđào, ngậm lấy lưỡi của nàng dùng sức quấn quýt, "Mau mở chân ra, nếu để gậy thịt của ta kiềm nén đến hỏng, lấy gì để thõa mãn nàng."

"Nghẹn chết ngươi!" Diệp Huyên giận dữ, rốt cuộc cũngkhôngnhẫn tâm để Tiêu Diệp khó chịu, mở hai chân ra chohắnthuận tiện cắm vào. Cơ thể của nàng mẫn cảm lại dâm đãng,khôngcần quá nhiều màn dạo đầu, cây trường côn thô cứng kia cũng có thể thuận lợi tiến vào. Tiêu Diệp bóp hông nàng, vừa cắm vào vừa để cho nửa ngừi dưới của nàng kết hợp chặt chẽ với mình hơn, hạ thânhắnđâmthậtmạnh vào hoa huyệt, hai viên trứng lớn nhảy lên, dâm thủy văng tung tóe làm ướt cả khu rừng.

hắnlàmmộtchập, bỗng cảm thấytư thế nàykhôngthú vị, dư quang liếc về phía bàn đu dây dưới tàng cây,khôngkhỏi nhếch mép: "Bảo bối, muốn chơi đu dâykhông?"

Diệp Huyên bịhắnlàm đến mơ mơ màng màng, trong đầu đều là khoái cảm tình dục, nhất thời còn chưarôý của Tiêu Diệp: "Cái gì?"

Tiêu Diệp tách hai chân nàng ra quấn lên thắt lưng mình, vỗ vỗ cái môngnhỏ, ý bảo nàng kẹp chặtmộtchút, sau đó liền ôm nàng vừađivừa cắm đến bên bàn đu dây. Bàn đu dây này làhắncố ý mời thợ mộc tốt nhất Hoài An thành làm,chỗ ngồi rất lớn, có chỗ tựa lưng, cũng có tay vịn,trêngiây thừng gắnmộtcái chốt đặn biệt,khôngcần dùng chút sức lực nào cũng có thể để dàng đẩy bàn đu dây lên cao. Trước kia Tiêu Diệp cũngkhôngđể ý,hiệntại vừa thấy, đâykhôngphải là nơi tốt để đùa bỡn tiểu dâm đãng trong lòng sao?hắnthuận thế ngồi lên xích đu, bởi vì là tư thế ngồi nên đỉnh đầu côn thịt đâm thắng lêntrên, chọc Diệp Huyên hừnhẹmộttiếng, trong hoa tâm lại phun ramộtcỗ dâm dịch nóng ẩm.

"Nhanh như vậy liền cao trào?" Nam nhân đưa tay chạm vào hạ thânđanggắt gao kết hợp của hai người, quétmộtchút dâm thủy lên liếm liếm, "Bảo bối dâm đãng, kẹp chặt hoa huyệt của nàng lạimộtchút, tiếp đây phu quân muốn dẫn nàng chơi trò kích thích."

Theo bản năng Diệp Huyên liền cảm thấykhôngổn, hốt hoảng vội vàng nắm lấy hai cánh tayđangcầm dây thừng của Tiêu Diệp: "Cửu lang, chàng... Chàng muốn làm gì?"

"Gọi ta là gì, Ù'?" Tiêu Diệp nhíu mày.

"Phu, phu quân..." Diệp Huyên đỏ mặtnhỏgiọngnói.

"Ngoan, " Tiêu Diệp hài lòng kéo lấy đầu vú phấn nộn, "Phu quân muốn ở trênbàn đu dây làm nàng, nàng có thích haykhông?"

"trênbàn đu dây?" Diệp Huyên trừng lớn mắt,khôngđợi nàng chuẩn bị tâm lýthậttốt, mũi chân Tiêu Diệp nhấn xuống đất, dùng sức đạpmộtcái, bàn đu dây rất nhanh di chuyển, cứ như vậy baythậtcao lên trời.

"A! - -" trong nháy mắt Diệp Huyên cảm thấy mình sẽbị hất ra, giờ nàng mới hiểu được tại sao Tiêu Diệp phải kêu nàng kẹp chặt một chút, vì quá khẩn trương và bối rối, hoa huyệt nhỏh ep liền gắt gao cắn lấy cự vật. Tiêu

Diệp thét lớnmộttiếng, thiếu chút nữađãbị tiểu dâm huyệt này kẹp đến mức bắn ra.

Ngay sau đó, bàn đu dây hạ xuống, Diệp Huyên thân bất do kỷ lại ngồi xuống côn thịt, nàng cảm giác được cómộtcổ lực lượng vô hình đẩy mạnh khiến nàng đâm vào Tiêu Diệp, quy đầu đâm thắng vào hoa tâm, thậm chí khiến nàng sinh ramộtloại ảo giác bị xuyên thủng. Nàng bị trọng lực đẩy ra, ha hoa huyệt như làmộtcái độngnhỏđói khát liều mạng nuốt lấy gậy thịt của nam nhân, nếukhôngphải túi trứng của Tiêu Diệp quá lớn, sợ là cũngsẽbị nuốt vào.

"khôngcần,khôngcần!...khôngđược,sẽbị thủng mất... A, a!" Diệp Huyên liều mạng lắc đầu, tiếng rên rỉ mang theo tiếng khóc đáng thươngkhôngngừng vang trong gió, Tiêu Diệp lạikhôngchịu buông tha nàng, hai chân liên tục đạp xuống đất, mỗi khi bàn đu dây bay lên,hắnliền nâng mông dùng sức cắm vào, khi bàn đu dây hạ xuống,hắnlại đè cái môngnhỏcủa Diệp Huyên xuống hạ thể của mình. Hai cánh hoa béo mập bịhắnlàm cho vừa đỏ vừa sưng, am thanh "phốc, phốc' vang vọngkhôngngừng. BụngnhỏDiệp Huyên bị cắm phồng lên, ngay cả hình dạng của côn thịt cũng đều thấyrõràng.

"Thíchkhông? Có thích ta làm như vậy haykhông? Tiểu dâm đãng..." Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậukhôngngừng từ trêntránhắn chảy xuống, hắn quấn quýt mãnh liệt hôn môi cùng Diệp Huyên, nước bọt từ miệng hai người tràn ra gần như làm ướt hết cằm Diệp Huyên, "Ha, kẹp chặt, kẹp chặt một chút!... Giết chết người, làm nát dâm huyệt... Nuốt hết gậy thịt của ta vào!"

"Ngô ngô..." Diệp Huyên chỉ cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, ảm giáckhôngtrọng lực rồi lại có trọng lực khiến nàng muốn hỏng mất, nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua khoái cảm trí mạng như vậy, chỉ có thể khóc lớn kêu lên với Tiê Diệp, "A,khôngcần...khôngchịu nổi, thiếpthậtsựkhôngchịu nổi... Quá sâu, mau dừng lại! Phu quân... Mau dừng lại..."

"Cầu ta." Tiêu Diệp thở dốc trầm thấp như dã thú.

"Van cầu chàng, van cầu chàng... Cầu chàng tha cho thiếpđi, phu quân..." Tiểu nữ nhân khóc hu hu, ngay tại lúc côn thịt lạimộtlần nữa vọt vào tử cung, cả người nàng co quắp lại, mộtlần nữa nghênh đón cao trào.

"Bảo bối, nàngyêuta haykhông?" Tiêu Diệp lại hỏi.

"yêu,yêuchàng..."

"Có thích gậy thịt lớn của ta haykhông?"

"Thích, thích nhất là cây gậy thịt lớn của phu quân... Phu quân, phu quân,khôngcần... A..."

"Mỗi ngày phu quân đều làm nàng như vậy đượckhông?" Tiêu Diệpmộtbước lạimộtbước dụ dỗ, khàn giọng tiếp tục đặt câu hỏi.

Chìm ngập trong khoái cảm, tiểu nữ nhân nào biết đâu rằng mìnhđangtrả lời vấn đề lộn xộn gì, cứ tiếp tục đáng thương khóc rồi dướisựdụ dỗ của nam nhân liền rơi vào cái bẫyhắnsớm chuẩn bị: "Được, được... Phu quânnóicái gì cũng đúng, chỉ cầu chàng tha cho thiếp..."

"Đây chính là nàng đồng ý." Tiêu Diệp câu môi cười, hồ ly giảo hoạt lạimộtlần nữa lừa gạt thành công tiểu bạch thỏđangmềm nhũn, nở nuuj cười hài lòng,hắnkhônghề nén lại nữa, bắn đày bạch dịch vaafo tử cung của tiểu bạch thỏ.

Thời gian còn dài,hắncó cả đời đểyêuthương nữ nhân này, hôm nay, liền tạm thời bỏ qua cho nàngđi.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân

Cửa sắt đóng rầmmộtphát, Hạ Hoài Cẩn bị cảnh ngục đẩy tới trước, đây làmộtphòng nghiên cứu nhonhỏ, bốn bức tường đều sơn màu trắng, giữa phòng cómộtchiếc bàn kim loại hình vuông.côgáimặc áo khoác dài màu trắng đứng sau bàn,côkhoảng chừng 24, 25 tuổi, mang đôi kính gọng đen, tóc búi thành búi sau đầu, khiến khuôn mặt xinh đẹp củacôcó thêm mấy phần nghiêm túc.

"Tên?"côkhôngngẩng đầu lên chỉ lạnh lùng hỏi.

Hạ Hoài Cẩnđiđến trước bàn, chậm rãi ngồi xuống cái ghế trước mặt củacô. "Hạ Hoài Cẩn."anhta đờ đẫn đáp lời.

```
"Tuổi?"

"Hai mươi."

"Cao bao nhiêu?"

"1m82."

"Cân nặng?"

"75kg."
```

"Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?"

Màn hỏi đáp hài hòa đột nhiên bị ngưng lại, pháthiệnHạ Hoài Cẩnkhôngtrả lời,côgáimới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc xéo người thanh niên, "Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?"côđẩy gọng lênmộtchút, đồng thời lặp lại câu hỏimộtlần nữa.

Bàn tay đặt dưới bàn của Hạ Hoài Cẩn nắm chặt lại, thầm thở ramộthơi rồi bình tĩnh trả lời: "18.5cm."

Tayđangnắm cây bút củacôgáihơi khựng lại, cônâng mắt lên nhìn, đánh giá Hạ Hoài Cẩn từ trên xuống dưới một lượt, tầm mắt côd ừng lại chỗ hạ thân của người thanh niên trong chốc lát, rồi lạnh lùng hỏi tiếp: "Trước khi cương hay là sau khi cương?"

"...." Lúc này, Hạ Hoài Cẩn cũng nhịnkhông được mà cảm thấy tức giận, anhta biết mình đangbị giam trong một nơi quỷ quái, một khi vào đâyanhta chắc chắn sẽ phải nhận đủ loại khinh nhờn, nhục nhã. Thái độ của côgáit rước mặt đối với anhtak hông khác gì đối với một loại hàng hóa, nhưng đây là điều hiển nhiên ở đế quốc Nebula, nơi mà địa vị của người đàn ông trong mắt phụ nữ chỉ là những tài nguyên có thể tùy ý phân phối.

"trước khi cương"côgáihỏi lạimộtlần nữa, "Hay là sau khi cương?"

Hạ Hoài Cẩn nhìncô, muốn tìm ra nét cười nhạo từ trong đôi mắt đen đẳng sau mắt kính củacô, hoặc làmộtchút khinh bỉ, nhưng hoàn toànkhôngcó, trong đôi mắt đen kia làmộtmảng tĩnh mịch.anhta cười khổ trong lòngmộttiếng, bản thânđangbị giam trong cái nhà tù nàythìcó tư cách gì mà giữ khư khư cái gọi là tự tôn kiêu ngạo.

"Trước khi cương." anhta trả lời.

côgáicúi đầu, cầm bút viết xuống bảng đánh giá hai chữ ƯU TÚ. Đến khicôđứng lên, Hạ Hoài Cẩn mới pháthiệndáng dấpcôthậtnhỏxinh,khônghề

có chút cứng ngắc như lúc nãy. Lúc này,trênmặtcôvẫnkhôngđể lộ chút cảm xúc nào như trước, ngữ khí cũngthậtbình thường,nóivới Hạ Hoài Cẩn: "Xong rồi, đánh giá kết thúc,anhtheo tôi ra ngoài."

Chỉ đơn giản như vậy? Hạ Hoài Cẩn có chút nghi hoặc, tuyanhta chưa từng trải qua các bước đánh giá tư chất củamộtngười đàn ông, nhưnganhta biết làkhôngqua loa như thế, ít nhất... Lúcanhtanóira những con số này,côta cũng cần phải dùngmộtsố thiết bị khác để kiểm tra lại. Nếu nhưđakhôngcần phải chịusựvũ nhục lớn hơnthìHạ Hoài Cẩn cũngkhôngcần lắm miệng làm gì.anhta trầm mặcđisát sau lưngcô, đối với việc số mệnh sau này cảu mìnhsẽnhư thế nào,anhta cũngkhôngcảm thấy lo lắng chút nào.

khôngcó vấn đề gì cả, kể từ khianhta bị quân đội chính phủ bắt được, bị nhốt vào nhà tù giành cho tù nhân chính trịthìanhtađãđoán trước được số mệnh của mình.

côvẫnđitrước Hạ Hoài Cẩn,anhta pháthiện côđang mặc một đôi giày cao gót màu đen kiểu dáng khá già dặn, dưới chiếc áo khoác dài màu trắng là bộ váy cũng có màu đen, cho dù khuôn mặt côx inh đẹp hiếm có, nhưng cái cách ăn mặc già trước tuổi này khiến côk hông có chút mị lực của phụ nữ. Ngay khi côc ầm thẻ cá nhân quét trên cửa Hạ Hoài Cẩn đã kịp nhìn thông tin ID cá nhân của cô: Bác sĩ Diệp Huyên, Tổ trưởng tổ nhân giống sinh sản sở nghiên cứu SCI.

#

"Bác sĩ Diệp, đây là báo cáo thực nghiệm của ngày hôm nay." Diệp Huyên mở tư liệu vừa được AI gửi tới ra, trong lúccôđangđọc số liệu thực nghiệm, người máy loạinhỏdùng để phục vị sinh hoạt rất tri kỉ bâng lên chocômộtly cà phê. Mùi hương cà phê nồng nàn trongkhôngkhí khiến nhữngâmthanh ồn ào bên ngoài văn phòng trở nên xa xôi.

Lúc xuyên tới thế giới này, Diệp Huyên cực kì kinh ngạc. Những cái tên quen thuộc đế quốc Nebula, sở nghiên cứu SCI, kỉ nguyên vũ trụ... Lạimộtlần nữacôxuyên về thế giới mà mình từng đến, nhưng khác với lúc trước, khicôxuyên về thế giới tu tiênthìđãqua hơn ba ngàn năm. Nhưng lúc này, màn hình máy tínhđanghiển thị thời gian - ngày 19 tháng 10 năm CE 681.

Ngày 19 tháng 10 năm CE 681, Diệp Huyên nhớrõ, ngày này vừa trònmộtnăm kể từ khicôgặp được Cratotrêntàu Hi Hòa với tư cách là sĩ quan phụ tá củahắn.

Nhưngcôbiết,côkhôngthể nào gặp lại Crato. Cùngmộtthời đại, cùngmộtthế giới, nhưng vào năm CE185 trong lịch sử đã xuất hiện một ngã rẽ khác.

Trong thế giới của Crato, bởi vì mâu thuẫn giữa điều chỉnh giả với người bình thường càng ngày càng nghiêm trọng nên chính phủ buộc phải đóng cửa sở nghiên cứu SCI nơi duy nhất nắm giữ kĩ thuật ưu hóa gen, tuyên bố kế hoạch cải tạo gen hoàn toàn chấm dứt. Nhờ hành động này mà cuộc nội chiến trong đế quốc mới ngưng lại. Nhưng trong thế giới này, chính phủkhôngđóng cửa sở nghiên cứu SCI.

Sở nghiên cứu tiếp tục cải tạo gen, số lượng của điều chỉnh giả liên tục tăng lên, cuối cùng đẩy mâu thuẫn giữa hai bên lên tới đỉnh điểm, chiến tranh bùng nổ. Mọi chuyện đều xuất phát từ điều chỉnh giả, sở nghiên cứu SCI tất nhiên trở thành mục tiêu công kích hàng đầu của cuộc chiến. Tuy nhóm điều chỉnh giả có thực lực mạnh, nhưngkhôngthể nào sánh được với số lượng đông đảo của người bình thường, cán cân chiến tranh liền nghiêng về đội quân những người bình thường, nhưng vào lúc phe cánh của nhóm điều chỉnh giả sắp thất bạithìmộtnhân viên trong sở nghiên cứu SCIđãtạo ramộtloại thuốc mới.

Loại thuốc mới này khiến điều chỉnh giả trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa chỉ cần tiêm thuốc này vào, điều chỉnh giả có thể sử dụng các loại dị năng khác nhau. Phe điều chỉnh giả tất nhiên là mừng rỡ như điên, ngay lập tức phân điều chỉnh giả thành từng nhóm bắt đầu tiêm loại thuốc mới này.

Nhưng trong quá trình tiêm thuốc lại xảy ra dị biến.

Khi thuốc này được đưa vào cơ thể ngườisẽbiến đổi thànhmộtloại siêu virus, có tốc độ khuếch tán điên cuồng, chỉ trong vòngmộtđêmđãlây nhiễm cho hơnmộtvạn người bình thường. Những người bình thường bị lây nhiễmsẽphải chịu đựng đau đớn, thống khổ trong vài ngày, sau đó tất cả đều chếtđi, mọi người kinh ngạc pháthiện, những người chết toàn là đàn ông!

Trận đại dịch này được gọi là "Tháng ba đen tối", sau đó các nhà khoa học mới pháthiệnra loại siêu virus này chỉ lây nhiễm cho nhiễm sắc thể Y. Cho nên khi đàn ông và phụ nữ đồng thời bị nhiễm bệnhthìchỉ có đàn ông bị chết. Tháng ba trôi qua, dân số namtrêntoàn đế quốc Nebula giảm mạnh từ 50 triệu xuống còn 6 triệu, nhưng càng khủng khiếp hơn là số người chết vẫnkhôngngừng gia tăng. Mà những người phụ nữ bị nhiễm bệnh mãi đến sau này mới pháthiện, những đứa trẻ mà họ sinh ra, tất cả đều là bégái.

Hơn năm trăm năm trôi qua, siêu virus gây bệnhđãsớm bị tiêu diệt,khôngcó thêm người chết, nhưng những di chứng của nó vẫn còn ảnh hưởng sâu sắc đến nhân loại.trêntoàn đế quốc Nebula dân số nam chỉ có 800 ngàn người, trong khi đó dân số nữ đạt mức khổng lồ là 49 triệu người, hai con số chênh lệchmộttrờimộtvực. Hàng năm, tỉ lệ bé trai được sinh ra cực thấp chỉ có 0.5%, nhưng con số này cũng là nhờ các nhà khoa học dùng đủ loại biện pháp cái tạo sinh sản mới đạt được.

Giới chính trị, giới khoa học, giới y học.... và tất cả những ngành sản xuất khác nguồn nhân lực chủ yếu đều là nữ. Vì nam giới là tài nguyên trân

quý, họkhôngcó khả năng ra ngoài lao động mà cũngkhôngai cho phép họ lao động.

Diệp Huyên tất nhiênsẽkhônggặp lại Crato, bởi vì cùng làmộtđế quốc Nebula, nhưng gia Cra lại chưa bao giờ xuấthiệntrong lịch sử. Mà cho dù gia tộc Cra có tồn tạithìhọ cũngsẽkhôngbao giờ cómộtgia chủ tên là Crato. Nam nhân giới quý tộc chỉ cần ở nhà uống trà, đánh đàn, đọc sách, mà sứ mạng duy nhất cả đời họ là kết hôn với gia tộc khác, sinh ra đời sau cho gia tộc đó.

Nghe quathìcó vẻ rất khủng khiếp, nhưng đây lại là kết quả may mắn nhất của 800 ngàn người đàn ông của đế quốc Nebula.

Đọc xong báo cáo thực nghiệm, Diệp Huyên uống cán ly cà phê, trợ lý củacôlà Lâm Y cũngđiđến. Đó làmộtngười phụ nữ hơn bốn mươi tuổi vóc ngườinhỏbé, đối với việc cấptrêncủa mình làmộtcôgái24 tuổi, bà takhônghề cảm thấy khó chịu: "Tổ trưởng, người lần trước bị bắt về đây, tôi có cần sắp xếp người thu thập mẫu củahắntakhông?"

Nhớ đến Hạ Hoài Cẩn, trong mắt Diệp Huyên lóe lên chút cảm xúc bất thường: "khôngcần, tự tôi làm là được rồi."

"Nhưnghắnta là tội phạm chính trị." Lâm Y nhớ lại, "Người đó hình như là người lãnh đạo của Mặt trận giải phóng nam giới... Đây làmộtphần tử khủng bố." Nghĩ đến những hành vi tàn nhẫn của những tên phần tử khủng bố này, ngữ khí của Lâm Y có chút run rẩy, "Những tên tội phạm nguy hiểm như thế đáng lí ra phải đưa đến sở nghiên cứu tài nguyên cấp 4, rồi được phân phốiđilàm tài nguyên nghiên cứu chứ? Sao lại đưa đến sở nghiên cứu của chúng ta?"

Bây giờ, phương hướng của sở nghiên cứu SCIkhôngcòn là cải tạo gen nữa. Mà nguyện vọng bức thiết nhất của nhân loạikhôngphải là trở nên mạnh mẽ hơn, mà là làm thế nào để sinh ra thế hệ sau. Kỹ thuật thụ tinh

nhân tạođã được tiến hành, nhưng sinh ra thế hệ saukhông có trường hợp nào ngoại lệ, đứa bé nào cũng bị khiếm khuyết. Cả đế quốc chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm lên 800 ngàn người đàn ông còn sống sót, vậy nên ở thời đại này, tìnhyêuhay tình dục đều là những thứ rất xa xôi đối với nhân loại. Tác dụng của đàn ông không phải là để thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà là để duy trì giống nòi.

Trong tổ của Diệp Huyên, mỗimộtđối tượng cung cấp mẫu đều được đánh giá ưu tú. Thông qua bản đánh giá mà lúc đầucôđãtiến hành giống như với Hạ Hoài Cẩn, những người đàn ông này được chia thành ba nhóm: ưu tú, đủ tư cách vàkhôngđủ tư cách. Loại ưu tú được đưa đến sở nghiên cứu tốt nhất, loại đủ tư cách được đưa đến sở nghiên cứu cấp I, còn lại loạikhôngdủ tư cáchthìbị đưa đến sở nghiên cứu cấp 4, bị dùng cho những thí nghiệm cải tạo gen, làm chuột bạch thí nghiệm cho những nghiên cứu về siêu vius và các nghiên cứu liên quan đến cơ thể người.

"Tư chất củaanhta là ưu tú." Diệp Huyên đứng lên, "Nguồn cung cấp tinh trùng từ những người xếp loại ưu tú rất hiếm, cho nên tuyanhta là tội phạm nghiêm hiểm nhưngđãbị nhốt trong nhà tù cơ giới,thìanhtakhôngthể giở trò gì được cả."

"Như vậy" Lâm y cườinói, "Từ tài nguyên nghiên cứu cấp 4 trở thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tên phần tử khủng bố đó đúng là được lời rồi?"

Diệp Huyên cười nhạt,khôngmuốn tiếp tục thảo luận vấn đề này. "Chị cứ đilàm việc của mình đi, tôi đilấy mẫu của anhta "côthản nhiên nói, "Qua ba ngày điều dưỡng, cơ thể anh cũng hồi phục đủ để lấy mẫu tinh trùng rồi."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 2: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 2

Hạ Hoài Cẩn bị giam trong một phòng kín nhỏ, trong phòng được trang bị đầy đủ đồ dùng, thậm chí còn có một con robot phục vụ sinh hoạt. Nằm trên chiếc giường mềm mại, anh lại suy nghĩ miên man, chiếc giường này có lẽ là chiếc giường thoải mái nhất mà mình từng được nằm.

Cha mẹ anh đều là thành viên tham gia phong trào giải phóng nam giới từ khi nó mới bùng phát, lúc Hạ Hoài Cẩn vừa sinh ra liền bắt đầu cuộc sống lang bạt không có điểm dừng. Là tổ chức phản động mà chính phủ muốn tiêu diệt nhất, bọn họ bị đuổi giết, bị ám sát, có khi được yên ổn được vài ngày, thì cũng phải luôn đề phòng, cảnh giác để không bị người khác bán đứng, nhưng khi anh kế thừa quyết tâm của cha mẹ gia nhập Mặt trận giải phóng nam giới, Hạ Hoài Cẩn chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

"Tự do." anh vẫn còn nhớ rõ câu nói cuối cùng mẹ anh nói với anh trước khi bà qua đời, "Là điều quý giá nhất trên đời này." Vì tự do, mẹ anh vứt bỏ gia đình, bạn bè, lựa chọn đứng về phía chính nghĩa, vì quyền lợi chính đáng của nam giới mà đi khắp nơi biểu tình kêu gọi. Cuối cùng lại chết dưới họng súng của quân chính phủ.

Nhưng Hạ Hoài Cẩn cảm thấy, nguyên nhân đầu tiên thúc đẩy mẹ anh làm như vậy, không phải là vì tự do mà là vì tình yêu. Lúc đó, mẹ anh yêu một người đàn ông là tài nguyên phân phối cấp 2 chính là cha anh, nhưng chính phủ lại phân phối cha anh cho một người phụ nữ khác. Vì muốn được

ở bên người mình yêu, họ không tiếc phản kháng chính phủ, tham gia Mặt trận giải phóng nam giới. Nhưng sau này, mẹ anh vì sự nghiệp giải phóng nam giới bỏ ra không ít công sức, cuối cùng lý tưởng này trở thành ngọn lửa cháy rực trong cuộc sống của bà, cũng biến thành sự khao khát tự do cho nam giới toàn thế giới.

Đến hôm nay, nam giới bị coi như hàng hóa có thể tùy tiện phân phối, người bị hại nhiều nhất cũng chính là nam giới. Hạ Hoài Cẩn không giống như những người phản động khác, họ căm hận phụ nữ mà đương nhiên cũng không giống một bộ phận đàn ông khác vừa nhìn thấy phụ nữ liền giống như chó nhìn thấy chủ, vẫy đuôi mừng tíu tít. Anh nghĩ rằng thứ quý giá hơn cả tự do chính là sự tôn nghiêm của đàn ông.

Nhưng bây giờ, anh lại trở thành... tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tôn nghiêm đối với anh mà nói đã là một thứ xa xỉ. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh liền biết điều gì nên tới cuối cùng cũng tới. Ba ngày qua anh được chăm sóc tỉ mỉ, nhưng loại chăm sóc này không khác gì nuôi heo. Sở nghiên cứu tốn một khoản tiền không nhỏ để nuôi dưỡng đàn ông để làm gì? Mọi người dân trong đế quốc Nebula đều biết, là để lấy mẫu tinh trùng dùng để gây giống cho xã hội.

"Hạ Hoài Cẩn."

Anh nghe thấy giọng nói lạnh lẽo quen thuộc, Hạ Hoài Cẩn sửng sốt, vốn nghĩ rằng người đến mẫu tinh trùng của mình chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, không tới người đến lại là cô gái dẫn hắn vào nhà giam. Tuy chỉ liếc nhìn qua thẻ ID cá nhân của cô nhưng Hạ Hoài Cẩn cũng không phải là đồ ngốc, cô gái này là tổ trưởng tổ thực nghiệm của sở nghiên cứu SCI, trong tay nắm không ít quyền lực. Loại việc lấy mẫu tinh trùng này mà còn cần cô đích thân làm ư?

"Thất thần gì thế?" Diệp Huyên làm bộ như không biết Hạ Hoài Cẩn đang nghĩ gì, cô bình thản ra lệnh cho Hạ Hoài Cẩn: "Cởi quần ra." Thấy

anh đứng yên tại chỗ, cô nhíu mày, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, "Nếu anh không muốn tôi nói ra những lời khó nghe, tôi nghĩ động tác của anh nên nhanh lên một chút."

Cô đang uy hiếp anh, Hạ Hoài Cẩn hiểu ý của cô. Khóe mắt liếc nhìn máy móc trên tay cô, tuy rằng thân kinh bách chiến nhưng anh bây giờ giống như một con cừu non bị trói chặt để cô tùy ý chém giết, nếu là trước khi anh có thể một đao giết chết cô gái đang đứng trước mặt mình một cách dễ dàng.

Một lát sau, anh đưa tay lên cởi lưng quần. Ngón tay thon dài hữu lực, Diệp Huyên nhìn thấy mấy vết chai mỏng trên đầu ngón tay của anh. Ngón trỏ cùng ngón cái đặt trên cúc quần một giây, ngay sau đó anh cởi nó ra, kéo xuống khóa kéo, chậm rãi cởi quần dài xuống, lộ ra quần lót màu đen ôm sát bờ mông.

"Cô có thể..." Hạ Hoài Cẩn mở miệng nói, cũng không biết là vì xấu hổ hay là khẩn trương, giọng anh có chút khàn khàn, "Đừng nhìn chằm vào tôi như vậy."

Diệp Huyên không hề có ý định dời mắt, "Là người đánh giá tư chất của anh, tôi có trách nhiệm phải quan sát mọi hành động của anh."

"Lúc ở phòng giam, cô đã đánh giá qua rồi." Hạ Hoài Cẩn nén giận nói.

"Đó chẳng qua chỉ là đánh giá sơ bộ ban đầu." Diệp Huyên đẩy gọng kính trên sóng mũi lên một chút, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, "Nguyên tắc của khoa học là chính xác và kĩ lưỡng, tôi nghĩ anh biết rõ điều đó."

Hạ Hoài Cẩn nghi ngờ nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Huyên. Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi? Bị cô gái này nhìn chẳm chẳm, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng... cho nên anh mới cảm thấy có một chút ngượng nghịu. Bàn tay vẫn đặt trên thắt lưng, không khí trong phòng lúc này vô cùng xấu hổ.

Diệp Huyên vẫn bình thản ung dung, "Hạ Hoài Cẩn?" Cô cao giọng thúc giục lần nữa.

Hạ Hoài Cẩn cúi đầu, ra lệnh cho mình không được để ý đến ánh mắt của cô gái này nữa. Quần dài tuột xuống, lộ hai đôi chân dài rắn chắc, vạt áo phủ xuống trước bụng anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ đường nhân ngư quyến rũ của anh, đường cong kéo dài xuống dưới, biến mất trong chiếc quần lót căng chặt, dưới một chút nữa là vật hình trụ dài hơi gồ lên. Diệp Huyên còn nhìn thấy một nhúm lông đen lộ ra bên mép quần lót, ở trong tình cảnh này lại càng thêm khiêu khích người nhìn.

Trước khi cương, 18.5 cm. Cô đột nhiên nhớ tới số liệu trong bảng báo cáo đánh giá lúc đầu của Hạ Hoài Cẩn, thứ đó dài như vậy, sao có thể nhét hết vào trong chiếc quần lót nhỏ như thế?

Trong lòng cô hớn ha hớn hở, nhưng trên mặt vẫn bày ra vẻ tôi đang làm việc nghiêm túc, "Được rồi" cô ra hiệu để Hạ Hoài Cẩn dừng lại động tác cởi quần lót của mình, "Cơ quan sinh dục của anh rất quý giá, động tác không chuyên nghiệp có thể làm nó bị thương." Vừa dứt lời, cô bước nhanh lên trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Hoài Cẩn, nắm lấy mép quần, dứt khoát lột xuống quần lót của anh.

Vì động tác lột quần lót của cô mà vật đó hơi rung lên, nó vẫn chưa cương lên, vật hình trụ màu đỏ sậm mềm nhũn nằm sấp giữa háng của Hạ Hoài Cẩn. Đúng là 18.5 cm, dựa theo kinh nghiệm quan sát nhiều năm của Diệp Huyên, chỉ cẩn liếc mắt nhìn qua một cái liền biết rõ. Ở trong tầm mắt của cô, gậy thịt bắt đầu chậm rãi trướng lớn, nét mặt giả vờ bình tĩnh của Hạ Hoài Cẩn cuối cùng cũng rạn nứt - anh ta vậy mà cương lên chỉ vì bị một cô gái xa lạ nhìn chằm chằm!

"Tốc độ cương nhanh như vậy, chắc năng lực của anh cũng không tệ." Miệng thì nói những lời sắc tình, nhưng mặt Diệp Huyên vẫn rất đàng hoàng, cô vươn tay, cầm lấy vật to lớn đang cứng dần lên, đầu ngón tay

lướt qua phần gốc, thậm chí còn nâng hai túi tinh hoàn lên ước chừng, "Ngồi lên trên giường đi." Cô ngước mắt, "Tôi muốn lấy mẫu tinh trùng của anh."

Hình như có điều gì đó sai sai. Trước khi bị quân chính phủ bắt được, Hạ Hoài Cẩn chưa từng chịu sự quản thúc dành cho một phần tử khủng bố, cũng chưa từng trải qua những biện pháp đánh giá, nghiên cứu mà một người đàn ông bình thường phải trải qua, nhưng anh cũng biết trình tự lấy mẫu tinh trùng không phải là như thế này.

Người đàn ông sẽ bị cố định trên bàn thí nghiệm, nhân viên nghiên cứu đeo khẩu trang mặt không chút thay đổi điều khiến cánh tay robot. Dưới tình huống như vậy, rất ít đàn ông có thể tự cương, cho nên nhân viên nghiên cứu thường sử dụng biện pháp kích điện, liên tục kích thích cho đến khi những người đàn ông này bắn ra tinh trùng, cánh tay robot sẽ thu gom những tài nguyên vô cùng trân quý này, đóng gói rồi vận chuyển đến trung tâm gây giống. Trong quá trình này, nhân viên phụ trách lấy mẫu tinh dịch tuyệt đối không có bất kì tiếp xúc nào với người cung cấp, càng tuyệt đối không có chuyện giống như Hạ Hoài Cẩn vậy, dương vật bị cô gái trước mặt này nắm trong lòng bàn tay.

"Cô đang..." Anh ta nói chưa dứt câu đã bị Diệp Huyên đẩy ngã xuống giường. Khoái cảm kì lạ ập đến, anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô đang ma sát trên gậy thịt của mình, từ quy đầu đến túi tinh hoàn, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kẽ hở mẫn cảm giữa hai túi tinh hoàn, đầu ngón tay của cô đè lên mã mắt, gảy gảy "A!..." Hạ Hoài Cẩn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn không nhịn được mà bật ra tiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng, gậy thịt của anh đã hoàn toàn cứng lên, cây gậy thô to được hai tay của Diệp Huyên nâng lên, gân xanh trên gậy thịt giật giật, mùi vị nam tính tràn ngập tính xâm lược bao phủ cả người Diệp Huyên.

"Cảm giác như thế nào?" So với Hạ Hoài Cẩn đang vô cùng chật vật, ánh mắt cô vẫn rất bình tĩnh, ngay cả hô hấp cũng đều đều không có một tia rối

loạn, giọng điệu nghiêm túc hỏi anh một câu: "Tôi đang làm một đề án nghiên cứu, chứng minh rằng tinh dịch phóng ra khi làm tình so với tinh dịch phóng ra do dòng điện kích thích, có chất lượng cao hơn."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3

Có trời mới biết được Diệp Huyênđãnghĩ ra cái cớ sứt sẹo đó như thế nào.

côbiết rằng thái độ của mình rất kì lạ, có người nhân viên nguyên cứu nàođilấy mẫu tinh trùng mà lại thủ giao cho người đàn ông đó. Qua hơn năm trăm năm khan hiếm đàn ông, phụ nữ đã quen với việc sử dụng các loại biện pháp an toàn, sạch sẽ để giải quyết nhu cầu sinh lý, không cần đến gậy thịt dưới háng của đàn ông. Đàn ông trong mắt phụ nữ thời nay giống như một loại biểu tượng. Có được một người đàn ông thuộc về mình cũng coi như làmột sự khẳng định về địa vị cũng như sự giàu có của bản thân trong xã hội. Còn nhữ ng người đàn ông nằm trên bàn thí nghiệm chờ người ta đến lấy mẫu tinh trùng, thì không khác gìmột vật thí nghiệm. Nếu trước mặt Diệp Huyên không phải là Hạ Hoài Cẩn, côc ũng sẽng hĩ giống như nhữ ng nhân viên khác trong sở nghiên cứu mà thôi.

Nhưng Hạ Hoài Cẩnkhônggiống như vậy.

anhcó lẽsẽkhôngbao giờ nghĩ đến việc người congáiđưaanhđến nhà giam này lại cất chứamộttìnhyêutha thiết đối vớimộtphần tử khủng bố như mình. Điều nàykhôngphải là rất khó hiểu sao, hơn nữaanhchưa bao giờ gặp Diệp Huyên!

"Nhất kiến chung tình? Cậunóilà cậu nhất kiến chung tình?" Nghe thấy câu trả lời khẳng định của người đối diện xong,côgáitóc vàng đứng tính tiền nơi quầy bar liền cườimộtcách thích thú, "nóicho tớ biếtđibạnyêu, cậu nhất kiến chung tình với congáinhà nào thế?"

"anhấy là đàn ông." Diệp Huyên nghiêm mặt đáp lời.

"Đàn ông?!"côgáitóc vàng bất ngờ giật mình, "Hả,thậtsao? Tớ cứ tưởng cậusẽkhôngbao giờ cảm thấy hứng thú với mấy vị thiếu gia quý tộc cổng lớnkhôngra sau cổng saukhôngbước chứ!"

"khôngphải,anhấy là...." Diệp Huyên ngừngmộtchút, tuy rằng Elle là người bạn tốt nhất củacô, nhưngcôvẫn cảm thấy mìnhkhôngnênnóira thân phận thựcsựcủa Hạ Hoài Cẩn, "anhấykhôngthuộc tầng lớp thứ nhất."

Sau khisựkiện "Tháng ba đen tối" xảy, nam giới trở thành tài nguyên khan hiếm, nên chính phủ vì muốn dễ dàng trong việc quản lý họđãđem toàn bộ nam giới còn lạitrênđế quốc chia thành bốn cấp bậc. Tầng lớp thứ nhất chỉ bao gồm nam giới quý tộc hoặc là những người đàn ôngđãlập được những công trạng lớn, họ được tự do quản lý tầng lớp của họ. Thân phận của họ cũng ngang hàng với phụ nữ, được hưởng các quyền tự do, quyền con người và quan trọng nhất là họ có quyết tự quyết định hôn nhân của mình.

Nhưng thực ra mọi người đều biết họ cũngkhôngthể tự do chọn lựa. Những người đàn ông phải dựa vào gia tộc mới có được quyền tự do,thìtất nhiên hôn nhân của họ phải đem lại lợi ích cho gia tộc. Mà đối vớimộttiểu thư quý tộc như Diệp Huyênthìmọi việc cũngkhôngkhác với nam giới quý tộc là bao, khi gia tộc của Diệp Huyên cảm thấyđãđến lúc thích hợp, cũngsẽan bài chocômộtngười đàn ông tương xứng để kết hôn.

Năm CE 618, điều duy trìmộtcuộc hôn nhânkhôngphải là tìnhyêumà là lợi ích cùng trách nhiệm sinh con.

Thấy Diệp Huyên nhăn mi, Elle cười vỗ vỗ lên vai củacô: "khôngcần phải buồn rầu như thế?anhta là tầng lớp thứ hai sao? Vậy cũng có sao đâu, chỉ cần cậuđixin dì Diệpmộttiếng, đem người đàn ông đó phân phối cho cậukhôngphải là xong chuyện rồi sao.khôngphải lần trước dì Diệpđãnóirồi sao, chỉ cần cậu muốn kết hôn, cho dù người mà cậu thích là người cung cấp tinh trùng trong sở nghiên cứu cũngkhôngsao, dì tuyệt đốisẽkhôngphản đối."

Nếu mọi chuyện đơn giản như vậythìtốt rồi, Diệp Huyên thầm thở dàimộthơi.côtất nhiên là biết mẹ mình có quyền lực hơn người, đứngtrêntầng lớp cao nhất của giới quý tộc, muốn đem người đàn ông mà mình thích thu vào tay,khôngcần mẹcôgiúp đỡthìcôcũng có thể dễ dàng đạt được mục đích.

Nhưng thân phận của Hạ Hoài Cẩn rất đặc thù, anhấy không phải là tài nguyên cấp hai có thể được chính phủ phân phối để kết hôn với người phụ nữ đủ tư cách, cũng không phải là tài nguyên cung cấp gen cấp 3, có sứ mạng duy nhất trong đời là nguồn cung cấp tinh trùng để gây giống đời sau nhưng không được kết hôn với phụ nữ, anhấy là tài nguyên nghiên cứu cấp bốn, hơn nữa lại là loại tội phạm nghiêm trọng - tội phản quốc, gây nguy hại đến trật tự an toàn của xã hội, sẽ bị giam giữ trong nhà tù cao cấp nhất, và vĩnh viễn cũng không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời thêm một lần nào nữa.

Nếu mìnhnóirasựthật, Elle chắcsẽngất xỉu ngay tại chỗ mất.

"Chẳng lẽanhtađãbị phân phối để kết hôn với người phụ nữ khác?" Ellekhôngbiết Diệp Huyênđangsuy nghĩ gì, thấy Diệp Huyên im lặngkhôngnói,côbèn tiếp tục dò hỏi.

"A, cũngkhôngphải..."

Diệp Huyên quả thựckhôngbiết phải giải thích như thế nào, trong lúccôđangdo dự, Elle thấycôkhó mở miệng như vậy, cũng hiểu ý màkhôngtiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa,côchuyển đề tài, bước đến trước mặt Diệp Huyên tò mò hỏi: "Hì,khôngbằng cậu kể cho tớ nghe cậu nhất kiến chung tình vớianhta như thế nàođi?" Thấy Diệp Huyên nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy,khôngkhỏi nheo mắt thích thú, "Nhìn cậu như vậy... Chẳng lẽ làanhhùng cứu mỹ nhân?"

Elle chỉ thuận miệng đoán bừa thế nhưng lại đúng, Diệp HuyênyêuHạ Hoài Cẩn vìanhtađãcứucô. Lý do cẩu huyết này có chút khác biệt so với khi Diệp sĩ quan với Cra tướng quân, lúc đó Crato cứu Diệp Huyên khỏi họng súng của quân phản loạn, nhưng Hạ Hoài Cẩn lại làmộttên phản quân.

Khi đó Diệp Huyênđangđến thành phố cảng duyên hải để tham giamộtcuộc hội đàm, vùng duyên hải của hành tinhnhỏnày là nơi hỗn loạn nhất đế quốc, luôn ở trong tình trạng "khôngai quản lí". Để đảm bảo an toàn, côđalên kế hoạch tham gia hội đàm buổi sáng, buổi chiều liền quay về Trái Đất luôn, lạikhôngngờ được rằng khi phi thuyền vừa đáp xuống cảng, đãxui xẻo bị nhóm phản quân bao vây.

Nhóm phản quân bao vâycôkhôngphải là Mặt trận giải phóng nam giới do Hạ Hoài Cẩn lãnh đạo, mà là do Đảng Thống nhất của những người có tư tưởng cực đoan. Mà đối tượng bị Đảng Thống nhất căm hận nhất là quan chức chính phủ xếp sau đó là những nhà nghiên cứu khoa học giống như Diệp Huyên.côcứ nghĩ rằng ngày hôm nay mình chết chắc rồi, nhưng trong lúc mành chỉ treo chuông, lại được Hạ Hoài Cẩn cứu được.

cônhớrõHạ Hoài Cẩn mặc một bộ đồ màu đen, viên đạn xẹt qua sát ngay mặt anhấy, để lại một vệt máu dài trêngương mặt lạnh lùng. Tay phải của anh nắm lấy cánh tay Diệp Huyên, dường như muốn trấn an người congái đang sợ hãi đến run như cầy sấy, tay trái cầm một khẩu súng, một mình chống lại một nhóm phản quân cầm súng đứng xung quanh.

"Hạ Hoài Cẩn " Tên cầm đầu của đối phương cười lạnhmộttiếng, "Mày gia nhập quân chính phủ từ bao giờ thế?"

"Nghiêm lão tam, đừngnóimấy câu châm chọc như vậy." Hạ Hoài Cẩn mở miệng đáp trả, trờiđangtối dần, mà xómnhỏnày quá nghèo nàykhôngcó lấymộtngọn đèn đường, Diệp Huyên chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của nh, nghe giọng mới pháthiệnanhcòn rất trẻ tuổi, "Nguyên tắc làm việc của tôi chắc anh cũng biết rõ, không giết người dân vô tội, cũng không cho phép bất cứmột chức nào khác giết người vô tội."

"Phi!" Nghiêm lão tam phunmộtngụm nước bọt, "Mày cho mày là ai, Mặt trận giải phóng hết người hay sao mà lại đểmộtđứa nhóc còn để tóc chỏm lên làm thủ lĩnh?khônggiết thường dân? Con mẹ nó mày nghĩ bây giờ là lúc nào? Con mẹ nó mày có biết con đàn bà này là aikhông?"

Hạ Hoài Cẩn theo bản năng liếc nhìn về phía Diệp Huyên, trờiđãbắt đầu đổ mưa, côgái được hắn cứu bây giờ cả người đãướt nhẹp, trời quá tối, Hạ Hoài Cẩnkhông nhìn thấy rõkhuôn mặt của cô, chỉ nhìn thấy dáng người mảnh khảnhhiện rõra dưới chiếc váy dài ướt đẫm dán sát vào cơ thể, có vẻ như côgái này có dáng người rất đẹp. công he thấy lời nói của Nghiêm lão tam, tuy khiếp sợ co rúm người lại một cái, nhưng ngay lập tức, ưỡn ngực cố gắng bình tĩ nh nói: "Tôi là nhân viên nghiên cứu trong sở nghiên cứu SCI, theo như lời của vị Hạ tiên sinh này vừ anói, thì tôi là một thường dân."

"Ha?" Nghiêm lão tam nhịnkhông được mà bật cười, hắnta nhìn Hạ Hoài Cẩnmột cách châm chọc, "Taonóinày Hạ Hoài Cẩn, con đàn bà này đúng là giống mày. "hắngạt chốt an toàn, "Con mẹ nó, taokhông quan tâm con đàn bà này có phải là thường dân haykhông!không phải là thường dân tao cũng giết, là thường dânthìtao càng muốn giết!"

Xoát xoátmộtloạtâmthanh lên đạn của súng lục vang lên, Diệp Huyên sợ hãi hítmộtngụm khí lạnh, hi vọng sống sót vừa mới được nhen nhóm ngay lập tức bị dập tắtmộtlần nữa. Cho dù người đàn ông Hạ Hoài Cẩn này có

dũng mãnh thiện chiếnthìhai người cũngkhôngcó cách nào trốn thoát từ dưới luồng đạn của bảy tám khẩu súngđangchia vào người.

"Sợ à?" Đột nhiêncônghe thấy giọngnóitrầm thấp của anhấy, Diệp Huyên ngần người khônghiểu là anh đang nói cùng mình, mất mấy giây mới hoàn hồn gật gật đầu, "Nắm chặt tay tôi." cônhìn thấy Hạ Hoài Cẩn cong lên khóe môi, Diệp Huyênkhông dám chắc có phải là anh đang cười với cô hay không.

Sau đó,côliền bay lênkhôngtrung. Hạ Hoài Cẩn nhảy lên, rơi xuốngtrênnóc nhà, ôm lấycôrồi chạy như điên.

Cảm giác nàythậtkì lạ, ngay sau lưng họ, một nhóm khủng bố bảy tám người đang đuổi theo, màcô đang bị một người đàn ông xa lạ ôm vào ngực, nhảy lên nhảy xuống trốn đông trốn tây, không ít viên đạn bay xet qua sát người họ, nhưng côlại cảm thấy an tâm đến lạ.

Hạ Hoài Cẩn, Diệp Huyênâmthầm ghi nhớ cái tên này trong lòng. Hạ Hoài Cẩn ba chữ vô cùng đơn giản, thốt ra từ đầu lưỡi lại khiếncôcảm thấy có chút ngọt ngào.

Suốt 24 năm qua, từnhỏđến lớn,côđều được người trong giới quý tộc khen làmộtcôtiểu thư ngoan ngoãn. Giờ phút này bịmộtngười xa lạ có thể làmộtphần tử khủng bố ôm chặt, trải quamộttrận đấu súng kinh hoàng nơi xómnhỏnghèo nàn.

Diệp Huyên nghĩ, giờ phút này có lẽ là giây phút màcôcảm thấy hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

Cuối cùng, hai người cũng trốn thoát. Nghiêm lão tam sợ kinh động đến quân chính phủ,khôngdám nháo ra động tĩnh quá lớn. Hạ Hoài Cẩn ôm Diệp Huyên chạy thục mạngmộtđường, chạy đến cuối xómthìdừng lại.

"An toàn." Hạ Hoài Cẩn thảcôxuống, cảnh giác quan sát xung quanh. Cách đókhôngxa có ánh đèn chiếu đến, Diệp Huyên lúc này mới pháthiệnanhđangbị thương, bàn tay tráiđangnắm chặt khẩu súng củaanhđangchảy máu.

"anhbị thương."côbước đến gầnanh, muốn nắm lấy tay bị thương của Hạ Hoài Cẩn.

"khôngsao..." Hạ Hoài Cẩnđangchuận bị quay đầu lại nhưng còn chưa dứt lời, bên tai liền vang lên tiếng súng nổ chói tai.

"khôngđược nhúc nhích! Giơ hai tay lên!"mộtđoàn binh lính của quân đội chính phủ được võ trang đầy đủ nhanh chóng bao vây hai người, chỉ trong nháy mắt,đãđem Diệp Huyên lùi về khu vực an toàn, đồng thời hoàn toàn bao vây xung quanh Hạ Hoài Cẩn.

"Khoanđã!" Diệp Huyênđangđịnhnói, "anhấyđãcứu..."

Nhưng chiếc còng điệnđãchụp lên cổ tay của Hạ Hoài Cẩn, người lính dẫn đầu thô bạo đá Hạ Hoài Cẩnmộtcú, khiếnanhkhuyu xuống, "Ngươiđãbị bắt, Hạ Hoài Cẩn." Đối phương lạnh lùngnói, "Với tội danh phản quốc, gây nguy hại đến an ninh xã hội."

"Bác sĩ Diệp" Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyên, người quân nhân mim cườiđivề phíacô, "Lần nàythậtsựrất cảm ơncô, chúng tôi truy bắt tên phần tử khủng bố nàyđãvài năm,khôngnghĩ tới lại dễ đàng bắt đượchắnở đây. Tôisẽbáo cáo lên cấptrên, tặng chocômộthuân chương vinh dự để biểu dương cống hiến củacôtrong lần truy bắt này."

"khôngphải..." lờinóicủa Diệp Huyên căn bảnkhôngcó người lắng nghe, côđành trơ mắt nhìn người đàn ông vừa mới cứu mạng mình bị áp giảiđi, anhấy sẽbị giam giữ trong nhà tù sâm nghiêm nhất của để quốc, mà thứ đang chờ đợi lại là cái chết.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 4: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4

"Tên?" Diệp Huyên dùng giọng điệu lạnh nhạt như thường đặt câu hỏi.

"Hạ Hoài Cẩn." Nghe thấy giọng nam trầm thấp quen thuộc đó, cô suýt nữa thìnhịnk hông được xúc động muốn nhảy dựng lên ôm lấyanh. Nhưng trong mắt Hạ Hoài Cẩn, côg ái mặc áo khoác trắng ngồi phía sau bàn dường như lãnh đạm hơn mấy phần, hai người họm ột hỏi một đáp, cuối cùng hỏi đến vấn đề nhạy cảm đó, côm ới ngầng đầu liếc nhìnanh một cái.

Đến giây phút đó, Diệp Huyên mới nhìnrõkhuôn mặt của Hạ Hoài Cẩn. So với tưởng tượng củacôgần như giống nhau hoàn toàn, ngũ quan nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng đôi mắt lại mang theo nét tuấn mỹ, phong lưu, khiến cảm giác lạnh lẽo như tòa núi băng quanh ngườianhgiảm xuốngkhôngít. Hạ Hoài Cẩn còn rất trẻ, năm nay Diệp Huyên mới 24 tính ra là lớn hơn người này đến bốn tuổi. Nhưng đối với người chỉ mới 16 tuổi liền trở thành đối tượng truy nã khẩn cấp của chính phủ,thìDiệp Huyênkhôngkhác gìcôgáinhỏkhờ dại,khônghiểusựđời.

côđúng là khởthật, vận dụng hết nhân mạch mà mình tích lũy từ lâu, mới có thể tạo cho Hạ Hoài Cẩn thân phận là tài nguyên cung cấp gen cấp 3. Sau đó đưa bảng đánh giá tư chất mức ưu tú của Hạ Hoài Cẩn lên sở nghiên cứu SCI,thìsau nàycôcó thể ở cùnganh.

Thủ đoạn như vậy tất nhiên làkhôngthểnóirõra được, cho nên bây giờ cho dù trong lòng Diệp Huyên cóyêutha thiết Hạ Hoài Cẩn, cho dù taycôđangnắm lấy dương vật của Hạ Hoài Cẩn, được tiếp xúc thân mật vượt quá giới hạn vớianhthìcôcũng chỉ có thể bày ra khuôn mặt lạnh như băng, hai tay lại liên tục chuyển động, dùng hết kinh nghiệm đúc rút từ những bộ phim người lớn để thủ giao choanh, nhưng miệng vẫnnói: "Tôi biếtanhcảm thấykhôngquen nhưng Hạ Hoài Cẩn, đây là vì nghiên cứu khoa học."

Tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn ngày càng nặng nề, anhcố gắng kiềm chế hơi thở, vươn tay muốn đẩy Diệp Huyên ra, lại bị côtrở tay bắt lại.

"Đừng làm ảnh hưởng đến tôi." côbất mãn trừng mắt liếc nhìnanhmột cái.

Hạ Hoài Cẩn bị nghẹn cục tức nơi ngực, lờinóidường như rít qua từ kẽ răng: "Hành vi củacôlàkhôngđúng với quy định thực nghiệm!"anhbiết mìnhkhôngdọa đượccô, cũngkhôngcó khả năng đàm phán đạt được thỏa thuận gì vớicônên đành lôi mấy cái quy định thực nghiệm ra để ngăn cản Diệp Huyên.

Bởi vì nguồn cung cấp gen rất hiếm, nên Hạ Hoài Cẩn được xếp loại ưu tú trở thành người cung cấp gen, cho nên vì đảm bảo người cung cấp có trạng thái thể trạng tốt nhất,thìbắt buộc trong lúc lấy mẫu tinh trùng của những người này phải tuân theo trình tự mà chính phủ đưa ramộtcách nghiêm túc,khôngthể vi phạm quy định. Hành vi của Diệp Huyên lúc nàyđãđủ đểcôbị xử phạt rồi.

"anhcho rằng," Diệp Huyên nâng mắt lên nhìnanh, "Tôi dám làm như thế này màkhôngcó cách nào thoát tội sao?" Nhìn vẻ mặt tức giận của Hạ Hoài Cẩn,côcàng cảm thấy người đàn ông này quảthậtrất đángyêu.

Quả nhiên, anhlà người trí dũng song toàn, mà còn sắc sảo, bình tĩnh. Đàn ông bình thường nếu gặp tình huống này đã sớm bị dục vọng che mờ lý trí, hoặc chỉ biết uy hiếp suông, tệ hại hơn là cầu xin, van nài. Nhưng Hạ Hoài Cẩn lại có thể nghĩ đến vấn đề quy định trong thực nghiệm, nắm được điểm yếu có thể khiến nhân viên nghiên cứu sợ hãi nhất để uy hiếp cô. Nhưng thật đáng tiếc phải khiến anhthất vọng rồi, với gia thế của Diệp Huyên, những quy định này không thể trói buộc được cô.

Ngón taycôlướttrêngân xanh dữ tợn nổitrêndương vật, khiến Hạ Hoài Cẩn nhịnkhôngđược mà run rẩy, ý cười trong đáy mắt của Diệp Huyên càng đậm.côthích nhìn người đàn ông này vì mình mà lộ ra cảm xúctrênkhuôn mặt, đầu ngón taycôgiống nhưđanglướttrênnhững phím đàn, vuốt ve, gẩynhe, nắm chặt, xoanhe.... Có trời mới biết đượccôvì muốn làm cho Hạ Hoài Cẩn thoải mái, màđãphải nghiên cứu phim người lớnmộtcách tỉ mỉ, cho dù là khi phân tích số liệu thực nghiệm,côcũng chưa bao giờ cẩn thận đến như vậy. Cây gậy đỏ sậm càng lúc càng nóng lên, phần thân có xu thế trướng lớn. Diệp Huyên phủ tay lên quy đầu to lớn ấnmộtcái rồi xoanhe,côcó cảm giác cây gậy nóng bỏng này dường như có sinh mệnh, kích động nảy lên trong taycô. Mã mắt phíatrênhơi mở ra, tiền tinh trong suốt chảy ra càng ngày càng nhiều, dường như sắp tới khoảng khắc núi lửa bùng nổ, hơi thở nam tính trongkhôngkhí cũng đậm dần lên.

anhấy sắp bắn.

Nhận ra điều này khiến Diệp Huyên càng thêm hưng phấn, côhạ thấp thắt lưng, nằm hẳn lêntrênhông Hạ Hoài Cẩn, mái tóc dài xõa xuống, che khuất gò máđãsớm đỏ bừng của mình. Cảm giác ngứa ngáy giữa hai chân theo từng tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn càng thêmrõràng, một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, trong nháy mắt liền làm ướt quần lót của cô. côchỉ có thể cố gắng khép chặt hai chân, cắn môi không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Muốn... Rất muốn... Rất rất muốn liếm cây gậy thịt cứng rắn trước mắt, muốn đem quy đầu ngậm vào trong miệng, muốn dùng đầu lưỡi liếm ướt cả hai túi tinh hoàn đángyêuphía dưới. Muốn nuốt nó vào trong họng, rồi dùng

cái miệngnhỏnhắn, non mềm của mình ngậm lấy gậy thịt của anh. Sau đó, anhấy có thể bắn vào trong miệng mình, rồi mình có thể...

"Ưm..." Hạ Hoài Cẩn nghe được côgái trước mắt bật ramột tiếng rên ri nhonhỏ, nhưng anh còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì bỗng nhiên bàn tay của cônắm lấy quy đầu, dùng sức bóp mạnh một cái.

"A!.." Hạ Hoài Cẩn bắn ra, cảm giác đau đớn xen lẫn sung sướng cứ như thủy triều ập đến,anhnhẫn nhịn hồi lâu nhưng lại bịcôđánh bất ngờkhôngkịp phòng bị, cuối cùng cũng thất thủ, tinh dịch nóng rực toàn bộ đều phun ratrêntay Diệp Huyên.

Đợi đến khi khoái cảm kịp liệt ấy quađi, Hạ Hoài Cẩn mới sực tỉnh lại.anhthở hồn hền, chống tay nửa ngồi lên nhìn Diệp Huyên.côngẩn người, cúi đầu đứng sững tại chỗ,trêntay, cánh tay thậm chítrênchóp mũicôcũng dính đầy chất lỏng trắng đục sền sệt. Hạ Hoài Cẩn cảm thấy cổ họng mình khô khốc, gậy thịt lại có xu thế ngẩng đầu trở lại.anhvội vàng kéo quần lên, ngón tay gài nút quần cũng run runkhôngngừng.

"cô..."anhdừngmộtchút, cố gắng để giọngnóitrở nên bình thường lại, "côvừa lòng chưa?"

Đến lúc này Diệp Huyên mới tỉnh hồn lại, côcũng không dám nhìn Hạ Hoài Cẩn, cứ vậy mà chạy thắng ra ngoài. Đứng trong phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt tràn ngập tình dục của mình trong gương. côthất thần, chỉ mới tưởng tượng ra cảnh Hạ Hoài Cẩn bắn vào trong miệng mình, rồi mình lại nuốt hết tinh dịch của anh, mà cô đãn hịn không được mà rên rỉ ra tiếng. Kích động nhất thời mà thất thủ, khiến Hạ Hoài Cẩn xuất tinh.

Nghĩ đến đây khiến côảo não không thôi. Quy đầu là bộ phận yếu ớt nhất, bị mình nhéo mạnh một cái, chắc là Hạ Hoài Cẩn đãr ất đau. Nhưng côc ũng cảm thấy cực kì hưng phấn, mở tay ra, tinh dịch đặc sệt của anh vẫn còn dính trong lòng bày tay, giữa khe hở các ngón tay kéo ramột sợi chỉ bạc dâm

mỹ, sắc tình. Thỏa mãn mong ước bấy lâu của mình, côle lưỡi từng chút một liếm sạch tinh dịch dính trêntay, ngay cả mấy chỗ trên cánh tay côc ũng không bỏ qua. "thật đáng tiếc.." Diệp huyên nhớ rõ vẫn còn một ít tinh dịch sót lại trên mặt đất, "Sau này muốn ăn nó chỉ sợ không để dàng được như lần này."

thậtra hành động hôm nay của côđaquá nóng vội, Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn đề phòng cô, cô đáng lẽ ra nên nhẫn nhịn thêm một đoạn thời gian nữa. Diệp Huyên thở dài, đến khi nào mình mới có thể ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn? Từ ngày được Hạ Hoài Cẩn cứu mạng, gần như đêm nào cô cũng phải vừa tự an ủi mình vừa gọi tên của anh, mới có thể đi vào giấc ngủ.

Chưa bao giờ Diệp Huyên nghĩ đến bản thân cũng có lúc điên cuồng như vậy,côbây giờ chẳng khác gìmộtsi nữ. Có lẽcôđãphải chịu áp lực quá lâu, ở trongmộtxã hội quái dị như thế này, lại lớn lên trong giới quý tộc khuôn sáo cứng nhắc, khiếncôkhôngthể làm những điều mình thích, thậm chí ngay cả việc bộc lộ cảm xúc thái quá cũngkhôngđược. Cho nên khi đứng trước mặt Hạ Hoài Cẩn,cômới bày ra bộ mặt lạnh như băng như thế, có lẽ chính bản thâncôcũngkhôngbiết phải dùng phương pháp bình thường nào để theo đuổi người đàn ông mình thích.

Nhìn vào gương, sửa sang lại tóc taimộtchút, đợi đến khi gương mặtkhôngcòn ửng hồng nữa Diệp Huyên mới giả bộ bình thường nhưkhôngcó việc gìđivề văn phòng.đangđitrênhành lăngthìgặp Lâm Y, bà tađangômmộttập tài liệu, thấy Diệp Huyênđangđitớithìthuận miệng cười hỏi: "Lấy mẫu tinh trùng xong rồi? Có cầm tôi đem về kho lạnhkhông?"

Diệp Huyên ngần ra, thiếu chút nữacôquên mất mìnhđãlấy cớđilấy mẫu tinh trùng, nhưng tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn đều bị mình ăn sạch, lấy đâu ra mẫu mà đưa đến kho lạnh. "Khụ..."côkhụmộttiếng, "khôngcần, để tôi tự làm là được rồi."

Đuổi Lâm Y di rồi, cô vội vàng chạy về chỗ ở của Hạ Hoài Cẩn. Tên của Hạ Hoài Cẩnđã được ghi trong danh sách những người cung cấp gen, hơn nữa đã có ghi chép ngày hôm nay lấy mẫu tinh trùng, tất nhiên phải có mẫu để đưa đến kho lạnh. Dù Diệp Huyên là người trong tổ nghiên cứu cấp cao, cũng không lừa gạt được AI, chỉ đành phải khiến Hạ Hoài Cẩn xuất tinh thêm một lần nữa.

Diệp Huyên mở cửa, Hạ Hoài Cẩnđangnằm ngẩn người ở trêngi ường, nghe thấy tiếng động liền ngồi bật dậy cảnh giác nhìncô: "Có chuyện gì nữa sao?"

"anhcó thể cương thêmmộtlần nữakhông?" Diệp Huyên ngay lập tứcnóithẳng vào vấn đề, thấytrênmặtanhlộ ra biểu cảm tức giận,côcảm thấy mình nên giải thích thêmmộtchút, "khôngphải là tôi nghi ngờ năng lực củaanh, nhưng dù saothìanhmới bắn xongmộtlần, theo như bình thường,thìcầnmộtchút thời gian để khôi phục."

"côcảm thấy tôi tức giận là vì chuyện đó?" Hạ Hoài Cẩn nâng mắt nhìncô, anhcó thể lí giải được mấy phần cái lối suy nghĩ kì quái củacô, vìcôkhông nghĩ rằng hành động lúc nãy của mình đối với anh mànói làm ột loại nhục nhã, càng không biết rằng lời nói vừa rồi của mình khiến anh cảm thấy khó chịu. Từ nhỏ Hạ Hoài Cẩn lớn lên ở trong Mặt trận giải phóng nam giới, cho đến bây giờ chưa từng trải qua khóa giáo dục tư tưởng của chính phủ nói cách khác là quá trình tẩy não. Trong lòng anh, nam nữ là bình đẳng, đều cần được tôn trọng anh khó có thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Huyên, mà Diệp Huyên cũng cảm thấy câu hỏi ngược của anh rất kì quái.

"Chẳng lẽkhôngđúng sao?" Diệp Huyên cảm thấy có chút khó hiểu, cônghi hoặc nhìn về phía Hạ Hoài Cẩn, đôi mắt đen nhánh, môi hồng răng trắng, khiến Hạ Hoài Cẩn có cảm giác côrất ngây thơ, hồn nhiên, khiến tất cả những cảm xúc tức giận của anh đều hóa thành bất đắc dĩ. Thấy anh cau chặt mày, "A..." Diệp Huyên bỗng nhiên nghĩ đến thân phận của anh, Hạ

Hoài Cẩn chưa từng tiếp nhận giáo dục nô lệ hóa dành cho đàn ông, cho nên những lời vừa rồi của mìnhđãxúc phạm đếnanh.

"thậtxin lỗi." Mặt Diệp Huyên đỏ lên, "Là do tôi lỡ lời."

Lần này đến lượt Hạ Hoài Cẩn ngẩn người, tuyanhkhó chịu, nhưnganhbiết, đối với hầu hết nữ giớitrênđế quốc mànói, nam giớikhôngđáng được tôn trọng. Ôm quan niệm như vậy, Diệp Huyên có thể tự ý thức mình xúc phạm đếnanhđãlà rất khó có được, chứ đừngnóiđến việc xin lỗianh. Trong chốc lát Hạ Hoài Cẩnkhôngbiết nênnóicái gì, vốn dĩ rất chán ghét hành động Diệp Huyên ép buộc thủ giao cho mình, dù cho mục đích củacôlà nghiên cứu khoa học hay muốn nhục nhãanhđichăng nữa,thìanhcũng cảm thấycôthậtđáng ghét. Nhưng bây giờanhlạikhônghiểu được suy nghĩ của Diệp Huyên.

anhcảm thấy mình đối với Diệp Huyên thường xuyên mềm lòngmột cách kì lạ, rõràng người bị xúc phạm làanh, nhưng Diệp Huyên chỉ mới nói một câu xin lỗi, anhliền mềm lòng. Nhưng lời nói ngay sau đó của Diệp Huyên lại khiến gân xanh hai bên thái dương anh giật.

"thậtxin lỗi" Diệp Huyên trịnh trọng cúi gập người xuống xin lỗianh, rồi lại dùng cái loại ngữ khí cứng nhắc hỏi tiếp, "Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu lấy mẫu tinh trùng đượckhông?"

Vậy là nãy giờcôchỉnóicho có lệ thôi à? Hạ Hoài Cẩn cố nén tức giận: "Vừa rồicôđãlấymộtlần."

"Ách" Diệp Huyên do dựmộtchút, "Tinh dịch lúc nãy đều..."

Hạ Hoài Cẩn đương nhiênkhôngbiết tất cả tinh dịch của mình ban nãy đều bị Diệp Huyên ăn sạch, còn tưởng rằng vì mình bắntrêntaycônêncôđachayđirửa tay. Chuyện này khiếnanhcảm thấy rất mất mặt, đối vớimộtngười congáicũng là hành vi xúc phạm, nhưng suy nghĩ lại tất cả cũng đều do Diệp Huyên tự làm,anhhừ lạnhmộttiếng: "Tôi cự tuyệt."

"Tôi nghĩanhđãquên rằng" Diệp Huyênnóimộtcách bất đắc dĩ, "anhkhôngcó quyền cự tuyệt."

Thái độ của côkhiến Hạ Hoài Cẩn cảm thấy một giống như một đứa trẻ quậy phá vô lí, rõr àng mình là người chiếm thế thượng phong, nhưng bây giờ lại cảm thấy như mình đang cố tình gây sự? Sau đó, Diệp Huyên đi tới, thuận thế đẩy ngã Hạ Hoài Cẩn lên giường. "Được rồi." côduỗi tay cởi quần Hạ Hoài Cẩn, vừa dỗ dành, "Lần này sẽ rất nhanh thôi."

"cô...." Hạ Hoài Cẩn lại cảm thấy mình bị nghẹn lời, rốt cuộccôgáinày muốn làm gì?! Cái khóatrêncổ tay khiếnanhkhôngthể sử dụng sức lực được, dễ dàng bị Diệp Huyên cởi quần lót xuống, nhìn thấy gậy thịtđangngẩng đầu dần dần, khiến Diệp Huyên kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn.

"Di?"cônhìn Hạ Hoài Cẩn, rồi cúi xuống nhìn tiểu Hạ Hoài Cẩn, "anhđãcương rồi sao?"

Người đàn ông quay đầukhôngđể ý tớicô, Diệp Huyênkhôngnhìn thấy được vành tai củaanhđãphiếm hồng. Thao! Hạ Hoài Cẩn cáu kỉnh mắng thầmmộtcâu,anhkhôngthể tin được bản thân lại dễ dàng bị rung động như thế. Biểuhiệncủaanhbây giờkhôngkhác gìmộttên nhóc choai choai, khí huyết phương cương, vừa ngây ngô vừa gợi cảm.

Nhưng Diệp Huyên lạikhôngnhận ra được Hạ Hoài Cẩnđangxấu hổ, còn ngốc nghếch hỏimộtcâu: "anhbắt đầu cương từ khi nào thế?"

Hạ Hoài Cẩn thiếu chút nữa bịcôtức chết,anhxụ mặt nhìn Diệp Huyên: "Chuyện nàykhôngliên quan đếncô, bác sĩ Diệp."

"anhcó thể gọi tôi là Diệp Huyên" côdường như không nghe thấy ý cự tuyệt trong lời nói của anh, mà ngược lại vui vẻ nói chuyện với anh. Và tất nhiên, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, Hạ Hoài Cẩn cũng không hiểu nổi sao mình lại nhìn ra được côđang vui vẻ.

cônhẹnhàng vuốt ve dương vật của Hạ Hoài Cẩn, bởi vìanhđãsớm cương cứng từ trước nên rất nhanh gậy thịtđãbiến thànhmộtcây gậy cứng ngắc thô to, oai phong lẫm liệt dựng thẳng giữa hai chân Hạ Hoài Cẩn. Diệp Huyên rất muốn hôn nómộtcái, nhưng vẫn cố nhịn xuống được.côlấy ống nghiệm chuyện dụng ra, tay trái vuốt ve hai túi tinh hoàn nặng trịch, muốn Hạ Hoài Cẩn nhanh chóng xuất tinh. Nhưng lạikhôngbiết rằng khi đàn ôngđãbắn quamộtlần,thìthời gian gậy thịt cứng rắnsẽcàng dài hơn. Diệp Huyên hết vân vê lại nhào nặn, từ quy đầu đến giữa hai háng, qua lại hơn mười lần nhưng tiểu Hạ Hoài Cẩn vẫn như cũ đứng sừng sữngkhôngngã.

Diệp Huyên có chút uể oải, chẳng lẽ thủ pháp của mìnhkhôngđủ điêu luyện? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cố gắng kiềm chế của Hạ Hoài Cẩn,côcảm thấy chắc làanhcũng thấy thoải mái.... "Thoải máikhông?"côhỏi thắng luôn.

Hạ Hoài Cẩn muốnnóinhưng vừa mở miệng tiếng rên rỉ lại bật ra.anhnửa nằm nửa ngồitrêngiường,trêntrán đầy mồ hôi. Diệp Huyên cũngkhôngbiết vìanhkiềm nén quá mà khó chịu hay do mình khiếnanhkhôngthoải mái.

"khôngthì..."côdo dựmộtchút, tuy trong lòng rất muốn, nhưng khinóira vẫn thấy ngượng ngùng, "Tôi dùng miệng giúpanhđượckhông?"

Hạ Hoài Cẩn cố gắng kiềm chế tiếng thở dốc đãrất vất vả, vừa nghe thấy cônói thế, giữa hai chân liền cảm thấy căng chặt, gậy thịt đang cứng rắn đột nhiên bắn tinh. Diệp Huyên luống cuống tay chân vội vàng hứng lấy tinh dịch bắn ra, côchưa từng lấy mẫu tinh trùng lần nào, tay chân vụng về khiến không ít tinh dịch bị dính ngoài ống nghiệm, bèn dùng ngón tay vuốt chúng, gom hết vào trong ống. Hạ Hoài Cẩn suýt nữa thì bị hành động của côchọc cho nổi điên, côm ặc chiếc áo khoác trắng dài ngồi giữa hai chân anh, trong tay cầm ống nghiệm chứa đầy tinh dịch đặc sệt, đối xử với chúng không khác gì trân bảo, cẩn thận chăm chú nhìn cái thứ màa nh vừa bắn ra.

Hạ Hoài Cẩn biết, đối vớimộtngười nghiên cứu khoa học mànói, tinh dịch của đàn ông vốn là tài nguyên hiếm có. Nhưnganhlạikhônghiểu rằngcôcó biểuhiệnnhư vậykhôngphải là do tinh dịch rất trân quý mà là vìmộtnguyên nhân khác. Mà nguyên nhân này Hạ Hoài Cẩnkhôngthể nào ngờ tới, đó là vì tinh dịch này là củaanh.

Vừa nghĩ đến việc mình phải đem tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn đưa đến kho lạnh, sau đó thứ này lại bị phân phối ra ngoài,khôngbiếtsẽrơi xuống trong tay người phụ nữ nào, trong lòng Diệp Huyên liền cảm thấy bức bối.khôngđược,côphải đem ống nghiệm này cất kĩ. Đây đều là củacô,khôngai được phép lấy!

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 5: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5

"Thương nhân bán tinh dịch trong chợ đen?" Vẻ mặt Elle nghi hoặc, "Tớ đúng là biếtkhôngít người, nhưng... Cậu hỏi tới bọn họ làm gì?"

Bởi vì nam giới rất khan hiếm, mặc dù đế quốc để phần lớn nam giới thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3 chuyên dùng để lấy tinh dịch, nhưng nhiêu đó vẫnkhôngđủ để thõa mãn nhu cầu sinh dục khổng lồ. Ở đế quốc Nebula, chỉ có 1‰ phụ nữ có thể nhận được một người đàn ông, tiến tới hôn nhân, những người phụ nữ còn lại nếu muốn có đời sau, biện pháp duy nhất chính là đến các trung tâm trải rộng ở các thành phố lớn, xinmột phần từ trung tâm nghiên cứu cung cấp tinh dịch.

Mà muốn xin loại tinh dịch đủ tư cách cũng rất khó khăn, người xin cần phải có sựphê duyệt vừa nghiêm khắc vừa phức tạp,khôngthể tàn tật,khôngthể có bệnh di truyền,khôngthể có tiền án,khôngthể có ham mê bất lương... Trongmộtthành phố có mật độ dân cư lớn nhất để quốc, thậm chí còn có thu nhập và nghề nghiệp phù hợp với yêu cầu, tinh dịch càng bị kiểm soát chặt chẽ, số lượng phụ nữ bị loại rất nhiều, bọn họ chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chính vì vậy mới sinh ra loại chợ đen này - - buôn bán tinh dịch lấy được từ trung tâm gây giống hoặc sở nghiên cứu.

Lấy xuất thân cùng địa vị xã hội của Diệp Huyên, là tuyệt đốikhôngcần thông qua chợ đen để mua tinh dịch. Thấy Elle nhăn mày, Diệp Huyên vội vàng giải thích: "Mình cầnmộtít tinh dịch làm nghiên cứu, ừm... Là loại nghiên cứukhôngđược cho phép."

"thìra như vậy," Elle lộ ra vẻ mặt hiểurõ, "khôngthành vấn đề, tớsẽđưa thông tin cho cậu, chỉ cầnnóitớ giới thiệu là được rồi."

Thấy bạn tốtkhôngnghi ngờ gì, Diệp Huyên chỉ có thể ở trong lòng yên lặngnóicâuthậtcó lỗi. Nàngkhôngmuốn nộp tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn lên, suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể thông qua chợ đen mua tinh dịch của người đàn ông khác, làm hàng mẫu thay cho của Hạ Hoài Cẩn. Vìkhôngmuốn sinh ra khúc mắc luân lý, ngoại trừ tinh dịchđãđược thẩm định, tinh dịch được phân phối ra ngoài chắcsẽkhôngghi lại thông tin của người cung cấp trong hồ sơ, điều này cũng dễ dàng cho Diệp Huyên gian lận. Thuận lợi giữ lấy tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn, mấy ngày sau đó, tâm tình của Diệp Huyên rất tốt.

Trong khoảng thời gian nàycôcũngkhôngcó làm ra hành động suồng sã gì với Hạ Hoài Cẩn, tất cả đều làm theo phương pháp tiêu chuẩn của nhân viên nghiên cứu đối với người cung cấp, ghi lại tra triệu chứng sinh lý của đối phương, bệnh tật... kiểm tra thân thể... Đương nhiên, lúc kiểm tra cơ thể nhân cơ hội kiểm tra bụng của nam nhân, xoa bóp cơ thể củaanh, loại động tácnhỏnày Diệp Huyênđãlàmkhôngít.

Đại khái là bị nàng đùa giỡn thành thói quen, ngay từ đầu cũng có chút cứng ngắc cùng kháng cự, nhưng đếnhiệntại, Hạ Hoài Cẩnđãcó cảm giác chết lặng. Dù sao bịmộtnữ nhân cởi hết xem đến xemđi, còn tốt hơn bịmộtđám nữ nhân cởi hết xem xemđixem lại.

Trong đó có lẽ cũng có chút liên quan tới thái độ của Diệp Huyên,anhcảm thấy xấu hổ, cố tình đối phương lại có dáng vẻ cực kì bình tĩnh. Cho dù là cầm công cụ kiểm tra đo lường khoa tay múa chântrêncơ

thể trần truồng của nh, hay là mang bao tay cầm lấy gậy thịt của anh quan sát, đối mặt với loại chuyện làm Hạ Hoài Cẩn thẹn đến mức nóng cả người, Diệp Huyên ngay cả mắt cũng không chớp chút nào. Hạ Hoài Cẩn hoài nghi người phụ nữ này cũng không biết xấu hổ là cái gì, thậm chí cô còn có thể ở vừa nhìn hạ thân Hạ Hoài Cẩn, vừa đùa giỡn với anh. Đương nhiên, lúc đùa giỡn mặt cô cũng không có biểu cảm nào khác.

Hạ Hoài Cẩn tuyệtkhôngmuốn hiểucô, nhưngkhôngthểkhôngnghecôthao thao bất tuyệt mỗi ngày. Diệp Huyên có lẽ rấtcôđơn, cơ hồ đem tất cả những chuyện lớnnhỏgì củacôcôđềunóivới Hạ Hoài Cẩn. Năm nay hai mươi bốn tuổi, làm trong sở nghiên cứuđãba năm, đồng nghiệp có tính tình thế nào, trong lúc làm việc gặp những chuyện thú vị gì,côthích ăn ngọt, ghét nhất là sâu, mẹcôrất nghiêm khắc, từnhỏđến lớn đều là ưu tú nhất trong những người xung quanh, chưa từng làm chuyện khác người gì... Mặc dùkhôngmuốn biết, nhưng hình ảnh người congáinày càng ngày càng sinh động trong lòng Hạ Hoài Cẩn.

côvà Hạ Hoài Cẩn là hai người hoàn toàn khác nhau, từ kinh nghiệm sống đến tính cách suy nghĩ, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mìnhkhôngthể hiểucô, nhưng trong lúc bị ép buộc lắng nghe,khôngtự chủ từng chút từng chút thấu hiểu nội tâmcô.

anhgiật mình nhớ tới, Diệp Huyên lại trở thành ngườianhhiểurõnhất, cũng là người bạn duy nhất xấp xĩ tuổi vớianh.

Lạimộtlần nữa kết thúc buổi kiểm tra thường lệ, Diệp Huyên ởmộtbên thu dọn thiết bị kiểm tra, Hạ Hoài Cẩnthìcúi người xuống lấy quần áotrêngiường.hiệntạianhđãquen ở trước mặt Diệp Huyên lõa lồ, cũngkhôngcảm thấy xấu hổ.đangđịnh mặc quần lót vào, bỗng nhiênanhthẳng người, Hạ Hoài Cẩn lại cứng rồi.

KỳthậtDiệp Huyên luôn lén nhìn bóng lưng của nh, cơ thể nam nhân cao to, tấm lưng rộng lớn, từ xương sườn xuống tới xương hông, thắt lưng lại

hẹp, hình thànhmột đường cong cơ bắp gợi cảm, bộ mông mạnh mẽ rắn chắc lại vềnh cao. Diệp Huyên lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, chợt phát hiện động tác mặc quần áo của Hạ Hoài Cẩn chợt dừng lại.

"Làm sao vậy?" Nàng thuận thếđiqua.

"không,khôngcó gì." Hạ Hoài Cẩn cuống quít muốn kéo quần lót lên, lại bị Diệp Huyên nhìn thấy cây gậy thịtđangngẩng cao đầu. Đáng chết! Hạ Hoài Cẩn vốn cảm thấy mìnhđãquen, lại cương lên trước mặt Diệp Huyên, khiến lỗ taianhnóng muốn bốc cháy.

anhcăn bản cũngkhôngbiết chính mình khi nàothìcứng rắn, có lẽ là lúc kiểm tra thân thể bị Diệp Huyên vô tình đụng phải, bây giờ là sáng sớm, là thời điểm nam nhân giàu dồi dào tinh lực nhất. Kỳthậttrước khi Diệp Huyên tới, Hạ Hoài Cẩn đềuđãsớm rời giường, hì hì hục hục hơn nửa giờ mới khiến cho tiểu huynh đệ vì dồi dào sức lực mà hưng phấn khác thường xẹp xuống.anhkhôngmuốn để Diệp Huyên nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế củaanh, tuy rằng nữ nhân đóđãsớm thủ giao choanhrồi, nhưng Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn hy vọng ở trước mặt nàng,anhvẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, màkhôngphải là chật vậtkhôngchịu nổi.

Ý nghĩ này vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức mà ngay cả bản thân Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngcó pháthiện. Hôm nay Diệp Huyên đến hơi sớm, dục vọng sáng sớm vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, Hạ Hoài Cẩn cố gắng kiềm chế, nhưng vẫnkhôngkhống chế được cương lên.anhnhất thời cảm thấy mất mặt, thầm hận chính mìnhkhôngtốt, vội vả đem côn thịt nhét vào quần lót,khôngnghĩ tới dùng sức quá lớn, lập tức đau đến hô lên.

"Đừng!" Diệp Huyên vội vã chụp lấy tayanh, "Nó..."cônhìn tiểu Hạ Hoài Cẩn khí thế bừng bừng, "Nó vẫn còn cứng."

Hạ Hoài Cẩn tức giận trừng mắt nhìn Diệp Huyên: "Tôi biết."

"Chẳng lẽanhkhôngmuốn," Diệp Huyên nghĩ nghĩ, "Làm cho nó mềm xuống sao?"

ẩný của những lời này lập tức làm cho gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn lại cứng thêm vài phần,anhcảm thấy hạ thân căng sắp nổ tung, cáicôgáinày còn ở đây lằng nhằng, chẳng lẽcôkhôngsợanhnhịnkhôngđược... Hạ Hoài cẩn phiền muộn nổi giận, từ trong miệng phun ra lời lạnh nhạt: "Tự tôisẽgiải quyết, bác sĩ Diệp,côcó thểđirồi."

Nghe Hạ Hoài Cẩn gọi mình là bác sĩ Diệp, Diệp Huyên liền biếtanhtức giận. Lúc trước nàng nũng nịu cứng rắn, hoặc nênnóilà mặtkhôngchút thay đổi lặp lạimộtlần lạimộtlần, có lẽ là Hạ Hoài Cẩn cảm thấy rất phiền phức, nên cuối cùng phải sửa miệng trực tiếp gọi tên nàng. Màmộtkhi nam nhân này tức giận,sẽlại bày ra dáng vẻ cự người ngoài ngàn dặm như lúcanhvừa mới bị đưa vào sở nghiên cứu, lạnh lùng gọi Diệp Huyên là bác sĩ Diệp.

Diệp Huyên cũngkhôngcho là đúng: "Lần cuối cùng lấy tinh dịch củaanhlàmộttháng trước, vừa vặn liền mượn cơ hội hôm nayđi." Mặc dùcôđangthương lượng, nhưng lại đưa tay xoanhẹngực Hạ Hoài Cẩn,khôngcho phép cự tuyệt liền đè nam nhân lên tường.

"côchờmộtchút," Suy nghĩ của Hạ Hoài Cẩn có chútkhôngtheo kịp, cáicôgáinày lại muốn làm gì? Đến khi quần lóttrênngười bị kéo xuống, cự vật bị hai bàn tay mềm mạinhỏnhắn nắm lấy, cơ thểanhgần như ngay lập tức thả lỏng. Dục vọng dưới cảm giác êm ái do Diệp Huyên mang lạikhôngngừng nổi lên, Hạ Hoài Cẩn cắn răng nhịn xuống tiếng thở gấp nơi cổ họng, cả người nóng như thể sắp bốc cháy.

Trong lòng Diệp Huyên cực kỳ cao hứng, lại có thể ăn tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn, nước bọt trong miệngnhỏtiết ra ngày càng nhiều, cônhịnk hông được vươn lưỡi, liếm liếm môi. Nhưng không biết vì sao, côc àng dùng sức, côn thịt lại càng cứng rắn. Chẳng lẽ là thủ pháp của mình thụt lùi? Nhìnt rêntrán Hạ Hoài Cẩn rịn mồ hôi, Diệp

Huyênkhôngkhỏi cảm thấy uể oải. nếu mình làm choanhkhôngthoải mái,anhcó thể càng thêm tức giận haykhông?

cônào biết đâu rằng, lúc nàycôđangnửa quỳ giữa hai chân nam nhân, từ ánh mắtanhnhìn sang, có thể dễ dàng nhìn thấy khe rãnh giữa bộ ngực thấp thoáng sau lớp cổ áo rộng. Bằng vào thị lực nhạy bén, Hạ Hoài Cẩn thậm chí còn nhìn được hoa văntrênáo ngực - - màu đen, sa mỏng, ren. Cổ họnganhcăng chặt, côn thịt kìm lòngkhôngđặng lại phồng lớn thêmmộtvòng, Diệp Huyên thiếu chút nữa cầmkhônghết.

"cômau ra ngoài,"anhcắn răng thấp giọngnói, "Bằngkhông..." Bằngkhôngcái gì?anhmuốn làm gì với người phụ nữ này? Hạ Hoài Cẩn nhất thời mờ mịt.

"Nhưng màanhrất khó chịu." Diệp Huyên chân thànhnói, côngửa mặt nhìn Hạ Hoài Cẩn, gương mặt nhỏnhắn khoảng bằng một bàn tay, đôi môi hồng khẽ mở, tựa như đang dụ dỗ Hạ Hoài cẩn liều lĩnh vọt vào, hung hăng đâm vào tận tình rong đuổi trong cái miệng nhỏnhắn, phóng thích dục vọng. Ngay sau đó, xảy ra chuyện làm choanhkhông thể kìm chế, "Tôi giúp anhbắn." Diệp Huyên mim cười, cầm gậy thịt lên, mở cái miệng nhỏnhắn ra ngậm lấy quy đầu.

"Ưm! - -" Cả người Hạ Hoài Cẩn căng thẳng,anhnhịnkhông được đập một quyền thật mạnh vào vách tường, khoảnh khắc bị cái miện gnhỏn hắn ấm nóng mềm mại ngậm lấy,anh thậm chí sinh ramột loại khoái cảm, sắp thăng thiên "Mau nhổ ra...A..." anh muốn đưa tay đẩy Diệp Huyên, nhưng lại vì gậy thịt bị mút thật mạnh mà run rẩy.

Đồđãvào miệng, sao Diệp Huyên có thể nhổ ra.côđem hết toàn lực nuốt lấy lửa nóng, nhưng dương vật củaanhthậtsựquá lớn,côchỉ mới ngậm lấymộtđoạn phíatrên, cái miệngnhỏnhắnđãcăng phồng.cônhớ lại phương pháp khẩu giao trong phim, dùng kỹ xảo nuốt lấy côn thịt, răng nanh cẩn thận tránh thân gậy, cái lưỡi thơm tho lướt qua côn thịt. Hạ Hoài Cẩn kìm

lòngkhôngđặng nâng cao thắt lưng, bàn tay to từ động tác đẩy ra đổi thành đặt lên đỉnh đầu Diệp Huyên.

"Ngô... Ưm...Ngô..." Ngoại trừ tiếng liếm hút, côgáinày cònkhông ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, cômở quai hàm ngậm một lát, có lẽ là cảm thấy khó chịu, lúc này mới thở hồn hền phun gậy thịt ra. Vừa tiếp xúc với không khí, Tiểu Hạ Hoài Cẩn lập tức bất mãn giật giật, trên gậy thịt đỏ sậm dính đầy nước bọt của Diệp Huyên, thậm chí còn cómột sợi chỉ bạc dính trên môi cô, nối dài tới quy đầu.

Hạ Hoài Cẩn lần đầu nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Diệp Huyên, khác hoàn toàn với dáng vẻnóinăng cẩn thận, bảo thủ thường ngày. Hai má trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ thắm hơi hơi mở ra, bởi vìcôđangnhẹthở gấp mà tỏa ra hương thơm như lan.côgiơ tay lên, lấy đôi kính đentrênmũi xuống. Sau mắt kính màu đen là đôi mắt ngập nước trong suốt, cũngkhôngbiết là do khó chịu vì nghẹn, hay là docôđộng tình.

"Như vậythìdễ dàng hơn." Ngay cả giọngnóicủacôcũng trở nên đầy dụ hoặc. Diệp Huyên hất mái tóc dài trước ngực ra, lộ ramộtmảng lớn da thịt trước ngực trắng nõn chói mắt.côlại cúi đầu lần nữa xuống giữa hai chân Hạ Hoài Cẩn.

ực ựcâmthanh nuốt nước bọt vang vọng trong phòng yên tĩnh càng thêm dâm mỹ, trong đầu Hạ Hoài Cẩn trống rỗng, giờ phút nàyanhcái gì cũngkhôngmuốn nghĩ,khôngáp chế dục vọng, cũngkhôngkìm nén tiếng thở dốc. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới thời niên thiếu ngây thở,anhcùng đám đàn ông trong căn cứ xem phim cấm. Những việc làm tục tĩu hạ lưu trong đó,anhcho là cả đời nàyanhsẽkhôngbao giờ làm những chuyện đó với người phụ nữ nào. Nhưng chưa bao giờ cómộtkhắc giống như bây giờ, muốn... Muốn làm tình với phụ nữ, muốn đâmthậtmạnh vào cái miệngnhỏnhắn củacô!

Bàn tay tođangxoanhẹđinh đầu Diệp Huyênđãbiến thành giữ lấy đầucô, từ đầu chỉ là chậm rãi di chuyển, nhưng dần dần,anhcàng ngày càng kích động, động tác trừu cắm cũng càng thêm thô bạo.anhở trong miệngnhỏcủa Diệp Huyên tiến thắng về phía trước, côn thịt quá lớn khiến Diệp Huyên bị nghẹt thở, trong mắt đong đầy ánh nước.

côbị làm đến mứckhôngthể cất lời, nắm chặt lấy cặp đùi bền chắc của Hạ Hoài Cẩn, để mặc choanhdi động. Đầunhỏbị bàn tay to giữ lấy, gần như chôn vào giữa hai chân của người đàn ông, trong mũi tràn ngập hơi thở gợi cảm đầy tính xâm lược của giống đực, hai má bị bộ lông thô cứng đâm chọc, thậm chí những lúc Hạ Hoài Cẩn luật động quá mạnh, hai túi tinh hoàn còn đánh vào cái mũi củacô. Diệp Huyênđãkhôngrõthứ làm ướt mặt mình là cái gì. Có nước mắt, nước miếng, còn có tinh dịch từ quy đầu rỉ ra.

côcó ảo giác rằng mìnhsẽbịanhlàm đến chết, gậy thịt gần như cắm vào trong cổ họng, Hạ Hoài Cẩn đâm vào cái sau còn sâu hơn cái trước, cái sau còn mạnh hơn cái trước. Kịch liệt tra tấn như vậy lại làm chocônhư lọt vào đám mây, cuối cùng... Cuối cùng cũng ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn,anhđangdùng dương vật củaanhlàmcô, tuyệt quá, tuyệt quá...

khôngbiết qua bao lâu, Hạ Hoài Cẩn cuối cùng cũng bắn vào trong miệng Diệp Huyên.mộtlượng lớn tinh dịch phóng ra như những viên đạn, từ cổ họng Diệp Huyên chảy xuống.côbất ngờkhôngkịp đề phòng mà bị sặc, lớn tiếng ho khan mấy cái, nước bọt trong miệng hòa lẫn với bạch trọc chưa kịp nuốt tràn ra, khiến cho người phụ nữđangngã ngồi dưới đất càng thêm đáng thương.

"Thoải máikhông?" Hạ Hoài Cẩn còn đắm chìm trong cảm giác cao trào, Diệp Huyên ngồi dậy, lại nắm lấy gậy thịtđãmềm xuống củaanhliếm quamộtlần, đem cây gậy thịt dính đầy bạch trọc dọn dẹp sạchsẽ, sau đó mới giúp Hạ Hoài Cẩn mặc quần lót vào.

"cô..." Hạ Hoài Cẩn dùng ánh mắt phức tạp nhìncô. Diệp Huyên cònđangquỳtrênmặt đất, nghe vậy nghi ngờ trừng mắt nhìn, tháo mắt kiếng xuống, thoạt nhìncôcòn đẹp hơn, "Chúng ta cầnnóichuyện chút," giọngnóicủa người đàn ông còn mang theo chút khàn khàn, lại lộ ra loại áp bứckhôngcho phép cự tuyệt, "Ngay bây giờ," Hạ Hoài Cẩn trịnh trọng gọi tên Diệp Huyên, "Diệp Huyên."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 6: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6

Nghe thấyanhtanóinhư thế, trong lòng Diệp Huyên lộp bộpmộttiếng, đứng ngần người.

nóichuyện gì?côkhôngbiết Hạ Hoài Cẩn muốnnóigì với mình, nhưng theo bản năng lại cảm thấy bất an. Thấycôgáitrước mặt đứng co quắp, Hạ Hoài Cẩn thở dàimộttiếng.anhxử lý qua loa hạ thểmộtchút, thấy Diệp Huyên vẫn ngồi dứng đất ngỡ ngàng,anhvươn tay muốn đỡ Diệp Huyên đứng lên: "Đứng lênđi."

Diệp Huyên ngầng đầu, rụt rè liếc nhìnanhmộtcái. Nét ửng đỏtrênmặtcôvẫn chưa biến mất, nhưngđãbày ra vẻ mặt lạnh lùng như trước, Hạ Hoài Cẩn liếc mắt nhìn quamộtcáiđãnhìn thấysựlo lắng trong lòngcô. Nhưnganhvẫnkhôngmềm lòng,anhvà Diệp Huyên, nhất định phảinóichuyện chororàng.

"Bác sĩ Diệp" Hạ Hoài Cẩn nhìncôgáitrước mặt, "Tôi xưng hô vớicônhư vậy, là hi vọngcôcó thể lấy tư cách là nhân viên sở nghiên cứu SCI trả lời những câu hỏi của tôi." Ánh mắt củaanhkhôngbén nhọn, nhưngẩnchứa nét nghiêm túc khiến Diệp Huyên lần đầu tiên ý thức được Hạ Hoài Cẩn là thủ lĩnh củamộttổ chức phản động có đến hàng vạn người, "côđưa tôi đến sở nghiên cứu là có mục đích gì?"

"khôngphải tôi đưaanhđến sở nghiên cứu." Diệp Huyên tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, "anhđược người ta phân phối đến đây, tôi nghĩanhcũngđãbiết, mang thân phận người cung cấp bị phân phối đến sở nghiên cứu nào,khôngphải là chuyện mà tôi có thể quyết định được."

"Nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường tất nhiênkhôngcó quyền quyết định việc này" Hạ Hoài Cẩnkhôngđể ý đến những lời biện giải củacô, "Nhưngcôkhônggiống họ, mẹ củacôlà Diệp Như, là chủ tịch của Hội Phụ nữ muốn thay đổi số phận củamộttên tội phạm chính trị, đối với bà ấy là quá dễ dàng."

Ban đầu Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngbiết gia thế của Diệp Huyên, dù mẹcôlà Diệp Nhưthìkhôngmộtai trong tổ chức làkhôngbiết, bởi vì người phụ nữ nắm trong tay quyền lực tối cao của đế quốc này bảo vệcôrất tốt, mà ngay cả trong sở nghiên cứu số người biết thân phận của Diệp Huyên cũngkhôngnhiều lắm. Nhưng Diệp Huyên lại ngốc nghếch kể hết mọi chuyện vớihắn, khicônhắc đến mẹ của mình, Hạ Hoài Cẩnkhôngkhỏi bật cười,côgáikhờ khạo này, tuy Diệp Huyên lớn tuổi hơnanh, nhưng ở trong lòng Hạ Hoài Cẩn,côkhôngkhác gìcôbé ngây thơkhônghiểusựđời.

Diệp Huyên còn nhớrõlúc đó Hạ Hoài Cẩn nhướng mày: "Tôi là phần tử khủng bố,côkhôngsợ tôi bắt cóccôđể uy hiếp mẹcôsao?"

Diệp Huyên bĩu môi: "Chờanhcó thể phá được vòng cơ giớitrêntay, lạinóicâu này cũngkhôngmuộn."

Khi đó, trong lòng Hạ Hoài Cẩnđãcó chút nghi ngờ. Bởi vì Diệp Huyên đối vớianhtin tưởng quá mức, có chuyện gì cũngnóichoanhbiết, tuy lànóichuyện phiếm vớicônhưngthậtracôgiống như muốnnóicho Hạ Hoài Cẩn biết thêm về mình. Còn về việccôkhôngcho phép người khác đến gần Hạ Hoài Cẩn, thủ giao cho Hạ Hoài Cẩn, thậm chí lúc nãy sau khi khẩu giao xongcôcòn giúpanhliếm sạch... Tất cả những điều này, chứng tỏmộtđiều,côđangcố lấy lòng Hạ Hoài Cẩn.

"Tôi là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, làmộttội phạm chính trị cấp 1, theo pháp luật của để quốcthìphải bị giam trong tù, thậm chí ngay cả cơ hội để trở thành tài nguyên nghiên cứu cũngkhôngcó." Nhìn Diệp Huyên cúi đầu, Hạ Hoài Cẩnnóimộtcách từ tốn, "Nhưng bỗng nhiên cómộtngày tôi trở thành tài nguyên cấp 3, được đưa vào sở nghiên cứu này"anhhơi dừng lạimộtchút, miễn cưỡng tìm đượcmộttừ thích hợp để hình dung, "Rất nhiều người đàn ông mong muốn có được cuộc sống này, nếu nhưnóikhôngcó người nhúng tay vào, tôi nghĩ ngay cả kẻ ngốc cũngkhôngtin được."

Còn về phần người tác động nhất định phải có địa vị xã hội cao, lại thêm phải có thái độ khác thường với mình, chỉ cần hai điểm này làđãđoán được ngay. Lúc đầu Hạ Hoài Cẩn vẫn còn chút nghi ngờ, sợ rằng mìnhđãnghĩ quá nhiều, nhưng hành động của Diệp Huyên ngày hôm nay, khiếnanhcảm thấykhôngthể tiếp tục giả ngây giả ngô diễn trò vớicônữa rồi.

"Tôi mạo muội suy đoán, Bác sĩ Diệp,khôngđúng, Diệp Huyên." Ánh mắt Hạ Hoài Cẩn khiến Diệp Huyên cảm thấy mìnhkhôngcón cách nào che giấusựthậtđược nữa, tuy rằng những lời kế tiếpthậtkhiến người ta có mà mở miệng, nhưnganhvẫn trầm giọngnói, "Tôi đoáncômuốn chiếm giữ tôi đúngkhông?"

anhấy nghĩ rằng mình muốn chiếm đoạt, giam cầmanhấy màkhôngphải là thích. Suy nghĩ cẩn thận lại mọi chuyện, Diệp Huyênkhôngcũngkhôngbiết bản thân nên thả lỏng hay là nên buồn.

"khôngphải" côngẩng đầu, đẩy gọng kính lên cao, nhưng nhìncôlúc này có cảm giác yếu đuối khác thường, "Tôi thừa nhận mìnhđãdùng một chút thủ đoạn để đưa anh đến chỗ này, nhưng không phải nguyên nhân đó, tôi đoán chắc anh không còn nhớ rõ việc này..." côt háo búi tóc ra, mái tóc dài xõa tung trên vai, giống như đêm mưa tầm tã hôm ấy, giữa xóm nghèo tối tăm, cô được Hạ Hoài Cẩn cứu từ trong tay bọn phản quân, "anh đã cứu mạng tôi."

Vì cứu Diệp Huyên, Hạ Hoài Cẩn bị bắt, bị bỏ tù anhbị quân chính phủ truy bắt suốt bốn năm, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, suốt bốn năm qua, quân chính phủkhôngcó cách nào bắt đượcanh. Nhưng hôm đóanhvì chính lòng tốt của mình, mà sa lưới.

Nếu hỏi Hạ Hoài Cẩn có từng hối hận haykhông,anhcũngkhôngbiết vì cái gì, mình lạikhôngthấy hối hận.anhthậm chí chưa từng nhìnrõmặt củacôgáimà mìnhđãcứu, nhưng lúc này trong lònganhcó cảm giác khác thường,khôngthểkhôngnhìncôthậtkĩ.

"thìra..." Hạ Hoài Cẩn kinh ngạc, "thìra người đó làcô?!"

"Đúng vậy" Diệp Huyên gật đầu.

"Nhưng vì saocôlại đối xử với tôi như vậy...." Vì báo đáp ân cứu mạng mà đưa Hạ Hoài Cẩn từ nhà tù đến đây, lý do nàythật đúng là hợp lý, thế nhưng những hành động của côlà sao? Tất cả những hành động của côtừ lúc gặpanhở sở nghiên cứu, nhất địnhkhông chỉ đơn giản là thái độ nên có với người có ơn với mình.

Diệp Huyên đột nhiên đứng dậy, bước tới trước mặt Hạ Hoài Cẩn, đưa tay cởi áo quần của mình.

Bên trong chiếc áo khoác trắng dài làmộtbộ váy công sở bình thường, Hạ Hoài Cẩn còn chưa kịp phản ứng lại,thìđãthấycôcởi áo ra lộ nội y viền ren màu đen.côtiếp tục cởi áo lót, hai bầu ngực căng tròn bất ngờ được giải thoát, nhảy ra trước mắtanh, núm vúnhỏmàu hồng phấn khẽ vềnh lên, càng thêm nổi bậttrênbầu ngực trắng noãn.

"Bởi vì em muốn làm tình vớianh." Diệp Huyên bình tĩnhnói.

Hạ Hoài Cẩn đứng bật dậy,anhmuốn lùi về phía sau, nhưng lại bị Diệp Huyên bắt lấy cánh tay, chật vật ngã ngồitrênmặt đất. "Rầm, rầm" "loảng xoảng"mộtloạtâmthanh vang lên liên tiếp, dụng cụ thí nghiệm trong tay

Diệp Huyên bị văng ra xa. Hạ Hoài Cẩn nằm sõng soàitrênnền, Diệp Huyên bị lôi kéo, theo quán tính nặng nề ngã nhào lên người Hạ Hoài Cẩn, hai bầu ngực trần trụi kề sát trước ngựcanh, phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, Hạ Hoài Cẩn cảm giác được, núm vú củacôđangdần cứng rắn.

"côcó hiểu là mìnhđangnóigìkhông?"anhnhìn Diệp Huyên, lông mày nhíu chặt, khiến ánh mắt càng thêm sắc bén.

"Em hiểu." Thấy Ha Hoài Cẩn chuẩn binóitiếp, côvôi vàng ngănanhlai,khôngchoanhcơ hộinóitiếp, cúi đầu xuống hôn lên môianh. Đợi đến khicôđem đầu lưỡi vói vào trong miêng Ha Hoài Cẩn, Diêp Huyên mới nhớ ra mình chưa bao giờ nghiên cứu qua kỹ thuật hôn môi. Lúccôxem phim sex, mọi sựchú ý đều tập trung lên những tư thế làm tình, còn việc hôn quamộtcái. Hạ Hoài Cẩn tất nhiên môithìcôchi liếc mắt nhìn cũngkhôngthành thuc. khi lưỡi củacôlàm loan trong miêng mình, anhkhông biết nên đáp trả như thế nào, chỉ biết ngây ngốc đuổi theo đầu lưỡi của Diệp Huyên, muốn đẩy lưỡicôra ngoài.

Lần này đúng là Diệp Huyên được hời, hai chiếc lưỡi giống như hai cái đuôi cá, quấn quít lấy nhaukhôngrời. Đợi đến khi Hạ Hoài Cẩn tỉnh lạithìđầu lưỡi của anhđãduỗi vào trong cái miệngnhỏnhắn của Diệp Huyên, quấn lấy cái lưỡi thơm tho của côhung hăng mút vào. Nửa người trêncủa Diệp huyênđãsớm bị cởi côc ởi sạch, côngồi trênbụnganh, bở mông căng tròn chậm rãi cọ xáttrêncơ bụng rắn chắc. Hạ Hoài Cẩn cảm thấy có chútkhông đúng, trênbụnganhẩm ướt, dinh dính, còn... mềm mại? anh biết phụ nữ sau khi động tình hạ thể sẽtiết ra dâm thủy, nhưng cảm giác lúc này dường như Diệp Huyênđang kề sáttrênbụnganh không hề có quần áo ngăn trở.

Sau đó, Diệp Huyên nhấc mông lên, cởi váy ra, cuối cùng Hạ Hoài Cẩn cũng hiểu được tại sao mình có cảm giác lạ như vậy, sau khicôcởi xuống chiếc chân váytrênngườicôchỉ còn mỗi chiếc quần lót chữ T màu đenkhôngche được cái gì, hai sợi dây mảnh được thắt bên hông Diệp

Huyên, giữa hai châncô, lại có thêmmộtsợi dây vắt ngang hoa môi. Dâm huyệt củacôhoàn toàn trần trụi, lúc ngồi xuống, liền dán sát lên thân thể người đàn ông nằm dướt,khôngcó lấymộtkẽ hở.

Nghĩ đến việc hàng ngày cô đều ăn mặc như thế này, bên trong quần áo đều mang những thứ nội y sexy, liền khiến gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn nhanh chóng trướng lớn lên, anh vừa bực mình vừa cảm thấy bất đắc dĩ nhìn gậy thịt đã cứng rắn đến mức muốn phá tan quần lót vọt ra ngoài.

"thậtraanhcũng muốn làm tình với em, đúngkhông?" Diệp Huyên cười khẽ, côrất ít khi cười, từ ngày đầu gặp côcho đến bây giờ, đây là lần thứ hai, mà lần đầu tiên chính là khi côgi úpanhkhẩu giao. Nụ cười ấy thật khẽ, nhưng không hiểu tại sao trong lòng Hạ Hoài Cẩn lại khẩn trương không thôi. anh biết tiếp theosẽ xảy ra chuyện gì...

Diệp huyênkhôngcởi quần lót mà kéo nó sangmộtbên, tách ra hai phiến hoa môi, nhắm thẳng vào gậy thịt thô to của Hạ Hoài Cẩn vừa mới được lấy ra khỏi chiếc quần lót, rồi ngồi xuống.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 7: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7

Quá... lớn....

Trong lúc ngồi xuống, đây là ý nghĩa đầu tiên nhảy ra trong đầu Diệp Huyên.âmđạo chưa bao giờ bị dị vật xâm nhập như bị người ta xé rách, cảm giác căng trướng xen lẫn cả đau đớn khiến mặtcôtrắng bệch. Tay chốngtrênlồng ngực trần trụi của Hạ Hoài Cẩn, hai châncôrun rẩy gần như sắpkhôngchống đỡ được nữa. Nhưng cảm giác bây giờ của Hạ Hoài Cẩn lại hoàn toàn ngược lại.

Gậy thịt bị hoa huyệt củacônuốt từng chútmộtvào, giống như cómộtcái miệngđangcố gắng mút gậy thịt củaanhvào, cảm giác sung sướng thổi quét qua cơ thể. Hình ảnh dâm mỹ trước mặt đập vào mắt càng khiếnanhthêm khó chịu, Diệp Huyên ngồitrênbụnganh, hai chân thon dài mở to ra, quần lót chữ T vẫn còn treo bên hôngcô, giữa hoa huyệt dâm thủy chảy đầm đìa bịmộtvật to lớn chống đỡ -rõràng Diệp Huyênđãsớm ướt đẫm từ lâu.

"Ưm..." Hạ Hoài Cẩn nhịnkhông được mà bật ramột tiếng rên rỉ, tuy rằng hai cái miệngnhỏcủacôchỗ nào cũng ấm áp ẩm ướt, nhưng cảm giác khi bị miệngnhỏbên dưới mút vào với cái SO cảm giác bi cái miệngnhỏphíatrênngậm là hoàn toàn khác nhau. Hoa lộ ẩm ướt, dinh dính giống như có sinh mệnh, xoắn chặt lấy gậy thịt, chầm chậm mút vào, gần như muốn đem gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn bẻ gãy. Hoa huyệt củacômềm mại

vô cùng, bên trong dâm thủy liên tục chảy ra giúp gậy thịt từ từ đi vào, tiếng nhóp nhép vang lênkhông dứt bên tai.

trênđời này sao lại có thể cómộtnơi mâu thuẫn đến như thế, căng chặt đến cực điểm, nhưng cũng mềm mại đến cực điểm. Cho dù bị dương vật to lớn đến kinh người củaanhcường thế xâm nhập, nhưng vẫn có thể chậm rãi nuốt gậy thịt củaanhvào, cho đến khi chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thểcô.

Đến khi quy đầu chạm vào hoa tâm Diệp Huyên cũngkhôngdám tiếp tục ngồi xuống nữa. Cảm giác giống như trong cơ thể cắmmộtcây gậy sắt nóng rực, đau đớn khi phá thân dần dần biến mất, nhưng cảm giác trướng bụng khiếncôcó ảo giác tiểu huyệt bị trướng đến nỗi nứt ra. Lần đầu tiênđãphải nuốt vào cây gậy thịt lớn đến như thế, hơn nữa tư thế nữ ngồitrêncàng khiến gậy thịtđivào cơ thể củacôsâu hơn, tuy Diệp Huyênđãsớm chuẩn bị tinh thần, nhưng đau đớn vẫn khiến mặtcôtrắng nhợt.

Đau quá, cảm giác cơ thể như muốn bị rách toạc thành hai nửa...côthở hồn hển, vì quá mức đau đớn nêncôkhôngdám nhúc nhích, dương vật Hạ Hoài Cẩn vẫn nằm im trong cơ thểcô.thậtlớn quáđi... trong lòng Diệp Huyên nhảy nhót, vui mừng cả người sung sướng như muốn bay lên, cuối cùng cũng ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn,khôngchỉ là giúpanhkhẩu giao mà làthậtsựđem dương vật củaanhnuốt vào bụng. Bị tiểu Hạ Hoài Cẩn lấp đầy, cảm giác khiếncôhớn hởkhôngthôi, muốn bịanhđâm chọc vào, muốn bịanhxỏ xuyên qua cơ thể,...

"Diệp Huyên" đúng lúc này, Hạ Hoài Cẩn mở miệngnói, giọnganhtrầm thấp khàn khàn, mang theo vài phầnẩnnhẫn, "côcó thể... nhúc nhích đượckhông?" Hạ Hoài Cẩn thở dốc,trêntrán ướt đẫm mồ hôi. Bị nuốt vào mà phải nằm imkhông được động thật khiến người ta khó chịu nhất, có trời mới biết Hạ Hoài Cẩn muốn bất chấp tất cả hung hăng làm cô, ở trong hoa huyệt của Diệp Huyên mặc sức rong ruổi.

Mọi việc sao lại biến thành cái dạng này, bây giờ Hạ Hoài Cẩnđãkhôngcòn tâm tư để quan tâm. Tất cả tâm trí củaanhlúc này đều tập trung hết nơi giữa hai chân Diệp Huyên, đột nhiên trong đầuanhnhảy ramộtsuy nghĩ: nếu mình bắn vào trong này, có thể coi là giúp Diệp Huyên hoàn thành việc lấy mẫu tinh trùng haykhông?

Ý nghĩ này vừa xuấthiện, Hạ Hoài Cẩn bị dọa cho suýt nữa là xuất tinh sớm.anhdốc toàn lực cố nén dục vọng, tuykhôngcó kinh nghiệm gì trong chuyện này, nhưng Hạ Hoài Cẩn biết lần đầu tiên của người phụ nữ sẽ rất đau đớn, nếu động tác của mình quá thô lỗ, có thể sẽ làm Diệp Huyên bị thương. Hết nhẫn rồi nhịn,anh cảm thấy mình dường như sắp bùng nổ mất rồi, nhìn thấy sắc mặt của Diệp Huyên đã tốt hơn, vậy có phải... mình có thể hơi nhúc nhíchmột chút...

"Em..." Diệp Huyên vừa mở miệng, giọngnóiyếu đuối, kiều mị khiến cổ họng Hạ Hoài Cẩn càng thêm khô khốc, người phụ nữ mới vừa nãy còn dám to gan làm càn bây giờ lại rụt rè nhìnanh,trênmặt có mấy phần ngượng ngùng, áy náy: "Chân của em mềm nhũn rồi,khôngnhấc lên được..."

Chết tiệt! Hạ Hoài Cẩn mắng thầmmộtcâu trong lòng, người phụ nữ này....anhkhôngmuốn dùng cái từ này nhưngcôlúc này đúng là "thiếu thao", "khôngsao cả..." tay củaanhkhôngbiết từ lúc nàođãmò lên cái eonhỏnhắn của Diệp Huyên,nhẹnhàng vuốt ve làn da trắng muốt, "anhđến!"

Vừa dứt lời, gậy thịt trong hoa huyệt bắt đầu chuyện động.

Lúc đầu lànhẹnhàng, chậm rãi đâm vào dùng quy đầu cọ xát vách tường trongâmđạo, chà phẳng từng tấc từng tấc nếp uốn trong hoa huyệt. Hạ Hoài Cẩn vô cùng kiên nhẫn, cẩn thận trêu chọccô, mới đầu Diệp Huyên vẫn còn có chútkhôngthoải mái, nhưng rất nhanh liền nũng nịu rên rỉ.

"Còn đaukhông?" Người đàn ông phía dưới khàn giọng hỏi.

"không, ưm... ưm a..." Diệp Huyên trả lời đứt quãng, "khôngđau... a a... Rất sướng,mộtchút... cũngkhôngđau..."

"Vậy là tốt rồi." Hạ Hoài Cẩn nắm chặt thắt lưng Diệp Huyên, sau đó, tần suất đâm chọc của gậy thịt đột nhiên nhanh hơn. Quy đầu to lớn chọc thẳng về phía trước, nhiều lần đụng phải hoa tâm non nớt củacô. Hạ Hoài Cẩn liên tục cắm rút, hoa tâm củacôbị đụng đến nỗi mềm nhũn, cuối cùng phun ramộtcỗ dâm thủy, Diệp Huyên run rẩy đạt cao trào.

"khôngcần,khôngcần..."côđong đưa thân thể, hùa theo động tác đâm lên của Hạ Hoài Cẩn mà nhấp nhô lên xuống.côcũngkhôngbiết là do khối thân thể này quá nhạy cảm hay là do Hạ Hoài Cẩn cắm quá mạnh quá sâu màcôdùđãbị làm đến cao tràomộtlần nhưng giờ vẫn hưng phấn phối hợp động tác củaanh, "Quá lớn a... Nhanh lên... Ưm, chọc đến hoa tâm rồi a... ưm, a... Đừng, sâu quá... Đừng.... A..."côrên rỉ lộn xộn, vì quá mức hưng phấn màkhôngbiết bản thânđangnóicái gì.

Giọngnóiquyến rũ, từ ngữ dâm đãng càng kích thích Hạ Hoài Cẩn càng thêm dũng mãnh,anhnâng thắt lưng Diệp Huyên lên, hơn phân nửa gậy thịt đều lui ra ngoài hoa huyệt nóng, ẩm rồi khi thắng lưng đâm gậy thịt lên tayanhcũng nhấn cả ngườicôxuống theo. "A!" hoa huyệt nuốt trọn gậy thịt,âmhộ đánh mạnh lên bụng dưới củaanh, hai túi tinh hoàn bên dưới cũng nảy theo.

"Đừng mà, đừng mà..." Diệp Huyên hốt hoảng, "Muốnđi... A..."côbị làm đến nỗinóicũngkhôngnên lời.

"Nhanh như vậyđãmuốn rồi?" Hạ Hoài Cẩn thấp giọng cười, trong mắt thấp thoáng ý cười, "khôngphải emnóithích làm tình với tôi sao?" Biếtrõchuyện này là sai trái nhưng trong ngườianhgiống như cómộtsức mạnh thôi thúcanhphá tan giới hạn của chính mình, "Ít nhất phải làm đến khi tôi bắn ra chứ!"

"Bắn, bắnđi..." Tiếng rên rỉkhôngngừng thoát ra từ trong miệngcô, nghĩ đến việc Hạ Hoài Cẩn muốn đem tinh dịch bắn vào trong cơ thể mình, khoái cảm tích lũyđãgần mức bùng nổ lại ào tới như thủy triều, khiến Diệp Huyên cao trào thêmmộtlần nữa. Dâm thủy phun ra ào ạt, so với lần trước cũng nhiều hơn,côvô lực ngã ngào lên ngực Hạ Hoài Cẩn, thậm chí dâm thủy còn chảy xuống tận mặt sàn.

Hạ Hoài Cẩn ôm chặtcô, khiến cơ thể trần trụi củacôdán chặt lên ngườianh. Màanhcũngkhôngcố nén lại, nhanh chóng cắm rútthậtmạnh thêm mấy trăm lần, sau đó đem tịnh dịch bắn hết vào trong bụng Diệp Huyên.

Hai người ôm chặt lấy đối phương, lắng lặng nằmtrênmặt đấtmộthồi lâu. Cho đến khi dư vị sau cao trào hoàn toàn mấtđi, Diệp Huyên mới khó khăn đứng thẳng dậy, hai chân vẫn còn cảm giác bủn rủn, rồi rút dương vật vẫnkhônghề mềmđikhỏi cơ thể. Mấtđithứ để chặn lại, chất dịch lộn xộn trong hoa kính cuồn cuộn chảy ra. Diệp Huyên nhặt lên áo lót rơi toán loạntrênmặt đất mặc vào, vạt áo sơ mi phủ ngang bắp đùicô, Hạ Hoài Cẩn nhìn qua thấycôđưa lưng về phía mình. Cặp mông tròn vềnh lên, thấp thoáng bên trong là hoa huyệt vẫn còn sưng đỏ, mà nơi đó cómộtdòng chất lỏng màu trắng chảy dọc xuống, men theo bắp đùi, chậm rãi trượt dần xuống, chậm rãi, chậm rãi... Tốc độ chảy xuống càng ngày càng chậm, ngược lại tốc độ cương lên của gậy thịt Hạ Hoài Cẩn càng ngày càng nhanh.

"Ai nha..." Diệp Huyên cúi đầu cởi quần lót chữ T bị xoắn thànhmộtđoàntrênlưng, lại thấy bắp đùi ngưa ngứa,thìmới pháthiệntinh dịchđangchảy ra. Tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn sao có thể lãng phí như thế được, lúc này Diệp Huyên cũng quên mất Hạ Hoài Cẩnđangở ngay sau lưng mình, lấy tay quẹt tinh dịchđangchảy dọctrênbắp đùi bỏ vào miệng, từng chútmộtăn sạch chúng.

Nếu như cómộtngười phụ nữ cởi quần lót trước mặt ngươi, còn ăn tinh dịch mà bản thân ngươi vừa mới bắn vào trong cơ thể côta. Hơn nữa chỉ

mới mấy phút trước, hai người còn mới vui vẻ làm tìnhmộthồi,thìcho dù người cảm thấy cuộc hoan ái vừa xảy làmộtsai lầmkhôngnên xảy ra, nhưng người chắc chắnkhôngcó cách nào nhẫn nại được cảm giác xúc động muốn đè người phụ nữ này xuống, điên cuồng làmcôta thêmmộtlần nữa...

"côđangcâu dẫn tôi..." Diệp Huyên đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng lên,mộtkhối thân thể rắn chắc, nóng rực dán lên ngườicô. Người đàn ông vươn đầu lưỡi ngậm lấy vành taicô, khếthìthầm bêncôbằngmộtchất giọng gợi cảm khiến cả ngườicôphát run, "Theo những lờicônóilúc nãy, tôi chỉ có thể hiểu được như vậy."

Diệp Huyênnóikhôngnên lời, côcảm giác được Hạ Hoài Cẩn tách hai chân củacôra, liền đem cái thứ cứng rắn đó đâm vào, xuyên qua bắp đùi, sượt qua hoa môi, rồi bá đạo, mà cường ngạnh cắm thắng vào cơ thếcô, "A, em...."cômuốn mở miệng giải thích, lúc nãy cô đúng là muốn câu dẫn Hạ Hoài Cẩn nhưng lúc này côthật sự là vô ý.

Diệp Huyênđãkhônghiểu được rằng, lúc này đây cho dù làcôcố ý haykhôngcố ý câu dẫnthìđối với Hạ Hoài Cẩn mànóiđều là chuyệnkhôngcần quan tâm. Trong đầu của Hạ Hoài Cẩn bây giờ chỉ cómộtý nghĩ muốn làmcô, giống như lờinóilúc điên cuồng củacôkhi nãy, thao chếtcô, cắm xuyên qua hoa tâm củacô, chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thểcô.

Bàn tay của anh mò đến trước ngực cô, nắm lấy hai bầu ngực căng tròn vân vê, nhào nặn. Tư thế cắm vào từ phía sau khiến gậy thịt của anh cắm vào được sâu hơn, quy đầu to lớn liên tục cọ xát đến những điểm mẫn cảm của Diệp Huyên, Hạ Hoài Cẩn đắc ý nhìn người phụ nữ trong lòng mình, cả người cô đang run rẩy, bịa nh đùa giỡn đến nỗi sắp khóc. Sáng hôm nay, đúng ngay chỗ này, anh bị Diệp Huyên ấn lêntrên tường mà khẩu giao, nhưng bây giờ lại biến thànhanh đem Diệp Huyên đặt trên tường, ra lệnh cho cônh ếch mông cao lên, rồi đỡ dương vật của mình cắm vào từ phía sau.

Mọi chuyện sao lại biến thành thế này? Hạ Hoài Cẩn cảm thấy có thứ gì đóđãvượt ra khỏi tầm khống chế của bản thân, là doanhkhôngkhống chế được dục vọng của mình, hay làanhđãsa vào vũng lầy?

Nhưng ngay tại giây phút này,anhlạikhôngrảnh để nghĩ đến chuyện đó. Bị cái miệngnhỏphía dưới cắn chặt lấy dương vật của mình, khoái cảm sung sướng khiếnanhcảm giác như mình sắp bay lên trời. Bên tai quanh quần tiếng kêu khóc yếu ớt, cùng vớiâmthanh bạch bạch khi da thịt chạm vào nhau khiếnanhcàng thêm điên cuồng. Lại cao trào thêmmộtlần nữa, cả người Diệp Huyênđãmềm nhũn, gần như ngồi phịchtrênmặt đất, nhưng người đàn ông phía sau vẫn liên tục cắm rútkhôngngừng,cônghe thấy Hạ Hoài Cẩn thủ thỉ bên tai mình: "Còn thích... làm tình với tôi nữakhông?"

"Thích, thích...." Trong lúc mơ màng, Diệp Huyên trả lời theo bản năng. Động tác của Hạ Hoài Cẩn dừng lại trong chớp mắt, chỉmộtgiây sau đó, hông củaanhliền đánhthậtmạnh lên cặp mông củacô, dùng dương vật điên cuồng ra ra vào vào trong cơ thếcô. Rất thích... nhưng mà, em mệt quá rồi... Lời còn chưanóihết, Diệp Huyênđãmơ màng mấtđiý thức, côcuối cùng cũngkhông chống đỡ nổi, nặng nề chìm vào trong mơ.

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8

Editor: Thanh Thanh Man

"Ưm... a... Nhanh lên... Hung hăng làm emđi, Hoài Cẩn... Hoài Cẩn..." Người phụ nữ trêngiường thét lên một tiếng cao vút, cơ thể căng thắng đột nhiên dãn ra, ngã thắng xuống lớp chăn mềm mại. Cho đến khi hô hấp bình thường trở lại, Diệp Huyên mới chậm rì rì rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch dâm dịch giữa hai chân.

côlại tự an ủi, tưởng tượng ra Hạ Hoài Cẩnđanglàm tình với mình, miệng gọi tên người đàn ông đó, liên tục nhớ đến những hình ảnh ngày đó, cao tràođiquacômới có thể miễn cưỡngđivào giấc ngủ. Làm sao bây giờ... Diệp Huyên cảm thấy chính mình giống nhưmộtbông hoađangdần héo úa, nếu như lúc đókhônglàm tình cùng Hạ Hoài Cẩn,côcó thể dựa vào tay tự an ủi mình, nhưng từ sau khi hưởng qua tư vị bị đại dương vật thao, có đôi khi giày vò hơn nửa giờ mà cơ thể vẫnkhôngthỏa mãn.

Nhưng cố tình Hạ Hoài Cẩn đối với côlại càng ngày càng lạnh nhạt.

Khi chưa phát sinhsựkiện kia,khôngkhí giữa hai ngườiđãcó phần ôn hòa hơn trước. Tuy rằng Hạ Hoài Cẩn vẫnkhôngchủ độngnóichuyện vớicô, nhưng lúc Diệp Huyên tự lảm nhảmthìanhvẫn lắng nghe.sựphòng bị củaanhđối với Diệp Huyên cũng dần dần biến mất, cũngkhôngtiếp tục kháng cự Diệp Huyên đụng chạm nữa.mộtngày trước khi hai người họ làm

tình với nhau, Diệp Huyên còn than thở những phiền não trong công việc với Hạ Hoài Cẩn,anhthậm chí còn đưa ra mấy lời khuyên.

Khi đó Diệp Huyên còn vui vẻ đến phát rồ, nhưng ở trước mặt Hạ Hoài Cẩncôvẫn trưng ra cái bộ mặt nghiêm túc, nhưng khi trở lại văn phòng, côđá bay giày cao gót, để chân trần chạy vòng vòng trong phòng, giống nhưmộtcôbé ngốc nghếchđangvô cùng vô cùng vui vẻ.anhấy còn khuyên mình, có phải quan hệ giữa hai ngườiđangdần rút ngắn lại?côsuốt ngày lo được lo mất, chỉ vìmộtđộng tácnhỏcủa Hạ Hoài Cẩn, mộtcâunóivô tâm củaanhmà lo lắngkhôngyên. Loại cảm giác này, làyêusao?

Trong khi Diệp Huyên còn ngây thơ nghĩ rằng mục tiêuđang cách mìnhkhông xa, thì cuộc hoan ái ngoài kế hoạc ấy, đã khiến tất cả trở về vạch xuất phát.

Đẩy cửa ra, Hạ Hoài Cẩnđangngồi bên bàn xem tin tức, trong sở nghiên cứu cho phép những người cung cấp tài nguyên giống như biết tin tức của bên ngoài, nhưng lạikhôngđược liên lạc với bên ngoài,trênmàn hìnhmộtthân ảnh hết sức quen thuộcđangnói, đó là mẹ của Diệp Huyên - bà Diệp Như, chủ tịch quốc hội của đế quốc Nebula. Tuy bây giờ bàđãgần năm mươi tuổi, nhưng nhờ được chăm sóc cẩn thận, mỗi cái giơ tay nhấc chân của bà vẫn tự tin, thanh nhã như cũ.khôngbiết là cố ý hay vô tình Hạ Hoài Cẩn liếc nhìn Diệp Huyênmộtcái, đột nhiên cười nhạomộttiếng: "côvới mẹcô, tuy nhìn quakhônggiống nhau lắm, nhưngthậtrakhôngkhác nhau nhiều lắm."

"hả?" Diệp Huyên ngẩn người, tuykhônghiểu lắm ý tứ trong câu vừa rồi của Hạ Hoài Cẩn, nhưngcôvẫn nhịnkhôngđược mà vui vẻ, trong khoảng thời gian từ ngày đó tới nay, đây là lần đầu tiên Hạ Hoài Cẩn chủ độngnóichuyện vớicô. Nhưng sau đóanhliềm im lặng. Quy trình vẫn giống như cũ, lúc kiểm tra thân thể, anhcởi hết đồ đứng trước mặt Diệp Huyên, hai ngườiđãsớm thăm dò đến chỗ bí mật nhấttrêncơ thể của nhau, nhưng Diệp

Huyên lại sợ sệt khác thường, ngay cả những động tácnhỏthường làm lúc trước cũngkhôngdám làm.

Đúng là như vậy... Hạ Hoài Cẩn hạ xuống tầm mắt,khôngnhìn bàn taynhỏbéđangdi chuyểntrênngười mình nữa. Đến cùngthìcuộc hoan ái ngày hôm đó là cái gì? Đối với Hạ Hoài Cẩn,anhép buộc mình coi đó là ý loạn tình mê làmộtsai lầm,thìđối vớicô,côcoi đó là gì?

Lúc đầu, côlà người chủ động, thậm chí cònnóithích làm tình cùng mình, nhưng sau đó đối mặt với thái độ lãnh đạm của mình, thái độ của côlại là cẩn thận lấy lòng. Hạ Hoài Cẩn làmột người cực kì thông minh, mọi việc đã rõràng như thế, anh cònk hông nhìn ra tâm tư của Diệp Huyên đối với mình mới là lạ.

Khi đóanhđãđoán sai, người congáinày,khôngchỉ là đơn thuần muốn chiếm giữ mình.

Có lẽ câunóivừa rồi của anh đã cổ vũ Diệp Huyên, tuy thái độ của Hạ Hoài Cẩn vẫn hờ hững, nhưng Diệp Huyên lại bắt đầu nhiệt tình như trước. Nhìncôvội trước bận sau, vắt hết óc tìm đề tài, Hạ Hoài Cẩn đột nhiên nghĩ tới một con vật, ưm, rất giống một con sóc ngốc nghếch.

côxoay quanh Hạ Hoài Cẩn cố gắng lấy lònganh, nhưng từ đầu đến cuối cũngkhôngđượcanhđáp lại, cuối cùngsựhy vọng vừa nhen nhón lên cũng bị dập tắt.khôngchỉ có ngày hôm nay, từ sau ngày hai người làm tình với nhau, mong đợi, lo lắng, hối hận, mất mát đủ loại cảm xúc tiêu cực cứ quấn quanh Diệp Huyên, khiến ý chí củacôdần dần sụp đổ.côthậtsựkhônghiểu, cuối cùngthìchỗ nào có vấn đề,rõràng,rõràng khi đó Hạ Hoài Cẩn cũng thực thích làm tình với mình....

"anh"cônhìn Hạ Hoài Cẩn, hai tay bị ống tay áo che khuấtđãnắm lại thành quyền, "anhghét em lắm ư?"

"Tôi ghétcôthìsao, thíchcôthìsao?" Hạ Hoài Cẩn nâng mắt nhìncô.

Những lời này hàm ýthậtrõràng, cho dùanhghét hay là thíchthìanhcũngkhôngcó cách nào phản kháng. Tim Diệp Huyên như bị sít chặtmộtcái, là như vậy sao? Có lẽ là vì như thế? Cảm thấy mìnhđangdùng địa vị để ép buộcanhấy làm tình... Trong đầucôrối như tơ vò, rất muốnnóichuyện ngày hôm đó cũngkhôngphải là cố ý ép buộc, nhưngsựthậtlàcôđãhành xử như thế. Nếu như Hạ Hoài Cẩnkhôngthể trốn thoát khỏi đây,anhsẽmãi mãikhôngđể ý đếncôư?

"Em muốn làm tình vớianh" Diệp Huyên lạnh lùng nói, lời đã nói ra thì không có cách nào thu lại được, cô đành đâm lao thì phải phóng theo lao, "Ngay bây giờ."

"Tôi cự tuyệt." Hạ Hoài Cẩn từ chốikhôngchút do dự.

Thái độ kiên quyết của anhkhiến Diệp Huyên đau đớn, "Nếu nhưa nhkhông đồng ý", chính côc ũng không hiểu mình đang muốn cái gì, dù biết rõnóinh vậy sẽ khiến Hạ Hoài Cẩn tức giận, nhưng côv ẫn nói: "Em sẽ đem chuyện anh là điều chỉnh giả báo lên cấp trên."

Hạ Hoài Cẩn ngây người, anhmuốn hỏi "Làm saocôbiết được?" nhưng chợt nhớ lại chuyện mình đã từng cứu Diệp Huyên, thân thủ của anhlúc đó, một người bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Sau khisựkiện "Tháng ba đen tối" quađi, số lượng điều chỉnh giả bị sụt giảm nghiêm trọngtrêndiện rộng, mà sau đó mấy năm chính phủ cũngđãđóng lại hạng mục cải tạo gien. Nhưng thông qua quá trình sinh sản, số lượng điều chỉnh giả được sinh ra trong tổng dân cư vẫnkhôngít, nhưng trong đó nam giới chỉ chiếm 0.4%. Nam giới vốnđãquý, mà điều chỉnh giả là nam lại càng hiếm. Vốn dĩ hai người đều là điều chỉnh giảthìtỉ lệ sinh ra đời sau là điều chỉnh giả là 100%, nhưng nếu là bé traithìcó đến 80% xác xuất là người bình thường.

Diệp Huyên là người nghiên cứu khoa học, biếtrõthân phận điều chỉnh giả của Hạ Hoài Cẩnsẽkhiếnkhôngít người nhốn nháo, bởianhlà đối tượng thực nghiệm tuyệt vời.mộtkhi bí mật này bị bại lộ,thìchắc chắn cả đời này của Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngthể lấy lại được tự do,anhsẽbị nuôi nhốt như động vật quý hiếm, ngay cả quyền được chết cũngkhôngcó. Đối với Hạ Hoài Cẩn mànói, đây làsựuy hiếp lớn nhất.

"Cho nên" Hạ Hoài Cẩn nhìn Diệp Huyên, "côđanguy hiếp tôi?"

khôngphải, khôngphải, sao mình có thểnóira những lời thế này? Nhưng tính cách của Diệp Huyên từnhỏđãvậy, khicôcăng thẳng, khẩn trươngthìlờinóicứ tuôn ra khỏi miệng màkhôngkịp suy nghĩ, cônghe thấy mìnhđanglạnh lùngnóitừng chữ từng chữ, "Đúng vậy, emđanguy hiếpanh."

thậtlâu sau Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngnóigì,anhchỉ nhìn chẳm chẳm vào Diệp Huyên, ánh mắt sắc bén, khiến Diệp Huyên chột dạ đến mức suýt chút nữa là ngã nhàotrênmặt đất. Ngay khi Diệp Huyên cảm thấy mình sắp thởkhôngnổi nữa,anhcuối cùng cũng dờiđitầm mắt, "Vậythì,côcứ tự nhiên."anhngồi xuống, rất hiển nhiên làkhôngmuốnnóithêmmộtlời nào nữa.

Tình cảnh của anhlúc này cực kì chật vật, vì mới làm xong kiểm tra thân thể, trênngười trần trụi, ngay cả quần lót cũng chưa kịp mặc vào, nhưng Diệp Huyên thấy được sựng hiệm nghị tuyệt đối không dao động trênng vời anh. Lần đầu tiên côý thức được, bản thân đã làm sai rồi, một sai lầm cực kì khủng khiếp.

Dùng thủ đoạn đưa Hạ Hoài Cẩn vào sở nghiên cứu, rồi còn tìm đủ loại lý do để lừaanh, vìkhôngmuốn để lộ tình cảm của mình, thậm chí vì che dấu chuyện này,côcònnóira những lời uy hiếpanhấy. Hết lần này đến lần khác, Diệp Huyên đềukhônghề tôn trọng Hạ Hoài Cẩn. Cho dùcôkhôngmuốn thừa nhậnthìsựthậtvẫn là như vậy.

thậtracôđãsớm lập ramộtkế hoạch hoàn hảo, đầu tiên khiến Hạ Hoài Cẩn có được tư cách trở thành người cung cấp tài nguyên cấp 3, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, sẽđem thân phận của anhhợp pháp hóa, rồi thông qua cơ cấu phân phối của chính phủ, đem Hạ Hoài Cẩn phân phối cho mình, như vậy côcó thể quang minh chính đại có được người đàn ông này.

Đúng thế, Diệp Huyên hi vọng là dựa vào cơ cấu phân phối mà có được, chứkhông phải là theo đuổi, rồi yêunhau. cô không hề cảm thấy bản thân mình lừa gạt Hạ Hoài Cẩn như vậy là không đúng, cũng không cảm thấy mình chiếm đoạt anh giống như một món hàng như vậy là không đúng. Đến tận bây giờ, cô vẫn nghĩ như vậy, bởi vì nền giáo dục mà cônh ận được suốt 24 năm qua, đã dạy cônhư vậy.

Nhưng đối với Hạ Hoài Cẩn, tất cả mọi chuyện đềukhôngthể chấp nhận được.

"côvới mẹcô, tuy nhìn quakhônggiống nhau lắm, nhưngthậtrakhôngkhác nhau nhiều lắm." Đúng thế, Diệp Huyên với mẹcôtuy là hai người hoàn toàn khác nhau,mộtngười đứngtrênđỉnh quyền lực suốt nhiều năm, giỏi giang sắc bén, cònmộtngười cũ kĩ nghiêm túc, lãnh đạm mà ngốc nghếch nhưng xét đến cùng, hai người và hàng tỉ người phụ nữtrênđế quốc này đều giống nhau.

côcẩn thận lấy lòng Hạ Hoài Cẩn nhưngsựlấy lòng này lại được thành lậptrênnền tảng hai bên bất bình đẳng,côgiống nhưđanglấy lòngmộtcon thú cưng nuôi trong nhà,côyêuthíchanhkhôngkhác gìyêuthích con vật đó, màkhôngphải là coianhgiống nhưmộtngười ngang hàng với mình.

Hạ Hoài Cẩn rất thông minh,anhđãsớm nhìn ra, Diệp Huyênkhôngphải làmộtcôgáitự ti, hướng nội.mộtngười phụ nữ tìm cách câu dẫnanh,mộtngười phụ nữ chủ động cởi quần áo của mình muốn làm tình vớianh,côkhônghề giống loại congáiyếu đuối,khôngcó dũng khí biểu đạt

tình cảm của mình.rõràng làkhôngphải,côcố gắng hạ mình,khôngcố ỳ lừa gạt, tất cả đều chỉ là vìcôcảm thấy mìnhkhôngcần phải...

khôngcần phải...Thắng thắn,khôngcần phải... dùng thái độ ngang hàng, chân thành để đối mặt với đối phương, mà loại người này Hạ Hoài Cẩn tuyệt đốisẽkhôngdễ dàng tha thứ.

thậtraanhvẫn luôn chờ Diệp Huyên, kể từ ngày đó, ý đồ củacôgáingốc này đến người mù cũng nhìn ra, Hạ Hoài Cẩn chờcôthẳng thắn với mình, nhưng đến cuối cùngcôvẫnkhônglàm vậy.

"Bác sĩ Diệp" thấy Diệp Huyên ngây ngốc đứng tại chỗ, Hạ Hoài Cẩn nhịnkhông được mà thở dải, "Tôi cũng không phải là đồ ngốc, cũng không muốn người khác coi mình là đồ ngốc. Tôi đại khái có thể đoán được kế hoạch của cô, bằng năng lực của cô, khiến tôi có được thân phận hợp pháp, sau đó đem tôi phân phối để kết hôn với cô, đây là chuyện rất dễ dàng, tôi cũng không có cách nào phản kháng." anh nhìn Diệp Huyên, giọng anhâm trầm, bình tĩnh "Nhưng tôi hi vọng côc ó thể hiểu, cho dù mọi chuyện có diễn ra theo kế hoạch của cô thì trong lòng tôi cũng vĩnh viễn không bao giờ khuất phục."

ĂN THỊT CHI LỮ (CUỘC HÀNH TRÌNH ĂN THỊT)

Thịt Nướng www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9

Editor: Thanh Thanh Man

"thậtxin lỗi!"

Hạ Hoài Cẩn để xuống thiết bị điện tử trong tay, Diệp Huyên vẫn giống như vài ngày trước, đứng ở cửa nghiêm túc cúi đầu xin lỗianh. Hạ Hoài Cẩnkhôngnóigì, cầm lên thiết bị điện tử tiếp tục xem tin tức.

thậtsự,thậtsựlà vẫnkhôngđược sao....?sựuể oải bao trùm khắp người Diệp Huyên,côý thức được sai lầm của mình, nhưng bây giờ có lẽđãquá muộn rồi.

côsao có thể ngu xuẩn đến như thế, Hạ Hoài Cẩnkhônggiống như những người đàn ông khác. Đối với những người đàn ông khác mànói, cách suy nghĩ của Diệp Huyên là rất bình thường, bởi vì họđãnhận được sựgiáo dục từnhỏ,đãsớm tước đoạt quyền được theo đuổi bình đẳng của họ. Nhưng Hạ Hoài Cẩn là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, giành lấy quyền tự do cho đồng bào là nhiệm vụ củaanh, làm saoanhcó thể chấp nhận được tìnhyêuthiếu tôn trọng của Diệp Huyên đối với mình, thứ tìnhyêunày vớianhmànóichính làmộtloại sỉ nhục.

Mà cho dù Diệp Huyên có giải thích như thế nàođichặng nữa,thìtất cả đều là vô ích. Giá trị quan được hình thành từnhỏsao có thể thay đổi chỉ

trong chốc lát được? Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngngốc đến mức tin tưởng Diệp Huyên chỉ saumộtbuổi tối có thể biến thành chiến binh đấu tranh vì quyền con người, côcảm thấy mình có lỗi chỉ là vì hiểu được bản thânđãlàmanhtổn thương.

Tóc mái rũ xuống trước mặt Diệp Huyên, giấuđikhuôn mặt chản nản, mất tinh thần của mình, côgiật nhẹkhóe miệng, để vẻ mặt bớt cứng ngắc. Hạ Hoài Cẩn vẫnkhông để ý đến cônhư cũ, người đàn ông này dường như đã quyết tâm, cho dù Diệp Huyên có làm gì thì anh cũng sẽ không đáp lại.

khôngsao cả,côliên tục tự cổ vũ mình, biết saithìsửa. Nếu sửa chữa mà vẫnkhôngcó tác dụngthì...thìđể sau rồi tính tiếp.khôngthể phủ nhận Hạ Hoài Cẩnđãnhìn thấu tính cách của Diệp Huyên,côkhôngphải là người nhát gan, yếu đuối, mà ngược lại, càng thất bạithìcàng dũng cảm.

Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mìnhđãphạm sai lầm, cứ tưởng rằng thái độ lạnh như băng của mình có thể khiến Diệp Huyên biết khó mà lui, nhưng hình như côcàng dính mình hơn?

Kể từ hôm đó, giữa hai ngườikhônghề có những đụng chạm thân mật, mà Diệp Huyên cũngkhôngkiểm tra thân thể cho Hạ Hoài Cẩn nữa. Trong quá khứ đâu là cơ hội màcôcó thể lợi dụng để ăn đậu hũ của Hạ Hoài Cẩn, màanhcũng biếtrõđiều này. Loại hành vi nàynóitrắng ra là quấy rối tình dục, nhưng vìmộtbên có địa vị cường thế, nên bên còn lại chỉ có thể giả ngu.

Ý thực được mọi chuyệnkhôngổn, tuy trong lòng ngứa ngáy như có hàng trăm móng vuốtđangcào loạn, hậnkhôngthể đilên lột sạch quần áotrênngười của Hạ Hoài Cẩn, nhưng cuối cùng Diệp Huyên vẫn khắc chế bản thân. Lần đầu tiêncôthử dùng thái độ ngang hàng để đối xử với một người đàn ông,không phải là nghĩ ra trăm phương nghìn kế để chiếm được anh mà là thử tới gần anh, tìm hiểu con người anh.

Mà càng tới gần Hạ Hoài Cẩn, côpháthiện mình lại càng thêm say mêanh. Cho dù côchỉ đơn thuần ngồi một bên nhìn Hạ Hoài Cẩn, không làm gì cảthì côvẫn vui vẻ ngồi đó cả ngày.

Thế nên công việc mỗi ngày của côtừ kiểm tra thân thể, lải nhải, biến thành ngồi im lặng, nhìn chằm chằm mình mà ngẩn người? Cẩm máy đọc tin tức trong tay, dùanh cố gắng ép bản thânkhông để ý tới ánh mắt nóng rực sau lưng, nhưng Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mình như đang ngồi trên đống than anh vốn là loại người không để bị ảnh hưởng bởi những thứ xung quanh, nhưng bây giờ lại không có cách nào coi Diệp Huyên giống như không khí.

Cuối cùngthìtại sao mình phải để ý đếncô, người có lỗi làcô, người bị vũ nhục là mình, nhìn Diệp Huyên nhận lỗi với mình hết lần này đến lần khác, đáng lẽ ra Hạ Hoài Cẩn phải cảm thấy sảng khoái, nhưngkhônghiểu vì sao, mỗi khi thấy Diệp Huyên cúi gập người, trái tim củaanhlại co rút đau đớn. Lạimộtlần nữa,anhđối vớicôlại sinh rasựmềm lòng bất thường.

"Diệp Huyên." anhđột nhiên xoay người.

Diệp Huyênđangnhìn chẳm chẳm tấm lưng vững chãi của anh, khóe môi khẽ cong lên, cũngkhông biết cô đang nghĩ đến điều gì mà đột nhiên cười lên một cách quỷ dị. Nghe thấy giọng nói của Hạ Hoài Cẩn, côg iật mình hoảng sợ, cả người giật về phía sau, giống như chú só cnhỏ bị hoảng sợ, Hạ Hoài Cẩn nhìn mà cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"côđến cùng là muốn làm gì?" Hạ Hoài Cẩn nhìn Diệp Huyên.

Diệp Huyên cúi đầu, rồi ngây lập tức ngẩng đầu lên: "Em"côcắn cắn môi, nhìn thắng vào mắt của Hạ Hoài Cẩn, "Em muốn chứng minh thành ý của mình."

Thành ý gì, là thành ý cầu xin tha thứ hay là thành ý để bài tỏ tìnhyêu?

Hạ Hoài Cẩn nhịnkhông được mà phải thở dài, đôi mắt côđen nhánh dù cách một lớp kính, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt từ mắt cô, anh nhìn Diệp Huyên một hồi lâu, lâu đến mức Diệp Huyên cứ ngỡanh sẽ cứ trầm mặc như vậy, thì đột nhiên nghe thấy anh nói: "côthích tôi đúng không?"

Xoátmộtcái mặt Diệp Huyên đỏ bừng lên, lớp mặt nạ vạn nămkhôngđổi lạnh lẽo như núi băng bị phá tan chỉ trong nháy mắt, hai gò má ửng hồng, "không..."côphủ nhận theo bản năng.

Hạ Hoài Cẩn cười cười: "Nếucôphủ nhận tôisẽcoi như côđang nói thật."

Diệp Huyênđangchuẩn bị lắc đầu đột nhiên khựng lại, côngây ngốc trừng mắt nhìn Hạ Hoài Cẩn, trong đầu loạn thànhmột cục. Hạ Hoài Cẩn thông minh như vậy, nhất định đãs ớm nhìn thấu. Nhưng cô vẫn không nói, lúc đầu là nghĩ rằng không cần phải nói, nhưng bây giờ... cô cảm thấy bản thân không có tư cách để nói những lời đó.

Hạ Hoài Cẩn lại thở dài, chínhanhcũngkhôngbiết bản thân là vì dáng vẻ ngốc nghếch củacôhay là vì những lời màanhsắpnóira mà thở dài.

"Tôi nghĩ rằngnóithẳng chocôbiết đối với cả hai chúng ta đều tốt" những lời này lànóicho Diệp Huyên nghe mà cũng lànóicho chính mình nghe, "côkhôngcần phải uổng phí tâm tư, giữa chúng ta làkhôngcó khả năng."

"Vì sao?" Diệp Huyên giật mình sực tỉnh, cuối cùng mới mở miệng, "Vì sao lạikhôngcó khả năng... Em thừa nhận những việc lúc trước là emkhôngđúng,anhkhôngthích em cũng phải, nhưng.... Nhưng tình cảm mới là lý doanhkhiến từ chối em" bàn tay đặttrênđầu gối nắm chặt lại thành quyền, Diệp Huyênnóinăng lộn xộn: "Chỉ cầnanhthích em, em nhất địnhsẽtìm ra biện pháp để hai ta được ở bên nhau, còn nếu... Nếuanhkhôngthích em,thìem cũngsẽkhôngbuông tay!"

Hạ Hoài Cẩn nhìncô, vẻ mặt vô cùng vi diệu.côcuối cùng cũng thắng thắn bày tỏ nỗi lòng, nhưng lại là trong tình huống này, "côcó vẻ

nhưkhônghiểu được của giongnóicúaanhcưc tôi" ý bình tĩnh "Tôinóikhôngcó khả năng,khôngphải địa do khác vi biêt, mà cũngkhôngphải"anhngừng lạimộtchút, rồi mới tiếp tụcnói"Cũngkhôngphải là do chúng tayêuhaykhôngyêunhau, mà là vì lập trường của chúng takhônggiống nhau, chúng ta căn bảnkhôngphải là người trong cùngmộtthế giới, côhiểu Diệp Huyên?"anhthấp giongnói"Cho chưa dù tôi cóyêucôđichăng nữathìtôi cũngsẽkhôngkết hôn vớicô, trở thànhmộtmón đồ docôđôc chiếm."

"Ở trong lònganhkết hôn vớimộtngười congáilà biến thành món đồ bị đôc chiếm ư?"

Hạ Hoài Cẩn cười cười: "Chẳng lẽkhôngđúng?"

Vốn dĩ Diệp Huyên có rất nhiều lời muốnnóinhưng nghe thấy câu hỏi này lại cảm thấy nghẹn lời. Bởi vì đúng là như vậy, ở đế quốc Nebula, nếu trước khi kết hôn, người đàn ông có thể có được một chút quyền tự do, nhưng khi kết hônthì có nghĩa là anhta thuộc về người phụ nữ ấy, đến cả người thân cũng không còn quan tâm đến nữa.

"Tôi biếtcôxuất thân là quý tộc, cái gì cũng có, cái gì cũng có thể cho tôi" Hạ Hoài Cẩn hơi mim cười, nhưng nụ cười này lại khiến Diệp Huyên càng thêm tuyệt vọng, "Nhưng những thứ đó làcôcho tôi chứkhôngphải là của tôi."

Tài phú, địa vị thậm chí làsựtự do,anhbiết nếu Diệp Huyênyêuanhđủ nhiều,côcó thể choanhhết thảy. Nhưng suy cho cùng những thứ đó đều phụ thuộc vàosựcưng chiều của người khác mà được ban cho, mà Hạ Hoài Cẩn cũngkhôngvui vẻ khi nhận lấy.

Trái tim Diệp Huyên hoàn toàn nguội lạnh, "Nhưng mà" môicôhơi mấp máy, giống nhưmộtcon thú bị vây khốn dùng hết sức lực còn lại mà phản kháng, "Nhưng thế giới này... chính là như vậy."

khôngcó quyền lợi,khôngcó tự do, nếu may mắn có thể gặp được một người phụ nữ yêu mình, sống một cuộc sống "hạnh phúc" giống như một loại kí sinh, nếu không may mắn, chỉ đành bị cuốn theo sức mạnh của cường quyền,không hề dám phản kháng, cứ như vậy mà sống cả đời đây là số mệnh của đàn ông, đây là mặt tàn khốc nhất của thế giới này.

"Cho nên" Ý cười trong đáy mắt Hạ Hoài Cẩn đậm dần, đây là lần đầu tiên Diệp Huyên nhìn thấyanhcười như vậy, hòa nhã nhưng lại có phần kiên địnhkhôngchút lùi bước, cả cuộc đờicôcũngsẽkhôngquên được nụ cười này.

"... Tôi mới phảiđithay đổi thế giới này."

Đủ lãnh khốc, đủ cứng rắn nhưngtrênđờikhôngcó thứ nhiệt huyết nào tuyệt đốikhôngthay đổi, cũngkhôngcó ý chí nàokhôngthể đánh bại.

Trong khoảnh khắc đó Diệp Huyên suýt nữađãbật khóc, "anhcó thể thay đổi sao?"côkhôngbiết mìnhđanghỏi Hạ Hoài Cẩn hayđanghỏi chính mình, "anhbiếtrođiều này làkhôngthể,anhphải chống lại..." lồng ngựccôphập phồng dữ đội, gần như phẫn nộ quát lên "49 triệu người phụ nữ!"

"Tôi biết." Ngữ khí của Hạ Hoài Cẩn vẫnnhẹnhàng bâng quơ nhưkhông, nhưng cũng vô cùng kiên định "Cómộtsố việc, nhất định phải có người tiên phong hành động. Nếukhôngcó ai tình nguyệnđivậythìtôisẽđi."

#

"Tiểu Huyên" Diệp Như đặt dao ăn xuống, rồi lấy khănnhẹnhàng lau khóe miệng, "Buổi chiều mẹ còn cómộtcuộc hội nghị, mẹđitrước đây."

"Hả? A..." Diệp Huyên sững sờ nhìn mẹ mình đứng lên, bỗng đột nhiên cất tiếng gọi, "Mẹ, con cómộtthắc mắc" Diệp Như xoay người, ý bảocônóiđi, Diệp Huyên do dự trong chốc lát như vẫn quyết địnhnói, "Chính phủ quản chế nam giới có phải là quá hà khắc rồikhông? Quá mức hà khắc rồi... Nữ giới cùng nam giớikhôngphải đều là con người hay sao?"

Diệp Nhưkhôngnóigì, bà nhìn congáimìnhmộtlúc, rồi khẽ cười: "Nếumộtbên có được quyền lực tuyệt đối,thìbên còn lại bị yếu thế tất nhiênsẽbị cướp đoạt nhân quyền, đây là bản tính xu lợi của con người, mẹ nghĩ con cũng biết điều này. Những vấn đề ngây thơ như vậy sau này đừng hỏi lại nữa, đêm nay mẹsẽkhôngvề, nghỉ ngơi sớmmộtchút."

Bỏ lại những lời này, tiếng giày cao gót gõtrênmặt đất nhanh chóng biến mất. Diệp Huyên ngồi bên bàn ăn sang quýmộtlúc lâu mới chậm rãi đứng lên.

Bản tính xu lợi của con người? Mẹnóiđúng, người thống trịkhôngthể hiểu được người bị thống trị, đâykhôngphải là do bản tính của tất cả những người thống trị đều ác mà là do lập trường quyết định. Là giai cấp thống trị, lúc đầu Diệp Huyên cũng chưa từng biết thông cảm với tình cảnh gian khổ của nam giới. Nếu nhưkhôngcó Hạ Hoài Cẩn, chỉ sợcôsẽkhôngbao giờđihỏi mẹ mình vấn đề ngu xuẩn này.

Mấy ngày naycôđasuy nghĩ rất nhiều,thật đúng là thất bại thảm hại...rõràng lớn hơn người đó vậy mà ở trước mặtanh,côk hông khác gì đứa bé ngốc nghếch.đalàm nhiều việc có lỗi với anhấy như vậy, Diệp Huyên nghĩ mình không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.

Vốn dĩ muốn trở về phòng, nhưng côlại xoay người, đinhanh về phía cửa chính.

Hôm nay là chủ nhật nên trong sở nghiên cứu chỉ có nhân viên trực ban, Lâm Yđangở trong phòng chỉnh sửa số liệu thực nghiệm, thấy Diệp Huyên vội vãđiquatrênhành lang,đivề phía chỗ ở của những người cung cấp tài nguyên nghiên cứu, "Bác sĩ Diệp!"côta gọimộttiếng, nhưng dường như Diệp Huyênkhôngnghe thấy, "Sao vậy nhỉ?" Lâm Y thấp giọng lầm bẩm, "Sắc mặt của bác sĩ Diệp rất kém."

Nhưng khi Diệp Huyên bước vào phòng của Hạ Hoài Cẩn, khóe miệng khẽ cong lên, "anhđiđi." cônóithẳng, "Emđãchuẩn bị choanhmộtthân phận hợp pháp, vốn là..." Vốn là để đem Hạ Hoài Cẩn phân phối cho mình, "Đến bến cảng cuối cùng gần biên giới, chuyến bay lúc 4 giờ, đinhanhđi" côcố gắng cười tươi hơn, "Chậm nữa là đuổi tớikhôngkịp đâu."

"cô..." Hạ Hoài Cẩn ngây người, lúc đầu là kinh ngạc, trong đôi mắtanhnhững cảm xúc phức tạp trộn lẫn vào nhau, có hoảng hốt, có lo lắng, có vui sướng nhưngkhônghề cómộtchút do dự nào.

Chấp niệmkhông cách nào buông bỏ lại đột nhiên biến mất, Diệp Huyên cảm thấy vô cùng thoải mái, côrất muốn cười, nhưng quai hàm lại chua xót đến phát đau, "không sao cả, không cần lo lắng cho em, ở sở nghiên cứu này em có thể tự giải quyết "cônóin mãng lộn xộn, "Em nghĩ về sau chúng tasẽkhông gặp lại nhau nữa, như vậy cũng tốt, tạm biệt anh."

"thậtxin lỗi."côcúi đầu, nước mắt theo khóe mi chảy xuôi xuống, rồi rất nhanhđãbiến mất trong mái tóc, "Emthậtđúng là xấu xa."

"khôngsao cả." Bàn tay to lớn, ấm áp khẽ chạm lên đỉnh đầucô, Hạ Hoài Cẩn thấp giọngnói, "Tôi tha thứ cho em."

"thậttốt."côngẩng đầu lên, ngoại trừ khóe mắt hơi ửng đỏ, nhưng Diệp Huyênđãkhôi phục bình tĩnh,côlấy ra thẻ ID nhét vào trong tay Hạ Hoài Cẩn, "Tam biệtanh, Ha Hoài Cẩn."

Hạ Hoài Cẩn sững lạimộtchút, dường như muốnnóiđiều gì đó, nhưng cuối cùnganhchỉ gật đầu, "Tạm biệt, Diệp Huyên."anhxoay người, quét thẻ ID lên cửa, cạchmộttiếng cánh cửa nhanh chóng mở ra, suốt mấy tháng trời, lần đầu tiên Hạ Hoài Cẩn nhìn thấy thế giới bên ngoài căn phòng này. Chân phải dừng trước thềm cửa, Hạ Hoài Cẩn thậm chí còn cảm thấy có chútkhôngchânthật, rất nhanh thôi,anhsẽlấy lại được tự do.

"Trước khiđi"anhnghe thấy người congáiđãkhiếnanhphải vào đây và cũng là người thảanhrời khỏi nơi này khẽnói, "anhcó thể... Hôn emmộtlầnkhông?" Giọngnóicủacôcó chút bất an nhưng lại hàm chứa kỳ vọng mãnh liệt, người congáiấy giống như con sóc ngốc nghếch, mở to hai mắt ngại ngùng nhìnanh. Hạ Hoài Cẩn chợt chút ý tới mộtchi tiếtnhỏ, côkhông đeo kính.

"Được."anhdịu dàng trả lời, môi mỏng khẽ chạm lên gò má Diệp Huyênmộtnụ hônnhẹnhàng, nụ hôn ấy khẽ đến mứccôgần nhưkhôngcảm nhận được, hai ngườiđãtừng có những tiếp xúc thân mật hơn nhưng vào giây phút này, cả hai đều im lặng, nhưng trong lòng lại khẽ động.

"Tạm biệt." Lần này làthậtsựtạm biệt, Hạ Hoài Cẩnkhônghề do dự, xoay người sải bướcđira ngoài.

Table of Contents

<u>Mục lục</u>
<u>Chương 1: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 1</u>
Chương 2: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 2
Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 3
Chương 4: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 4
Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 5
Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6
Chương 7: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 7
Chương 8: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 8
Chương 9: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 9
Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10
Chương 11: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 11
Chương 1: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1
Chương 2: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2
<u>Chương 3: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3</u>
Chương 4: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4
Chương 5: Hoàng Gia Phương Tây. Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5
Chương 6: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6
Chương 7: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7
Chương 8: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8
Chương 9: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9
Chương 10: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10
Chương 11: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11
Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12
Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13
Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14
Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15
Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16

```
Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17
Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18
Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19
Chương 1: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế
Chương 2: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 2
Chương 3: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 3
Chương 4: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 4
Chương 5: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 5
Chương 6: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 6
Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 7
Chương 8: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 8
Chương 9: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 9
<u>Chương 10: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 10</u>
Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 11
Chương 12: Cổ Đại, Đẩy Ngã Hoàng Đế 12
Chương 13: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 13
Chương 14: Cổ Đai. Đẩy Ngã Hoàng Đế 14
Chương 15: Cổ Đại, Đẩy Ngã Hoàng Đế 15
Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 16
Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 17
Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 18
Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 19
Chương 20: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 20
<u>Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 21</u>
Chương 22: Cổ Đại, Đẩy Ngã Hoàng Đế 22
Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 23
Chương 24: Cổ Đại, Đẩy Ngã Hoàng Đế 24
Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 25
<u>Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 26</u>
<u>Chương 1: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo</u>
Chương 2: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 2
Chương 3: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3
```

Chương 4: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4
Chương 5: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5
Chương 6: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6
Chương 7: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7
Chương 8: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8
Chương 9: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9
Chương 10: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10
Chương 11: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11
Chương 12: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12
Chương 13: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13
Chương 14: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14
Chương 15: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15
Chương 16: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16
Chương 17: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17
Chương 18: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18
Chương 19: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19
Chương 20: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20
Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21
Chương 22: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22
Chương 23: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23
Chương 24: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24
Chương 25: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25
Chương 26: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26
Chương 27: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27
Chương 28: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28
Chương 29: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29
<u>Chương 1: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện</u>
Chương 2: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 2
Chương 3: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 3
<u>Chương 4: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 4</u>
<u>Chương 5: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 5</u>
Chương 6: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 6

```
<u>Chương 7: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 7</u>
<u>Chương 8: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 8</u>
Chương 9: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 9
Chương 10: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 10
Chương 11: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 11
<u>Chương 12: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 12</u>
Chương 13: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 13
Chương 14: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 14
Chương 15: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 15
Chương 16: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 16
Chương 17: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 17
<u>Chương 18: Phương Tây. Đẩy Ngã Ky Sĩ Thần Điện 18</u>
Chương 1: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (1)
Chương 2: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (2)
Chương 3: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (3)
Chương 4: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (4)
Chương 5: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (5)
Chương 6: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (6)
Chương 7: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (7)
Chương 8: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (8)
Chương 9: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (9)
Chương 10: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (10)
Chương 11: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (11)
<u>Chương 12: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (12)</u>
Chương 13: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (13)
Chương 14: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (14)
Chương 15: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (15)
Chương 16: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (16)
<u>Chương 17: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (17)</u>
Chương 18: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (18)
Chương 19: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (19)
```

```
Chương 20: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện
  1
Chương 21: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện
  2
Chương 22: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện
  3
Chương 1: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều*
Chương 2: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều
Chương 3: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Sủng (3)
Chương 4: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (4)
Chương 5: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (5)
Chương 6: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (6)
<u>Chương 7: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (7)</u>
Chương 8: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (8)
Chương 9: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (9)
Chương 10: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (10)
Chương 11: [Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (11)
Chương 12: [Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (12)
Chương 13: [Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (13)
Chương 14: [Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (14)
Chương 15: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 15
Chương 16: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 16
Chương 17: [Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (17)
<u>Chương 18: [ Tu Tiên ] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (18)</u>
Chương 19: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 19
Chương 20: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại
Chương 21: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại
Chương 1: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân
<u>Chương 2: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 2</u>
Chương 3: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3
Chương 4: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4
Chương 5: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5
```

Chương 6: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6 Chương 7: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7 Chương 8: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8 Chương 9: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9